

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

ο Μισθοφόρος της Μικρυδάτιας

Μια ιστορία από το
Θρυμματισμένο Σύμπαν

Η Αναζήτηση του Οφιομαχητή
Τόμος 4

© Κώστας Βουλαζέρης

<https://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>

ISBN: 978-618-5907-00-6

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του Creative Commons – <https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/deed.el>

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

Αυτό το βιβλίο είναι λογοτεχνικό. Όλα τα ονόματα, τα πρόσωπα, και οι καταστάσεις είναι φανταστικά ή χρησιμοποιούνται με φανταστικό, λογοτεχνικό τρόπο. Οποιαδήποτε ομοιότητα με αληθινά ονόματα, πρόσωπα, ή καταστάσεις είναι καθαρά συμπτωματική.

Περισσότερες ιστορίες από το

Θρυμματισμένο Σύμπαν

δωρεάν στο

[www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/
thrymmatismeno_sympan](https://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/thrymmatismeno_sympan)

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Ο Μισθοφόρος της Μικρυδάτιας

Η Αναζήτηση του Οφιομαχητή
Τόμος Τέταρτος

[Μια Ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν]

ΒΙΒΛΙΟ 7

Οι Αγωνιστές της Σαλντέρια και η
Ένωση των Όφρων

1

Το πλοίο μας πλέει με προορισμό τη Σαλντέρια.

Αρχικά, σκοπεύαμε να ταξιδέψουμε προς Ιλφόνη, αλλά τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου δεν ήθελαν να περιμένουν· και το καράβι πάνω στο οποίο τώρα είμαστε επιβάτες απέπλεε πριν από το καράβι που θα πήγαινε στην Ιλφόνη, επομένως το προτίμησαν. «Και τα δύο στην Ιχθυδάτια κατευθύνονται, Γεώργιε,» μου είπε η Ερασμία – «κι αυτός είναι ο πραγματικός προορισμός μας. Δεν υπάρχει λόγος να χάνουμε χρόνο.»

Δεν έπρεπε, ίσως, να τους είχα πει καθόλου για το πλοίο που θα έπλεε προς Σαλντέρια, όμως είναι γνωστό ότι τελευταία κάνω πολλές ανοησίες. (Μια άλλη ανοησία, μάλλον, ήταν το γεγονός ότι ανέφερα στη Φαρμακερή Βασίλισσα, την παλιά μου φίλη, την Ευτυχία, ότι ο Αρσένιος έχει δαγκωθεί από κερασφόρο οχιά και βλέπει οράματα.) «Θα χάσουμε περισσότερο χρόνο από Σαλντέρια, δεν θα χάσουμε;» είπα στην Ερασμία. «Είναι πιο μακριά απ'το Ψυχροδάσος, ενώ η Ιλφόνη είναι αμέσως νότιά του.»

«Θα πάρουμε όχημα στη Σαλντέρια,» επέμεινε εκείνη. «Έχουμε διασυνδέσεις.»

Κοίταξα ερωτηματικά τον Λεωνίδα. Το καφετόδερμο Τέκνο κατάγεται από τη Σαλντέρια· λογικά, ξέρει τα πράγματα εκεί καλύτερα από την Ερασμία, που η καταγωγή της είναι από Σκιάπολη, στην άλλη άκρη της Ιχθυδάτιας. Επίσης, ο Λεωνίδας πρέπει νάναι καμιά δεκαετία μεγαλύτερός της, απ'ό,τι υπολογίζω έτσι όπως τους βλέπω. Η Ερασμία είναι αρκετά νέα. Σίγουρα είναι πιο μικρή από τη Βασίλισσά τους. Είκοσι χρόνων; Είκοσι-ένα; Είκοσι-δύο; Κάπου εκεί. Αλλά, με τον τρόπο που μιλάει, κι έχοντας αυτή τη φανατική γυαλάδα των Τέκνων στα μάτια της, η γαλανόδερμη, ξανθιά κοπέλα μοιάζει πολύ μεγαλύτερη. Δημιουργεί αυτή την εντύπωση. Και η πίστη της στη Φαρμακερή Βασίλισσα είναι αναμφισβήτητη. (Όχι πως και των άλλων τριών Τέκνων μπορεί να τεθεί υπό αμφισβήτηση· δεν θα βρίσκονταν στο κρυφό άντρο τους στο

Ψυχροδάσος αν ίσχυε κάτι τέτοιο.) Με μια γρήγορη ματιά, μπορείς ά-νετα να υποθέσεις ότι η Ερασμία είναι η αρχηγός τους – ειδικά τώρα που ο Νηρέας έχει τραυματιστεί. Πράγμα που δεν αληθεύει, βέβαια· κα-νείς δεν είναι αρχηγός ανάμεσα στα τέσσερα Τέκνα που με ακολούθη-σαν στην Κεντρυδάτια.

Ο Λεωνίδας μού είπε: «Έτσι είναι, Γεώργιε· έχουμε διασυνδέσεις στη Σαλντέρια.» (Το θυμούνται όλοι να με αποκαλούν με το όνομά μου και όχι Οφιομαχητή· δεν παρασύρονται. Καλό αυτό.) «Θα μιλήσουμε στον Διαφεντευτή της Σαλντέρια, που είναι μεγάλος αγωνιστής εναντίον της εκμετάλλευσης των μiasμάτων της πόλης, και θα μας βοηθήσει αμέ-σως. Δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία. Πόσω μάλλον μόλις μάθει ότι είσαι μαζί μας. Θα μας προμηθεύσει με όχημα και, χωρίς καθυστέ-ρηση, θα ακολουθήσουμε την παράκτια δημοσιά και θα φτάσουμε στην Ιλφόνη, απ'όπου θα—»

«Δεν είναι καν ανάγκη να πάμε στην Ιλφόνη,» τον διέκοψε η Ερασμία. «Μπορούμε να στρίψουμε βόρεια και να φτάσουμε στις παρυφές του Ψυχροδάσους, κι από εκεί να οδοιπορήσουμε.»

«Ναι, κι αυτό γίνεται,» συμφώνησε ο Λεωνίδας. «Θα το δούμε. Δεν θα είναι πρόβλημα, Γεώργιε.»

«Αλλά καλύτερα να βιαστούμε τώρα,» τόνισε ξανά η Ερασμία. «Ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να κάνουν τα μιάσματα όσο είμαστε εδώ, μακριά από τους υπόλοιπους αδελφófεις μας.» Έτσι αποκαλούν τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου τα άλλα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου: αδελφó-φεις.

Οι υπόλοιποι – ο Λεωνίδας, ο Νηρέας, ο Νικόλαος – συμφώνησαν με την Ερασμία. «Ναι, Οφιομαχητή,» είπε ο τελευταίος (που ξεχνά πιο συ-χνά από τους άλλους να με λέει με το όνομά μου), «η Ερασμία έχει δί-κιο. Καλύτερα να φύγουμε για Σαλντέρια τώρα παρά για Ιλφόνη αργό-τερα.»

Έτσι αποφασίστηκε. Και ούτε η Διονυσία δεν έφερε αντίρρηση. Δε νομίζω ότι την ενδιέφερε ιδιαίτερα αν θα αποπλέαμε μια μέρα πριν ή μια μέρα μετά για Ιχθυδάτια. Εκείνο που πραγματικά ήθελε ήταν να μην ξεκινήσουμε ποτέ. Ή, μάλλον, ο Αρσένιος να μην πάει μαζί με τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου. Αλλά, αφού εκείνος δεν πρόκειται να άλλαζε μυαλό, η Διονυσία έλεγε πως θα έρθει κι αυτή.

Και τώρα είναι ανάμεσά μας καθώς έχουμε μόλις επιβιβαστεί στο μεγάλο πλοίο που ακούει στο όνομα Το Κήτος της Σαλντέρια και έχουμε εκπλεύσει από Μεγάπολη. Ο καιρός δεν είναι καλός: κουνιόμαστε πέρα-δώθε, άνεμος ουρλιάζει έξω από το σκάφος, η θάλασσα είναι ταραγμένη. Ωστόσο, έχω δει και χειρότερες φουρτούνες στη ζωή μου. Πολύ χειρότερες. Δεν κινδυνεύουμε, ειδικά μέσα σ'ένα καράβι τέτοιου μεγέθους.

Η Ιχθυδάτια απείχε γύρω στα τετρακόσια μίλια από την Κεντρυδάτια όταν ξεκινήσαμε από Μεγάπολη· ο Καπετάνιος μας μας ενημέρωσε μιλώντας μέσω των μεγαφώνων του πλοίου, προσθέτοντας ότι το ταξίδι πρέπει λογικά να διαρκέσει λίγο περισσότερο από δύο ημέρες. Το σκάφος, είτε, πλέει με μηχανές για οκτώ ώρες και την υπόλοιπη ημέρα με πανιά.

Τώρα κινούμαστε με μηχανές. Τις ακούω να βουίζουν και να μουγκρίζουν.

Τα λόγια του Καπετάνιου σημαίνουν ότι έχει στη διάθεσή του μόνο έναν μάγο για να ρυθμίζει την ενεργειακή ροή των μηχανών, είτε αυτός ο μάγος βρίσκεται μέσα στο ίδιο το καράβι είτε κάπου μακριά, μάλλον στη Σαλντέρια, κάνοντας Μαγγανεία Απομακρυσμένης Κινήσεως.

Ο Καπετάνιος, πάντως (που δεν μας είπε το όνομά του ούτε μας συνάντησε αυτοπροσώπως), μου φάνηκε αρκετά φιλικός για πλοίαρχος εμπορικού σκάφους. Γιατί, φυσικά, δεν είναι επιβατηγό· απλά δέχτηκε να πάρει και μερικούς επιβάτες από τη Μεγάπολη. Κυρίως εμπορεύματα μεταφέρει, και, απ'ό,τι πληροφορήθηκα, ανήκει σε μια εταιρεία της Σαλντέρια. Οι καπεταναίοι τέτοιων πλοίων δεν είναι συνήθως και τόσο φιλικοί με τους επιβάτες. Ορισμένοι, δε, τους βλέπουν κι αυτούς σαν εμπορεύματα που πρέπει κάπου να «βολέψουν», αν όχι σαν «σαβούρα» που πρέπει να βάλουν στην άκρη. Μερικοί τους οδηγούν σε κάποιο αμπάρι, ή τους αφήνουν στο κατάστρωμα (ακόμα και στο ανοιχτό κατάστρωμα) κι άμα τους αρέσει! Σε ακραίες περιπτώσεις, τους λένε να καθίσουν στο μπαλαούρο, και ήσυχα!

Ο δικός μας Καπετάνιος, ευτυχώς, είναι από τους καλούς. Έχουμε καμπίνες στη διάθεσή μας. Τη δική μου τη μοιράζομαι με τη Λουκία (και τον γάτο της, τον Ακατάλυτο). Η Διονυσία μοιράζεται την καμπίνα της με τον Νικόλαο, γιατί ο Αρσένιος δεν ήθελε να είναι με την αδελφή του·

είναι θυμωμένος μαζί της, επιδεικνύοντας μια δηλητηριώδη οργή που ανταγωνίζεται τη δική μου δηλητηριώδη οργή (και θα μπορούσαν, άραγε, να σχετίζονται κάπως οι δυο τους;). Ο Λεωνίδας βρίσκεται στην ίδια καμπίνα με τον Νηρέα, ο οποίος ακόμα χρειάζεται υποστήριξη για να βαδίζει, το τραύμα στα πλευρά του τον ενοχλεί (και η Διονυσία αρνήθηκε να του κάνει Ξόρκι Προσωρινής Αναλγησίας όταν εκείνος το ζήτησε. Το ξόρκι διαρκεί λίγο, του είπε. Και καλύτερα να αισθάνεσαι – και να προσέχεις – παρά να μην αισθάνεσαι και να είσαι απρόσεχτος). Η Ερασμία μοιράζεται την καμπίνα της με τον Αρσένιο, και νομίζω ότι πολύ της αρέσει αυτό, αλλά όχι μόνο επειδή το βλέπει ως νίκη εναντίον της Διονυσίας (ναι, δυστυχώς, η κόντρα τους συνεχίζεται)· η Ερασμία θεωρεί τον Αρσένιο κάτι το ιερό, είμαι σίγουρος. Νομίζει πως ο Αρσένιος είναι σαν εμένα περίπου, ή ίσως σαν τη Φαρμακερή Βασίλισσα. Δείχνει συνεπαρμένη μαζί του, όμως όχι όπως μια γυναίκα θα μπορούσε να είναι συνεπαρμένη με έναν άντρα. Δεν τον βλέπει έτσι.

Η Λουκία βγάζει το αριστερό της χέρι από τον πάνινο βρόχο που το κρατά κρεμασμένο από τον λαιμό της, και μετά το βγάζει κι από τον νάρθηκα. Το ανοιγοκλείνει, το κουνά πέρα-δώθε, με προσοχή, στεκόμενη πλάι στις κουκέτες μας που είναι η μία πάνω από την άλλη. Οι μπότες της είναι ριγμένες παραδίπλα, και ο Ακατάλυτος κουλουριασμένος γύρω τους.

«Είσαι σίγουρη ότι θα έπρεπε να το κάνεις αυτό;» τη ρωτάω.

«Δεν είναι και τόσο άσχημο το τραύμα, Γεώργιε,» μου λέει δίχως να στραφεί να με κοιτάξει καθώς είμαι μισοξαπλωμένος στην επάνω κουκέτα, στηρίζοντας το κεφάλι μου στο ένα χέρι. «Αν το αφήσω τελείως ακίνητο, μετά από μερικές μέρες δεν θα μπορώ να το κουνήσω καθόλου. Επιπλέον, μου φαίνεται εντάξει πια. Δεν έσπασα κόκαλο· απλά το βέλος έγδαρε το κόκαλο, είπε η Διονυσία, και τα νεύρα κι ο μυς έχουν χτυπηθεί. Γι'αυτό μού ζήτησε να βάλω τον νάρθηκα και να μην το κουράζω. Αλλά τώρα αισθάνομαι αρκετά καλά.» Ανοιγοκλείνει τη γροθιά της. Τραβά το σπαθί της από τη μέση της, με το τραυματισμένο χέρι. Ανεβοκατεβάζει τη λεπίδα, πειραματικά. «Ναι...» λέει.

«Σε πραγματική μάχη καλύτερα να το αποφύγεις αυτό,» της προτείνω. «Αν το όπλο σου συγκρουστεί μ'ένα άλλο που έρχεται ορμητικά καταπάνω του....» Τα υπόλοιπα εννοούνται, άνετα.

«Ούτως ή άλλως δεν είμ' αριστερή.» Ανασηκώνει τους ώμους και δίνει το σπαθί στο δεξί της χέρι. Το θηκαρώνει ξανά. Λύνει τη ζώνη της και την αφήνει να πέσει στο πάτωμα. Μ'ένα λοξό μειδίαμα στο πρόσωπό της, πιάνεται από τη μικρή σκάλα πλάι στις κουκέτες και σκαρφαλώνει. Έρχεται κοντά μου, από πάνω μου, αγκαλιάζοντάς με. Τα χείλη της αγγίζουν τα χείλη μου, πεινασμένα. Τη φιλάω, γλιστρώντας τα χέρια μου γύρω από τη μέση της. Οι γλώσσες μας συναντιούνται. Μετά, η γλώσσα της βγαίνει από το στόμα μου και ακραγγίζει τη μύτη μου.

Η πόρτα της καμπίνας χτυπά. «Γεώργιε;» Η φωνή του Νικόλαου.

«Τι;» φωνάζω.

«Θα πάρουμε πρωινό;» ρωτά. «Στην τραπεζαρία λένε πως έχει ρώτησα έναν ναύτη.»

Η Λουκία αναποδογυρίζει τα μάτια, μορφάζοντας. «Σκότωσέ τον,» μου ψιθυρίζει στ'αφτί, και το δαγκώνει.

«Δε ζαλίζεστε;» λέω τον Νικόλαο, γιατί το πλοίο κουνιέται – αν και όχι υπερβολικά, βέβαια· είναι μεγάλο και σταθερό.

«Εγώ, όχι, δεν ζαλίζομαι,» απαντά το Τέκνο. «Και ούτ' οι άλλοι λένε πως ζαλίζονται. Ν'ανοίξω;»

«Σκότωσέ τον,» επιμένει η Λουκία.

«Ερχόμαστε,» του λέω.

Η Λουκία αναστενάζει απογοητευμένα και ρίχνει το πρόσωπό της πάνω στον ώμο μου, μουγκρίζοντας.

«Θα σας συναντήσουμε στην τραπεζαρία,» προσθέτω.

«Εντάξει,» αποκρίνεται ο Νικόλαος.

«Έπρεπε να τον είχες σκοτώσει...»

Σε λίγο τούς συναντάμε όλους στην τραπεζαρία του Κήτους της Σαλντέρια. Ο Ακατάλυτος μάς ακολουθεί, φυσικά. Εκτός από εμάς, στην αίθουσα είναι κάμποσα μέλη του πληρώματος και μόνο άλλοι έξι επιβάτες. Το μέρος δεν είναι φτιαγμένο για επιβάτες κατά βάση· είναι φτιαγμένο για το πλήρωμα, και φαίνεται. Παρ'όλ' αυτά είμαστε καλοδεχούμενοι, και μπορούμε να πάρουμε ό,τι θέλουμε από τον μπουφέ στο βάθος. Δεν είναι πολλά αλλά είναι αρκετά για ένα στοιχειώδες πρωινό. Η Λουκία παίρνει μια κούπα καφέ και μια χορτόπιτα. Εγώ μόνο

μια κούπα καφέ. Ο Ακατάλυτος μάς κοιτάζει παραπονεμένα, αλλά δεν έχει τίποτα το ψαρικό για να του ρίξουμε.

Πηγαίνουμε και καθόμαστε στο μακρόστενο τραπέζι γύρω απ'το οποίο κάθονται κι οι σύντροφοί μας. Η Διονυσία μοιάζει ζαλισμένη· έχει μπροστά της μια κούπα τσάι την οποία δεν φαίνεται να έχει αγγίξει πάνω από μια φορά. Ο Λεωνίδας μοιάζει επίσης ζαλισμένος, αλλά ο Νικόλαος και ο Νηρέας τρώνε σαν λιμασμένοι. Η Ερασμία ζαλιζόταν στο προηγούμενο ταξίδι που είχαμε κάνει, από Ιλφόννη Ιχθυδάτιας προς Ριλιάδα Κεντρυδάτιας, απ'ό,τι θυμάμαι, αλλά τώρα δεν τη βλέπω να ζαλίζεται. Μιλά με τον Αρσένιο, κι αυτό φαίνεται να είναι αρκετό για να διώξει τη ναυτία της. Η Ευθαλία είναι κουλουριασμένη μέσα στο μανίκι του Αρσένιου· βλέπω το κεφάλι της να ξεπροβάλλει προς στιγμή και να παιχνιδίζει τη γλώσσα της σαν να θέλει να με χαιρετήσει.

Είναι πολύ πρωί. Το Κήτος απέπλευσε ξημερώματα από τη Μεγάπολη, με το πρώτο φως του Πρώτου Ήλιου. Δεν είχαμε χρόνο να πάρουμε πρωινό προτού φύγουμε, και νομίζω πως η Διονυσία, έτσι όπως έβλεπε τον καιρό, δεν ήθελε ούτε ως ή άλλως να πατήσει φαγωμένη πάνω στο κατάστρωμα. Τώρα, από τα φινιστρίνια της τραπεζαρίας παρατηρώ πως κι ο Δεύτερος Ήλιος της Υπερυδάτιας είναι στον ουρανό.

Η ώρα περνά χωρίς πολλές κουβέντες. Τα προβλήματά μας δεν είναι συνετό να τα συζητάμε σε τόσο δημόσιο χώρο. Οπότε, απλά λέμε για τον άνεμο και τη θάλασσα, κάνουμε σχόλια για το φαγητό, για το σκάφος – τέτοια πράγματα. Ο Λεωνίδας ρωτά τη Διονυσία αν έχει κανένα ξόρκι για τη ναυτία. «Τα ξόρκια μου δεν είναι χάπια,» του λέει εκείνη, που καταφανώς δεν είναι στις καλύτερές της σήμερα. Το ξέρει πως έχει βάλει τον εαυτό της σε μεγάλο κίνδυνο για χάρη του αδελφού της (ο οποίος δεν είναι καθόλου ευγνώμων γι'αυτό, καθόλου) και, όσο οι μέρες θα περνάνε, ο κίνδυνος θα μεγαλώνει για εκείνη. Δε νομίζω, όμως, πως έχει μετανιώσει για την απόφασή της.

(Ο Δημήτριος μού φάνηκε ότι λυπήθηκε πολύ όταν, προτού φύγουμε, του είπα ότι, όχι, τελικά η Διονυσία δεν άλλαξε γνώμη, θα έρθει μαζί μας.

«Άμα ξανασυναντηθούμε,» μου υποσχέθηκε μετά ο τζογαδόρος, «θα έχω μάθει κι άλλα για το Άφατο.»

«Μην πας να κάνεις καμιά μαλακία,» τον προειδοποίησα.

«Ανησυχείς για έναν Ζερδέκη, Οφιομαχητή; Ανησυχείς για τον ανιψιό του κακού Θεού της Κιρβιάδας; Είσαι παλαβός;»

Γελούσαμε, αλλά του είπα να μην αστειεύεται. Αυτοί οι καριόληδες του Άφατου Δικτύου μπορεί, κατά κανόνα, να είναι συνηθισμένοι άνθρωποι, όχι τίποτα τρομεροί κατάσκοποι, όμως ίσως ανάμεσά τους να υπάρχουν και χειρότερα άτομα. «Να τόχεις υπόψη σου.»

«Ένας τζογαδόρος δεν αφήνει παρά ελάχιστα πράγματα στην τύχη, Οφιομαχητή,» με διαβεβαίωσε. Και μετά μου ευχήθηκε η Σιλοάρνη νά-ναι στο πλευρό μου· «η Έχιδνα είναι ήδη στο πλευρό σου: αυτό δεν αμφισβητείται.»)

Επιστρέφουμε στις καμπίνες μας τελικά και ξεμυτίζουμε πάλι όταν έχει έρθει μεσημέρι, οι μηχανές έχουν σταματήσει, και η θάλασσα έχει αgridέψει. Το πλοίο ταλαντεύεται πιο δυνατά και πιο απότομα από πριν. Ακόμα και η Λουκία δείχνει προβληματισμένη. Ο Ακατάλυτος έχει κρυφτεί κάτω απ'την κάτω κουκέτα.

«Δεν έπρεπε να διακόψουν τις μηχανές,» μουγκρίζει ο Λεωνίδας, καθώς έχουμε συναντηθεί στον διάδρομο έξω απ'τις καμπίνες. «Όχι με τέτοιο καιρό.»

«Ο μάγος δε μπορεί να δουλεύει πάνω από τέσσερις ώρες συνεχόμενα. Τι νομίζεις ότι είναι – μηχανή κι ο ίδιος; Επιπλέον, δεν κουνιόμαστε έτσι επειδή σταμάτησαν οι μηχανές· ο καιρός χάλασε κι άλλο. Τα πανιά, πάντως, πρέπει να μας ωθούν γρήγορα με τέτοιο αέρα.»

«Θα προτιμούσα το πιο αργό και σταθερό, Γεώργιε.»

«Πάμε να φάμε τίποτα;» προτείνει ο Νικόλαος.

«Τι λες, ρε μαλάκα;» μουγκρίζει ο Λεωνίδας. «Είσαι ανώμαλος;»

«Κι εγώ πεινάω,» λέει ο Νηρέας, στηριζόμενος στο πλαίσιο της πόρτας της καμπίνας του.

«Εγώ δεν μπορώ να φάω,» δηλώνει η Διονυσία. «Αν θέλετε πηγαίνετε εσείς.» Το λευκό-ροζ δέρμα του προσώπου της έχει αρχίσει να παίρνει μια χροιά όπως αυτή των κατάλευκων ανθρώπων που μπορείς να συναντήσεις κυρίως σε άλλες διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος (εδώ, στην Υπερυδάτια, είναι τόσο σπάνιοι όσο και οι κατάμαυροι σαν εμένα). Τα καστανόξανθα μαλλιά της είναι άνω-κάτω.

Και τώρα και η Ερασμία είναι φανερά ζαλισμένη. Η μυστηριακή σαγήνη του Αρσένιου δεν επαρκεί για να κρατήσει τη ναυτία της μακριά.

Ο ίδιος, όμως, δεν δείχνει να ζαλίζεται. «Ας πάμε να τσιμπήσουμε κάτι, τουλάχιστον,» λέει.

Και τελικά πηγαίνουμε – εγώ, εκείνος, η Λουκία (χωρίς τον γάτο της, ο οποίος μένει στην καμπίνα μας), ο Νικόλαος, και ο Νηρέας. Η Ερασμία, ο Λεωνίδας, και η Διονυσία δεν έρχονται. Στην τραπεζαρία, μόνο άλλους δύο επιβάτες βλέπουμε· οι υπόλοιποι είναι πλήρωμα, αλλά ούτε αυτοί έχουν πολλή όρεξη για φαγητό. Μας κοιτάζουν με κάποια έκπληξη που έχουμε έρθει, όμως μας προσφέρουν μεσημεριανό όπως μας πρόσφεραν και πρωινό. Το πληρώνουμε, φυσικά· δεν είναι δωρεάν για εμάς. Ο ναύλος δεν το περιλαμβάνει.

Αλλά δεν τρώμε πολύ, ούτως ή άλλως. Μοιραζόμαστε ένα πιάτο γεμάτο τηγανητά βγενοψαρα κι άλλο ένα με απλή σαλάτα – δύο τομάτες κομμένες φέτες, μικρές βραστές πατάτες, και ροδέλες κρεμμυδιού, γαρνιρισμένα με μαϊντανό και βουτηγμένα σε περισσότερο λάδι απ'ό,τι χρειαζόταν. Δεν πίνουμε τίποτα πιο δυνατό από νερό.

Το απόγευμα, ενώ είμαστε στις καμπίνες μας ξανά, οι μηχανές του Κήτους της Σαλντέρια μπαίνουν σε λειτουργία βουίζοντας και μουγκρίζοντας. Ο άνεμος δεν έχει πέσει, η θάλασσα δεν έχει γαληνέψει. Κουνιόμαστε το ίδιο.

Και μετά, κουνιόμαστε περισσότερο. Και πιο κοφτά. Πιο απότομα. Ενώ δυνατοί ήχοι ακούγονται. Σαν οβίδες να χτυπάνε τα πλευρά του καραβιού.

Η Λουκία τινάζεται: σηκώνεται από την αποκάτω κουκέτα. Εγώ πηδάω από την αποπάνω. Ο Ακατάλυτος βγάζει ένα έντονο σύριγμα, κρυμμένος.

«Μας χτυπάνε!» λέει η παλιά πειρατίνα, εννοώντας μάλλον ότι μας επιτίθενται.

Ναι, ίσως· αλλά προσωπικά δεν είμαι και τόσο σίγουρος ότι οι εχθροί μας είναι άνθρωποι. Κοιτάζω από το φινιστρίνι της καμπίνας, που δεν είναι μεγαλύτερο από μια τρύπα στον τοίχο. Η ατέρμονη θάλασσα έχει πιο πολύ σκοτάδι παρά φως μες στο απόγευμα: ο Πρώτος Ήλιος έχει ήδη δύσει και ο Δεύτερος τον ακολουθεί. Τα κύματα είναι ψηλά, αλλά όχι κι από τα πιο ψηλά που έχω δει στη ζωή μου. Από μέσα τους κάτι τινάζεται τώρα, κάτι που, μα τους υδρόβιους δαίμονες του Άτλαντα, μοιάζει με βολίδα, και χτυπά το πλοίο μας σε κάποια απόσταση από το

φινιστρίνι μου, παράγοντας τον ήχο που ακούγαμε και πριν. Όμως αυτός δεν είναι ο μοναδικός τέτοιος ήχος που έρχεται στ'αφτιά μου.

Το πλάσμα (γιατί πλάσμα είναι, όχι οβίδα) δεν είναι μόνο του. Έχει και παρέα· μεγάλη παρέα. Καθώς πέφτει ξανά στη θάλασσα και κρύβεται κάτω απ'τα σκοτεινιασμένα νερά, παρατηρώ και τα υπόλοιπα μεγάλα ψάρια. Ακόμα ένα τινάζεται, χτυπώντας τα πλευρά του Κήτους της Σαλντέρια το οποίο κλυδωνίζεται άγρια από τις επιθέσεις.

Δεν είναι η πρώτη φορά που τους αντικρίζω. Ονομάζονται Πολιορκητές και ποτέ δεν τους συναντάς κοντά στις ηπειρονήσους, μόνο μακριά από αυτές, στις ανοιχτές, ατέρμονες θάλασσες της Υπερυδάτιας. Είναι ψάρια, όχι μαλάκια, αλλά γύρω τους έχουν και πλοκάμια, ή ψευδοπόδια, όπως κάποιοι προτιμούν να τα λένε πιο επιστημονικά. Το σώμα τους είναι γεμάτο σκληρές φολίδες, και ακόμα και το ίδιο το πεσί τους είναι σκληρό. Το κρανίο τους, δε, είναι από τα πιο ανθεκτικά καύκαλα που μπορείς να συναντήσεις (σε οποιαδήποτε διάσταση του Γνωστού Σύμπαντος, μου λένε οι γνώσεις από το αινιγματικό παρελθόν μου). Με το κεφάλι κουτουλάνε τα πλοία καθώς τινάζονται μέσα από το νερό με ψηλά πηδήματα (αλλά όχι τόσο ψηλά, ούτε τόσο όμορφα, όσο αυτά των μεγάλων σαλαχιών της Υπερυδάτιας· τα σαλάχια είναι ευγενή όντα, οι Πολιορκητές είναι βάρβαροι).

Ολόκληρα κοπάδια Πολιορκητών μπορεί να επιτεθούν σε καράβια που πλέουν στ'ανοιχτά. Δεν είναι συνηθισμένο, είναι αρκετά σπάνιο, όμως πολλές φορές μοιραίο. Ειδικά για τα μικρά σκάφη, τα οποία οι Πολιορκητές εύκολα ανατρέπουν με τις κουτουλιές τους.

Κανείς δεν ξέρει ακριβώς γιατί επιδεικνύουν αυτή την αντικοινωνική συμπεριφορά. Δε μοιάζει να το κάνουν επειδή πεινάνε· έχουν κι άλλους τρόπους για να τρέφονται: καλύτερους τρόπους. Κατά πάσα πιθανότητα, το βλέπουν ως παιχνίδι. Ίσως, μάλιστα, να βάζουν στοιχήματα αναμεταξύ τους, ή με τον ίδιο τον Άτλαντα: ίσως να στοιχηματίζουν ποιου το χτύπημα θα είναι που τελικά θα γυρίσει το καράβι ανάποδα.

NTAANK! NTANK! NTAANK! NTANK! NTAAANK! Τα χτυπήματα έρχονται απανωτά στο Κήτος της Σαλντέρια, καθώς τα πλοκαμοφόρα ψάρια πηδάνε έξω απ'το νερό, κουτουλάνε, και ξαναβουτάνε, τινάζοντας αφρό. Δε νομίζω πως μπορούν, όμως, να αναποδογυρίσουν το πλοίο μας· είναι πολύ μεγάλο για να τα καταφέρουν, παρότι το κοπάδι τους είναι

πολυπληθές, απ'ό,τι βλέπω. Όχι, δεν πρέπει να μπορούν να το αναποδογυρίσουν... αλλά, από την άλλη, με τέτοιο καιρό, που ήδη τραντάζει το σκάφος.... Είναι δυνατόν;

«Τι συμβαίνει;» με ρωτά η Λουκία. «Τι είναι απέξω;»

«Πολιορκητές.»

«Τι;»

Γυρίζω για να την αντικρίσω. «Πολιορκητές,» της λέω ξανά. «Τα ψάρια.»

«Γαμώ τη γκαντεμιά της Σιλοάρνης!» καταριέται η Λουκία, που, φυσικά, έχει ξανακούσει για τους Πολιορκητές, αν και δεν είμαι βέβαιος ότι τους έχει ξανασυναντήσει.

Τη ρωτάω, καθώς τώρα εκείνη κοιτάζει από το μικρό φινιστρίνι.

«Όχι,» μου λέει, «δεν τους έχω ξανασυναντήσει. Δεν έπλεα ποτέ μακριά από τις ακτές της Ιχθυδάτιας, Γεώργιε, παρά μόνο μαζί σου – και τότε δεν βρήκαμε Πολιορκητές γύρω μας.»

Το Κήτος της Σαλντέρια τραντάζεται, και τα χτυπήματα συνεχίζουν να αντηχούν. Αλλά όχι μόνο αυτά· τώρα ακούγονται και οι φωνές του πληρώματος.

«Τους ρίχνουν,» λέει η Λουκία, εξακολουθώντας να κοιτάζει από το φινιστρίνι. «Με βέλη, με καμάκια. Με ενεργοβόλα. Αλλά δε νομίζω ότι θάναι εύκολο να τους διώξουν.»

«Όχι,» συμφωνώ, «δεν θα είναι εύκολο. Μάλλον, οι ίδιοι οι Πολιορκητές θα βαρεθούν να μας κυνηγάνε και θα φύγουν. Δε μπορούν να καταδιώκουν για πολύ τα μηχανοκίνητα πλοία. Αν μας είχαν επιτεθεί, όμως, ενώ κινούμασταν με τα ιστία, θα την είχαμε πολύ άσχημα.»

«Μπορούν να μας ανατρέψουν;»

«Κοίτα–»

Η πόρτα μας χτυπά, και η φωνή του Νικόλαου ακούγεται: «Γεώργιε! Γεώργιε!»

Του ανοίγω.

«Κάτι μεγάλα ψάρια κουτουλάνε το καράβι, μα την Έχιδνα!» με πληροφορεί. «Ο Λεωνίδας λέει πως τα ονομάζουν Πολιορκητές.»

Παρατηρώ πως κι ο Λεωνίδας έχει βγει από την καμπίνα του, καθώς και η Διονυσία και η Ερασμία. Αλλά ο Νηρέας είναι μέσα· το ίδιο κι ο

Αρσένιος. «Ναι,» αποκρίνομαι, «έτσι ονομάζονται. Και μπορούν να πηδήσουν και πάνω στο σκάφος, όχι μόνο να το κουτουλάνε.»

Εκτός από εμάς, στον διάδρομο έχουν βγει και μερικοί άλλοι από τους επιβάτες του Κήτους της Σαλντέρια, μοιάζοντας ανάστατοι. Κανένας ναύτης δεν είναι εδώ, έτσι προσπαθώ εγώ να τους ηρεμήσω. Τους λέω να μη φοβούνται: οι Πολιορκητές δεν είναι πιθανό να μπορούν να ανατρέψουν ένα πλοίο μεγάλο σαν το δικό μας, ακόμα και με τέτοιο καιρό. «Αν ο καιρός ήταν χειρότερος, τότε ίσως να βρισκόμασταν σε πραγματικό κίνδυνο. Τώρα, όμως, ο κίνδυνος είναι ελάχιστος. Μη θορυβήστε. Σύντομα θα έχουμε απομακρυνθεί από το κοπάδι· δεν μπορεί να μας ακολουθεί για πολύ όσο κινούμαστε με τις μηχανές. Και το πλήρωμα ήδη το χτυπά με τα όπλα του.»

Οι επιβάτες μουρμουρίζουν αναμεταξύ τους. Πολλοί με κοιτάζουν με έκδηλη περιέργεια ή επιφύλαξη – λόγω του κατάμαυρου δέρματός μου, αναμφίβολα, το οποίο είναι πολύ σπάνιο στην Υπερυδάτια. Αποκλείεται να έχουν προσέξει, μες στον χαλασμό, ότι τα μάτια μου ποτέ δεν βλεφαρίζουν. Εξωδιαστασιακός... ακούω να λένε. Και καταπολεμώ τη δηλητηριώδη οργή μου με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου, για να μην τους ζυγώσω και ρίξω ανάστροφες σε ορισμένους που οι φάτσες τους δε μ'αρέσουν καθόλου!

Ο Νικόλαος με ρωτά: «Τι θες να πεις ότι μπορούν να πηδήσουν και πάνω στο σκάφος, Γεώργιε; Είναι ψάρια, δεν είναι;»

«Ναι, αλλά αντέχουν για λίγο έξω απ'το νερό. Και βαδίζουν πάνω στο κατάστρωμα με άνεση χρησιμοποιώντας τα πλοκάμια τους. Αρπάζουν ναύτες με τα σαγόνια τους και βουτάνε πάλι στη θάλασσα για να τους καταβροχθίσουν.»

«Δαίμονες του Άτλαντα!» μουγκρίζει η Ερασμία, με το γαλανό δέρμα της πολύ αδυνατισμένο. Ζαλίζεται· δεν περνά καθόλου καλά απόψε.

«Ναι,» λέω, «ορισμένοι τους θεωρούν δαίμονες του Άτλαντα, τους Πολιορκητές. Αλλά δεν είναι μαλάκια· είναι ψάρια. Σπονδυλωτά. Κάποτε, είχα δει έναν νεκρό Πολιορκητή, ανοιγμένο στη μέση. Κάποιοι ανόητοι προσπαθούσαν να τον ψήσουν και να τον φάνε. Όμως το κρέας τους δεν τρώγεται όσο κι αν το ψήσεις: είναι πολύ σκληρό. Είναι για Ανάποδους Σκαρφαλωτές, μα την Έχιδνα, όχι γι'ανθρώπους!

»Συγγνώμη, τώρα, συγγνώμη,» τους λέω καθώς προσπαθώ να περάσω ανάμεσά τους, μες στον στενό διάδρομο, κατευθυνόμενος προς την έξοδο.

«Πού πας;» ρωτά η Λουκία, πίσω μου.

«Να ρίξω μια ματιά στο ανοιχτό κατάστρωμα. Μείνετε εδώ.» Τους κοιτάζω πάνω απ'τον ώμο μου. «Εδώ. Μην το κουνήσετε!»

Ευτυχώς έχουν αρκετή σύνεση ώστε να μ'ακούσουν. Δε μ'ακολουθούν καθώς βγαίνω από τον διάδρομο και στρίβω...

...συναντώντας μπροστά μου δυο ναύτες του Κήτους.

«Πού πάτε, κύριε; Μην έρχεστε προς τα εδώ. Δεχόμαστε επίθεση από ένα σπάνιο είδος ψαριού—»

«—που λέγεται Πολιορκητής,» τον διακόπτω. «Το ξέρω. Θέλω να ρίξω μια ματιά στο ανοιχτό κατάστρωμα. Ίσως να—»

«Επιστρέψτε στην καμπίνα σας, παρακαλώ.» Βάζει το χέρι του στον ώμο μου για να με ωθήσει πίσω.

Του πιάνω τον πήχη και τον παραμερίζω με άνεση, σαν να είναι πώνινη κούκλα – αν και, αντικειμενικά, είναι ολόκληρο γομάρι, πολύ εύσωμος τύπος. Με κοιτάζει με μάτια γουρλωμένα, ανήμπορος να μου αντισταθεί. Και το ίδιο κατάπληκτος με ατενίζει κι ο άλλος ναύτης, που δεν είναι τόσο μεγαλόσωμος, και:

«Ε, περίμενε!» μου λέει. «Δεν—»

Ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει μέσα μου (για να μην τους γρονθοκοπήσω), τους προσπερνώ λέγοντας ξανά: «Μια ματιά πάω να ρίξω στ'ανοιχτό κατάστρωμα,» και προσθέτω: «Ίσως να χρειάζονται τη βοήθειά μου.»

Οι δυο ναύτες δεν με ακολουθούν, μάλλον σαστισμένοι από τη δύναμή μου, και, διασχίζοντας τους διαδρόμους του πλοίου, παραμερίζοντας κι άλλους ναύτες που επιχειρούν καθοδόν να με σταματήσουν (και σαστίζουν το ίδιο με τη δύναμή μου), ανεβαίνοντας γρήγορα τις σκάλες, βγαίνω στο ανοιχτό κατάστρωμα που βρέχεται από την αγριεμένη θάλασσα και μαστιγώνεται από τον άνεμο. Το μέρος είναι γεμάτο ναύτες που προσπαθούν να χτυπήσουν τους Πολιορκητές από την κουπαστή, την πλώρη, και την πρύμνη. Κρατάνε βαλλίστρες, τουφέκια, καμάκια. Οι δύο γιγαντοβαλλίστρες του πλοίου έχουν επίσης μπει σε λειτουργία, καθώς και το υδατοτρόπο κανόνι και τα δύο πυροβόλα

κανόνια. Αυτά τα τρία τελευταία όπλα είναι άχρηστα εναντίον των Πολιορκητών, είμαι σίγουρος. Δε μπορείς να τους πτοήσεις ταράζοντας την ήδη ταραγμένη θάλασσα, κι αν τα πυροβόλα καταφέρουν ποτέ να ρίξουν (πιθανότητα ένα στα τρία), αποκλείεται να τους πετύχουν έτσι όπως τινάζονται μέσα κι έξω από το νερό. Σπατάλη ενέργειας και οβίδων.

Ακούω τον καπετάνιο να φωνάζει από τη γέφυρα, και για πρώτη φορά τον αντικρίζω, αν και πολύ λίγα μπορώ να διακρίνω γι'αυτόν, κουκουλωμένος όπως είναι.

Δύο Πολιορκητές έχουν ήδη πηδήσει πάνω στο ανοιχτό κατάστρωμα, και τώρα πηδά ακόμα ένας. Τους πρώτους κάποιοι ναύτες προσπαθούν να τους αντιμετωπίσουν, χτυπώντας τους με διάφορα όπλα· αλλά ο ένας Πολιορκητής έχει γραπώσει μια γυναίκα του πληρώματος ανάμεσα στα σαγόνια του και φαίνεται να ετοιμάζεται να ξαναβουτήξει. Η γυναίκα ουρλιάζει ξέφρενα, αιμόφυρτη, μα ζωντανή ακόμα.

Ο τρίτος Πολιορκητής – αυτός που μόλις τώρα πήδησε στο κατάστρωμα – ορμά στους ναύτες που μάχονται εναντίον των ομοειδών του, τρέχοντας πάνω στα ψευδοπόδια του. Και τους ξαφνιάζει, τους πιάνει απροετοίμαστους. Κραυγάζουν, γυρίζοντας να τον αντικρίσουν. Το ψάρι δαγκώνει το χέρι ενός άντρα από τον καρπό, το κόβει. Εκείνος φωνάζει, κυλιέται στο βρεγμένο κατάστρωμα.

Ξεθηκαρώνω το Φιλί της Έχιδνας ορμώντας στον Πολιορκητή από δίπλα. Κάνει να στραφεί στη μεριά μου (είναι πολύ γρήγοροι στις αντιδράσεις τους, οι καταραμένοι δαίμονες του Άτλαντα!) αλλά τον καρφώνω αμέσως, το λεπίδι μου διαπερνά τις φολίδες του, διαπερνά το πετσί του, χώνεται μέσα του· και, μα την Έχιδνα! αισθάνομαι αξιοσημείωτη αντίσταση. Εγώ. Εγώ.

Με μια κραυγή και κλοτσώντας τον Πολιορκητή, τραβάω πίσω το Φιλί της Έχιδνας και αίματα τινάζονται από το καρφωμένο ψάρι, που στο μήκος, από το κεφάλι ως την ουρά, είναι όσο ένας άντρας στο ύψος, αλλά πολύ πιο δυνατό και, αναμφίβολα, πολύ πιο σκληρό.

Ο Πολιορκητής κουτρουβαλά πάνω στο κατάστρωμα από την κλοτσιά μου. Τα σαγόνια του ανοιγοκλείνουν βγάζοντας παράξενους ήχους.

Ο άλλος Πολιορκητής – αυτός με τη γυναίκα στο στόμα – τρέχει προς την κουπαστή για να πηδήσει πίσω στη θάλασσα μαζί με το βραδινό του. Τινάζομαι κι αρπάζω, με το αριστερό χέρι, ένα από τα πλοκάμια του· τον τραβάω στην κουβέρτα ξανά, κάνοντάς τον να γλιστρήσει. Η γυναίκα τού πέφτει από τα δόντια και κυλιέται, ακόμα ουρλιάζοντας· το αίμα της αναμιγνύεται με τα νερά του καταστρώματος.

Ένα κύμα σηκώνεται, ψηλό, πανύψηλο, και μας λούζει όλους.

Ο Πολιορκητής ορμά για να με δαγκώσει. Το Φιλί της Έχιδνας τον χτυπά κατακέφαλα, τον τινάζει όπισθεν, πάνω στην κουπαστή, με τα πλοκάμια του να σφαδάζουν· αλλά δεν του σπάει το κρανίο! Δεν του σπάει το κρανίο, μα την Έχιδνα! Ένα χτύπημα που πάω στοίχημα ότι θα είχε σπάσει κάτι το ατσάλινο.

Αλλά ο καταραμένος είναι έξυπνος· το καταλαβαίνει όταν έχει βρεθεί μπροστά σ'έναν αντίπαλο ο οποίος δεν κάνει για δείπνο. Γρυλίζοντας παράξενα προς τη μεριά μου – όπως κανονικά τα ψαριά δεν γρυλίζουν ποτέ – με την κακάσχημη όψη του γεμάτη αίματα από τη σπαθιά μου, γυρίζει και βουτά στη θάλασσα μ'ένα μεγάλο πήδημα των πλοκαμιών του.

Στρέφομαι να δω τι γίνεται με τους άλλους δύο Πολιορκητές. Εκείνος που είχα τρυπήσει είναι πεσμένος στο κατάστρωμα, μοιάζοντας ετοιμοθάνατος. Ο δεύτερος έχει αρπάξει έναν ναύτη ανάμεσα στα σαγόνια του–

Τρέχω να τον προφτάσω, κραυγάζοντας, με το Φιλί της Έχιδνας υψωμένο.

Δεν τον προλαβαίνω. Πηδά από την κουπαστή, βουτώντας στη θάλασσα μαζί με το φαγητό του.

Καταριέμαι τον Άτλαντα, τον Ζέφυρο, και την Έχιδνα, προσπαθώντας να κρατήσω μακριά την οργή μου.

Ευτυχώς δεν βλέπω άλλους Πολιορκητές στο κατάστρωμα.

Μια κουκουλωμένη φιγούρα με ζυγώνει, βαδίζοντας με προσοχή – αλλά και έκδηλη πείρα – πάνω στη βρεγμένη κουβέρτα που κλυδωνίζεται άγρια από τη θάλασσα και τις κουτουλιές των Πολιορκητών.

«Ποιος είσαι συ;» με ρωτά ο Καπετάνιος του Κήτους της Σαλντέρια. «Ποιος είσαι, μα τους θεούς;» Με κοιτάζει συνοφρυωμένος μέσα απ'την κουκούλα του. Το πρόσωπό του είναι γαλανόδερμο, με ψαρά

μούσια, μεγάλα φρύδια, πλατιά μύτη. «Ο επιβάτης είσαι; Ο εξωδιαστασιακός επιβάτης;»

«Δεν είμαι εξωδιαστασιακός,» του λέω. Αν και μάλλον είμαι.

«Μα την ουρά της Έχιδνας! Πώς...; Σ'ευχαριστώ, όποιος κι αν είσαι. Δεν ξέρω πώς μπορείς ν'αντιμετωπίζεις έτσι τους Πολιορκητές, αλλά σ'ευχαριστώ. Τι είναι το σπαθί σου; Κάποιου είδους ενεργειακό όπλο;»

«Δική μου δουλειά,» του απαντώ.

«Σωστά. Θα πάρεις πίσω τον ναύλο, πάντως, σ'το λέω. Θα είχα χάσει τουλάχιστον τρεις ναύτες – τουλάχιστον τρεις – άμα δεν ήσουν εσύ.»

«Μπορεί και να τους χάσεις ούτως ή άλλως,» αποκρίνομαι «μην είσαι βιαστικός. Ακόμα κουτουλάνε το σκάφος σου.»

«Ναι...» λέει μουντά ο Καπετάνιος του Κήτους, και δεν προσθέτει τίποτ' άλλο.

Οι Πολιορκητές συνεχίζουν τις επιθέσεις τους, τραντάζοντας το πλοίο μας, κάνοντάς το σε μια στιγμή παραλίγο να αναποδογυρίσει καθώς συγχρόνως το χτυπάνε δυο μεγάλα κύματα· αλλά δεν είμαστε τόσο άτυχοι: παραμένουμε πάνω από τον αφρό. Και αντιμετωπίζουμε μια φορά ακόμα Πολιορκητές που έχουν πηδήσει στην κουβέρτα. Βοηθάω τους ναύτες να τους απωθήσουν, να τους ξαναρίξουν στη θάλασσα. Δεν καταφέρνω να σκοτώσω άλλον· είναι πολύ σκληροτράχηλοι, οι δαίμονες του Άτλαντα, ακόμα και για μένα! Οι ναύτες δεν θα είχαν ελπίδες εναντίον τους αν δεν ήμουν μαζί τους, παρά μόνο με ενεργειακά όπλα, ή ηχητικά. Ή αν κατόρθωναν να τους χτυπήσουν με τις γιγαντοβαλλίστρες – πράγμα ριψοκίνδυνο πάνω στο κατάστρωμα. Ή αν ήταν τόσο τυχεροί ώστε να τους πετύχουν στα μάτια με καμάκια, βέλη, ή ξίφη. Επίσης, τα πυροβόλα όπλα είναι αποτελεσματικά εναντίον των Πολιορκητών, όμως στην Υπερυδάτια συνήθως δεν βάλλουν. Τα τελευταία εβδομήντα χρόνια, για κάποιο λόγο, τα πυροβόλα έχουν αρχίσει να γίνονται ολοένα και πιο αναξιόπιστα.

Παρά τη βοήθεια που προσφέρω, ωστόσο, δύο ναύτες καταλήγουν βραδινό για Πολιορκητές.

Και, πραγματικά, ήταν ανοησία που βοήθησα. Το καταλαβαίνω πως ήταν ανοησία. Οι Πολιορκητές θα αντιμετώπιζονταν και χωρίς εμένα, με τον έναν τρόπο ή με τον άλλο· απλά το πλήρωμα θα είχε περισσότερες απώλειες. Πολεμώντας μαζί με τους ναύτες επάνω στο ανοιχτό

κατάστρομα, βρισκόμουν σε κοινή θέα. Αν κάποιος εδώ πέρα ανήκει στο Άφατο Δίκτυο... και αν οι κόμβοι του Άφατου αναζητούν τον Οφιομαχητή πάλι.... Δε χρειάζεται και πολλή φαντασία για να συμπεράνεις ποιος είμαι, άμα έχεις ακούσει τους μύθους και τις φήμες για εμένα.

Το μόνο καλό είναι πως οι άνθρωποι του Άφατου Δικτύου δεν μπορούν να μεταφέρουν τις πληροφορίες τους από το Κήτος· οι τηλεπικοινωνίες δεν λειτουργούν σε τόσο μεγάλες αποστάσεις. Θα πρέπει να περιμένουν να φτάσουμε στη Σαλντέρια. Και εκεί καλά θα κάνουμε να είμαστε πολύ προσεχτικοί, και να μη χρονοτριβήσουμε καθόλου. Γιατί μπορεί ξανά να έχουμε τα ίδια που είχαμε στη Ριλιάδα, μα την Έχιδνα!

«Φίλε,» μου λέει ο Καπετάνιος πλησιάζοντάς με ξανά καθώς έχουμε επιτέλους αφήσει πίσω μας το κοπάδι των Πολιορκητών και δεν δεχόμαστε άλλες επιθέσεις (μόνο η θάλασσα κι ο άνεμος μάς πολιορκούν τώρα), «ποιος είσαι; Ποιος είσαι;» Με πιάνει από τον ώμο προτού φτάσω στη σκάλα προς την οποία πηγαίνω.

«Ένας επιβάτης. Ευστάθιο με λένε.» Και, ξεφεύγοντας εύκολα από τη χαλαρή λαβή του, κατεβαίνω τα σκαλοπάτια.

«Ταξιδεύεις δωρεάν στο πλοίο μου τώρα!» λέει πίσω μου ο Καπετάνιος. «Θα σου επιστραφεί ο ναύλος, κι όλα τα φαγητά και τα ποτά κερασμένα!»

Δεν του αποκρίνομαι.

Έχοντας ήδη θηκαρώσει το Φιλί της Έχιδνας, πηγαίνω στις καμπίνες των επιβατών.

Οι σύντροφοί μου είναι ακόμα έξω, στον διάδρομο – εκτός από τον Νηρέα και τη Διονυσία – και τώρα κι ο Αρσένιος έχει βγει, με την Ευθαλία κουλουριασμένη στον βραχίονά του. Η Λουκία μοιάζει τσαντισμένη.

«Τι είναι;» τη ρωτάω.

«Προσπαθούσε νάρθει επάνω,» μου λέει ο Νικόλαος, «αλλά οι ναύτες δεν την άφηναν.»

«Δε σας είπα να μείνετε εδώ;»

«Αργούσες να επιστρέψεις,» αποκρίνεται η Λουκία, «κι ήθελα να δω τι γίνεται, γαμώ τις βατραχομάνες τους!»

«Του έριξε γονατιά στα μύδια,» μου λέει ο Λεωνίδας.

«Με είχε κολλήσει στον τοίχο, ο μαλάκας!»

«Την απείλησαν ότι θα τη βαρέσουν με ενεργοβόλα αν εξακολουθήσεις,» συνεχίζει ο Λεωνίδας.

«Δεν πιστεύω να εμπλακήκατε κι εσείς...» Κοιτάζω τα Τέκνα με καχυποψία.

«Τι δουλειά είχαμε εμείς;» μορφάζει ο Λεωνίδας ανασηκώνοντας τους ώμους.

Ο Αρσένιος γελά ξερά. «Κανείς δεν είπε ότι προσκυνά βατράχια εδώ μέσα...» Τα τυφλά μάτια του κοιτάζουν προς τη λάθος κατεύθυνση.

«Η επίθεση τελείωσε;» ρωτά η Ερασμία, ακόμα χλομή και ζαλισμένη.

«Ναι,» αποκρίνομαι. «Το κοπάδι έμεινε πίσω.»

Ύστερα μπαίνουμε όλοι στις καμπίνες μας, ενώ το πλοίο συνεχίζει να ταξιδεύει στη φουρτουνιασμένη θάλασσα με τις μηχανές του σε έντονη λειτουργία.

Η Λουκία με ρωτά: «Τι έκανες στην κουβέρτα;»

«Τους βοήθησα λίγο ν'αντιμετωπίσουν τα ψάρια που πηδούσαν επάνω. Θα είχαν αρπάξει περισσότερους ναύτες αν δεν ήμουν εκεί.»

«Κι αν κάποιος σε αναγνώρισε, Γεώργιε;» Κάνει κι εκείνη τις ίδιες σκέψεις μ'εμένα, υποθέτω.

«Ελπίζω πως όχι. Αλλά καλύτερα να μη χάσουμε καθόλου χρόνο στη Σαλντέρια.»

«Δεν έπρεπε να είχες πάει επάνω.»

«Ίσως. Τώρα, όμως, έγινε.» Ο Ακατάλυτος παρατηρώ ότι έχει σκαρφαλώσει στο κρεβάτι μου, στην αποπάνω κουκέτα.

Η Λουκία δεν έχει κάτι άλλο να πει. Παρότι γενικά δεν ζαλίζεται, μοιάζει κι αυτή κουρασμένη από τη θάλασσα.

Μετά από λίγο, οι μηχανές μας σταματάνε. Κι αυτό με παραξενεύει. Δε νομίζω ότι έχουν περάσει τέσσερις ώρες από τότε που ξεκίνησαν, και δεν μπορεί ο μάγος να δουλεύει λιγότερο, έχοντας ήδη δουλέψει άλλες τόσες ώρες το πρωί. Ίσως να είναι κάποιο τεχνικό πρόβλημα. Περιμένω ότι σύντομα οι μηχανές θα λειτουργήσουν πάλι.

Αλλά δεν λειτουργούν.

Μου μοιάζει οριακά ανησυχητικό. Συνέβη κάτι; Ή είναι αναμενόμενο – στο πρόγραμμα του πλοίου;

Δεν ακούμε τον Καπετάνιο να βγάζει καμιά ανακοίνωση από τα μεγάφωνα.

Η Λουκία, ξαπλωμένη στην αποκάτω κουκέτα, μου λέει: «Γεώργιε;»

«Τι;» Είμαι ξαπλωμένος στην αποπάνω κουκέτα.

«Κανονικά, οι μηχανές δεν έπρεπε να είχαν σταματήσει.»

«Το ξέρω.»

«Τι στις λάσπες του Λοκράθου είναι, πάλι; Η γκαντεμιά της Σιλοάρνης μού φαίνεται ότι μας κυνηγά σε τούτο το κωλοταξίδι!»

«Μη βγάζεις βιαστικά συμπεράσματα. Μπορεί έτσι να κάνουν.»

«Τι έτσι να κάνουν; Να δουλεύει ο μάγος τους δυόμισι ώρες το απόγευμα;»

«Έχει βραδιάσει πλέον.»

«Και λοιπόν; Σιγά μη δουλεύει μόνο δυόμισι ώρες!»

«Αν συμβαίνει κάτι, ο Καπετάνιος θα μας ενημερώσει. Αν όχι, όλα πάνε σύμφωνα με το πρόγραμμα.»

Οι ώρες περνάνε (η Πάροδος του Πράου Ανέμου μουρμουρίζει μέσα μου), και οι μηχανές δεν ξαναπαίνουν σε λειτουργία. Το Κήτος της Σαλντέρια πλέει με τα πανιά τώρα. Ευτυχώς ο άνεμος έχει αρχίσει να κοπάζει μες στη νύχτα· δεν κουνιόμαστε τόσο άγρια όσο πριν.

Δεν κοιμάμαι, φυσικά. Ποτέ δεν κοιμάμαι. Μένω όμως ξαπλωμένος στην κουκέτα μου και αφουγκράζομαι. Νιώθω το πλοίο ολόγυρά μου, τις κινήσεις του... (Η Πάροδος του Πράου Ανέμου μουρμουρίζει μέσα μου.)

Η Λουκία νομίζω πως κοιμάται, στο αποκάτω κρεβάτι. Ο Ακατάλυτος είναι κουλουριασμένος δίπλα μου· ναι, του άρεσε τελικά στην κουκέτα μου, για κάποιο λόγο: δεν έχει φύγει, και δεν μου κάνει καρδιά να τον διώξω. Θα ήταν βάρβαρο με τέτοιο καιρό. Αν και караβόγατοι έχουν περάσει κι από χειρότερες φουρτούνες.

(Η Πάροδος του Πράου Ανέμου μουρμουρίζει μέσα μου.)

Το πρωί, υποθέτω, οι μηχανές θα ξεκινήσουν να δουλεύουν πάλι. Όταν όμως το πρώτο φως του Πρώτου Ήλιου μπαίνει από το μικρό φινιστρίνι της καμπίνας, δεν ακούω τίποτα που να μου θυμίζει λειτουργία μηχανών. Ακόμα με τα πανιά ταξιδεύουμε.

Σε λίγο, ίσως...

(Η Πάροδος του Πράου Ανέμου μουρμουρίζει μέσα μου.)

Η Λουκία ξυπνά. Σηκώνεται απ'την κουκέτα. Κοιτάζει έξω απ'το φινιστρίνι. «Γεώργιε;»

«Τι;»

Στρέφεται να με κοιτάξει. «Ακόμα οι μηχανές δεν έχουν μπει σε λειτουργία.»

«Ναι,» παραδέχομαι, «είναι ύποπτο πλέον.» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου παίρνει τον έλεγχο για να κρατήσει μακριά την οργή της Έχιδνας καθώς κατεβαίνω από την κουκέτα.

-1

Στην Αρκάδνη, στο κέντρο του Αρκάδνιου Λεκανοπέδιου, δεν έρχονταν πολλοί ταξιδιώτες. Έτσι, οι τρεις που ήρθαν τώρα, μες στο βράδυ, μετά τη δύση των δίδυμων ήλιων, θα τραβούσαν την προσοχή των φρουρών της Μεγάλης Πύλης ακόμα κι αν δεν ήταν ο ένας κατάμαυρος σαν τη νύχτα κι ο άλλος ερπετοειδής. Φιδάνθρωπος... μουρμούρισαν οι φρουροί αναμεταξύ τους. Φιδάνθρωπος, μα την Έχιδνα! Από πού είχε έρθει; Από τους Στενότοπους πέρα από τα βουνά; Δεν είχε ακουστεί να ζουν ερπετοειδείς στο Αρκάδνιο Λεκανοπέδιο, παρότι ήταν γεμάτο επικίνδυνα θηρία.

Η τρίτη ταξιδιώτισσα ήταν μια γυναίκα με δέρμα λευκό-ροζ – και όμορφο προσωπάκι μέσα απ'την κουκούλα της, έκριναν οι φρουροί που τη μπάνισαν. Θα μπορούσε και να ήταν Υπερυδάτια, σ'αντίθεση με τον μαυρόδερμο τύπο με τα πράσινα γένια, ο οποίος ήταν, μάλλον, εξωδιαστασιακός.

Οι τρεις τους είχαν προσπαθήσει να περάσουν χωρίς να δείξουν τις όψεις τους, κρύβοντας ο καθένας το πρόσωπό του μες στη σκιά της κουκούλας του, και ο φιδάνθρωπος έμοιαζε στους φρουρούς ότι προσπαθούσε ακόμα και να κρύψει την ουρά του κάτω απ'την άκρη της κάπας του – γιατί, ναι, μα την Έχιδνα, ήταν άποδος, από τους πιο άγριους!

Δεν ήταν, όμως, δυνατόν οι φρουροί να μην τους κοιτάξουν καλά. Κατά πρώτον, η πύλη είχε κλείσει με τη δύση των ήλιων, κινούμενη με αυτόματο μηχανισμό: διέθετε αισθητήρες που αντιλαμβάνονταν το ηλιακό φως και, μόλις καθόλου ηλιακό φως (και μόνο ηλιακό φως) δεν έπεφτε, η Μεγάλη Πύλη έκλεινε. Το ίδιο ίσχυε και για την άλλη πύλη της Αρκάδνης, την Κάτω Πύλη. Ήταν πολύ επικίνδυνο να μένουν ανοιχτές το βράδυ, και καλύτερα αυτόματος μηχανισμός να φρόντιζε γι'αυτό παρά ανθρώπινα χέρια που μπορεί να αργοπορούσαν.

Αν κάποιος ερχόταν μες στη νύχτα – σπάνιο, γενικά – οι φρουροί έπρεπε να του ανοίξουν οι ίδιοι· δεν μπορούσε να μπει αλλιώς.

Ο ένας από τους τρεις ταξιδιώτες είχε φωνάξει – ο μαυρόδερμος, όπως είδαν σύντομα – ζητώντας πρόσβαση, λέγοντας πως απλά έψαχναν ένα πανδοχείο για να διανυκτερεύσουν. Οι φρουροί είχαν εντολές να αφήνουν, κατά κανόνα, ταξιδιώτες να μπαίνουν στην πόλη, ακόμα και τη νύχτα, αρκεί να μην έμοιαζαν επικίνδυνοι. Αυτοί αντίκρυ τους τώρα ήταν μόνο τρεις, και δεν κρατούσαν όπλα στα χέρια. Δεν φαίνονταν επικίνδυνοι, λοιπόν· αλλά έπρεπε να ελεγχθούν περισσότερο. Ο Εσπέριος Αρχιφύλακας της Μεγάλης Πύλης (γνωστός και ως απλά ο Εσπέριος στους ντόπιους) που είχε βάρδια απόψε πρόσταξε να τους ανοίξουν και να τους κοιτάξουν. Έτσι, ένα μικρό τμήμα της πύλης άνοιξε και οι ταξιδιώτες μπήκαν. Δεν ήθελαν να βγάλουν τις κουκούλες τους και να συζητήσουν· ήθελαν μόνο να περάσουν και να φύγουν. Αλλά οι φρουροί δεν το επέτρεψαν αυτό· τους έριξαν φως, και είδαν τι είχαν να κρύψουν. Και παραξενεύτηκαν μαζί τους. Ήταν, τελικά, επικίνδυνοι; Έπρεπε να διωχτούν; Κανείς δεν θα χαρακτήριζε ποτέ έναν άποδο ερπετοειδή ακίνδυνο.

«Τι κάνετ' εδώ;» τους ρώτησε ο Εσπέριος, ένας ευρύτερνος άντρας με γαλανό δέρμα και μεγάλο μουστάκι.

«Σας είπα ήδη,» απάντησε ο μαυρόδερμος ξένος. «Ένα πανδοχείο ψάχνουμε για να διανυκτερεύσουμε.»

«Κουβαλάτε όπλα;»

«Θα περίμενες να διασχίζουμε το Αρκάδνιο Λεκανοπέδιο μες στη νύχτα χωρίς να κουβαλάμε όπλα;»

«Χμμ...» έκανε ο Αρχιφύλακας παρατηρώντας τους. Παρατηρώντας τους προσεχτικά, από πάνω ως κάτω. Αλλά τι άλλο να έβλεπε; Ό,τι ήταν να δει το είχε δει, σκέφτηκε. Η απόφαση έπρεπε να παρθεί: ή να τους αφήσει να περάσουν ή να τους διώξει. Ο κανονισμός έλεγε πως, γενικά, οι ταξιδιώτες που ζητούσαν άσυλο μες στη νύχτα όφειλαν να λαμβάνουν πρόσβαση.

Ο Εσπέριος Αρχιφύλακας πρόσταξε τους φρουρούς του να παραμερίσουν, και είπε στους ταξιδιώτες να προχωρήσουν. «Πηγαίνει' όλο ευθεία, ακολουθώντας τούτο τον δρόμο – τη Λεωφόρο των Ξένων – και ύστερα από τη Δυτική Μεριά, αλλά πριν από την Αγορά, ενώ είστ'

ακόμα στην Αγριανθή, θα δείτε μια ταμπέλα που γράφει ‘Τα Πόδια του Λύκου’– Ξέρετε να διαβάζετε τη Συμπαντική, έτσι;»

«Δε θα είχαμε φτάσει ως εδώ αν δεν ξέραμε,» του απάντησε ο μαυρόδερμος ξένος, και το βλέμμα του τρόμαξε τον Αρχιφύλακα για κάποιο λόγο που εκείνος δεν μπορούσε να προσδιορίσει. Τι διαφορετικό είχαν τα μάτια του από τα μάτια άλλων ανθρώπων; Τι;

Ο Εσπέριος Αρχιφύλακας της Μεγάλης Πύλης δεν είχε συνειδητοποιήσει ότι ο άντρας αντίκρυ του δεν είχε βλεφαρίσει ούτε μια στιγμή από τότε που είχαν ξεκινήσει να μιλάνε οι δυο τους.

Ούτε είχε τύχει ποτέ ν’ακούσει για τον μύθο του Οφιομαχητή. Η Αρκάδνη ήταν μακριά από τις ακτές της Μικρυδάτιας, και δεν έρχονταν πολλοί ταξιδιώτες εδώ.

«Καλώς,» είπε ο Αρχιφύλακας στον μαυρόδερμο ξένο. «Εκεί που θα δείτε την πινακίδα που γράφει ‘Τα Πόδια του Λύκου’, εκεί είναι το πανδοχείο. Θα σας φιλοξενήσουν, αρκεί νάχετε να πληρώσετε...» Τους κοίταξε με κάποια καχυποψία.

Τα μάτια του μαυρόδερμου άντρα στραφτάλισαν σαν να έκρυβαν οργισμένες φωτιές από πίσω τους. «Έχουμε να πληρώσουμε.»

«Καλό σας βράδυ, τότε,» είπε κοφτά ο Εσπέριος. «Και θα πρέπει να βαδίσετε ως εκεί, έχετ’ υπόψη. Δεν υπάρχουν συγκοινωνίες στην Αρκάδνη τις νύχτες.»

Ο μαυρόδερμος δεν του μίλησε, κι οι άλλοι δυο ήταν σιωπηλοί από την αρχή ούτως ή άλλως. Ο φιδάνθρωπος μάλλον δεν μπορούσε να μιλήσει, υπέθεταν οι φρουροί, και η γκόμενα που κρυβόταν μες στην κουκούλα μάλλον ήταν φοβισμένη. Ίσως ο εξωδιαστασιακός να την κρατούσε αιχμάλωτη, κλεμμένη από καμιά άλλη μεριά της Μικρυδάτιας, για να την καβαλά κατά το γούστο του. Ίσως. Φαινόταν άγιος κι αυτός, σαν τον φιδάνθρωπο. Και η γκόμενα ήταν συμπαθητική· ναι, ήταν. Το διέκριναν οι φρουροί, ακόμα και τυλιγμένη όπως ήταν μες στην κάπα της. Μπορούσαν να την κόψουν με το βλέμμα.

Καθώς οι τρεις ταξιδιώτες απομακρύνονταν από τη Μεγάλη Πύλη, βαδίζοντας πάνω στη Λεωφόρο των Ξένων, προς τ’ανατολικά, ένας φρουρός πλησίασε τον Αρχιφύλακα λέγοντας: «Να τους παρακολουθήσουμε, Εσπέριε; Μπορεί νάχουν ληστείες κατά νου...»

Ο Εσπέριος έκανε νόημα σε μια από τους φρουρούς. «Σκιά;»

Η γυναίκα που άκουγε στο όνομα Ιωάννα η Σκιά πλησίασε. «Μάλιστα, Αρχιφύλακα.»

«Πάρ' τους στο κατόπι, κι άμα δεις τίποτα ύποπτο με καλείς αμέσως στον πομπό μου.»

«Μάλιστα, Αρχιφύλακα,» αποκρίθηκε ξανά η γυναίκα, κι εξαφανίστηκε μες στη νύχτα. Δεν την έλεγαν τυχαία η Σκιά. Την είχαν για κατάσκοπο στη Φρουρά.

Οι τρεις ταξιδιώτες προχωρούσαν επάνω στον μεγάλο, πλακόστρωτο δρόμο που ονομαζόταν Λεωφόρος των Ξένων. Δεν είχε κόσμο γύρω τους· μονάχα καμιά φευγαλέα φιγούρα περνούσε, ή κανένα φευγαλέο όχημα, κατά μήκος του δρόμου ή διασχίζοντάς τον κάθετα. Ψηλότερα και χαμηλότερα οικοδομήματα πλαισίωναν τη Λεωφόρο των Ξένων. Ορισμένα θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν ακόμα και πολυκατοικίες, αν και δεν ήταν ούτε κατά διάνοια σαν τις πολυκατοικίες πραγματικά μεγάλων Μικρυδάτιων πόλεων, όπως αυτές στη Νερκάλη ή στην Οσκάληνη, την πρωτεύουσα της Συμπολιτείας των Ποταμών.

Οι δύο από τους τρεις ταξιδιώτες – η λευκόδερμη γυναίκα κι ο μαυρόδερμος άντρας – ψιθύρισαν κάτι αναμεταξύ τους το οποίο χάθηκε μες στον ψυχρό άνεμο που σφύριζε μες στη λεωφόρο. Ο ερπετοειδής έβγαλε ένα σύριγμα από το σκοτάδι της κουκούλας του, και ο μαυρόδερμος άντρας στράφηκε και του έκανε ένα νόημα με το χέρι, οπότε εκείνος φάνηκε πιο ήρεμος μετά.

Τα Πόδια του Λύκου δεν ήταν ούτε πολύ κοντά στη Μεγάλη Πύλη αλλά ούτε και πολύ μακριά. Λίγο περισσότερο από μισό χιλιόμετρο απόσταση. Και τώρα οι τρεις ταξιδιώτες έφταναν εκεί χωρίς να ξέρουν ότι είχαν αφήσει πίσω τους τη Δυτική Μεριά και βρίσκονταν στη συνοικία που ονομαζόταν Αγριανθής. Είδαν την πινακίδα που ξεχώριζε αμέσως μες στη βραδιά, πλαισιωμένη από ενεργειακά φωτάκια.

Μπήκαν στο πανδοχείο, και οι εννιά άνθρωποι που βρίσκονταν στην τραπεζαρία του στράφηκαν πάραυτα να τους κοιτάξουν. Οι δύο ήταν πρόσωπα του καταστήματος: ο πανδοχέας Νικόλαος ο Κοντόλυκος, πίσω από το μπαρ, καραφλός και γενειοφόρος· και η μεγάλη κόρη του, η Σβέλτη Ευτυχία, που έκανε τη σερβιτόρα αλλά τώρα καθόταν κι αυτή στο μπαρ, από την έξω μεριά, μ'ένα τσιγάρο στο χέρι. Από τους υπόλοιπους εφτά, οι τρεις ήταν ντόπιοι: δυο άντρες και μια γυναίκα – μια

κυνηγός του Λεκανοπεδίου – που είχαν έρθει για να ερωτοτροπήσουν ομαδικά, κρυμμένοι μέσα σε κουκούλες και ταξιδιωτικές κάπες, καθισμένοι σε μια γωνία. Τα Πόδια του Λύκου πρόσφεραν χώρο, εκτός των άλλων, και για διάφορες... κρυφές δουλειές των ντόπιων· «ο κοντός ο λύκος είναι πονηρός αλλά και σιωπηλός,» έλεγαν. Οι άλλοι τέσσερις που βρίσκονταν απόψε στην τραπεζαρία ήταν επισκέπτες στην πόλη. Οι τρεις κάθονταν μαζί – άντρες όλοι τους – παίζοντας χαρτιά, καπνίζοντας, πίνοντας με μέτρο, και τρώγοντας ξηρούς καρπούς του Λεκανοπεδίου. Ο τέταρτος καθόταν μόνος, παρέα με μια ψηλή κούπα μπίρα. Ήταν γαλανόδερμος, μαυρομάλλης, και μονόφθαλμος· αλλά το μοναδικό του μάτι γυάλιζε για δύο.

Έτσι, τώρα, δεκαεφτά μάτια συνολικά ατένιζαν τους τρεις ταξιδιώτες καθώς αυτοί περνούσαν το κατώφλι της εξώπορτας... και δεν άργησαν να δουν την ουρά κάτω απ'την άκρη της κάπας του ερπετοειδή. Ένας άποδος!

«Μα τα βυζιά της Έχιδνας,» μούγκρισε ο Νικόλαος ο Κοντόλυκος, «τι είστ' εσείς, ρε; Τι είν' αυτός;» Έδειξε με το βλέμμα τον ερπετοειδή καθώς οι τρεις πλησίαζαν το μπαρ.

Η Σβέλτη Ευτυχία έβαλε το χέρι της μες στο μπούστο της, πιάνοντας το μικρό ενεργειακό πιστόλι που έκρυβε εκεί για παν ενδεχόμενο· μα δεν το τράβηξε. Θα το τραβούσε μόνο αν έβλεπε πως ο μπαμπάς χρειαζόταν βοήθεια.

«Δεν έχεις ξαναδεί ερπετοειδή, πανδοχέα;» αποκρίθηκε ο άντρας που είχε δέρμα κατάμαυρο και μούσια πράσινα. «Είσαι ο πανδοχέας, έτσι;»

«Έτσι. Κι έχει τύχει να ξαναδώ φιδάνθρωπο, ναι. Εσύ ποιος είσαι, του λόγου σου;»

«Κάλνεντουρ με λένε.»

Ο Κοντόλυκος συνοφρυώθηκε. «Από τη Μοργκιάνη, ε;»

«Είσαι θαλασσογυρισμένος, πανδοχέα,» παρατήρησε αγέλαστα ο ταξιδιώτης.

Ο Κοντόλυκος μειδίασε. «Τρεις φορές έχω δει τη θάλασσα, ξένε. Αλλά αμέτρητες φορές η θάλασσα έχει έρθει προς τα δω για να δει εμένα, άμα μ'εννοείς.»

«Σε εννοώ,» αποκρίθηκε ο ταξιδιώτης· και ρώτησε: «Μπορούμε να μείνουμε;»

«Αυτός εκεί δαγκώνει;» Ο Νικόλαος έδειξε πάλι τον ερπετοειδή με το βλέμμα του.

«Δεν δαγκώνει.»

«Τι είναι, μάστορα; Δούλος σου; Τον αγόρασες σε κάνα λιμάνι;»

Τα μάτια του ξένου άστραψαν άγρια, κάνοντας ένα ρίγος να διαπεράσει τον Κοντόλυκο· και είχε πολύ καιρό να νιώσει τέτοιο ρίγος. Δεν τρώμαζε εύκολα πλέον. Είχε δει πολλά. Τσαντίστηκε που τώρα τα μάτια αυτού του εξωδιαστασιακού τον είχαν τρομάξει. Τι ήταν, ο πούστης;

«Δεν είναι δούλος,» είπε ο μαυρόδερμος ταξιδιώτης.

«'Ντάξει,» αποκρίθηκε ο Νικόλαος. «Απλά φρόντισε να μην κάνει τίποτα ζημιές εδώ, κι όλα καλά.»

«Μπορούμε να μείνουμε;»

«Πόσες μέρες;»

«Απόψε. Ίσως και αύριο.»

«Πλήρωσε γι'απόψε, λοιπόν, και τα βρίσκουμε για αύριο.»

Ο ξένος έβγαλε οχτάρια και τα έδωσε στον πανδοχέα. Είχε Υπερυδάτια χρήματα μαζί του παρότι καταφανώς εξωδιαστασιακός. Πρέπει να ήταν από κείνους που περνούσαν έρα-δώθε από διάφορες διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος, διασχίζοντας διόδους, Αιθέρα, και Σύμπλεγμα, υπέθεταν οι άνθρωποι που κάθονταν στην τραπεζαρία των Ποδιών του Λύκου παρατηρώντας τον κι ακούγοντας τη σύντομη κουβέντα του με τον Κοντόλυκο.

Ο πανδοχέας είπε: «Καθίστε όπου θέτε. Το φαγητό και το ποτό τα πληρώνει' επιπλέον.»

«Θα πάμε πάνω,» αποκρίθηκε ο ξένος. «Μπορείς να μας φέρεις φαγητό εκεί;»

«Γίνεται.»

Ο ξένος τού έδωσε κι άλλα χρήματα. Ο πανδοχέας έγνεψε καταφατικά, λέγοντας ότι ήταν παραπάνω από αρκετά, θα του έφερνε και ρέστα. Τι ήθελαν για φαγητό; ρώτησε, κι ανέφερε το μενού, που δεν ήταν μεγάλο. Ο ξένος ζήτησε λίγο απ'όλα, και μετά εκείνος, ο φιδάνθρωπος, και η σιωπηλή γυναίκα που θα μπορούσε να ήταν και Υπερυδάτια (έκρινε ο Κοντόλυκος παρατηρώντας τη μούρη της μέσα απ'την κουκούλα) ανέβηκαν τη σκάλα στη γωνία της τραπεζαρίας κατευθυνόμενοι στο τρίκλινο δωμάτιο που είχαν κλείσει.

Ο Νικόλαος είπε στην κόρη του να τους πάει φαγητό, κι εκείνη έσβησε το τσιγάρο της και βάδισε προς την πόρτα της κουζίνας.

Με το ξημέρωμα, ενώ η Κάτω Πύλη της πόλης είχε μόλις ανοίξει (όχι από τον αυτόματο μηχανισμό· αυτός ήταν μόνο για να την κλείνει), τρεις άλλοι μπήκαν στην Αρκαδην: δύο άντρες και μια ξανθιά, λευκό-δερμη γυναίκα με σπασμένη μύτη. Δεν ήταν ταξιδιώτες· ήταν ντόπιοι. Και δεν έρχονταν οδοιπορώντας αλλά μέσα σε τετράκυκλο όχημα. Ο ένας από τους άντρες οδηγούσε. Οι φρουροί δεν τους σταμάτησαν· τα πρωινά δεν σταματούσαν οχήματα που δεν φαίνονταν οπλισμένα ή εμπορικά.

Οι τρεις μέσα στο τετράκυκλο ακόμα συζητούσαν, απορημένοι από αυτό που είχαν δει το βράδυ. Απορημένοι από τον μαυρόδερμο ξένο με την τρομερή – την αφύσικη – δύναμη και τον ερπετοειδή σύντροφό του. Είχε, επίσης, και μια γυναίκα μαζί του ο εξωδιαστασιακός, αλλά αυτή δεν τους είχε εντυπωσιάσει. Η ξανθιά, βέβαια, που ονομαζόταν Χρυσή Γιολάντα και είχε δεχτεί την κλοτσιά της στη μύτη, είχε ορκιστεί πως αν την ξανάβλεπε θα της έσπαγε και τα δύο πόδια. Ωστόσο, κυρίως ο μαυρόδερμος ξένος ήταν που τους απασχολούσε όλους. Ο άνθρωπος δεν μπορεί να ήταν φυσιολογικός! Ίσως να μην ήταν καν άνθρωπος, μα τους θεούς. Ίσως να ήταν δαίμονας του Αστερίωνα. Γιατί, τι άλλο μπορεί να ήταν;

Μπορεί να φορούσε οργανική στολή, ο καταραμένος, είχε πει ο ένας από τους δύο άντρες – ο Ανδρέας ο Στέρεος.

Ούτε η οργανική στολή δεν σε κάνει έτσι, είχε αποκριθεί ο άλλος – ο Σιδερένιος Λουκάς. Κανονικά, θάπρεπε να τον είχαμε τσακίσει. Τόσο ήμασταν, μα την Έχιδνα! Επιπλέον, δε νομίζω ότι φορούσε στολή· δεν πρόσεξα κάτι τέτοιο.

Όλοι οι υπόλοιποι σύντροφοί τους ήταν νεκροί. Όταν ο μαυρόδερμος ξένος είχε φύγει, ο Ανδρέας ο Στέρεος και ο Σιδερένιος Λουκάς είχαν επιστρέψει στο σημείο της συμπλοκής, παρότι ένιωθαν πιο τρομαγμένοι από ποτέ στη ζωή τους, και είχαν ψάξει μήπως κανείς ήταν ακόμα ζωντανός. Αλλά μόνο τη Χρυσή Γιολάντα είχαν βρει ν'αναπνέει, κι αυτή τούς είπε πως ο ξένος τής είχε κάνει ερωτήσεις και μετά την είχε ρίξει αναίσθητη μ'ένα χτύπημα στο κεφάλι. Οι άλλοι ήταν σκοτωμένοι, διαλυμένοι σαν κούκλες από σάρκα, κόκαλα, και αίμα. Πού είχε

πάει ο μηχανικός οφθαλμός; Εκεί τα πάντα θα ήταν καταγεγραμμένα. Ο Ανδρέας και ο Λουκάς έψαξαν γι' αυτόν, μη βρίσκοντάς τον κοντά στον χειριστή του, τον Μάρκο (ο οποίος ήταν, φυσικά, ανάμεσα στους νεκρούς). Τελικά τον εντόπισαν μες στη βλάβση, σαν κάτι ή κάποιος να τον είχε εκτοξεύσει εκεί. Ήταν σπασμένος, δεν δούλευε πλέον· αλλά ο Ανδρέας ο Στέρεος πήρε από μέσα του τον μικρό δίσκο, λέγοντας πως ίσως αυτός να μην είχε χαλάσει.

Μετά, πήγαν στο όχημά τους, που τους περίμενε σε κάποια απόσταση από το σημείο της συμπλοκής. Διανυκτέρευσαν εκεί, μη θέλοντας να επιστρέψουν νύχτα στην πόλη. Οι φρουροί ίσως να έκαναν ερωτήσεις, και οι Μαχητές του Άγριου Θεάματος δεν ήταν ακριβώς νόμιμοι... ούτε και ακριβώς παράνομοι, όμως.

Τώρα, ξημερώματα πλέον, είχαν μόλις μπει στην Αρκάδνη. Είχαν μόλις περάσει την Κάτω Πύλη της και κυλούσαν τους τροχούς τους επάνω στη Λεωφόρο των Κυνηγών. Δεν πήγαν στα σπίτια τους. Έστριψαν ανατολικά, μπαίνοντας στο Βάλσαμο, διασχίζοντάς το και φτάνοντας στη Μακρώνυχη, όπου κατευθύνθηκαν στον Οίκο των Μαχητών του Άγριου Θεάματος· ή, όπως απλά τον έλεγαν αναμεταξύ τους, τον Οίκο των Μαχητών, ή, σκέτα, τον Οίκο. Εδώ συγκεντρώνονταν καθημερινά για να εκπαιδεύονται, να σχεδιάζουν, και να συνεννοούνται. Το μέρος ήταν τώρα άδειο, γιατί ήταν ακόμα νωρίς, αλλά δεν θ' αργούσε να γεμίσει. Ή, μάλλον, σχεδόν να γεμίσει. Αυτός ο καταραμένος μαυρόδερμος δαίμονας είχε σκοτώσει τόσους από τους συμμαχητές τους!

Καθώς οι άλλοι άρχισαν να έρχονται στον Οίκο των Μαχητών, ένας-ένας ή δύο-δύο, περίμεναν ότι θα είχε ετοιμαστεί καινούργιο θέαμα για να πουληθεί στο Κανάλι των Ανέμων. Και όταν άκουσαν από την Ξανθιά Γιολάντα, τον Ανδρέα τον Στέρεο, και τον Σιδερένιο Λουκά τι είχε συμβεί απόρησαν. Στην αρχή, δεν ήθελαν να το πιστέψουν. Δε μπορεί να ήταν ένας ο αντίπαλός σας! Δε μπορεί!

«Ναι, δεν ήταν ένας μόνο,» απάντησε ο Ανδρέας· «ήταν κι άλλοι δύο, όπως είπαμε: ένας ερπετοειδής – άποδος, ο διάολος της Έχιδνας, άποδος – και μια γυναίκα. Αλλ' αυτοί δεν ήταν σημαντικοί. Η γυναίκα έριξε μονάχα καμιά, δυο ριπές από ένα ενεργοβόλο, και τον φιδάνθρωπο θα τον είχαμε τσακίσει δίχως αμφιβολία, αν και έμοιαζε δυνατός. Όμως,

όχι, αυτοί δεν ήταν το πρόβλημα. Το πρόβλημα ήταν ο μαυρόδερμος δαίμονας. Πολεμούσε σαν δέκα μαχητές μαζί! Σαν είκοσι, ίσως!»

«Μαλακίες!»

«Μαλακίες;» γρύλισε ο Σιδερένιος Λουκάς. «Τάχουμε όλα καταγεγραμμένα. Βάλε τον δίσκο να παίζει, Ανδρέα. Βάλ' τον!»

«Αν ακόμα λειτουργεί,» είπε εκείνος μουντά. «Ο μηχανικός οφθαλμός ήταν σπασμένος εκεί που τον βρήκαμε.» Έβγαλε τον μικρό μεταλλικό δίσκο από τα ρούχα του και τον έβαλε στη θυρίδα του συστήματος αναπαραγωγής. Πάτησε ένα κουμπί και η οθόνη στον τοίχο άρχισε να δείχνει εικόνες χωρίς ήχο. Έκανε διακοπές, μαυρίλες, γραμμές, αλλά ο δίσκος δεν ήταν τελειώς χαλασμένος· λειτουργούσε. Και όλοι τους είδαν τον Οφιομαχητή να σκοτώνει τους συμμαχητές τους... αλλά δεν ήξεραν ότι ήταν ο Οφιομαχητής. Δεν είχαν ακούσει ποτέ τον μύθο. Δεν είχε φτάσει στ'αφτιά τους εδώ, στο Αρκάδριο Λεκανοπέδιο, μακριά από τις ακτές της Μικρυδάτιας...

«Μοιάζει στημένο, μα τα παπάρια του Αστερίωνα!» αναφώνησε ένας από τους Μαχητές του Άγριου Θεάματος. «Μοιάζει στημένο.»

«Δεν είναι στημένο, μαλάκα Δημήτριά,» του είπε ο Σιδερένιος Λουκάς. «Ο Πρώτος είναι νεκρός. Ο καταραμένος δαίμονας τον λιάνισε σαν κοτόπουλο.»

Ο Ιωάννης ο Πρώτος ήταν ο αρχηγός τους. Και τώρα ποιος θα έπαιρνε τη θέση του; Έπρεπε να αποφασιστεί... όπως επίσης κι άλλα πράγματα.

«Πού πήγε μετά αυτός ο μαυρόδερμος δαίμονας; Εδώ ήρθε, στην Αρκάδνη;»

«Ίσως,» είπε η Χρυσή Γιολάντα. «Πάντως, δεν είναι από τούτα τα μέρη. Μου έκανε ερωτήσεις που υποδήλωναν ότι είναι ξένος τελειώς. Δεν ήξερε για το Άγριο Θεάμα. Δεν ήξερε καν για το Κανάλι των Ανέμων.»

Μετά από λίγη κουβέντα ακόμα, οι μαχητές αποφάσισαν ότι, κατά πρώτον, έπρεπε να μάθουν αν ο μαυρόδερμος δαίμονας ήταν στην πόλη. Αν είχε έρθει μες στη νύχτα, θα τον είχαν δει ή στη Μεγάλη Πύλη ή στην Κάτω Πύλη. Δεν μπορεί να τον είχαν μπερδέψει με κανέναν άλλο. Ούτε αυτόν ούτε τον φιδάνθρωπό του.

«Στον παραγωγό τι θα πούμε;» έθεσε το ερώτημα μία μαχήτρια.

«Τι να του πούμε;» αποκρίθηκε η Χρυσή Γιολάντα. «Δεν έχουμε θέαμα. Αυτό» – έδειξε την οθόνη που τώρα ήταν άδεια – «δεν είναι θέαμα.»

«Δεν είναι;» είπε κάποιος.

«Ο Πρώτος σκοτώθηκε, ρε!» τους θύμισε ο Σιδερένιος Λουκάς.

«Αν αυτό, όμως, το πουλήσουμε, ο παραγωγός θα πληρώσει. Είναι θέαμα.»

«Δεν είναι θέαμα!» είπε ένας άλλος. «Η Χρυσή έχει δίκιο. Δεν είναι θέαμα. Είναι σφαγή.»

«Επειδή ο μαύρος δαίμονας έσφαξε εμάς δεν πάει να πει ότι δεν είναι θέαμα.»

«Δεν είναι θέαμα, μαλάκα Γρηγόριε! Κατ'αρχήν, τελειώνει πολύ γρήγορα. Το θέαμα θέλει τον χρόνο του. Τι θα δει ο κόσμος, μαλακίες;»

Και διαφωνούσαν αναμεταξύ τους. Διαπληκτίζονταν...

...ενώ την ίδια ώρα στα Πόδια του Λύκου ο Οφιομαχητής ξυπνούσε τους συντρόφους του ήπια, μ'ένα ελαφρύ τράνταγμα στον ώμο της Όλγας κι ένα ελαφρύ χτύπημα στον ώμο του Γερού Φιδιού. Τους είχε αφήσει να κοιμηθούν λίγο παραπάνω, μέχρι κι ο Δεύτερος Ήλιος να ανατείλει, γιατί σκεφτόταν ότι, μα την Έχιδνα, τους χρειαζόταν η ξεκούραση. Είχαν κάνει τόσο ταξίδι ώσπου να φτάσουν εδώ, στην Αρκαάδνη, και να κοιμηθούν σ'ένα ασφαλές, στεγασμένο μέρος. Κι αυτό χωρίς να υπολογίζει τις άσχημες περιπέτειές τους στα Σελκόνια Δάση... εκεί όπου ο Νάθλεδιν είχε σκοτωθεί από φονικές μηχανές καθοδηγούμενες από διεστραμμένα πνεύματα. Ο Οφιομαχητής καταπολέμησε τη δηλητηριώδη οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου.

«Συμβαίνει κάτι, Γεώργιε;» τον ρώτησε η Όλγα καθώς ανασηκωνόταν μοιάζοντας ταραγμένη.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Απλά είναι ώρα να σηκωθούμε. Κι οι δύο ήλιοι είναι στον ουρανό.» Έπιασε την Ευθαλία από το κρεβάτι του και την άφησε να κουλουριάσει το φιδίσιο σώμα της γύρω από τον πήχη του, κάτω απ'το μανίκι του.

Παραδίπλα, ο ερπετοειδής, το Γερό Φίδι, έβγαλε ένα υπόκωφο σύριγμα καθώς ξεκουλούριαζε την ουρά του από το δικό του κρεβάτι.

«Εντάξει,» είπε η Όλγα ενώ σηκωνόταν στα καλτσοντυμένα πόδια της. «Φοβόμουν ότι ίσως να είχαν έρθει... αυτοί.»

«Ποιοι ‘αυτοί’;»

«Αυτοί που μας επιτέθηκαν καθώς πλησιάζαμε την πόλη.»

«Δεν απέμειναν και πολλοί,» είπε ο Γεώργιος. «Ας έρχονταν!» Κάπου ήθελε να εκτονώσει την οργή του· στο μυαλό του ήταν ο άδικος χαμός του Νάθλεδιν.

Η Όλγα αναστέναξε, και πήγε στη μικρή τουαλέτα του δωματίου.

Μετά από λίγο, κατέβηκαν στην τραπεζαρία των Ποδιών του Λύκου, όπου ο κόσμος δεν ήταν πολύ περισσότερος απ’ό,τι το βράδυ. Αρκετοί έπαιρναν πρωινό το οποίο τους έφερνε η Σβέλτη Ευτυχία, ενώ ο πατέρας της, ο Νικόλαος ο Κοντόλυκος, παρακολουθούσε την κίνηση από το μπαρ, κι αμέσως μπάνισε τους τρεις παράξενους ταξιδιώτες που ήρθαν από τη σκάλα: τον μαυρόδερμο Μοργκιανό – τον Κάλνεντουν – τον φιδάνθρωπό του (δούλος του, αναμφίβολα), και τη λευκόδερμη γυναίκα, που τώρα, που δεν φορούσε την κουκούλα της, ο πανδοχέας έβλεπε ότι είχε μακριά μαύρα μαλλιά και συμπαθητικό στρογγυλωπό πρόσωπο με μεγάλα χείλη – για φίλημα. Ήταν λιγάκι κοντή, αλλά η φιγούρα της έμοιαζε όμορφη κάτω από τα ρούχα. Αυτή μπορεί και να ήταν Υπερυδάτια, σκεφτόταν ο Κοντόλυκος. Ναι, μπορεί...

Ο Οφιομαχητής βάδισε προς το μπαρ, και η Όλγα και το Γερό Φίδι τον ακολούθησαν. «Καλημέρα, πανδοχέα,» χαιρέτησε ο πρώτος.

«΄Μέρα,» αποκρίθηκε καχύποπτα ο Νικόλαος. «Καθίστε σ’ένα τραπέζι, κι η Ευτυχία θάρθει να πάρει παραγ—»

«Μια ερώτηση θέλω να σου πω.»

«Κάνε.» Καχύποπτο ακόμα το βλέμμα του.

«Υπάρχουν μονοπάτια που, μέσα απ’τα βουνά, να οδηγούν στην Ερνέγη;»

«Εκεί πάτε;»

«Υπάρχουν, πανδοχέα, ή δεν υπάρχουν;»

Ο Κοντόλυκος κατένευσε. «Υπάρχουν... Κάλνεντουν, έτσι;»

«Ναι. Έχεις χάρτη;»

«Με τα μονοπάτια;» Ρουθούνισε. «Όχι. Ούτ’ εγώ ούτε κανείς που ξέρω.»

«Δεν είναι δυνατόν. Αφού υπάρχουν, κάποιος θα τα έχει χαρτογραφήσει.»

«Δεν είν' εύκολο, φίλε μου. Είναι πολύ μπλεγμένα. Ή τα ξέρεις ή δεν τα ξέρεις. Ξεκινάνε από τα νότια του Λεκανοπεδίου, και από τη μια πάνε προς τ'ανατολικά – προς τις ανατολικές ακτές της ηπειρονήσου – από την άλλη πάνε προς τα νότια, προς την Ερνέγη, τον ποταμό Σόρνη, τους Στενότοπους.»

«Τι άλλος τρόπος υπάρχει για να ταξιδέψεις στην Ερνέγη;»

Ο Νικόλαος ο Κοντόλυκος μόρφασε. «Δεν υπάρχει άλλος τρόπος. Δηλαδή, όχι από ξηράς. Μπορείς να πετάξεις, άμα έχεις τέτοιο μέσο. Είναι εδώ κι ένας πιλότος που κάνει μεταφορές, άμα σ'ενδιαφέρει· αλλά είναι ακριβός. Ο Ιπτάμενος Ιγνάτιος. Μπορώ να σου πω πού να τον βρεις.»

«Πες μου.»

Ο πανδοχέας τού είπε. «Αλλά,» πρόσθεσε, «δεν είμαι σίγουρος ότι θα είναι εκεί. Ούτε ότι θα δεχτεί να σας πετάξει αμέσως. Έχει δουλειές κανονισμένες από πριν, συνήθως.»

«Πώς αλλιώς μπορούμε να ταξιδέψουμε στην Ερνέγη;»

«Να πάτε σε κάποιο λιμάνι και να πάρετε πλοίο.»

«Έχει και λιμάνια εδώ, στις βορειοανατολικές ακτές του Μεγάλου Κόλπου;»

«Όχι, αλλά αν πας μέχρι τη Συμπολιτεία των Ποταμών, μέχρι τη Σιρνάδια....»

«Ξέχασέ το. Από εδώ, από τούτες τις ακτές, δε φεύγει κανένα πλοίο; Ποτέ;»

«Φεύγει, μα δεν είναι τίποτα το σταθερό, έχει υπόψη σου. Δεν κάνει δρομολόγια. Ορισμένα σκάφη αράζουν προσωρινά στις βόρειες ακτές, σε κάποια μέρη, για να πάρουν μερικά άτομα, ή να φέρουν ή να παραλάβουν πράγματα. Πολλές απ'αυτές τις δουλειές είναι και... λιγάκι ύποπτες, ας πούμε.»

«Ξέρεις κάνα τέτοιο πλοίο στο οποίο θα μπορούσαμε να επιβιβαστούμε για να μας μεταφέρει στην Ερνέγη;»

Κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Δεν έχω υπόψη μου. Θα πρέπει να ρωτήσεις αλλού.»

Ο Γεώργιος τον ευχαρίστησε και πήγε να καθίσει σ'ένα από τα άδεια τραπέζια μαζί με την Όλγα και το Γερό Φίδι.

Η Όλγα είπε: «Ας πετάξουμε.» Δεν είχε ποτέ της πετάξει και είχε την περιέργεια να το κάνει κι αυτό. Γιατί όχι, άλλωστε; σκεφτόταν. Τόσα και τόσα είχε κάνει τελευταία τα οποία παλιότερα δεν θα διανοούνταν! «Πρέπει να έχουμε να τον πληρώσουμε τον πιλότο αν βάλουμε όλα μας τα οχτάρια» – τα λεφτά που είχαν συγκεντρώσει στη Νερκάλη, εκείνη πουλώντας λουλούδια, ο Γεώργιος ως πυγμάχος που τον είχαν ονομάσει ο Μαύρος Ξένος στις εκεί αρένες.

«Και μετά θα μείνουμε απλόκαμοι,» της είπε. «Όχι. Θα βρούμε άλλο τρόπο για να πάμε νότια. Δε μπορεί νάναι τόσο δύσκολο. Η Ερνέγη απέχει σαράντα χιλιόμετρα από την Αρκάδνη όπως πετά ο ακτογέρακας.» Το είχε μετρήσει πάνω στον χάρτη.

«Δεν είμαστε ακτογέρακες, Γεώργιε! Αλλά,» πρόσθεσε μειδιώντας, «θα μπορούσαμε να τους μιμηθούμε.»

«Είπαμε: δεν μας ενδιαφέρει ο Ιπτάμενος Ιγνάτιος, εκτός αν δεν υπάρχει κανένας άλλος τρόπος να πάμε στην Ερνέγη,» επέμεινε ο Οφιομαχητής.

Και τότε η κουβέντα τους έπαψε καθώς είδαν τη σερβιτόρα να πλησιάζει το τραπέζι τους, ψηλή, λευκόδερμη, καστανομάλλα. Σβέλτη, αναμφίβολα, έτσι όπως βάδιζε.

2

Βγαίνω στον διάδρομο έξω απ'την καμπίνα μας και βλέπω πως δεν είμαι ο μόνος εκεί. Δύο άλλοι επιβάτες είναι επίσης στον διάδρομο, συζητώντας ψιθυριστά. Στρέφονται και με κοιτάζουν. Ο ένας – σαραντάρης, μουσάτος, καφετόδερμος, μαυρομάλλης – με ρωτά:

«Συγγνώμη, ξέρετε γιατί σταμάτησαν οι μηχανές;»

«Αυτό αναρωτιέμαι κι εγώ,» του αποκρίνομαι, καθώς και η Λουκία βγαίνει απ'την καμπίνα μας.

«Πάμε να ρωτήσουμε τον Καπετάνιο,» προτείνει ο άλλος επιβάτης – πρασινόδερμος (σπάνιο, ακόμα κι εδώ στην Υπερυδάτια όπου ερπετοειδείς κυκλοφορούν) με ξυρισμένο πρόσωπο και ξυρισμένο κεφάλι. Δεν μπορεί νάναι πάνω από τριάντα χρονών. «Δεν είναι κανένας ναύτης απ'την άλλη μεριά» – δείχνει, με το βλέμμα του, το πέρας του διαδρόμου – «κοίταξα.»

«Πηγαίνω εγώ,» τους λέω. «Τον συνάντησα τον Καπετάνιο χτες, όταν μας χτυπούσαν οι Πολιορκητές.» Και προς τη Λουκία: «Μείνε εδώ αυτή τη φορά.»

«Όχι,» διαφωνεί· «θάρθω.»

«Εντάξει, έλα.» Καλύτερα μαζί μου παρά να μπλέξει πάλι.

Οι άλλοι δύο επιβάτες δεν προθυμοποιούνται να μας ακολουθήσουν, πράγμα που δεν με δυσαρεστεί καθόλου.

Η Λουκία επιστρέφει στην καμπίνα μας προς στιγμή, για να βάλει τις μπότες της, και μετά έρχεται πίσω μου καθώς βαδίζω μες στον διάδρομο. Ο Ακατάλυτος είναι σκιά της.

Ύστερα από δυο στροφές συναντάμε μια ναύτη η οποία περπατά βιαστικά. «Στάσου λίγο,» της λέω.

Σταματά. «Μάλιστα;» Μια κοντή, ξανθομάλλα κοπέλα, κοντοκουρεμένη, ντυμένη με την ίδια στολή που είναι ντυμένοι κι οι άντρες εδώ μέσα.

«Γιατί δεν λειτουργούν οι μηχανές; Έπαθε κάτι ο μάγος του πλοίου;»

«Ο μάγος... ο μάγος, κύριε, δεν είν' εδώ, δεν είναι μες στο σκάφος.»

«Υπάρχει βλάβη, λοιπόν;»

Μοιάζει να την έχω φέρει σε δύσκολη θέση. «...Ναι, είναι κάποιο τεχνικό πρόβλημα. Μην ανησυχείτε. Θα... θα επανέλθει η λειτουργία.» Κι απομακρύνεται, βαδίζοντας γρήγορα ξανά, εκτός των άλλων επειδή τώρα φαίνεται πως θέλει να μας αποφύγει.

«Κάτι κρύβουν,» μουγκρίζει η Λουκία. «Οι Πολιορκητές πρέπει να τους έκαναν κάποια σοβαρή ζημιά και να μη θέλουν να το πουν.»

«Αν οι Πολιορκητές έκαναν ζημιά στις προπέλες του πλοίου – γιατί πού άλλου να έκαναν ζημιά; – τότε γιατί οι μηχανές έπαψαν τη λειτουργία τους κάποια ώρα αφού τελείωσε η επίθεση;»

Μορφάζει δείχνοντας άγνοια.

«Δεν είναι αυτό,» της λέω. «Κάτι άλλο είναι.» Και βαδίζω ξανά.

«Πού πάμε τώρα;» ρωτά η Λουκία, ακολουθώντας με μαζί με τον γάτο της.

«Στη γέφυρα, φυσικά.»

Διασχίζουμε διαδρόμους, ανεβαίνουμε σκάλες.

Ένας ναύτης μάς ρωτά πού πηγαίνουμε, τι θέλουμε εδώ.

«Θέλω να μιλήσω με τον Καπετάνιο,» του λέω, κι από τον τρόπο που με κοιτάζει μού μαρτυρά ότι με αναγνωρίζει, με θυμάται από τη μάχη πάνω στο ανοιχτό κατάστρωμα εναντίον των Πολιορκητών.

«Θα του πω εγώ ό,τι θέλετε, κύριε.»

«Όχι. Θέλω να του μιλήσω ο ίδιος. Είναι στη γέφυρα, δεν είναι;»

«Δεν επιτρέπεται εκεί η πρόσβαση στους επιβάτες, κύριε.»

«Δε θα μείνω για πολύ,» τον διαβεβαιώνω, και συνεχίζω να βαδίζω.

Η γέφυρα δεν είναι μακριά μας πια, αλλά τρεις ναύτες στέκονται στον δρόμο μας καθώς πλησιάζουμε την πόρτα της.

«Πού πηγαίνετε; Απαγορεύεται αποδώ.»

«Το ξέρω,» τους λέω, απομακρύνοντας την οργή μου με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. «Στον Καπετάνιο σας θέλω μόνο να μιλήσω, να τον ρωτήσω κάτι. Δεν έρχομαι να κουρσέψω το σκάφος.»

Με κοιτάζουν με καχυποψία. Κι αυτοί μ'αναγνωρίζουν, είμαι σίγουρος. Τη Λουκία πίσω μου μοιάζει να την ψιλοαγνοούν. Πρέπει να τους κάνω πολύ έντονη εντύπωση, για κάποιο λόγο.

«Μια στιγμή, κύριε,» μου λέει ο ένας από τους τρεις ναύτες. «Περιμένετε. Θα τον ειδοποιήσω εγώ τον Καπετάνιο.» Ανοίγει την πόρτα της γέφυρας, περνά το κατώφλι, και την κλείνει.

Περιμένουμε, ενώ, κοιτάζοντας πάνω απ'τον ώμο μου, βλέπω κι άλλους ναύτες να συγκεντρώνονται στην αντικρινή μεριά του διαδρόμου – και μοιάζουν έτοιμοι για οτιδήποτε.

«Μας περικυκλώνουν, οι καριόληδες,» μου ψιθυρίζει η Λουκία στ'αφτί.

«Μην–»

Δεν προλαβαίνω να τελειώσω τα λόγια μου· η πόρτα της γέφυρας ανοίγει κι ο Καπετάνιος βγαίνει. «Ευστάθιε...» με χαιρετά. Αυτό το όνομα τού έδωσα χτες. Το είχα σχεδόν ξεχάσει. Σχεδόν.

«Συγγνώμη που ενοχλώ, Καπετάνιε–»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα.»

«Έχω προκαλέσει κάποια αναστάτωση στους ναύτες, αλλά όχι εκ προθέσεως, σε διαβεβαιώνω. Θέλω μόνο να ρωτήσω τι συμβαίνει με τις μηχανές. Γιατί έχουν σταματήσει;»

Η γαλανόδερμη όψη του Καπετάνιου σκοτεινιάζει. «Την ίδια απορία έχουμε, Ευστάθιε.»

«Τι εννοείς, Καπετάνιε; Είναι κάποια βλάβη;»

«Απ'ό,τι βλέπουν οι τεχνικοί μου – κι απ'ό,τι βλέπω κι εγώ – όχι, δεν υπάρχει καμία βλάβη στις μηχανές.»

«Τότε;»

«Κάτι πρέπει να συμβαίνει στη Σαλντέρια με τον μάγο της εταιρείας. Πρέπει να έπαψε να δουλεύει για κάποιο λόγο. Υποθέτω, θα τον αντικαταστήσουν, αλλά...»

Συνεχίζω να τον κοιτάζω ερωτηματικά.

«Έχει πάρει ώρα, μα την Έχιδνα!» λέει εκνευρισμένα ο Καπετάνιος. «Νόμιζα ότι τώρα, με το ξημέρωμα, θα είχαμε πάλι κανονική ροή της ενέργειας στις μηχανές· όμως το σύστημα μάς λέει ότι κανείς δεν ρυθμίζει την ενέργεια ακόμα. Δεν ξέρω γιατί καθυστερούν τόσο. Από χτες βράδυ διακόπηκε η ρύθμιση–»

«Ναι, το κατάλαβα κι εγώ. Δεν είχαν περάσει τέσσερις ώρες από το ξεκίνημα της λειτουργίας των μηχανών.»

«Σωστά,» λέει ο Καπετάνιος. «Σταμάτησαν απροειδοποίητα μόλις διακόπηκε η ρύθμιση της ενέργειας – το σύστημα ασφαλείας μπήκε σε λειτουργία, για να μη γίνει καμιά επιπλοκή και ανατιναχτούμε. Έλεγα τότε ότι ο μάγος ίσως να είχε πάψει να δουλεύει για λίγο επειδή υπήρχε...» μορφάζει, «κάποιο πρόβλημα στους εκεί μηχανισμούς, ή επειδή είχε καμιά δουλειά, ή... δεν ξέρω – κάτι άλλο, τέλος πάντων. Νόμιζα ότι θα ήταν προσωρινό. Αλλά, μετά, διαπίστωσα πως σίγουρα δεν ήταν προσωρινό. Ο μάγος κάτι πρέπει να έπαθε. Αλλά, αν είναι έτσι, με εκπλήσσει που η εταιρεία δεν τον έχει αντικαταστήσει ακόμα.»

«Ίσως να χάλασαν τα μηχανήματα στη Σαλντέρια,» υποθέτει η Λουκία.

«Θα τα είχαν επισκευάσει,» λέει ο Καπετάνιος. «Έχουν ένα σωρό τεχνικούς, κι έχουν και Τεχνομαθείς μάγους στη δούλεψή τους.»

«Ποια εταιρεία είναι;»

«Η Παράκτια Μηχανουργική.»

«Μεγάλη εταιρεία...» λέει η Λουκία συνοφρυωμένη. Και, όντως, είναι. Την έχω ακούσει κι εγώ. Τη θυμάμαι, απ'τον καιρό που ήμουν κουρσάρος στην Ιχθυδάτια. Η Παράκτια Μηχανουργική Ε.Σ.Ε. («εταιρεία σταθερής ευθύνης» στην οικονομική αργκό της Υπερυδάτιας) φτιάχνει πλοία, μηχανές για πλοία, και εξαρτήματα για πλοία. Δεν είναι κανένα μηχανουργείο της πλάκας· έχει ολόκληρες εγκαταστάσεις. Το γεγονός ότι δεν έχουν ακόμα φτιάξει τη βλάβη που μας κρατά χωρίς μηχανές – ό,τι είδους βλάβη κι αν είν' αυτή – είναι πολύ παράξενο.

«Ναι,» αποκρίνεται ο Καπετάνιος. «Αλλά μην ανησυχείτε. Σύντομα θα κινούμαστε κανονικά πάλι. Το πρόβλημα δεν μπορεί παρά να είναι προσωρινό. Πείτε το και στους άλλους επιβάτες, αν έχετε την καλοσύνη.»

«Θα το πούμε, Καπετάνιε,» υπόσχομαι, αν και δεν νομίζω ότι πιστεύει αυτά που μας λέει. Είναι ολοφάνερο ότι έχει ανησυχήσει, ότι δεν μπορεί να καταλάβει γιατί τόσο μεγάλη καθυστέρηση. «Εν τω μεταξύ, τα ιστία μας είναι σε καλή κατάσταση;»

«Σε άριστη κατάσταση,» με διαβεβαιώνει.

Νεύω, τον χαιρετώ, και μαζί με τη Λουκία απομακρυνόμαστε από τη γέφυρα περνώντας ανάμεσα από ναύτες που φαίνεται να έχουν

χαλαρώσει τώρα. Μάλλον κανείς τους δεν θα ήθελε να προσπαθήσει να με διώξει από εκεί· είδαν πώς πολεμούσα χτες βράδυ.

Επιστρέφοντας στον διάδρομο με τις καμπίνες των επιβατών, βρίσκουμε εκεί όχι μόνο τους δύο προηγούμενους επιβάτες – τον καφετόδερμο μουσάτο τύπο και τον πρασινόδερμο караφλό – αλλά κι άλλους τρεις – δυο γυναίκες, έναν άντρα – καθώς και κάποιους απ'τους συντρόφους μας: τη Διονυσία, τον Νικόλαο, την Ερασμία.

«Πού ήσουν;» με ρωτά η τελευταία. «Αυτοί εκεί» – δείχνει, με το σαγόνι, τους δυο επιβάτες, τον καφετόδερμο και τον πρασινόδερμο – «είπαν ότι πήγες να μιλήσεις στον Καπετάνιο.»

«Στον Καπετάνιο πήγα να μιλήσω,» τη διαβεβαιώνω. «Για τις μηχανές.»

«Γιατί σταμάτησαν;» με ρωτά μία από τις άλλες επιβάτισσες – μια γυναίκα που δεν μπορεί να είναι μικρότερη από πενήντα, με μαλλιά καστανά, πιασμένα κότσο, και πρόσωπο έντονα βαμμένο· λευκόδερμη. «Σας είπε;»

«Δεν υπάρχει βλάβη μες στο σκάφος,» απαντώ. «Κάτι έχει συμβεί στη Σαλντέρια, όπου βρίσκεται ο μάγος που ρυθμίζει τη ροή της ενέργειας.»

«Τι έχει συμβεί;» ρωτά ο πρασινόδερμος, караφλός τύπος.

«Δεν έχουν τρόπο να ξέρουν. Αλλά υποθέτουν πως σύντομα θα διορθωθεί ό,τι κι αν είναι.»

Η απάντησή μου φαίνεται να ικανοποιεί τους επιβάτες, οι οποίοι νεύουν κι αρχίζουν να μιλάνε αναμεταξύ τους.

«Αποκλείεται το θέμα να είναι τόσο απλό. Μαλακίες λέει ο Καπετάνιος.» Η Λουκία κρατά τη φωνή της χαμηλωμένη: μόνο εμείς την ακούμε.

«Σας είπε ψέματα, δηλαδή;» κάνει απότομα ο Νικόλαος, μοιάζοντας στα πρόθυμα να τον αποκαλέσει μιάσμα ίσως.

«Δε μας είπε ψέματα, απλά δεν ξέρει. Και ανησυχεί. Φαίνεται· δεν μπορεί να το κρίψει. Αποκλείεται η Παράκτια Μηχανουργική να μην έχει τη δυνατότητα ν'αντικαταστήσει έναν μάγο που κάτι έπαθε ή ένα μηχανήμα που χάλασε. Τόσες ώρες έχουν περάσει.»

«Ήταν νύχτα, όμως...» λέει η Διονυσία.

«Δεν έχει σημασία,» επιμένει η Λουκία.

«Έτσι είναι,» συμφωνεί ο Λεωνίδα, που έχει μόλις βγει στο κατώφλι της καμπίνας του. «Έτσι είναι. Αυτά τα μιάσματα θάπρεπε νάχουν λύσει το πρόβλημα γρήγορα. Δούλους έχουν!»

Του ρίχνω ένα προειδοποιητικό βλέμμα, να μην υψώνει έτσι τη φωνή του εκεί που μπορεί να τον ακούσουν. Και φαίνεται να με καταλαβαίνει· το δείχνει η καφετόδερμη όψη του, αν και η οργή δεν σβήνει από τα μάτια του. Τους ξέρει καλά τους βιομήχανους της Σαλντέρια ο Λεωνίδα.

Ο Ακατάλυτος νιαουρίζει, μπλεγμένος ανάμεσα στα πόδια της Λουκίας, με την ουρά του ορθωμένη.

Η Διονυσία ρωτά τον Λεωνίδα: «Τι εννοείς;»

Το Τέκνο απαντά, αλλά τώρα πολύ πιο χαμηλόφωνα: «Δεν είναι να τους λες ‘εργάτες’ αυτούς που δουλεύουν για την Παράκτια Μηχανουργική. Δούλοι είναι – ακόμα κι όσοι δεν είναι δηλωμένοι δούλοι. Θα τους είχαν σηκώσει απ’τα κρεβάτια τους για να λύσουν ένα τέτοιο πρόβλημα – υποθέτοντας ότι κάποιοι δεν κάνουν απλήρωτες νυχτερινές βάρδιες – που κάνουν, φυσικά.»

«Τι νομίζεις, λοιπόν, ότι έγινε;» τον ρωτάω. «Έχεις καμιά θεωρία;»

Ανασηκώνει τους ώμους, και η όψη του είναι άγρια. «Εξέγερση, ελπίζω. Τους άρπαξαν και τους σκότωσαν όλους, επιτέλους!» Αλλά δεν νομίζω ότι πραγματικά το πιστεύει, όπως κι ο Καπετάνιος πιο πριν δεν έμοιαζε να πιστεύει τα ίδια του τα λόγια.

Η Διονυσία λέει: «Ας μην υπερβάλλουμε. Ίσως ο Καπετάνιος να μη λέει σαχλαμάρες και σε λίγο οι μηχανές να λειτουργούν πάλι.»

«Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε, ούτως ή άλλως, είναι να περιμένουμε,» τους λέω. «Κι εν τω μεταξύ, κινούμαστε με τα πανιά.»

«Με τα πανιά,» λέει η Ερασμία, «θα φτάσουμε στην Ιχθυδάτια σε καμιά δεκαριά μέρες!»

«Όχι και τόσες πολλές,» διαφωνώ. «Έχουμε ήδη κάνει τη μισή διαδρομή.»

Η Ερασμία κουνά το κεφάλι, δυσανασχετώντας.

«Πάμε να φάμε τίποτα,» προτείνει ο Νικόλαος.

«Εσύ όλο πεινασμένος είσαι,» του λέει ο Λεωνίδα.

«Τι να—;»

Η Ερασμία διακόπτει τα λόγια του Νικόλαου: «Ο Αρσένιος είδε ένα όραμα πριν από λίγο. Και είναι... ανησυχητικό, ίσως.»

«Τι είδε;» τη ρωτάω.

«Ο Αρσένιος είναι τυφλός, όχι μουγκός,» λέει ο ίδιος, βρισκόμενος τώρα στο κατώφλι της καμπίνας που μοιράζεται με την Ερασμία. Η Ευθαλία είναι ξαπλωμένη στους ώμους του, το κεφάλι της πλάι στον λαιμό του. Παιχνιδίζει τη γλώσσα της προς τη μεριά μου: Καλημέρα, Οφιομαχητή. «Ελάτε μέσα,» μας προσκαλεί ο Αρσένιος, «αν χωράτε,» γελά ξερά. «Εκτός από την αδελφή μου. Αυτή να μένει έξω.»

Η Διονυσία τον αγριοκοιτάζει, κι επιστρέφει στην καμπίνα της, κλείνοντας την πόρτα θυμωμένα.

Οι υπόλοιποι ακολουθούμε τον Αρσένιο μέσα στη δική του καμπίνα. Εκτός από τον Νηρέα, ο οποίος δεν έχει βγει. Ίσως να κοιμάται.

Η Ερασμία κλείνει την πόρτα πίσω μας, και το μικρό δωμάτιο είναι πολύ συνωστισμένο με έξι ανθρώπους κι έναν γάτο στο στενό εσωτερικό του. Κυριολεκτικά, είμαστε ο ένας πάνω στον άλλο· κανείς δεν μπορεί να μετακινηθεί. Η Ερασμία ανεβαίνει στην αποπάνω κουκέτα για να μας κάνει λίγο χώρο, και ο Αρσένιος κάθεται στην αποκάτω.

Μας λέει: «Είδα έναν άνθρωπο να τον κρεμάνε. Τον είχαν σε... μια πλατεία, νομίζω. Ναι, πλατεία πρέπει να ήταν. Και είχαν μια θηλιά γύρω απ'τον λαιμό του. Ήταν γυμνός από τη μέση κι επάνω, και από το στήθος ως την κοιλιά είχε μια μεγάλη δερματοστιξία: δύο φίδια που το ένα τρώει την ουρά του άλλου.»

«Το Ιερό Σημάδι!» μουρμουρίζει ο Νικόλαος.

«Ναι,» λέει ο Αρσένιος, «ένας από τους... αδελφόφεις σας. Γεροδεμένος άντρας, μάλλον όχι πάνω από σαράντα χρονών. Λευκόδερμος, καστανομάλλης, με μούσια. Μακριά μαλλιά. Και γύρω του... μαχητές. Φρουροί κάποιας πόλης, ίσως. Οπλισμένοι. Και πέρα απ'αυτούς, ένα πλήθος και τηλεοπτικοί πομποί. Δημόσια εκτέλεση. Απαγχονισμός.»

«Τ'όνομά του;» ρωτά ο Νικόλαος.

Ο Αρσένιος γελά ξερά. «Δε μου το είπε.»

Στρέφω το βλέμμα μου στον Νικόλαο. «Σου θυμίζει κάτι η περιγραφή του;»

«Όχι. Ή ίσως...» Κομπιάζει. «Όχι. Θα μπορούσε να είναι... διάφοροι αδελφόφεις μας...»

«Κι εγώ αυτό σκέφτομαι,» λέει η Ερασμία, ξαπλωμένη μπρούμυτα στην κουκέτα της, στηριζόμενη στους αγκώνες της, μοιάζοντας προβληματισμένη. «Κάποιος, όμως, ίσως να χρειάζεται τη βοήθειά μας.»

«Μπορεί να ήταν κάτι απ'το παρελθόν,» τους λέω. «Ο Αρσένιος βλέπει και πράγματα από παλιά. Καθώς κι από το μακρινό μέλλον, υποθέτω. Αυτό που αναφέρει δεν είναι απαραίτητα τίποτα το άμεσο.»

«Ο Οφιομαχητής μιλά σωστά,» συμφωνεί ο Αρσένιος. «Μπορεί να ισχύει οτιδήποτε απ'αυτά, Ερασμία. Σ'το είπα και πριν. Απλώς το συγκεκριμένο όνειρο ήταν... έντονο.»

«Έντονο;» λέω.

«Ναι.» Δεν διευκρινίζει τίποτα περισσότερο. Ίσως και να μη μπορεί. Τα τυφλά μάτια του δεν κοιτάζουν εμένα. Η Ευθαλία, ωστόσο, απλωμένη στους ώμους του, με κοιτάζει.

«Αν είναι κάτι που συμβαίνει τώρα, όμως,» λέει ο Νικόλαος, «ή που θα συμβεί σύντομα, τότε ένας αδελφόφίς μας χρειάζεται βοήθεια.»

«Και τι μπορείτε να κάνετε,» γελά ξερά ο Αρσένιος, «μέσα από ένα καράβι χωρίς μηχανές;»

Ο Λεωνίδας τον ρωτά: «Λευκόδερμος, είπες, ε; Με καστανά, μακριά μαλλιά και μούσια;»

«Ναι.»

«Γεροδεμένος;»

«Ναι.»

«Αλλά όχι χοντρός...»

«Όχι, δεν ήταν χοντρός. Απλά γεροδεμένος. Με πολύ φαρδείς ώμους. Και... είχε και κάποια τραύματα επάνω του. Πρόσφατα τραύματα. Πρέπει να τον είχαν αιχμαλωτίσει, και... Α, ναι, τώρα θυμάμαι και κάτι ακόμα.»

«Τι;» κάνει αμέσως η Ερασμία, κοιτάζοντας προς τα κάτω από την κουκέτα της.

Ο Αρσένιος δεν κοιτάζει επάνω. «Ένα έμβλημα. Βέβαια, ήταν ένα έμβλημα...»

«Τι έμβλημα;»

«Στις στολές των φρουρών. Και κάπου πρέπει να τόχω ξαναδεί... παλιότερα... όταν τα πάντα δεν ήταν τόσο σκοτεινά.»

«Περιγράψέ το,» τον ωθεί η Ερασμία.

«Ένας... μια τροχαλία, ένα γρανάζι, και μέσα του η μορφή ενός πλοίου, με την πλώρη και την πρύμνη του να προεξέχουν λίγο από το γρανάζι. Σαν το γρανάζι να είναι πίσω του, ουσιαστικά—»

«Το έμβλημα των Εχόντων!» γρυλίζει ο Λεωνίδας αμέσως.

«Ναι,» συμφωνώ. «Το έμβλημα της Σαλντέρια.» Δεν έχει αλλάξει από τότε που ήμουν κουρσάρος.

«Σωστά!» λέει ο Αρσένιος. «Έχεις δίκιο, Οφιομαχητή. Αυτό είναι! Το είχα δει παλιότερα, αλλά τώρα δεν θυμόμουν ακριβώς τι ήταν.»

«Ο αδελφόφρι μας που θα κρεμάσουν είναι στη Σαλντέρια!» λέει ο Νικόλαος. «Κι αυτό το καταραμένο καράβι μάς καθυστερεί!»

«Ηρέμησε,» του λέω. «Άλλο ο τόπος, άλλο ο χρόνος. Αυτό που είδε ο Αρσένιος εξακολουθεί να μπορεί να είναι κάτι από το παρελθόν, ή—»

«Δε μπορεί να είναι από το παρελθόν, Οφιομαχητή,» με διακόπτει ο Λεωνίδας μοιάζοντας ταραγμένος.

«Τι εννοείς;»

«Αν δεν κάνω λάθος – και, μάλλον, δεν κάνω λάθος – αυτός που περιγράφει ο Αρσένιος είναι... Είμαι σίγουρος, Οφιομαχητή, ότι είναι—»

«Γεώργιο με λένε,» του θυμίζω.

«Ποιος είναι;» τον ρωτά η Ερασμία.

«Ο Διαφεντευτής της Σαλντέρια, Ερασμία. Δε μπορεί νάναι άλλος. Η περιγραφή του ταιριάζει. Έχουν πιάσει τον Διαφεντευτή της Σαλντέρια, τα μιάσματα!»

«Δεν το ξέρεις ότι είναι κάτι που συμβαίνει τώρα, Λεωνίδα,» τονίζω.

«Αν είχε συμβεί παλιά, Οφ– Γεώργιε, θα ήταν ήδη νεκρός.»

«Ίσως να είναι κάτι από το μακρινό μέλλον.»

Η Ερασμία λέει: «Ο Αρσένιος είπε ότι το όραμα ήταν έντονο. Άρα, κάποια σημασία έχει αυτό.»

«Τέλος πάντων,» τους λέω. «Από εδώ δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα, ακόμα κι αν είναι κάτι που συμβαίνει τώρα – πράγμα για το οποίο πολύ αμφιβάλλω.»

Η Ευθαλία συρίζει από τους ώμους του Αρσένιου, παιχνιδίζοντας τη γλώσσα της.

Ο Αρσένιος λέει: «Είδα κι άλλο ένα σύμβολο εκεί κοντά. Επάνω σε μια σημαία, πίσω από τους φρουρούς. Ήταν... ένα φίδι που από τα σαγόνια

του βγαίνει ένας άνθρωπος ο οποίος απλώνοντας τα χέρια του πιάνει την ουρά του φιδιού, σχηματίζοντας κύκλο—»

«Οι Ηρμάντιοι,» λέω.

«Τα μιάσματα του Αρχέγονου Όφεως!» συρίζει η Ερασμία.

«Τι... τι σχέση έχουν αυτοί με τους φρουρούς της Σαλντέρια;» κάνει, απορημένος, ο Λεωνίδας.

«Δεν ξέρω,» αποκρίνεται ο Αρσένιος. «Εσύ πες μου.»

«Τα μιάσματα του Αρχέγονου Όφεως έχουν καταλάβει τη Σαλντέρια!» λέει η Ερασμία.

«Ας μη βγάζουμε βιαστικά συμπεράσματα—» της λέω.

«Τι άλλο μπορεί να σημαίνει αυτό που είδε ο Αρσένιος, Γεώργιε; Φρουροί με το έμβλημα της Σαλντέρια επάνω τους, και με μια σημαία των Ηρμάντιων πίσω τους; Τι άλλο μπορεί να σημαίνει;»

«Αν οι Ηρμάντιοι είχαν κατακτήσει τη Σαλντέρια, οι φρουροί της θα εξακολουθούσαν να έχουν το έμβλημά της στις στολές τους;»

Η Ερασμία μοιάζει ξαφνικά προβληματισμένη, τα ξανθά φρύδια της σμίγουν πάνω στο γαλανόδερμο πρόσωπό της. Αλλά λέει: «Οι Ηρμάντιοι συγκεντρώνουν στρατό. Έχουν ήδη συγκεντρώσει στρατό. Δέκα χιλιάδες μαχητές, τους υπολογίζουμε—»

«Το ξέρω μου τα είπε η Βασίλισσά σας—»

«Κι έχουν και πολλούς άγριους ερπετοειδείς ανάμεσά τους, από τους Ουραίους Δασότοπους. Θέμα χρόνου ήταν το πότε θα κινούνταν προς τα νότια και τα ανατολικά. Θεωρούν απειλή την Επικράτεια της Μελκάρνια που εξαπλώνεται ολοένα και περισσότερο—»

«Την Επικράτεια της Μελκάρνια, όχι τη Σαλντέρια.»

«Νομίζεις ότι τα καθάρματα του Αρχέγονου Όφεως θα δίσταζαν να την κατακτήσουν, αν μπορούσαν, Οφιομαχητή;»

«Γεώργιο με λένε,» θυμίζω και σ' αυτήν. «Κι αν την έχουν κατακτήσει, τότε γιατί οι φρουροί της έχουν επάνω τους το σύμβολο της Σαλντέρια; Αν υποθέσουμε καν ότι όσα είδε ο Αρσένιος συμβαίνουν τώρα—»

«Στο παρελθόν δεν μπορεί να έχουν συμβεί,» μου λέει ο Λεωνίδας. «Αυτός ο άνθρωπος που θα κρεμάσουν είναι ο Διαφεντευτής της Σαλντέρια· και ποτέ ξανά δεν έχω ακούσει, ή δει, σημαία με τον Οφιογενή να κυματίζει μες στην πόλη. Κάτι γίνεται εκεί, Γεώργιε. Κάτι γίνεται τώρα. Οι προπέλες μας σταμάτησαν επειδή έφυγε ή έπαθε κακό ο

μάγος της Παράκτιας Μηχανουργικής, ή επειδή χάλασαν οι μηχανισμοί της· και, συγχρόνως, ο Αρσένιος είδε αυτό το όραμα, αναμφίβολα σταλμένο από την ίδια τη Μεγάλη Κυρά! Κάτι γίνεται στη Σαλντέρια. Και θα μπορούσα να κάνω μια υπόθεση...»

«Κάνε την,» τον προτρέπει, περίεργος.

«Ο Διαφεντευτής προκάλεσε εξέγερση, ή τουλάχιστον επιχείρησε κάποιες δολιοφθορές. Ανέκαθεν ήταν εναντίον των Εχόντων, και η Παράκτια Μηχανουργική ανήκει σε μία από τους τωρινούς Έχοντες, την Ελένη Φαυράντη. Ανάμεσα στις δολιοφθορές που έκανε ο Διαφεντευτής ήταν κι αυτή που προκάλεσε το πρόβλημα στο πλοίο μας – ζημιές σε εξοπλισμούς μάλλον. Αλλά τον έπιασαν και τώρα θα τον εκτελέσουν, τα μιάσματα!»

«Πρέπει να επέμβουμε!» λέει, επιτακτικά, ο Νικόλαος.

«Η υπόθεση του Λεωνίδα είναι αυτό και μόνο – μια υπόθεση,» τους θυμίζω. Και ρωτώ τον ίδιο: «Έχεις καμιά θεωρία και για την παρουσία του Οφιογενή στη Σαλντέρια;»

Κουνά το κεφάλι. «Όχι... Ίσως η Ερασμία να έχει δίκιο, όμως. Ίσως τα καθάρματα του Αρχέγονου Όφews να έχουν καταλάβει την πόλη.»

«Τότε δεν μπορεί ακόμα να διοικούν οι Έχοντες... σωστά;»

Ο Λεωνίδας μοιάζει προβληματισμένος.

«Εκτός αν ο Οφιογενής, στη συγκεκριμένη περίπτωση, δεν σχετίζεται με τους Ηρμάντιους,» λέει η Ερασμία.

Την περιμένουμε να συνεχίσει, όλοι μας σιωπηλοί.

«Ο Αρχέγονος Όφεις είναι αίρεση,» εξηγεί. «Μπορεί νάναι εξαπλωμένη και στη Σαλντέρια.»

«Δεν έχω ξανακούσει τέτοιο πράγμα,» λέει ο Λεωνίδας. «Ο Οφιογενής ανέκαθεν ήταν σύμβολο των Ηρμάντιων της Νοσρίντης· και μόνο εκεί έχει δύναμη ο Αρχέγονος Όφεις.»

«Όχι πλέον, όπως φαίνεται.»

«Το όνειρο του Αρσένιου ίσως να μην είναι σωστό,» τους λέω. «Μέχρι να φτάσουμε στη Σαλντέρια δεν μπορούμε να ξέρουμε τίποτα. Και, για την ώρα, το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να περιμένουμε.»

Ο Λεωνίδας λέει στον Αρσένιο, αγγίζοντάς τον στον ώμο: «Αν δεις και κάτι άλλο, να μας το πεις αμέσως!»

«Δεν έρχονται κατά παραγγελία,» αποκρίνεται ξερά εκείνος, κοιτάζοντας αλλού.

Ύστερα, μην έχοντας τίποτα περαιτέρω να συζητήσουμε, και μη νιώθοντας βολικά μέσα σε τόσο στενό χώρο, βγαίνουμε από την καμπίνα της Ερασμίας και του Αρσένιου, αφήνοντάς τους εκεί, μαζί με την Ευθαλία.

«Πάμε να πάρουμε πρωινό;» προτείνει ο Νικόλαος.

Δε φέρνω αντίρρηση, ούτε και κανένας άλλος. Δεν υπάρχει καλύτερος τρόπος για να περάσουμε την ώρα μας προς το παρόν, σκέφτομαι. Και είναι προτιμότερο τα Τέκνα να κάνουν κάτι παρά να κάθονται και να αναλογίζονται υποθετικές καταστάσεις σχετικά με καθάρματα του Αρχέγονου Όφρεως και μιάσματα της Σαλντέρια.

Χτυπάμε την πόρτα της καμπίνας της Διονυσίας και εκείνη βγαίνει. «Τα είπατε με τον αδελφό μου;»

«Θα έρθεις για πρωινό;» τη ρωτάω.

«Δεν έχω όρεξη να φάω, αλλά ίσως κάτι να πιώ.»

Ο Λεωνίδας πηγαίνει να βοηθήσει τον Νηρέα να βγει από την άλλη καμπίνα, ενώ η Λουκία χτυπά την πόρτα της Ερασμίας και του Αρσένιου, λέγοντας και σ' αυτούς να έρθουν μαζί μας για πρωινό αν θέλουν. Δεν αρνούνται, έτσι κατευθυνόμαστε ομαδικά στην τραπεζαρία του Κήτους της Σαλντέρια, όπου, όπως και χτες, οι περισσότεροι άλλοι είναι πλήρωμα. Ωστόσο, είναι και κάποιοι επιβάτες, συζητώντας ανήσυχα αναμεταξύ τους, θορυβημένοι προφανώς από το σταμάτημα των μηχανών.

«Όχι κουβέντες για... δικά μας θέματα εδώ, εντάξει;» λέω στα Τέκνα καθώς καθόμαστε γύρω από το ίδιο τραπέζι όπου είχαμε καθίσει και χτες – αν και δεν νομίζω ότι είναι τόσο ανόητοι ώστε ν' αρχίσουν να μιλάνε για μιάσματα σε δημόσιο χώρο.

Κάποια ώρα περνά καθώς παίρνουμε πρωινό χωρίς να λέμε πολλά. Η Διονυσία δεν ρωτά τι μας είπε ο αδελφός της και, γενικά, μοιάζει θυμωμένη μαζί του. Η Ερασμία είναι καθισμένη δίπλα του. Η Ευθαλία είναι κρυμμένη μες στο μανίκι του. Δεν είναι συνετό να έχεις στους ώμους σου ένα δηλητηριώδες φίδι· οι ναύτες του πλοίου σίγουρα θα το δουν και μπορεί να μην τους αρέσει.

Ο Λεωνίδας φαίνεται αναστατωμένος και συλλογισμένος συγχρόνως. Τον ξέρει προσωπικά τον Διαφεντευτή της Σαλντέρια, προφανώς, και μάλλον ανησυχεί γι' αυτόν. Αναρωτιέμαι αν ο Αρσένιος έκανε καλά που τους μίλησε για το όραμά του. Μπορεί αυτά που είδε να είναι από το μακρινό μέλλον, να μην έχουν καμιά σχέση με την τωρινή κατάσταση στην πόλη. Αλλά, από την άλλη, μπορεί κι ο Λεωνίδας να έχει δίκιο. Μπορεί, όντως, να πρόκειται για πράγματα που συμβαίνουν τώρα. Το σταμάτημα των μηχανών του πλοίου μας, αν το συνδυάσεις με το όραμα του Αρσένιου, μοιάζει να επιβεβαιώνει τη θεωρία του Λεωνίδα για δολιοφθορά εναντίον της Παράκτιας Μηχανουργικής και αιχμαλωσία του Διαφεντευτή των Τέκνων στη Σαλντέρια...

Ο Νηρέας, σε κάποια στιγμή, λέει: «Τι στις λάσπες του Λοκράθου συμβαίνει, γαμώτο;» αν και χαμηλόφωνα. Βλέπει τις εκφράσεις των συντρόφων του, προφανώς, και καταλαβαίνει ότι κάτι δεν πάει καλά.

«Θα σου εξηγήσω μετά,» του αποκρίνεται ο Λεωνίδας.

«Τι ήταν αυτό το όραμα, γαμώτο;» Μάλλον, ο Λεωνίδας τού είπε ότι ο Αρσένιος είδε κάποιο όραμα, ή ίσως ο Νηρέας να το άκουσε από πριν.

«Θα σου εξηγήσω μετά,» επαναλαμβάνει ο Λεωνίδας.

Ο Νηρέας ανάβει τσιγάρο, νευρικός.

Όπως νευρικοί μοιάζουν όλοι τους, έτσι κι αλλιώς, τώρα. Εκτός από τον Αρσένιο, ίσως. Αυτός φαίνεται όπως πάντα.

Ακόμα και η Λουκία είναι νευρική. Παρότι ήταν σιωπηλή όσο ήμασταν στην καμπίνα της Ερασμίας και του αδελφού της Διονυσίας (μην έχοντας, μάλλον, τίποτα να πει), τα λόγια που άκουσε εκεί πρέπει να την έχουν βάλει σε σκέψεις.

Τελειώνουμε το πρωινό μας και επιστρέφουμε στις καμπίνες μας. Οι μηχανές του πλοίου εξακολουθούν να μην έχουν μπει σε λειτουργία, κι αυτό επιβεβαιώνει ακόμα περισσότερο το ότι κάτι σοβαρό συμβαίνει στην Παράκτια Μηχανουργική. Σε όλη τη Σαλντέρια, ίσως, αν έχει δίκιο ο Λεωνίδας.

Η Λουκία μού λέει, όταν είμαστε στην καμπίνα μας μαζί με τον Ακατάλυτο: «Μπορεί να ισχύει και κάτι άλλο, Γεώργιε. Σχετικά με τη Σαλντέρια.»

«Τι έχεις στο μυαλό σου;»

Κάθεται στην αποκάτω κουκέτα, βγάζοντας τις μπότες της. «Ίσως οι Ηρμάντιοι να έχουν συμμαχήσει με τους Έχοντες.»

Συνοφρυώνομαι. Πράγματι, σκέφτομαι.

«Κατεβαίνοντας με τον στρατό τους από τη Νοσρίντη, μπορεί να συμμαχήσαν με τους Έχοντες αντί να τους πολεμήσουν. Κι αν είναι έτσι, τότε πολύ πιθανόν να έχουν συμμαχήσει, ή να συμμαχήσουν σύντομα, και με την Κυρτόπολη. Η Κυρτόπολη είναι εχθρός της Επικράτειας της Μελκάρνια· της αντιστέκεται. Επομένως, ο Ψηλός Νηρέας και οι Τέσσερις, που διοικούν την Κυρτόπολη, πιθανώς να βλέπουν τους Ηρμάντιους ως φυσικούς συμμάχους τους.»

Πράγματι, σκέφτομαι ξανά.

«Τι; Δε νομίζεις ότι έχω δίκιο;»

«Αντιθέτως,» της λέω. «Ίσως η υπόθεσή σου να είναι η πιο λογική απ'όλες όσες έχω ακούσει μέχρι στιγμής.»

«Και τον Διαφεντευτή τους,» προσθέτει η Λουκία, «μπορεί οι Έχοντες να τον έπιασαν με τη βοήθεια των Ηρμάντιων. Οι Ηρμάντιοι και τα Τέκνα δεν τα πηγαίνουν καλά αναμεταξύ τους· οι μεν θέλουν να εξολοθρεύσουν τους δε, και αντιστρόφως. Και ούτε οι Έχοντες συμπαθούν τα Τέκνα, φυσικά: Τα θεωρούν τρομοκράτες, και είναι γνωστό – το έχω ακούσει – πως έχουν και συμμάχους από τη θρησκεία του Λοκράθου οι οποίοι τους υποβοηθούν να εντοπίζουν και να εξολοθρεύουν τέτοιους ‘τρομοκράτες’.»

«Οι ακόλουθοι του Λοκράθου δεν νομίζω ότι διατηρούν φιλικές σχέσεις με τους πιστούς του Αρχέγονου Όφεως.»

Η Λουκία ανασηκώνει τους ώμους. «Μπορεί οι Έχοντες ν'αποφάσισαν ν'αντικαταστήσουν τα βατράχια με τα φίδια της Ουράς, για να κάνουν καλύτερα τη δουλειά τους.»

«Αρχίζω να το μετανιώνω ολοένα και περισσότερο που μπήκαμε σε πλοίο για Σαλντέρια, Λουκία...»

Οι Μαχητές του Άγριου Θεάματος (όσοι είχαν απομείνει από αυτούς) αποφάσισαν τελικά να καλέσουν τον παραγωγό, όχι για να του πουλήσουν το καινούργιο θέαμα – που δεν ήταν θέαμα, ορισμένοι επέμεναν – αλλά για να τον ενημερώσουν, τουλάχιστον, για το τι είχε συμβεί. Έπρεπε να μάθει ότι τόσοι από τους μαχητές είχαν χαθεί, δεν έπρεπε να το μάθει; Τον ενδιέφερε κι εκείνον το Άγριο Θέαμα όσο κι αυτούς. Περισσότερο, ίσως. Έβγαζε ένα σωρό λεφτά πουλώντας το στο Κανάλι των Ανέμων ως ενδιάμεσος. Διότι, φυσικά, οι ίδιοι οι μαχητές δεν ήθελαν να έρχονται άμεσα σε επαφή με τους ανθρώπους του καναλιού. Επιπλέον, ο παραγωγός έκανε και κάποια επεξεργασία στο θέαμα: ήταν μάγος του τάγματος των Τεχνομαθών: φρόντιζε τα πρόσωπα των μαχητών να είναι αλλοιωμένα, ή έντονα σκιασμένα, όταν παρουσιάζονταν στις οθόνες. Κι αυτό ήταν βασικό, γιατί δεν ήθελαν να τους αναγνωρίζει ο κόσμος στους δρόμους της Αρκάδνης. Το Άγριο Θέαμα είχε μεγάλη τηλεθέαση· οι πάντες το παρακολουθούσαν.

Ο παραγωγός, που άκουγε στο όνομα Αθανάσιος'μορ Καρντάνης, ήρθε αμέσως μόλις τον κάλεσαν, καταλαβαίνοντας ότι δεν θα έλεγαν για πλάκα ότι είχαν κάτι σημαντικό να του πουν. «Γιατί δεν μου μιλά ο Πρώτος;» ρώτησε από τον δίαυλο, και η Χρυσή Γιολάντα τού απάντησε: «Είναι νεκρός.» Αυτό τον έκανε να μην κάνει άλλες ερωτήσεις.

Και τώρα κατέφτασε στον Οίκο των Μαχητών μέσα στο τετράκυκλο όχημά του. Μπήκε από την πλαϊνή πόρτα που έβγαζε στο γκαράζ, και σύντομα ήταν στην αίθουσα συγκεντρώσεων μαζί με τους μαχητές, ψηλός, λιγνός, ξερακιανός· λευκόδερμος, μακροπρόσωπος, μαυρομάλλης, κοντοκουρεμένος· ντυμένος με δερμάτινο μελανόχρωμο σακάκι με γούνινη επένδυση, γκρίζα μπλούζα από μέσα, δερμάτινο μελανόχρωμο παντελόνι από κάτω, και μαλακιές καφετιές μπότες.

«Πού είναι ο Πρώτος;» ρώτησε πάλι. «Είναι δυνατόν να είναι νεκρός; Τι στις λάσπες του Λοκράθου έγινε;»

«Τον σκότωσε ένας... ένας μαυρόδερμος δαίμονας,» αποκρίθηκε ο Ανδρέας ο Στέρεος. «Αυτόν και άλλους μαζί.»

«Μαυρόδερμος δαίμονας...» Ο παραγωγός τούς ατένιζε βλοσυρά, μοιάζοντας να δυσπιστεί.

«Ένας εξωδιαστασιακός,» εξήγησε η Χρυσή Γιολάντα, που είχε τώρα ένα έμπλαστρο πάνω στη σπασμένη μύτη της.

«Πόσους σκότωσε αυτός ο εξωδιαστασιακός;» ρώτησε ο Αθανάσιος'μορ, τσαντισμένος αλλά μη θέλοντας να το δείξει. Δεν ήταν εύκολο να εκπαιδευτούν Μαχητές του Άγριου Θεάματος. Δεν έπρεπε να είναι μόνο καλοί ως μονομάχοι· έπρεπε να μπορούν να κάνουν και καλό θέαμα. Και ο παραγωγός αισθανόταν ικανοποιημένος μ'αυτούς εδώ ως τώρα. Ήταν καταστροφή που είχε σκοτωθεί ο Πρώτος και κάποιοι άλλοι. Θα ήταν μπελάς να αντικατασταθούν. Θα προκαλούσε, ίσως, προβλήματα στο Άγριο Θέαμα.

«Εμείς,» είπε ο Σιδερένιος Λουκάς, «είμαστε οι μόνοι που απομείναμε.»

Τα μάτια του Αθανάσιου'μορ γούρλωσαν καθώς κοίταζε τους μαχητές που ήταν συγκεντρωμένοι αντίκρυ του. Αποκλείεται! σκέφτηκε. «Μη μου λέτε ψέματα!» φώναξε. «Δε μπορεί να ήταν ένας άνθρωπος μόνος του που-»

«Δεν ήταν άνθρωπος, κύριε Καρντάνη,» τον διέκοψε ο Σιδερένιος Λουκάς. «Όχι συνηθισμένος άνθρωπος, δηλαδή. Ήταν... Ίσως όντως να ήταν δαίμονας από άλλη διάσταση.»

«Ή τελώνιο του Αστερίωνα, μα τον Αστερίωνα!» μούγκρισε ο Ανδρέας ο Στέρεος.

«Τα έχουμε όλα καταγεγραμμένα,» είπε ο Σιδερένιος Λουκάς. «Όσα πρόλαβε να γράψει ο Καταγραφέας» – ο Μάρκος ο Καταγραφέας, ο μακαρίτης – «προτού τον σκοτώσει ο ξένος. Θέλετε να τα δείτε;»

«Ναι,» αποκρίθηκε, με απειλητικό ύφος, ο παραγωγός. «Πραγματικά θα ήθελα να τα δω.»

Η Χρυσή Γιολάντα έβαλε τον δίσκο στο σύστημα αναπαραγωγής, και στην οθόνη άρχισε να διεξάγεται ξανά, αλλά εικονικά, η συμπλοκή που είχε διεξαχθεί χτες βράδυ. Δεν άργησε να τελειώσει.

«Στημένο μοιάζει,» παρατήρησε επίπεδα ο Αθανάσιος'μορ.

«Δεν είναι στημένο, κύριε Καρντάνη,» είπε η Χρυσή Γιολάντα. «Και υποπτευόμαστε ότι αυτός ο άνθρωπος – αν όντως είναι άνθρωπος–»

«Τι άλλο μπορεί να είναι, γαμώ την ουρά της Έχιδνας;» έκανε απότομα ο παραγωγός. «Στ’αλήθεια πιστεύετε ότι είναι δαίμονας;» Φαινόταν εξαγριωμένος.

«Ήταν πολύ δυνατός, κύριε Καρντάνη,» είπε ο Ανδρέας ο Στέρεος.

«Φορούσε οργανική στολή, προφανώς!»

«Δεν φορούσε οργανική στολή,» διαφώνησε ο Σιδερένιος Λουκάς. «Δεν τον είδαμε να φορά στολή. Αλλά, ακόμα κι αν φορούσε, πάλι τέτοια δύναμη δεν δικαιολογείται. Έχω αντιμετωπίσει άνθρωπο με οργανική στολή ενδυνάμωσης· ξέρω τι σας λέω. Αυτός ήταν κάτι... άλλο.»

«Και τώρα, ίσως να είναι εδώ, στην πόλη,» πρόσθεσε η Χρυσή Γιολάντα.

Και δεν είχε άδικο:

Ο Οφιομαχητής, η Όλγα, και το Γερό Φίδι πράγματι βρίσκονταν ακόμα στην Αρκάδνη. Είχαν βγει από τα Πόδια του Λύκου, είχαν βαδίσει προς τα ανατολικά, επάνω στη Λεωφόρο των Ξένων, και είχαν φτάσει στην Αγορά στο κέντρο της πόλης. Εδώ κατέληγαν η Λεωφόρος των Ξένων και η Λεωφόρος των Κυνηγών· και από εδώ ξεκινούσαν η Λεωφόρος του Κάστρου και η Ανατολική Λεωφόρος. Αλλά οι τρεις επισκέπτες της Αρκάδνης δεν ήξεραν ακόμα τόσο καλά τη γεωγραφία της. Απλά περιπλανιόνταν και ρωτούσαν.

Οι δρόμοι τώρα, το πρωί, δεν ήταν όπως χτες βράδυ. Δεν ήταν άδειοι. Είχαν αρκετό κόσμο, αν και ούτε κατά διάνοια τόσο όσο στη Νερκάλη ή στην Οσκάλη. Ωστόσο, άνθρωποι πήγαιναν κι έρχονταν σε διάφορες δουλειές, και πολλά μαγαζιά ήταν ανοιχτά.

Ο Οφιομαχητής, κάνοντας ερωτήσεις, προσπαθούσε να μάθει τρία πράγματα: Πρώτον, υπήρχε κανένας χάρτης με τα μονοπάτια νότια του Αρκάδνιου Λεκανοπεδίου; Δεύτερον, υπήρχε κάποιος οδηγός πρόθυμος να τους οδηγήσει νότια, προς Ερνέγη, μέσα από τα μονοπάτια των Υσκάριων Ορέων; Τρίτον, πότε θα άραζε κανένα πλοίο στις βόρειες ακτές του Μεγάλου Κόλπου; Κανένα πλοίο που μετά θα πήγαινε νότια, στην Ερνέγη;

Δεν έμοιαζε εύκολο να λάβει απαντήσεις σε καμιά από αυτές τις ερωτήσεις. Εκτός των άλλων, οι περισσότεροι τον έβλεπαν με επιφύλαξη

το λιγότερο – εξαιτίας του κατάμαυρου δέρματός του, ίσως, ή επειδή είχε έναν άποδο ερπετοειδή μαζί του. Επιπλέον, δεν φαινόταν να μπορούν ν'απαντήσουν. Του έλεγαν πως δεν ήξεραν αν υπήρχαν χάρτες με τα μονοπάτια, και ότι τα πλοία που άραζαν στις βόρειες ακτές ήταν επικίνδυνα – πειρατές, κακούργοι – και έρχονταν απροειδοποίητα. Του είπαν ότι ίσως να έβρισκε οδηγό για τα μονοπάτια στο Βάλσαμο–

«Πού είναι το Βάλσαμο;»

«Νότια αποδώ.»

«Νότια της Αγοράς;»

«Ναι, κι ανατολικά της Λεωφόρου των Κυνηγών.»)

–αλλά κυρίως οι πλανόδιοι έμποροι τα ήξεραν αυτά γιατί πηγαινόρχονταν με τα φορτηγά τους και προς Ερνέγγη και προς τις ανατολικές ακτές της Μικρυδάτιας.

«Πού μπορώ να βρω τους πλανόδιους εμπόρους;»

«Πού είναι η διχάλα που κάνουν η Ανατολική Λεωφόρος και η Λεωφόρος του Κάστρου; Βόρεια από εκεί μαζεύονται οι περισσότεροι. Πουλάνε τηνπραμάτεια τους στα καταστήματα. Μερικοί στήνουν και σκηνές στο πλάι των οχημάτων τους μέχρι που να φύγουν,» απάντησε η περιπτερού στον Οφιομαχητή. «Αν θες χάρτη της πόλης, πάντως, μπορώ να σου δώσω.»

«Δώσε μου.»

Του τον έδωσε από το παραθυράκι, κι εκείνος τής τον πλήρωσε.

Ο Οφιομαχητής, ανοίγοντας τώρα τον χάρτη, είπε στην Όλγα: «Πάμε να επισκεφτούμε αυτούς τους πλανόδιους εμπόρους,» καθώς απομακρύνονταν απ'το περίπτερο πλάι στην παλιά πολυκατοικία που θύμιζε κάστρο.

«Οι έμποροι έχουν τα δικά τους προγράμματα, Γεώργιε· δε θα φύγουν ό,τι ώρα τούς ζητήσουμε εμείς.»

Ο Οφιομαχητής κρατούσε μακριά την οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. «Μη μου ξαναπείς για τον πιλότο, Όλγα,» μούγκρισε.

«Δεν είπα για τον πιλότο...» Αλλά αυτόν είχε στο μυαλό της. Θα είχε πλάκα να πετάξουν! σκεφτόταν. Δεν είχε ποτέ της πετάξει. Και μάλλον δεν θα της ξαναπαρουσιαζόταν τέτοια ευκαιρία. Αν και, βέβαια, μαζί με τον Οφιομαχητή τίποτα δεν αποκλειόταν...

Ο Γεώργιος κοίταζε τον χάρτη, και δεν άργησε να βρει την περιοχή που του είχε πει η περιπτερού. Βόρεια της διχάλας της Ανατολικής Λεωφόρου με τη Λεωφόρο του Κάστρου. «Δεν είμαστε μακριά,» μουρμούρισε, γιατί είχε δει την πινακίδα του δρόμου όπου βρίσκονταν. «Ελάτε αποδώ.»

Η Όλγα και το Γερό Φίδι τον ακολούθησαν.

(Και η Ιωάννα η Σκιά ακόμα τούς κατασκόπευε για λογαριασμό της Φρουράς της Αρκάδνης. Τους είχε δει χτες βράδυ να μπαίνουν στα Πόδια του Λύκου και είχε κλείσει κι εκείνη δωμάτιο εκεί, δωρεάν· ο Κοντόλυκος την ήξερε, φυσικά, και δεν έλεγε τίποτα όταν επρόκειτο για δουλειές της Φρουράς. Η Ιωάννα είχε κοιμηθεί λίγο, και περίμενε να δει τι θα έκαναν οι ξένοι το πρωί. Τώρα, ήταν πάλι σκιά τους...)

Οι αποστάσεις μέσα στην Αρκάδνη δεν ήταν μεγάλες. Ο Οφιομαχητής και οι σύντροφοί του έφτασαν εκεί όπου η Λεωφόρος των Ξένων γινόταν η Ανατολική Λεωφόρος και έκανε διχάλα με τη Λεωφόρο του Κάστρου. Το σημείο αυτό ήταν πολύ περαστικό, και είχε πολλά καταστήματα: δύο εστιατόρια, τρεις μικρές ταβέρνες, ένα μεγάλο περίπτερο, έναν σταθμό ενέργειας, μικροπωλητές με πάγκους (καπέλα, παλιά βιβλία, μαχαίρια, σκούρα γυαλιά, γάντια), ένα μαγαζί με ταξιδιωτικά ρούχα, ένα μηχανουργείο, ένα παντοπωλείο (Το ΜΟΝΙΜΟ, έγραφε η ταμπέλα του· κι από κάτω: Μέρα νύχτα ποτέ δεν κλίνουμε. Το ένα έψιλον είχε ξεκολλήσει), ένα οπλοπωλείο, μια φαρμακαποθήκη (ΒΟΤΑΝΑ και ΦΑΡΜΑΚΑ, έγραφε η πινακίδα της· κι από κάτω: ΕΥΓΕΝΙΑ ΛΑΘΑΝΙΑ).

Ο Οφιομαχητής πλησίασε τη φαρμακαποθήκη.

«Πού πας;» ρώτησε η Όλγα.

«Θέλω να πάρω κάποια δηλητήρια,» εξήγησε εκείνος, και μπήκε σπρώχνοντας την ξύλινη πόρτα.

Το εσωτερικό μύριζε έντονα από τα βοτάνια και τα φάρμακα. Μια γυναίκα ήταν καθισμένη πίσω από έναν πάγκο, με μια κονσόλα κοντά της. Φορούσε μεγάλα γυαλιά που έκαναν τα μάτια της να φαίνονται μικρά, και ήταν γαλανόδερμη και καστανομάλλα.

Ο Γεώργιος τής είπε τι ήθελε.

Εκείνη έμοιαζε φοβισμένη. Την τρώμαζε ο μαυρόδερμος εξωδιαστασιακός, αλλά περισσότερο ο άποδος ερπετοειδής πίσω του. Η ουρά του

δεν μπορούσε να κρυφτεί από την κάπα του – όχι από τόσο κοντά. Η γυναίκα καθάρισε τον λαιμό της και απάντησε στον ξένο ότι δεν τα είχε όλα αυτά. Δε νόμιζε, τουλάχιστον. «Μια στιγμή να δω.» Πάτησε κουμπιά πάνω στην κονσόλα της, κοιτάζοντας την οθόνη. Τα πάντα που είχε ζητήσει ο ξένος ήταν επικίνδυνα δηλητήρια... Καθάρισε τον λαιμό της ξανά. Του είπε ποια είχε διαθέσιμα. Του είπε πόσο κόστιζαν.

Ο Οφιομαχητής τής άφησε χαρτονομίσματα πάνω στον πάγκο.

Εκείνη σηκώθηκε και μπήκε μέσα σε μια μικρή πόρτα. Όταν επέστρεψε είχε μαζί της τα φαρμάκια. Του τα έδωσε για να τα κοιτάξει, και τον είδε (απορημένη) να αγγίζει ορισμένα με τη γλώσσα του, δοκιμάζοντάς τα. (Τρελός είναι, μα την Έχιδνα;) Τα δηλητήρια, ωστόσο, δεν φάνηκε να τον πειράζουν.

(Έξω από τη φαρμακαποθήκη, η Ιωάννα η Σκιά είχε τον ώμο της ακουμπισμένο σε μια γωνία, περιμένοντας τους ταξιδιώτες να βγουν. Αισθάνθηκε τώρα τον πομπό της να δονείται, και τον τράβηξε από το πανωφόρι της. Στη μικρή του οθόνη είδε ότι δεν ήταν κάποιος από τους ανώτερους της στη Φρουρά.

Φέρνοντας τη συσκευή στ'αφτί της, είπε: «Καλημέρα, Αθανάσιε.»

«Καλημέρα,» της αποκρίθηκε η φωνή του Αθανάσιου'μορ Καρντάνη. «Θέλω να σε ρωτήσω αν τρεις ταξιδιώτες ήρθαν στην πόλη χτες βράδυ. Δε μπορείς να τους περδείψεις. Ο ένας έχει δέρμα κατάμαυρο· ο άλλος είναι άποδος φιδάνθρωπος.»)

«Ευχαριστώ,» είπε ο Οφιομαχητής στη γυναίκα του καταστήματος, και εκείνος, η Όλγα, και το Γερό Φίδι βγήκαν.

«Της έδωσες όλα μας τα λεφτά, ρε!» διαμαρτυρήθηκε η Όλγα.

«Έχουμε και τα κοσμήματα μέσα σ'εκείνο το κουτάκι. Δεν πιστεύω να τόχεις χάσει...»

Μούτρωσε. «Έλεγα να τα κρατήσω...»

«Βία της Σιλοάρνης.»

«Βία της Σιλοάρνης; Ήταν ανάγκη, μα την Έχιδνα, να πάρεις αυτά τα δηλητήρια;»

«Μπορεί να μας χρειαστούν.»

Η Όλγα αναστέναξε.

«Τόχεις το κουτάκι, έτσι;»

«Ναι.» Το έβγαλε απ'τον σάκο της και του το έδωσε.

Ο Οφιομαχητής το πήρε στο χέρι και βάδισε προς μια ταμπέλα που είχε δει πιο πριν εδώ κοντά, η οποία έγραφε ΕΚΤΙΜΗΣΗ – ΑΓΟΡΑ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΩΝ. Το κατάστημα ήταν μέσα σ'ένα στενό δρομάκι, παρά-πλευρο της Λεωφόρου του Κάστρου, και εκεί ο Γεώργιος πούλησε δύο από τα κοσμήματα που ήταν μες στο κουτάκι, συγκεντρώνοντας περισσότερα οχτάρια απ'ό,τι είχε δώσει για την αγορά των δηλητηρίων.

«Τα υπόλοιπα δικά σου,» είπε στην Όλγα, επιστρέφοντάς της το κουτάκι καθώς απομακρύνονταν απ'το κατάστημα.

«Ευχαριστώ...» Ήταν τσαντισμένη.

Βάδισαν προς τα βόρεια, προς την περιοχή όπου τους είχε πει η περιπτερού ότι έρχονταν οι πλανόδιοι έμποροι.

(Η Ιωάννα η Σκιά, έχοντας τελειώσει με τον Αθανάσιο, τους ακολουθούσε ξανά.)

Το μέρος ήταν γεμάτο καταστήματα που τα περισσότερα θύμιζαν αποθήκες, αν και είχαν και βιτρίνες: μαγαζιά που πουλούσαν χαλιά· μαγαζιά που πουλούσαν ρούχα, παπούτσια, εξαρτήματα· μαγαζιά που πουλούσαν οικιακές συσκευές, ή διάφορες άλλες μικροσυσκευές· μαγαζιά που πουλούσαν όπλα· μαγαζιά που πουλούσαν βιβλία, παλιά και καινούργια, μεταχειρισμένα και μη, ή αφίσες, ή χάρτες, καλλιτεχνικούς και μη· μαγαζιά που πουλούσαν πίνακες, ή αντίγραφα πινάκων· μαγαζιά που πουλούσαν πλακέτες με κινηματογραφικά έργα, παλιά και καινούργια, ή με συλλογές τραγουδιών· μαγαζιά που πουλούσαν ταπετσαρίες, αριστοτεχνικές, από την Ιχθυδάτια, ή άλλες, διάφορες· μαγαζιά που πουλούσαν ποτά, ή πρόχειρα φαγητά – αποξηραμένα φρούτα, γλυκίσματα τυλιγμένα σε χαρτάκια... Τα περισσότερα απ'αυτά τα εμπορεύματα ήταν σίγουρα εσωδιαστασιακά· άλλα, όμως, ήταν εξωδιαστασιακά, φερμένα από μακρινές διαστάσεις. Και πολλά από τα μαγαζιά ήταν σταθερά, μέσα σε οικήματα· κάποια, όμως, ήταν προσωρινά, μέσα σε σκηνές στημένες στο πλάι μεγάλων φορτηγών οχημάτων με ατρακτοειδείς τροχούς για την ύπαιθρο. Οι δρόμοι τούτης της γειτονιάς δεν ήταν πολύ στενοί, μα ούτε και πολύ φαρδείς, οπότε αυτά τα οχήματα ίσα που χωρούσαν έτσι ώστε ν'αφήνουν περιθώριο για να περάσουν άλλα οχήματα· και σε ορισμένα σημεία δεν άφηναν περιθώριο για πλατιά οχήματα: από εκεί μόνο δίκυκλα και διαβάτες μπορούσαν να περάσουν.

Ο Οφιομαχητής δεν έμοιαζε και τόσο ξένος εδώ όσο σ' άλλες περιοχές της Αρκάδης, γιατί δεν ήταν ο μόνος που θύμιζε εξωδιαστασιακό. Το Γερό Φίδι, ωστόσο, τραβούσε πολλά βλέμματα μόλις κάποιος πρόσεχε την ουρά κάτω από την κάπα του. Και σ' ένα τέτοιο μέρος, πρωινή ώρα σαν ετούτη, δεν ήταν εύκολο να την κρύψει. Καθόλου εύκολο. Ειδικά έτσι όπως κινούνταν τώρα οι τρεις τους, με σκοπό να πάρουν πληροφορίες, όχι να μείνουν αθέατοι.

Η Όλγα κοίταζε με ενδιαφέρον τα μαγαζιά γύρω τους· το γούσταρε αυτό το μέρος, νόμιζε, το γούσταρε πολύ. *Μακάρι να είχαμε περισσότερα οχτάρια, σκέφτηκε.* Αλλά δεν ήθελε να πουλήσει και τα υπόλοιπα κοσμήματα στο κουτάκι της. Δεν ήθελε να πουλήσει ούτε ένα. Ήθελε να τα κρατήσει. Της άρεσε το γεγονός ότι το είχε βρει αυτό το κουτάκι σ' ένα προσαραγμένο πλοιάριο σε μια αμμουδιά πλάι στα Σελκόνια Δάση, κοντά σ' ένα σκέλεθρο καρφωμένο με βέλος. Ήταν για να το λες σε ιστορίες, μα την Έχιδνα! *Αν επιζήσεις, κοπέλα μου...*

Ο Οφιομαχητής έκανε ερωτήσεις, αλλά όχι τις συνηθισμένες του, αυτές για το χαμένο πλοίο· τώρα ρωτούσε αν κανένας έμπορος θα κατευθυνόταν νότια, προς Ερνέγη, σύντομα. Κι αν ναι, θα τον ενδιέφερε να συνταξιδέψει μαζί τους; Θα προστάτευαν τηνπραμάτεια του αν παρυσιαζόταν ανάγκη, υποσχόταν ο Γεώργιος.

Οι περισσότεροι τού απαντούσαν ότι δεν ήξεραν κανέναν έμπορο που να ενδιαφέρεται: και μάλλον έλεγαν ψέματα, υποπτευόταν ο Οφιομαχητής, και κρατούσε μακριά την οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου για να μην τους αρπάξει απ' τον γιακά και τους κοπανήσει σε κανέναν τοίχο, για να μην τους γρονθοκοπήσει στο κεφάλι, για να μην κάνει το κατάστημά τους κομμάτια και θρύψαλα. Τίποτα απ' αυτά δεν θα τον ωφελούσε, ήταν βέβαιος.

Μίλησε και σε εμπόρους που ήταν αναμφίβολα πλανόδιοι, ορισμένοι δε εξωδιαστασιακοί, όμως κι απ' αυτούς κυρίως τις ίδιες περίπου απαντήσεις λάμβανε. Ήταν όλοι τους καχύποπτοι μαζί του – και με το Γερό Φίδι, ίσως. Δεν έμοιαζε να τους αρέσει καθόλου ο άποδος ερπετοειδής.

Την Όλγα, όμως, την κοίταζαν με το μάτι του Νηρέα, που έλεγαν στην Υπερυδάρια, και κάποιοι, μάλιστα, της έκλειναν το δικό τους μάτι πονηρά. Στην τρίτη τέτοια περίπτωση, η Όλγα γύρισε κι έκανε, με το χέρι της, το πουλί του Λοκράθου προς τη μεριά του πορφυρόδερμου

τύπου (φανερά εξωδιαστασιακός) που είχε τον ώμο του ακουμπισμένο στο πλάι ενός μεγάλου φορτηγού επάνω στο οποίο στηριζόταν μια σκηνή απ'όπου μια εμπόρισσα πουλούσε καντήλια, λάμπες, φανούς, τέτοια πράγματα, ενεργειακά και μη, και μπαταρίες επίσης – πολλών ειδών μπαταρίες.

Το βλέμμα του πορφυρόδερμου άντρα αγρίεψε. Ήταν ψηλός, γεροδεμένος, και είχε μακριά γαλανά μαλλιά δεμένα αλογοουρά ψηλά πίσω από το κεφάλι του. «Τι θες, κοπελιά; Θες κάτι;» της είπε, άκομψα, στη Συμπαντική Γλώσσα.

«Εγώ τίποτα δε θέλω! Εσύ ό,τι θέλεις να το ξεχάσεις!» του αποκρίθηκε η Όλγα.

«Πάρε δρόμο τότε. Μαλακισμένη.» Και της έκανε έναν ήχο σαν να προσπαθούσε να τρομάξει γάτες για να σκορπιστούν.

Η Όλγα τού έδειξε ξανά το πουλί του Λοκράθου, και ο τύπος φαινόταν να ξέρει πολύ καλά τι σήμαινε αυτό στην Υπερυδάτια, γιατί αμέσως είπε: «Άντε γαμήσου, ηλίθια!» κι ήρθε προς τη μεριά της. «Πάρε δρόμο!»

Ο Γεώργιος στεκόταν παραδίπλα, μιλώντας με την εμπόρισσα που πουλούσε τα φανάρια και τις μπαταρίες. Το Γερό Φίδι ήταν πίσω του μοιάζοντας να βαριέται, κουκουλωμένο στην κάπα του: κι έτσι αμέσως πρόσεξε το επεισόδιο με την Όλγα και τον πορφυρόδερμο τύπο.

«Κάνε πίσω, ρε!» φώναξε η Όλγα, καθώς ο εξωδιαστασιακός προσπαθούσε να την αρπάξει από το μπράτσο, και ήταν έτοιμη να τον κλοτσήσει στα χαμηλά όταν το Γερό Φίδι παρενέβη πιάνοντάς τον από τον ώμο και σπρώχνοντάς τον όπισθεν, ενώ σύριζε άγρια προς τη μεριά του.

«Ε!» είπε η εμπόρισσα. «Τι συμβαίνει εκεί, Βάντραμιλ;»

«Αυτό το τέρας, κυρία!» αποκρίθηκε ο πορφυρόδερμος, αγριοκοιτάζοντας τον ερπετοειδή.

Το Γερό Φίδι σύριξε ξανά.

«Μάζεψε τον δούλο σου!» είπε η Όλγα στην εμπόρισσα. «Να μην απλώνει τα χέρια του όπου βρει!»

«Δεν είναι δούλος μου,» της απάντησε σταθερά η εμπόρισσα. «Είναι υπάλληλός μου—»

«Να του μάθεις τρόπους, τότε!»

Ο Γεώργιος τής είπε: «Σταμάτα! Τι έγινε;» ενώ μετά βίας καταπολεμούσε την οργή του. Τι προσπαθούσε να πετύχει, η καταραμένη η Όλγα, να τους αναγκάσει να φύγουν άρον-άρον απ'την περιοχή;

«Μου έκανε σχήματα!» απάντησε εκείνη. «Με τη μούρη του!»

Ο πορφυρόδερμος γέλασε. «Δεν την πείραξα! Η ιδέα της ήταν. Κι άρχισε να χειρονομεί και να με βρίζει.»

«Τέλος το επεισόδιο!» είπε η εμπόρισσα. «Μην την ξαναενοχλήσεις.»

«Δεν της έκανα τίποτα, κυρία,» αποκρίθηκε εκείνος, κι ακούμπησε πάλι τον ώμο του στο πλάι του μεγάλου οχήματος.

Ο Γεώργιος έγνεψε στο Γερό Φίδι ν'απομακρυνθεί, κι εκείνο απομακρύνθηκε. Έγνεψε και στην Όλγα ν'απομακρυνθεί, κι εκείνη υπάκουσε επίσης αλλά όχι το ίδιο πρόθυμα, λοξοκοιτάζοντάς τους όλους.

Ο Οφιομαχητής στράφηκε στην εμπόρισσα ξανά, η οποία τού είπε ότι, όχι, δεν την ενδιέφερε η προστασία που πρόσφερε. Άλλωστε, δεν θα έφευγε σύντομα για Ερνέγγη.

Και πριν από λίγο έμοιαζε στα πρόθυρα να συμφωνήσει! σκέφτηκε ο Γεώργιος. Αυτή η μαλακισμένη η Όλγα είχε κάνει χαλάστρα με τα ζοριλίκια της! «Ξανασκέψου το,» είπε ο Οφιομαχητής στην εμπόρισσα. «Έχουμε κι οι δύο κάτι που ο άλλος θέλει. Εσύ ξέρεις τα μονοπάτια προς τα νότια· εγώ μπορώ να σου προσφέρω δωρεάν προστασία.»

«Τι προστασία να μου προσφέρει ένας άνθρωπος; Ακόμα και με...» έριξε μια ματιά στο Γερό Φίδι, «μ'έναν άγριο ερπετοειδή μαζί του.»

«Θα εκπλαγείς.»

«Δυσάρεστα, μάλλον. Άσ' το καλύτερα, φίλε. Βρες κανέναν άλλο. Εδώ γύρω έχει πολύ κόσμος. Κάποιος θα ενδιαφέρεται, εντάξει;»

Ο Οφιομαχητής, εν μέρει για να της αποδείξει ότι μπορούσε να της προσφέρει προστασία, εν μέρει για να εκτονώσει τη δηλητηριώδη οργή του, άρπαξε έναν πεταμένο σίδερο που είδε παραδίπλα, το κράτησε με τα δύο χέρια μπροστά του, και το λύγισε σαν να ήταν λάστιχο.

«Είσαι δυνατός, το παραδέχομαι,» είπε η εμπόρισσα, «αλλά και πάλι...» Κούνησε το κεφάλι της αρνητικά.

Ο Γεώργιος έκοψε το σίδερο. Το τράβηξε προς τα δω και προς τα κει, χωρίζοντάς το στα δύο.

Τα μάτια της εμπόρισσας γούρλωσαν. «Με δουλεύεις, φίλε; Τι είσαι, μάγος; Κάνεις κάποιο ξόρκι για να μαλακώνεις τα μέταλλα;»

«Δεν είμαι μάγος, και δεν ξέρω ξόρκια.» Έπιασε κι ένα χοντρό ξύλο από εκεί όπου ήταν πεταμένο το σίδερο (ανάμεσα σε κάμποσες άλλες σαβούρες) και το έσπασε πάνω στο γόνατό του με μια απλή, άνετη κίνηση. Πράγμα που έμοιαζε εξωφρενικό. Αδύνατο.

«Εντάξει,» είπε η εμπόρισσα, «δεν αμφιβάλλω ότι είσαι υπερβολικά δυνατός για κάποιο λόγο. Αλλά δεν μ'ενδιαφέρει να συνταξιδέψουμε. Καλώς; Πήγαινε, σε παρακαλώ. Μπορεί νάρθει κόσμος να πάρει πράγματα. Πήγαινε.» Ήταν αμετακίνητη, επομένως ο Οφιομαχητής αναγκάστηκε να μετακινηθεί. Μαζί με την Όλγα και το Γερό Φίδι, έφυγε και συνέχισε ν'αναζητά κάποιον έμπορο που να ταξιδεύει νότια και να ξέρει τα μονοπάτια των βουνών.

«Μην ξανακάνεις τέτοιες μαλακίες!» είπε στην Όλγα. «Μπορεί να τα είχαμε συμφωνήσει μ'αυτή τη γυναίκα αν δεν ήσουν εσύ.»

«Έλα τώρα· δεν ήθελε. Φαινόταν.»

«Ακούς τι σου λέω;» μούγκρισε ο Οφιομαχητής, και πίσω από τα αβλεφάριστα μάτια του μια καταγίδα έμοιαζε να κρύβεται. «Όχι άλλες φασαρίες! Δε νομίζω ότι σου είχε κάνει τίποτα το σπουδαίο εκείνος ο τύπος—»

«Μου είχε κλείσει το μάτι. Με πρόστυχο τρόπο.»

Ο Γεώργιος ρουθούνησε. «Ας του έκλεινες κι εσύ το δικό σου.»

«Θα το έπαιρνε ως θετικό σημάδι. Του έκανα το πουλί του Λοκράθου για να καταλάβει.»

«Ωραία τα κατάφερες.»

«Δε φταίω εγώ που αυτή έχει μαλάκες για βοηθούς!»

Ο Οφιομαχητής αισθανόταν ώρες-ώρες ότι έπρεπε να την εγκαταλείψει σε κανένα σοκάκι, δεμένη... Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε εντός του.

(Η Ιωάννα η Σκιά τούς παρακολουθούσε, βρίσκοντας εύκολα κρυψώνες σε τούτη τη γειτονιά. Κι αναρωτιόταν συγχρόνως γιατί μπορεί να ενδιαφέροναν τον Αθανάσιο'μορ. Από πού τους ήξερε; Δεν της είχε απαντήσει. Κι αυτοί δεν έμοιαζαν να ξανάχουν έρθει στην Αρκάδνη...)

Ο Γεώργιος βρήκε άλλον έναν έμπορο, τελικά, που του φάνηκε ότι μπορεί να ήθελε να τον συνοδέψουν προς τα νότια. Η πραγματεία του ήταν υφαντά Ιχθυοδάτιας (που θεωρούνταν τα καλύτερα στην

Υπερυδάτια) και ρούχα και υποδήματα από άλλες διαστάσεις, ορισμένα πολύ ακριβά.

«Ξέρεις να πολεμάς, δηλαδή;» ρώτησε.

«Θες να σ'το αποδείξω κάπως;» είπε ο Οφιομαχητής.

«Κι αυτό το θηρίο;» Έδειξε με το βλέμμα του το Γερό Φίδι.

«Κι αυτός ξέρει να πολεμά.»

«Δούλος σου;»

«Φίλος μου.»

Ο έμπορος τον κοίταξε περίεργα. «Αυτή;» Το βλέμμα του έδειχνε τώρα την Όλγα.

«Δεν ξέρει να πολεμά.»

«Γυναίκα σου;»

«Φίλη μου.»

Ο έμπορος δεν φάνηκε να τον πιστεύει. «Θα σ'έχω υπόψη.»

«Σε πόσες μέρες φεύγεις;»

«Εξαρτάται. Τρεις, τέσσερις: εκεί γύρω, απ'ό,τι δείχνει το πράγμα. Έχεις τηλεπικοινωνιακό πομπό για να σε καλέσω;»

Ο Γεώργιος τού έδωσε τον κώδικα του πομπού του.

Ο έμπορος τον σημείωσε. «Και πού μένεις στην Αρκάδνη;»

«Στα Πόδια του Λύκου – ένα πανδοχείο. Το ξέρεις;»

«Και ποιος δεν το ξέρει;»

Ήταν μεσημέρι πλέον, περασμένο μεσημέρι, και, καθώς απομακρύνονταν από τον έμπορο, η Όλγα παραπονέθηκε ότι πεινούσε. «Πάμε να τσιμπήσουμε τίποτα; Είδα μια ταβέρνα εδώ κοντά. Προς τα κει, νομίζω.» Έδειξε. «Σε μια γωνία. Μου φάνηκε γουστοζικη. Πάμε;»

Ο Οφιομαχητής ανασήκωσε τους ώμους. «Πάμε.» Η Ευθαλία κουνιόταν νευρικά κάτω απ'το μανίκι του. Ίσως κι εκείνη να πεινούσε, σκέφτηκε ο Γεώργιος.

Η ταβέρνα που ανέφερε η Όλγα ήταν μικρή και είχε αρκετό κόσμο. Ονομαζόταν «Το Προτελευταίο Πιάτο» και συγκέντρωνε (όπως θα περίμενε κανείς) πολλούς από τους εμπορευόμενους ετούτης της περιοχής και τους βοηθούς τους. Το μέρος ήταν γεμάτο καπνό, κουβέντα, και μυρωδιές από ποτά και ψητά φαγητά.

Βρήκαν ένα τραπέζι σε μια γωνία και κάθισαν. Ένας σερβιτόρος πλησίασε προσφέροντας καπνοσύριγγες κι έναν κατάλογο με φαγητά και

ποτά. Ο Γεώργιος αρνήθηκε την καπνοσύριγγα, αλλά η Όλγα πήρε μία κι άφησε τον σερβιτόρο να της την ανάψει. Το Γερό Φίδι κοίταζε αυτά τα «παράξενα εργαλεία» με καχύποπτο βλέμμα. Ούτε η Όλγα ούτε ο Οφιομαχητής τον είχαν δει ποτέ να θέλει τσιγάρο ή πίπα. Ίσως να μην κάπνιζε, υπέθεταν.

Η Όλγα χαμογέλασε στον σερβιτόρο. «Ευχαριστώ.» Κι εκείνος έφυγε, λέγοντάς τους «Φωνάξτε με μόλις αποφασίσετε» κι αφήνοντάς τους το μενού.

«Και μετά λες ότι σου κάνουν παράξενες γκριμάτσες...» μούγκρισε ο Οφιομαχητής στην Όλγα, ανάβοντας ένα τσιγάρο καθώς κοίταζε τον κατάλογο με τα φαγητά.

«Δεν του έκανα γκριμάτσες εγώ!»

Ύστερα από λίγο, έγγνεψαν στον σερβιτόρο να επιστρέψει και του παράγγειλαν φαγητά και ποτά, τα οποία γρήγορα ήταν στο τραπέζι τους. Η Όλγα χίμησε στην ψητή μπριζόλα με όρεξη, τεμαχίζοντάς την με το μαχαίρι της και γλείφοντας τη σάλτσα από τη λεπίδα. Το Γερό Φίδι έτρωγε με παρόμοια διάθεση, αλλά με τα χέρια. Ο Οφιομαχητής δεν έμοιαζε εντυπωσιασμένος από το γεύμα· κάρφωνε καμιά τηγανητή πατάτα κάθε τόσο, έπινε καμιά γουλιά κρασί, τσιμπολογούσε από τη σαλάτα. Μέσα του μουρμούριζε η Πάροδος του Πράου Ανέμου.

Από τα ηχεία της ταβέρνας ακουγόταν ένα τραγούδι της Κρυσταλλίας (της γνωστής): *Τα Χέρια Γεμάτα Χρυσάφια, Γεμάτα Χρυσάφια.*

Το Γερό Φίδι επιχείρησε να πάρει ένα από τα κομμάτια μπριζόλας που η Όλγα είχε τεμαχίσει πάνω στο πιάτο της. Εκείνη τού κάρφωσε τα δάχτυλα με το πιρούνι της. «Δεν έχεις δικό σου φαγητό;»

Ο ερπετοειδής σύριξε, αλλά δεν έκανε άλλη φασαρία.

Ένας άντρας μπήκε, τότε, στην ταβέρνα. Ο Αθανάσιος'μορ Καρντάνης. Η Ιωάννα η Σκιά, η φίλη του, του είχε πει πού βρίσκονταν οι τρεις ξένοι και είχε έρθει. Τους είδε τώρα να κάθονται σ'εκείνο εκεί το τραπέζι στη γωνία. Δεν μπορούσες να μην τους προσέξεις, σκέφτηκε, παρά την πολυκοσμία και τον καπνό εδώ μέσα.

Τους πλησίασε.

Ο Οφιομαχητής έστρεψε επάνω του μάτια που δεν βλεφάριζαν.

«Καλό μεσημέρι,» χαιρέτησε ο Αθανάσιος'μορ. «Να καθίσω μαζί σας;»

Η Όλγα τον λοξοκοίταξε. Το Γερό Φίδι τον λοξοκοίταξε. Είχαν κι οι δυο τους σταματήσει να τρώνε.

Το βλέμμα του Γεώργιου ήταν σταθερό. «Έχουμε ξανασυναντηθεί κάπου;» Ήταν, μήπως, ένας από τους εμπόρους στους οποίους είχε μιλήσει πρόσφατα; αναρωτήθηκε. Δεν τον θυμόταν...

«Όχι,» αποκρίθηκε ο επισκέπτης. «Ομολογουμένως, δεν έχουμε ξανασυναντηθεί. Αλλά εγώ σάς έχω δει.»

«Μας έχεις 'δει';» Δεν του άρεσε του Γεώργιου έτσι όπως το έλεγε αυτό το δει.

«Να καθίσω να μιλήσουμε;»

«Η μια καρέκλα άδεια είναι,» είπε ο Οφιομαχητής.

Ο Αθανάσιος'μορ Καρντάνης την τράβηξε και κάθισε. «Είσαι εξωδιαστασιακός, έτσι δεν είναι;»

Ο Γεώργιος δεν είχε όρεξη για σαχλαμάρες. «Ποιος είσαι και τι θέλεις;»

Η όψη του Αθανάσιου άλλαξε· έγινε πιο επαγγελματική. «Σε είδα να σκοτώνεις τους Μαχητές του Άγριου Θεάματος,» είπε ουδέτερα. «Ήσουν... εντυπωσιακός, είναι το λιγότερο που μπορεί να πει κανείς.»

Μαχητές του Άγριου Θεάματος... Ο Γεώργιος δεν είχε αμφιβολία ποιοι ήταν αυτοί. Ούτε η Όλγα, που άκουγε χωρίς να τρώει. (Το Γερό Φίδι, φυσικά, δεν καταλάβαινε λέξη απ'όσα λέγονταν, αλλά διαισθανόταν την ένταση... καθώς και τη συγκρατημένη οργή του συγγενή-κι-Αφέντη του. Δέος...)

«Είσαι άνθρωπος της Φρουράς...» Ο Οφιομαχητής κρατούσε πέρα την οργή της Έχιδνας με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου.

«Καμία σχέση,» αποκρίθηκε ο ξερακιανός, λευκόδερμος, μαυρομάλης άντρας αντίκρυ του. «Ονομάζομαι Αθανάσιος'μορ Καρντάνης, και είμαι... σύνδεσμος των Μαχητών του Άγριου Θεάματος.»

«Τι σύνδεσμος;»

«Ανάμεσα σ'αυτούς και το Κανάλι των Ανέμων. Δεν έρχονται οι ίδιοι σ'επαφή μαζί του, φυσικά.»

«Για να πουλάνε τις εγγραφές τους...»

«Ακριβώς.»

«Και παίρνεις μερίδιο.»

«Εννοείται. Για τη δουλειά μου. Δεν κάνω μόνο τον σύνδεσμο, ταξιδιώτη.»

Τότε, η συζήτηση διακόπηκε προς στιγμή καθώς ο σερβιτόρος ήρθε στο τραπέζι τους. Πρόσφερε καπνοσύριγγα στον μάγο και τον ρώτησε τι θα ήθελε να του φέρει.

Ο Αθανάσιος δέχτηκε την καπνοσύριγγα και ζήτησε οινοειδείς εκκρίσεις τρίουρης σουπιάς.

«Κάτι άλλο;»

«Όχι.»

Ο σερβιτόρος έφυγε, και ο Καρντάνης, καπνίζοντας, είπε στον Οφιομαχητή: «Εκτός των άλλων, στρώνω το θέαμα. Κρύβω τα πρόσωπά τους, ώστε να μη φαίνονται καθαρά στις οθόνες.»

«Με μαγεία.» Ο Γεώργιος δεν είχε παραλείψει να προσέξει την κατάληξη 'μορ στο όνομα του συνομιλητή του. Τέτοια κατάληξη σήμαινε ότι ήταν του τάγματος των Τεχνομαθών.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Αθανάσιος 'μορ Καρντάνης, φυσώντας καπνό.

«Είπες ότι μας 'είδες'... Με μαγεία κι αυτό;»

«Με τη 'μαγεία' της τεχνολογίας που καταγράφει εικόνες, ταξιδιώτη. Ανάμεσα σ'αυτούς που σκότωσες ήταν ένας που κρατούσε μηχανικό οφθαλμό.»

«Νόμιζα ότι τον έσπασα τον οφθαλμό του.»

«Πράγματι, ο μηχανικός οφθαλμός καταστράφηκε, αλλά ο μικρός δίσκος μέσα του όχι. Και κάποιοι από τους αντιπάλους σου επιβίωσαν, πήραν τον δίσκο, κι επέστρεψαν στην πόλη. Σε είδα να μάχεσαι στην οθόνη τους. Και μ'ενδιαφέρεις.»

«Σ'ενδιαφέρω;»

«Ναι. Επαγγελματικά. Μπορείς να βγάλεις πολλά λεφτά, ξέρεις.»

Ο σερβιτόρος τότε επέστρεψε με το μελανοπόρφυρο ποτό που είχε ζητήσει ο Αθανάσιος, και το άφησε μπροστά του. Εκείνος τον πλήρωσε, κι ο σερβιτόρος αποχώρησε μ'ένα Ευχαριστώ, κύριε.

Ο Καρντάνης συνέχισε να μιλά στον Οφιομαχητή: «Πρώτα, όμως, θέλω να μάθω τι κάνεις και είσαι τόσο δυνατός. Οι μαχητές μου έλεγαν ότι αποκλείεται να φοράς οργανική στολή ενδυνάμωσης... και τους πιστεύω.» Τον παρατηρούσε πολύ προσεχτικά καθώς έπινε μια γουλιά

από τις οινοειδείς εκκρίσεις τρίουρης σουπιάς, και σκέφτηκε: Δεν ανοιγοκλείνει ποτέ τα μάτια του αυτός ο εξωδιαστασιακός διάολος;

«Τι εννοείς ότι μπορώ να βγάλω πολλά λεφτά;» τον ρώτησε ο Γεώργιος. «Τι έχεις στο μυαλό σου;»

«Να λάβεις μέρος στο Άγριο Θέαμα, φυσικά. Οι μαχητές μου είπαν ότι δεν ήξερες τι ήταν αυτό μέχρι που... ρώτησες τη Χρυσή Γιολάντα. Μπορώ να σου εξηγήσω περισσότερα για το Άγριο Θέαμα—»

«Δεν ενδιαφέρομαι.» Και μόνο η σκέψη αυτού του... θεάματος έκανε την οργή του να φουντώνει σαν θύελλα από επικίνδυνα φαρμάκια· δυσκολεύοταν να την κρατήσει μακριά με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου.

«Γιατί όχι; Με τη δύναμή σου μπορείς... να κάνεις οτιδήποτε, μα την Έχιδνα! Μπορείς να τα βάλεις με τον οποιονδήποτε. Απλώς θέλω να είναι θέαμα, έτσι; Όχι σφαγή, όπως αυτή που—»

«Δε μ'αρέσει να επιτίθεται σε ανυποψίαστους ταξιδιώτες,» δήλωσε ο Οφιομαχητής. «Φύγε αποδώ.»

Η όψη του Καρντάνη έγινε επίμονη. «'Ανυποψίαστους ταξιδιώτες';» Γέλασε κοφτά. Ρούφηξε καπνό απ'την καπνοσύριγγα, τον φύσηξε απ'τα ρουθούνια. «Δεν υπάρχουν ανυποψίαστοι ταξιδιώτες στο Αρκάδνιο Λεκανοπέδιο. Όλοι οι ταξιδιώτες που περνάνε από εδώ είναι υποψιασμένοι, σε διαβεβαιώνω. Τούτες οι περιοχές είναι άγριες. Το ξέρουν πως διακινδυνεύουν διασχίζοντάς τες. Και ό,τι γίνεται, γίνεται εκτός πόλης, άρα δεν είναι παράνομο, αν αυτό σ'απασχολεί.»

«Σου είπα: δε μ'ενδιαφέρει να επιτίθεται σε ταξιδιώτες – ανυποψίαστους ή μη,» επανέλαβε ο Οφιομαχητής, ακόμα καταπολεμώντας μετά δυσκολίας την οργή του και νιώθοντας την Ευθαλία να κινείται νευρικά μες στο μανίκι του.

(Το Γερό Φίδι μασουλούσε αργά τώρα το φαγητό του, διαισθανόμενο ότι θύελλα ήταν κοντά. Μια θύελλα προερχόμενη από τον συγγενή-κι-Αφέντη του.)

«Τα λεφτά είναι καλά,» τόνισε ο Αθανάσιος'μορ Καρντάνης. «Νομίζεις ότι οι Μαχητές του Άγριου Θεάματος παίρνουν λίγα; Εσύ μπορεί να παίρνεις και περισσότερα – αν, φυσικά, κάνεις όμορφο θέαμα. Και είμαι σίγουρος ότι έχεις τη δυνατότητα να το κάνεις. Ένας άνθρωπος με τη δική σου δύναμη—»

«Φύγε αποδώ,» είπε ο Γεώργιος. «Δεν πρόκειται να λάβω μέρος στο γαμημένο θέαμά σου. Και πες σ'αυτούς τους καριόληδες που επέζησαν πως αν τους ξαναδώ μπροστά μου θα τελειώσω τη δουλειά που άρχισα μαζί τους. Να θεωρείς τον εαυτό σου τυχερό που δεν την τελειώνω τώρα, μαζί σου.»

«Δε μ'αρέσουν οι απειλές,» αποκρίθηκε ο Αθανάσιος'μορ. «Μες στην Αρκάδνη βρισκόμαστε, όχι στις ερημιές! Κι εγώ δεν ήρθα για να σε απειλήσω· μόνο για να σου προτείνω μια πολύ προσοδοφόρα δουλειά.»

«Δε μ'ενδιαφέρει η δουλειά σου, σ'το ξαναλέω. Εξαφανίσου.»

Το βλέμμα του Αθανάσιου'μορ αγρίεψε. «Πώς είναι δυνατόν να είσαι τόσο δυνατός;» ρώτησε, αλλάζοντας θέμα. «Τι κάνεις;»

«Ό,τι κι αν κάνω δεν αφορά εσένα.» Τα μάτια του Οφιομαχητή δεν είχαν βλεφαρίσει ούτε στιγμή.

Ο Αθανάσιος σκέφτηκε ότι κάτι το... παραφυσικό συνέβαινε με τούτο τον μαυρόδερμο ταξιδιώτη. Δεν ήταν μόνο παράλογα δυνατός· σου έδινε και μια αλλόκοτη αίσθηση όταν τον κοίταζες από κοντά. «Σε περίπτωση που θες να το ξανασκεφτείς, αυτή είναι η κάρτα μου.» Έβγαλε μια κάρτα από το μαύρο δερμάτινο σακάκι του και την έριξε πάνω στο τραπέζι. Με μια τελευταία γουλιά από το μελανοπόρφυρο ποτό του σηκώθηκε απ'την καρέκλα του. «Χαιρετώ.»

«Στο καλό...» μούγκρισε ο Οφιομαχητής – για να μην του πει Στης Έχιδνας τα δόντια, όπως αισθανόταν δελεασμένος να κάνει.

Ο μάγος αποχώρησε από την ταβέρνα χωρίς άλλη κουβέντα.

Η Όλγα γέλασε. «Έχεις, πάντως, έναν τρομερό τρόπο με τους άλλους ανθρώπους...»

Τα μάτια του Οφιομαχητή στράφηκαν επάνω της, και πίσω τους δηλητηριώδεις φλόγες έκαιγαν, φρικάροντάς την.

«Απλά λέω...» Η Όλγα απέφυγε το βλέμμα του, συνεχίζοντας ξανά το φαγητό της, που το είχε διακόψει από τότε που ο Αθανάσιος'μορ είχε καθίσει κοντά τους. «Λέω...»

Το Γερό Φίδι έβγαλε ένα μακρόσυρτο σύριγμα.

Ο Γεώργιος αναρωτήθηκε αν τώρα θα έπρεπε να φύγουν βιαστικά από την Αρκάδνη. Αυτός ο διάολος του Λοκράθου, ο Αθανάσιος'μορ Καρντάνης, μπορεί να ζητούσε εκδίκηση για τους σκοτωμένους μαχητές του. Κι αν είναι να φύγουμε βιαστικά, θα πρέπει ν'ακολουθήσουμε τα

μονοπάτια στα νότια μόνοι μας, χωρίς κανέναν οδηγό... Δεν αμφέβαλλε ότι στο τέλος θα κατάφερναν να τα διασχίσουν – η απόσταση δεν ήταν και τόσο μεγάλη (στοίχημα αν ήταν είκοσι χιλιόμετρα, έτσι όπως την έβλεπε στον χάρτη του) – αλλά θα προτιμούσε να μη μπλεχτούν και κάνουν άσκοπα πέρα-δωθε.

«Δε διαφωνώ, βέβαια, με την απάντησή που του έδωσες,» είπε η Όλγα μετά από λίγο, σαν να ήθελε να διευκρινίσει την άποψή της για το θέμα. «Ο τύπος ήταν κάθαρμο. Ήταν ο αρχηγός αυτών των καθαρμάτων.»

«Ο σύνδεσμός τους,» διόρθωσε ο Οφιομαχητής πίνοντας μια γουλιά κρασί.

«Ναι, αλλ’ αυτός τα κανονίζει όλα, έτσι δεν είναι;»

«Κανονίζει, τουλάχιστον, τις επαφές τους με το Κανάλι των Ανέμων. Τέλος πάντων. Νομίζω ότι τώρα καλύτερα θα ήταν να φεύγαμε απ’την πόλη πιο γρήγορα παρά πιο αργά.»

«Φοβάσαι ότι...;»

«Δεν είμαι σίγουρος ότι θα μας επιτεθούν, αλλά δεν ξέρω τι μπορεί να κάνει αυτός ο καριόλης.»

Η Όλγα έπιασε την κάρτα του, την κοίταξε. Επάνω της είχε τυπωμένα μόνο το όνομά του κι έναν τηλεπικοινωνιακό κώδικα. Τίποτα περισσότερο. «Μπορούμε να κατευθυνθούμε νότια μόνοι μας;»

«Αφού υπάρχουν μονοπάτια, γίνεται. Δε θα χρειαστεί να σκαρφαλώσουμε τα βουνά. Το γεγονός ότι τα μονοπάτια είναι μπερδεμένα πιθανώς να μας καθυστερήσει, αλλά η απόσταση δεν είναι μεγάλη, Όλγα. Δες τον χάρτη...» Τον έβγαλε από μια εσωτερική τσέπη της ταλαιπωρημένης κάπας του. Τον ξετύλιξε πάνω στο τραπέζι, παραμερίζοντας τα πιάτα. «Βλέπεις για τι απόσταση μιλάμε;» είπε, δείχνοντας με το δάχτυλό του. «Αυτό εδώ το κομματάκι. Είναι δεν είναι είκοσι χιλιόμετρα. Όσο κι αν μπερδευτούμε, στο τέλος θα τα καταφέρουμε να βγούμε στην άλλη μεριά των βουνών.»

«Κυκλοφορούν, όμως, επικίνδυνα θηρία στο Αρκάδνιο Λεκανοπέδιο,» είπε η Όλγα, «είναι γνωστό. Επομένως, μάλλον κυκλοφορούν επικίνδυνα θηρία κι εκεί, μες στα Υσκάρια Όρη.»

«Ας έρθουν,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος.

«Είμαι μαζί με τον Οφιομαχητή, οπότε δεν χρειάζεται να φοβάμαι τίποτα, ε;»

«Αντιθέτως. Είσαι μαζί με τον Οφιομαχητή, οπότε είσαι ήδη μπλεγμένη πολύ άσχημα.»

Η Όλγα μειδίασε και σκάλισε τα δόντια της με μια οδοντογλυφίδα. «Αισθάνομαι καλύτερα απ'ό,τι πολλές άλλες φορές στη ζωή μου, σε πληροφορώ.» Και μετά: «Θα φύγουμε, λοιπόν, απόψε από την Αρκάδνη;»

«Αν είναι να διασχίσουμε μπλεγμένα μονοπάτια,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος, «θα προτιμούσα να μην το κάνουμε ενώ νυχτώνει.»

«Θα διανυκτερεύσουμε, δηλαδή;»

«Ναι.» Κι άρχισε να τρώει το φαγητό του με περισσότερη όρεξη από πριν, σαν να είχε βαρεθεί να το βλέπει εκεί, σχεδόν ανέγγιχτο, και να είχε αποφασίσει να ξεμπερδεύει μαζί του.

«Καλύτερα να κοιμηθούμε με το ένα μάτι ανοιχτό απόψε...» μουρμούρισε η Όλγα, που είχε τελειώσει το δικό της φαγητό και τώρα άναβε ξανά την καπνοσύριγγά της.

«Δεν κοιμάμαι,» της θύμισε ο Οφιομαχητής.

«Σωστά.» Ρούφηξε καπνό, ακουμπώντας την πλάτη της στην καρέκλα, αναπνευστικά. «Αλλά δεν είναι ακόμα βράδυ. Τι θα κάνουμε ως τότε;» ρώτησε μετά από λίγο.

«Βόλτα;»

Η Όλγα δεν ήταν σίγουρη αν μιλούσε σοβαρά.

Το Γερό Φίδι ρεύτηκε. Ήπια μια μεγάλη γουλιά από το νερό στο ποτήρι του και κούνησε την ουρά του κάτω απ'το τραπέζι...

...χτυπώντας τα πόδια της Όλγας.

«Πρόσεχε λίγο εσύ!» του είπε εκείνη, ρίχνοντάς του ένα ενοχλημένο βλέμμα.

Μετά από κάποια ώρα, ενώ είχαν πει και καφέ στο Προτελευταίο Πιάτο, έφυγαν από εκεί και βάδισαν στους δρόμους της Αρκάδνης ξανά, επιστρέφοντας προς τη μεριά απ'όπου είχαν έρθει. Η κίνηση στην Αγορά ήταν τώρα ελαττωμένη.

(Η Ιωάννα η Σκιά συνέχιζε να τους παρακολουθεί, διατηρώντας μεγαλύτερη απόσταση από πριν αλλά μη χάνοντάς τους ούτε στιγμή από

τα μάτια της. Χρειάζομαι ξεκούραση, σκεφτόταν. Δε θα σταματήσουν πουθενά, επιτέλους;)

Ο Γεώργιος είπε καθώς περπατούσαν: «Ξέρεις τι αναρωτιέμαι;»

«Τι;»

«Πώς μας βρήκε αυτός ο μάγος.»

«Μάγος;»

«Τι νομίζεις ότι σημαίνει το 'μορ στο τέλος του ονόματός του; Είναι του τάγματος των Τεχνομαθών. Και η Αρκάδνη δεν είναι μεγάλη πόλη. Ίσως να μας εντόπισε με τη μαγεία του, έχοντας δει τις όψεις μας. Αλλά ίσως να το έκανε και κάπως αλλιώς... Ή, μάλλον, τώρα που το σκέφτομαι, κάπως αλλιώς πρέπει να το έκανε...»

«Γιατί;»

«Γιατί αμφιβάλλω πόσο καλά φαίνονται οι φάτσες μας στην εγγραφή των Μαχητών του Άγριου Θεάματος.»

«Αρκετά καλά για να μας αναγνωρίσει...»

«Ένας κατάμαυρος άντρας κι ένας άποδος ερπετοειδής, Όλγα; Νομίζεις ότι είναι κάτι που το συναντάς καθημερινά, σε οποιαδήποτε πόλη της Υπερυδάτιας;»

«Χμμ. Ναι, σωστό κι αυτό... Αλλά τι σημασία έχει; Αν είναι μάγος, με τη μαγεία του μπορεί να κάνει... οτιδήποτε. Έτσι;»

«Καθόλου έτσι,» της είπε ο Γεώργιος. «Η μαγεία δεν κάνει 'οτιδήποτε'. Οι μάγοι είναι εκπαιδευμένοι σε συγκεκριμένα ξόρκια. Και, απ'ό,τι γνωρίζω, το ξόρκι που χρησιμοποιούν για να ανιχνεύουν απαιτεί νάχεις δει αρκετά καλά την όψη εκείνου που ψάχνεις.»

«Πώς τα ξέρεις αυτά, Γεώργιε;»

«Δε θυμάμαι,» απάντησε ο Οφιομαχητής, απομακρύνοντας την οργή του. «Δε θυμάμαι... Αλλά, αν δεν μας βρήκε με τη μαγεία του, σημαίνει ότι έχει κατασκόπους εδώ πέρα.»

Η Όλγα κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της, πίσω τους. «Δε βλέπω, πάντως, κανέναν να μας ακολουθεί,» παρατήρησε.

«Θα ήταν ερασιτέχνης αν τον έβλεπες. Επιπλέον, δεν χρειάζεται να είναι κάποιος συνεχώς στο κατόπι μας. Μπορεί νάχει ανθρώπους του σε διάφορα κομβικά σημεία ο καταραμένος.»

«Τόσο πολύ δικτυωμένος; Τι είναι πια;»

«Δεν ξέρω. Αλλά μου φαίνεται ύποπτο που μας βρήκε εκεί πέρα, στο Προτελευταίο Πιάτο.»

Όταν έφτασαν στα Πόδια του Λύκου, αρκετός κόσμος ήταν μαζεμένος στην τραπεζαρία. Πολύ περισσότερος από τις προηγούμενες φορές. Έμοιαζε σχεδόν ύποπτο κι αυτό. Ελάχιστοι, όμως, κοίταξαν τον Οφιομαχητή, την Όλγα, και το Γερό Φίδι καθώς περνούσαν το κατώφλι της εξώπορτας. Οι πιο πολλοί μιλούσαν αναμεταξύ τους, χαρτονομίσματα συγκεντρώνονταν πάνω σε τραπέζια, και κάμποσοι έβλεπαν την οθόνη στον τοίχο η οποία έδειχνε διαφημιστικά μηνύματα. Φαινόταν όλοι να περιμένουν κάτι να παρουσιάσει ο τηλεοπτικός δέκτης.

Ο Οφιομαχητής πλησίασε το μπαρ, ρώτησε τον άντρα πίσω του: «Τι συμβαίνει;»

Ο Νικόλαος ο Κοντόλυκος μιλούσε εκείνη την ώρα με δυο άλλους, αλλά στράφηκε στον μαυρόδερμο ξένο. «Έχει θέαμα σε λίγο, ταξιδιώτη.»

«Τι θέαμα;»

«Άγριο Θέαμα. Αν και, μάλλον, εσύ δεν ξέρεις τι είν' αυτό. Μείνε, όμως, και—»

«Έχω ακούσει,» τον διέκοψε ο Γεώργιος, κι έστρεψε το βλέμμα του στην οθόνη που ακόμα έδειχνε διαφημιστικά μηνύματα.

«Μείνε να παρακολουθήσεις,» του είπε ο πανδοχέας. «Βάλε και στοιχήματα με τους άλλους άμα θες. Σε καμιά ωρίτσα αρχίζει το θέαμα.»

Ο Γεώργιος δεν του μίλησε, αλλά ούτε απομακρύνθηκε, και η Όλγα και το Γερό Φίδι έμειναν κοντά του. Κάποιοι από τους ανθρώπους που ήταν συγκεντρωμένοι στο πανδοχείο σύντομα τούς ρώτησαν αν θα ήθελαν να βάλουν στοίχημα. Πόση ώρα θα έκαναν οι μαχητές να ξεπαστρέψουν τα θηράματά τους; Θα τραυματιζόταν κάποιος από τους μαχητές; Θα σκοτωνόταν κάποιος; Θα ξέφευγε κανένα από τα θηράματα; Είχε ακουστεί να συμβαίνει κι αυτό!

Ο Οφιομαχητής πάντοτε απαντούσε πως, όχι, δεν ήθελαν να βάλουν στοίχημα, και η όψη του τους φρίκαρε. Τους έκανε να σκέφτονται ότι ήταν ένας περιέργος εξωδιαστασιακός· τρελός ίσως. Η Όλγα δεν μιλούσε σε κανέναν· απλά κουνούσε το κεφάλι αρνητικά όποτε της έλεγαν για στοίχημα. Στο Γερό Φίδι κανείς δεν μιλούσε, και ο ερπετοειδής

δεν καταλάβαινε τι συνέβαινε εδώ, αλλά διαισθανόταν την οργή του συγγενή-κι-Αφέντη του.

Όπως είχε πει ο Νικόλαος ο Κοντόλυκος, μετά από καμιά ωρίτσα, ενώ είχε σκοτεινιάσει (ήταν χειμώνας και σκοτεινίαζε νωρίς), τα διαφημιστικά μηνύματα έπαψαν στην οθόνη, το σήμα του Καναλιού των Ανέμων εμφανίστηκε, και, μετά απ' αυτό, μεγάλα, έντονα γράμματα που έπιαναν όλη την οθόνη:

Άγριο Θέαμα

Ύστερα τα γράμματα διαλύθηκαν σαν κάτι να τα ξέσκιζε από πίσω – κάτι άγριο, με νύχια – και γρυλίσματα και ουρλιαχτά αντήχησαν, ενώ ψεύτικα αίματα φάνηκαν να κυλάνε από τα διαλυμένα γράμματα. Οι άνθρωποι που ήταν συγκεντρωμένοι στην τραπεζαρία των Ποδιών του Λύκου γελούσαν και καλαμπούριζαν.

Το θέαμα ξεκίνησε. Η οθόνη έδειχνε, τώρα, κάποιο νυχτερινό μέρος του Αρκάδνιου Λεκανοπεδίου. Πρώτα τα βουνά στο βάθος, μετά ένα μονοπάτι ανάμεσα σε λοφίσκους. Τρεις φιγούρες βάδιζαν εκεί, φορώντας κάπες και κουκούλες. Μια δυσσίωνα μουσική άρχισε ν' ακούγεται – του είδους που υποδηλώνει Περίμενε, σύντομα έρχεται κάτι άσχημο, περίμενε...

Οι θεατές περίμεναν. «Όχι άλλα στοιχήματα τώρα, ρε! Όχι!» είπε κάποιος, ενώ η συχία επικρατούσε μες στην τραπεζαρία. «Τέλος, να πούμε· τέλος!»

«Ναι, 'ντάξει· σκάσε πια,» του απάντησε μια γυναικεία φωνή.

Οι τρεις ταξιδιώτες στην οθόνη βρήκαν στο δρόμο τους ένα σκοτωμένο θηρίο. Έναν λύκο καρφωμένο με δόρυ. Κοίταξαν τριγύρω, και, μες στο σκοτεινιασμένο τοπίο, φάνηκε ότι ίσως η μία να ήταν γυναίκα. Μίλησαν αναμεταξύ τους (οι φωνές τους δεν ακούγονταν από τα ηχεία της οθόνης) και μετά προχώρησαν, αφήνοντας το κουφάρι πίσω τους. Στα χέρια τους είχαν όπλα τώρα.

Μια μακρόσυρτη κραυγή αντήχησε. Οι ταξιδιώτες στάθηκαν, κοιτάζοντας τριγύρω ξανά. (Η κραυγή αυτή δεν ήταν αποθηκευμένη μέσα στην αρχική καταγραφή, η οποία ήταν άηχη. Την είχαν προσθέσει

μετά, όπως καταλάβαιναν όλοι οι θεατές. Αλλά προφανώς κάτι είχε ακουστεί για να σταματήσουν έτσι οι τρεις ταξιδιώτες. Πιθανώς κάποια παρόμοια κραυγή.)

Με περισσότερες κραυγές (που κι αυτές ήταν έκδηλα επιπρόσθετες), οι Μαχητές του Άγριου Θεάματος όρμησαν από τους λοφίσκους, κραδαίνοντας τα όπλα τους, κάνοντας μεγάλα πηδήματα και θεατρικές φιγούρες. Τα πρόσωπά τους ήταν περίεργα σκιασμένα, αν και οι περισσότεροι δεν φορούσαν κουκούλες.

Οι τρεις ταξιδιώτες σάστισαν, προσπάθησαν να τους αντιμετωπίσουν, και σύντομα αποκαλύφτηκε ότι κι οι τρεις ήταν γυναίκες. Οι κουκούλες έφυγαν απ'τα κεφάλια τους μες στη συμπλοκή, οι κάπες έφυγαν από τα σώματά τους καθώς οι μαχητές τις άρπαζαν και τις τραβούσαν, τις έσκιζαν, τις κουνούσαν σαν σημαίες πάνω απ'τα κεφάλια τους. Ένας κάρφωσε μια κάπα στο δόρυ του και την ύψωσε, λες κι ήταν λάβαρο κανονικό. Προσπαθούσαν να κάνουν θέαμα, δεν βιάζονταν. Δεν ήταν ο σκοπός τους να σκοτώσουν τις γυναίκες ή να τις ληστέψουν. Μια ο ένας τις χτυπούσε, μια ο άλλος. Έπαιζαν μαζί τους. Κάποιος τραυματίστηκε από το σπαθί μιας ταξιδιώτισσας, αλλά μετά και η ταξιδιώτισσα τραυματίστηκε από το σπαθί ενός μαχητή, και μια φωνή ακούστηκε (καταφανώς επιπρόσθετη): *Εκδίκηση!*

Οι θεατές γελούσαν, καταλαβαίνοντας φυσικά ότι κανείς δεν είχε φωνάξει εκδίκηση στην πραγματικότητα κατά τη συμπλοκή. «Ρε τι κάνουν οι πούστηδες του Λοκράθου...» είπε κάποιος, εύθυμα. Και κάποιος άλλος, με παρόμοια διάθεση: «Τρομεροί! Γαμώτο...» Και κάποιος άλλος: «Εκδίικηησηηη...» προσπαθώντας να μιμηθεί εκείνη τη σχεδόν αστεία φωνή που είχε ακουστεί από την οθόνη. Χασκογελούσαν σαν μεθυσμένοι. Ορισμένοι ήταν οριακά μεθυσμένοι. (Κανένας δεν ήταν τελείως μεθυσμένος, γιατί είχαν βάλει στοίχηματα, και όλοι σκέφτονταν ότι ήταν μαλακία να είσαι στουπί όταν έχεις βάλει στοίχημα – θα σε λήστευαν οι άλλοι!)

Στην οθόνη, η συμπλοκή συνεχιζόταν. Οι Μαχητές του Άγριου Θεάματος έπαιζαν με τις τρεις ταξιδιώτισσες που δεν φαινόταν να έχουν και πολλές πιθανότητες να τους αντιμετωπίσουν. Καμία πιθανότητα, μάλλον. Τις χτυπούσαν και τις πετούσαν αποδώ κι αποκεί. Αυτήν που είχε τραυματίσει τον έναν μαχητή, και την οποία είχαν τώρα επίσης

τραυματίσει, την έριξαν κάτω κι άρχισαν να την κοπανάνε με ρόπαλα. Οι δύο συντρόφισσές της προσπάθησαν να τη βοηθήσουν, αλλά το μόνο που κατάφεραν ήταν να χάσουν τα όπλα τους και να χωριστούν, παγιδευμένες ανάμεσα στους Μαχητές του Άγριου Θεάματος, που τις έσπρωχναν από τον έναν στον άλλο και τις χτυπούσαν με χέρια και με πόδια τώρα, όχι με όπλα.

Τη γυναίκα που είχαν σωριάσει στο έδαφος την έγδυσαν από τη μέση και κάτω, γύμνωσαν τα γαλανόδερμα οπίσθιά της στο φεγγαρόφωτο, και, ρίχνοντάς την μπρούμυτα πάνω σε μια πέτρα, άρχισαν να της μαστιγώνουν τους γλουτούς με μια ζώνη γεμάτη μικρά σιδερένια καρφιά. Ένας μαχητής κρατούσε το κεφάλι της κάτω, από τα μαλλιά. Εκείνη κλοτσούσε και πάλευε, μα δεν μπορούσε να ξεφύγει. Τιμωρία! ακούστηκε μια ψεύτικη φωνή από την οθόνη (και οι θεατές γελούσαν).

Μια από τις άλλες ταξιδιώτισσες βρέθηκε ξαφνικά αντιμέτωπη με μια από τις μαχήτριες του Άγριου Θεάματος, που το πρόσωπό της γυάλιζε περίεργα και ήταν αδύνατον να ξεχωρίσεις χαρακτηριστικά (αλλά από τα ξανθά μαλλιά της ο Γεώργιος και η Όλγα μπορούσαν να υποθέσουν ότι ίσως να ήταν εκείνη η τύπισσα που παρίστανε την κυνηγμένη από τον άγριο σκύλο: αυτή που, μετά, η Όλγα είχε κλοτσήσει κατάμουτρα και ο Οφιομαχητής είχε ανακρίνει). Η ταξιδιώτισσα προσπάθησε να την πολεμήσει, όμως οι προσπάθειές της ήταν μάταιες. Η μαχήτρια τιναζόταν ευέλικτα και κλοτσούσε βίαια το θήραμά της, στις κνήμες, στους μηρούς, στα γόνατα, στην κοιλιά, στην πλάτη. Έκανε γύρω-γύρω, προκαλώντας την ταξιδιώτισσα με χειρονομίες και λόγια (τα οποία δεν ακούγονταν από την οθόνη). Στο τέλος την έριξε κάτω, κι εκείνη δεν μπορούσε να σηκωθεί. Ήταν καταχτυπημένη, αιμορραγούσε από το στόμα και τη μύτη. Η μαχήτρια τη γύρισε μπρούμυτα και την καβάλησε, κρατώντας την από τα μαλλιά. Οι άλλοι φώναζαν από γύρω, χειρονομούσαν, γελούσαν. Τίποτα απ'αυτά, φυσικά, δεν ακουγόταν από την οθόνη· μόνο μια φωνή ακούστηκε: Άγριο καθαλίκεμα!

Οι θεατές χαχάνιζαν και σχολίαζαν.

«Πάμε να φύγουμε, γαμώ τις λάσπες του Λοκράθου γαμώ!» ψιθύρισε η Όλγα στον Οφιομαχητή. «Αυτοί οι γαμιόληδες είναι ανώμαλοι!»

«Περίμενε,» είπε εκείνος. «Θέλω να το δω μέχρι το τέλος.» Και κρατούσε μακριά την οργή του.

Την τρίτη ταξιδιώτισσα οι Μαχητές του Άγριου Θεάματος την άφηναν να τρέχει για λίγο αλλά μετά της έκλειναν τον δρόμο – και ξανά – και ξανά... Την ταλαιπωρούσαν και της έριχναν χτυπήματα, άοπλη καθώς πλέον ήταν. Τελικά την άρπαξαν, την έδεσαν, και τη φίμωσαν. Την κρέμασαν απ'το κλαδί ενός δέντρου, ανάποδα, περιμένοντας να δουν ως πότε οι μπότες της θα άντεχαν προτού φύγουν από τα πόδια της και πέσει. Αυτό δεν άργησε να συμβεί, και η γυναίκα κοπάνησε άσχημα το κεφάλι της στη γη. Το έσπασε. Αίματα έτρεξαν. Αλλά δεν είχε ακόμα λιποθυμήσει.

Οι Μαχητές του Άγριου Θεάματος τις έπιασαν τώρα και τις τρεις, τις έγδυσαν, και τις έδεσαν έτσι ώστε να σχηματίζουν, με τα σώματά τους, κύκλο επάνω στο έδαφος. Ύψωσαν τα όπλα τους στον αέρα, κουνώντας τα, αφήνοντας τις λεπίδες να γυαλίσουν στο φεγγαρόφωτο.

Γράμματα παρουσιάστηκαν από πάνω τους: ΟΙ ΓΕΝΝΑΙΟΙ ΜΑΧΗΤΕΣ ΤΩΝ ΔΑΣΩΝ... Και μετά η οθόνη έδειξε τις τρεις κυκλικά δεμένες γυναίκες, και άλλα γράμματα παρουσιάστηκαν: ...ΚΑΙ ΟΙ ΚΟΡΕΣ ΤΟΥ ΔΙΠΛΟΥ ΚΑΤΑΒΡΟΧΟΙΣΤΗ!

Η οθόνη έγινε μαύρη, και τα γράμματα κόκκινα και μικρότερα: Ακόμα μια απειλή αντιμετωπίστηκε εκείνη την άγρια νύχτα – και το Λεκανοπέδιο ήταν ξανά ασφαλές!

Οι θεατές χαχάνιζαν κι έλεγαν σαχλαμάρες. Λεφτά άλλαζαν χέρια.

«Πάμε να φύγουμε απ'αυτούς τους ανώμαλους, γαμώ τα βυζιά της Έχιδνας, ρε! Πάμε!» έλεγε η Όλγα στον Οφιομαχητή, αν και χαμηλόφωνα, φοβούμενη μην την ακούσουν.

Ο Γεώργιος αισθανόταν την Ευθαλία να κινείται νευρικά γύρω από τον πήχη του.

Το Γερό Φίδι έβγαλε ένα βαριεστημένο σύριγμα. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι νόημα είχε που αυτοί οι άνθρωποι παρακολουθούσαν ψεύτικες εικόνες να κινούνται μέσα στο γυάλινο πράγμα... αν και το είχε ξαναδεί να συμβαίνει πολλές φορές όσο υπηρετούσε τον παλιό του Αφέντη, τον κακό Αφέντη, προτού συναντήσει τον συγγενή-κι-Αφέντη του.

(Η Ιωάννα η Σκιά, που βρισκόταν επίσης στην τραπεζαρία των Ποδιών του Λύκου, σε μια σκιερή γωνία, μ'ένα ποτό από κοντά κι ένα τσιγάρο στο χέρι, είχε τα μάτια της εστιασμένα στους τρεις ταξιδιώτες, και δεν

της άρεσαν καθόλου οι όψεις τους έτσι όπως τις έβλεπε. Έμοιαζαν... αναστατωμένοι από το Άγριο Θέαμα αντί για διασκεδασμένοι.)

Ο Γεώργιος ήταν έτοιμος να πει στην Όλγα Ναι, πάμε, για να μην τραβήξει το Φιλί της Έχιδνας (όπως τον ωθούσε η τρομερή οργή του) κι αρχίσει να σκοτώνει όποιον έβλεπε μπροστά του, να ρημάζει τούτο το καταραμένο μέρος της μάνας του Λοκράθου ολόκληρο! Προτού, όμως, ο Οφιομαχητής μιλήσει, μια γυναικεία φωνή ακούστηκε από την οθόνη:

«Και τώρα, ένα θέαμα-έκπληξη! Το Τέλος των Μαχητών του Άγριου Θεάματος. Ή, τουλάχιστον, το τέλος ορισμένων από αυτούς... στα χέρια ενός τρομερού φονιά από άλλη διάσταση!»

Οι θεατές μουρμούριζαν αναμεταξύ τους, παραξενεμένοι. Το τέλος των μαχητών; Τι εννοούσε αυτή, ρε; Τι εννοούσε;

Η Όλγα αισθάνθηκε τις τρίχες της να ορθώνονται. «Γεώργιε!» ψιθύρισε έντονα στ'αφτί του Οφιομαχητή.

«Περίμενε,» της είπε πάλι εκείνος.

«Καταλαβαίνεις τι-;»

«Καταλαβαίνω.»

Η οθόνη άρχισε να δείχνει τη χτεσινοβραδινή συμπλοκή ανάμεσα στον Οφιομαχητή και τους Μαχητές του Άγριου Θεάματος. Η αναπαγωγή δεν ήταν καλή, μαύρες γραμμές και στίγματα παρουσιάζονταν κάθε τόσο σαν παράξενα παράσιτα· αλλά δεν ήταν αρκετά αυτά για να κρύψουν ό,τι συνέβαινε.

«Έλα τώρα – μαλακίες!» ακούστηκε μια φωνή. «Στημένο είναι!»

«Δεν είναι στημένο, ρε... Δεν είναι...» Μια άλλη φωνή.

Η σφαγή στην οθόνη δεν άργησε να τελειώσει – το θέαμα ήταν μικρό· δεν ήταν καν «θέαμα» ακριβώς, δεν είχε πλάκα για τους θεατές – και πολλοί τώρα είχαν στραμμένα τα μάτια τους στον κατάμαυρο άντρα που στεκόταν πλάι στο μπαρ, και στον φιδάνθρωπό του, και στη γυναίκα του...

Και μουρμούριζαν αναμεταξύ τους: Αυτοί είναι, αυτοί... Όχι... Δεν μπορεί... Αυτοί είναι!... Είν' οι ίδιοι – οι ίδιοι – δεν τους βλέπεις;... Δεν μπορεί... Αυτοί είναι! Αυτοί είναι!

3

Το μεσημέρι έρχεται, και ακόμα οι μηχανές του Κήτους της Σαλντέρια είναι νεκρές. Ακόμα με τα ιστία ταξιδεύουμε. Τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου είναι αναστατωμένα, και, αναμφίβολα, όχι μόνο για την καθυστέρηση. Στο μυαλό τους πρέπει να είναι όσα είπε ο Αρσένιος για εκείνο τον αδελφόφι τους, τον Διαφεντευτή της Σαλντέρια. Κανείς δεν έχει όρεξη για κουβέντες καθώς ξαναπηγαίνουμε στην τραπεζαρία. Αυτή τη φορά, μάλιστα, οι περισσότεροι δεν έχουν καν όρεξη για φαγητό. Ούτε ο Νικόλαος.

Το πλήρωμα του σκάφους γύρω μας μοιάζει ανήσυχο, καθώς κι αυτοί έχουν έρθει να φάνε. Το ίδιο και οι άλλοι λίγοι επιβάτες του карабиού. Σε κανέναν δεν αρέσει η διακοπή της λειτουργίας των μηχανών.

Το απόγευμα, κάνω βόλτα με τη Λουκία μες στο πλοίο, εκεί όπου επιτρέπεται στους επιβάτες να βαδίζουν. (Τον γάτο της τον έχουμε αφήσει κλειδωμένο στην καμπίνα μας για να μη θορυβήσει τους ναύτες.) Η Διονυσία έρχεται επίσης μαζί μας· λέει πως θέλει να πάρει αέρα. Το ίδιο κι ο αδελφός της με την Ερασμία. Ο καιρός είναι καλός, ευτυχώς. Το μοναδικό καλό πράγμα, όπως φαίνεται. Ο άνεμος έχει κοπάσει, η θάλασσα είναι γαλήνια, για χειμώνας· δεν κουνιόμαστε τώρα.

Ο Αρσένιος μάς λέει πως «είδε» κι άλλα πράγματα που τα περισσότερα δεν βγάζουν νόημα, όμως ανάμεσά τους ήταν και σημαίες με τον Οφιογενή. Πολλές σημαίες με τον Οφιογενή, να κυματίζουν πάνω από ένα μεγάλο στράτευμα: μαχητές – έφιπποι και πεζοί – κάρα, άμαξες, μηχανοκίνητα οχήματα, πολεμικές μηχανές, και ερπετοειδείς, άποδες. «Δεν έχω ξαναδεί– διανοηθεί,» γελά ξερά, «τόσους πολλούς φιδανθρώπους συγκεντρωμένους.»

«Τα μιάσματα του Αρχέγονου Όφεως!» συρίζει η Ερασμία, και της κάνω νόημα, με το δάχτυλό μου, να είναι σιωπηλή. Δε θέλω να μας ακούσει κανένας ναύτης να μιλάμε έτσι.

«Εντάξει,» λέω στον Αρσένιο· «τα υπόλοιπα μπορείς να της τα πεις στην καμπίνα σας. Είμαι σίγουρος ότι θα θέλει να τ'ακούσει.»

«Κι εσύ, Γεώργιε;»

«Έχω ακούσει αρκετά ήδη.» Και δε μ'αρέσουν καθόλου. Μου φέρνουν στο μυαλό εκείνο τον καταραμένο, τον Κλέαρχο – το μίasma! – στο Φαρμακοτόπι της Νοσρίντης–

«Το μίasma;» Πάλι τα ίδια. Κάτι που εισβάλλει στις σκέψεις μου... Θα τον σκότωνα μετά χαράς τον σαμάνο – του το έχω υποσχεθεί, μα την Έχιδνα! – αλλά ποτέ δεν θα τον αποκαλούσα μίasma, όχι επειδή τον σέβομαι στο ελάχιστο, μα επειδή απλά δεν χρησιμοποιώ τέτοιες εκφράσεις.

Η Διονυσία δεν μιλά καθόλου στον αδελφό της, και μοιάζει ακόμα πολύ τσαντισμένη μαζί του – τσαντισμένη, εκτός των άλλων, που εκείνος επέμενε να μην μοιραστεί την καμπίνα της αλλά να πάει να μείνει με την Ερασμία. Τώρα, όμως, τα βλέμματα που η Διονυσία τού ρίχνει μού μαρτυρούν ότι ανησυχεί πάλι γι'αυτόν, και ότι νομίζει πως ο Αρσένιος δεν θα έπρεπε να μιλά για τέτοια πράγματα στα Τέκνα.

Ίσως και να έχει δίκιο. Αν και εκεί που έχει φτάσει πλέον ο αδελφός της....

Όταν νυχτώνει εξακολουθούμε να ταξιδεύουμε με τα πανιά. Οι μηχανές δεν έχουν ξεκινήσει. Ο Λεωνίδας επιμένει: «Κάτι σοβαρό συμβαίνει στη Σαλντέρια. Σας το λέω: κάτι πολύ σοβαρό.» Και, καθώς είμαστε ξανά στην τραπεζαρία, κοιτάζει ερωτηματικά τον Αρσένιο, σαν ο Αρσένιος να μπορεί να τον δει. Εκείνος, φυσικά, δεν τον βλέπει· τα τυφλά μάτια του κοιτάζουν πέρα καθώς τα χέρια του προσπαθούν να κόψουν ένα κομμάτι από το παστό ψάρι στο πιάτο του.

«Θα δούμε,» λέω στον Λεωνίδα, «όταν φτάσουμε εκεί.»

Η Ερασμία αναστενάζει. «Πότε; Μετά από πέντε μέρες;»

«Το ταξίδι μας θα διαρκούσε κανονικά λίγο περισσότερο από δύο ημέρες,» λέω, «και είχαμε ήδη κάνει τη μισή απόσταση όταν οι μηχανές σταμάτησαν. Τώρα, έχει περάσει μία ημέρα που κινούμαστε χωρίς μηχανές. Υποθέτω, λοιπόν, ότι ύστερα από ακόμα μία ημέρα θα φτάσουμε στη Σαλντέρια πιθανώς. Ή ίσως λίγο περισσότερο από μία ημέρα. Μην ξεχνάτε ότι οι μηχανές, ούτως ή άλλως, δεν λειτουργούσαν συνεχόμενα. Λειτουργούσαν τέσσερις ώρες το πρωί, τέσσερις ώρες το

απόγευμα. Τις υπόλοιπες ώρες πλέαμε με τα πανιά. Να εύχεστε μόνο ο καιρός να είναι καλός, και να μη μπλέξουμε στα πλοκάμια του Άτλαντα.»

«Η Έχιδνα δεν φοβάται τον Άτλαντα, Γεώργιε,» μου λέει ο Νηρέας, που μοιάζει πλέον να αισθάνεται καλύτερα. Πέντε μέρες έχουν κυλήσει από τότε που χτυπήθηκε από τους ακόλουθους του Λοκράθου και παραλίγο να σκοτωθεί.

Όταν επιστρέφουμε στις καμπίνες μας, δεν κοιμάμαι φυσικά. Μένω ξαπλωμένος στην κουκέτα μου ενώ η Λουκία κοιμάται στη δική της, και ο Ακατάλυτος από κάτω. Αφουγκράζομαι τη θάλασσα, τον άνεμο, το πλοίο. Η Πάροδος του Πράου Ανέμου μουρμουρίζει εντός μου. Και νομίζω... νομίζω... πως η οργή μου είναι πιο δυνατή απ'ό,τι συνήθως.

Αλλά γιατί;

Αναρωτιέμαι γιατί; Από πότε η οργή μου ήταν κάτι το λογικό, μα την Έχιδνα;

Ωστόσο... αυτές οι σκέψεις για μιάσματα, τελευταία... η εξάπλωση των Τέκνων του Φαρμακερού Κύκλου στην Ιχθυδάτια... και τώρα, τα όσα λέει ο Αρσένιος για τις κινήσεις του Αρχέγονου Όφεως... Σαν η Έχιδνα να χύνει τα πιο επικίνδυνά της δηλητήρια πάνω στη διάσταση της Υπερυδάτιας...

Αισθάνομαι τις τρίχες μου να ορθώνονται, ενώ η Πάροδος κρατά μακριά τη δηλητηριώδη οργή μου σαν ασπίδα ανέμου που με προφυλάσσει από έναν μυθικό δράκο της Φαρμακερής Κυράς.

Δεν ακούω τις μηχανές να ξαναμπάνουν σε λειτουργία. Ούτε ολόκληρη τη νύχτα ούτε το ξημέρωμα.

Όταν η Λουκία σηκώνεται από την κουκέτα της – βρίσκοντάς με να στέκομαι μπροστά στο μικρό φινιστρίνι και να κοιτάζω έξω, τη θάλασσα, έχοντας ήδη βιγλίσει ένα άλλο σκάφος να περνά από μακριά, μηχανοκίνητο μάλλον – μου λέει: «Ακόμα, ε;»

Δεν αμφιβάλλω σε τι αναφέρεται. «Ακόμα,» αποκρίνομαι.

Ο Ακατάλυτος νιαουρίζει.

Μετά από καμιά ώρα, όμως, ένας ήχος φτάνει στ'αφτιά μας. Ένας ήχος που δεν περιμέναμε ν'ακούσουμε.

Καθώς εγώ και η Λουκία παίζουμε Κυματιστή με την τράπουλά μου, καθισμένοι στην κουκέτα της, συνειδητοποιούμε ξαφνικά ότι οι μηχανές – επιτέλους – μπήκαν σε λειτουργία.

«Γεώργιε...!»

«Ναι. Αυτό είναι. Σίγουρα.»

Αφήνοντας τα τραπουλόχαρτα στο στενό κρεβάτι, σηκωνόμαστε και βγαίνουμε στον διάδρομο. Σύντομα, κι άλλες πόρτες ανοίγουν.

«Οι μηχανές!» λέει η Ερασμία. «Δουλεύουν και πάλι, έτσι;»

«Δουλεύουν,» της λέω.

Ο Λεωνίδας μοιάζει προβληματισμένος. Η επανάσταση που ονειρευόταν μάλλον δεν έγινε. Κάτι άλλο ήταν. Ποιος ξέρει τι; Πάντως, πρέπει να ήταν σοβαρό, αλλιώς δεν θα μέναμε παραπάνω από μια μέρα χωρίς μηχανική κίνηση.

Η φωνή του Καπετάνιου αντηχεί από τα μεγάφωνα του σκάφους: «Η λειτουργία των μηχανών επανήλθε. Σύντομα θα βρισκόμαστε στη Σαλντέρια.» Ακούγεται ανακουφισμένος ή είναι η ιδέα μου; Τα μεγάφωνα είναι γνωστό ότι αλλοιώνουν τη φωνή.

«Πάμε πάνω, στο ανοιχτό κατάστρωμα;» προτείνει ο Νικόλαος.

Κοιτάζω τον Νηρέα, που έχει κι αυτός βγει από την καμπίνα που μοιράζεται με τον Λεωνίδα. «Αισθάνεσαι καλά;» τον ρωτάω.

«Ναι,» μου λέει. «Πάμε. Κι αποκεί θα αποβιβαστούμε κιόλας.»

Μαζεύουμε τα πράγματά μας από τις καμπίνες και φεύγουμε από τον στενό διάδρομο. Ανεβαίνουμε τις σκάλες και φτάνουμε στο ανοιχτό κατάστρωμα του Κήτους της Σαλντέρια. Ο καιρός εξακολουθεί να είναι καλός. Έχει κάποιο κρύο, βέβαια, καθότι χειμώνας, και είμαστε τυλιγμένοι στις κάπες μας, αλλά, ναι, ο καιρός είναι καλός. Το μεγάλο πλοίο δεν ταλαντεύεται, τα κύματα δεν είναι ψηλά. Ο άνεμος βουίζει σχεδόν μελωδικά στ'αφτιά μου... Θυμίζοντάς μου έναν γέρο στα Ρινέα Όρη, και τα λόγια του, τις διδαχές του... Σαν άλλος άνθρωπος ήμουν τότε...

Δεν είμαστε οι μόνοι επάνω στο κατάστρωμα· κι άλλοι επιβάτες βρίσκονται εδώ: σχεδόν όλοι, νομίζω. Καθώς και ναύτες. Καμιά ώρα περνά, αλλά δεν βλέπουμε τις ακτές της Ιχθυδάτιας στον ορίζοντα. Ο Καπετάνιος βγαίνει από τη γέφυρα και μας φωνάζει ότι δεν είμαστε τόσο κοντά στον προορισμό μας. Έχουμε να διασχίσουμε πολλή

θάλασσα ακόμα. «Μη στέκεστε εκεί,» μας λέει. «Δε νομίζω ότι θα φτάσουμε μέσα στην επόμενη ώρα. Ούτε καν μέσα στις επόμενες δύο ώρες, ή τρεις. Πηγαίνετε στις καμπίνες σας, ή στην τραπεζαρία, παρακαλώ.»

Ο ένας μετά τον άλλο, οι επιβάτες υπακούν. Το ίδιο κι εμείς. Τελικά, μάλλον βιαστήκαμε.

Το μεσημέρι έρχεται και δεν έχουμε φτάσει στη Σαλντέρια. Οι μηχανές σταματάνε ξανά – αναμενόμενα τώρα – και πλέουμε με τα ιστία γι'ακόμα μια φορά.

«Αυτό το ταξίδι δε θα τελειώσει ποτέ, γαμώτο!» αναστενάζει η Ερασμία, καθώς είμαστε τώρα στην τραπεζαρία.

«Εγώ αναρωτιέμαι τι να έγινε στη Σαλντέρια,» λέει ο Νικόλαος, και ρίχνει ένα βλέμμα στον Λεωνίδα, ο οποίος, πολύ συνετά, μένει σιωπηλός.

Η Ευθαλία έχει ξεμυτίσει από την άκρια του μανικιού του Αρσένιου και με κοιτάζει.

Ο Καπετάνιος έρχεται στην τραπεζαρία, και κάποιοι από τους άλλους επιβάτες τον ρωτάνε γιατί δεν έχουμε φτάσει ακόμα. Τι συμβαίνει πάλι;

«Τίποτα δεν συμβαίνει,» τους απαντά. «Όλα είναι κανονικά τώρα. Το μόνο που μας κρατά μακριά από τον προορισμό μας είναι η απόσταση, η θάλασσα, και οι κινήσεις των ηπειρονήσων. Μέσα στην ημέρα, όμως, πρέπει λογικά να είμαστε εκεί. Δεν υπάρχει φόβος πλέον.» Μου φαίνεται ότι έχει αληθινά αναθαρρήσει.

Το απόγευμα οι μηχανές μπαίνουν σε λειτουργία ξανά. Τις ακούμε. Όλα κυλάνε ομαλά λοιπόν στις εγκαταστάσεις της Παράκτιας Μηχανουργικής στη Σαλντέρια. Τι να είχε γίνει πριν; Ήταν όντως σαμποτάζ; Δεν αποκλείεται. Αλλά από ποιους; Από επαναστάτες, όπως ήθελε να νομίζει ο Λεωνίδας; Ή από καμιά αντίπαλη εταιρεία; Η Φαρμακερή Βασίλισσα μου είπε ότι ο Πόλεμος των Κουρσάρων τούς άφησε όλους παρανοϊκούς και μισότρελους στην Ιχθυδάτια: χτυπάνε ο ένας τον άλλο περισσότερο από ποτέ.

Δύο ώρες περνάνε ενώ πλέουμε με τις μηχανές και βλέπω, έξω από το μικρό φινιστρίνι της καμπίνας μας, τη θάλασσα να σκοτεινιάζει και να αγριεύει: κύματα σηκώνονται, όχι πολύ ψηλά, αλλά κύματα. Τη

Λουκία την έχει μισοπάρει ο ύπνος στην αποκάτω κουκέτα, όμως ξυπνά αμέσως μόλις ακούγεται φασαρία απέξω, στον διάδρομο.

Ανοίγω την πόρτα για να μάθω τι συμβαίνει, και στ'αφτιά μου φτάνει ότι πλησιάζουμε το λιμάνι. Είδαν φώτα στο βάθος, λένε κάποιοι από τους άλλους επιβάτες. Φώτα στο βάθος!

«Είμαστε στη Σαλντέρια,» λέει εκείνος ο σαραντάρης, μουσάτος, καφετόδερμος τύπος. «Καιρός ήταν πια. Καιρός ήταν.»

«Ν'ανεβούμε στο κατάστρωμα, Γεώργιε;» προτείνει ο Νικόλαος. Όλοι οι σύντροφοί μου έχουν, φυσικά, βγει στον διάδρομο όπως εγώ και η Λουκία.

«Ναι,» αποκρίνομαι.

Μαζεύουμε ξανά τα πράγματά μας από τις καμπίνες και ξεκινάμε, διασχίζοντας διαδρόμους, ανεβαίνοντας σκάλες. Βγαίνουμε στο ανοιχτό κατάστρωμα του Κήτους της Σαλντέρια και, στο βάθος, όπως έλεγαν οι άλλοι επιβάτες, βλέπουμε όντως φώτα. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι φτάνουμε στον προορισμό μας. Η ακτογραμμή γίνεται ολοένα και πιο ευδιάκριτη στο φεγγαρόφωτο καθώς πλησιάζουμε.

Διακρίνω τώρα και καπνούς ανάμεσα και πάνω από τα φώτα της πόλης που πρέπει να είναι η Σαλντέρια. Καπνούς... αλλά όχι από καμινάδες σπιτιών. Ούτε καν από καμινάδες εργοστασίων· παρότι η Σαλντέρια έχει πολλά εργοστάσια, δεν λειτουργούν το βράδυ, φυσικά. Όχι, αυτοί οι καπνοί μπορούν να είναι μόνο από ένα πράγμα: καταστροφές.

Και δεν είμαι ο μόνος που τους προσέχει.

Ο Νηρέας λέει: «Κάτι συμβαίνει. Ο Λεωνίδας ίσως να είχε δίκιο.»

«Ναι,» συμφωνώ, «αυτοί οι καπνοί...»

Ακούω γύρω μας τους ναύτες να σχολιάζουν επίσης τους καπνούς. Ορισμένοι μιλάνε για τρομοκράτες... και πάω στοίχημα ότι τρομοκράτες θα θεωρούσαν και τους συντρόφους μου αν ήξεραν ποιοι – τι – ήταν.

Κι άλλοι επιβάτες έχουν ανεβεί στο ανοιχτό κατάστρωμα, και συζητάνε κι αυτοί αναμεταξύ τους.

Τελικά, ναι, φαίνεται πως θα μετανιώσω που δεν επέμεινα να περιμένουμε καράβι για Ιλφόνη... Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου κρατά μακριά την οργή μου.

Το Κήτος προσεγγίζει τη Σαλντέρια, και μου έρχονται αναμνήσεις από τον καιρό που ήμουν πειρατής στην Ιχθυδάτια, από τον καιρό που ερχόμουν εδώ με τους Αγεναίς μου. Οι καπνοί φαίνονται καλύτερα τώρα πίσω από τα οικοδομήματα της πόλης. Ναι, σίγουρα έχουν γίνει επεισόδια...

Μπαίνουμε στο Πλατύ Λιμάνι και κατευθυνόμαστε προς μια μεγάλη αποβάθρα όπου μερικά φορτηγά οχήματα περιμένουν. Σε αρκετή απόσταση από εκεί, προς τα νότια, σ'άλλο μέρος του λιμανιού, κάποια φασαρία γίνεται. Διακρίνω τη Φρουρά – ανθρώπους με στολές – και κάποιους που τους επιτίθενται. Μια ξαφνική λάμψη, κι ο κρότος φτάνει ως εδώ. Πυροβολισμός.

«Κάνουν επανάσταση,» συρίζει ο Λεωνίδας, με τη φωνή του χαμηλωμένη.

«Μη βιάζεστε,» τους λέω. «Περιμένετε πρώτα να κατεβούμε απ'το πλοίο.» Γιατί τους βλέπω όλους τσιτωμένους. Ακόμα και η Διονυσία είναι τσιτωμένη, αν και αναμφίβολα για άλλο λόγο.

«Τι γίνεται;» ρωτά ο Αρσένιος. «Θέλει κανείς να... φωτίσει το σκοτάδι μου;»

Η Ερασμία τού λέει για τους καπνούς, και για τη σύγκρουση που βλέπουμε στο Πλατύ Λιμάνι.

«Α, ναι, οι καπνοί...» μουρμουρίζει ο Αρσένιος, σαν αυτό να του θυμίζει κάτι. Το είχε δει; αναρωτιέμαι. Αλλά δεν τον ρωτάω.

Το καράβι μας αράζει στην αποβάθρα, και η φωνή του Καπετάνιου ηχεί από τα μεγάφωνα: «Μόλις πληροφορήθηκα τηλεπικοινωνιακά ότι έντονες φασαρίες συμβαίνουν στην πόλη. Να είστε προσεχτικοί στους δρόμους της.» Αναμφίβολα, απευθύνεται σ'εμάς, τους επιβάτες, που τώρα όλοι είμαστε στο ανοιχτό κατάστρωμα. Και όλοι μιλάμε αναμεταξύ μας. Οι άλλοι μιλάνε περισσότερο από τους συντρόφους μου, παρατηρώ, μοιάζοντας πιο αναστατωμένοι. Ακούω πάλι λόγια για «τρομοκράτες», για «ταραξίες», για «κακούργους».

Μια ράμπα ενώνει το ανοιχτό κατάστρωμα με την αποβάθρα, και οι ναύτες μάς ωθούν να κατεβούμε. Κατεβαίνουμε πρώτοι απ'όλους, εγώ, τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου, ο Αρσένιος (που η Ερασμία τον κρατά από το χέρι σαν να φοβάται ότι θα τον χάσει), η Λουκία (και ο γάτος της), και η Διονυσία. Περνάμε δίπλα από τα σταθμευμένα

φορτηγά οχήματα, και βλέπω μισθοφόρους φρουρούς γύρω τους κι επάνω στις οροφές τους. Πάνοπλους. Δε χρειάζεται φαντασία για να καταλάβεις, από τη στάση τους και τον τρόπο τους, ότι περιμένουν πιθανή επίθεση από στιγμή σε στιγμή. Και θυμάμαι φευγαλέα τον καιρό που είχα περάσει στη Μικρυδατία ως μισθοφόρος... Τόσο πολύ τα πράγματα έχουν αγριέψει στη Σαλντέρια;

Φεύγουμε από την αποβάθρα, είμαστε τώρα στους δρόμους του Πλατύ Λιμανιού.

Ο Λεωνίδας μάς λέει: «Ο Ισίδωρος βρίσκεται σε κίνδυνο!»

«Ποιος είναι ο Ισίδωρος;» ρωτάω. «Πού τον είδες;»

«Ο Διαφεντευτής της Σαλντέρια,» εξηγεί ο Λεωνίδας.

«Και πού τον είδες;» επιμένω.

«Ο Αρσένιος τον είδε, Οφιομαχητή!» (Το Γεώργιος το ξεχάσαμε, γαμώτο;)

«Ο Αρσένιος είδε ένα όνειρο—»

«Θα μάθουμε σύντομα αν το όνειρό του είναι πραγματικότητα ή όχι,» με διακόπτει ο Νηρέας. «Πρέπει νάρθουμε σ'επαφή με τον Ισίδωρο για να προμηθευτούμε όχημα, ούτως ή άλλως—»

«Όχημα;» κάνει ο Λεωνίδας. «Δε μπορούμε να φύγουμε τώρα! Επιτέλους, η καταστροφή των Εχόντων είναι κοντά! Γίνεται επανάσταση.»

«Δεν ξέρουμε ακόμα τι ακριβώς γίνεται,» του λέω.

«Τέλος πάντων,» παρεμβαίνει ξανά ο Νηρέας. «Ας προσπαθήσουμε να επικοινωνήσουμε με τον Διαφεντευτή. Τώρα.»

Η Ερασμία λέει: «Αν είναι αιχμάλωτος, δεν θα ήταν συνετό να τον καλέσουμε με τον τηλεπικοινωνιακό κώδικα που έχουμε.»

«Ναι,» συμφωνεί ο Νηρέας. «Μάλλον σ'αυτό έχεις δίκιο.» Ο Λεωνίδας τον υποβαστάζει, αλλά τώρα νομίζω ότι θα μπορούσε πλέον να περπατήσει και μόνος του – αν και όχι να τρέξει, βέβαια.

Καθώς μιλάμε δεν είμαστε ακίνητοι· διασχίζουμε το Πλατύ Λιμάνι, κατευθυνόμενοι προς τα εκεί που μας πηγαίνουν τα Τέκνα: και νομίζω πως προορισμός τους είναι η Γλυκώνυμη – αυτή η συνοικία της Σαλντέρια που είχα μάθει αρκετά καλά από τις μέρες μου ως πειρατής. Ένα μέρος όπου συχνάζουν κουρσάροι και διάφοροι άλλοι που κάνουν δουλειές επικίνδυνες ή και παράνομες. Εδώ είχαμε βρει τον Σωτήριό'σαρ, ο οποίος μάλλον σκοτώθηκε όταν αυτό το κάθαρμα ο Μεγαλοφονιάς

και τ'άλλα καθάρματα μαζί του μας έστησαν ενέδρα στο Άνοιγμα του Στόματος του Ιχθύος. Η Λουκία δεν μου είπε ότι ο μάγος επιβίωσε όπως ο Κοσμάς-

Ο Κοσμάς. Τι μου είπε για τον Κοσμά; Ότι έχει καπηλειό εδώ, στη Σαλντέρια, δεν μου είπε;

Βλέπουμε ξαφνικά ένα όχημα να περνά από μπροστά μας. Ένα πολεμικό όχημα, ανοιχτό εν μέρει, γεμάτο μισθοφόρους. Επάνω στη θωράκιση του έχει ένα έμβλημα που όλοι αναγνωρίζουμε: ένας άνθρωπος που, βγαίνοντας απ'τα σαγόνια ενός φιδιού, κυρτώνει για να πιάσει την ουρά του, σχηματίζοντας κύκλο: ο Οφιογενής. Οι Ηρμάντιοι. Μαχητές της Νοσρίντης, εδώ, στη Σαλντέρια. Όπως είχε πει ο Αρσένιος.

«Τα μιάσματα του Αρχέγονου Όφεως!» συρίζει η Ερασμία, καθώς σταματάμε απότομα.

Το όχημα, φυσικά, δεν μας δίνει σημασία· κατευθύνεται προς τα νότια του Πλατύ Λιμανιού, προς τα εκεί όπου, μες στη νύχτα, γίνεται η φασαρία.

«Ορίστε!» λέει ο Λεωνίδας. «Ο Ισίδωρος είναι αιχμάλωτός τους. Είναι σίγουρο πλέον. Ίσως ήδη να τον έχουν σκοτώσει, τα μιάσματα!»

«Πάμε εκεί που έχετε υπόψη σας,» τους λέω, «και θα μάθουμε.» Δεν έχουμε, φυσικά, πάψει καθόλου να βαδίζουμε, και, ναι, είχα δίκιο, πλησιάζουμε τη Γλυκώνυμη, βόρεια του Πλατύ Λιμανιού. Γύρω μας περνάνε οχήματα, φευγαλέες σκιές ανθρώπων. Τα μαγαζιά είναι ανοιχτά. Δεν είναι αργά· νωρίς είναι ακόμα. Αλλά, καθότι χειμώνας, έχει ήδη πέσει η νύχτα, οι ήλιοι έχουν δύσει.

Μπαίνουμε στους δρόμους της Γλυκώνυμης, κι αμέσως το καταλαβαίνεις ότι έχεις αλλάξει συνοικία. Το μέρος αρχίζει κατευθείαν να μοιάζει πιο... ύποπτο. Τα οικοδομήματα, ωστόσο, δεν είναι πιο χαμηλά απ'αυτά στο Πλατύ Λιμάνι, αλλά η όλη κίνηση δίνει άλλη εντύπωση. Ή ίσως να είμαι απλά προκατειλημμένος γιατί την ξέρω τη Γλυκώνυμη από παλιά.

«Τι είδατε πιο πριν;» ρωτά ο Αρσένιος, και η Ερασμία τού λέει για το πολεμικό όχημα με τον Οφιογενή.

Την ίδια στιγμή, ακούμε φασαρία από τα δεξιά. Από τους δρόμους στο βάθος της Γλυκώνυμης. Φωνές, κραυγές, ποδοβολητά, κρότοι,

γδούποι. Και στα ρουθούνια μας έρχονται οσμές σαν από κάψιμο. Σαν από φωτιές.

«Κάτι μού μυρίζει... πόλεμο,» παρατηρεί ο Αρσένιος.

«Κι εδώ!» λέει ο Λεωνίδας. «Κι εδώ, εξέγερση!» Και τα φανατικά μάτια του γυαλίζουν.

Ο Ακατάλυτος νιαουρίζει κοντά στα μποτοφορεμένα πόδια της Λουκίας, με την ουρά του ορθωμένη. Η παλιά πειρατίνα έχει στο χέρι της ένα ενεργειακό πιστόλι.

Το δικό μου χέρι πηγαίνει στη λαβή του Φιλιού της Έχιδνας στη ζώνη μου. «Μη μου πείτε ότι προς τα κει είναι ο προορισμός μας,» λέω, κοιτάζοντας δεξιά.

«Προς τα εκεί είναι,» μου αποκρίνεται ο Λεωνίδας.

«Πού ακριβώς πηγαίνουμε;»

«Σ'ένα καπηλειό. 'Ο Σωσμένος'. Κέντρο μας. Αν—»

«Ο Σωσμένος;» κάνει η Λουκία, ξαφνιασμένη.

«Τι είναι;» τη ρωτάω. «Τι...;»

«Αυτό είναι το καπηλειό του Κοσμά, Γεώργιε! Του Κοσμά.»

«Τι;»

«Είναι αλήθεια, λοιπόν;» λέει ο Λεωνίδας. «Ο Ναυτοκάπελας σε ξέρει, Οφιομαχητή;»

«Ο ποιος;» Τώρα δεν βαδίζουμε πλέον· έχουμε σταθεί στην άκρη ενός δρόμου, ακούγοντας τη φασαρία από τα δεξιά.

«Ο Ναυτοκάπελας. Έτσι τον λένε. Του τόχουν κολλήσει. Ή ίσως να το γουστάρει κι ο ίδιος. Κοσμάς είναι τ'όνομά του· το είπε κι η Λουκία.» Και προς τη Λουκία: «Πώς και τον ξέρεις εσύ;»

«Ήταν μες στους Αγενείς, μέσα στο πλήρωμα του Γεώργιου. Δευτεροκαπετάνιος του Δηλητηριασμένου Σαλαχιού.»

«Δε λέει ψέματα, οπότε, ο Ναυτοκάπελας. Όχι τελείως. Ισχυρίζεται ότι έχει γνωρίσει τον Οφιομαχητή – αλλά όχι ότι ήταν στο πλήρωμά του και τέτοια.»

«Πώς είναι δυνατόν,» ρωτά έκπληκτη η Λουκία, «να έχει σχέση μαζί σας ο Κοσμάς; Δεν είναι Τέκνο!»

«Φυσικά και είναι!»

«Μαλακίες!»

«Δικός μας είναι,» επιμένει ο Λεωνίδας. «Αν και περιφερειακός. Δεν έχει περάσει τις δοκιμασίες. Δεν έχει επάνω του το Ιερό Σημάδι. Και ίσως να κινδυνεύει τώρα, με τις φασαρίες προς τα κεi. Ίσως τα μιάσματα νάχουν μάθει γι'αυτόν και να-»

«Τέρμα τα λόγια!» γρυλίζω, νιώθοντας την οργή μου άγρια σαν δέκα ιοβόλους δράκους της Έχιδνας. «Πάμε!»

Ο τρόπος μου νομίζω ότι αρέσει στα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου· τα μάτια τους γυαλίζουν μ'αυτή τη φανατική γυαλάδα· τραβάνε όπλα καθώς ξεκινάμε προς τα δεξιά. Ο Αρσένιος γελά ξερά (για κάποιο λόγο). Η Διονυσία δεν μιλά· μοιάζει με κουκουλωμένη σκιά δίπλα μου. Η Λουκία ξεθηκαρώνει και το σπαθί της με το άλλο χέρι. Εγώ δεν έχω ακόμα τραβήξει το Φιλί της Έχιδνας.

Οι φασαρίες ακούγονται ολοένα και πιο κοντά καθώς βαδίζουμε. Και αντικρίζουμε σύντομα τις ανταύγειες από φωτιές, πίσω από μια γωνία. Κάποιοι περνάνε τρέχοντας. Ο ένας γυρίζει και εξαπολύει βέλος από βαλλίστρα (όχι προς εμάς, προς άλλους που ακόμα δεν βλέπουμε). Χάνονται μέσα σ'έναν δρόμο. Κάποιοι τούς καταδιώκουν – άνθρωποι της τοπικής Φρουράς – εκτοξεύοντας δύο ενεργειακές ριπές.

Στρίβουμε τη γωνία, και μπροστά μας τώρα είναι ένα όχημα τυλιγμένο στις φλόγες. Ένα όχημα που, αν δεν κάνω λάθος, πρέπει να ήταν της Φρουράς. Ο δρόμος είναι γεμάτος θρύψαλα, άδειος από ανθρώπους. Δύο πτώματα είναι κάτω: ένας φρουρός της Σαλντέρια, και μια γυναίκα ντυμένη με πέτσινo πανωφόρι. Μια βαλλίστρα είναι πεσμένη δίπλα της. Ένα κοντόσπαθο είναι θηκαρωμένο στη ζώνη της. Ένα βέλος είναι καρφωμένο στο στήθος της.

Ο Λεωνίδας λέει: «Πρέπει νάναι δική μας αυτή.» Και την πλησιάζει βιαστικά. Γονατίζει πλάι της. Της σκίζει το πανωφόρι μ'ένα ξιφίδιο, και βλέπουμε στο αντιφέγγισμα της φωτιάς τον Διπλό Καταβροχθιστή πάνω στο λευκό δέρμα της, από το στήθος ως την κοιλιά.

«Μην κάθεσαι εδώ!» λέω στον Λεωνίδα. «Αυτό θα εκραγεί!» Δείχνω το φλεγόμενο όχημα με το Φιλί της Έχιδνας. Ναι, το ξεθηκάρωσα πριν από λίγο, αντανakλαστικά σχεδόν, χωρίς σκέψη. «Η φιάλη του θα σκάσει από στιγμή σε στιγμή. Κουνηθείτε!»

Βαδίζουμε γρήγορα, τρέχοντας ουσιαστικά. Τώρα η Διονυσία βοηθά τον Νηρέα, και η Ερασμία καθοδηγεί τον Αρσένιο. Καθώς στρίβουμε

ακόμα μια γωνία, πίσω μας μια έκρηξη αντηχεί, κομμάτια και θρύψαλα μάς καταδιώκουν. Το όχημα μόλις διαλύθηκε.

Ο δρόμος όπου έχουμε βρεθεί είναι εξίσου έρημος με τον προηγούμενο, αλλά στο βάθος του, σ'έναν άλλο δρόμο, βλέπουμε μια συμπλοκή να διεξάγεται.

«Αποκεί είναι ο Σωσμένος,» μου λέει ο Λεωνίδας.

Πλησιάζουμε τον δρόμο όπου γίνεται η φασαρία, και αντικρίζουμε ανθρώπους να συγκρούονται με τη Φρουρά της Σαλντέρια και με κάποιους άλλους. Μισθοφόρους. Μαχητές που έχουν επάνω τους τον Οφιογενή. Βέλη εκτοξεύονται, σποραδικές ενεργειακές ριπές πετάγονται· λεπίδες συγκρούονται με λεπίδες, ρόπαλα και τσεκούρια ανεβοκατεβαίνουν· κλοτσιές, γρονθοκοπήματα· ένας ξαφνικός πυροβολισμός, κρότος και λάμψη, άστοχος μάλλον.

Κάποιοι έρχονται προς το μέρος μας: μια ομάδα έξι ανθρώπων – όχι από τους φρουρούς, ούτε από τους μισθοφόρους. Μοιάζουν με στασιαστές, ντυμένοι με διαφόρων ειδών ρούχα – πανωφόρια, κάπες, μεταλλικούς θώρακες, κράνη και μη – οπλισμένοι με διαφόρων ειδών όπλα.

Μας βλέπουν και, ξαφνιασμένοι, σταματάνε. Τα όπλα τους υψώνονται, έτοιμοι να μας αντιμετωπίσουν. Δύο γυναίκες, τέσσερις άντρες, στο σύνολό τους.

«Σταθείτε!» τους φωνάζει ο Λεωνίδας. «Δεν είμαστε της Φρουράς!»

Κι ένας από τους άντρες λέει: «Λεωνίδα; Εσύ, μα τη-;»

Δεν έχει χρόνο να ολοκληρώσει τα λόγια του. Τέσσερα δίκυκλα έρχονται καταπάνω τους. Δύο αναβάτες στο καθένα – ένας οδηγός κι ένας άλλος από πίσω, με τουφέκι στα χέρια. Όλοι τους άνθρωποι της Φρουράς. Ενεργειακές ριπές εκτοξεύονται απ'τα τουφέκια. Μια από τις γυναίκες μπροστά μας χτυπιέται και πέφτει, κραυγάζοντας, κρατώντας το πόδι της. Ένας άντρας πέφτει επίσης.

Τα Τέκνα αρχίζουν αμέσως να ρίχνουν στους φρουρούς με τα δικά τους ενεργειακά όπλα. Και ρίχνει και η Λουκία, παρατηρώ. Μόνο η Διονυσία μένει αμέτοχη (αν κι εκείνη κρατά το πιστόλι της έτοιμο), και ο Αρσένιος φυσικά. Από κάπου, ο Ακατάλυτος νιαουρίζει έντονα.

«Ενέδρα!» φωνάζει ένας από τους οδηγούς των δίκυκλων καθώς ο άντρας πίσω του πέφτει, κλονισμένος από μια ενεργειακή βολή.

Οι στασιαστές – οι τέσσερις που έχουν απομείνει όρθιοι, ανάμεσά τους κι αυτός που μίλησε στον Λεωνίδα – στρέφονται κι ορμάνε στους φρουρούς, κραυγάζοντας, κραδαίνοντας τα αγχέμαχα όπλα τους. Ένα τσεκούρι χτυπά τη μπροστινή μεριά ενός δίκυκλου, σπάζοντας γυαλιά και μέταλλα. Ο οδηγός του, έχοντας ήδη τραβήξει σπαθί, καρφώνει τον επιτιθέμενο στον ώμο, τινάζοντας αίματα.

Τρέχω να βοηθήσω τους στασιαστές – να τελειώσω αυτή τη συμπλοκή μια ώρα αρχύτερα – και τα Τέκνα μ'ακολουθούν. «Θάνατος στα μιάσματα!» ουρλιάζει ο Νικόλαος. «ΘΑΝΑΤΟΣ!»

Ο Λεωνίδας χιμά στον οδηγό που κάρφωσε τον στασιαστή στον ώμο· τον κοπανά με το σπαθί του, τσακίζοντας την πανοπλία του, ρίχνοντάς τον από τη σέλα. Αυτός που είναι καθισμένος πίσω από τον οδηγό στρέφει το τουφέκι του προς τον Λεωνίδα, αλλά δεν προλαβαίνει να πατήσει τη σκανδάλη: το Φιλί της Έχιδνας σπάει το όπλο του και του κόβει το χέρι μαζί. Ο άντρας πέφτει ουρλιάζοντας. Το δίκυκλο τον πλακώνει.

Το αρπάζω με το ένα χέρι και, κραυγάζοντας, το τινάζω προς ένα από τα άλλα δίκυκλα. Σύγκρουση – γδούπος – κραυγές. Ένας ξαφνικός σωρός από μέταλλα κι ανθρώπους.

Ορμάω καταπάνω σ'ένα από τα όρθια δίκυκλα, στο οποίο έχει ήδη επιτεθεί ο Νηρέας – ο ανόητος! – παρότι τραυματισμένος, μαζί με την Ερασμία. Τα όπλα τους συγκρούονται με τα όπλα των αναβατών του δίκυκλου: στραφτάλισμα λεπίδων, κλαγγή. Το Φιλί της Έχιδνας δίνει γρήγορο τέλος στους φρουρούς, σκίζοντας το στήθος του ενός, κόβοντας το κεφάλι του άλλου.

Το τελευταίο δίκυκλο κάνει να φύγει, καθώς ο οδηγός του αποκρούει το σπαθί του Νικόλαου και αυτός που κάθεται πίσω από τον οδηγό εξαπολύει μια ενεργειακή ριπή καταπάνω σ'έναν από τους στασιαστές, σωριάζοντάς τον. Τραβάω το βελονοβόλο μου και ρίχνω: η βελόνα πετυχαίνει τον άντρα με το τουφέκι στο πλάι του λαιμού, στέλνοντας Χίλια-Δύο Δόντια μέσα του. Πέφτει ουρλιάζοντας, χάνοντας το όπλο του.

Ο οδηγός προσπαθεί να πατήσει τον Νικόλαο καθώς ο Νικόλαος προσπαθεί να τον αποτρέψει απ'το να φύγει, γρυλίζοντας σαν παράφρονες: «Θάνατος στα μιάσματα!» μέσα από σφιγμένα δόντια. Αλλά τώρα

δεν φορά την οργανική στολή του και δεν μπορεί να σταματήσει την κίνηση του οχήματος· δεν είναι αρκετά δυνατός.

Εγώ, όμως, είμαι. Καθώς ο Νικόλαος παραπατά, τον αρπάζω απ'τον ώμο και τον πετάω πίσω, ενώ κλοτσάω τη μπροστινή μεριά του δίκυκλου και το στέλνω να κάνει τούμπα στο πλακόστρωτο μαζί με τον οδηγό του ο οποίος ουρλιάζει ξαφνιασμένος και δύο στασιαστές – η γυναίκα που έχει απομείνει όρθια κι ένας άντρας – πέφτουν επάνω του και τον αποτελειώνουν με αιματοβαμμένες λεπίδες.

Τώρα, όμως, κι άλλοι έρχονται προς τη μεριά μας. Όχι επάνω σε δίκυκλα αυτοί, και δεν είναι μόνο άνθρωποι της Φρουράς της Σαλντέρια· έχουν και μισθοφόρους των Ηρμάντιων μαζί τους.

«Παραδοθείτε, καθάρματα,» μας φωνάζει ένας από τους φρουρούς δείχνοντάς μας με σπαθί που πάνω στη λεπίδα του ενέργειες σπινθηροβολούν, «ή θα πεθάνετε όλοι!»

Η απάντησή μας δεν είναι συγκαταβατική.

«Θάνατος στα μιάσματα των Εχόντων!» κραυγάζει ο Λεωνίδας – και λουτρό αίματος ακολουθεί.

-3

«Αυτός είναι!»

«Όχι...»

«Δε μπορεί νάναι άλλος!»

«Αυτός είναι!»

Οι ψίθυροι δεν έλεγαν να πάψουν.

Ο Οφιομαχητής, που ακόμα στεκόταν κοντά στο μπαρ, είπε στους ανθρώπους που ήταν συγκεντρωμένοι στην τραπεζαρία των Ποδιών του Λύκου: «Μου επιτέθηκαν ενώ ταξίδευα με τους συντρόφους μου. Μαζί σας δεν έχω κανένα πρόβλημα,» ενώ καταπολεμούσε την τρομερή οργή του με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου για να μη ρημάξει ολόκληρο τούτο το τρισκατάρατο πανδοχείο. Στο πρόσωπό του τίποτα απ'αυτή την εσωτερική πάλη δεν φαινόταν, και τα μάτια του έστεκαν ορθάνοιχτα. Αφύσικα ορθάνοιχτα. Χωρίς να βλεφαρίζουν.

Η όψη του είχε τρομάξει τους ανθρώπους στα Πόδια του Λύκου, οι οποίοι τώρα, ξαφνικά, σώπασαν καθώς ο μαυρόδερμος ξένος τούς απευθυνόταν.

(Η Ιωάννα η Σκιά, καθισμένη στη σκιερή γωνία της, με το πρόσωπό της κρυμμένο μες στην κουκούλα της κάπας της, σκεφτόταν: Τώρα καταλαβαίνω γιατί τον ενδιαφέρει τον Αθανάσιο αυτός ο τύπος... Τώρα καταλαβαίνω...)

Ο Νικόλαος ο Κοντόλυκος, που δεν ήθελε φασαρίες στο πανδοχείο του, έσπασε τη σιωπή: «Σωστά μιλά ο άθρωπος! Σωστά μιλά. Του επιτέθηκαν πέρα από την πόλη, μακριά από την πόλη. Και ό,τι γίνεται πέρα από την πόλη είναι πέρα από την πόλη. Δεν ισχύει ο νόμος της εκεί. Όλοι το ξέρουν. Δεν υπάρχει θέμα.» Και προς τον Οφιομαχητή: «Ούτε εμείς έχουμε πρόβλημα μαζί σου, Κάλνεντουρ.» Και ξανά προς τους άλλους: «Έτσι δεν είναι, ρε; Καλά δεν τα λέω;»

Ναι, ακούστηκαν φωνές, καλά τα λες... Καλά τα λες, Κοντόλυκε. Σωστός ο Κοντόλυκος... Ο τύπος είναι ξένος αλλά ό,τι έγινε έγινε πέρα από

την πόλη... Του επιτέθηκαν κι αμύνθηκε· πού είναι το παράξενο;... Δεν έκανε τίποτα που δεν κάνουν οι μαχητές... Δεν είναι έγκλημα νάσαι πιο δυνατός από τους Μαχητές του Άγριου Θεάματος... Δεν είναι παράνομος ο άνθρωπος· ο Κοντόλυκος έχει δίκιο, μα την Έχιδνα!

Ο Κοντόλυκος ένευσε, ευχαριστημένος που δεν θα γινόταν καμιά παλιοϊστορία μες στο πανδοχείο του. «Ναι,» είπε. «Όλα καλά. Καθίστε κάτω, περάστε όμορφα τη βραδιά σας. Δεν έχουμε πρόβλημα με τον κύριο Κάλνεντουρ... ούτε με τον φιδάνθρωπό του. Έτσι;»

Οι πελάτες συμφωνούσαν ο ένας μετά τον άλλο, κι όσοι δεν ήταν ήδη καθισμένοι κάθονταν. Η Σβέλτη Ευτυχία, η κόρη του Κοντόλυκου, άρχισε να τους πηγαίνει ποτά αμέσως – «κερασμένα απ'το μαγαζί,» έλεγε· «κερασμένα απ'το μαγαζί.» (Κυρίως φτηνά ποτά, ομολογουμένως: απόκρασο, παλιά μπίρα. Αλλά γιατί κανείς να παραπονεθεί; Ήταν δωρεάν, μα τον Αστερίωνα! σκέφτηκαν όσοι το παρατήρησαν καν.)

(Η Ιωάννα η Σκιά αναρωτιόταν: Τι είναι αυτός ο τύπος και έχει τέτοια δύναμη;... Αλλά μάλλον οργανική στολή φορούσε όταν πολέμησε τους Μαχητές του Άγριου Θεάματος... Ακόμα και με οργανική στολή, όμως... ακόμα και με οργανική στολή... Ο μαυρόδερμος ξένος είχε κάτι επάνω του που έκανε τις τρίχες της να ορθώνονται. Και θυμήθηκε ότι τον είχε δει να σπάει πράγματα και μπροστά σ'εκείνη την εμπορίσσα, σαν να ήθελε να της επιδείξει τη δύναμή του... Και τα μάτια του δεν βλεφάριζαν καθόλου. Τώρα που τον έβλεπε από μπροστά για τόση ώρα, δεν τα είχε προσέξει ούτε μία φορά ν'ανοιγοκλείνουν! Τι ήταν ο άνθρωπος, μα την Έχιδνα;)

Η Όλγα ψιθύρισε στ'αφτί του Οφιομαχητή: «Πάμε πάνω, καλύτερα. Πάμε πάνω!»

Ο Γεώργιος στράφηκε να την αντικρίσει. «Τώρα που τα πράγματα ηρέμησαν;» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε εντός του.

«Αυτό το κάθαρμα, ο Αθανάσιος, το έκανε επίτηδες – επίτηδες μας έδειξε στις οθόνες! – για να μας λιντσάρουν!» συνέχισε να ψιθυρίζει η Όλγα, φοβισμένη.

«Νομίζεις ότι αυτοί οι κακομοίρηδες εδώ μέσα θα μας λιντσάριζαν;» Ο Γεώργιος έμοιαζε διασκεδασμένος.

«Καταλαβαίνεις τι θέλω να πω!»

«Ας πιούμε κάτι, και μετά ανεβαίνουμε στο δωμάτιο.» Και στρεφόμενος στον Κοντόλυκο: «Ε, πανδοχέα! Για εμάς δεν έχει δωρεάν ποτά;» Είχε δει τη σερβιτόρα που πήγαινε ποτά στους άλλους.

Ο Νικόλαος τούς ζύγωσε πίσω από το μπαρ. «Για εσάς έχει καλύτερα ποτά,» τους είπε κλείνοντάς τους το μάτι. «Τι γουστάρετε; Πείτε και θα τόχετε στο φύσημα του Ζέφυρου, μα τους θεούς!»

«Αίμα,» παράγγειλε ο Οφιομαχητής, και κοίταξε την Όλγα ερωτηματικά.

«Γαλανό κρασί,» είπε εκείνη.

«Και Αίμα για τον φίλο μου,» πρόσθεσε ο Οφιομαχητής δείχνοντας με το βλέμμα του το Γερό Φίδι.

Ο Κοντόλυκος ένευσε και σύντομα είχαν μπροστά τους δυο ποτήρια γεμάτα Αίμα της Έχιδνας με λεμόνι και παγάκια, κι ένα ψηλό ποτήρι με γαλανό κρασί. Επίσης, τους έφερε ένα μεγάλο μπολ με ξηρούς καρπούς, πολλοί από τους οποίους ντόπιοι, του Λεκανοπεδίου. «Πολύ καλοί,» τους είπε, «όχι κάτι αηδίες που δίνουν αλλού.»

«Πώς σε λένε, αφεντικό;» τον ρώτησε ο Γεώργιος βάζοντας ένα φουντούκι στο στόμα του και διαπιστώνοντας ότι, όντως, δεν ήταν κακό.

Ο Νικόλαος ο Κοντόλυκος συστήθηκε, και σύστησε και την κόρη του, τη Σβέλτη Ευτυχία, που ακόμα έδινε ποτά στους άλλους. Συνεχίζοντας, είπε ότι δυστυχώς η σύζυγός του – «τρομερή γυναίκα» – δεν ζούσε πια. Ήταν κυνηγός, και μια μέρα είχε βγει να κυνηγήσει στο Λεκανοπέδιο και στα βουνά προς τα βόρεια... και δεν επέστρεψε.

Ο Γεώργιος τού είπε ότι λυπόταν γι' αυτό, καθώς έπινε μια γουλιά απ' το Αίμα του και η Όλγα μια γουλιά απ' το γαλανό κρασί της.

«Θα σε συζητάνε για μήνες στην Αρκάδνη, Κάλνεντουρ. Κανείς δεν έχει ξυλοφορτώσει έτσι τους Μαχητές του Άγριου Θεάματος. Κανείς. Οι μάχες τους δεν είναι... ισορροπημένες ακριβώς, άμα καταλαβαίνεις τι εννοώ.»

«Πολλοί μαζί επιτίθενται σε λίγους...»

«Ναι. Και μη νομίζεις ότι εγώ τούς συμπαθώ. Ώρες-ώρες δε μου μοιάζουν καλύτεροι από κάτι ληστές που τριγυρίζουν στο Λεκανοπέδιο και στους πρόποδες των Υσκάριων· μα προσφέρουν θέαμα που διασκεδάζει, οι δαίμονες του Αστερίωνα. Άγριο Θέαμα.»

«Ο νόμος της Αρκάδνης δεν ισχύει πέρα από τα τείχη της;»

«Ισχύει ως εκεί όπου υπάρχουν καλλιεργήσιμες εκτάσεις. Μετά,» μόρφασε, «ο καθένας μόνος του, ταξιδιώτη. Ό,τι κάνεις εκεί, ό,τι γίνεις εκεί, είναι πέρα από την πόλη. Τέλος.» Και ρώτησε μετά: «Βρήκατε τρόπο να πάτε νότια;»

«Ακόμα το ψάχνουμε.

»Δε μου λες, να σου κάνω μια ερώτηση;»

«Εννοείται, φίλε μου.» Ο Κοντόλυκος άναψε τσιγάρο.

«Έχεις υπόψη σου έναν τύπο που λέγεται Αθανάσιος'μορ Καρντάνης;»

Η όψη του Νικόλαου σκοτεινίασε. «Τι... Γιατί ρωτάς;»

«Τον έχεις υπόψη σου, ή δεν τον έχεις;»

«Ένας μάγος του τάγματος των Τεχνομαθών. Ντόπιος. Κάνει... διάφορες δουλειές στην πόλη.» Τον ήξερε, ασφαλώς. Τον ήξερε προσωπικά. Αλλά δεν ήθελε να πει τίποτα περισσότερο γι'αυτόν. Ίσως ο Αθανάσιος να το έπαιρνε στραβά. «Γιατί ρωτάς;» ρώτησε ξανά.

«Είναι σύνδεσμος των Μαχητών του Άγριου Θεάματος με το Κανάλι των Ανέμων, έτσι δεν είναι;»

Φυσικά και έτσι ήταν· ο Κοντόλυκος το γνώριζε. Αλλά είπε, μορφάζοντας: «Έχω ακούσει πως ίσως να ισχύει κάτι τέτοιο, ναι...» Και πάλι: «Γιατί ρωτάς;»

Ο Γεώργιος κράτησε μακριά την οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. «Είμαι περιέργος,» είπε.

Ο Νικόλαος ο Κοντόλυκος σκέφτηκε: Κάπου πρέπει νάχουν συναντηθεί οι δυο τους. Αλλά δεν ζήτησε να μάθει τίποτα. Ο ξένος τον τρόμαζε. Τα μάτια του δεν έχουν βλεφαρίσει καθόλου... καθόλου... Σαν τα μάτια του φιδανθρώπου δίπλα του...

Ύστερα από κάποια ώρα, ενώ είχαν τελειώσει τα ποτά τους, ο Γεώργιος, η Όλγα, και το Γερό Φίδι ανέβηκαν στο δωμάτιό τους.

(Και η Ιωάννα η Σκιά αποχώρησε από τα Πόδια του Λύκου για να πάει να αναφέρει όλα όσα είχε δει. Το μόνο που δεν θα έλεγε ήταν ότι ο Αθανάσιος'μορ Καρντάνης είχε έρθει σε επαφή μαζί της.)

Η Όλγα, βγάζοντας τις μπότες της, καθίζοντας πάνω στο κρεβάτι της, είπε: «Είχες δίκιο που έλεγες πριν ότι καλύτερα να φύγουμε από την Αρκάδνη. Αυτή η πόλη έχει κάτι που δε μ'αρέσει. Σαν την Ακαρκία είναι, μα την Έχιδνα, αλλά... αλλά από μια άλλη άποψη.»

Ο Γεώργιος τράβηξε την Ευθαλία μέσα από το μανίκι του και την άφησε να ξαπλώσει πάνω στο δικό του κρεβάτι. «Αύριο θα φύγουμε,» είπε, και πήγε στο στενό μπάνιο του δωματίου για να κάνει ένα γρήγορο ντους. Το νερό ήταν οριακά ζεστό, αλλά αυτό δεν τον ενοχλούσε παρότι χειμώνας. Βγαίνοντας πρότεινε και στην Όλγα να πλυθεί. Εκείνη αρνήθηκε.

«Καλά είμαι,» είπε, ήδη χωμένη κάτω απ'την κουβέρτα.

Το Γερό Φίδι είχε αποκοιμηθεί πάνω στο δικό του κρεβάτι.

Σε λίγο, και η Όλγα κοιμόταν.

Ο Οφιομαχητής, φυσικά, δεν κοιμήθηκε καθόλου, και η Πάροδος του Πράου Ανέμου μурμουρίζε εντός του...

(Μες στην άγρια νύχτα, ο τηλεπικοινωνιακός δίαυλος του Νικόλαου κουδούνισε, κι εκείνος, ξυπνώντας μουδιασμένος, τον άνοιξε. «Ναι;» ρώτησε βραχνά.

«Συγνώμη αν καλώ αργά, Κοντόλυκε,» είπε η φωνή του Αθανάσιου'μορ Καρντάνη. «Άκουσα ότι έχεις στο πανδοχείο σου έναν μαυρό-δερμο ξένο μ'έναν ερπετοειδή και μια γυναίκα μαζί του.»

«Ναι...» Ήταν ακόμα πολύ μουδιασμένος για πει τίποτα περισσότερο.

«Είδαν το θέαμα, δεν το είδαν;»

«Το είδαν.»

«Είναι ακόμα εκεί, στο πανδοχείο σου;»

«Εδώ είναι. Κοιμούνται μάλλον.»)

Μόλις ξημέρωσε, άκουσε έναν χτύπο στην πόρτα του. Τα μάτια του, που τα είχε οικειοθελώς κλείσει για να τα ξεκουράσει, άνοιξαν. Μένοντας καθισμένος οκλαδόν στο κρεβάτι, με το Φιλί της Έχιδνας στα γόνατά του και την Ευθαλία κουλουριασμένη πλάι του, ρώτησε:

«Ποιος είναι;»

«Εγώ, Κάλνεντουρ, ο Κοντόλυκος. Συγνώμη που ενοχλώ τόσο πρωί. Θέλω κάτι να σου πω.»

Ο Γεώργιος σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, πατώντας ξυπόλυτος στο ψυχρό πάτωμα. Πλησίασε την πόρτα κρύβοντας το Φιλί πίσω του, κρατώντας το με το ένα χέρι. Η Ευθαλία σύριξε από το κρεβάτι.

Ο Οφιομαχητής άνοιξε την πόρτα, αντικρίζοντας τον πανδοχέα.

«Συγνώμη που ενοχλώ,» είπε πάλι εκείνος, με χαμηλωμένη φωνή. «Αλλά κάποιος – δεν ξέρω ποιος – μ'έχει καλέσει και λέει πως θέλει να

σου μιλήσει. Αρνείται να αποκαλύψει ποιος είναι.» Κρατούσε έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό στο χέρι, και τον έτεινε προς τον Γεώργιο.

Εκείνος τον πήρε και τον έφερε στ'αφτί του. «Μάλιστα;»

«Καλημέρα, ταξιδιώτη,» του είπε μια φωνή. «Είμαι ο Καρντάνης. Μιλήσαμε χτες στο Προτελευταίο Πιάτο. Κι απ'ό,τι μαθαίνω, οι... επιδόσεις σου έχουν ήδη εντυπωσιάσει τους πάντες στην πόλη!»

«Τι θέλεις πρωί-πρωί;»

«Με συγχωρείς αν σ'έχω ανησυχήσει, αλλά έπρεπε να σε ρωτήσω πάλι αν σ'ενδιαφέρει η πρότασή μου. Τα λεφτά που θα πάρεις θα είναι πολύ καλά, σε διαβεβαιώνω. Ήδη ολάκερη η πόλη είναι ξετρελαμένη μαζί σου. Ρωτάνε πότε θα ξαναεμφανιστείς στις οθόνες – εσύ κι ο ερπετοειδής δούλος σου.»

«Δεν είναι δούλος μου.»

Ο Αθανάσιος γέλασε κοφτά. «Αδιάφορο μάς είναι αυτό. Πες μου μόνο ότι δέχεσαι να κάνεις θέαμα–»

«Αδιάφορο μου είναι το θέαμά σας,» του απάντησε ο Οφιομαχητής, απομακρύνοντας την οργή του για να μην τσακίσει τον γαμημένο τηλεπικοινωνιακό πομπό μες στη γροθιά του – δεν ήταν δικός του, άλλωστε.

«Μην παίζεις μαζί μου, ταξιδιώτη! Τι σκοπεύεις να κάνεις στην Αρκάδνη; Σκοπεύεις να φύγεις; Έτσι; Αφότου μας προκάλεσες τέτοιες ζημιές;»

«Οι φίλοι σου μου επιτέθηκαν.»

«Δεν ήταν 'φίλοι μου'. Έφερναν οχτάρια, όμως, προς τη μεριά μου. Αλλά δεν πειράζει αυτό αν συνεργαστούμε. Μαζί θα κάνουμε πολύ γερά πλοκάμια, σ'το υπόσχομαι.»

«Δεν έχουμε τίποτα να πούμε. Και φρόντισε να μη σε ξαναδώ μπροστά μου άμα θες τη ζωή σου,» γρύλισε ο Οφιομαχητής, κι έκλεισε τον πομπό με το πάτημα ενός κουμπιού. Τον επέστρεψε, απότομα, στον Κοντόλυκο.

Εκείνος τον πήρε νευρικά στο χέρι του. «Κάποιος γνωστός σου, ε;» είπε. «Τέλος πάντων. Συγγνώμη που ενόχλησα τέτοια ώρα. Χίλια συγγνώμη. Το πρωινό κερασμένο.» Και ήδη απομακρυνόταν, γιατί η όψη του μαυρόδερμου ξένου είχε κάτι που τον τρόμαζε.

Ο Γεώργιος στράφηκε στο εσωτερικό του δωματίου του ξανά, κλείνοντας την πόρτα, κατεβάζοντας το Φιλί της Έχιδνας που κρατούσε κρυμμένο πίσω από την πλάτη του.

Η Όλγα και το Γερό Φίδι είχαν, φυσικά, ξυπνήσει.

«Τι ήταν;» ρώτησε η πρώτη. «Τι συμβαίνει;» Της είχε δοθεί η εντύπωση ότι κάτι κακό συνέβαινε.

«Αυτό το καθαрма, ο Αθανάσιος'μορ, κάλεσε τον πανδοχέα, ζητώντας εμένα,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος.

Σε λίγο, ήταν έτοιμοι και έφευγαν από τα Πόδια του Λύκου. Καθώς περνούσαν από την τραπεζαρία, που είχε ελάχιστο κόσμο, ο Οφιομαχητής άφησε το κλειδί του δωματίου τους επάνω στο μπαρ. «Ευχαριστούμε για τη φιλοξενία, Κοντόλυκε,» είπε.

«Φεύγετε;» έκανε ο Νικόλαος. «Θα σας περιμένω στο μέλλον. Όποτε θέλετε. Φεύγετε από την πόλη;»

«Καλή σου μέρα,» του είπε μόνο ο μαυρόδερμος ταξιδιώτης τον οποίο ήξερε ως Κάλνεντουρ, και μαζί με τον ερπετοειδή του και τη γυναίκα που δεν έμοιαζε για εξωδιαστασιακή βγήκαν από τα Πόδια του Λύκου.

Ο Νικόλαος αναρωτήθηκε μήπως είχαν ψυλλιαστεί κάτι σχετικά μ'αυτόν και τον Αθανάσιο'μορ. Μήπως δεν έφευγαν από την πόλη γενικά αλλά από το πανδοχείο του μονάχα. Τέλος πάντων. Εκείνος δεν μπορούσε τώρα να μην κάνει όπως του είχε ζητήσει ο Καρντάνης. Ανοίγοντας τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του, τον κάλεσε για να τον ενημερώσει ότι οι ξένοι είχαν μόλις αποχωρήσει.

Ο Οφιομαχητής και οι δύο σύντροφοί του, απομακρυνόμενοι από τα Πόδια του Λύκου, δεν κατευθύνθηκαν δυτικά, δεν πήγαν προς τη Μεγάλη Πύλη από την οποία είχαν μπει στην Αρκάδνη. Κατευθύνθηκαν ανατολικά, προς την Αγορά, ακολουθώντας τη Λεωφόρο των Ξένων. Ο Γεώργιος είχε μελετήσει τον χάρτη της πόλης και ήξερε πλέον τα βασικά. Στα μέσα της Αγοράς περίπου έστριψαν δεξιά, εκεί όπου η Λεωφόρος των Κυνηγών ξεκινούσε από τη Λεωφόρο των Ξένων. Και δεν υπήρχε αμφιβολία πως όντως αυτή ήταν η Λεωφόρος των Κυνηγών· το έγγραφε μια πινακίδα. Την ακολούθησαν ως το τέλος της κι έφτασαν στην Κάτω Πύλη της Αρκάδνης, που ήταν μικρότερη από τη Μεγάλη Πύλη και ανοιχτή τέτοια πρωινή ώρα. Οι φρουροί δεν τους

σταμάτησαν, και ούτε φάνηκε να τους δίνουν ιδιαίτερη σημασία. Οι τρεις ταξιδιώτες ήταν κουκουλωμένοι μέσα στις κάπες τους· οι όψεις τους δεν διακρίνονταν. Μετά, όμως, ένας απ'τους φρουρούς πρόσεξε τη φιδίσια ουρά κάτω από την άκρη της κάπας του ενός ταξιδιώτη, και ψίθυροι άρχισαν. Αλλά τότε πια οι τρεις οδοιπόροι είχαν περάσει την Κάτω Πύλη και ξεμάκρυναν· και οι φρουροί δεν είχαν καμιά διάθεση να τους κυνηγήσουν για να τους ελέγξουν. Ούτε υπήρχε και λόγος, ούτε ως ή άλλως. Τα πρωινά οποιοσδήποτε μπορούσε να μπαίνει και να βγαίνει από την πόλη. Αυτές ήταν οι διαταγές τους.

Την ίδια στιγμή, στη Μεγαλόθυμη, τη συνοικία νότια του Κάστρου της Αρκάδνης, τη συνοικία όπου έμεναν αρκετοί που δεν τους έλειπαν καθόλου τα οχτάρια, που είχαν οχτάρια και για προσφορά στον Ζέφυρο (όπως έλεγαν σε τούτα τα μέρη), ένα ελικόπτερο ξεκινούσε να περιστρέφει τον έλικά του πάνω στην ταράτσα μιας πολυκατοικίας. Ο πιλότος ήταν καθισμένος μπροστά στον πίνακα ελέγχου, κάνοντας κάποιες τελευταίες ρυθμίσεις. Ένας άντρας πλησίαζε το αεροσκάφος με γρήγορα βήματα. Η μαύρη κάπα του τιναζόταν στον άνεμο που ερχόταν από τα βουνά και στον αέρα που σήκωνε ο έλικας.

Ο Αθανάσιος'μορ Καρντάνης άνοιξε την πόρτα του ελικοπτερου κι ανέβηκε, καθίζοντας πλάι στον πιλότο. «Πάμε,» του είπε, και το αεροσκάφος υψώθηκε.

«Τι ψάχνεις, ακριβώς;»

«Τρεις ταξιδιώτες. Τρεις ταραχοποιούς, που μου κόστισαν πολλά,» αποκρίθηκε ο μάγος, και κατέβασε τον διακόπτη που απασφάλιζε το πολυβόλο στην αποκάτω μεριά του ελικοπτερου. «Κάνε τον γύρο της πόλης. Αν όντως φεύγουν, δεν μπορεί νάναι μακριά ακόμα.»

«Αν τους χτυπήσεις τόσο κοντά στην Αρκάδνη—»

«Μη φοβάσαι· θα περιμένω ν'απομακρυνθούν. Κάνε τον γύρο της πόλης.»

Ο πιλότος υπάκουσε... και σύντομα ο Αθανάσιος'μορ είδε τις τρεις φιγούρες που κατευθύνονταν νότια, περνώντας από τις καλλιεργήσιμες εκτάσεις. Ήταν, όμως, οι τρεις που κυνηγούσε; Το ένστικτό του του έλεγε πως, ναι, αυτοί ήταν. Μα ήθελε να το επιβεβαιώσει. Έβγαλε ένα μικρό ζευγάρι κιάλια από το σακάκι του, μουρμούρισε τα λόγια για ένα

Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως, κι έφερε τα κιάλια στα μάτια του, κατοπτεύοντας...

Ο Οφιομαχητής άκουσε τον ήχο του έλικα από ψηλά. Το ίδιο και η Όλγα. Το ίδιο και το Γερό Φίδι. Όλοι ύψωσαν τα κουκουλωμένα κεφάλια τους για να κοιτάξουν. Η Ευθαλία σύριξε μες στο μανίκι του Γεώργιου, σύρθηκε ανήσυχα, κι έβγαλε το πρόσωπό της από την άκρη.

«Μας κυνηγάνε;» έκανε η Όλγα, φοβισμένη.

«Αν ναι, θα το μετανιώσουν,» της είπε ο Οφιομαχητής, και το χέρι του έσφιγγε τη λαβή του Φιλιού της Έχιδνας.

Αλλά το ελικόπτερο πέρασε κι έφυγε, πετώντας δυτικά.

«Δεν ήταν για εμάς,» είπε η Όλγα, ανακουφισμένη.

Ίσως, σκέφτηκε ο Γεώργιος.

Δεν είχαν πάψει να βαδίζουν ενώ κοίταζαν, και τώρα επιτάχυναν την οδοιπορία τους, αφήνοντας πίσω τους τις καλλιεργήσιμες εκτάσεις της Αρκάδνης, βγαίνοντας στους άγριους τόπους του Αρκάδιου Λεκανοπεδίου, όπου κυκλοφορούσαν επικίνδυνα θηρία και επικίνδυνοι άνθρωποι, και νόμος δεν υπήρχε. Τα Υσκάρια Όρη φαίνονταν πελώρια προς κάθε κατεύθυνση, αλλά περισσότερο προς τα νότια, καθώς ο Οφιομαχητής και οι σύντροφοί του πλησίαζαν ολοένα και περισσότερο αυτή τη μεριά.

Τα μονοπάτια ήταν άτσαλα, και σε πολλά σημεία δεν υπήρχαν καν μονοπάτια. Οι τόποι ήταν σχετικά πεδινόι, αλλά γεμάτοι λοφίσκους και πυκνές συστάδες δέντρων. Δεν έλειπαν οι κρυψώνες για πιθανές ενέδρες, είτε από ανθρώπους είτε από θηρία. Απόμακρα, ακούγονταν αλυχτήματα και κραυγές κάπου-κάπου. Στον ουρανό φτεροκοπούσαν μεγάλα πουλιά, κρώζοντας. Ο Οφιομαχητής ήταν έτοιμος για οτιδήποτε, και είχε πει στην Όλγα να έχει το ενεργειακό πιστόλι της στο χέρι. Στο Γερό Φίδι είχε γνέψει να μη χαλαρώνει.

Η απόσταση που χώριζε τις καλλιεργήσιμες εκτάσεις της Αρκάδνης από τους πρόποδες των νότιων Υσκάριων Ορέων δεν ήταν πολύ μεγάλη, και δεν ήταν δύσκολο να φτάσεις εκεί. Το έδαφος ήταν τραχύ αλλά όχι δύσβατο ακριβώς. Και οι περιοχές ήταν, αναμφίβολα, γεμάτες κρυψώνες αλλά δεν θα τις αποκαλούσες λαβυρινθώδεις. Μπορούσες εύκολα, με μια γρήγορη ματιά, να προσανατολιστείς, όπου κι αν βρισκόσουν.

Οι τρεις ταξιδιώτες ήταν στις υπώρειες των βουνών πριν από το μεσημέρι, και είδαν πως εδώ τα πράγματα άλλαζαν. Τα εδάφη ήταν δύσβατα, και την περιοχή θα μπορούσες να την αποκαλέσεις ακόμα και λαθυρινθώδη αν ήθελες – αν και, φυσικά, σε σύγκριση με τα Σελκόνια Δάση θύμιζε ανοιχτό τόπο.

Ο Γεώργιος άρχισε να ψάχνει για την αρχή των μονοπατιών που διέσχιζαν τα Υσκάρια Όρη προς τα νότια, γιατί χωρίς να ακολουθήσεις μονοπάτια ήταν καταφανώς πολύ δύσκολο να περάσεις από τα βουνά. Έπρεπε να σκαρφαλώσεις. Κι αν ήταν μόνος του δεν αμφέβαλλε ότι άνετα θα τα κατάφερνε· η υπερφυσική δύναμή του θα τον εξυπηρετούσε καλά. Είχε μαζί του, όμως, την Όλγα και το Γερό Φίδι. Και ακόμα κι εκείνος προτιμούσε να βαδίζει πάνω σε μονοπάτια παρά να σκαρφαλώνει... ειδικά αν τύχαινε να του επιτεθεί κανένα επικίνδυνο θηρίο καθοδόν. Μέχρι στιγμής τίποτα δεν τους είχε πειράξει, αλλά ο Γεώργιος δεν ήταν καθόλου σίγουρος ότι η τύχη τους θα συνεχιζόταν έτσι.

Έψαχνε, λοιπόν, για ξεκινήματα μονοπατιών μέσα στους πρόποδες των Υσκάριων Ορέων, ανάμεσα σε ψηλούς βράχους και λόφους και πυκνές συστάδες δέντρων... όταν άκουσε το ελικόπτερο να επιστρέφει. Και, ναι, ήταν το ίδιο. Δεν είχε καμιά αμφιβολία καθώς ύψωνε το βλέμμα του για να το κοιτάξει. Εξάλλου, πόσα ελικόπτερα μπορεί να πετούσαν πάνω από τούτες τις άγριες περιοχές;

«Νάτο πάλι!» είπε η Όλγα.

Το Γερό Φίδι έβγαλε ένα έντονο σύριγμα.

Το αεροσκάφος έκανε κύκλο στον ουρανό και στράφηκε προς τη μεριά τους. Ο Γεώργιος τώρα το κοίταζε με τα κιάλια του (τα κιάλια που είχε πάρει από το όχημα του Γρηγόριου, του μακαρίτη πράκτορα της Νερκάλης, προτού το εγκαταλείψουν σ' εκείνη την αμμουδιά στις παρυφές των Σελκόνιων Δασών) και είδε πως αποκάτω του είχε πολυβόλο. Πυροβόλο, αναμφίβολα. Στην Υπερυδάτια, όλα τα πυροβόλα υπολειτουργούσαν – μία στις τρεις ριπές βαλλόταν σωστά – αλλά αυτό δεν σήμαινε ότι ένα πολυβόλο από τον αέρα, από πάνω σου, ήταν ακίνδυνο.

Ο Γεώργιος άρπαξε την Όλγα από τον πήχη. «Έλα!» είπε, τραβώντας την μαζί του ξαφνικά. Το Γερό Φίδι τούς ακολούθησε καθώς καλύπτονταν πίσω από κάτι μεγάλους βράχους.

Το πολυβόλο άστραψε, και μια ριπή χτύπησε τις πέτρες. Φάνηκε σαν να είχε βάλει κανονικά με την πρώτη προσπάθεια, αλλά ο Γεώργιος ήταν σίγουρος πως αποκλείεται αυτή να ήταν η πρώτη του προσπάθεια.

Η Όλγα κραύγασε, τρομαγμένη. «Μας – μας πυροβολούν;»

Ακόμα μια ριπή. Πέτρες έσπασαν, θραύσματα τινάχτηκαν.

«Μάντισσα είσαι;» είπε ο Γεώργιος, καθώς ήταν κι οι δυο τους γονατισμένοι πίσω από τους μεγάλους βράχους, και το Γερό Φίδι είχε κουλουριάσει την ουρά του, χαμηλώνοντας το σώμα του, μιμούμενος τον συγγενή-κι-Αφέντη του, καταλαβαίνοντας ότι ο κίνδυνος ερχόταν από ψηλά, άρα έπρεπε να είσαι χαμηλά.

«Οι καριόληδες!» σύριξε η Όλγα. «Οι φρουροί της Αρκάδνης!»

Ο Γεώργιος έβλεπε το ελικόπτερο να κάνει κύκλο από πάνω τους, για να τους στοχεύσει από την άλλη μεριά, για να μην τους κρύβουν πλέον τα μεγάλα βράχια. «Δε νομίζω ότι είν' αυτοί,» είπε στην Όλγα, αρπάζοντάς την από τη μέση, σηκώνοντάς την στα χέρια, και τρέχοντας προς ένα σημείο με πυκνή βλάστηση, πεδώντας πάνω από πέτρες. Το Γερό Φίδι τον ακολούθησε δίχως δισταγμό, συρίζοντας, αγριεμένο.

Ο έλικας του αεροσκάφους σπάθιζε τον αέρα, κάνοντας δυνατό θόρυβο. Το πολυβόλο δεν αντέδρασε αμέσως – μάλλον δυσλειτούργούσε – αλλά τελικά έβαλε. Αστοχώντας. Σπάζοντας πέτρες, καταστρέφοντας βλάστηση.

Ο Οφιομαχητής άφησε την Όλγα πίσω από κάτι θάμνους. «Κρύψου καλά,» της είπε, κι έπιασε μια κοτρόνα από κάτω, μια πέτρα που κανονικά άνθρωπος δεν έπρεπε να μπορεί να σηκώσει με το ένα χέρι, όσο-δήποτε δυνατός· αλλά για εκείνον η πέτρα αυτή έμοιαζε να είναι σαν φουσκωτό μπαλόνι.

Το Γερό Φίδι σύριζε, ακούγοντας τον θόρυβο του ελικοπτέρου από πάνω τους. Κι άλλες οβίδες έπεσαν μες στη βλάστηση, αστοχώντας τους ξανά.

Ο Γεώργιος έκανε νόημα στον ερπετοειδή να καλυφτεί, ενώ ένιωθε την οργή του δυνατή μέσα του. «Μείν' εδώ,» γρύλισε, «κι οι δυο σας!» Κι έτρεξε προς τις παρυφές του σύδεντρου. Βγήκε στ'ανοιχτά, στο άτσαλο τοπίο, ανάμεσα σε ογκόλιθους, πάνω σε τραχιές πέτρες και άγριο χειμερινό χορτάρι. Η κοτρόνα ακόμα στο χέρι του. Με το άλλο χέρι κατέβασε την κουκούλα της κάπας του. «Καρντάνη!» φώναξε.

Το ελικόπτερο στράφηκε στη μεριά του, αν και μάλλον όχι επειδή οι επιβάτες του τον άκουσαν, νόμιζε ο Γεώργιος· πρέπει να τον είχαν δει πολύ πριν τον ακούσουν.

Το αεροσκάφος είχε πάρει μια ελαφριά κλίση προς το έδαφος. Το πολυβόλο από κάτω του σημάδευε ευθέως τον Οφιομαχητή. Αλλά, αν προσπαθούσε να πυροβολήσει, δυσλειτούργουσε.

Η ριπή του Οφιομαχητή δεν δυσλειτούργησε.

Το χέρι του ήταν σαν καταπέλτης καθώς, με μια οργισμένη κραυγή, εκτόξευε την κοτρόνα που κρατούσε. Η πέτρα ταξίδεψε στον αέρα με μεγάλη ταχύτητα, στροβιλιζόμενη, και χτύπησε το αεροσκάφος ενώ το πολυβόλο του άρχιζε να βάλλει.

Ο Γεώργιος τιναζόταν ήδη στο πλάι, κουτρουβαλούσε πάνω στο άτσαλο τοπίο. Καμιά οβίδα δεν τον πέτυχε, αλλά θραύσματα από πέτρες ήρθαν προς τη μεριά του μαζί με χώματα και χορτάρι.

Η κοτρόνα συγκρούστηκε με τη μπροστινή μεριά του ελικοπτέρου, σπάζοντας το τζάμι, τραντάζοντας ολόκληρο το αεροσκάφος, το οποίο άρχισε αμέσως να παραδέρνει. Παραλίγο να πέσει σε μια πλαγιά, αλλά ο πιλότος του πρόλαβε να το υψώσει ξανά και να στρίψει.

Τώρα, έκανε κύκλους στον ουρανό πάλι.

Ο Οφιομαχητής άρπαξε μια άλλη πέτρα, μεγαλύτερη από την προηγούμενη, σηκώνοντάς την με τα δύο χέρια αυτή τη φορά. Ήταν ένας ογκόλιθος που φυσιολογικός άνθρωπος αποκλείεται να μπορούσε να σηκώσει μόνος του, ακόμα και φορώντας οργανική στολή ενδυνάμωσης ίσως.

Ο Γεώργιος έτρεξε προς ένα ψηλό σημείο, κι ανέβηκε στην κορφή του με μεγάλες δρασκειλές, τρίζοντας τα δόντια από το βάρος της πέτρας, προσπαθώντας να την κρατά σταθερή, μην του γλιστρήσει. Δεν ήθελε να χάσει αυτό το όμορφο βλήμα.

Το ελικόπτερο δεν επέστρεψε αμέσως. Μάλλον ο οδηγός του είχε φοβηθεί απ' αυτό που είχε αντικρίσει πριν από λίγο. Σίγουρα δεν θα ξανάχε δει άνθρωπο να εκτοξεύει πέτρα με τέτοιο τρόπο, σκεφτόταν ο Οφιομαχητής. Κι επιπλέον, υπέθετε ότι τώρα πρέπει να είχαν δυσκολέψει τα πράγματα για τον αεροπόρο, γιατί το μπροστινό τζάμι είχε σπάσει και ο άνεμος θα έμπαινε μες στο αεροσκάφος δυνατός κι

ενοχλητικός. Χωρίς γυαλιά αποκλείεται να μπορούσες να το οδηγήσεις... αλλά ο πιλότος μάλλον είχε γυαλιά.

Και ερχόταν ξανά προς τον Γεώργιο, εκδικητικά.

Εκείνος εκτόξευσε την πέτρα που κρατούσε υψωμένη με τα δύο χέρια. Ο ογκόλιθος πέταξε σαν πουλί. Το ελικόπτερο, περιμένοντας τώρα την επίθεση, έγειρε στο πλάι και δεν χτυπήθηκε παρά ξυστά.

Το πολυβόλο του έβαλλε· η κάννη του άστραφτε μες στο πρωινό, το κροτάλισμά του αντηχούσε στο ερημικό τοπίο.

Ο Οφιομαχητής πηδούσε ήδη από το ύψωμα, κυλούσε στην πλαγιά. Το σώμα του χτυπήθηκε απόδω κι αποκεί· αισθάνθηκε να τον πονά το τραύμα που είχε δεχτεί από τους Σελκόνιους ερπετοειδείς, κι αυτό που είχε δεχτεί από τους Μαχητές του Άγριου Θεάματος· αισθάνθηκε να τον πονάνε ακόμα και οι πληγές από τους φρουρούς του παλατιού του Πολιτοβασιλέα, στην Οσκάλη. Δεν είχαν περάσει και τόσες ημέρες από τότε που είχε τραυματιστεί.

Οβίδες τον καταδίωξαν, μα καμία δεν τον πέτυχε. Και, φτάνοντας κάτω, σηκώθηκε αμέσως στο ένα γόνατο, άρπαξε ακόμα μια πέτρα μονοχειάρι, και την τίναξε προς τον ουρανό. Αστόχησε, όμως, το ελικόπτερο καθώς αυτό περνούσε από πάνω του κι έφευγε. Απομακρυνόταν. Χανόταν από το βλέμμα του.

Ο Γεώργιος, νιώθοντας την Ευθαλία να σαλεύει νευρικά κάτω απ'το μανίκι του, ορθώθηκε και έτρεξε ως το σύδεντρο όπου είχε αφήσει την Όλγα και το Γερό Φίδι. Τους βρήκε εκεί. Ο ερπετοειδής σύριξε ανήσυχα.

«Έφυγε;» είπε η Όλγα. «Έφυγε;»

«Έτσι φαίνεται. Αλλά ίσως να επιστρέψει.»

«Είσαι καλά; Χτυπήθηκες;» Τον έβλεπε γεμάτο χρώματα από τις πτώσεις.

«Όχι. Πάμε να φύγουμε αποδώ.»

«Κι αν επιστρέψει;»

«Θα δούμε τι θα κάνουμε αν επιστρέψει!» μούγκρισε ο Οφιομαχητής, ελέγχοντας μετά βίας την οργή του, και μόνο χάρη στις διδαχές του Γέρου του Ανέμου. «Πάμε!»

Η Όλγα δεν έφερε αντίρρηση· τον ακολούθησε, ρωτώντας: «Ο Καρντάνης ήταν, έτσι; Ο Καρντάνης. Αυτό το κάθαρμα!»

«Ποιος άλλος; Δε νομίζω ότι οι Μαχητές του Άγριου Θεάματος έχουν ελικόπτερο.»

«Πώς το ήξερε, ο καταραμένος, ότι φύγαμε απ'την πόλη; Πώς μας βρήκε;»

«Ο γαμημένος πανδοχέας,» μούγκρισε ο Οφιομαχητής. «Θα τον πνίξω τον καριόλη με τα ίδια μου τα χέρια αν ποτέ ξαναπεράσω απ'την κωλοπόλη τους – και μετά θα την κάψω ολόκληρη!»

Βάδιζαν μες στους πρόποδες, ψάχνοντας για μονοπάτια προς τα νότια, μονοπάτια που να διασχίζουν τα Υσκάρια Όρη, ενώ συγχρόνως είχαν το νου τους και στον ουρανό. Για την ώρα, όμως, δεν έβλεπαν πουθενά το ελικόπτερο, ή κανένα άλλο αεροσκάφος. Μονάχα άγρια πουλιά φτεροκοπούσαν...

4

«Θάνατος στα μιάσματα των Εχόντων!» κραυγάζει ο Λεωνίδας, και ορμά καταπάνω στον αρχηγό των φρουρών της Σαλντέρια που μας δείχνει με το ενεργειακό σπαθί του – κάποιος λοχίας, νομίζω.

«ΘΑΝΑΤΟΣ!» κραυγάζει κι ο Νικόλαος καθώς αμέσως ακολουθεί τον Λεωνίδα μαζί με δύο από τους στασιαστές. Η Ερασμία εξαπολύει ενεργειακές ριπές από το πιστόλι της, και ο Νηρέας από το δικό του πιστόλι. Το ίδιο και η Λουκία, βλέποντας προς τα πού πηγαίνει το πράγμα. Το ίδιο και η Διονυσία! – αν δεν κάνω λάθος μες στον ξαφνικό χαλασμό.

Ο λοχίας και ο Λεωνίδας διασταυρώνουν τα σπαθιά τους. Ενέργειες τρίζουν επάνω στις λεπίδες και των δύο τώρα. Ατσάλι και φως συγκρούονται ανάμεσά τους.

Και ορμάω κι εγώ για να βοηθήσω τον Λεωνίδα, γιατί φρουροί και μισθοφόροι των Ηρμάντιων έρχονται καταπάνω του από δεξιά κι από αριστερά, όλοι τους μοιάζοντας ξαφνιασμένοι από την αντίδρασή του. Δεν πρέπει να περίμεναν ότι κάποιος από εμάς θα χιμούσε έτσι, σαν τρελός σκύλος, εναντίον τους. Είναι καταφανώς περισσότεροι. Υπερριθμούν αισθητά. Οποιοδήποτε λογικοί στασιαστές θα παραδίδονταν ή θα τρέπονταν σε φυγή, τρέχοντας σαν ουραίοι λαγοί. Αλλά τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου δεν είναι λαγοί: είναι ιοβόλοι δράκοι της Έχιδνας.

Συναντώ έναν από τους μισθοφόρους των Ηρμάντιων, ο οποίος στρέφει τον κεφαλοθραύστη του για να με χτυπήσει. Το Φιλί της Έχιδνας κόβει την ατσάλινη αγκαθωτή κεφαλή του βαρύ όπλου και συνεχίζει κόβοντας και το κεφάλι του χειριστή του, τινάζοντάς το στον αέρα μαζί μ'έναν πίδακα αίματος. Το ακέφαλο σώμα δεν προλαβαίνει να παραπετήσσει καθώς το κλοτσάω με δύναμη, στέλνοντάς το πάνω στους συντρόφους του. Τρεις πέφτουν, μπουρδουκλωμένοι, σαστισμένοι. Ουρλιαχτά αντηχούν.

Δυο γυναίκες της φρουράς μου ορμούν εκατέρωθεν, με λεπίδες και ασπίδες στα χέρια, προσπαθώντας να με παγιδέψουν ανάμεσά τους και να με καρφώσουν από δεξιά κι από αριστερά. Με τις άκριες των ματιών μου βλέπω πως ο Λεωνίδας συνεχίζει να ανταλλάσει σπαθιές με τον λοχία – ενεργειακές σπίθες τινάζονται από τα ξίφη τους. «Προδότη!» νομίζω πως ακούω τον Λεωνίδα να φωνάζει. «ΠΡΟΔΟΤΗ!» Τι σκατά εννοεί;

Δεν έχω χρόνο ν'ασχοληθώ μαζί του· δεν έχω καθόλου χρόνο. Αποκρούω τη λεπίδα της μιας φρουρού και αποφεύγω τη λεπίδα της άλλης, η οποία κάνει ένα σκίσιμο στην κάπα μου. Σπρώχνω την ασπίδα της με το ελεύθερό μου χέρι (έχω ήδη κρύψει το βελονοβόλο μου) και στέλνω τη γυναίκα να κουτρουβαλήσει στο πλακόστρωτο, πάνω στα πόδια ενός άλλου φρουρού, μ'αποτέλεσμα να πέσουν κι οι δύο.

«Τι διάολος της Έχιδνας είσαι;» γρυλίζει η άλλη φρουρός καθώς με σπαθίζει ξανά.

«Ο αρχιδιάολος της Έχιδνας,» αποκρίνομαι, ενώ το Φιλί της Έχιδνας σπάζει το ξίφος της στα δύο. Οπισθοχωρεί, σαστισμένη. Την αρπάζω από την άκρη της ασπίδας που είναι δεμένη στο χέρι της και την τραβάω πίσω, την κάνω μια βόλτα γύρω μου – η γυναίκα ουρλιάζει, μη μπορώντας να σταθεί, τα πόδια της σέρνονται στο πλακόστρωτο – κι άλλη μια βόλτα, και την εκτοξεύω σαν βολίδα καταπάνω σε δυο μισθοφόρους των Ηρμάντιων. Το σπαθί του ενός την καρφώνει κατά λάθος· αίματα τινάζονται.

Ολόγουρά μου προλαβαίνω να δω ότι επικρατεί φονικό χάος προς κάθε μεριά. Οι σύντροφοί μου φαίνεται όλοι να έχουν εμπλακεί με τους φρουρούς της Σαλντέρια και τους μαχητές των Ηρμάντιων. Ελπίζω, όμως, όχι κι ο Αρσένιος και η Διονυσία· ελπίζω αυτοί να είχαν τη σύνεση να απομακρυνθούν, γρήγορα. Και, για μια στιγμή, σκέφτομαι ότι είμαι ηλίθιος που έφυγα απ'το πλευρό τους. Πώς θα τους προστατέψω έτσι;

Δεν έχω άλλο χρόνο για σκέψεις. Ορμάω πρώτος στους δύο μισθοφόρους των Ηρμάντιων που με ζυγώνουν. Το Φιλί της Έχιδνας συγκρούεται με τα όπλα τους, στραφταλίζοντας στα ενεργειακά φώτα και το φεγγαρόφωτο της νύχτας. Το λεπίδι του ενός μισθοφόρου σπάει και τον λιανίζω απ'τον ώμο ως τα πλευρά. Ο συμμαχητής του

παραπατά, αναφωνώντας. Του επιτίθεμαι καρφωτά. Παραμερίζει το σπαθί μου με το δικό του και κάνει να με καρφώσει με το ξιφίδιο που βαστά στο άλλο χέρι. Του αρπάζω τον καρπό και τον γυρίζω, διαλύοντας τα κόκαλά του. Ουρλιάζει. Τον πιάνω μονοχεριάρι από τον μεταλλικό του θώρακα, τον σηκώνω πάνω από τον ώμο μου, και τον εκτοξεύω προς δυο φρουρούς.

Δεν πρέπει να είμαστε μόνοι πλέον, παρατηρώ. Δεν πρέπει να είμαστε μόνο εμείς κι εκείνοι οι πρώτοι στασιαστές εναντίον των φρουρών της Σαλντέρια και των μισθοφόρων της Νοσρίντης. Πρέπει τώρα να έχουν έρθει και κάποιοι άλλοι να μας βοηθήσουν – στασιαστές, προφανώς, κι αυτοί.

Ελευθερία! Ελευθερία! ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ! ακούω να κραυγάζουν. Και: Κάτω οι Έχοντες! Τέλος οι Έχοντες! Και: Έξω τα τέρατα των Ηρμάντιων απ'την πόλη! Έξω οι Ηρμάντιοι! Έξω! Και παντού όπλα συγκρούονται, άνθρωποι χτυπιούνται, σώματα πέφτουν στο πλακόστρωτο, σώματα κυλιούνται, αίματα τινάζονται, αίματα ρέουν πάνω κι ανάμεσα στις πλάκες.

Πού είναι η Διονυσία κι ο Αρσένιος; Δεν τους βλέπω πουθενά. Καλό σημάδι; Ίσως.

Ή ίσως όχι.

Αισθάνομαι την οργή μου να με καταλαμβάνει. Αν αυτά τα μιάσματα τούς έχουν πειράξει...!

Συγκρούομαι ξανά με μισθοφόρους των Ηρμάντιων – τρεις απ'αυτούς. Ο ένας σκοτώνεται αμέσως καθώς το Φιλί της Έχιδνας τον καρφώνει, και τον κλοτσάω προς τυχαία κατεύθυνση. Με τους άλλους ανταλλάσσω μερικά χτυπήματα προτού ο ένας χάσει το χέρι του και διπλωθεί στριγκλίζοντας. Τον άλλο τον γρονθοκοπώ στο κεφάλι καθώς οι λεπίδες μας διασταυρώνονται και τον ρίχνω αναίσθητο παρότι φορά κράνος. Σκοτώνω τον κουλό για να μην κάνει φασαρία, σκίζοντας τον λαιμό του με μια γρήγορη σπαθιά.

Κουφάρια είναι συγκεντρωμένα παντού γύρω από τα πόδια μου. Πατάω επάνω τους. Πιάνω ένα και το τινάζω προς τους δύο φρουρούς που μάχονται εναντίον του Νικόλαου. Ο ένας σωριάζεται, ο άλλος παραπατά και το σπαθί του Τέκνου τον καρφώνει στον λαιμό.

Η Λουκία είναι ξαφνικά δίπλα μου. Με ενεργειακό πιστόλι στο ένα χέρι και σπαθί στο άλλο. Δεν έχει πια πρόβλημα να χρησιμοποιεί και τα δύο χέρια, παρατηρώ. Το αριστερό το έχει βγάλει από τον βρόχο γύρω απ'τον λαιμό της· μ'αυτό είναι που βαστά το πιστόλι. Η λεπίδα της είναι βουτηγμένη στο αίμα. Και η ίδια είναι πιτσιλισμένη με αίμα, αλλά δεν νομίζω ότι είναι δικό της.

«Πού τρέχεις, Καπετάνιε μου;» μου λέει. «Θες να σε χάσω;»

«Πού είν' η Διονυσία;» τη ρωτάω. «Πού είν' ο Αρσένιος;»

«Μη φοβάσαι, η Ερασμία τούς φροντίζει. Τον Αρσένιο, τουλάχιστον· και η Διονυσία δεν απομακρύνεται απ'τον αδελφό της.»

«Τους είδες, δηλαδή;»

«Ναι.»

Τρεις φρουροί μάς ορμάνε και δεν έχουμε άλλο περιθώριο για κουβέ-ντα. Τους λιανίζουμε χωρίς πολλά-πολλά. Πέφτουν σαν να τους χτύπησε θύελλα.

Η Λουκία γελά. «Πάντα είναι χαρά να μάχεται κανείς στο πλευρό σου, Αρχηγέ.»

«Μη με λες πια 'Αρχηγέ',» μουγκρίζω.

Η Λουκία, έχοντας τώρα θηκαρώσει το πιστόλι της, τραβά αυτό που είναι στη ζώνη ενός νεκρού φρουρού. Πρέπει να της έχει τελειώσει η μπαταρία, και μέσα σε τέτοια συμπλοκή κανείς δεν έχει καιρό ν'αλλάζει μπαταρίες στα όπλα του. «Γιατί;»

«Έτσι. Με τσαντίζει. Αν ήμουν σωστός αρχηγός σας οι Αγενοί θα πρεπε ακόμα να οργώνουν την ανοιχτή θάλασσα και τις ακτές της Ι-χθυοδάτιας!» Και η οργή μου είναι τρομερή μέσα μου. Επιτίθεμαι ξανά στους φρουρούς της Σαλντέρια και τους μισθοφόρους των Ηρμάντιων.

Αλλά τώρα δεν στέκονται να με αντιμετωπίσουν· τρέπονται σε φυγή, τα μιάσματα! Σε φυγή!

Και όχι μόνο γύρω μου. Το φαινόμενο είναι γενικευμένο. Κατάλαβαν ότι δεν μπορούν να τα βάλουν μαζί μας· υποχωρούν, σκορπίζονται αποδώ κι αποκεί μες στους δρόμους της Γλυκώνυμης.

Οι στασιαστές ζητωκραυγάζουν – και είναι αρκετοί, παρατηρώ τώρα καθώς προσπαθώ να δαμάσω την οργή μου. Δεν είναι πέντε και δέκα. Πρέπει νάναι καμιά τριανταριά. Τουλάχιστον.

«Αν δεν ήμουν τραυματισμένος, Οφιομαχητή, το σπαθί μου θα είχε δώσει τέλος σ' αυτό το καταραμένο μίσος!» γρυλίζει ο Λεωνίδας, τρίζοντας τα δόντια (και είμαι βέβαιος ότι εννοεί την πληγή στον ώμο του την οποία δέχτηκε στη Μεγάπολη από τους ακόλουθους του Λοκράθου – αν και εγώ δεν βλέπω πλέον να τον ενοχλεί και πολύ). Η λεπίδα του δεν είναι τυλιγμένη με ενέργειες τώρα· μάλλον η μπαταρία έχει ξοδευτεί μες στη λαβή του ξίφους. «Τον προδότη!»

«Προδότης;» του λέω, στρεφόμενος να τον κοιτάξω ευθέως. «Τον ήξερες εκείνο τον τύπο;»

«Αδελφός μου είναι,» μουγκρίζει ο Λεωνίδας, με τα μάτια του να στραφταλίζουν δολοφονικά.

Αδελφός του; Βιολογικός αδελφός του; Μπορεί· είναι κι οι δυο τους καφετόδερμοι, τώρα που το σκέφτομαι...

«Πού είναι η Διονυσία;» ρωτάω. «Πού είναι ο Αρσένιος;»

«Εδώ είμαστε,» ακούω από δίπλα τη φωνή του, και στρέφομαι για να τους δω να με πλησιάζουν μαζί με την Ερασμία η οποία βαδίζει σαν σωματοφύλακας πλάι στον Αρσένιο. Η Ευθαλία είναι τυλιγμένη στον πήχη του, μοιάζοντας κι αυτή σε πολεμική εγρήγορση, κοιτάζοντας αποδώ κι αποκεί, τινάζοντας τη γλώσσα της. Το πρόσωπο της Διονυσίας είναι κοκκινισμένο· στο ένα της χέρι βαστά το ενεργειακό πιστόλι της, στο άλλο ένα σπαθί που νομίζω πως πρέπει να πήρε από κάποιον πεσμένο εχθρό – δεν είναι δικό της.

«Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;» Ο στασιαστής που αρχικά είχε αναγνωρίσει τον Λεωνίδα με δείχνει με το αριστερό του χέρι· στο δεξί κρατά ένα ξίφος ματωμένο από την αιχμή ως τη λαβή. «Ποιος είναι; Είναι... είναι-;»

«Ο Οφιομαχητής!» λέει αμέσως ο Νικόλαος. «Ήρθε να μας βοηθήσει στον αγώνα μας!»

Θα τον σκοτώσω τον γαμημένο.

Το όνομα ταξιδεύει σαν Ζέφυρου άνεμος από στόμα σε στόμα ανάμεσα στους στασιαστές: Οφιομαχητής... Οφιομαχητής... Οφιομαχητής... Πολλοί με είδαν να μάχομαι, και σίγουρα ξαφνιάστηκαν.

Το ίδιο, φυσικά, θα ισχύει και για τους εχθρούς μας. Πόσο θ' αργήσουν τα νέα για την παρουσία μου να φτάσουν στ' αφτιά των Ηρμάντιων; Όχι πολύ, υποθέτω.

«Τι γίνεται εδώ, Ζαχαρία;» ρωτά ο Λεωνίδας τον στασιαστή που τον αναγνώρισε – έναν άντρα ψηλό, λιγνό, που μοιάζει φορτισμένος με τρομερή ένταση, σαν κάθε νεύρο του να είναι τσιτωμένο· γαλανόδερμος και πρασινομάλλης, μ'ένα αργυρό σκουλαρίκι στο δεξιάφτί και μια παλιά ουλή στη μύτη. «Πού είναι ο Διαφεντευτής; Πού είναι ο Ισίδωρος;»

«Νεκρός, Λεωνίδα. Τα μιάσματα τον κρέμασαν χτες–»

«Όχι!»

«Δυστυχώς, αδελφέ μου. Τον κρέμασαν δημόσια. Το έδειξαν και τα δύο τηλεοπτικά κανάλια – τα ελεγχόμενα μιάσματα των Εχόντων! Το έκαναν για να μας εκφοβίσουν, για να μας τρομάξουν. Αλλά δεν τρομάζουμε!» φωνάζει ο Ζαχαρίας υψώνοντας το αιματοβαμμένο σπαθί του, και οι στασιαστές που τον ακούνε τον μιμούνται, μεθυσμένοι από την πρόσφατη νίκη: Δεν τρομάζουμε! Δεν τρομάζουμε!

Ο Ζαχαρίας συνεχίζει, λέγοντας στον Λεωνίδα: «Νόμιζαν τα μιάσματα ότι ο θάνατος του Ισίδωρου θα έδινε τέλος στην επανάσταση, αλλά λάθρεψαν–»

«Ο θάνατός του έκανε την επανάσταση πιο δυνατή!» παρεμβαίνει μια γυναίκα που δεν αναγνωρίζω, η οποία, περνώντας ανάμεσα από τους στασιαστές, έρχεται να σταθεί πλάι στον Ζαχαρία, λευκόδερμη, κορακομάλλα, πιτσιλισμένη με αίματα, που τα περισσότερα σίγουρα δεν είναι δικά της. Ωστόσο, είναι τραυματισμένη στον αριστερό ώμο και στον δεξή μηρό – όμως κανένα από τα τραύματα δεν φαίνεται να την ενοχλεί ιδιαίτερα. Στο ένα της χέρι βαστά ένα τσεκούρι· στο άλλο ένα ρόπαλο με σιδερένια κεφαλή. Και τα δύο είναι καταφανές ότι χρησιμοποιούνταν πριν από μερικές στιγμές. Τα μαλλιά της είναι πρόχειρα δεμένα πίσω απ'το κεφάλι της – δυο τούφες μόνο· τα υπόλοιπα χύνονται στους ώμους της, ανακατεμένα. Στα μάτια της έχει μια γυαλάδα που, δεν μπορεί να κάνω λάθος, τη σημαδεύει αμέσως ως Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου, σαν να έχω δει το Ιερό Σημάδι επάνω της.

«Πρέπει να φύγουμε!» πετάγεται ξαφνικά ένας στασιαστής. «Θα φέρουν κι άλλους! Θα φέρουν εδώ όλο τους τον στρατό!»

«Ας τονε φέρουν!» λέει ένας άλλος στασιαστής. «Ο Οφιομαχητής είναι μαζί μας! Ο Οφιομαχητής!»

«Ο σύντροφός σας έχει δίκιο!» παρεμβαίνω αμέσως, μεγαλόφωνα, προτού αρχίσουν να κραυγάζουν σαν παλαβοί. «Καλύτερα ν'απομακρυνθείτε από τούτη την περιοχή όσο πιο γρήγορα μπορείτε!» Και τα λόγια μου, ευτυχώς, φαίνεται να έχουν κάποια βαρύτητα γι'αυτούς. Πραγματικά, μοιάζει νάχουν πιστέψει τον Νικόλαο. Νάχουν πιστέψει ότι ήρθα στη Σαλντέρια για εκείνους. Για να τους βοηθήσω στον αγώνα τους. (Θα τα πούμε αργότερα με τον Νικόλαο, μα την Έχιδνα!)

Ρωτάω τον Ζαχαρία και τη λευκόδερμη, κορακομάλλα γυναίκα: «Ο Ναυτοκάπελας του Σωσμένου είναι εδώ; Είναι ζωντανός;»

«Ναι,» μου απαντά εκείνη, κοιτάζοντάς με με βλέμμα λαίμαργο, σαν ν'αντικρίζει κάτι το εξωφρενικό που δεν μπορεί να χορτάσει. «Τα μιάσματα δεν πλησίασαν το καπηλειό, Οφιομαχητή.»

«Το πλησίασαν, δηλαδή,» προσθέτει ο Ζαχαρίας, «αλλά δεν εισέβαλαν εκ—»

«Ξέρουν ότι είναι κέντρο σας;» Δε μιλάμε δυνατά τώρα· μόνο όσοι είναι πολύ κοντά μας μπορούν να μας ακούσουν.

«Δε νομίζω. Δεν προσπάθησαν να μουν. Κι ο Ναυτοκάπελας το έκλεισε το μαγαζί αμέσως μόλις άκουσε τη φασαρία στους δρόμους—»

«Κι αν ήξερε ότι ήσουν εδώ, Οφιομαχητή, θα ήταν έξω τώρα!» γελά η κορακομάλλα γυναίκα. «Δεν περνά μέρα που να μη μου λέει για σένα.»

Την κοιτάζω συνοφρυωμένος. «Να σου...; Ποια είσαι;»

«Η φίλη σου με ξέρει,» αποκρίνεται η γυναίκα δείχνοντας δίπλα μου με το βλέμμα της.

Γυρίζω και κοιτάζω τη Λουκία, η οποία αντικρίζει τη γυναίκα σαν να τη βλέπει για πρώτη φορά. Σαν. «Δε φανταζόμουν, όμως, ποτέ τι ήσουν, Μάρθα...» λέει.

«Ό,τι κι εσύ, όπως φαίνεται.»

«Κάνεις λάθος. Δεν—»

«Είσαι η γυναίκα του Κοσμά;» ρωτάω, καθώς θυμάμαι ότι η Λουκία μού είχε πει πως ο Κοσμάς είναι τώρα παντρεμένος στη Σαλντέρια.

Η Μάρθα νεύει, υπομειδιώντας. «Παντρεμένη με τις ευλογίες της Έχιδνας, Οφιομαχητή.»

«Γεώργιο με λένε,» της λέω.

Γελά. «Το ξέρω, φυσικά.»

«Πού είναι ο Κοσμάς τώρα; Είναι κοντά;»

Νεύει ξανά. «Μπορώ να σε οδηγήσω σ'αυτόν.»

«Πάμε τότε,» συμφωνώ. «Πρέπει, ούτως ή άλλως, ν'απομακρυνθούμε αποδώ προτού κι άλλα μιάσματα των Εχόντων συγκεντρωθούν.» Και φωνάζω στους στασιαστές: «Φύγετε! Φύγετε! Απομακρυνθείτε!»

Με χαιρετάνε, υψώνοντας τα όπλα τους, υψώνοντας τις γροθιές τους, και σκορπίζονται στους τριγύρω δρόμους, καθώς εγώ κι οι σύντροφοί μου ακολουθούμε τη Μάρθα και τον Ζαχαρία και μερικοί από τους στασιαστές έρχονται μαζί μας. Τέκνα κι αυτοί; Ίσως. Ορισμένοι.

Το καπηλειό δεν είναι μακριά· στρίβουμε λίγο παρακάτω και το βλέπω σε μια γωνιά. Κλειστό, όπως είπε ο Ζαχαρίας: αμπαρωμένο, έτοιμο για πολιορκία. Η απλή ξύλινη πινακίδα πάνω απ'την πόρτα του γράφει Ο ΣΩΣΜΕΝΟΣ. Αλλά η Μάρθα δεν μας οδηγεί εκεί· μας οδηγεί σ'ένα στενωρύμι παραδίπλα το οποίο δεν φαίνεται νάχει γνωρίσει τις πρόσφατες συμπλοκές. Ένας σωλήνας είναι σπασμένος εδώ και νερά τρέχουν καταλήγοντας σε μια σχάρα υπονόμου. Τρεις γάτες μάς κοιτάζουν: σαν στοιχειά, τα σώματά τους δεν φαίνονται μες στη νύχτα, μονάχα τα γυαλιστερά μάτια τους. Δεν υπάρχει φωτισμός σε τούτο το σοκάκι παρά μόνο από το φεγγαρόφωτο που γλιστρά ανάμεσα από τα οικοδομήματα.

Η Μάρθα (που τώρα έχει κρεμάσει το τσεκούρι της στην πλάτη και το ρόπαλό της στη ζώνη, και τα χέρια της είναι άδεια) κάνει νόημα στους στασιαστές που μας έχουν ακολουθήσει να φύγουν, κι εκείνοι υπακούνε, εξαφανίζονται προς άλλη μεριά. «Εδώ,» μας λέει η Μάρθα, βαδίζοντας προς έναν τοίχο του σοκακιού, πλησιάζοντας μια πόρτα που τώρα μόνο διακρίνω μες στα σκοτάδια.

«Λεωνίδα,» ρωτά, σταματώντας ξαφνικά, κοιτάζοντας πάνω απ'τον ώμο της το άλλο Τέκνο, «είναι όλοι δικοί μας;»

«Ναι.»

«Αδελφόφεις; Η Λουκία είπε ότι—»

«Η Λουκία είναι φίλη του Οφιομαχητή· έχει έρθει ακόμα και στο άντρο της Βασίλισσας.»

«Οι άλλοι είναι όλοι αδελφόφεις;»

«Εκτός απ'τον Αρσένιο και την αδελφή του· αλλά ο Αρσένιος είναι ευλογημένος απ'τη Μεγάλη Κυρά, και για την αδελφή του εγγυάται ο Οφιομαχητής.»

Η Μάρθα μου ρίχνει ένα βλέμμα που μοιάζει να λέει *Ελπίζω να μη φέρνεις προδότες μαζί σου και, μετά, χτυπά την ξύλινη πόρτα συνθηματικά. Περιμένει.*

Απόμακρα, ακούμε κάποιες φασαρίες. Φασαρίες που έρχονται από απόσταση πολλών δρόμων αναμφίβολα. Φασαρίες που δεν μοιάζει να υπάρχει περίπτωση να μας πλησιάσουν. Ολόκληρη η Σαλντέρια πρέπει νάχει ξεσηκωθεί. Αυτός ο Ισίδωρος, ο Διαφεντευτής των Τέκνων, μάλλον ήταν πολύ δημοφιλής ανάμεσα στους στασιαστές της περιοχής. Και οι άνθρωποι αντέχουν την καταπίεση και την εκμετάλλευση ως ένα σημείο: ύστερα... άσχημα πράγματα ακολουθούν. Η Έχιδνα δείχνει την οργή της.

Η ξύλινη πόρτα μισανοίγει, κι από τη χαραμάδα ακούω μια φωνή που είχα χρόνια ν'ακούσω και που με κάνει να χαίρομαι, να χαίρομαι πολύ:

«Μάρθα. Έλα μέσα! Έλα!»

«Σου φέρνω έναν παλιό φίλο,» λέει εκείνη περνώντας το κατώφλι, «και μερικούς συντρόφους του Μεγάλου Αγώνα. Και μια γνωστή σου, επίσης.»

Ακολουθούμε τη Μάρθα και μπαίνουμε σ'ένα δωμάτιο που δεν είναι φτιαγμένο ακριβώς για να χωρά έντεκα ανθρώπους. Και τώρα είμαστε έντεκα, συμπεριλαμβανομένου του Κοσμά.

Είναι όπως τον θυμάμαι, ο παλιοπειρατής, αν και τότε δεν στηριζόταν σε μπαστούνι για να στέκεται όρθιος. Όχι πως τώρα στηρίζεται και πολύ βαριά εκεί, αλλά στηρίζεται. Και τα μάτια του με κοιτάζουν γουρλωμένα καθώς μ'αντικρίζει ανάμεσα στους άλλους. «*Αρχηγέ,*» κάνει σαν να νομίζει ότι βλέπει υδατοφάσμα, όπως αυτά που αναφέρουν ότι βλέπουν οι ναυτικοί που χάνονται στις ανοιχτές θάλασσες – πολλά από τα οποία υποτίθεται πως είναι οι νεκροί που βγαίνουν από τα σαγόνια του Αβυσσαίου και κολυμπούν ως επάνω, στον αφρό.

Χαμογελάω. «Κοσμά. Είσαι το πιο όμορφο θέαμα που έχω δει εδώ και μέρες.» Και γελάω καθώς του δίνω το χέρι μου.

Το σφίγγει, γελώντας κι εκείνος. «Μα την Έχιδνα, Αρχηγέ! Τι κάνεις εδώ, μα την Έχιδνα;»

«Ήρθε να πολεμήσει μαζί μας, αγάπη μου,» του λέει η Μάρθα. «Να μας βοηθήσει να ξεπαστρέψουμε τους Έχοντες και τους συμμαχούς τους.»

«Όχι ακριβώς. Δεν ήρθα γι' αυτό,» τους πληροφορώ, ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου κρατά υπό έλεγχο την οργή μου.

Η Μάρθα με κοιτάζει με βλέμμα σχεδόν άγριο. «Τι εννοείς;»

«Δεν ήρθα γι' αυτό στη Σαλντέρια,» εξηγώ. «Δεν ήξερα καν τι γινόταν εδώ. Μόλις πριν από λίγη ώρα μπήκα στο λιμάνι, ερχόμενος από Κεντρυδάτια.»

Η Μάρθα στρέφει το βλέμμα της στον Λεωνίδα. Εκείνος τής λέει: «Θα βοηθήσουμε, τώρα που είμαστε εδώ.»

Η Ερασμία παρεμβαίνει: «Ο Αρσένιος πρέπει να μεταφερθεί στο άντρο, Λεωνίδα. Η Βασίλισσα τον θέλει.»

«Ποιος είν' ο Αρσένιος;» ρωτά η Μάρθα. «Και ποια είς' εσύ; Είσαι αδελφή μας, έτσι;»

«Φυσικά,» αποκρίνεται η Ερασμία, «και ο Αρσένιος—»

«Θα τα πούμε όλα,» τη διακόπτω. «Μπορούμε κάπου να καθίσουμε, Κοσμά;»

«Ναι, εννοείται, Αρχηγέ. Ελάτε αποδώ, γιατί σε τούτο το δωμάτιο δεν χωράμε.» Ο παλιός Δευτεροκαπετάνιος του Δηλητηριασμένου Σαλαχιού βαδίζει προς μια ανοιχτή πόρτα· και, πάλι, δεν στηρίζεται βαριά στο ραβδί του, αλλά στηρίζεται. Τα τραύματα που δέχτηκε σ' εκείνη την τρομερή ενέδρα στο Άνοιγμα έχουν μείνει μαζί του. Τυχερός είναι που έζησε, μάλλον. Όπως και η Λουκία. Αλλά εκείνης φαίνεται να της κόστισε λιγότερο· η Σιλοάρνη την καλοκοίταξε.

Φεύγουμε απ' το μικρό σαλονάκι, διασχίζουμε έναν εξίσου μικρό διάδρομο, ο ένας πίσω απ' τον άλλο (γιατί δεν μας χωρά αλλιώς), και φτάνουμε σε μια τραπεζαρία: μια αίθουσα με μπαρ και πολλά τραπεζάκια. Τα φώτα ήταν σβηστά αρχικά αλλά ο Κοσμάς αμέσως τα άναψε. Τα παντζούρια του μεγάλου παραθύρου πλάι στην εξώπορτα είναι κλειστά κι αμπαρωμένα. Όπως κι η ίδια η εξώπορτα, φυσικά. Πριν από λίγο τα είδαμε από την έξω μεριά· τώρα τα βλέπουμε κι από τη μέσα.

«Καλωσήρθες, Αρχηγέ, στο καπηλειό μου, τον Σωσμένο,» μου λέει ο Κοσμάς. Και θέλω να του ζητήσω να μη μ' αποκαλεί αρχηγό – δεν ήμουν

σωστός αρχηγός τους, ούτως ή άλλως, εκεί όπου τελικά τους οδήγησα – αλλά, για κάποιο λόγο, δεν μπορώ. Όχι τώρα, τουλάχιστον.

«Ο μικρός;» ρωτά η Μάρθα. «Κοιμάται;»

«Ναι, επάνω,» της αποκρίνεται ο Κοσμάς· και υποθέτω πως μιλάνε για το παιδί τους. Η Λουκία δεν μου έχει πει ότι έχουν παιδί, αλλά για τι άλλο να μιλάνε;

Μετά, ο Κοσμάς – ο Ναυτοκάπελας – μας λέει: «Καθίστε. Καθίστε όπου βρίσκετε. Ποτά έρχονται!» Και βαδίζει προς το μπαρ. «Τι έγινε;» ρωτά τη Μάρθα, που τον ακολουθεί. «Οι φασαρίες σταμάτησαν;»

«Ναι. Εδώ γύρω, δηλαδή.»

Καθόμαστε στα τραπέζια του καπηλειού, και ο Αρσένιος ρωτά: «Τι μέρος είν’ αυτό; Μπαρ; Πανδοχείο;»

«Το καπηλειό ‘Ο Σωσμένος’,» του απαντά η Ερασμία.

Ο Ακατάλυτος πηδά πάνω σ’ένα τραπέζι, κι αποκεί σ’ένα άλλο.

Ο Κοσμάς μάς φέρνει ποτά. Στη Λουκία λέει: «Μαζί με τον Αρχηγό, ε; Έπρεπε να το περιμένω. Όμως... δεν είσαι κι εσύ Τέκνο τώρα, Λουκία, είσαι;»

«Όχι. Αλλά η Σιλοάρνη μ’έριξε κοντά τους.» Ανασηκώνει τους ώμους. Πίνει μια γουλιά απ’τη μπίρα της.

Ο Κοσμάς κάθεται αντίκρυ μου, και η Μάρθα πλάι του.

Η Λουκία τον ρωτά: «Από πότε το ήξερες ότι η γυναίκα σου είναι φίδι;»

Η Μάρθα την αγριοκοιτάζει.

«Από την αρχή σχεδόν,» αποκρίνεται ο Κοσμάς, και η Λουκία μοιάζει ξαφνιασμένη απ’την απάντησή του.

«Αλλά εσύ... δεν είσαι...;»

«Εγώ είμαι μόνο περιφερειακό μέλος. Ακόμα κι αν ήθελα να περάσω από τις δοκιμασίες τους δεν θα μπορούσα, Λουκία. Τα τραύματά μου...»

Ο Λεωνίδας παρεμβαίνει: «Πείτε μας τι συμβαίνει στη Σαλντέρια. Πείτε μας ακριβώς τι συμβαίνει. Μόλις ήρθαμε εδώ, και δεν ξέρουμε τίποτα. Θέλαμε να μιλήσουμε στον Διαφεντευτή για να μας δώσει ένα όχημα ώστε να ταξιδέψουμε στο άντρο της Βασίλισσας, αλλά... Ο Αρσένιος είδε ένα—»

Τον διακόπτω: «Πείτε μας τι συμβαίνει εδώ.»

Και η Μάρθα, ο Ζαχαρίας, κι ο Κοσμάς μάς λένε.

Πριν από έξι μέρες, ο στρατός των Ηρμάντιων έφτασε έξω από τα τείχη της πόλης. Ήταν πραγματικά αχανής – «πάνω από δέκα χιλιάδες μαχητές!» λέει ο Ζαχαρίας (εξωφρενικό μέγεθος στρατού για την Ιχθυδάτια), «και πάνω από δυο χιλιάδες πολεμικά οχήματα, σίγουρα!» – και, εκτός αυτού, είχε και πολλούς ερπετοειδείς μέσα του. Άγριους άποδες ερπετοειδείς, από τους Ουραίους Δασότοπους. «Ποτέ ξανά κανείς δεν έχει δει τόσους συγκεντρωμένους ερπετοειδείς ανάμεσα σ' ανθρώπους!» λέει ο Ζαχαρίας· και η Μάρθα: «Κι από πάνω τους κυμάτιζαν οι σημαίες του Αρχέγονου Όφεως. Ο Οφιογενής.»

Αρχηγός του στρατεύματος είναι ο Ευάγγελος Ηρμάντιος, ένας από τους άρχοντες της Νοσρίντης, που κανείς, σύμφωνα με τις φήμες, δεν αμφιβάλλει για τις στρατηγικές και πολεμικές του ικανότητες. Και τώρα λέγεται πως τον αποκαλούν «ο Ευάγγελος το Ξίφος των Όφεων», και ψιθυρίζουν ότι το μισό αίμα μέσα του είναι αίμα ερπετών των Ουραίων Δασότοπων, και είναι ευλογημένος από την Έχιδνα. «Το ίδιο κυκλοφορεί και για τους άλλους καταραμένους Ηρμάντιους, βέβαια,» λέει η Μάρθα, «οπότε δεν είναι να το παίρνεις και πολύ σοβαρά. Έχουν στείλει παντού τους κατασκόπους τους για να σπέρνουν φήμες, να τους κάνουν να μοιάζουν σπουδαίοι.» Κι ο Ζαχαρίας προσθέτει: «Μιάσματα...»

Οι κάτοικοι της Σαλντέρια περίμεναν ότι η ορδή των Ηρμάντιων – η Ορδή των Όφεων, όπως τη λένε, ή η Οργή των Όφεων, ή το Φίδι των Ηρμάντιων (γιατί είναι μακρύ το στράτευμα σαν φίδι, και γεμάτο ερπετοειδείς επιπλέον) – θα πολιορκούσε την πόλη. Και φοβόνταν ότι η πόλη θα έπεφτε, μέσα σε μια, δυο μέρες πιθανώς. Πώς μπορούσε να αντισταθεί;

Η Ορδή των Όφεων, όμως, δεν επιτέθηκε. Τα είχαν συμφωνήσει με τους Έχοντες από πριν – «τα μιάσματα!» τους στολίζει η Μάρθα – έτσι ο στρατός τους πέρασε χωρίς να πειράξει τη Σαλντέρια αλλά αφήνοντας εδώ ένα μέρος του. Τουλάχιστον χίλιους μαχητές και εκατό πολεμικά οχήματα, και κάποιους άγριους ερπετοειδείς ανάμεσά τους – «τους έχουμε δει,» μας διαβεβαιώνει η Μάρθα· «πλάσματα του Αρχέγονου Όφεως: τέρατα.» Αρχηγός αυτών των τοπικών δυνάμεων είναι η Ειρήνη Ηρμάντια, αδελφή του Ξίφους των Όφεων, που πολλοί τη λένε

«η Ειρήνη του Πολέμου», και φημολογείται πως στο σπαθί είναι τόσο δεινή όσο ο αδελφός της, ο Ευάγγελος. «Εννοείται, βέβαια, πως κι αυτή έχει μέσα της αίμα από αρχαία φίδια,» λέει η Μάρθα μορφάζοντας, αναποδογυρίζοντας τα μάτια. «Φυσικά.»

Τις τελευταίες ημέρες, τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου ετοίμαζαν εξέγερση στη Σαλντέρια μαζί με τους άλλους στασιαστές – ξεσηκωμένους εργάτες, κυρίως. Ήταν στα πρόθυρα να την ξεκινήσουν την επανάσταση όταν η Οργή των Όφρων ζύγωσε την πόλη και άφησε πίσω της το Σκατό των Όφρων, όπως λένε οι ντόπιοι τις δυνάμεις των Ηρμάντιων που έμειναν εδώ.

«Τα καταραμένα μιάσματα, οι Έχοντες, πρέπει να τόχαν ψυλλιαστεί αυτό που ετοιμάζαμε,» εικάζει ο Ζαχαρίας. «Τα κωλοβατράχια πρέπει να τους το είχαν σφυρίζει με τα άθλια κοάσματά τους – οι ακόλουθοι του Λοκράθου, που έχουν πράκτορές τους απλωμένους παντού και παρακολουθούν για οτιδήποτε το ύποπτο. Εδώ και καιρό συνεργάζονται με τους Έχοντες και προσπαθούν να μας διαλύσουν.»

Οι Έχοντες, επομένως, μάλλον προετοιμάζονταν για την εξέγερση που θα γινόταν. Αλλά δεν ήξεραν και πολλά γι' αυτήν· οι κατάσκοποί τους δεν είχαν φτάσει τόσο βαθιά. Οπότε, φοβόνταν τι τους επιφύλασσε το μέλλον – «και πολύ καλά έκαναν και φοβόνταν,» προσθέτει ο Ζαχαρίας· «ακόμα πρέπει να φοβούνται» – και σκέφτηκαν ότι χρειάζονταν επιπλέον υποστήριξη.

«Την οποία βρήκαν από τους Ηρμάντιους,» λέει η Μάρθα. «Γι' αυτό τα καθάρματα του Αρχέγονου Όφρων άφησαν εδώ τόσους μαχητές τους. Για να φοβηθούμε και να μην εξεγερθούμε.»

«Αλλά τα Τέκνα δεν φοβούνται κανέναν, Οφιομαχητή,» λέει ο Ζαχαρίας, μιλώντας συγκεκριμένα σ' έμένα για κάποιο λόγο, σαν να έχει να μου αποδείξει κάτι. «Ούτε ο καταπιεσμένος λαός της Σαλντέρια φοβάται τίποτα πλέον.»

Η επανάσταση ξέσπασε – «σαν φαρμακερή θύελλα της Έχιδνας,» λέει η Μάρθα – την επόμενη μέρα κιόλας αφότου το Σκατό των Όφρων είχε καθίσει στην πόλη. Και συμπλοκές γίνονται στους δρόμους της Σαλντέρια, απ' άκρη σ' άκρη, από τότε ως τώρα. «Τα μισά εργοστάσια έχουν σταματήσει τελείως τις εργασίες τους,» τονίζει με κάποια περηφάνια ο Ζαχαρίας. «Και τ' άλλα μισά υπολειτουργούν,» προσθέτει ο Κοσμάς,

διαδικαστικά, ο οποίος δεν μοιάζει να διαφωνεί μ'αυτό που συμβαίνει μα ούτε και τόσο ένθερμος δείχνει όσο η γυναίκα του κι ο Ζαχαρίας. (Κουρασμένος. Μου φαίνεται πολύ κουρασμένος. Και δεν είναι μια κούραση προσωρινή, είμαι σίγουρος. Είναι μια κούραση που, υποθέτω, κουβαλά μαζί του από εκείνη την ενέδρα στο Άνοιγμα...)

Προχτές, ο Διαφεντευτής των Τέκνων της Σαλντέρια, μαζί με μερικούς συντρόφους του και πολλούς εξεγερμένους εργάτες και απελευθερωμένους δούλους, επιτέθηκε στις εγκαταστάσεις της Παράκτιας Μηχανουργικής στο Πλατύ Λιμάνι, προκαλώντας εκεί πολλές καταστροφές και καταλαμβάνοντας τον χώρο.

«Στην Παράκτια Μηχανουργική;» λέω. «Προχτές;»

«Ναι,» αποκρίνεται ο Ζαχαρίας.

Η Λουκία λέει: «Γι'αυτό το πλοίο μας σταμάτησε μεσοπέλαγα...»

«Τι;» κάνει η Μάρθα.

Τους εξηγώ ότι ήμασταν μέσα στο Κήτος της Σαλντέρια–

«Πλοίο της Μηχανουργικής!» λέει αμέσως η Μάρθα.

«Ακριβώς. Και οι μηχανές του σταμάτησαν να λειτουργούν όταν ο Διαφεντευτής σας σαμπόταρε τους μηχανισμούς της εταιρείας.»

«Αν το ξέραμε ότι ήσουν επάνω στο σκάφος, Οφιομαχητή!...» λέει ο Ζαχαρίας.

«Δεν είχατε τρόπο να το ξέρετε, όμως. Τι έγινε μετά;»

Ο Διαφεντευτής δέχτηκε σφοδρές επιθέσεις από τα μιάσματα – τη Φρουρά της Σαλντέρια και τους μαχητές του Αρχέγονου Όφεως – ενώ ήταν κλεισμένος στις εγκαταστάσεις της Παράκτιας Μηχανουργικής. Αγωνίστηκε σαν δράκος της Έχιδνας μαζί με τους υπόλοιπους στασιαστές, αλλά στο τέλος οι εχθροί νίκησαν. Εισέβαλαν στις εγκαταστάσεις και τσάκισαν τους επαναστάτες που ήταν παγιδευμένοι εκεί. Τον Ισίδωρο τον αιχμαλώτισαν («αλλά όχι προτού στείλει στον Αβυσσαίο πολλά απ'αυτά τα μιάσματα, είμαι σίγουρος, Οφιομαχητή!» λέει ο Ζαχαρίας) και δεν κράτησαν κρυφή την αιχμαλωσία του. Τη διατυμπάνισαν μέσω των βρομερών καναλιών τους· έδειξαν τον αιχμάλωτο στις οθόνες. Τον έδειξαν γυμνό, με το Ιερό Σημάδι επάνω του – «τα μιάσματα!» συρίζει η Μάρθα με δολοφονική γυαλάδα στα φανατικά μάτια της – και δήλωσαν ότι σύντομα θα τον εκτελούσαν. Πράγμα το οποίο έκαναν, φυσικά. Σήμερα το πρωί, στην Πλατεία των Αρχόντων, στην

Ισόδρομη, βόρεια της Γλυκώνυμης. Οι φρουροί της Σαλντέρια ήταν εκεί, και μαζί τους οι μαχητές των Ηρμάντιων, θέλοντας να δείξουν ότι το Σκατό των Όφρων είναι εναντίον των «τρομοκρατών» – «θέλοντας να μας τρομοκρατήσουν, τα μιάσματα!» λέει η Μάρθα.

«Αλλά δεν τρομάζουμε εύκολα,» τονίζει για πολλοστή φορά ο Ζαχαρίας. «Προσπαθήσαμε να σώσουμε τον Διαφεντευτή, να σταματήσουμε την εκτέλεση. Τους επιτεθήκαμε. Μεγάλος σαματάς έγινε. Αλλά δεν μπορούσαμε να σπάσουμε τον κλοιό τους και να φτάσουμε στον Ισίδωρο. Μέχρι και δυο ελικόπτερα είχαν φέρει, τα μιάσματα, και μας έριχναν από ψηλά με ηχητικά όπλα!»

«Τον κρέμασαν,» λέει η Μάρθα, «τον εκτέλεσαν, τα τέρατα. Αλλά την ίδια ημέρα που ο Διαφεντευτής μας πέθανε η Μεγάλη Κυρά μάς έστειλε τον πιο δεινό αγωνιστή της... τον Οφιομαχητή.» Και τα μάτια της στραφταλίζουν μ' αυτή τη φανατική γυαλάδα που έχουν τα μάτια όλων των Τέκνων του Φαρμακερού Κύκλου. «Θα θριαμβεύσουμε, καθαρίζοντας τη Σαλντέρια από τα μιάσματα!»

Βρήκαν την αρχή ενός μονοπατιού καθώς μεσημέρι πλησίαζε και την ακολούθησαν περνώντας ανάμεσα από ψηλούς βράχους και ορεινά δέντρα, διασχίζοντας τους πρόποδες και πλησιάζοντας τα βουνά. Το κρύο ήταν αρκετά δυνατό παρότι κι οι δύο ήλιοι μεσουρανούσαν.

«Τι θα γίνει αν το ελικόπτερο γυρίσει ενώ είμαστε πάνω στο μονοπάτι;» ρώτησε η Όλγα.

«Θα δούμε,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος.

Μετά από μερικές στιγμές, η Όλγα είπε: «Τι θα γίνει αν γυρίσει μαζί με περισσότερα ελικόπτερα;»

«Δε νομίζω ότι έχει τόσα ελικόπτερα στη διάθεσή του ο Καρντάνης.»

«Πού το ξέρεις;»

Ο Γεώργιος δεν της απάντησε, κρατώντας μακριά την οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου.

Το Γερό Φίδι έβγαλε ένα μακρόσυρτο σύριγμα. Ετούτο το μέρος το έκανε να αισθάνεται σιτωμένο. Είχε την αίσθηση ότι παντού κίνδυνοι ελλόχευαν. Απόμακροι θόρυβοι αντηχούσαν: αλυχτήματα, κραυγές, κρωξίματα...

Το μονοπάτι διακλαδιζόταν, παρατήρησαν, αλλά ο Γεώργιος δεν το θεώρησε σκόπιμο ν'αλλάξουν κατεύθυνση. Αν και από ένα σημείο κι έπειτα αμφίβολο ήταν πιο παρακλάδι ακριβώς ακολουθούσαν αρχικά. Το μονοπάτι διχάλωνε και καμιά διχάλα δεν ήταν ευθεία μπροστά τους. Και μετά διχάλωνε ξανά, και ξανά... Ύστερα από τη δεύτερη διχάλα αντίκρισαν ένα πτώμα φαγωμένο από θηρία. Κάποιος άτυχος ταξιδιώτης, μάλλον, ο οποίος δεν αποκλειόταν να ήταν και θύμα του Άγριου Θεάματος της Αρκάδνης.

«Δε μ'αρέσει αυτό,» είπε η Όλγα. «Νεκρό άνθρωπο είχαμε συναντήσει και προτού μπούμε στα Σελκόνια Δάση...»

«Δε χαίρεσαι που κάποιοι είναι πάντα μπροστά απ'το κατώφλι για να μας προϋπαντήσουν;»

«Όχι όταν έχει έρθει απ'το στόμα του Αβυσσαίου!»

«Μην είσαι παράξενη.»

«Εγώ; Παράξενη;» Η Όλγα δεν είχε άλλο κουράγιο να συνεχίσει αυτή την κουβέντα.

Ο Οφιομαχητής μειδίασε μέσα απ'την κουκούλα της κάπας του.

Όταν είχαν αφήσει πίσω τους τους πρόποδες των Υσκάριων και βρίσκονταν πλέον μέσα στα βουνά, και τα μονοπάτια συνεχίζονταν ακόμα πιο μπλεγμένα από πριν, ο Γεώργιος αποφάσισε ότι ήταν αναμφίβολα ώρα να ξεκουραστούν. Η Όλγα δεν διαφώνησε: τα πόδια της την ενοχλούσαν μέσα στις μπότες της, το ίδιο και το τραύμα στον μηρό της – εκεί όπου είχε καρφωθεί εκείνο το βέλος των Σελκόνιων ερπετοειδών πριν από κάποιες ημέρες. Δεν είχε θεραπευτεί πλήρως ακόμα, αν και δεν την παρακώλυε. Εξαρχής δεν ήταν τίποτα το σοβαρό, ευτυχώς.

Ο Οφιομαχητής έψαξε για καμιά σπηλιά πέρα από τα μονοπάτια και δεν άργησε να βρει μία επάνω σε μια πλαγιά. Το ορεινό μέρος ήταν γεμάτο σπηλιές, κοιλώματα, σχισμάδες. Φωτίζοντας το εσωτερικό με τον φακό του, ο Γεώργιος μπήκε ακολουθούμενος από τους συντρόφους του. Το μόνο που κατοικούσε εδώ ήταν μερικές πτερόσαυρες που διαχέιμαζαν. Δεν έφεραν αντίρρηση στο να έχουν παρέα τον Γεώργιο. Ήταν φιλικές. Φτεροκόπησαν μερικές φορές και μετά ησύχασαν ξανά, έπεσαν σε ύπνο.

Ο Οφιομαχητής άναψε φωτιά με ξύλα που είχε συλλέξει καθοδόν, και έφαγαν από τις προμήθειές τους και ξεκουράστηκαν χωρίς τίποτα να τους ενοχλήσει. Η Όλγα και το Γερό Φίδι κοιμήθηκαν. Ο Γεώργιος φυλούσε σκοπιά μαζί με την Ευθαλία, κοιτάζοντας τον ουρανό έξω απ'τη σπηλιά. Μόνο πουλιά των βουνών είδε, και δύο απ'αυτά ήταν ουρανοκόφτες.

Το απόγευμα, ενώ οι ήλιοι έγερναν προς τη δύση και το ορεινό τοπίο ήταν γεμάτο αιχμηρές σκιές, οι τρεις ταξιδιώτες βγήκαν απ'την κρυψώνα τους και ακολούθησαν πάλι τα μονοπάτια κατευθυνόμενοι νότια. Τους έμοιαζε ότι βρίσκονταν μέσα σε λαβύρινθο, όλο στροφές και γωνίες. Είχαν την αίσθηση ότι περισσότερο γύρω-γύρω έκαναν παρά μπροστά.

«Σίγουρα πηγαίνουμε καλά;» ρώτησε η Όλγα.

«Η άλλη λύση είναι να σκαρφαλώσουμε,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής, καταπολεμώντας την οργή του και παρατηρώντας τα μονοπάτια, προσπαθώντας να θυμάται από πού είχαν περάσει και πού είχαν στρίψει κάθε φορά. Είχε ξαναβρεθεί στη ζωή του – στο αινιγματικό παρελθόν του – σε κανένα παρόμοιο μέρος; Δεν ήταν βέβαιος...

Καθώς σουρούπωνε και περισσότερο σκοτάδι απλωνόταν στο τοπίο παρά φως, οκτώ θηρία φάνηκαν πάνω σε μια πλαγιά, κατεβαίνοντας προς τους τρεις ταξιδιώτες. Το τρίχωμά τους ήταν μαύρο, εκτός από το γκρίζο γένι που κρεμόταν απ'το σαγόνι τους. Ψηλά, τετράποδα ζώα. Οι μορφές τους ήταν σκοτεινές μες στο σούρουπο, αλλά η Όλγα αμέσως τα αναγνώρισε: Ήταν ίδια μ'εκείνα που τους είχαν επιτεθεί στα Σελκόνια Δάση.

«Αυτά πάλι!» έκανε, ξέπνοη. «Γεώργιε!»

Ούτε εκείνη ούτε εκείνος είχαν μάθει ακόμα ότι τα συγκεκριμένα θηρία ονομάζονταν Γκριζογέννηδες, αλλά στο μέλλον θα το μάθαιναν. Τώρα, τα ονόματα ήταν το λιγότερο που τους απασχολούσε.

Ο Οφιομαχητής τράβηξε το Φιλί της Έχιδνας απ'το θηκάρι στη μέση του και το βελονοβόλο απ'το εσωτερικό της κάπας του με τις πολλές τσέπες. Η Ευθαλία σύριξε, τυλιγμένη γύρω απ'τον πήχη του.

Το Γερό Φίδι ύψωσε το ρόπαλό του.

Η Όλγα έβγαλε το ενεργειακό πιστόλι της. «Είναι δαίμονες!» είπε. «Δαίμονες του Αστερίωνα! Όπου πάμε μας ακολουθούν και πετάγονται μπροστά μας!»

«Ας τους δώσουμε λόγο να μας φοβούνται,» γρύλισε ο Γεώργιος καθώς οι Γκριζογέννηδες, αλυχτώντας, έτρεχαν καταπάνω τους κατεβαίνοντας την πλαγιά, βλέποντας τους ως δείπνο δίχως αμφιβολία.

Το βελονοβόλο εκτόξευσε μια βελόνα, κι ακόμα μία. Ένας Γκριζογέννης κουτρουβάλησε και δεν ξανασηκώθηκε.

Το ενεργειακό πιστόλι εκτόξευσε δυο φωτεινές ριπές, τη μία μετά την άλλη. Δύο Γκριζογέννηδες τραντάχτηκαν φανερά, κατρακύλησαν, αλλά ξανασηκώθηκαν κι ακολούθησαν τους συντρόφους τους οι οποίοι είχαν εν τω μεταξύ πλησιάσει τους τρεις ταξιδιώτες.

Το ρόπαλο του Γερού Φιδιού χτύπησε το πρώτο θηρίο στο κεφάλι, τινάζοντάς το παραδίπλα. Το Φιλί της Έχιδνας λιάνισε έναν Γκριζογέννη. Η Όλγα προσπάθησε να ξαναρίξει με το ενεργειακό πιστόλι της, αλλά

διαπίστωσε ότι οι ριπές του είχαν σωθεί, η μπαταρία είχε αδειάσει. Το έκρυψε, βιαστικά, και τράβηξε αδέξια το σπαθί της. Ούρλιαξε βλέποντας ένα απ'τα θηρία νάρχεται προς τη μεριά της–

Ο Οφιομαχητής το κάρφωσε με το Φιλί της Έχιδνας και το κλότσησε στέλνοντάς το πάνω σ'ένα άλλο. Ήταν τόσο ψηλά που, πεσμένα στα τέσσερα, του έφταναν ως το στομάχι, αλλά δεν ήταν ούτε κατά διάνοια τόσο δυνατά όσο εκείνος.

Ένας Γκριζογένης άρπαξε το ρόπαλο του Γερού Φιδιού μες στα σαγόνια του, κι ένας άλλος προσπάθησε να χιμήσει στον ερπετοειδή από δίπλα, αλλά ο έμπειρος μονομάχος των αρένων της Νερκάλης χτύπησε το θηρίο στα πόδια με την ουρά του, κάνοντάς το να χάσει την ισορροπία του παρότι τετράποδο. Το Γερό Φίδι είχε δυνατή ουρά, και δεν δίσταζε να τη χρησιμοποιήσει.

Τράβηξε τώρα το ρόπαλό του από τα δόντια του πρώτου Γκριζογένη και, συρίζοντας άγρια, ήταν έτοιμο να τον κοπανήσει, αλλά ο συγγενής-κι-Αφέντης του το πρόλαβε: το αιματοβαμμένο λεπίδι του ήπιε κι άλλο αίμα καθώς λιάνιζε το θηρίο, σπάζοντας τη ράχη του, σκοτώνοντάς το.

Τέσσερις Γκριζογένηδες είχαν απομείνει όρθιοι πλέον, κι έμοιαζαν πιο επιφυλακτικοί από πριν. Κρατούσαν απόσταση, γρυλίζοντας καθώς παρατηρούσαν τα θηράματά τους. Ίσως ν'αναρωτιόνταν αν άξιζε να συνεχίσουν την επίθεση. Τα μάτια τους γυάλιζαν μες στο σούρουπο παρότι κατάμαυρα.

Τότε, από τον ουρανό θόρυβος ακούστηκε. Ένας γνώριμος θόρυβος για τους τρεις ταξιδιώτες. Κάτι που σπάθιζε τον αέρα, γρήγορα. Ένας έλικας.

Το ελικόπτερο είχε επιστρέψει.

«Γαμώ την ουρά της Έχιδνα, γαμώ!» έκανε η Όλγα, πανικόβλητη.

Το αεροσκάφος δεν υπήρχε αμφιβολία ότι τους είχε δει. Πλησίαζε.

Ο Γεώργιος, έχοντας ήδη κρύψει το βελονοβόλο του, άρπαξε την Όλγα από τη μέση, με το ένα χέρι, σηκώνοντάς την σαν να ήταν πάνινη κούκλα, κι έτρεξε προς τα δεξιά, πηδώντας έξω απ'το μονοπάτι.

Το Γερό Φίδι τον ακολούθησε.

Το ίδιο κι οι Γκριζογένηδες.

Πίσω τους το κροτάλισμα του πολυβόλου αντήχησε. Ένα από τα θηρία ούρλιαξε – χτυπημένο κατά λάθος, προφανώς.

Ο Γεώργιος άφησε την Όλγα ανάμεσα σε δυο μεγάλους βράχους και ώθησε και το Γερό Φίδι εκεί. «Μείνε!» του είπε κάνοντάς του νόημα.

Το ελικόπτερο ερχόταν. Καθώς επίσης κι οι τρεις Γκριζογέννηδες που είχαν απομείνει.

Ο Γεώργιος ήξερε ότι έπρεπε να τους ξεφορτωθεί γρήγορα αυτούς. Κραυγάζοντας θηριωδώς, εκτόξευσε το Φιλί της Έχιδνας, και η μακριά λεπίδα καρφώθηκε στο κεφάλι ενός από τα ζώα, σωριάζοντάς το. Τα άλλα δύο τράπηκαν πάραυτα σε φυγή.

Ένα στραφτάλισμα απ'τον ουρανό. Πέτρες διαλύθηκαν κοντά στον Γεώργιο. Η οβίδα τον είχε αστοχήσει – αλλά για λίγο.

Δεν είχε χρόνο να πάρει πίσω το σπαθί του: έτρεξε μες στα σκοτάδια, προσπαθώντας να κάνει τον εαυτό του δύσκολο στόχο, ποντάροντας στις κρυψώνες του ορεινού τοπίου και στη δυσλειτουργία των πυροβόλων στην Υπερυδάτια. Ακόμα μια ριπή έπεσε μα δεν τον πέτυχε – κι αυτή όχι για λίγο.

Ο Οφιομαχητής άρπαξε μια κοτρόνα την οποία μπορούσε να σηκώσει με το ένα χέρι και την εκτόξευσε προς το αεροσκάφος. Το πήρε ξωφαλτσα στο πλάι, τραντάζοντάς το. Αλλά ο πιλότος του δεν πτοήθηκε.

Ένας δυνατός προβολέας άναψε κάτω από το ελικόπτερο, διαλύοντας τα σκοτάδια, ψάχνοντας για τον Οφιομαχητή.

Εκείνος έτρεχε. Στο κατόπι του, δυο οβίδες από το πολυβόλο διέλυσαν πέτρες. Κρύφτηκε πίσω από έναν μεγάλο ογκόλιθο και άγριους θάμνους.

Το ελικόπτερο πλησίασε, προσπαθώντας να τον σημαδέψει. Ο Γεώργιος, σκυφτός, κινήθηκε έτσι ώστε να παραμείνει κρυμμένος, να τους κάνει να νομίσουν ότι είχε φύγει από εδώ. Και τα κατάφερε: το ελικόπτερο έστρεψε το φως του προς μια άλλη μεριά, ψάχνοντας τριγύρω.

Ο Οφιομαχητής, ακόμα σκυφτός, έπιασε από χαμηλά τον μεγάλο ογκόλιθο, τον αγκάλιασε – όσο μπορούσε να τον αγκαλιάσει – και με τα δύο χέρια. Τρίζοντας τα δόντια, ορθώθηκε. Σηκώνοντας και τον ογκόλιθο μαζί του. Βάζοντας τα χέρια του, τώρα, κάτω από τον πελώριο βράχο, τον ύψωσε πάνω απ'το κεφάλι του. Το βάρος ήταν τρομερό, αλλά και η υπερφυσική δύναμη του Οφιομαχητή το ίδιο.

Το ελικόπτερο προσπάθησε να γυρίσει. Αλλά τα αεροσκάφη δεν μπορούν να γυρίσουν απότομα στον αέρα: πρέπει να κάνουν κύκλο. Και ο

Γεώργιος δεν του έδωσε καθόλου χρόνο. Ήταν κοντά του, ακριβώς εκεί όπου το ήθελε. Ασκώντας την εξωφρενική του δύναμη στο μέγιστο, τίναξε τον ογκόλιθο προς τον ουρανό–

–και χτύπησε το ελικόπτερο από κάτω. Ο κρότος αντήχησε μες στο ορεινό τοπίο. Το αεροσκάφος πήρε τούμπες στον αέρα, καθώς το φως του είχε σβήσει, ο προβολέας είχε σπάσει.

Ο Γεώργιος, νιώθοντας τους μύες του να πονάνε από την εξάσκηση τόσης δύναμης, είδε το ελικόπτερο να προσπαθεί να σηκωθεί πάλι και να αποτυχαίνει. Το είδε να πέφτει κάπου πίσω από κάτι δεντρόφυτες πλαγιές· άκουσε έναν πολύ πιο ισχυρό κρότο από αυτόν που είχε κάνει το πέτρινο βλήμα του.

Επέστρεψε γρήγορα στους συντρόφους του, πηδώντας πάνω από πέτρες, ξέπνοος, ακόμα κουρασμένος.

Η Όλγα είχε μόλις βγει απ’την κρυψώνα της. «Το έριξες!» είπε. «Το έριξες! Έπεσε, έτσι δεν είναι; Έπεσε.»

«Δε νομίζω να μας ξανακυνηγήσει.» Ο Οφιομαχητής έπιασε το σπαθί του, που ήταν καρφωμένο στο κεφάλι του νεκρού Γκριζογένη, και το τράβηξε. Το σκούπισε και το θηκάρωσε. Ολόκληρο το σώμα του πονούσε, και τα τραύματά του – αυτά από τους παλατιανούς φρουρούς του Πολιτοβασιλέα, αυτό από τους Σελκόνιους ερπετοειδείς, κι αυτό από τους Μαχητές του Άγριου Θεάματος – τον ενοχλούσαν.

«Ελάτε,» είπε στους συντρόφους του. «Δεν είναι ακόμα ώρα για ξεκούραση.»

Κατέβηκαν ξανά στο μονοπάτι κι άρχισαν να το ακολουθούν. Το ηλιακό φως έσβησε τελείως· μόνο το φεγγάρι ήταν τώρα στον σκοτεινό ουρανό. Αλλά ο Γεώργιος δεν χρησιμοποιούσε τον φακό του, για να μη δίνει στόχο μες στο νυχτερινό τοπίο. Παρατηρούσε τα μονοπάτια στο φεγγαρόφωτο, και του έμοιαζαν ακόμα πιο μπλεγμένα τώρα που ήταν βράδυ. Η αντικειμενική, ευθύγραμμη απόσταση, σκέφτηκε, δεν είναι μεγάλη από τις θόρειες υπώρειες των Υσκάριων ως τις νότιες... αλλά δεν πηγαίνουμε ευθύγραμμα, ούτε κατά διάνοια. Έστριβαν αποδώ κι αποκεί, συνεχώς. Τα μονοπάτια καμπύλωναν και καμπύλωναν ξανά, και ξανά. Ανέβαιναν σε πλαγιές, κατέβαιναν σε βάραθρα. Και ήταν γεμάτα πέτρες και ακόμα και άγρια βλάστηση. Μετά βίας τα ξεχώριζες από το υπόλοιπο τοπίο.

Όταν κάποια ώρα είχε περάσει ο Γεώργιος έκρινε πως καλύτερα να σταματούσαν. Εξάλλου, είχε την εντύπωση ότι, μες στη νύχτα, όσο περισσότερο ταξίδευαν επάνω σ'αυτά τα καταραμένα μονοπάτια τόσο πιο μακριά από τον προορισμό τους βρίσκονταν, όχι πιο κοντά. Επιπλέον, αισθανόταν να χρειάζεται ξεκούραση. Και η Όλγα φανερά παραπατούσε.

Ο Γεώργιος έψαξε ξανά για καμιά σπηλιά. Βρήκε μία ανάμεσα σε μερικά αειθαλή δέντρα η οποία του φαινόταν καλή. Πλησίασε και φώτισε το εσωτερικό της με τον φακό του.

Δεν ήταν ακατοίκητη όπως η προηγούμενη.

Αλλά ο Οφιομαχητής δεν κρατούσε μόνο τον φακό· περιμένοντας πιθανό κίνδυνο, στο άλλο του χέρι είχε γυμνολέπιδο το Φιλί της Έχιδνας.

Η μαύρη αρκούδα, ξυπνώντας από τον ύπνο της, γρύλισε αγριεμένη, μη γουστάροντας καθόλου νυχτερινούς επισκέπτες.

Η Όλγα, πίσω από τον Γεώργιο, ακούγοντας το γρύλισμα τρόμαξε· αναφωνώντας, έκανε πίσω. Το Γερό Φίδι έβγαλε ένα μακρόσυρτο σύριγμα, πιάνοντας το ρόπαλό του.

Η αρκούδα σηκώθηκε, δείχνοντας τα δόντια της στον Οφιομαχητή. Ήταν τραυματισμένη, παρατήρησε εκείνος· κάποιο άλλο θηρίο την είχε δαγκώσει στον ώμο. Το τρίχωμά της εκεί ήταν γεμάτο ξερό αίμα. Τραυματισμένη... και θυμωμένη.

Ο Γεώργιος έτεινε το λεπίδι του προς τη μεριά της, δείχνοντάς την με την αιχμή, ενώ συγχρόνως έκρυβε τον φακό μέσα σε μια από τις πολλές εσωτερικές τσέπες της κάπας του και, από μια άλλη τσέπη, τραβούσε το βελονοβόλο. Η πρώτη βελόνα περιείχε Αγκαλιά Μουδιάστρας, όπως πολύ καλά θυμόταν. Η ποσότητα του δηλητηρίου ήταν αρκετή για να επηρεάσει έναν άνθρωπο. Ήταν, όμως, αρκετή και για να επηρεάσει αρκούδα;

Το μεγάλο, άγριο θηλαστικό είχε εξαφανιστεί μες στο σκοτάδι της σπηλιάς τώρα που ο Οφιομαχητής δεν φώτιζε πλέον· μονάχα τα μάτια του φαίνονταν να γυαλίζουν. Αλλά άρχισε να πλησιάζει τον νυχτερινό επισκέπτη που στεκόταν στο κατώφλι του. Γρυλίζοντας. Τρίζοντας τα δόντια.

Ένα από τα μπροστινά του πόδια, που είχαν μεγάλα νύχια, έκανε να παραμερίσει το Φιλί της Έχιδνας, βίαια. Ο Οφιομαχητής το κράτησε

σταθερό, και η δύναμή του αποδείχτηκε μεγαλύτερη από της αρκούδας. Το λεπίδι έμεινε στη θέση του, και το θηρίο βρυχήθηκε, πονεμένα, καθώς το πόδι του τραυματίστηκε από την κόψη.

«Κάντε πίσω!» είπε ο Οφιομαχητής στους συντρόφους του, χωρίς να γυρίσει να τους κοιτάξει· και με το βελονοβόλο έριξε στην αρκούδα.

Η βελόνα την πέτυχε, φυσικά, αλλά το δηλητήριο δεν φάνηκε να την επηρεάζει. Το θηρίο, αντιθέτως, όρμησε με περισσότερο μένος στον Γεώργιο.

Η Όλγα απομακρύνθηκε. Το Γερό Φίδι, όμως, έμεινε στα νώτα του συγγενή-κι-Αφέντη του, συρίζοντας, ζητώντας του – στην ερπετοειδή γλώσσα του, την οποία ο Γεώργιος δεν καταλάβαινε – να οπισθοχωρήσει για να πολεμήσουν το άγριο ζώο μαζί.

Ο Οφιομαχητής κάρφωσε το Φιλί της Έχιδνας μέσα στη σάρκα της αρκούδας, τρυπώντας την βαθιά. Και, συγχρόνως, έσκυψε για να μη χτυπηθεί το κεφάλι του από τα νύχια της. Το πόδι του υψώθηκε και κλότσησε την αρκούδα, σπρώχνοντάς την πίσω: και, γι'ακόμα μια φορά, η δύναμή του αποδείχτηκε μεγαλύτερη από τη δική της. Το ζώο κουτρουβάλησε μες στη σπηλιά, αιμόφυρτο, μουγκρίζοντας πονεμένα. Κατάφερε να σηκωθεί ξανά στα πόδια του ενώ το αίμα του κυλούσε στο έδαφος.

Ο Οφιομαχητής τινάχτηκε καταπάνω του, ωθούμενος από την τρομερή οργή του. Δεν έβλεπε καλά την αρκούδα μες στη σκοτεινή σπηλιά αλλά καταλάβαινε περίπου πού βρισκόταν: και το Φιλί της Έχιδνας, στραφταλίζοντας σε όσο φεγγαρόφωτο γλιστρούσε εδώ μέσα, διέγραψε επικίνδυνες τροχιές. Δάγκωσε σάρκα, ξανά, και ξανά, και ξανά. Μέχρι που το θηρίο έπαψε να μουγκρίζει και δεν αποτελούσε κίνδυνο πλέον.

Ο Γεώργιος θηκάρωσε το σπαθί του, άρπαξε την αρκούδα από το τρίχωμα, και την έσυρε έξω απ'τη σπηλιά. Τη σήκωσε, με τα δύο χέρια, πάνω απ'το κεφάλι του και την πέταξε πέρα, αφήνοντάς την να κατρακυλήσει στην πλαγιά.

Θα προτιμούσε να μην την είχε σκοτώσει. Θα προτιμούσε να την είχε διώξει κάπως αλλιώς από τη σπηλιά, σκεφτόταν καθώς απομάκρυνε την οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. Το ζώο δεν ήταν εχθρός του. Κανένα ζώο δεν ήταν εχθρός του. Εκτός αν του επιτιθόταν.

Και η αρκούδα τού είχε επιτεθεί... και η Αγκαλιά Μουδιάστρας δεν την είχε επηρεάσει.

«Βρήκαμε κατάλυμα,» είπε στους συντρόφους του.

Το Γερό Φίδι σύριξε, κατεβάζοντας το ρόπαλό του.

«Τι – εκεί μέσα;» έκανε η Όλγα.

«Δεν έχει άλλες αρκούδες.»

Μπήκαν στη σπηλιά, και η Όλγα παρατήρησε: «Βρωμάει...»

«Αν θες μπορείς να ξεκουραστείς απέξω.»

Δεν το προτίμησε.

Εκείνη κι ο ερπετοειδής κοιμήθηκαν ενώ ο Γεώργιος φυλούσε σκοπιά, άγρυπνος όπως πάντα, παρέα με το Φιλί της Έχιδνας και την Ευθαλία, η οποία επίσης κοιμόταν, κουλουριασμένη στον πήχη του.

Το πρωί, ξετυλίχτηκε από εκεί και πήγε ν'αναζητήσει πρωινό τριγύρω. Ο Οφιομαχητής ξύπνησε τους συντρόφους του, και μέχρι να φάνε κάτι και να ετοιμαστούν η Ευθαλία είχε επιστρέψει, χορτασμένη. Παρότι χειμώνας, που την κρατούσε αρκετά ληθαργική, έκανε σποραδικές εξορμήσεις από το μανίκι του κυρίου της για φαγητό. Και μέσα σε τούτη τη σπηλιά υπήρχαν μερικά μικρά τρωκτικά στη γωνία· ο Γεώργιος τα είχε δει. Ήταν καλή τροφή για τη φίλη του. Εύκολο κυνήγι, μάλλον, καθώς κι αυτά ήταν ληθαργικά λόγω του κρύου.

Όταν κι οι δύο ήλιοι είχαν βγει από την ανατολή, ο Οφιομαχητής κι οι σύντροφοί του ξεμύτισαν από τη φωλιά της νεκρής αρκούδας και κατέβηκαν στο μονοπάτι. Άρχισαν να το ακολουθούν... και σύντομα βρίσκονταν σ'έναν λαβύρινθο με δεκάδες διακλαδώσεις. Παρότι πρωί, είχαν πάλι την εντύπωση ότι έκαναν κύκλους, ή ότι, αν κινούνταν προς τα νότια, κινούνταν πολύ, πολύ αργά.

«Κάποιο λάθος κάνεις, Γεώργιε,» είπε η Όλγα. «Στρίβεις στα λάθος μέρη.»

«Θες να μας οδηγήσεις εσύ;»

Η Όλγα δεν προσφέρθηκε.

Το Γερό Φίδι έμοιαζε νευρικό. Το άγριο τοπίο το κρατούσε τσιτωμένο. Το ρόπαλό του ήταν συνεχώς στο χέρι του.

Καθώς ταξίδευαν άκουγαν απόμακρους ήχους, έβλεπαν μεγάλα πουλιά να φτεροκοπούν, έβλεπαν θηρία πάνω στις πλαγιές και στις ράχες,

ανάμεσα στους βράχους και στα δέντρα. Ευτυχώς, προς το παρόν, κανένα δεν τους πλησίαζε.

«Κανονικά,» είπε ο Γεώργιος ύστερα από δυο ώρες οδοιπορίας, «θάπρεπε νάχαμε βγει τώρα στους νότιους πρόποδες, απ'την άλλη μεριά των Υσκάριων.» Οι κάτοικοι της Αρκάδης είχαν δίκιο, σκεφτόταν, που έλεγαν ότι ετούτα τα μονοπάτια ήταν πολύ μπλεγμένα. Ήταν σαν κάτι να μην πήγαινε καθόλου καλά εδώ. Κάτι σχεδόν υπερφυσικό, νόμιζε ο Οφιομαχητής· και κρατούσε πέρα την οργή του μετά δυσκολίας.

Η Όλγα δεν πρόλαβε ν'απαντήσει στον Γεώργιο, καθώς είχαν μόλις φτάσει σ'ακόμα μια διακλάδωση και θόρυβος ερχόταν από το ένα παρακλάδι: κραυγές, μουγκρητά, γρυλίσματα, χτυπήματα πάνω σε μέταλλα.

Ο Οφιομαχητής τράβηξε το Φιλί της Έχιδνας κι έτρεξε προς τα εκεί.

Η Όλγα τον ακολούθησε λέγοντας: «Πρόσεχε, ρε! Μπορεί νάναι πάλι τίποτα πούστηδες σαν αυτούς του Άγριου Θεάματος!»

Το Γερό Φίδι τον ακολούθησε συρίζοντας Άφησέ-με-να-πολεμήσω-μαζί-σου-τώρα! στη γλώσσα του, την οποία μόνο εκείνο κατανοούσε.

Στρίβοντας ο Γεώργιος αντίκρισε ένα τετράκυκλο όχημα πάνω στο βραχώδες μονοπάτι. Οι τροχοί του ήταν μεγάλοι και ατρακτοειδείς, αλλά το ίδιο δεν ήταν πολύ ψηλό, ούτε πολύ μακρύ. Μετρίου μεγέθους, θα το έλεγες, για το είδος του. Και τέσσερα θηρία ήταν συγκεντρωμένα γύρω του. Τέσσερα θηρία τα οποία ήταν οριακά ανθρωποειδή. Τετράποδα αλλά με τα δύο μπροστινά πόδια πολύ μεγαλύτερα, και πολύ πιο μυώδη και δυνατά, από τα δύο πισινά. Είχαν γαμπά νύχια και στα εμπρόσθια και στα πισινά μέλη, όμως αυτά των πρώτων φάνταζαν επικινδυνότερα. Το τρίχωμα των πλασμάτων ήταν σκούρο-καφέ, θυμίζοντας γη, χώμα, και στο κεφάλι τους ήταν πυκνότερο, σαν φουντωτά μαλλιά σχεδόν. Τ'αφτιά τους ήταν πεταχτά και όρθια, βγαίνοντας μέσα απ'αυτή την άγρια χαίτη. Οι μουσούδες τους έμοιαζαν με παρωδία ανθρώπινων προσώπων, αλλά τα στόματά τους ήταν γεμάτα αιχμηρά δόντια και δύο μεγάλοι κυνόδοντες ανέβαιναν από το σαγόني τους. Οι ουρές τους ήταν μικρές, σαν του σκύλου.

Το ένα από αυτά τα πλάσματα βρισκόταν μπροστά από το όχημα και το κρατούσε με τα χέρια του – τα εμπρόσθια πόδια του – μην αφήνοντάς το να κινηθεί. Ναι, ήταν τόσο δυνατό!

Τα άλλα τρία πλάσματα χτυπούσαν το όχημα από γύρω, με τα χέρια τους κι αυτά, τσακίζοντας μέταλλα, σπάζοντας τζάμια. Κάποιος από μέσα προσπαθούσε να καρφώσει τα θηρία μ'ένα σπαθί, αλλά η λεπίδα του δεν έμοιαζε και τόσο αποτελεσματική εναντίον τους. Επιπλέον, ο σπαθοφόρος φοβόταν να ξεπροβάλει απ'το παράθυρο, κρατιόταν τραβηγμένος μέσα. Από ένα άλλο παράθυρο, ένα βέλος εκτοξεύτηκε και καρφώθηκε πάνω σ'ένα από τα πλάσματα· αλλά αυτό απλά φάνηκε να το εξαγριώνει.

Την οργή της Έχιδνας είχαν μέσα τους; αναρωτήθηκε ο Οφιομαχητής καθώς, χωρίς να καθίσει να το σκεφτεί, εφορμούσε στο θηρίο που κρατούσε ακινητοποιημένο το όχημα. Το σπάθισε στον ώμο με το Φιλί, τινάζοντας αίματα.

Γρυλίζοντας, το πλάσμα στράφηκε να τον αντικρίσει – κι ο Γεώργιος το γρονθοκόπησε κατάμουτρα, σπάζοντας δόντια, ρίχνοντάς το στο έδαφος, να κουτρουβαλήσει.

«Πίσω σου!» φώναξε η Όλγα, αλλά ο Οφιομαχητής είχε ήδη ακούσει το γρύλισμα του θηρίου που ερχόταν από τα νώτα του. Το χτύπησε με τον αγκώνα του στην κοιλιά καθώς ήταν σηκωμένο στα δύο πίσω πόδια κάνοντας να τον αρπάξει με τα μπροστινά – με τα πελώρια, μυώδη χέρια.

Το πλάσμα διπλώθηκε από την αγκωνιά του Οφιομαχητή, ξέπνοο.

Το Γερό Φίδι ήρθε από δίπλα και το κοπάνησε κατακέφαλα με το ρόπαλό του. Το ρόπαλο έσπασε πάνω στο σκληρό κρανίο, κι ο ερπετοειδής σύριξε δυνατά, ξαφνιασμένος.

Ο Οφιομαχητής στράφηκε απότομα, σπαθίζοντας, και η λεπίδα του έσκισε τον λαιμό του πλάσματος, τινάζοντας έναν πίδακα αίματος στον αέρα. Αλλά το θηρίο δεν πέθανε αμέσως. Μουγκρίζοντας, εξαγριωμένο, όρμησε στον Γεώργιο, κουτουλώντας τον, ρίχνοντάς τον κάτω. Και τα δύο άλλα που ακόμα στέκονταν όρθια τού χίμησαν, το ένα πηδώντας πάνω στην οροφή του οχήματος για να φτάσει κοντά του.

Η Όλγα τρόμαξε. Αυτά τα τέρατα έμοιαζαν ικανά να νικήσουν ακόμα και τον Οφιομαχητή! Και νόμιζε ότι είχε ξανακούσει για το είδος. Παλαιστές του Αστερίωνα... Έχοντας προ πολλού αλλάξει την τελειωμένη μπαταρία στο πιστόλι της, έριξε στο ένα από τα θηρία – αυτό που είχε

πηδήσει πάνω στο όχημα. Η ενεργειακή βολή το βρήκε στο στήθος, αλλά δεν το καθυστέρησε παρά ελάχιστα. Την αγνόησε σαν να ήταν ο Οφιομαχητής, μα την Έχιδνα! παρατήρησε η Όλγα, τρομοκρατημένη.

Το Γερό Φίδι όρμησε στον Παλαιστή του Αστερίωνα που είχε χτυπήσει η Όλγα, για να τον κρατήσει μακριά από τον συγγενή-κι-Αφέντη του· αλλά ο Παλαιστής στράφηκε και το κοπάνησε κατακέφαλα με το ένα νυχάτο χέρι του. Ο ερπετοειδής έπεσε πίσω, με το πρόσωπό του ματωμένο, το πράσινο δέρμα του ξεσκισμένο.

Το άλλο θηρίο βρισκόταν ήδη κοντά στον πεσμένο Γεώργιο, κι έκανε να τον αρπάξει με τα γαμψά νύχια των χεριών του. Εκείνος ύψωσε το Φιλί της Έχιδνας και του άνοιξε το σώμα απ'το υπογάστριο ως τον λαιμό. Κύλησε στο πλάι για ν'αποφύγει τα εντόσθια που έπεφταν σαν βροχή.

Εν τω μεταξύ, ο Παλαιστής με τον σκισμένο λαιμό πέθαινε, μουγκρίζοντας, ρίχνοντας μερικά τελευταία χτυπήματα στο όχημα, σπάζοντας τζάμια, λυγίζοντας μέταλλα· και ο Παλαιστής που ο Γεώργιος είχε τραυματίσει στον ώμο και, κατόπιν, γρονθοκοπήσει ορθωνόταν τώρα σαν να μην είχε συμβεί τίποτα, γρυλίζοντας άγρια, ατενίζοντας τον Οφιομαχητή με μένος.

Εκείνος σηκώθηκε από το έδαφος, αντικρίζοντας και αυτό το θηρίο και το άλλο που είχε μόλις χτυπήσει το Γερό Φίδι σωριάζοντάς το. Τα καταραμένα έμοιαζαν ανατριχιαστικά με μεγαλόσωμους, τριχωτούς ανθρώπους! παρατήρησε ο Γεώργιος. Και είχαν δύναμη σχεδόν σαν Ανάποδο Σκαρφαλωτή. Οι θάνατοι των δύο ομοειδών τους δεν τα είχαν τρομάξει· χίμησαν στον Οφιομαχητή προσπαθώντας να τον αρπάξουν και να τον ξεσκίσουν με τα τερατώδη χέρια τους.

Το Φιλί της Έχιδνας έκοψε ένα από τα χέρια. Ο Γεώργιος απέφυγε νύχια. Το Φιλί της Έχιδνας έκοψε ένα κεφάλι, σκίζοντας σάρκα, διαλύοντας κόκαλα.

Το τελευταίο θηρίο δεν κάθισε να πολεμήσει. Ήταν αυτό που ο Οφιομαχητής είχε τραυματίσει στον ώμο, στην αρχή, και είχε ακόμα δύο χέρια που μάλλον ήθελε να κρατήσει. Τράπηκε σε φυγή, τρέχοντας και πηδώντας μες στο ορεινό τοπίο.

Ο Γεώργιος δεν το καταδίωξε.

Το Γερό Φίδι είχε μόλις σηκωθεί, με το πρόσωπό του ματωμένο άσχημα. Κομμάτια πράσινης σάρκας κρέμονταν, και φολίδες από το ένα μάγουλο.

«Γεώργιε...» είπε η Όλγα, χλωμή.

«Καλά είμαι εγώ.» Κοίταζε τον ερπετοειδή. Αν κι αυτός είχε σκοτωθεί όπως ο Νάθλεδιρ.... Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε δημιουργώντας προστατευτική ασπίδα κατά της δηλητηριώδους οργής του Οφιομαχητή.

Τρεις άνθρωποι βγήκαν από το όχημα: δυο άντρες και μια γυναίκα. Ο πρώτος είχε δέρμα λευκό-ροζ και λίγα μαλλιά στο κεφάλι· δεν μπορεί να ήταν μικρότερος από πενήντα χρονών, και ήταν ο οδηγός του οχήματος. Ο άλλος άντρας ήταν χρυσόδερμος και καστανομάλλης, φανερά νεότερος, και στο χέρι του βαστούσε ένα σπαθί, ματωμένο. Θα μπορούσε, άνετα, να ήταν εξωδιαστασιακός, κρίνοντας από τον δερματικό χρωματισμό του. Η γυναίκα, αντιθέτως, έμοιαζε εσωδιαστασιακή: λευκόδερμη όπως ο μεγαλύτερος άντρας και με μακριά πυρόξανθα μαλλιά. Στα χέρια της ήταν μια βαλλίστρα.

«Δεν ξέρω πού βρήκες τέτοια δύναμη, ξένε,» είπε ο μεγαλύτερος άντρας ατενίζοντας τον Οφιομαχητή, «αλλά σου χρωστάμε χάρη. Θα μας είχαν σκοτώσει αυτοί οι Παλαιστές.»

«Παλαιστές;»

«Οι Παλαιστές του Αστερίωνα.»

«Έτσι λέγονται;»

«Ναι. Δεν... δεν είσαι ντόπιος, έτσι;» Το έβλεπε από το κατάμαυρο δέρμα του, φυσικά.

«Περαστικός,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής, σκουπίζοντας τη λεπίδα του και θηκαρώνοντάς την. Πλησίασε το Γερό Φίδι για να κοιτάξει τις πληγές του. Εκείνο σύριξε, πονεμένα. Ο Γεώργιος τού έκανε νόημα να ηρεμήσει· όλα ήταν καλά. Και το Γερό Φίδι εμπιστευόταν τον συγγενή-κι-Αφέντη του.

«Θες κάποια βοήθεια;» ρώτησε ο χρυσόδερμος άντρας. «Για τον... τον ερπετοειδή σου; Έχουμε βότανα και φάρμακα.»

«Ευχαριστώ, αλλά κι εμείς έχουμε,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής.

Η Όλγα ρώτησε τους ταξιδιώτες: «Στην Αρκάδνη πηγαίνετε;» Γιατί το όχημα φαινόταν να κατευθύνεται αντίθετα από εκεί όπου κατευθύνονταν εκείνη, ο Γεώργιος, και το Γερό Φίδι.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο μεγαλύτερος άντρας. «Εσείς... διασχίζετε τα μονοπάτια οδοιπορώντας;» Πρέπει να του έμοιαζε εξωφρενικό.

«Δεν έχουμε άλλο μέσο,» του είπε ο Γεώργιος. «Μήπως ξέρεις πώς μπορούμε να βγούμε στα νότια; Μάλλον έχουμε μπλεχτεί, κάνουμε κύκλους...»

«Ναι,» είπε ο άντρας, «είναι μπερδεμένα εδώ – πολύ μπερδεμένα – άμα δεν τα ξέρεις. Λοιπόν, άκου πώς θα πάτε. Δεν είστε μακριά. Προς τα εκεί» – έδειξε – «το μονοπάτι χωρίζεται στα τρία. Θ'ακολουθήσετε το πρώτο παρακλάδι από δεξιά, και μετά...» Συνέχισε να τους δίνει κατευθύνσεις, και τελικά ρώτησε: «Τα θυμάσαι;»

«Κάνε μια επανάληψη,» ζήτησε ο Γεώργιος.

Ο άντρας το έκανε.

«Τώρα τα θυμάμαι. Και σ'ευχαριστώ, γιατί μπορεί να τριγυρίζαμε μέχρι και δυο, τρεις μέρες ακόμα εδώ πέρα.»

Ο άντρας ένευσε. «Μπορεί. Αλλά εμείς σ'ευχαριστούμε, μα τον Αστερίωνα! Φοβόμουν ότι οι Παλαιστές θα γύριζαν το όχημα ανάποδα, και τότε θα ήμασταν χαμένοι...»

Ο χρυσόδερμος, νεότερος άντρας ρώτησε: «Φοράς οργανική στολή, έτσι;»

«Δε φοράω στολή,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος.

«Μα, τότε... τότε...»

«Πρέπει να πηγαίνουμε. Ευχαριστούμε και πάλι για τις κατευθύνσεις.»

«Το λιγότερο που μπορούσαμε να κάνουμε,» αποκρίθηκε ο μεγαλύτερος άντρας. «Οι θεοί μαζί σου, ξένε.» Μπήκαν ξανά στο όχημά τους, ξεκίνησαν τους τροχούς, και, καθώς ο Οφιομαχητής, το Γερό Φίδι, και η Όλγα παραμέριζαν, πέρασαν ανάμεσά τους και συνέχισαν να κυλάνε πάνω στο πετρώδες μονοπάτι. Τα μέταλλα του οχήματος έτριζαν επίφοβα ύστερα από τα χτυπήματα των θηρίων.

«Είχα ξανακούσει γι'αυτούς,» είπε η Όλγα, ενώ ο Γεώργιος άρχιζε να περιποιείται τα τραύματα του Γερού Φιδιού με τα φάρμακα που είχαν

μαζί τους – αυτά που είχαν πάρει από το όχημα του Γρηγόριου, του μακαρίτη πράκτορα του Αρχοντα της Νερκάλης.

«Ποιους;»

«Τους Παλαιστές του Αστερίωνα. Αλλά δεν ήμουν σίγουρη ότι υπήρχαν. Ορισμένοι λένε πως είναι τελώνια του Αστερίωνα, γι' αυτό τούς αποκαλούν έτσι. Είδες πόσο δυνατοί ήταν!»

«Το είδα...»

«Ήταν τόσο δυνατοί όσο εσύ;» ρώτησε η Όλγα, περίεργη.

«Δεν το νομίζω. Αλλά δεν ήταν και πολύ μακριά.» Καθώς ο Γεώργιος περιποιόταν τις πληγές στο πρόσωπο του Γερού Φιδιού, εκείνο σύριξε κάνοντας πίσω. «Μην είσαι αντιδραστικός,» του είπε ο Οφιομαχητής. «Η Σιλοάρνη σου χαμογέλασε που δεν έχασες κάνα μάτι. Άλλη φορά να προσέχεις!» Ακουγόταν οργισμένος, και το Γερό Φίδι, παρότι δεν καταλάβαινε τα λόγια του, διαισθανόταν την οργή του σαν κύματα στον αέρα: ένωθε δέος. Έβγαλε ένα χαμηλόφωνο σύριγμα κι έπαψε να διαμαρτύρεται για τα φάρμακα που έτσουζαν.

Η Όλγα ρώτησε, όταν ο Γεώργιος είχε τελειώσει με την περιποίηση του ερπετοειδή: «Θυμάσαι τις κατευθύνσεις που μας έδωσε αυτός ο τύπος;»

«Τις θυμάμαι.»

«Ωραία· γιατί εγώ νομίζω πως ήδη έχω αρχίσει να τις ξεχνάω.»

Το Γερό Φίδι έβγαλε ακόμα ένα σύριγμα, κοιτάζοντας ψηλά τώρα και σηκώνοντας και το χέρι του για να δείξει.

Ο Γεώργιος και η Όλγα ύψωσαν αμέσως τα βλέμματά τους. Δεν μπορεί το ελικόπτερο νάχε επιστρέψει· θα το άκουγαν προτού το δουν. Και πράγματι, ο ερπετοειδής δεν έδειχνε κάποιο αεροσκάφος· έδειχνε μια φιγούρα που στεκόταν επάνω σ' έναν κρημνό, σε σημείο απρόσιτο από εκεί όπου ο Οφιομαχητής κι οι σύντροφοί του βρίσκονταν.

Μια φιγούρα: ανθρώπινη: με κάπα και κουκούλα.

«Τι είν' αυτός ο πούστης;» μουρμούρισε η Όλγα, κι έβγαλε ξανά το πιστόλι της.

Ο άγνωστος κινήθηκε, κάνοντας πίσω, κι εξαφανίστηκε μες στο ορεινό τοπίο.

«Κάποιος ντόπιος, ίσως,» είπε ο Γεώργιος.

«Ντόπιος; Εδώ; Το μέρος είναι γεμάτο θηρία, μα την Έχιδνα!»

«Ακόμα και στα Σελκόνια Δάση κατοικούν άνθρωποι, Όλγα.»

«Ανθρώπους τούς λες εσύ;»

«Πάμε. Αφού δεν μας πειράζει, ούτε εμείς τον πειράζουμε.»

«Κι αν φέρει και τους φίλους του;»

«Θα κάνουμε παρέα όλοι μαζί,» της αποκρίθηκε ο Γεώργιος ενώ είχαν ήδη ξεκινήσει να βαδίζουν προς τη μεριά που τους είχε δείξει ο οδηγός του οχήματος.

Σε λίγο έφτασαν εκεί όπου το μονοπάτι χωριζόταν στα τρία, κι ακολούθησαν το πρώτο παρακλάδι από δεξιά. Συνέχισαν σύμφωνα με τις οδηγίες του ταξιδιώτη που είχαν βοηθήσει...

...και, καθώς οι ήλιοι μεσουρανούσαν, ο Γεώργιος είπε: «Χαθήκαμε ξανά. Δεν εξηγείται αλλιώς αυτό. Κάποιο λάθος κάναμε.»

Δεν είχαν ακόμα βγει στους πρόποδες των βουνών. Εξακολουθούσαν να είναι μπλεγμένοι μέσα στα βραχώδη μονοπάτια.

Σταμάτησαν να ξεκουραστούν πίσω από κάτι ψηλά αειθαλή δέντρα που έκοβαν τον άνεμο και κρατούσαν μακριά το κρύο. Άναψαν μια φωτιά και έφαγαν από τις προμήθειές τους.

Η Όλγα ρώτησε: «Θα επιστρέψουμε εκεί όπου ήμασταν;»

«Τι εννοείς;»

«Εκεί όπου συναντήσαμε τους Παλαιστές του Αστερίωνα.»

«Γιατί να το κάνουμε αυτό;»

«Για να ξαναπροσπαθήσουμε να βρούμε τον σωστό δρόμο από την αρχή.»

Ο Γεώργιος κούνησε το κεφάλι. «Δεν είμαι καν σίγουρος ότι θα μπορούσα να επιστρέψω εκεί σε σύντομο χρονικό διάστημα. Επιπλέον, αφού χάσαμε τον δρόμο μας την πρώτη φορά, γιατί να μην τον χάσουμε και τη δεύτερη; Ίσως ο ταξιδιώτης να έκανε κάποιο λάθος, ίσως οι οδηγίες του να μην ήταν και τόσο σωστές.»

Η Όλγα αναστέναξε. «Τι θα κάνουμε, τότε;»

«Θα συνεχίσουμε νότια· και, στο τέλος, πρέπει να βγούμε στους πρόποδες, γαμώτο. Η απόσταση δεν είναι μακρινή.»

Σου φαίνεται, όμως, σαν να διασχίζεις ολόκληρη τη Μικρυδάτια, σκέφτηκε η Όλγα, απ'τη μια άκρη ως την άλλη.

Όταν είχαν ξεκουραστεί, σηκώθηκαν και συνέχισαν τον δρόμο τους, προσπαθώντας να ξεμπλέξουν από τα κακοτράχαλα μονοπάτια. Ο

Γεώργιος υποπτευόταν πως αν ήταν μόνος του και σκαρφάλωνε τους κρημνούς και τις πλαγιές προς τα νότια, όλο προς τα νότια, θα είχε πλέον φτάσει στους πρόποδες. Προ πολλού, ίσως. Αλλά δεν ήταν μόνος του...

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε εντός του, κρατώντας μακριά την οργή του.

Κι άλλο ένα σφύριγμα αντήχησε, αυτό έξω απ'το κεφάλι του. Ένα μακρόσυρτο, δυνατό σφύριγμα που καβαλούσε τον άνεμο.

Ο Οφιομαχητής, η Όλγα, και το Γερό Φίδι στράφηκαν για να δουν πάλι εκείνη τη φιγούρα επάνω σε μια πλαγιά. Ή, τουλάχιστον, έμοιαζε να είναι η ίδια φιγούρα. Κάποιος με κάπα και κουκούλα. Και κινήθηκε. Βάδισε προς το μέρος τους, κατηφορίζοντας την πλαγιά με προσοχή αλλά και καταφανή εμπειρία.

«Πού πάτε;» τους φώναξε. «Νότια;»

«Νότια,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος. «Ποιος είσαι;» Και είχε το νου του μην τυχόν και πεταχτούν κι άλλοι από γύρω, όπως είχε γίνει με τους Μαχητές του Άγριου Θεάματος. Το χέρι του ήταν στο μανίκι του Φιλιού της Έχιδνας στη ζώνη του.

«Το θέμα δεν είναι ποιος είμαι εγώ, ταξιδιώτη,» είπε ο κουκουλοφόρος άγνωστος καθώς ερχόταν ολοένα και πιο κοντά, κατηφορίζοντας ευέλικτα και πεπειραμένα την πλαγιά, σαν να είχε γεννηθεί για να σκαρφαλώνει και να γαντζώνεται και να γλιστρά. «Το θέμα είναι ποιος είσαι εσύ.» Σταμάτησε αντίκρυ στον Οφιομαχητή, έχοντας φτάσει πλέον στο μονοπάτι. Κατέβασε την κουκούλα του, φανερώνοντας, μες στο ασθενικό φως του απογεύματος, ένα λευκόδερμο πρόσωπο μισοκρυμμένο μέσα σε μαύρα γένια και μαλλιά. Ο άνθρωπος έμοιαζε άγριος, αλλά τα μάτια του γυάλιζαν με έκδηλη εξυπνάδα. Δεν ήταν βάρβαρος αυτός, καταλάβαιναν και η Όλγα και ο Γεώργιος· ή, τουλάχιστον, όχι ένας συνηθισμένος βάρβαρος. «Δεν έχω δει κανέναν παλιότερα να αντιμετωπίζει έτσι τους Παλαιστές του Αστερίωνα,» συνέχισε ο άγνωστος.

«Και, μάλλον, δεν θα ξαναδείς,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής.

Ο άγνωστος γέλασε. «Πρέπει να είσαι ευλογημένος απ'τον Αστερίωνα, όποιος κι αν είσαι, ταξιδιώτη – παρότι φαίνεσαι για εξωδιαστασιακός.»

«Μπορείς να μας βοηθήσεις να φτάσουμε στους νότιους πρόποδες των Υσκάριων;» τον ρώτησε ο Γεώργιος. «Έχουμε χαθεί μες στα μονοπάτια, αλλά ο προορισμός μας δεν μπορεί να είναι μακριά.»

«Θα σας οδηγήσω,» προθυμοποιήθηκε ο άντρας, και ξεκίνησε να βαδίζει.

Βάδισαν μαζί του, ο Γεώργιος δίπλα του, η Όλγα και το Γερό Φίδι ακολουθώντας.

«Τι κάνεις εδώ;» τον ρώτησε ο Οφιομαχητής. «Εδώ μένεις;»

«Έχεις ακούσει για τους ιερείς της ερημιάς;»

«Όχι.»

«Από πού ήρθες; Από την Αρκάδνη δεν ήρθες;»

«Και λοιπόν;»

«Δε θα έμεινες για πολύ στην Αρκάδνη· γιατί, αν είχες μείνει, θα είχες σίγουρα ακούσει για τους ιερείς της ερημιάς.»

«Να υποθέσω ότι είσαι ένας απ'αυτούς;» είπε ο Γεώργιος.

«Να το υποθέσεις.»

«Είναι κι άλλοι σαν εσένα εδώ;»

«Μερικοί.»

«Έχετε κάποιο ναό; Κάποιο μοναστήρι;»

Ο άντρας γέλασε. «Είμαστε οι ιερείς της ερημιάς, ταξιδιώτη. Δεν έχουμε ναούς και μοναστήρια. Ο καθένας τριγυρίζει μόνος του, στο Αρκάδνιο Λεκανοπέδιο και στα Υσκάρια Όρη που το περιβάλλουν.»

«Δεν είστε πραγματικοί ιερείς...»

«Τι θα πει 'πραγματικός' ιερέας, ταξιδιώτη; Λατρεύουμε τον Ζέφυρο που σφυρίζει πάνω από τις ψηλότερες κορφές, και τον Αστερίωνα που είναι η δύναμη της γης και μας χαρίζει την ευλογία του χώματος και των φυτών της. Τι να τους κάνουμε τους ναούς; Ορίστε ο Ναός μας!» Ο άντρας έδειξε το τοπίο με μια ημικυκλική χειρονομία. «Όλο αυτό είναι ο Ναός μας. Κι αυτή» – έδειξε τον ουρανό – «είναι η οροφή του. Η ψηλότερη οροφή από κάθε άλλου ναού – ακόμα κι από εκείνων των μεγάλων ναών της Έχιδνας! Και ο Ζέφυρος ο ίδιος κατοικεί στην οροφή του Ναού μας, ταξιδιώτη.»

«Η φιλοσοφία σας δεν διαφέρει και πολύ από τη φιλοσοφία ενός παλιού μου φίλου.»

Ο ιερέας της ερημιάς τον ατένισε με ξαφνικό ενδιαφέρον.

«Ίσως να έχεις ακούσει ότι στην Κεντρυδάτια, στα Ρινέα Όρη – που είναι ψηλότερα από ετούτα εδώ, νομίζω – κατοικούν οι Μοναχοί του Ανέμου, στο Μοναστήρι του Ανέμου.»

«Αφιερωμένοι στον Ζέφυρο... Ναι, έχω ακούσει. Τους ξέρεις;»

«Τους έχω επισκεφτεί, και έχω μείνει για κάποιο καιρό μαζί τους. Δεν είναι εύκολο να φτάσεις στην κορυφή όπου κατοικούν.»

Ο ιερέας της ερημιάς έμεινε σιωπηλός για λίγο καθώς συνέχιζαν να οδοιπορούν επάνω στα κακοτράχαλα μονοπάτια, με το ηλιακό φως να μειώνεται ολοένα και περισσότερο. Οι ήλιοι είχαν κρυφτεί πίσω από τα βουνά εδώ και ώρα. Τελικά, ο ιερέας ρώτησε: «Πώς σε λένε, ταξιδιώτη;»

Ο Οφιομαχητής σκέφτηκε πως θα αισθανόταν ανόητος να του πει ψέματα. «Γεώργιος,» αποκρίθηκε, αν και ήξερε ότι, ουσιαστικά, κι αυτό ψέμα ήταν. Το πραγματικό του όνομα δεν το θυμόταν.

«Αδύνατον! Είσαι εξωδιαστασιακός, δεν είσαι;»

«Δεν είμαι σίγουρος.»

Ο άντρας τον κοίταξε συνοφρυωμένος.

«Εσένα πώς σε λένε;»

«Ευγένιο.»

Ο Γεώργιος θυμήθηκε τον Ευγένιο τον Μεγαλοφονιά – θυμήθηκε αυτό το κάθαρμα της θάλασσας που είχε δολοφονήσει τους κουρσάρους του! – και δυσκολεύτηκε να κρατήσει μακριά την οργή του: τα κατάφερε μόνο χάρη στις διδαχές του Γέρου του Ανέμου.

«Αλλά,» συνέχισε ο Ευγένιος, «το όνομά μου ως ιερέας της ερημιάς είναι Ανεμοκλέφτης.»

Ο Γεώργιος μειδίασε. «Ανεμοκλέφτης;»

«Όλοι οι ιερείς της ερημιάς παίρνουν άλλο όνομα. Το Ιερό τους Όνομα. Τους το σφυριρίζει ο Ζέφυρος μέσα από τον άνεμο· τους το μπουρμουρίζει ο Αστερίωνας μέσα από τη γη.» Και είπε: «Ακόμα δεν καταλαβαίνω πώς αντιμετώπισες έτσι τους Παλαιστές του Αστερίωνα... Ο κάθε Παλαιστής είναι τόσο δυνατός όσο ένας άνθρωπος με οργανική στολή ενδυνάμωσης!»

Για ερημίτης γνώριζε αρκετά από τεχνολογία, παρατήρησε ο Γεώργιος. «Δεν είμαι σαν τους άλλους ανθρώπους που ξέρεις.»

«Πρέπει, τότε, να είσαι του οίκου του Αστερίωνα, μα τον Άρχοντα της Γης, ταξιδιώτη!»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος, «σίγουρα δεν είμαι απ' αυτό τον οίκο...» Και δεν έδωσε καμιά άλλη εξήγηση. Ούτε ο Ευγένιος ρώτησε.

Απόμακρα αντηχούσαν αλυχτήματα, κραυγές, κρωξίματα, φτεροκοπήματα, όπως συνήθως σε τούτα τα μέρη. Και μαζί τους, σε κάποια στιγμή, ακουγόταν και νερό να πέφτει ορμητικά. Αλλά οι ταξιδιώτες δεν το έβλεπαν.

«Καταρράκτης;» ρώτησε η Όλγα.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ευγένιος, ρίχνοντάς της ένα βλέμμα πάνω απ' τον ώμο του – ένα ερευνητικό βλέμμα – κοιτάζοντας το πρόσωπό της προσεχτικά μέσα από την κουκούλα της. Και μετά, κοίταξε και το Γερό Φίδι, προτού στρέψει ξανά το βλέμμα του μπροστά.

«Η παρέα σου είναι... περίεργη, Γεώργιε,» είπε ο ιερέας της ερημιάς.

«Δεν είναι από τούτα τα μέρη.»

«Προφανώς. Δεν έχουμε ερπετοειδείς εδώ. Τέτοιους βρίσκεις μόνο στα νότια, μετά τον ποταμό Σόρνη. Στους Στενότοπους – πολύ επικίνδυνα έλη...» Και περίμενε να δει την αντίδραση του Γεώργιου.

Εκείνος ρώτησε: «Τι ξέρεις για τους Στενότοπους;»

«Λίγα. Μονάχα ό,τι έχω ακούσει. Κανείς δεν μένει εκεί εκτός από άγριους ερπετοειδείς. Και οι μόνοι που επισκέπτονται τα έλη είναι ερευνητές και φυσιδίφες, και ύποπτοι που θέλουν να κρύψουν πράγματα. Οι ιερείς της Έχιδνας έχουν έναν ναό τους στις ακτές των Στενότοπων, ανάμεσα στην Ερνέγη και τη Σιρκόβη.

»Ο ερπετοειδείς είναι δούλος σου;»

Ο Οφιομαχητής απομάκρυνε την οργή του. «Φίλος μου.»

«Πρώτη φορά ακούω άνθρωπος να έχει φίλο ερπετοειδή... εκτός αν είναι ιερωμένος της Έχιδνας.» Κοίταξε τον Γεώργιο με τις άκριες των ματιών του, που γυάλιζαν μέσα απ' την κουκούλα του την οποία είχε ξανασηκώσει καθώς βάδιζαν.

Ο Οφιομαχητής δεν μίλησε.

Μετά από κανένα μισάωρο έφτασαν στους νότιους πρόποδες των Υσκάριων Ορέων. Ο Ευγένιος τούς είπε ότι εδώ τα μονοπάτια δεν ήταν τόσο μπλεγμένα και, μάλλον, θα κατάφερναν να βρουν και μόνοι τον δρόμο τους για να κατεβούν στα πεδινά μέρη· όμως προθυμοποιήθηκε

ξανά να τους οδηγήσει. «Δε συναντώ κάθε μέρα ανθρώπους που μπορούν να τα βάλουν με τέσσερις Παλαιστές του Αστερίωνα.»

Ο Γεώργιος τον ευχαρίστησε για τη βοήθειά του· του είπε πως δεν θα την ξεχνούσε· και πρόσθεσε ότι μπορούσαν να τον πληρώσουν αν ήθελε.

«Τι να τα κάνω τα οχτάρια εδώ όπου κατοικώ;... Θα ήθελα, όμως, να μάθω ποιος είσαι.»

Ο Οφιομαχητής δεν αποκρίθηκε. Αλλά, όταν, ύστερα από ακόμα ένα μισάωρο, είχαν διασχίσει τους πρόποδες και βρεθεί στις παρυφές τους, και είχαν σταματήσει εκεί, μπροστά στους πεδινούς τόπους που ανοίγονταν κάτω από το φεγγαρόφωτο, είπε στον ιερέα της ερημιάς: «Δεν είμαι από τον οίκο του Αστερίωνα, Ευγένιε. Θα μπορούσες να θεωρήσεις, όμως, ότι είμαι από τον οίκο της Έχιδνας. Έχε τ'αφτιά σου ανοιχτά για κάποιον που λένε Οφιομαχητή, και θα μάθεις ποιον συνάντησες απόψε.» Του έδωσε το χέρι του. «Δε θα ξεχάσω τη βοήθειά σου,» επανέλαβε.

Ο Ευγένιος, παραξενεμένος από τα λόγια του μαυρόδερμου ταξιδιώτη, αντάλλαξε μια χειραψία μαζί του. «Καλός άνεμος από πάνω σου, στέρα γη από κάτω σου, Γεώργιε. Και είθε να ξανασυναντηθούμε· γιατί, μα τον Αστερίωνα, δεν καταλαβαίνω τίποτα απ'όσα λες τώρα!»

«Ίσως στο σύντομο μέλλον να καταλάβεις, αν έρθεις σε επαφή με θαλασσογυρισμένους.»

Κι έτσι χώρισαν. Ο ιερέας της ερημιάς στράφηκε και κατευθύνθηκε προς τα βόρεια, χάθηκε μέσα στις υπώρειες των Υσκάριων Ορέων, ανάμεσα στους βράχους και στην άγρια βλάστηση, ενώ ο Οφιομαχητής κι οι σύντροφοί του άρχισαν να ψάχνουν για κατάλυμα εκεί γύρω.

Δεν άργησαν να βρουν ένα ευρύχωρο κοίλωμα κάτω από ογκόλιθους, και μπήκαν εκεί. Ο Γεώργιος άναψε φωτιά με ξύλα που είχε μαζέψει καθοδόν και με τον ενεργειακό αναπτήρα του. Η Ευθαλία γλίστρησε από τον πήχη του και κουλουριάστηκε κοντά στις φλόγες.

Η Όλγα ρώτησε: «Γιατί του είπες ποιος είσαι;»

«Γιατί να μην του το πω; Φαινόταν φιλικός άνθρωπος.»

«Πράγματι. Ο πιο φιλικός που έχουμε συναντήσει εδώ και καιρό.»

Ο Οφιομαχητής ένευσε.

Η Όλγα ζέστανε τα χέρια της πάνω απ'τη φωτιά.
Η νύχτα πέρασε ήσυχα.

5

Τους λέω, ξανά: «Δεν ήρθα εδώ για να πολεμήσω μαζί σας. Έχω άλλες δουλειές στην Ιχθυδάτια.»

Η Μάρθα με κοιτάζει πάλι μ'εκείνο το άγριο βλέμμα, σαν να την πρόσβαλα προσωπικά, αλλά ο Λεωνίδας είναι που μιλά: «Δε μπορούμε να τους εγκαταλείψουμε, Γεώργιε,» μου λέει. «Τώρα που είμαστε εδώ, δεν μπορούμε να τους εγκαταλείψουμε—»

«Ξεχνάς,» τον διακόπτει η Ερασμία, «ότι πρέπει να πάμε τον Αρσένιο στη Βασίλισσά μας. Αυτή είναι η αποστολή μας – αυτές είναι οι διαταγές της Μεγάλης Οφιοκυράς. Ήρθαμε στη Σαλντέρια για να προμηθευτούμε ένα όχημα και να ταξιδέψουμε.» Και προς τη Μάρθα: «Ποιος είναι Διαφεντευτής τώρα;»

«Δεν έχουμε αποφασίσει ακόμα. Αλλά, μα την Έχιδνα, χρειαζόμαστε τη βοήθειά σας! Με τον Οφιομαχητή στο πλευρό μας, τα μιάσματα δεν έχουν ελπίδες. Θα θριαμβεύσουμε! Θα καθαρίσουμε την πόλη από την παρουσία τους, μια και καλή!»

«Έχετε σκοπό να διαλύσετε την εξουσία των Εχόντων;» τη ρωτάω.

«Και να διώξουμε τους υπηρέτες του Αρχέγονου Όφεως.»

«Και να ξεπαστρέψουμε τα βατράχια που κρύβονται σαν αρρώστια μέσα σε τούτη την πόλη,» προσθέτει ο Ζαχαρίας.

Νομίζουν ότι είμαι σαν αυτούς, ότι είμαι σύμμαχός τους. Και δαίμονας της Έχιδνας, ίσως. Αλλά δεν είμαι τίποτα από αυτά (αν και για το τελευταίο έχω τις επιφυλάξεις μου). Τους λέω: «Δεν μπορώ να σας βοηθήσω. Ήρθα στην Ιχθυδάτια για να συνοδέψω τον Αρσένιο» – ακουμπάω το χέρι μου στον ώμο του, γιατί δεν κάθεται μακριά μου – «και για άλλη μια δουλειά, η οποία ξεκινά από την Ιλφόνη.»

«Μα δεν καταλαβαίνεις πόσο σημαντικός είναι ο αγώνας μας εδώ;» λέει η Μάρθα. «Η Φαρμακερή Βασίλισσα προφανώς δεν γνώριζε για τον ξεσηκωμό στη Σαλντέρια όταν σας έδωσε τις διαταγές που σας έδωσε· τώρα, όμως, γνωρίζει – έχουμε στείλει άνθρωπο να την—»

«Δε μ'ενδιαφέρει τι κάνει η Φαρμακερή Βασίλισσα,» τη διακόπτω. «Δεν ακολουθώ τις διαταγές της.»

Προς στιγμή, η απάντησή μου μοιάζει να ξαφνιάζει τον Ζαχαρία και τη Μάρθα, αλλά μετά ο πρώτος λέει: «Ασφαλώς. Ασφαλώς, Οφιομαχητή. Μας συγχωρείς που—»

«Γεώργιο με λένε.» Και καταλαβαίνω τι εννοεί, ο καταραμένος· δεν χρειάζεται να συνεχίσει τα λόγια του για να καταλάβω. Εκείνο που θέλει να πει είναι ότι είμαι πολύ ιερός για να υπακούω τη Φαρμακερή Βασίλισσα, ότι πρέπει να παίρνω εντολές μόνο από την ίδια τη Μεγάλη Κυρά κι από κανέναν άλλο.

Αυτό αληθεύει εν μέρει. Δεν παίρνω διαταγές από την παλιά μου φίλη, την Πράσινη Κρίνη, σίγουρα. Όμως ούτε και από την Έχιδνα παίρνω διαταγές. Δεν παίρνω διαταγές από κανέναν. Αλλά όχι επειδή είμαι «πολύ ιερός». Ούτε επειδή είμαι... ό,τι άλλο μπορεί να νομίζουν αυτοί οι διάολοι της Έχιδνας!

Μετά δυσκολίας το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου κρατά μακριά την οργή μου.

«Δε θέλαμε να σε προσβάλουμε,» αποκρίνεται ο Ζαχαρίας. «Μας συγχωρείς αν—»

«Δεν με προσβάλατε. Απλά σας εξηγώ ότι δεν ήρθα για να πολεμήσω—»

«Εγώ δεν μπορώ να τους εγκαταλείψω, Γεώργιε,» παρεμβαίνει ο Λεωνίδας.

«Μην είσαι ανόητος!» του λέει η Ερασμία. «Υπακούμε πρώτα τη Μεγάλη Οφιοκυρά!»

«Ίσως η Μεγάλη Οφιοκυρά να συμφωνεί!» την αγριοκοιτάζει ο Λεωνίδας. «Ίσως να συμφωνεί να μείνουμε εδώ και να—»

«Αποκλείεται να μη θέλει πρώτα να πάμε τον Αρσένιο στο άντρο. Εδώ ο Αρσένιος βρίσκεται σε κίνδυνο από τα καθάρματα του Αρχέγονου Όφεως· και η Βασίλισσά μας δεν θα ήθελε τέτοιο πράγμα σε καμία περίπτωση.»

Ο Νηρέας λέει: «Η Ερασμία έχει δίκιο, Λεωνίδα. Το ξέρεις πως—»

«Μα—»

«Το ξέρεις πως έχει δίκιο, Λεωνίδα! Συμφωνώ μαζί σου, ότι πρέπει ν'αγωνιστούμε εναντίον των μiasμάτων της Σαλντέρια· αλλά το ξέρεις

πως η Ερασμία έχει δίκιο, μα τα δόντια της Μεγάλης Κυράς! Ο Αρσένιος πρέπει να μεταφερθεί στο άντρο.»

Η Μάρθα κοιτάζει τον τυφλό αδελφό της Διονυσίας με περιέργεια. «Τι το... ιδιαίτερο έχει αυτός ο τύπος;» ρωτά.

«Τον έχει ευλογήσει η Έχιδνα,» αποκρίνεται η Ερασμία, «με μαντικές δυνάμεις.»

Ο Αρσένιος γελά με το ξερό του γέλιο. «Καταραστεί, εννοεί,» λέει. «Μ'έχει καταραστεί.» Και όλοι τον κοιτάζουν περίεργα.

Η Ερασμία συνεχίζει: «Τους είδε να κρεμάνε τον Ισίδωρο, ενώ βρισκόμασταν στο πλοίο ακόμα. Δεν ήμασταν σίγουροι ότι ήταν αυτός, αλλά, από την περιγραφή που έδωσε, το υποθέσαμε. Και γύρω από τον Ισίδωρο είδε μαχητές με το έμβλημα της Σαλντέρια, και μια σημαία με τον Οφιογενή. Προσπαθούσαμε, επομένως, να καταλάβουμε τι συνέβαινε εδώ, καθώς πλέαμε προς το λιμάνι σας.»

Ησυχία είχε πλακώσει μες στο καπηλειό ενόσω η Ερασμία μιλούσε, αλλά τώρα η Μάρθα λέει: «Μια στιγμή,» και τραβά έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό από τα ρούχα της. Η συσκευή δονείται μέσα στο χέρι της. Η Μάρθα πατά ένα κουμπί και τη φέρνει στ'αφτί της, μιλά με κάποιον χωρίς η ίδια να λέει πολλά: τα λόγια της είναι σύντομα, κοφτά. Την περιμένουμε να τελειώσει. Σε κάποια στιγμή με κοιτάζει λοξά σαν να σκέφτεται κάτι σχετικά μ'έμένα. Στο τέλος, λέει στον πομπό: «Θα κάνουμε ό,τι μπορούμε αλλά δεν σου υπόσχομαι τίποτα,» και τερματίζει την τηλεπικοινωνία.

«Υπάρχει πρόβλημα,» μας ενημερώνει, κοιτάζοντας κυρίως τον Ζαχαρία. «Στα Φουγάρα. Έχουν αποκλείσει τους στασιαστές που κατέλαβαν το εργοστάσιο της Ωραίας Ξυλουργικής. Ο Μάρκος, ο Έκτος Όφης της Σαλντέρια, ήταν που με κάλεσε μόλις τώρα. Είναι ανάμεσά τους, μαζί μ'άλλους έξι αδελφόφεις μας: τον Γεώργιο, τον Δέκατο Όφι της-»

«Θυμάμαι ποιοι πήγαν στην Ωραία Ξυλουργική, Μάρθα,» τη διακόπτει ο Ζαχαρίας.

«Τους έχουν αποκλείσει – φρουροί της Σαλντέρια και μαχητές του Αρχέγονου Όφεως. Ζητάνε ενισχύσεις. Πρέπει να συγκεντρώσουμε αγωνιστές από εδώ κι από αλλού, και να πάμε.»

«Μετά από τις συγκρούσεις στη Γλυκώνυμη....» Ο Ζαχαρίας μοιάζει προβληματισμένος.

Η Μάρθα στρέφεται σ'εμένα, και καταλαβαίνω τι θέλει.

Της λέω: «Ένας άνθρωπος – ακόμα κι εγώ – δεν πρόκειται να κάνει μεγάλη διαφορά.»

«Δεν είσαι ο οποιοσδήποτε. Και μόνο η παρουσία σου θα εμψυχώσει πολλούς αγωνιστές. Ή θέλεις να μας βοηθήσει ή δεν θέλεις.»

«Μάρθα...» της λέει ο Κοσμάς. «Ο Γεώργιος μόλις ήρθε στην πόλη... και μόλις ήδη μας βοήθησε...»

«Ο αγώνας μας απόψε είναι σημαντικός!» τονίζει εκείνη. «Η επανάσταση είναι απλωμένη παντού στη Σαλντέρια, παντού, απ'τη μια άκρη ως την άλλη!»

Για κάποιο λόγο, δεν μπορώ να τους αρνηθώ τη βοήθειά μου. Ίσως να φταίει το ίδιο πράγμα που φταίει και για τις εμβόλιμες σκέψεις σχετικά με «μιάσματα». Ίσως κάτι να παίζει με το μυαλό μου. Ίσως να είμαι επηρεασμένος ακόμα από εκείνη την επίκληση του Αλέξανδρου του Γηραιού.

Ή ίσως να μην είναι τίποτα από αυτά. Ίσως να μην παίζει κάτι με το μυαλό μου. Ίσως η απόφαση να είναι καθαρά δική μου. Γιατί το ξέρω πως τώρα, Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου ή μη, ο αγώνας τους είναι δίκαιος. Τουλάχιστον, έτσι μου μοιάζει. Κανείς ποτέ δεν θεωρούσε τους Έχοντες της Σαλντέρια σωστούς άρχοντες: πάντοτε ο κόσμος εδώ αισθανόταν καταπιεσμένος. Και τα τελευταία χρόνια τα πράγματα έχουν χειροτερέψει, όπως μου είπε η φίλη μου η Πράσινη Κρίνη, και όπως βλέπω και με τα ίδια μου τα μάτια σε τούτη την καταραμένη πόλη.

Επομένως...

«Γιατί σας είχαν επιτεθεί στη Γλυκώνυμη;» ρωτάω. «Τι είχε τραβήξει εδώ τη Φρουρά και τους Ηρμάντιους, αν όχι αυτό το στέκι, ο Σωσμένος;»

«Πρέπει να το υποψιάζονταν ότι κάπου μέσα στη Γλυκώνυμη υπάρχουν κέντρα συγκέντρωσης των επαναστατών,» μου απαντά ο Ζαχαρίας.

«Ο καθένας θα μπορούσε να το υποθέσει αυτό, σε μια τέτοια κατάσταση, ακόμα και χωρίς καμία απόδειξη απολύτως.»

«Ακριβώς. Επειδή η Γλυκώνυμη είναι όπως είναι. Έτσι, τα μιάσματα έστειλαν τους μαχητές τους να καταλάβουν ολόκληρη τη συνοικία, να

πιάσουν τους βασικούς δρόμους και τις βασικές διασταυρώσεις. Να ελέγχουν το μέρος.»

«Πράγμα το οποίο δεν σας άρεσε.»

«Δε μας άρεσε καθόλου,» επιβεβαιώνει η Μάρθα με τα μάτια της να γυαλίζουν με τη γνωστή φανατική γυαλάδα των Τέκνων.

«Και συγκρούσεις ακολούθησαν,» λέει ο Ζαχαρίας. «Όταν ήρθες εσύ, οι συμπλοκές είχαν όλες συγκλίνει σε τούτη την περιοχή. Και μας έδωσες τη νίκη, Οφιομαχητή.»

«Μόνοι σας την κερδίσατε τη νίκη,» διαφωνώ. «Απλώς βοήθησα λίγο. Και το όνομά μου είναι Γεώργιος.»

«Όπως θέλεις, Γεώργιε. Αλλά η βοήθεια σου ήταν σημαντική.»

«Δεν ήταν ‘σημαντική’,» τονίζει η Μάρθα. «Ήταν καθοριστική. Αφήστε τις μαλακίες, γαμώ τις λάσπες του Λοκράθου· δεν είναι ώρα για μετριοπάθεια – Γεώργιε.»

Γελάω άθελά μου. «Δεν είμαι εκ φύσεως μετριοπαθής, πίστεψέ με.»

«Θα μας βοηθήσεις ξανά;» ρωτά η Μάρθα, αγέλαστα, επίμονα, ατενίζοντάς με σαν να προσπαθεί μ’αυτά τα φανατικά μάτια να μου τρυπήσει το πρόσωπο με μαγικές, αόρατες λόγχες.

«Θα σας βοηθήσω,» δηλώνω, ουδέτερα.

«Το ήξερα ότι η Μεγάλη Κυρά δεν σ’έφερε τυχαία εδώ!» λέει η Μάρθα χτυπώντας την παλάμη της στο τραπέζι. Το τραύμα στον αριστερό της ώμο, που δεν αιμορραγεί πλέον – το αίμα έχει πήξει καλά – δεν φαίνεται να την ενοχλεί καθόλου – λες και είμαι εγώ, μα την Έχιδνα. Μάλλον δεν είναι και πολύ σοβαρή πληγή.

«Φυσικά και δεν είμαστε τυχαία εδώ,» συμφωνεί ο Νικόλαος.

Πάλι τα ίδια μ’αυτό τον λεχρίτη του Λοκράθου...

Και συνεχίζει, ο καταραμένος: «Η Μεγάλη Κυρά τον έστειλε στην Οδοντόπολη για να με σώσει απ’τα μπουντρούμια του Μιαρού Λουκιανού· και η Μεγάλη Κυρά τον έστειλε κι εδώ. Μαζί μας. Θα πολεμήσουμε στο πλευρό σας, αδέλφια μου!»

«Θα πολεμήσουμε,» λέει ο Λεωνίδας, σταθερά, αποφασισμένα.

Ο Νηρέας είναι συλλογισμένος. Της Ερασμίας δεν μοιάζει να της αρέσουν καθόλου όσα ακούει· η γαλανόδερμη όψη της έχει σκοτεινιάσει ανάμεσα από τα μακριά ξανθά μαλλιά της.

Η Λουκία δείχνει συλλογισμένη, όπως ο Νηρέας. Η Διονυσία... η Διονυσία δεν μπορώ να υποθέσω τι σκέφτεται ή τι αισθάνεται. Ίσως απλά να είναι μπερδεμένη απ'όλα τούτα, μην ξέροντας τι συμπέρασμα να βγάλει πέρα απ'το ότι έχουμε μπλέξει ξανά.

Ο Αρσένιος γελά, χαμηλόφωνα, ξερά, χωρίς φανερή αιτία.

Ο Κοσμάς μάς κοιτάζει στωικά, έχοντας ανάψει την πίπα του, καπνίζοντας νωχελικά.

Η Μάρθα λέει: «Πρέπει να συγκεντρώσουμε τους αγωνιστές μας από τη Γλυκώνυμη, Ζαχαρία, και να δούμε πόσους μπορούμε να μαζέψουμε κι από αλλού.»

Εκείνος συμφωνεί.

Εγώ ρωτάω: «Πού γίνονται συγκρούσεις αυτή τη στιγμή μέσα στη Σαλντέρια;»

Ο Ζαχαρίας μού απαντά: «Στη Γλυκώνυμη μέχρι που ήρθες εσύ,» λέγοντάς το πάλι σαν εγώ να έφταιγα για όλα. Και συνεχίζει: «Στα Φουγάρα, όπως άκουσες. Στο Πλατύ Λιμάνι. Στον Νεοκόφτη. Και στη Χαμηλόδρομη – όπου προσπαθούν να καταλάβουν τη Νότια Πύλη, να την κάνουν δική μας.»

«Απ'τη μια άκρη της πόλης ως την άλλη... όπως είπε η Μάρθα,» παρατηρώ.

«Δε θα το έλεγα τυχαία, Οφ– Γεώργιε. Καταλαβαίνεις, λοιπόν, γιατί ο αποψινός μας αγώνας είναι σημαντικός, έτσι;»

«Ξέρεις τι καταλαβαίνω; Ότι, όπως έχετε εξαπλωθεί, πιθανώς να γίνει μεγάλο μακελειό χωρίς να φέρει κανένα συγκεκριμένο θετικό αποτέλεσμα. Εκτός αν έχετε πραγματικά πολλούς μαχητές.»

«Έχουν ξεσηκωθεί όλοι οι εργάτες της Σαλντέρια!»

«Σχεδόν όλοι,» διευκρινίζει ο Ζαχαρίας.

«Στη Βοερή δεν γίνονται συγκρούσεις;» ρωτάω. Με παραξενεύει που δεν την ανέφεραν, γιατί η Βοερή είναι η πιο κεντρική συνοικία της Σαλντέρια: εκεί βρίσκεται η βασική αγορά της πόλης, και εκεί υπάρχουν, επίσης, πολλά εργοστάσια, εργαστήρια, βιομηχανίες.

«Η Βοερή θα πέσει στα χέρια μας όταν οι τριγύρω συνοικίες είναι δικές μας,» εξηγεί ο Ζαχαρίας.

Η Μάρθα λέει: «Πρέπει να ξεκινήσουμε, αν είναι να βοηθήσουμε τους αγωνιστές στην Ωραία Ξυλουργική.» Και προς τον Ζαχαρία: «Πήγαινε να ειδοποιήσεις όσους δεν μπορώ να καλέσω τηλεπικοινωνιακά. Βιάσου!»

Ο Ζαχαρίας δεν φέρνει αντίρρηση. Σηκώνεται απ'το τραπέζι και πάει προς το σαλόνι απ'το οποίο μπήκαμε, για να βγει από την πίσω πόρτα του Σωσμένου. Η Μάρθα πατά πάλι κουμπιά πάνω στον τηλεπικοινωνιακό πομπό της και μιλά μ'ανθρώπους. Αυτή τη φορά τον έχει ανοιχτό μπροστά της· ακούμε κι εμείς τι της λένε. Η Μάρθα τονίζει στους πάντες ότι ο Οφιομαχητής είναι εδώ – ο Οφιομαχητής – και θα πολεμήσει μαζί τους: το τέλος των Εχόντων και των μiasμάτων των Ηρμάντιων δεν είναι μακριά!

Τίποτα από τούτα δεν μ'αρέσει. Πολλοί νόμιζαν τέτοιες μαλακίες για εμένα και καταστράφηκαν, αυτά τα πέντε χρόνια που βρίσκομαι στην Υπερυδάτια, τα οποία ώρες-ώρες μού μοιάζουν με ολόκληρο αιώνα, μα την Έχιδνα!

Η Ερασμία μού λέει, σε κάποια στιγμή: «Γεώργιε, πρέπει να φύγουμε αποδώ. Πρέπει να πάμε στο άντρο της Βασίλισσας. Δε μπορούμε να μείνουμε και να—»

«Δεν το έχω ξεχάσει,» τη διαβεβαιώνω, κάνοντας νόημα στον Λεωνίδα να μείνει σιωπηλός καθώς ήταν έτοιμος να παρέμβει. «Θα φύγουμε—»

«Γιατί, τότε, τους λες ότι θα τους βοηθήσεις;»

«Για την ώρα θα τους βοηθήσω. Όμως δεν θα καθίσουμε εδώ, Ερασμία· θα φύγουμε. Εν τω μεταξύ, να προσέχεις τους φίλους μου.» Δείχνω με το βλέμμα μου τη Διονυσία και τον Αρσένιο που κάθονται ακόμα. Εμείς δεν καθόμαστε· στεκόμαστε, τώρα, μες στο καπηλειό του Κοσμά.

«Θα τους προσέχω,» μου υπόσχεται η Ερασμία. «Γ'αυτό νάσαι σίγουρος. Αλλά πρέπει να βρούμε ένα μεταφορικό μέσο και να φύγουμε, Γεώργιε!» επαναλαμβάνει.

«Θα φύγουμε,» της υπόσχομαι ξανά. «Το είπα, δεν το είπα;» Κρατώντας μακριά την οργή μου με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. «Δε νομίζω πως, ούτως ή άλλως, θα ήταν εύκολο να βγούμε από τη Σαλντέρια απόψε, με τέτοια πράγματα που συμβαίνουν εδώ.»

Η Μάρθα τελειώνει με τις τηλεπικοινωνιακές συνεννοήσεις της και μας λέει πως οι περισσότεροι στη Γλυκώνυμη συμφώνησαν να πολεμήσουν μαζί μας, και θα έρθουν και κάποιοι απ'το Τακούνη και τη Βοερή και την Ωραιόδρομη. «Θα μας συναντήσουν σε συγκεκριμένα σημεία καθώς θα κατευθυνόμαστε προς τον προορισμό μας.» Η Μάρθα μάς τα δείχνει πάνω σ'έναν μεγάλο χάρτη της Σαλντέρια.

«Καλό είναι που δεν θα πάμε όλοι μαζί αλλά τμηματικά,» λέω, «γιατί αλλιώς αμέσως θα τραβούσαμε την προσοχή της Φρουράς.»

Η Μάρθα νεύει, μοιάζοντας να το έχει σκεφτεί πριν από εμένα.

Ο Κοσμάς ακούει αλλά δεν συμμετέχει και πολύ σε όσα λέγονται, ακόμα καπνίζοντας την πίπα του. Μοιάζει, όμως, να χαίρεται που είμαι μαζί τους.

Ο Ζαχαρίας έχει ήδη επικοινωνήσει τηλεπικοινωνιακά με τη Μάρθα· μας έχει πει ότι θα τον συναντήσουμε προς τα βορειοανατολικά, κοντά στα άκρα της Γλυκώνυμης. Θα έχει γύρω του κι άλλους αγωνιστές.

Ο Λεωνίδας και ο Νικόλαος θα μας συντροφεύσουν, κι οι δυο τους ανυπόμονοι να πολεμήσουν ξανά, σαν το αίμα νάναι η τροφή τους. Ο δεύτερος έχει ήδη ντυθεί με την οργανική στολή ενδυνάμωσης, φυσικά, η οποία, όπως βλέπω, είναι μπαλωμένη τώρα. Η Διονυσία πρέπει να του τη μπάλωσε όσο μοιράζονταν την ίδια καμπίνα μέσα στο Κήτος της Σαλντέρια – για να βρει κάτι ν'απασχολεί το μυαλό της, μάλλον, και να μη σκέφτεται άλλα.

Η Λουκία έχει επίσης ντυθεί με τη δική της οργανική στολή ενδυνάμωσης, και φαίνεται έτοιμη νάρθει μαζί μας.

«Είσαι σίγουρη ότι θες να μας ακολουθήσεις;» τη ρωτάω.

«Δεν έχω τίποτα καλύτερο να κάνω απ'το ν'ακολουθώ τον Καπετάνιο μου,» μου αποκρίνεται.

«Αν συνεχίσεις αυτές τις μαλακίες θα σε δείρω,» την προειδοποιώ, κι εκείνη γελά και δεν με παίρνει σοβαρά. Ο γάτος της νιαουρίζει – ετοιμοπόλεμος κι αυτός, ο καριόλης.

Η Ερασμία και ο Νηρέας θα μείνουν εδώ, στον Σωσμένο, μαζί με τον Κοσμά, τον Αρσένιο, και τη Διονυσία. Ο Νηρέας ίσως να ήθελε να μας ακολουθήσει αλλά το τραύμα του ακόμα δεν έχει πάψει να τον ενοχλεί, και ήδη πολέμησε μία φορά απόψε: δηλαδή, μία φορά παραπάνω απ'ό,τι θα έπρεπε να είχε πολεμήσει. Η Διονυσία έκανε κάποιο ξόρκι

πριν από λίγο, έχοντας την προσοχή της εστιασμένη στον Νηρέα, μάλλον για να δει σε τι κατάσταση βρίσκεται. Δεν μας προειδοποίησε για κανέναν κίνδυνο, οπότε υποθέτω πως το Τέκνο είναι εντάξει. Αλλά κι ο ίδιος – ευτυχώς – καταλαβαίνει ότι θα ήταν ηλίθιο να ξαναπολεμήσει τώρα. Επιπλέον, καλύτερα δύο Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου να φυλάνε τον Αρσένιο και τη Διονυσία παρά ένα. Δε μ'αρέσει που τους αφήνω μόνους. Όμως θα ήταν πολύ χειρότερο, ασφαλώς, αν τους έπαιρνα μαζί μου.

Εγώ, η Λουκία (με τον Ακατάλυτο πάντα σαν σκιά της), ο Νικόλαος, ο Λεωνίδας, και η Μάρθα (ύστερα από ένα δυνατό φιλί με τον Κοσμά, μετά απ'το οποίο εκείνος τής λέει: «Νάχεις το νου σου – σ'έμένα και τον μικρό. Όχι ηρωισμοί, καταλαβαίνεις; Δεν είσαι μόνο δική τους· είσαι και δική μου» και η Μάρθα δεν φέρνει αντίρρηση) βγαίνουμε από την πίσω πόρτα του Σωσμένου. Τη μπροστινή πόρτα και το παράθυρο ο Ναυτοκάπελας τα κρατά ακόμα κλειστά κι αμπαρωμένα σαν για πολιορκία.

Βαδίζουμε στους δρόμους της Γλυκώνυμης τώρα, μες στη νύχτα, βλέποντας γύρω μας τα αποτελέσματα και τα απομεινάρια από τις πρόσφατες συμπλοκές. Δεν αντικρίζουμε, όμως, ούτε φρουρούς της Σαλντέρια ούτε μισθοφόρους των Ηρμάντιων· πρέπει, όντως, να τους τρέψαμε σε φυγή για τα καλά. Καθοδόν, η Μάρθα κάνει νοήματα ή βγάζει συνθηματικά σφυρίγματα καθώς περνάμε από συγκεκριμένα μέρη, και διάφοροι ξεπροβάλλουν από σκιερές γωνίες, από πόρτες, καμάρες, αυλές, και πιλοτές για νάρθουν μαζί μας. Στασιαστές. Οπλισμένοι, αλλά με τα όπλα τους κρυμμένα κάτω από κάπες και μέσα σε πανωφόρια, καπαρντίνες, μικρότερα ρούχα, σάκους, τσάντες. Κάποιοι φοράνε κουκούλες, κάποιοι καπέλα, κάποιοι τίποτα απ'αυτά. Μερικοί καβαλάνε δίκυκλα, μερικοί άλογα, πέντε έρχονται μέσα σ'ένα ανοιχτό τετράκυκλο όχημα που έχει πτυσσόμενη δερμάτινη οροφή. Ορισμένοι πρέπει να είναι Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου, είμαι σίγουρος. Αλλά αποκλείεται να είναι όλοι.

«Πού είναι ο Οφιομαχητής; Πού είναι;» ρωτά ένας κοντός, λιγνός τύπος που θυμίζει άγριο γάτο, καθώς βγαίνει από μια πιλοτή ζυγώνοντάς μας με πηδήματα κι άλλοι πέντε τον ακολουθούν (ανάμεσά τους και μια γυναίκα).

«Σκασμός, μαλάκα Ξέμπαρκε!» τον κατσαδιάζει η Μάρθα. «Μην κά-
νεις φασαρία! Λες να σου πουλούσα παραμύθι;»

«Όχι, ρε τέτοια. Αλλά θέλω να τονε μπανίσω τον διάολο, θέλω!»

«Εγώ είμαι,» του λέω. «Φχαριστήθηκες;»

Προσπαθεί να κοιτάξει το κατάμαυρο πρόσωπό μου μέσα απ'την
κουκούλα της κάπας μου.

«Μα το μουνί της Έχιδνας, φίλε, σε φανταζόμουν... αλλιώς. Γίγαντα,
να πούμε.»

Τον αρπάζω με το ένα χέρι απ'τον γιακά και τον σηκώνω από το έδα-
φος. «Τα φαινόμενα απατούν.»

Ο Ξέμπαρκος γελά σαν παλαβός. «Πείστηκα, πείστηκα!»

Τον αφήνω κάτω και συνεχίζουμε να συγκεντρώνουμε στασιαστές
από τη Γλυκώνυμη καθώς προχωράμε.

Πλησιάζοντας τα βορειοανατολικά της άκρα συναντάμε τον Ζαχαρία
που έχει κάμποσους συναθροισμένους γύρω του. Ολόκληρη συμμορία,
και, μες στο σκοτάδι, θυμίζουν μαχαιροβγάλτες απ'τον πρώτο ως τον
τελευταίο. Θυμίζουν εξαγριωμένους κουρσάρους. Μου φέρνουν στο
μυαλό τις παλιές μου μέρες στην Ιχθυδάτια... Μερικοί είναι πάνω σε δί-
κυκλα, μερικοί έφιπποι· κι έχουν κι ένα τετράκυκλο φορτηγό ανάμεσά
τους, με κάμποσα άτομα μαζεμένα στην ανοιχτή του καρότσα.

Ένας απ'αυτούς που ούτε πάνω σε όχημα είναι ούτε πάνω σε ζώο
λέει: «Πού είν' ο Οφιομαχητής, ρε; Δεν τον βλέπω πουθενά – και τον
ξέρω.»

«Από πού με ξέρεις;» τον ρωτάω, πλησιάζοντάς τον.

Κατεβάζει την κουκούλα του, και τον αναγνωρίζω. Είναι ένας ναυτι-
κός από το Τακούνι. Τον είχα συναντήσει παλιά, όταν ήμουν πειρατής.
Αλλά δεν θυμάμαι τ'όνομά του.

«Μα την Έχιδνα, είσαι συ!» αναφωνεί. «Ο Καπ'τάνιος των Αγενών! Χα-
χα-χα-χα!» Εγώ δεν έχω βγάλει την κουκούλα μου αλλά τώρα είμαι αρ-
κετά κοντά για να μπορεί να διακρίνει το πρόσωπό μου.

«Πώς σε λένε;» τον ρωτάω. «Σε θυμάμαι φατσικώς, μα δεν θυμάμαι
τ'όνομά σου.»

«Γεννάδιος, μάστορα, ο Χταποδάς.»

«Ναι, σωστά. Ο Χταποδάς.»

«Η Χαρίκλεια θα καταχαρεί άμα σε δει, μάστορα.»

Η Χαρίκλεια; Εκείνη η ανάποδη βουτήχτρια που πήγαινε κάτω από την ηπειρόνησο; Εκείνο το πειρατικό μάτι μου; «Η βουτήχτρια;»

«Ναι, ρε, ποια άλλη; Αυτή!»

«Δεν ήξερα ότι την ήξερες...»

«Δεν την ήξερα παλιά, όταν την ήξερες εσύ, αφεντικό,» μου λέει με μισόκλειστο το ένα μάτι.

«Πού είναι τώρα;»

«Δεν είν' εδώ. Δεν είναι μπλεγμένη στην εξέγερση· αλλά, μα την ουρά της Έχιδνας, πάω στοίχημα πως μόλις σε δει θα μπλεχτεί! Χα-χα!»

Δεν έχουμε, μετά, άλλο χρόνο για κουβέντες· η Μάρθα κι ο Ζαχαρίας μάς ωθούν να συνεχίσουμε. Και έχουν δίκιο, φυσικά. Είμαστε τόσα άτομα τώρα· τραβάμε την προσοχή.

«Αυτοί από το Τακούνι πού είναι;» ρωτά η Λουκία καθώς βαδίζουμε ξανά. «Ήρθαν, ή θα μας συναντήσουν στα Φουγάρα;»

«Από πού θαρρείς ότι είμαστ' εμείς, ε;» της λέει ο Γεννάδιος ο Χταποδάς. «Απ'το Τακούνι είμαστ' οι μισοί, κι οι αλλόμισοι είν' αποδώ, απ'τη Γλυκώνυμη.»

Ξέμπαρκοι ναυτικοί, ξεπεσμένοι πειρατές, αλήτες, συμμορίτες, απεγνωσμένοι εργάτες, επαναστατημένοι δούλοι, αδικημένοι, παλαβοί – τέτοιοι είναι ο μικρός στρατός γύρω μου καθώς πλησιάζουμε τα όρια της Γλυκώνυμης με τη Βοερή. Α, ναι, και Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου, ασφαλώς...

Μπαίνουμε στη Βοερή, και καταλαβαίνω γιατί ακολουθούμε αυτό τον δρόμο για να φτάσουμε στα Φουγάρα. Θα μπορούσαμε να είχαμε περάσει κι από την Ισόδρομη, αλλά δεν πήγαμε από εκεί· δεν μας οδήγησαν εκεί η Μάρθα κι ο Ζαχαρίας· και καλά έκαναν. Γιατί η Ισόδρομη ανέκαθεν ήταν πολύ στενά ελεγχόμενη από τα μιάσματα των Εχόντων, αφού αρκετοί Έχοντες, απ'ό,τι θυμάμαι, έχουν τα σπίτια τους στους δρόμους της.

Μιάσματα; Πάλι τα ίδια...

Δεν σκοπεύουμε να μείνουμε για πολύ στη Βοερή. Αμέσως μόλις περνάμε τα σύνορά της κατευθυνόμαστε βορειοανατολικά, ακολουθώντας δρόμους που μας πηγαίνουν προς τα Φουγάρα. Αλλά, καθώς πλησιάζουμε τα άκρα της Βοερής, αντικρίζουμε στο βάθος ενός δρόμου

φρουρούς της Σαλντέρια να συγκεντρώνονται· και δεν υπάρχει αμφιβολία ποιους περιμένουν.

Μας πρόδωσαν! ακούω να λένε κάποιοι ανάμεσά μας. Μας πούλησαν! Τους το σφύριξαν! Οι κωλοφρουροί των Εχόντων...

Το μυαλό μου πηγαίνει στο Άφατο Δίκτυο, αλλά... είναι δυνατόν; Το Άφατο δεν είναι για τόσο άμεση ενημέρωση. Οι πληροφορίες μεταφέρονται στους κόμβους, κι από εκεί πρέπει κάποιος να τις αναζητήσει–

«Τα βατράχια,» μουγκρίζει ο Ζαχαρίας. «Έχουν τους κατασκόπους τους παντού!» Κι αμέσως, εκείνος κι η Μάρθα μάς οδηγούν από άλλο δρόμο, βάζοντάς μας να στρίψουμε, για ν'αποφύγουμε τη σύγκρουση με τους φρουρούς της Σαλντέρια ανάμεσα στις ψηλές πολυκατοικίες και πλάι σ'ένα γκρίζο εργαστήριο που η αρχιτεκτονική του θυμίζει δεσμητήριο.

Οι φρουροί δεν τρέχουν από το βάθος για να μας καταδιώξουν, ούτε πεζοί ούτε έφιπποι ούτε πάνω στα οχήματά τους – γιατί, ναι, διακρίνω πως έχουν κι οχήματα: δίκυκλα και τουλάχιστον ένα τετράκυκλο.

Πηγαίνοντας όμως προς την άλλη μεριά, προς τα εκεί όπου τώρα μας οδηγούν η Μάρθα κι ο Ζαχαρίας, αντικρίζουμε ξανά φρουρούς να συγκεντρώνονται στο τέλος του μικρότερου δρόμου που βγάζει πέρα από τα όρια της Βοερής. Ακούω γύρω μου τους υπόλοιπους να καταριούνται.

Οι φρουροί έρχονται καταπάνω μας, πεζοί, έφιπποι, καβαλώντας δίκυκλα, και μας ρίχνουν με ενεργοβόλα και ηχοβόλα. Τους ρίχνουμε κι εμείς ενώ σκορπιζόμαστε δεξιά κι αριστερά του δρόμου, αναζητώντας κάλυψη. Βλέπω τους συμμαχητές μου να χρησιμοποιούν ενεργειακά όπλα, ηχητικά όπλα, τόξα, βαλλίστρες, πυροβόλα – μια καραμπίνα, δυο πιστόλια, ένα τουφέκι. Ένας γιγαντόσωμος, μουςάτος τύπος εκτοξεύει ένα καμάκι το οποίο καρφώνεται στο στήθος ενός έφιππου φρουρού, σωριάζοντάς τον απ'το άλογό του. Κάποιοι από τους συντρόφους μου καλύπτονται πίσω από τα δύο μεγαλύτερα οχήματά τους – το τετράκυκλο με την πτυσσόμενη οροφή και το φορτηγό με την ανοιχτή καρότσα – και βάλλουν εναντίον των εχθρών μας.

Ρίχνω κι εγώ με το βελονοβόλο μου, φυσικά· δεν είναι ώρα τώρα να φυλάω τις δηλητηριασμένες βελόνες του.

Οι φρουροί φαίνεται ότι νόμιζαν πως μπορούσαν να μας διαλύσουν στα γρήγορα, τρομάζοντάς μας, χωρίς να εμπλακούν μαζί μας από κοντά. Αλλά – όπως έχει ήδη, πολλές φορές, πει ο Ζαχαρίας – δεν τρομάζουμε εύκολα. Οι φρουροί συνειδητοποιούν ότι πρέπει να μας πλησιάσουν περισσότερο για να τελειώσουν τη δουλειά τους· και το κάνουν. Έρχονται, προτού τους αποδεκτίσουμε με τα βλήματά μας.

Ο Νικόλαος, ο Εικοστός-Τρίτος Όφρις των Κάτω Ακτών, αυτός που έσωσα από τα μπουντρούμια των βατράχων και ώρες-ώρες το μετανιώνω, είναι από τους πρώτους που ορμά στους φρουρούς, φορώντας την επιδιορθωμένη οργανική στολή ενδυνάμωσης και μοιάζοντας βιαστικός να τη χρησιμοποιήσει. Ο Λεωνίδας, αν και χωρίς οργανική στολή, τον ακολουθεί με τον ίδια ζήλο.

Τραβάω το Φιλί της Έχιδνας και τους ακολουθώ, με τη Λουκία πίσω μου (και τον γάτο της εξαφανισμένο κάπου). Η λεπίδα μου σπάει τη λεπίδα ενός φρουρού· τον αρπάζω με το ελεύθερό μου χέρι (έχω κρύψει το βελονοβόλο μες στην κάπα μου) και τον τινάζω πάνω στους συντρόφους του. Σκίζω τον λαιμό ενός αλόγου, σωριάζοντάς τον καβαλάρη του. Κλοτσάω ένα δίκυκλο, ξεχαρβαλώνοντας τον μπροστινό τροχό του. Αντιμετωπίζω τώρα τέσσερις φρουρούς – τρεις άντρες και μια γυναίκα – που μ'έχουν ξαφνικά κυκλώσει. Αποκρούω ένα ξίφος και σπρώχνω πίσω, και κάτω, τον χειριστή του. Η Λουκία σταματά τη λεπίδα της φρουρού και τη γρονθοκοπεί καταπρόσωπο, ρίχνοντάς την αναίσθητη παρότι φορά κράνος (η δύναμη της οργανικής στολής). Καρφώνω έναν άντρα στα σωθικά. Ο τελευταίος όρθιος κάνει να το βάλει στα πόδια, αλλά τον γραπώνω από τη ζώνη, τον σηκώνω στον αέρα, ψηλά πάνω απ'το κεφάλι μου, ενώ εκείνος ουρλιάζει σαν να τον σφάζουν, και τον εκτοξεύω προς μια καβαλάρισσα. Άνθρωποι και ζώο γίνονται ένα κουβάρι και παίρνουν μαζί τους κι άλλους δύο φρουρούς.

Σύντομα ακούω τους συντρόφους μου να φωνάζουν: Οφιομαχητής! Οφιομαχητής! Οφιομαχητής! Μακελειό βασιλεύει παντού μέσα στον στενό δρόμο, και δεν υπάρχει αμφιβολία ποιος έχει το πάνω χέρι: εμείς. Το αίμα των φρουρών της Σαλντέρια πλένει το μαυρισμένο πλακόστρωτο, τα κουφάρια τους το σκεπάζουν σαν χαλί. Οι συμμαχητές μου αρπάζουν πεσμένα όπλα, κλέβουν οχήματα, κλέβουν άλογα.

Οι φρουροί τρέπονται σε άτακτη φυγή. *Νίκη! κραυγάζουν τώρα οι σύντροφοί μου. Νίκη! ΝΙΚΗ!*

Ακούω ένα γέλιο από δίπλα μου, και στρέφομαι για να δω τον Γεννάδιο τον Χταποδά. «Θα το θυμούνται αυτό για καιρό!» λέει.

«Μπα,» διαφωνεί ο Λεωνίδας, «μάλλον όχι. Γιατί αυτό δεν θα είναι τίποτα μπροστά στα όσα θ'ακολουθήσουν!» φωνάζει. Και τον ακούνε κάμποσοι, και υψώνουν τα όπλα τους με κραυγές: *Οφιομαχητής! Οφιομαχητής! ΟΦΙΟΜΑΧΗΤΗΣ! ΣΤΗ ΝΙΚΗ! Οφιομαχητή, στη νίκη μάς οδηγείς!*

Οφιομαχητή, στη νίκη μάς οδηγείς!

ΣΤΗ ΝΙΚΗ! ΣΤΗ ΝΙΚΗ!

«Ελάτε!» τους φωνάζω. «Προτού συγκεντρωθούν κι άλλοι εδώ! Ελάτε!»

Η Μάρθα κι ο Ζαχαρίας μάς οδηγούν πέρα από τα όρια της Βοερής και μέσα στα Φουγάρα. Οι σύντροφοι που χάσαμε στη σύντομη συμπλοκή ήταν ελάχιστοι· ακόμα είμαστε ένα πλήθος αξιοσημείωτου μεγέθους: ένα πλήθος που, σίγουρα, μπορεί να προσφέρει βοήθεια σ'αυτούς που τη χρειάζονται.

Η περιοχή γύρω μας δεν έχει πάρει τυχαία το όνομά της. Είναι γεμάτη εργοστάσια και παντού βλέπεις φουγάρα να ορθώνονται ανάμεσα και πίσω από τα οικοδομήματα. Από τα βάθη των δρόμων κρότοι και γδούποι αντηχούν: οι συγκρούσεις στην Ωραία Ξυλουργική. Δεν ξέρω πολλά για τη συγκεκριμένη εταιρεία αλλά είμαι βέβαιος πως αυτό το Ωραία είναι όπως λέμε Ωραίες Ακτές τις ακτές που βρίσκονται ανατολικά των Ουραίων Δασότοπων. Λογοπαίγνιο, δηλαδή. Η εταιρεία πρέπει να φέρνει ξύλα από τους Ουραίους Δασότοπους και να τα επεξεργάζεται.

Δεν βρίσκουμε άλλη αντίσταση στο διάβα μας, αλλά καθοδόν αντικρίζουμε μια ομάδα που αποτελείται από δικούς μας ανθρώπους. Είναι οι σύντροφοι από τη Βοερή – αυτοί που κάλεσε η Μάρθα – οι οποίοι ήρθαν από άλλους δρόμους, και εδώ, πίσω από κάτι αποθήκες στα ισόγεια πολυκατοικιών, είναι το σημείο όπου είχαμε συμφωνήσει να τους συναντήσουμε.

«Δεν είχατε κανένα επεισόδιο με τη Φρουρά...;» λέει η Μάρθα σε μια άλλη γυναίκα – Τέκνο κι αυτή, ίσως.

Εκείνη κουνά το κεφάλι. «Όχι. Είχατε εσείς;»

«Ναι.»

«Τα βατράχια,» λέει ο Ζαχαρίας. «Αυτά τα μιάσματα πρέπει να τους ειδοποίησαν!»

«Δε μπορεί να ήταν σπουδαία η αντίσταση,» παρατηρεί η γυναίκα – μετρίου αναστήματος, πρασινόδερμη, ξανθιά, με κοντοκουρεμένα μαλλιά, γεροδεμένη. «Δε φαίνεται να είχατε σοβαρές απώλειες.»

«Ο Οφιομαχητής είναι μαζί μας!» λέει ο Νικόλαος, και τον μιμούνται κι άλλοι. Γιατί δεν τον έχω καθαρίσει ακόμα, τον καριόλη; Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου καταπολεμά την οργή μου.

«Τους τσακίσαμε,» εξηγεί ο Ζαχαρίας στην ξανθομάλλα, πρασινόδερμη γυναίκα. «Έχουμε στο πλευρό μας την οργή της Έχιδνας.» Και στρέφει το βλέμμα του σ'εμένα, που δεν στέκομαι μακριά. «Ο Οφιομαχητής. Ο Γεώργιος.

»Από εδώ η Ευανθία, Γεώργιε. Συντρόφισσά μας. Δική μας.» Και δεν αμφιβάλλω πως εννοεί ότι η τύπισσα είναι Τέκνο.

Η Ευανθία με κοιτάζει από πάνω ως κάτω. «Ο Οφιομαχητής... Το είχ' ακούσει ότι μοιάζεις με εξωδιαστασιακός, αλλά... δεν ήμουν σίγουρη...»

Η Μάρθα λέει: «Πάμε στην Ξυλουργική. Δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο. Μπορεί ήδη τα μιάσματα νάχουν εισβάλει.»

Και κατευθυνόμαστε προς τα εκεί απ'όπου αντηχούν οι φασαρίες μες στους δρόμους των Φουγάρων, μαζί με τους στασιαστές από τη Βοερή, που είναι λιγότεροι από εμάς. Καθοδόν βρίσκουμε κι άλλους συντρόφους – πάλι σε συμφωνημένο σημείο συνάντησης – τους στασιαστές από την Ωραιόδρομη. Ούτε αυτοί αντιμετώπισαν φρουρούς στον δρόμο τους, μας πληροφορούν· και, ενώ συνεχίζουμε να κινούμαστε, η Μάρθα μού συστήνει τον αρχηγό τους, τον Στέργιο: έναν λευκό-δερμο, καστανό άντρα με μακριά μαλλιά, λυτά, και ξυρισμένο πρόσωπο. Μου δίνει το χέρι του. Το σφίγγω – όχι πολύ δυνατά: δε θέλω να του το σπάσω. Μοιάζει να με κοιτάζει σαν να βλέπει κάποιον ημίθεο. Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου κι αυτός, αναμφίβολα. Μου λέει: «Τιμή μου που σε γνωρίζω.»

«Μη βιάζεσαι να μιλήσεις,» του αποκρίνομαι, μεταξύ αστείου και σοβαρού.

Και δεν αργούμε, μετά, να φτάσουμε στο εργοστάσιο της Ωραίας Ξυλουργικής όπου γίνονται συμπλοκές, και όχι γύρω του· μέσα του, όπως φαίνεται. Η Μάρθα είχε δίκιο που φοβόταν ότι οι φρουροί πιθανώς να είχαν ήδη εισβάλει. Οι φρουροί της Σαλντέρια και οι σύμμαχοί τους, οι μισθοφόροι των Ηρμάντιων.

Αυτό θα μπορούσε να μας είχε εξυπηρετήσει κιόλας. Θα μπορούσαμε να τους είχαμε χτυπήσει από τα νώτα, απροετοίμαστους. Αλλά είναι προετοιμασμένοι – τα μιάσματα! Τους έχουν μάλλον ειδοποιήσει για εμάς. Γιατί, καθώς περνάμε από την κατεστραμμένη πύλη του περιβόλου (ξύλινα κομμάτια που καπνίζουν έχουν μονάχα απομείνει απ' αυτήν), αντικρίζουμε φρουρούς και μισθοφόρους να μας περιμένουν, κι αμέσως μάχη ξεσπά σαν θύελλα μες στον περίβολο του εργοστασίου. Έχοντας στο ένα χέρι το Φιλί της Έχιδνας και στο άλλο το βελονοβόλο μου βοηθάω τους στασιαστές με τον καλύτερο τρόπο που μπορώ.

Από πάνω μας ακούμε, ξαφνικά, έλικες να σπαθίζουν τον νυχτερινό αέρα, καθώς η νίκη μας στον περίβολο μοιάζει βέβαιη – φρουροί και μισθοφόροι τσακίζονται μπροστά μας, ή τρέπονται σε φυγή προς το εσωτερικό του εργοστασίου. Κοιτάζω ψηλά και βλέπω δύο ελικόπτερα.

«ΠΡΟΣΕΞΤΕ – ΗΧΗΤΙΚΑ ΟΠΛΑ!» κραυγάζει ο Ζαχαρίας, και την ίδια στιγμή ηχητικές ριπές μάς χτυπάνε από τα ηχοβόλα κάτω από τα μικρά ελικόπτερα. Βλέπω συντρόφους μου να σωριάζονται κρατώντας τα κεφάλια τους, διπλωμένοι, αιμορραγώντας από τη μύτη και τ'αφτιά.

Θηκαρώνω το Φιλί της Έχιδνας, κρύβω το βελονοβόλο, κι αρπάζω ένα πεσμένο δίκυκλο. Το σηκώνω, με τα δύο χέρια, πάνω απ' το κεφάλι μου – και το εκτοξεύω προς τον ουρανό. Το ιπτάμενο όχημα χτυπά ένα ελικόπτερο με τρομερό θόρυβο καθώς μέταλλα συγκρούονται με μέταλλα και τζάμια θρυμματίζονται. Το δίκυκλο πέφτει ξανά μες στον περίβολο (πλακώνοντας, δυστυχώς, μια γυναίκα από τους συμμαχητές μου, παρατηρώ), το αεροσκάφος πέφτει κάπου έξω από τον περίβολο με δυνατό κρότο.

Ακούω πάλι ανθρώπους να φωνάζουν το όνομά μου, ξέφρενα.

Βλέπω δύο μισθοφόρους των Ηρμάντιων να στρέφουν τουφέκια προς τη μεριά μου – ενεργοβόλα ή πυροβόλα; Δεν προλαβαίνω να το ανακαλύψω καθώς ο ένας απ' τους δύο χτυπιέται από μια ενεργειακή

ριπή και πέφτει, ενώ στον άλλο ορμά η Λουκία από δίπλα, κόβοντας το κεφάλι του με μια σπαθιά.

Το δεύτερο ελικόπτερο εξακολουθεί να είναι στον αέρα. Αλλά όχι για πολύ, σκέφτομαι, κι αρπάζω τώρα μια παλιά μηχανή κοπής ξύλων αφημένη στον περίβολο. Τη σηκώνω ψηλά, όπως είχα σηκώσει το δίκυκλο – και την εκτοξεύω. Το ελικόπτερο δεν καταφέρνει να την αποφύγει· χτυπιέται σαν το προηγούμενο. Χειρότερα από το προηγούμενο, ίσως. Πέφτει προς το κεντρικό οικοδόμημα του εργοστασίου.

Απομακρυνθείτε! ακούω ανθρώπους να φωνάζουν. Φύγετε! Πέφτει! Πέφτει το 'λικόπτερο! Πέφτει!

Κρότος και τράνταγμα. Μέταλλα τσακίζονται, τζάμια θρυμματίζονται, πέτρες σπάνε, ένας τοίχος γκρεμίζεται, το αεροσκάφος σωριάζεται στον περίβολο, μπροστά απ'το κεντρικό οικοδόμημα, διαλυμένο.

Νίκη! Νίκη! αντηχούν οι φωνές των συντρόφων μου.

Οι φρουροί και οι μισθοφόροι έχουν ήδη τραπεί σε φυγή. Δεν υπάρχει άλλη αντίσταση στον περίβολο. Κατευθυνόμαστε προς το κεντρικό οικοδόμημα της Ξυλουργικής, μέσα από το οποίο κραυγές και ήχοι θραύσεις ακούγονται, και φωτιές φαίνονται απ'τα παράθυρα. Η μεγάλη πύλη είναι κλειστή, αμπαρωμένη από το εσωτερικό. Την έκλεισαν οι φρουροί υποχωρώντας. Πρέπει να την ανοίξουμε, αλλά όχι απερίσκεπτα, γιατί είμαι σίγουρος πως κάποιοι στέκονται από πίσω, σημαδεύοντας, πανέτοιμοι, με όπλα στα χέρια – βαλλίστρες, ενεργοβόλα, πυροβόλα, ηχοβόλα. Αν τη σπρώξω για να τη ρίξω – πράγμα που μπορώ εύκολα να κάνω – θα γίνω στόχος αμέσως. Και, παρά τα όσα φαίνεται να πιστεύουν για εμένα οι σύντροφοί μου, δεν είμαι αθάνατος.

Ευτυχώς, η πύλη έχει χειρολαβές. Λέω στον Νικόλαο να πιάσει τη χειρολαβή του ενός φύλλου ενώ εγώ θα πιάσω του άλλου φύλλου. Θα την ανοίξουμε τραβώντας την προς τα έξω.

«Μα νομίζω ότι ανοίγει προς τα μέσα, Οφιομαχητή.»

«Προς τα μέσα ανοίγει, ανόητε. Θα τη σπάσουμε, προφανώς. Με την οργανική στολή σου και τη δική μου βοήθεια, δεν πρέπει νάχεις πρόβλημα.»

«Όταν είμαι μαζί σου, είμαι ευλογημένος, Οφιομαχητή—»

«Άσε τις μαλακίες και πάμε.» Και προς τους άλλους: «Να είστε έτοιμοι να συναντήσετε αντίσταση πίσω από την πύλη. Χτυπήστε τους αμέσως μόλις την ανοίξουμε. Μάλλον περιμένουν να τη γκρεμίσω εγώ, αλλά δεν θα με δουν αντίκρυ τους καθώς η πύλη θ'ανοίγει.»

Η Μάρθα κι ο Ζαχαρίας συμφωνούν με το σχέδιό μου, και πάραυτα δίνουν διαταγές στους υπόλοιπους να μην είναι μπροστά από την πύλη αλλά να τη σημαδεύουν.

Πιάνω τη μια χειρολαβή. Ο Νικόλαος πιάνει την άλλη.

«Τώρα!» του λέω.

Και τραβάμε μ'όλη μας τη δύναμη. Τα μέταλλα τρίζουν, μουγκρίζουν. Οι μεντεσέδες σπάνε, η αμπάρα και η μεγάλη κλειδαριά διαλύονται, κομμάτια πέτρας φεύγουν απ'τον τοίχο, καθώς το ένα φύλλο της πύλης ανοίγει – γκρεμίζεται, ουσιαστικά – προς τη μεριά μου και το άλλο προς τη μεριά του Νικόλαου.

Οι σύντροφοί μας εξαπολύουν ενεργειακές ριπές, ηχητικές ριπές, βέλη, καμάκια, σφαίρες (ναι, κάποια πυροβόλα λειτούργησαν) μέσα στο άνοιγμα της εισόδου, κι ακούω κραυγές από εκεί, από τους ξαφνιασμένους φρουρούς και μισθοφόρους.

Πιάνω γερά το σπασμένο φύλλο της πύλης και το εκτοξεύω καταπάνω τους, ξεπροβάλλοντας στιγμιαία από δίπλα. Ο Νικόλαος, βλέποντάς με, με μιμείται. Κοιτάζοντας μέσα αντικρίζω πανωλεθρία: πεσμένους και χτυπημένους μαχητές.

Οι σύντροφοί μου, με αγχέμαχα όπλα στα χέρια, ορμάνε στο εσωτερικό του εργοστασίου, κραυγάζοντας. Αποτελειώνουν ό,τι αντίσταση έχει απομείνει στην είσοδο.

Και προχωράμε μέσα στο κεντρικό οικοδόμημα της Ωραίας Ξυλουργικής, συναντώντας ομάδες εχθρών τη μία μετά την άλλη – φρουρούς της Σαλντέρια και μισθοφόρους των Ηρμάντιων, που βρίσκονται ήδη μπλεγμένοι σε συγκρούσεις με τους στασιαστές που έχουν καταλάβει το εργοστάσιο, ανάμεσα στους οποίους, κάπου, πρέπει να είναι κι αυτός ο Μάρκος, ο Έκτος Όφης της Σαλντέρια, και οι αδελφόφεις του.

Προπορεύομαι, άλλοτε με τον Νικόλαο πλάι μου, άλλοτε με τον Ζαχαρία, άλλοτε με τη Μάρθα, άλλοτε με τη Λουκία (που είναι φανερά πιο παράτολμη, παρατηρώ, όταν φορά την οργανική στολή της, σαν η δύναμη που της προσφέρει να τη μεθά – αλλά σίγουρα όχι τόσο όσο

τον Νικόλαο), άλλοτε με τον Λεωνίδα. (Ο Ακατάλυτος δεν ξέρω πού βρίσκεται, όμως πάω στοίχημα ότι είναι κάπου κοντά μας σαν ξεβρασμένη ψυχή κουρσάρου.) Τσακίζουμε όλους όσους απαντάμε στον δρόμο μας, με αγχέμαχα και τηλέμαχα όπλα – κυρίως με αγχέμαχα όπλα εκεί όπου οι χώροι είναι στενοί. Το Φιλί της Έχιδνας χύνει το αίμα φρουρών της Σαλντέρια και μισθοφόρων του Αρχέγονου Όφεως σε διαδρόμους και εργαστήρια και αίθουσες. Κλοτσάω κλειστές πόρτες, διαλύοντάς τες εύκολα, ώστε οι σύντροφοί μου να ορμήσουν. Καταστρέφουμε έπιπλα και μηχανήματα. Γεμίζουμε τους χώρους κομμάτια και θρύψαλα.

Και ανταμώνουμε σύντομα και τους στασιαστές της Ωραίας Ξυλουργικής, λίγους αποδώ, λίγους αποκεί. Μοιάζουν όλοι τους απεγνωσμένοι· μοιάζουν να καταχαίρονται που μας βλέπουν. Και η όψη μου κι ο τρόπος που μάχομαι κάνουν τα μάτια πολλών να γουρλώσουν, τα στόματά τους ν'ανοίξουν· κάνουν μερικούς να ψελλίζουν ακατανόητα σαν πιωμένοι ή μαστουρωμένοι. Ναι, με αναγνωρίζουν. Καταλαβαίνουν ότι ένας μόνο μπορεί να είναι εδώ και να αγωνίζεται μαζί τους. Ένας ζωντανός μύθος. Ο Οφιομαχητής.

Δεν το κάνω επίτηδες. Τι άλλο να έκανα; Να πρόσφερα λιγότερη βοήθεια απ'ό,τι μπορώ να προσφέρω; Θα ήταν ανόητο· θα μας έβαζα όλους σε κίνδυνο.

Το Φιλί της Έχιδνας λιανίζει και κομματιάζει, τινάζοντας αίματα παντού, κόβοντας κεφάλια, κόβοντας μέλη, ανοίγοντας σώματα, σπάζοντας λεπίδες και στελέχη δοράτων, καταστρέφοντας ασπίδες, σκίζοντας πανοπλίες. Τίποτα δεν μπορεί να σταματήσει την οργή μου! Και το αντιλαμβάνομαι πως έχω παρασυρθεί. Το αντιλαμβάνομαι πως ο Γέρος του Ανέμου θα με κατέκρινε, κουνώντας το κεφάλι του, κουρασμένος μαζί μου. Θα μου έλεγε: Βλέπεις τον άνεμο να είναι ποτέ παρορμητικός; Δυνατός, ναι. Ικανός να γκρεμίσει τα δέντρα και τους τοίχους κάπου-κάπου. Αλλά ποτέ παρορμητικός. Πάντοτε ξέρει ακριβώς τι κάνει. Σκέψου το αυτό!

Το σκέφτομαι και προσπαθώ, παρότι ορμητικός, να μην είμαι παρορμητικός. Γιατί, όπως όλοι, είμαι θνητός, και μπορώ να πεθάνω. Ήδη μ'έχουν τραυματίσει δύο φορές εδώ μέσα... αν και δεν είναι τραύματα ικανά να με ενοχλήσουν. Είναι επιπόλαια – για εμένα. Ωστόσο...

Μετά, βλέπω τους ερπετοειδείς. Τέσσερις μεγαλόσωμους, μυώδεις άποδες, ντυμένους με μεταλλικούς θώρακες και κράνη, έχοντας στα χέρια πλατιά σπαθιά και ασπίδες με καρφιά επάνω. Μ'αντικρίζουν μέσα σ'έναν διάδρομο ξαφνικά, απρόσμενα, και στεκόμαστε, και εγώ κι αυτοί, ακίνητοι προς στιγμή – νιώθοντας ο ένας τον άλλο.

«Φιδάνθρωποι!» αναφωνεί κάποιος από τους στασιαστές.

«Ερπετά των Ηρμάντιων!» λέει μια άλλη.

«Από τους Ωραίους Δασότοπους, μα την Έχιδνα...» μια ακόμα φωνή.

Οι ερπετοειδείς συρίζουν άγρια προς τη μεριά μου. Καταλαβαίνουν ποιος είμαι, τι είμαι – δεν υπάρχει αμφιβολία ότι καταλαβαίνουν – αλλά δεν δείχνουν φιλικότητα· ούτε καν την επιθυμία να υποχωρήσουν, ή να παραμερίσουν, ώστε να μην εμπλακούμε σε μάχη. Με δείχνουν με τα πλατιά σπαθιά τους, εχθρικά, καθώς οι συριστικές φωνές τους δυναμώνουν.

Επάνω στις ασπίδες τους είναι ζωγραφισμένος ο Οφιογενής: ο άνθρωπος που βγαίνει από το στόμα του φιδιού κι αρπάζει την ουρά του, κλείνοντας τον κύκλο.

Οπαδοί του Αρχέγονου Όφεως.

«Μιάσματα!» ακούω τον Ζαχαρία να γρυλίζει δίπλα μου. «Προδότες της Μεγάλης Κυράς!»

«Κάντε πίσω!» τους φωνάζω, με φωνή που μοιάζει να τους τρομάζει. «Πίσω! Αυτοί είναι δικοί μου!» Αν είναι να πεθάνουν πρέπει να πεθάνουν απ'το δικό μου χέρι και από το Φιλί της Έχιδνας. Δε θ'αφήσω άλλους να τους σκοτώσουν. Είναι καταφανώς παραπλανημένοι από την αίρεση του Αρχέγονου Όφεως – το αισθάνομαι. Νιώθω τον άγριο φανατισμό τους καθώς μ'αντικρίζουν.

Οι σύντροφοί μου δεν φέρνουν αντίρρηση, δεν προλαβαίνουν, γιατί δεν είναι μόνο οι ερπετοειδείς απέναντί μας. Φρουροί και μισθοφόροι έρχονται, συγχρόνως, από πλευρικούς διαδρόμους· προσπαθούν να μας αποκλείσουν.

Καθώς οι συμμαχητές μου συγκρούονται με τους μαχητές των Εχόντων και τους μαχητές των Ηρμάντιων, εγώ συναντώ τις λεπίδες των άγριων ερπετοειδών με το ατσάλι του Φιλιού της Έχιδνας. Τις λεπίδες τους και τις ασπίδες τους, που δεν είναι μόνο αμυντικά όπλα αλλά και επιθετικά με τόσα καρφιά επάνω. Ειδικά αυτό το καρφί που βγαίνει

από τη μέση του κύκλου του Οφιογενή μοιάζει με κανονικό κοντό-σπαθο!

Αποκρούω χτυπήματα, κόβω μια ασπίδα στη μέση, γρονθοκοπώ έναν ερπετοειδή στο κεφάλι, τινάζοντάς τον πάνω σ'έναν τοίχο αλλά όχι αναίσθητο. Αποφεύγω μια λεπίδα και χτυπάω, με το Φιλί της Έχιδνας, τον χειριστή της στον λαιμό: αίματα τινάζονται ως το ταβάνι καθώς ο ερπετοειδής καταρρέει σπαρταρώντας.

Δυο ασπίδες προσπαθούν να με καρφώσουν. Κλοτσάω τη μία κάτω απ'το μεγάλο καρφί της, στέλνοντάς πίσω τον χειριστή της. Η άλλη με τρυπά στο πλάι – αριστερό χέρι, αριστερά πλευρά. Κάνω όπισθεν, κραυγάζοντας· υψώνω το Φιλί και το κατεβάζω, καρφώνοντας τον ερπετοειδή καταπρόσωπο, διαλύοντας σάρκα, κόκαλα, κράνος.

Οι δύο τελευταίοι, έχοντας συνέλθει με αξιοσημείωτη ταχύτητα, έρχονται να με παγιδέψουν ανάμεσά τους. Διαπερνώ την ασπίδα του ενός, και τον θώρακά του από πίσω: τον καρφώνω στο στήθος, σπάζοντας κόκαλα, κάνοντάς τον να πνιγεί στο αίμα του.

Το σπαθί του άλλου κατεβαίνει προς το κεφάλι μου. Γέρνω στο πλάι κι αισθάνομαι τον αέρα του να περνά ξυστά απ'το αφτί μου. Λίγο πιο δίπλα και θα είχα τώρα ένα αφτί λιγότερο. Λίγο ακόμα πιο δίπλα και θα είχα ένα κεφάλι λιγότερο. Μπορεί να είσαι ο Οφιομαχητής αλλά, αν είσαι απρόσεχτος, παρορμητικός αντί για ορμητικός, σύντομα θα πας να δεις τον Αβυσσαίο από κοντά· δεν υπάρχει αμφιβολία γι'αυτό.

Το σπαθί του ερπετοειδή κατεβαίνει ξανά, ενώ η ασπίδα του είναι υψωμένη προστατευτικά. Το αποκρούω με το Φιλί, το παραμερίζω – και ζυγώνω τον άποδο των Ουραίων Δασότοπων. Εκείνος κάνει αυτό που περίμενα: προσπαθεί να με καρφώσει με την ασπίδα του. Αρπάζω με το ελεύθερό μου χέρι το μεγάλο καρφί της – στο κέντρο του Οφιογενή – και σπρώχνω. Ο ερπετοειδής τινάζεται πίσω, κοπανά τη ράχη του στον τοίχο, μοιάζοντας να ζαλίζεται.

Το Φιλί της Έχιδνας τον καρφώνει στον λαιμό, δίνοντας τέλος στις αιρετικές του πεποιθήσεις.

Αλλά όλ' αυτά μού φάνηκαν λάθος. Ένα τραγικό λάθος, μα τη Φαρμακερή Κυρά! Δεν έπρεπε να είχε συμβεί τέτοιο επεισόδιο. Αισθάνομαι... περίεργα τώρα. Αισθάνομαι... Σαν τον Διπλό Καταβροχιστή αισθάνομαι. Σαν το φίδι που τρώει το φίδι, διαιωνίζοντας τον κύκλο της

καταστροφής και του θανάτου. Το αντίθετο του Διπλογενή Όφεως – που είναι το ίδιο σύμβολο αλλά με άλλη έννοια: αυτή της ατέρμονης αναγέννησης, της δημιουργίας, του ιερού κύκλου της ζωής.

Βγάζω μια κραυγή που αντηχεί μες στο εργοστάσιο, και είμαι σίγουρος ότι τρομάζω αρκετούς. Αλλά δεν μπορώ να συγκρατήσω τον εαυτό μου. Δεν μπορώ να συγκρατήσω την οργή μου. Γιατί νιώθω ότι μεταμορφώνομαι.

Μεταμορφώνομαι σε κάτι που δεν είμαι – που δεν θα ήθελα ποτέ να είμαι.

Κοιτάζω τριγύρω τώρα, τους συντρόφους μου, που είναι μπλεγμένοι σε μάχη με τους φρουρούς της Σαλντέρια και– κι αυτά τα γαμημένα μιάσματα του Αρχέγονου Όφεως!

Ορμάω καταπάνω τους, με το Φιλί της Έχιδνας υψωμένο. Το οποίο δεν μένει για πολύ έτσι· αμέσως κατεβαίνει, ορμητικά, λιανίζοντας, κομματιάζοντας, σκοτώνοντας. Ακούω ολόγυρά μου τις κραυγές των στασιαστών: Οφιομαχητής! Οφιομαχητής! ΟΦΙΟΜΑΧΗΤΗΣ!

Οφιομαχητή, στη νίκη μάς οδηγείς! ΣΤΗ ΝΙΚΗ!

Αλλά, μα την Έχιδνα, δεν το κάνω γι'αυτούς. Το κάνω μόνο για την οργή μου. Μόνο για την οργή μου.

Διάδρομοι και αίθουσες γεμίζουν με κουφάρια και σπασμένα όπλα και διάφορα τσακισμένα και θρυμματισμένα αντικείμενα.

Οι εχθροί μας δεν αργούν να τραπούν σε φυγή, και δεν νομίζω πως υπάρχει άλλη αντίσταση εδώ μέσα. Νομίζω πως έχουμε νικήσει, πως η μάχη έχει τελειώσει, το εργοστάσιο είναι δικό μας. Αλλά οι σύντροφοί μου δεν μοιάζει να το έχουν παρατηρήσει, ή δεν μοιάζει να τους ενδιαφέρει· καταδιώκουν τους φρουρούς και τους μισθοφόρους που φεύγουν, σκοτώνοντας όσους μπορούν, μανιασμένα, παράλογα. Και συνεχώς φωνάζουν τ'όνομά μου.

Μα την Έχιδνα, αυτό δεν πρόκειται να μην διαδοθεί απ'τη μια άκρη της Ιχθυδάτιας ως την άλλη. Απ'τη μια άκρη της γαμημένης Υπερυδάτιας ως την άλλη, ίσως–

Ξαφνικά: κάτι μες στο μυαλό μου!

Μια παρουσία που έχω ξανασυναντήσει.

Και μια φωνή που δεν είναι φωνή, αλλά λέει:

Εσύ... Εδώ...

Και μετά, η παρουσία φεύγει.
Ο Κλέαρχος!

Στην Ερνέγη το κλίμα ήταν οριακά πολεμικό. Άνθρωποι είχαν έρθει στη Λάμα και στο Πάνω Λιμάνι – κι ακόμα και στο Μαύρο Άκρο, στον Στενό Γιαλό, στο Κάτω Λιμάνι, και στο Λιμάνι των Κεκτημένων – και ζητούσαν μισθοφόρους. Τριγύριζαν και ρωτούσαν· δήλωναν πως ήταν πρόθυμοι να πληρώσουν γερά πλοκάμια. Αλλά δεν εξηγούσαν γιατί ακριβώς ήθελαν τους μισθοφόρους· έλεγαν μόνο πως ήταν «πολεμική δουλειά» και «ό,τι άλλο μπορεί να χρειαζόταν». Κανείς δεν πίστευε ότι αυτοί οι άνθρωποι ήταν ασύνδετοι μεταξύ τους. Γιατί δεν ήταν ένας και δύο· ήταν καμιά ντουζίνα, ίσως και περισσότεροι. Πρέπει να ήταν συνεννοημένοι, πρέπει να δούλευαν για κάποιον με πολλά χταπόδια στα σεντούκια του. Επιπλέον, δεν έψαχναν μόνο για μισθοφόρους μαχητές· έψαχναν και για μισθοφόρους μάγους, καθώς και καπεταναίους πρόθυμους να δουλέψουν μαζί με ολόκληρα τα πλοία τους και τα πληρώματά τους. Αναζητούσαν πολεμιστές και κουρσάρους. Αναζητούσαν όποιον μπορούσε να τραβήξει λεπίδα και να σκοτώσει, κι όποιον άλλο μπορεί να φαινόταν χρήσιμος.

Φήμες κυκλοφορούσαν στα λιμάνια, τα καπηλειά, και τις αγορές, ότι αυτοί οι... αναζητητές του πολέμου πρέπει να εργάζονταν για δύο άτομα. Ή για το ένα ή για το άλλο, δηλαδή. Ή για τον Πολιτοβασιλέα Γεώργιο Μοριλκόνη, ή για τον Ευθύμιο Αλτόσσιο, τον Άρχοντα της Σιρνάδιας, ο οποίος τα είχε τσουγκρίσει με τον Πολιτοβασιλέα, όπως λεγόταν, και σύντομα πόλεμος έμοιαζε πως θα ξεσπούσε ανάμεσα στους δυο τους. Ο Αλτόσσιος ήθελε να χωρίσει τη Συμπολιτεία των Ποταμών.

Και οι περισσότεροι πίστευαν ότι οι αναζητητές ήταν δικοί του ανθρώποι. Είχαν έρθει εδώ, στην Ερνέγη, για να μαζέψουν κουρσάρους, μαχητές, και μάγους – τους τελευταίους, μάλλον, για να κουμαντάρουν τις μηχανές μεγάλων πλοίων, καθώς και για άλλους λόγους· οι μάγοι πάντα ήταν χρήσιμοι σε πολεμικές καταστάσεις.

Ο Μεγάλος Κόλπος της Μικρυδάτιας, έλεγαν κάποιοι, σύντομα θα γέμιζε αίμα, φωτιά, και συντρίμια.

Το μαρτυρούσε και η Ευτέρπη η Πρασινογάλαζη, μια γνωστή Ωκεανομάντισσα της Ερνέγης. Σύμφωνα με τις φήμες, είχε βυθιστεί στο νερό και είχε διαισθανθεί μεγάλο πόλεμο να έρχεται, μεγάλες δυνάμεις του Κόλπου να συγκρούονται, πολλούς ανθρώπους να καταποντίζονται στο στόμα του Αβυσσαίου.

Οι αναζητητές δεν έλεγαν ότι εργάζονταν για κανέναν· απλώς ότι ζητούσαν μισθοφόρους, ανθρώπους πρόθυμους να πολεμήσουν: τίποτα περισσότερο. Και δεν έδιναν κάποιο σημάδι ότι γνωρίζονταν αναμεταξύ τους. Με τους Άρχοντες είχαν ανταλλάξει κουβέντες, άραγε; αναρωτιόταν ο κόσμος. Ίσως· αλλά μάλλον όχι. Κανείς δεν τους είχε δει να πηγαίνουν στο Παλάτι – το Παλάτι των Κουρσάρων, το Κλεμμένο Παλάτι, το Πειρατικό Ανάκτορο – αναλόγως πώς αρεσκόταν ο καθένας ν'αποκαλεί την έδρα των Αρχόντων. Αν, όμως, ο Αλτόσσιος σχεδίαζε να τα βάλει με τον Πολιτοβασιλέα – υπέθεταν κάποιοι «γνώστες πολιτικής» και θαλασσογυρισμένοι – τότε ήταν πολύ πιθανό να θέλει νάχει τους Άρχοντες της Ερνέγης για συμμάχους του. Άλλωστε, κουρσάροι ήταν κι αυτοί προτού κάνουν την πόλη δική τους. Τώρα πλέον δεν κούρσευαν (ή, τουλάχιστον, έτσι λεγόταν – αν και κάποιοι το αμφισβητούσαν) αλλά πόσο δύσκολο ήταν να θυμηθούν τις παλιές τους μέρες; Μπορεί ετούτοι που κυβερνούσαν να μην ήταν παρά τα παιδιά των παιδιών των πρώτων κουρσάρων, μα το κούρσεμα κυλούσε σίγουρα στο αίμα τους!

Κανείς δεν έδωσε ιδιαίτερη σημασία στους τρεις ταξιδιώτες που μια μέρα, πριν από το μεσημέρι, πέρασαν την Πύλη των Ορέων μπαίνοντας στην πόλη. Οι φρουροί δεν μπήκαν στον κόπο να τους ελέγξουν γιατί δεν τους φάνηκε νάναι πιο επικίνδυνοι από τον οποιονδήποτε άλλο. Επιπλέον, καταιγίδα χτυπούσε τον Μεγάλο Κόλπο, φέρνοντας στροβιλώδεις ανέμους και νερό, και οι φρουροί δεν είχαν όρεξη να βγαίνουν από το φυλάκιο για μαλακίες, παρότι οι ταξιδιώτες που έρχονταν και έφευγαν από την Πύλη των Ορέων δεν ήταν πολλοί. Δεν είχε κίνηση, διότι πού να πήγαινε κανείς από εκεί; Ή στους πεδινούς τόπους πριν από τα Υσκάρια, μια έκταση γύρω στα δέκα χιλιόμετρα απ'την Ερνέγη ως τα βουνά, όπου δεν υπήρχαν πόλεις και μόνο ερημίτες

κατοικούσαν· ή στα Υσκάρια Όρη, για κυνήγι πιθανώς· ή στο Αρκάδνιο Λεκανοπέδιο, πέρα από τα όρη, ακολουθώντας τα στρυφνά μονοπάτια. Ελάχιστοι περνούσαν την Πύλη των Ορέων, είτε βγαίνοντας είτε μπαίνοντας. Και το ίδιο ίσχυε και για την άλλη πύλη της Ερνέγγης, την Πύλη των Ελών, που μετά απ' αυτήν ανοιγόταν μια μικρή πεδιάδα προτού δώσει τη θέση της στους Στενότοπους, όπου ζούσαν μόνο άγριοι ερπετοειδείς και όπου πήγαιναν μόνο φυσιοδίφες, κυνηγοί, και περιέργοι.

Οι περισσότεροι που έρχονταν ή έφευγαν από την Ερνέγγη το έκαναν από τη θάλασσα. Τα λιμάνια της ήταν οι βασικές της πύλες.

Αλλά οι συγκεκριμένοι τρεις ταξιδιώτες είχαν μόλις μπει, οδοιπορώντας, από την Πύλη των Ορέων. Και οι φρουροί εκεί δεν πρόσεξαν καν ότι ο ένας ήταν άποδος ερπετοειδής. Όχι τυχαία, βέβαια. Το Γερό Φίδι προσπαθούσε να κρύβει την ουρά του κάτω από την κάπα του, όπως του είχε ζητήσει – με χειρονομίες και νεύματα – ο Οφιομαχητής. Αλλά, και πάλι, αν οι φρουροί ήταν πιο προσεχτικοί θα διέκριναν την ουρά. Όμως δεν έδωσαν σημασία. Κι επίσης, η θύελλα υποβοηθούσε το Γερό Φίδι να μείνει κρυμμένο – για την ώρα, τουλάχιστον. Ο ουρανός είχε σκοτεινιάσει και το νερό που ερχόταν από εκεί και από τη θάλασσα δημιουργούσε μια θολούρα ιδανική για όποιον ήθελε να κρυφτεί.

«Με το πού παίζουμε στην καταραμένη πόλη, καταιγίδα ξεσπά!» μούγκρισε η Όλγα τυλιγμένη στην κάπα της· γιατί, όντως, καθώς πλησίαζαν την Ερνέγγη είχαν δει την καταιγίδα να έρχεται, σκοτεινή και θυμωμένη, από τα νότια του Μεγάλου Κόλπου, και είχαν επιταχύνει το βήμα τους επάνω στην πεδιάδα για να φτάσουν στην πόλη και να βρουν κάλυψη. «Η Σιλοάρνη δε μας γουστάρει. Δε μας γουστάρει καθόλου, μα την ουρά της Έχιδνας!» Ήταν νευρική η Όλγα σήμερα, για κάποιο λόγο, παρότι είχαν αφήσει πίσω τους τους πρόποδες των Υσκάριων Ορέων και τα μπλεγμένα μονοπάτια τους και δεν είχαν συναντήσει κανέναν κίνδυνο καθοδόν προς την Ερνέγγη.

Ο Γεώργιος μειδίασε αχνά μέσα από την κουκούλα της κάπας του. «Κάποιοι θα μπορούσε να το δει κι ανάποδα αυτό.»

«Τι θες να πεις, γαμώτο;»

«Ότι η Σιλοάρνη μάς γουστάρει επειδή, όταν η καταιγίδα ξέσπασε, έτυχε να βρισκόμαστε κοντά στην Ερνέγγη αντί για μακριά.»

Το Γερό Φίδι έβγαλε ένα υπόκωφο σύριγμα σαν να το ενοχλούσε η κουβέντα τους. Η Ευθαλία ήταν τυλιγμένη γερά επάνω στον πήχη του Γεώργιου, νιώθοντας τη θύελλα και μη βρίσκοντάς το σκόπιμο να ξεμυτίσει απ'το μανίκι του αφέντη της.

«Δε βλέπω κανένα πανδοχείο εδώ γύρω, γαμώ τις λάσπες του Λοκράθου,» είπε η Όλγα καθώς βάδιζαν σ'ένα δρόμο της συνοικίας που σύντομα θα μάθαιναν ότι ονομαζόταν Ασπίδα.

«Δεν πρέπει νάρχονται και πολλοί ταξιδιώτες αποκεί που ήρθαμε,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος. «Πάω στοίχημα ότι περισσότερα πανδοχεία και ξενοδοχεία θα βρούμε παραμέσα, και προς τη θάλασσα.»

«Αυτό το προς-τη-θάλασσα ας το αποφύγουμε για τώρα,» μούγκρισε η Όλγα. «Η καταιγίδα έρχεται μέχρι εδώ!» Οι άνεμοι λυσομανούσαν μες στους δρόμους της Ερνέγης, η βροχή μαστίγωνε τους πάντες και τα πάντα, και ορισμένα νερά δεν έμοιαζε νάναι από τη βροχή αλλά από την ακτή, η οποία δεν μπορεί να ήταν και πολύ κοντά, υπέθετε η Όλγα: η πύλη που είχαν περάσει δεν ήταν κοντά στη θάλασσα. Ο θόρυβος που έκανε η καταιγίδα ήταν σαν όλοι οι κακοί ανεμοδαίμονες του Ζέφυρου να είχαν εξοργιστεί με τους κατοίκους ετούτης της πόλης. Ήταν σαν να χτυπούσαν γιγάντια τύμπανα. Σαν να ερχόταν το τέλος του κόσμου· σαν η Μικρυδάτια να κινδύνευε να βουλιάξει...

Ο Γεώργιος, η Όλγα, και το Γερό Φίδι προχωρούσαν και προχωρούσαν και προχωρούσαν μέσα σ'αυτή την κοσμοχαλασιά, έχοντας τον νου τους για κανένα μέρος όπου μπορούσαν να καταλυθούν αλλά, συγχρόνως, προσέχοντας και μη χτυπηθούν, καθώς η θύελλα έφερνε προς τη μεριά τους χώματα, μικρές πέτρες, χαρτιά, σκουπίδια, ξύλινους τροχούς, ρούχα, σπασμένες πινακίδες, ελαφριά μέταλλα και ξύλα, γυαλιά...

Ένα δυνατό ΚΡΑΚ! αντήχησε, κι από κάποιον όροφο μιας πολυκατοικίας μια ξύλινη πόρτα έφυγε κι έπεσε καταπάνω τους. Η Όλγα κραύγασε, ξαφνιασμένη. Ο Οφιομαχητής άρπαξε την πόρτα στον αέρα και την πέταξε παραδίπλα, όπου ο άνεμος πάλι την παρέσυρε. Δεν ήταν βαριά – πρέπει νάχε φύγει από καμιά εξωτερική καμπίνα της πολυκατοικίας – όμως αν σου ερχόταν στο κεφάλι με τέτοια ορμή μπορούσε σε σκοτώσει.

Άλλους ανθρώπους δεν συναντούσαν: οι περισσότεροι είχαν κλειδωθεί στα σπίτια τους ή όπου μπορούσαν να βρουν κάλυψη.

«Πού σκατά είν' ένα πανδοχείο;» μούγκρισε η Όλγα. «Δεν υπάρχει ούτε πανδοχείο ούτε ξενοδοχείο σε τούτη την καταραμένη πόλη;» Βάδισαν, τώρα πλέον, παραπάνω από ένα τέταρτο, και δυο φορές ο Γεώργιος είχε αρπάξει την Όλγα από την κάπα της προτού ο αέρας την πετάξει προς κάποια ανεπιθύμητη μεριά. Ο ίδιος ο Οφιομαχητής κρατιόταν από όπου έβρισκε, γιατί το ότι ήταν υπερφυσικά δυνατός δεν σήμαινε ότι ήταν και υπερφυσικά βαρύς· ο άνεμος μπορούσε να τον παρασύρει κι αυτόν. Το Γέρο Φίδι ακολουθούσε την τακτική του, πιάνοντας τοίχους, κολόνες, κάγκελα, πόμολα, καθώς βάδισαν μες στους ανεμοδαρμένους δρόμους της Ερνέγης.

«Μπουρδέλο...» μουρμούριζε η Όλγα, αγριεμένη. «Μπουρδέλο, γαμώ τις λάσπες του Λοκράθου... Την Έχιδνα νύφη έχουμε δει εδώ πέρα, γαμώτο!... Γι' αυτό οι βόρειες πόλεις της Μικρυδάτιας είναι πιο πολιτισμένες από τις νότιες, γαμώτο. Πώς μπορεί ν' αναπτυχθεί πολιτισμός εδώ πέρα, με τέτοιους αέρηδες;»

«Ησυχία πια!» γρύλισε ο Γεώργιος, καταπολεμώντας την οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου (που, δυστυχώς, δεν ήταν παραμυθένιο ξόρκι που μπορούσε να γαληνέψει πραγματικούς ανέμους, σκέφτηκε φευγαλέα).

«Ξέρεις πόση ώρα περπατάμε, γαμώτο;»

«Ξέρω. Έχεις καμιά καλύτερη ιδέα;»

«Ναι! Ας λουφάξουμε πουθενά. Σε καμιά τρύπα. Κάπου!»

«Θα βρούμε καλύτερο μέρος από τρύπα,» είπε ο Γεώργιος, απτόητα.

«Μέσα ή έξω απ' την κοιλιά του Αβυσσαίου;»

«Άμα βρεθούμε μέσα, θα τη σκίσω και θα βγούμε!» Η οργή του τον ωθούσε να τη μπατσίσει πλέον!

Η Όλγα γέλασε. Της άρεσε η απάντησή του. «Ξέρεις κάτι; Δεν αμφιβάλλω ότι ίσως και να μπορούσες να το κάνεις αυτό, μα την ουρά της Έχιδνας!»

Ο Οφιομαχητής δεν αποκρίθηκε.

«Υπάρχει ένα παραμύθι,» του είπε εκείνη μετά από λίγο.

«Νομίζεις ότι τώρα είναι ώρα για ιστορίες με ανέμους;»

«Δεν είναι με ανέμους. Είναι μ'έναν καπετάνιο και το πλήρωμά του. Τον Ακατάλυτο Κουρσάρο.» Η φωνή της μετά βίας ακουγόταν μέσα στη θύελλα, και ο Γεώργιος την καταλάβαινε μόνο επειδή στεκόταν κοντά της (έτοιμος να τη γραπώσει αν τύχαινε να την αρπάξει ο άνεμος). «Τους κατάπιε ο Αβυσσαίος σε μια περιπέτειά τους, αλλά ο Ακατάλυτος Κουρσάρος έσκισε την κοιλιά του και βγήκαν έξω!» είπε η Όλγα, και γέλασε.

Αλλά ο Γεώργιος δεν γελούσε. Στο μυαλό του είχαν έρθει οι Αγενείς του. «Όχι,» μούγκρισε βαριά, «ο Ακατάλυτος Κουρσάρος δεν τους έσωσε όταν ο Αβυσσαίος τούς κατάπιε...»

«Τι; Τι είπες;» Η Όλγα δεν είχε ακούσει. (ΒΟΥΓΟΥΓΟΥ – ΒΟΥΓΟΥΓΟΥΓΟΥΓΟΥ – ΟΥΓΟΥΓΟΥΓΟΥΓΟΥΓΟΥ! βούιζαν οι κακοί ανεμοδαίμονες του Ζέφυρου.)

«Τίποτα.»

Αυτό η Όλγα το άκουσε. «Τέλος πάντων.»

Πάνω από μισή ώρα είχε περάσει που βάδιζαν στους ανεμοδαρμένους, επικίνδυνους, έρημους δρόμους όταν τελικά είδαν την πινακίδα ενός ξενοδοχείου στη συνοικία που αργότερα θα μάθαιναν ότι ονομαζόταν ο Χώρος και ήταν από τις κεντρικότερες της Ερνέγης – αυτή και το Κέντρο, από την άλλη μεριά του ποταμού Σόρνη.

Η πινακίδα έγραφε «Ο ΛΑΜΠΕΡΟΣ», αλλά τίποτα δεν έμοιαζε και τόσο λαμπερό σ'αυτό το ξενοδοχείο. Το λιγότερο που απασχολούσε τους τρεις ταξιδιώτες, βέβαια. Δίχως καθυστέρηση πλησίασαν την είσοδο, ο Οφιομαχητής την έσπρωξε, και μπήκαν.

Στη ρεσεψιόν ήταν ένας άντρας που καθόταν μαζί με δυο γυναίκες. Είχαν ποτά στα χέρια. Τσιγάρα ήταν αναμμένα. Η μία από τις γυναίκες είχε βγάλει τα παπούτσια της και τεντώσει τα αρκετά καλλίγραμμα πόδια της, σταυρωμένα στον αστράγαλο. Κι οι τρεις τους έμοιαζαν σε εύθυμη διάθεση.

Στράφηκαν και κοίταξαν τους ταξιδιώτες ξαφνιασμένοι. Δεν περίμεναν κανέναν να έρθει, με τέτοιο καιρό.

Ο άντρας – που ονομαζόταν, κατά τύχη, Λάμπρος κι όλοι τον έλεγαν Λάμπρος ο Λαμπερός, λόγω ξενοδοχείου – σηκώθηκε απ'την πολυθρόνα του ενώ οι δυο γυναίκες παρέμειναν καθισμένες στις δικές τους πολυθρόνες. «Καλωσήρθατε,» είπε. «Πώς μπορούμε να—»

Τότε πρόσεξε ότι ο ένας από τους τρεις επισκέπτες ήταν άποδος ερπετοειδής. Μα την Έχιδνα! σκέφτηκε. Τι...; Τι...;

«–να – να εξυπηρετήσουμε;» συνέχισε.

«Δύο δωμάτια θέλουμε,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος – «ένα μονόκλινο κι ένα δίκλινο. Και ο φίλος μου» – έδειξε το Γερό Φίδι με τον αντίχειρά του – «δεν δαγκώνει.»

Ο Λάμπρος ο Λαμπερός ξεροκατάπιε. «Όχι, δεν ήθελα να εννοήσω ότι...» Μετά συνειδητοποίησε πως δεν είχε πει τίποτα, ούτως ή άλλως, για τον ερπετοειδή. «Αν τον έχετε υπό έλεγχο δεν υπάρχει πρόβλημα, κύριε. Ελάτε προς τα εδώ, παρακαλώ. Ελάτε.» Και πλησίασε το γραφείο της ρεσεψιόν, πάνω στο οποίο υπήρχαν στυλογράφοι, χαρτιά, ένα σημειωματάριο, διάφορα μικροαντικείμενα, και μια κονσόλα με οθόνη.

Ο Οφιομαχητής, η Όλγα, και το Γερό Φίδι τον ακολούθησαν. Οι δύο γυναίκες στις πολυθρόνες – που ονομάζονταν Ευγενία και Διονυσία (αυτή χωρίς παπούτσια) – μουρμούριζαν αναμεταξύ τους, παρατηρώντας τον ερπετοειδή και τον «μαυρόδερμο τύπο» – εξωδιαστασιακός, σίγουρα εξωδιαστασιακός... Αλλά τι έκανε μαζί με φιδάνθρωπο; Τον είχε αγοράσει από κάνα δουλοπάζαρο; Βιτσιόζος;

Ο Λάμπρος ζήτησε ένα όνομα για να κλείσει τα δωμάτια καθώς πατούσε πλήκτρα πάνω στην κονσόλα του γραφείου, και ανέφερε συγχρόνως τις τιμές των δωματίων. Ο Γεώργιος τον πλήρωσε και του είπε πως ονομαζόταν Κάλνεντουρ ωλ Τάρθελεμ. Δεν ήξερε πού το είχε ξανακούσει αλλά ήταν σίγουρος (γνώσεις από το μυστηριώδες παρελθόν του) πως ήταν Μοργκιανό όνομα. Γνώριζε, μάλιστα, τι σήμαινε αυτό το ωλ: ένας σύνδεσμος που προηγείτο πάντα των ονομάτων πατριαρχικών οίκων της Μοργκιάνης. Και οι οίκοι αυτοί δεν ήταν απαραίτητα οίκοι ευγενών, όπως σε άλλες διαστάσεις. Στη Μοργκιάνη, όλοι ανήκαν σε κάποιον οίκο – εκτός από τους σπάνιους που ονομάζονταν μονήρεις. (Γνώσεις από το μυστηριώδες παρελθόν του... Γνώσεις από το μυστηριώδες παρελθόν του...)

Ο Λάμπρος, έχοντας ήδη συμπεράνει πως ο πελάτης ήταν από άλλη διάσταση, δεν παραξενεύτηκε από το ασυνήθιστο όνομα. Του έδωσε τα κλειδιά για τα δωμάτια και ευχήθηκε καλή διαμονή.

Ο Οφιομαχητής και οι σύντροφοί του πήραν τον ανελκυστήρα και ανέβηκαν.

Ο Λάμπρος επέστρεψε κοντά στην Ευγενία και τη Διονυσία, και για κάποια ώρα έκαναν τρελές υποθέσεις για τους τρεις παράξενους ταξιδιώτες. Ύστερα έκαναν εκείνο που είχαν υπόψη τους εξ αρχής να κάνουν, με τέτοια θύελλα που νέκρωνε την πόλη μέρα-μεσημέρι και δεν είχαν δουλειά. Ανέβηκαν σ'ένα δωμάτιο του ξενοδοχείου που σπάνια νοίκιαζαν και άρχισαν να ερωτοτροπούν – η Ευγενία και η Διονυσία να τον βασανίζουν ανελέητα...

Ο Οφιομαχητής, η Όλγα, και το Γερό Φίδι είχαν προ πολλού φτάσει στα δικά τους δωμάτια, και η δεύτερη είχε ρωτήσει τον πρώτο: «Για έμενα το έκλεισες το μονόκλινο;»

«Λες να το έκλεισα για μένα και να σ'αφήσω να κοιμηθείς με το Γερό Φίδι;»

«Μπορεί να το έκλεισες για το Γερό Φίδι!» Κι αυτό δεν το έλεγε ως ερωτική πρόκληση. Παρότι τον συμπαθούσε τον Γεώργιο, δεν σκεφτόταν να πλαγιάσει μαζί του. Κάτι στο κατάμαυρο δέρμα του τη φρίκαρε. Όχι πως είχε κανένα πρόβλημα με το δέρμα οποιουδήποτε ανθρώπου, δηλαδή...

«Δεν το έκλεισα για το Γερό Φίδι.» Της έδωσε το κλειδί.

Η Όλγα πήγε στο δωμάτιό της κι εκείνοι στο δικό τους. Αφού όμως πλύθηκε κι άλλαξε ρούχα και αισθανόταν καλύτερα, δεν της άρεσε να είναι μόνη. Ο άνεμος την τρόμαζε έτσι όπως έκανε το κλειστό παντζούρι να χτυπά. Οπότε, βγήκε απ'το δωμάτιό της και πήγε στο δωμάτιο του Γεώργιου.

Ο Οφιομαχητής είχε μόλις τελειώσει το μπάνιο του, και τώρα ήταν μέσα το Γερό Φίδι. Ο Γεώργιος δεν χρειαζόταν να μάθει τον άγριο ερπετοειδή να πλένεται· το ήξερε από μόνος του, από τον καιρό που υπηρετούσε τον Νικόλαο Καρβίλιο στη Νερκάλη. Ο Καρβίλιος δεν ήθελε να έχει τον πυγμάχο του άπλυτο, υπέθετε ο Γεώργιος.

«Τι έγινε, βαρέθηκες;» πείραξε την Όλγα.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, και κάθισε στην άκρη του κρεβατιού του. Το θυρόφυλλο της μικρής μπαλκονόπορτας έτριζε και χτυπούσε χειρότερα απ'ό,τι τα παντζούρια του παραθύρου στο δωμάτιο της, αλλά δεν την τρόμαζε το ίδιο.

Ο Γεώργιος ξάπλωσε στο κρεβάτι, σκουντώντας την με τα γυμνά πόδια του.

«Τι θα κάνουμε τώρα που είμαστε στην Ερνέγη;» τον ρώτησε εκείνη μετά από λίγο, καθώς το Γερό Φίδι έβγαине από το μπάνιο, στάζοντας. Η όψη του ήταν πολύ άσχημα σηματοδευμένη από το χτύπημα του Παλαστή του Αστερίωνα, παρατήρησε ξαφνικά η Όλγα. Της έκανε περισσότερη εντύπωση εδώ, μες στο δωμάτιο, απ'ό,τι στον δρόμο που όλοι ήταν τυλιγμένοι στις κάπες τους.

Ο Οφιομαχητής τής εξήγησε τι είχε στο μυαλό του· και μετά, της είπε: «Μπορείς να μείνεις εδώ, φυσικά, περιμένοντάς με να επιστρ-»

«Θα έρθω.»

«Ό,τι νομίζεις...» Είχε βαρεθεί να προσπαθεί να την καταλάβει. Η παλαβή ωκεανίδα είχε μια ακόρεστη δίψα για περιπέτειες, αλλά από την άλλη όλο γκρίνιαζε όταν πραγματικές περιπέτειες τούς χτυπούσαν σαν καταιγίδες.

Η θύελλα που μάστιζε την Ερνέγη κράτησε ως το απόγευμα, γεμίζοντας τους δρόμους της με νερά και συντρίμμια. Τα λιμάνια ήταν άνω-κάτω. Οι κακοί ανεμοδαίμονες του Ζέφυρου είχαν παίξει μαζί τους σαν άτακτα παιδιά, έλεγαν οι ντόπιοι. Ένα ελικόπτερο πετούσε πάνω από την πόλη, τώρα: άνθρωποι των Αρχόντων που ήθελαν να κατοπτέυσουν τις ζημιές, να δουν τι γινόταν. Παρότι συχνές εδώ, οι καταιγίδες δεν μπορούσαν να θεωρηθούν κάτι το διαδικαστικό· κάθε φορά έπρεπε να δίνεται ιδιαίτερη σημασία.

Οι υπόνομοι της Ερνέγης, ειδικά φτιαγμένοι για να μαζεύουν τα νερά από τις θύελλες (όπως και οι υπόνομοι όλων των πόλεων στις νότιες ακτές της Μικρυδάτιας), είχαν σχεδόν πλημμυρίσει, και κάποιοι προληπτικοί έλεγαν ότι τώρα τέρατα ξυπνούσαν εκεί κάτω: τέρατα του Λοκράθου, τέρατα που ακόμα και τον Λοκράθο θα τρόμαζαν, τέρατα του Αβυσσαίου του ίδιου, τέρατα που μπορεί κάποτε να έρχονταν επάνω για να γκρεμίσουν την πόλη – και να την καταβροχθίσουν.

Οι κάτοικοι της Ερνέγης και οι ταξιδιώτες είχαν αρχίσει να ξεμυτίζουν από τις κρυψώνες τους, αν και δειλά στην αρχή. Οι δρόμοι ήταν σαν πεδίο μάχης μετά τη μάχη. Σαν δαίμονες να είχαν πολεμήσει με δαίμονες εκεί. Αόρατοι δαίμονες που μονάχα τα ουρλιαχτά τους άκουγες. Οι κακοί ανεμοδαίμονες του Ζέφυρου, και οι θυελλοδαίμονες μαζί (αν και

πολλοί θεωρούσαν πως ήταν το ίδιο οι δυο τους, ένα και το αυτό, απλώς με άλλο όνομα).

Ο Οφιομαχητής, η Όλγα, και το Γερό Φίδι βγήκαν από τον Λαμπερό και βάδισαν, παραμερίζοντας και κλοτσώντας συντρίμια στο διάβα τους, πλατσουρίζοντας σε νερά, ενώ οι σταγόνες που έπεφταν από μπαλκόνια, περβάζια, και οροφές έμοιαζαν με βροχή ηπιότερη από την προηγούμενη που είχε φέρει η καταιγίδα. Οι φωνές των ανθρώπων που τώρα περιδιάβαιναν στην πόλη αντηχούσαν πολύ έντονα, σαν η θύελλα να είχε καθαρίσει τον αέρα. Τα οχήματα που περνούσαν τίνιζαν, αναπόφευκτα, νερά στο πέρασμά τους, κι έπρεπε να τα προσέχεις για να μη σε λούσουν.

Ο Γεώργιος έψαξε για κάποιο ιδιωτικό επιβατηγό – για κάποιον «δρομοπιλότο» που θα έλεγαν στην Ιχθυδάτια: όρος που εδώ, στη Μικρυδάτια, δεν χρησιμοποιείτο. Είδε μια στάση για δημόσια επιβατηγά οχήματα αλλά την αγνόησε. Ήταν μισοδιαλυμένη, άλλωστε, από την καταιγίδα, και μονάχα ένας παρακμιακός τύπος καθόταν εκεί, ανάμεσα στα συντρίμια, μοιάζοντας να περιμένει το όχημα να έρθει. Ο Γεώργιος δεν ήταν και τόσο σίγουρος ότι ποτέ θα ερχόταν έτσι όπως ήταν οι δρόμοι τώρα. Καλύτερα δρομοπιλότος, σκέφτηκε.

«Οι μπότες μου έχουν γίνει σκατά!» διαμαρτυρήθηκε η Όλγα. «Πρέπει να πάρω καινούργιες.»

«Όλο μεγάλα προβλήματα είσαι...»

«Δεν κατάλαβες τι εννοώ! Δεν εννοώ ότι δε μ'αρέσουν φατσικώς. Εννοώ ότι έχουν καταστραφεί απ'τις οδοιπορίες και μπαίνουν τα νερά. Έχουν μουλιάσει τα πόδια μου από τώρα. Όπως και πριν είχαν μουλιάσει, προτού φτάσουμε στο ξενοδοχείο.»

Ο Γεώργιος μπάνισε ένα τετράκυκλο όχημα που νόμιζε ότι πρέπει να ήταν ιδιωτικό επιβατηγό. Υψώνοντας το χέρι του αμέσως του έγνεψε.

Ο οδηγός τον πλησίασε. «Πού πας;»

«Προς το λιμάνι. Και θα σου κάνω και κάποιες ερωτήσεις.»

«Όσες θες. Αλλά ποιο λιμ-;» Μόλις πρόσεξε τον άποδο ερπετοειδή που είχε ξεπροβάλει πίσω απ'τον μαυρόδερμο ξένο. «Μα την Έχιδνα! Είναι... είναι μαζί σου αυτός;»

«Ναι – και δεν δαγκώνει.»

«Σίγουρα, έτσι; Προχτές τόφτιαχνα τ'όχημα, και μου πήραν τα πλοκάμια.»

«Δε θα σου κάνει ζημιές. Να μπορούμε;»

«Μπείτε.»

Ο Γεώργιος έκανε νόημα στην Όλγα να καθίσει πλάι στον οδηγό, ενώ εκείνος και το Γερό Φίδι κάθισαν πίσω, στο μακρύ κάθισμα. Ακόμα πιο πίσω υπήρχε μια μικρή, κλειστή καρότσα όπου μπορούσαν άνετα να καθίσουν και περισσότεροι πελάτες εν ανάγκη.

«Καλησπέρα,» χαιρέτησε ο οδηγός την Όλγα, χαμογελώντας της. Του φαινόταν συμπαθητική, και το πιο οικείο πρόσωπο μες στο όχημά του τώρα: οι άλλοι ήταν ο ένας φανερά εξωδιασασιακός κι ο άλλος φιδάν-θρωπος, μα την Έχιδνα! «Πού πάμε, κυρία;»

«Δεν ξέρω. Ο φίλος μου θα σου πει.»

Ο Γεώργιος είπε: «Προς κάποιο λιμάνι, και πρέπει να μας πεις μερικά πράγματα για την πόλη. Θα σε πληρώσω. Δεν ξέρουμε την Ερνέγη· πρώτη φορά ερχόμαστε. Και ψάχνουμε κάτι συγκεκριμένο.»

«Τι;»

«Τρόπο να πάμε νότια, στον Ναό της Έχιδνας στις ακτές των Στενότοπων.» Ο Γεώργιος ήταν σίγουρος πως πρέπει να υπήρχε κάποιος σταθερός τρόπος για μεταφορά ναϊτών (όπως λέγονταν στη Μικρυδάτια) και προσκυνητών προς και από τον Ναό που είχε αναφέρει ο Ανεμοκλέφτης, ο ιερέας της ερημιάς.

«Α, κατάλαβα τι θέτε – να μπείτε στην 'ιερή βάρκα', που λένε.»

«Ιερή βάρκα;»

«Ένα πλοiάριο που κάνει ταξίδια από την Ερνέγη ως τον Ναό της Έχιδνας. Το Ερπετό της Ακτής, ονομάζεται. Καπετάνισσά του είναι η Ιωάννα Νασρένια. Αράζει στο Κάτω Λιμάνι. Δεν ξέρω αν φεύγει απόψε, αλλά από μια ταβέρνα εκεί κοντά – το Καπηλειό του Σφουγγαρά – μπορείτε να μάθετε, έχω ακούσει. Ο ίδιος δεν έχω ποτέ ανεβεί στην ιερή βάρκα, και δε γνωρίζω περισσότερα. Θέτε να σας πετάξω ως το Κάτω Λιμάνι; Στο Καπηλειό του Σφουγγαρά;»

Ο Γεώργιος έδωσε θετική απάντηση, έτσι ο οδηγός έβαλε τους τροχούς του οχήματός του σε κίνηση, διασχίζοντας δρόμους όλο νερά και συντρίμια.

«Να μου λες για τα μέρη απ'τα οποία περνάμε,» ζήτησε ο Οφιομαχητής. «Θέλω να μάθω την πόλη.»

Ο οδηγός δεν διαφώνησε· άρχισε να του αναφέρει τα ονόματα των δρόμων και των περιοχών, και μερικά πράγματα ακόμα.

Κατευθυνόμενοι ανατολικά, διασχίζοντας τον Χώρο («η κεντρικότερη συνοικία δυτικά του ποταμού, φίλε μου»), έφτασαν στη Βαριά Γέφυρα, πέρασαν πάνω από τον ποταμό Σόρνη («έρχεται από τα Υσκάρια Όρη· μεγάλο ποτάμι»), μπήκαν στο Κέντρο («αυτή είναι η κεντρικότερη περιοχή ανατολικά του ποταμού: πολύ πάρε-δώσε εδώ κανονικά· μη βλέπεις τώρα που καταιγίδα χτύπησε—»

«Τι είν' αυτό το οικοδόμημα που φαίνεται προς τα εκεί;»

«Το Παλάτι των Κουρσάρων, όπου μένουν οι Άρχοντες,»), κι έστριψαν νότια καταλήγοντας στο Κάτω Λιμάνι («εκτείνεται απ'τον Στενό Γιαλό, που είναι πλάι στον ποταμό, ως τα Κεκτημένα, που είναι πλάι στ'ανατολικά τείχη της πόλης»). Μετά από λίγο, ο οδηγός σταμάτησε μπροστά σ'ένα μέρος που η πινακίδα του έγραφε *Το ΚΑΠΗΛΕΙΟ του ΣΦΟΥΓΓΑΡΑ*, και κάποιος έμοιαζε πρόσφατα να την έχει καθαρίσει – μάλλον λόγω της καταιγίδας. Το κατάστημα δεν ήταν άδειο· ορισμένοι είχαν έρθει εδώ μετά τη θύελλα: φηγούρες φαινόταν μέσα απ'το παράθυρο.

«Αυτό είναι το καπηλειό,» είπε ο οδηγός. «Εδώ, άμα ρωτήσετε, θα σας πουν πότε φεύγει η ιερή βάρκα.»

«Ποιον να ρωτήσουμε; Τον κάπελα;»

«Ναι, ρωτήστε αυτόν.»

«Πόσο σου οφείλουμε – μαζί με τις πληροφορίες;»

Ο οδηγός τού είπε ένα ποσό, και πρόσθεσε: «Οι πληροφορίες τζαμπέ. Είμαι φιλικός άνθρωπος με τους ξένους.»

«Ευχαριστούμε.» Ο Γεώργιος έβγαλε λεφτά από μια απ'τις εσωτερικές τσέπες της κάπας του και τον πλήρωσε.

Βγήκαν απ'το όχημα και στάθηκαν έξω απ'το Καπηλειό του Σφουγγαρά. Ο χειμερινός άνεμος που ερχόταν από τον Μεγάλο Κόλπο της Μικρυδάτιας ήταν παγερός. Τα πόδια τους (και η ουρά του Γερού Φιδιού) πατούσαν μες στα νερά που γέμιζαν το Κάτω Λιμάνι. Κάποιοι φαινόταν να προσπαθούν να τα διώξουν, σπρώχνοντάς τα στη θάλασσα.

Ο Οφιομαχητής και οι σύντροφοί του μπήκαν στο καπηλειό. Καμιά ντουζίνα άνθρωποι ήταν μέσα, κι όλοι στράφηκαν να τους κοιτάξουν... και, ανεξαιρέτως, ξαφνιαστήκαν: το Γερό Φίδι δεν μπορούσε να κρύψει τη φύση του σε τόσο περιορισμένο χώρο. Από τα ηχεία ακουγόταν ένα τραγούδι των Αφυδατωμένων Ναυτών: Θάλασσες Αγύριστες. Μια γάτα στεκόταν επάνω στο μπαρ. Ο κάπελας – ένας τύπος με μακριά μούσια και μακριά μαλλιά, μελαχρινός, λευκόδερμος – στεκόταν πίσω από το μπαρ (και η γάτα, υπέθετε ο Γεώργιος, πρέπει να ήταν δική του) μ'ένα μακρύ τσιγάρο στο χέρι κι ένα ποτήρι Αίμα της Έχιδνας παραδίπλα. Μπροστά του καθόταν μια γυναίκα ντυμένη με πέτσινο πανωφόρι και πέτσινο παντελόνι: γαλανόδερμη, μαυρομάλλα, κατσαρή.

«Μια ερώτηση θέλω να κάνω,» είπε ο Γεώργιος προς τη μεριά του κάπελα.

«Τι ερώτηση; Και τι ρόλο βαραίει ο φίλος σου αποκεί;» Έδειξε, με το τσιγάρο, το Γερό Φίδι.

«Δε σε δαγκώνει αν δεν τον δαγκώσεις,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής, και ζύγωσε το μπαρ, με την Όλγα και τον ερπετοειδή στο κατόπι του.

Η γαλανόδερμη γυναίκα σηκώθηκε απ'το ψηλό σκαμνί της κι απομακρύνθηκε. Η γάτα πήδησε στο πάτωμα, γλίστρησε κάτω απ'τα τραπεζάκια. Τα μάτια του κάπελα στένεψαν. «Για πες,» παρότρυνε τον Γεώργιο.

«Θέλω να μάθω τι ώρες φεύγει η ιερή βάρκα για τον Ναό στις ακτές των Στενότοπων.»

«Πηγαίνεις στο Ναό;»

«Ναι.»

Ο κάπελας τον κοίταξε με περιέργεια. Μετά, κοίταξε το Γερό Φίδι ερευνητικά. Μετά, ξανακοίταξε τον Οφιομαχητή. «Γιατί, αν επιτρέπεται;»

«Έχω δουλειές εκεί.» Τα μάτια του δεν βλεφάριζαν, αλλά ο κάπελας δεν είχε προσέξει αυτή τη λεπτομέρεια ακόμα.

«Εντάξει' απλά μου φαίνεται παράξενο, γιατί μοιάζεις για εξωδιαστασιακός, φίλε. Μαύρο δέρμα και τα λοιπά. Μάλλον, όμως, είσαι Υπερυδάτιος, ε;»

«Έχει καμιά σημασία;» Ο Οφιομαχητής κρατούσε μακριά την οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου.

«Καμία,» αποκρίθηκε ο κάπελας μορφάζοντας. «Δεν κάνω ανακρίσεις εγώ, μονάχα ερωτήσεις... Κοίτα, άμα θες ν'ανεβείς στην ιερή βάρκα θάρθεις μεθαύριο, κατά τις δέκα το πρωί. Ή, μάλλον, έλα στις εννιάμισι, για νάσαι σίγουρος.»

«Πού νάρθω; Εδώ;»

«Όχι· εκεί που αράζει η βάρκα. Προς αυτή τη μεριά» – έδειξε με το τσιγάρο του – «μόλις βγεις απ'το μαγαζί μου. Και μην περιμένεις να δεις επάνω της γραμμένο κάνα 'ιερή βάρκα', έτσι; Κατά πρώτον, δεν είναι βάρκα ουσιαστικά· είναι πλοιάριο· και στο πλάι του γράφει 'Το Ερπετό της Ακτής'. Θα πας εκεί και θα πληρώσεις και θα σε μεταφέρουν στον Ναό.»

«Δε φεύγει νωρίτερα; Μόνο μεθαύριο;»

«Μεθαύριο μόνο.»

«Είναι σταθερό το δρομολόγιο;»

«Όχι. Αλλά πηγαινόρχονται συνήθως κάθε δυο, τρεις μέρες, για να φέρνουν εφόδια στον Ναό και για να μεταφέρουν προσκυνητές και ναΐτες που θέλουν νάρθουν στην πόλη ή αντιστρόφως.»

«Από ξηράς δεν μπορείς να πας στον Ναό;»

«Άμα θες ν'αυτοκτονήσεις, μπορείς.»

Δυο άτομα ακούστηκαν να γελάνε από πίσω, παρά τη μουσική.

Ο κάπελας, βλέποντας την όψη του μαυρόδερμου ξένου να αγριεύει, εξήγησε: «Οι Στενότοποι είναι πολύ επικίνδυνοι, φίλε μου, και πολύ λαβυρινθώδεις. Θα χαθείς άμα προσπαθήσεις να τους διασχίσεις, ακόμα κι αν έχεις κατά νου να πας από την ακτή. Δεν είν' εύκολο εκεί μέσα ν'ακολουθήσεις τον δρόμο που σκέφτεσαι.»

Τα πάντα στη νότια Μικρυδάτια έμοιαζε να είναι λαβύρινθος! σκέφτηκε ο Γεώργιος, καταπολεμώντας την οργή του. Τα Σελκόνια Δάση, τα μονοπάτια νότια του Αρκάδνιου Λεκανοπεδίου, και τούτοι οι Στενότοποι...

«Και δεν είναι μόνο αυτό το πρόβλημα,» συνέχισε ο κάπελας. «Το μέρος είναι γεμάτο πεινασμένα και δηλητηριώδη θηρία, και...» έριξε ένα λοξό βλέμμα στο Γερό Φίδι, «και άγριους ερπετοειδείς. Σίγουρα όχι εξημερωμένους σαν τον σύντροφό σου αποδώ.»

«Δεν είναι τόσο ‘εξημερωμένος’ όσο νομίζεις,» του είπε ο Γεώργιος. «Σ’ευχαριστώ για τις πληροφορίες.» Του άφησε ένα νόμισμα των δύο οκταπόδων πάνω στο μπαρ.

Ο κάπελας τού το επέστρεψε. «Με πληρώνουν απ’το Ναό για να δίνω τέτοιες πληροφορίες, φίλε. Κράτα το.»

Ο Γεώργιος – που δεν του περίσσευαν τα πλοκάμια, τελευταία – ένευσε και το ξαναπήρε, κρύβοντάς το μες στην κάπα του. «Έγινε. Καλό σου βράδυ.»

«Καθίστε, να πιείτε τίποτα,» πρότεινε ο κάπελας.

«Όχι, ευχαριστούμε.»

Η Όλγα δεν έφερε αντίρρηση. Δεν της άρεσε τούτο το μέρος, ούτε ο τρόπος που όλοι τούς κοίταζαν εδώ μέσα. Ήταν σίγουρη πως, άμα κάθονταν, θα τους πλάκωναν στις ερωτήσεις.

Ο Γεώργιος πίστευε το ίδιο, γι’αυτό κιόλας είχε αμέσως αρνηθεί την πρόταση του κάπελα. Βγήκαν από το Καπηλειό του Σφουγγαρά και βάδισαν στο Κάτω Λιμάνι, προς τα εκεί όπου ο άντρας τούς είχε δείξει πως άραζε το Ερπετό της Ακτής.

Πίσω τους, μέσα στο καπηλειό, έντονη κουβέντα ξεκίνησε με το που έφυγαν. Ποιοι ήταν αυτοί; αναρωτιόνταν οι πελάτες. Ο μαυρόδερμος ήταν καταφανώς ξένος – δεν μπορεί νάταν Υπερυδάτιος – αλλά τι έκανε μαζί μ’έναν φιδάνθρωπο, μα την Έχιδνα; Οι ναΐτες τούς θεωρούσαν ιερούς τους φιδανθρώπους – ιερούς οφιόμορφους, τους αποκαλούσαν – τι σχέση μπορεί νάχε ένας ερπετοειδής μ’έναν εξωδιαστασιακό τύπο; Από τη Μοργκιάνη πρέπει να καταγόταν ο άγνωστος.

«Αν ήταν από τη Μοργκιάνη,» τους είπε ο κάπελας, «δε θάθελε να πάει στο Ναό, ρε άμυαλα βατράχια. Υπερυδάτιος είναι. Υπάρχουν μερικοί στη διάστασή μας με παράξενα δέρματα, επειδή έχουν γονείς που ήταν από αλλού. Δεν τόχετε ξανακούσει, μα τα βουίσματα του Ζέφυρου μες στ’αφτιά σας;»

Αλλά ορισμένοι εξακολουθούσαν να το αμφισβητούν.

Κάποιοι σχολίασαν ότι ο ξένος είχε και μια γυναίκα μαζί του που το πρόσωπό της φαινόταν λευκόδερμο μέσα απ’την κουκούλα της. Αυτή ίσως όντως να ήταν εσωδιαστασιακή.

«Κι δυο τους, ρε, Υπερυδάτιοι πρέπει να είναι,» επέμεινε ο κάπελας... και μετά, καθώς η ώρα περνούσε και οι κουβέντες στο μαγαζί του

συνεχίζονταν, προσπάθησε να επαναφέρει στο μυαλό του κάτι που του είχε κάνει εντύπωση σχετικά μ'αυτό τον ξένο. Κάτι... αλλά δεν μπορούσε να πει τι ακριβώς ήταν, γαμώτο! Και σίγουρα δεν ήταν το μαύρο δέρμα του. Ήταν κάτι άλλο... Τι, όμως; (Τα μάτια του, φυσικά, που ποτέ δεν βλεφάριζαν· αλλά ο κάπελας ακόμα δεν το είχε συνειδητοποιήσει.)

Και ύστερα απ'αυτό, σαν το μυαλό του να πήρε στροφές ξαφνικά, θυμήθηκε τα λόγια ενός ιερωμένου της Έχιδνας που ερχόταν τακτικά στο μαγαζί του (εκτός των άλλων και για να τον πληρώνει για τις υπηρεσίες του): τα λόγια του Γεράσιμου, που του είχε μιλήσει για έναν «Φιλημένο της Έχιδνας» (ναι, έτσι τον είχε αποκαλέσει: Φιλημένο) ο οποίος είχε εμφανιστεί στην Κεντρυδάτια αλλά τώρα λεγόταν πως ήταν στην Ιχθυδάτια, ως κουρσάρος. Ένας ιερός μαχητής της Έχιδνας – κάτι τέτοιο – με υπεράνθρωπη δύναμη... και μαύρο δέρμα. Κατάμαυρο σαν τη βαθιά νύχτα, όχι καφετί σαν ορισμένων εσωδιαστασιακών.

Λες να...; σκέφτηκε τώρα ο κάπελας. Λες νάναι το ίδιο πρόσωπο, μα την Έχιδνα; Λες να επισκέφτηκε το μαγαζί μου αυτός ο... Φιλημένος; Ο... Πώς τον είπε, ρε γαμώτο, ο Γεράσιμος; Α, ναι. Ο Οφιομαχητής...

«Τι έχεις, ρε; Τι σκέφτεσαι;» ρώτησε τον κάπελα η γαλανόδερμη, μαυρομάλλα, κατσαρή γυναίκα που καθόταν κοντά του και πριν.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι. «Τίποτα.»

Εν τω μεταξύ, ο Οφιομαχητής και οι σύντροφοί του είχαν ήδη φτάσει στην αποβάθρα όπου ήταν αραγμένο το Ερπετό της Ακτής, δεμένο εκεί, σε δυο μεγάλες δέστρες, με χοντρά σχοινιά και αλυσίδες, καλά ασφαλισμένο λόγω καταιγίδας. Στο πλάι του, κι από τις δυο μεριές, ήταν γραμμένο το όνομά του και ζωγραφισμένο ένα μακρύ φίδι, απ'τη μια άκρη ως την άλλη. Εκτός απ'το κεφάλι του φιδιού. Το κεφάλι δεν ήταν ζωγραφισμένο· προεξείχε από το σκάφος ως λαξευτό ακρόπρωρο.

Επίσης, στα πλάγια του πλοιαρίου υπήρχαν υδατοσκορπιστές. Μικρές τρύπες για να αποβάλουν τα νερά. Δεν ήταν όπως τις υδροροές στα οικοδομήματα· λειτουργούσαν με ενεργειακό σύστημα προσαρτημένο στο σκάφος. Το σύστημα αυτό είχε την ιδιότητα να τραβά το νερό προς συγκεκριμένα σημεία, σαν να το μαγνήτιζε, και να το ωθεί έξω από το πλοίο. Ήταν εξεζητημένο, και ακριβό. Μόνο τα σκάφη που σύχναζαν στα νότια λιμάνια της Μικρυδάτιας το είχαν, γιατί όταν άραζαν και χτυπούσε καταιγίδα υπήρχε κίνδυνος να γεμίσουν νερά και να

βουλιάζουν. Το υδατοσκορπιστικό σύστημα έμπαινε σε λειτουργία αμέσως μόλις το σκάφος άρχιζε να πλημμυρίζει.

Ο Γεώργιος είχε ακούσει γι' αυτού του είδους τον μηχανισμό όταν ήταν κουρσάρος στην Ιχθυδάτια, όπου κανείς δεν τον χρησιμοποιούσε – δεν υπήρχε ανάγκη, και ήταν πολυέξοδος. Άλλα, άμα έβλεπες κάποιο σκάφος νάχει υδατοσκορπιστές στα πλάγια, ήξερες ότι ήταν από τα νότια λιμάνια της Μικρυδάτιας, ή ότι τα επισκεπτόταν τακτικά.

Επάνω στο κατάστρωμα του Ερπετού της Ακτής δεν φαινόταν κανείς τώρα, μες στο απόγευμα, καθώς οι ήλιοι έγερναν προς τα δυτικά – ή, μάλλον, ο Δεύτερος Ήλιος· ο Πρώτος Ήλιος είχε ήδη χαθεί.

«Πάμε πίσω στο ξενοδοχείο;» πρότεινε η Όλγα.

«Πάμε,» συμφώνησε ο Γεώργιος. Δε νόμιζε ότι είχαν τίποτ' άλλο να κάνουν στους δρόμους της Ερνέγης σήμερα.

6

Το εργοστάσιο της Ωραίας Ξυλουργικής στα Φουγάρα ανήκει στους στασιαστές πλέον, και με κοιτάζουν σαν εγώ κυρίως να ευθύνομαι γι' αυτό – ειδικά τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου ανάμεσά τους. Μέσα σε μια αίθουσα γεμάτη ξυλουργικά μηχανήματα και νεκρούς, η Μάρθα μου γνωρίζει τον Μάρκο, τον Έκτο Όφι της Σαλντέρια, καθώς και πέντε συντρόφους του: τον Γεώργιο, τη Χριστίνα, τον Μελέτιο, τον Πέτρο, και τη Νεκταρία. Είχαν ακόμα ένα Τέκνο μαζί τους – τον Ιγνάτιο – αλλά σκοτώθηκε. Τον αριθμό του Δέκατου-Πέμπτου Όφεως της Σαλντέρια πρέπει τώρα να τον λάβει κάποιος άλλος.

Ο Μάρκος και οι αδελφόφρεις του ήταν από την αρχή στο πλευρό των στασιαστών που κατέλαβαν το εργοστάσιο· αυτοί τούς βοήθησαν να το καταλάβουν. Και τώρα, στεκόμενοι μπροστά μου, αντικρίζοντάς με σαν ζωντανό θαύμα, κάνουν όλοι τους την υπόκλιση του φιδιού – τη σπάνια υπόκλιση που γίνεται με τα χέρια κολλητά στα πλευρά και τεντωμένα, τα πόδια ενωμένα, και μόνο τη σπονδυλική στήλη να κυρτώνει – αγνοώντας τα τραύματά τους. Γιατί, ναι, είναι τραυματισμένοι αποδώ κι αποκεί, αν και κανένας σοβαρά· μπορούν να στέκονται.

Η υπόκλιση του φιδιού... Η τρομερή οργή μου απειλεί να με κυριεύσει κάθε φορά που το κάνουν αυτό αντίκρυ μου! Ποιος νομίζουν ότι είμαι, οι καταραμένοι; Ένας γαμημένος ναυαγός είμαι!

Οι σκέψεις μου δεν είναι νηφάλιες, το καταλαβαίνω. Ο Κλέαρχος με απασχολεί... Ο Κλέαρχος. Αυτό το κάθαρμα – το μίasma! – του Αρχέγονου Όφεως.

«Είναι τιμή μας που σε συναντούμε, Οφιομαχητή,» μου λέει ο Μάρκος, «και ευλογία της Μεγάλης Κυράς που μάχεσαι στο πλευρό μας.» Τα μάτια του γυαλίζουν με τον συνηθισμένο φανατικό τρόπο των Τέκνων του Φαρμακερού Κύκλου. Το δέρμα του είναι λευκό με απόχρωση του ροζ· τα μαλλιά του καστανά και κοντά. Το αριστερό του μάγουλο είναι

σημαδεμένο από κάποιο παλιό έγκαυμα που τα λιγοστά γένια στο αξύριστο πρόσωπό του δεν μπορούν να κρύψουν.

«Τυχαία είμαι εδώ,» τους λέω, «και περαστικός μόνο—»

«Ο Οφιομαχητής έχει αναλάβει μια αποστολή για τη Μεγάλη Οφιοκυρά,» προσθέτει αμέσως η Μάρθα. «Δεν ερχόταν στη Σαλντέρια γνωρίζοντας για την επανάσταση. Μόνο η Έχιδνα το ήξερε αυτό.»

Αρχίσαμε πάλι τα ίδια μ'αυτούς τους καριόληδες... Και πού είναι τώρα ο Κλέαρχος; Είναι κάπου κοντά; Θα μπορούσα να είχα αισθανθεί την παρουσία του, να είχα ακούσει τη φωνή του, αν δεν ήταν κοντά; Την προηγούμενη φορά, στη Νοσρίντη, υποστήριξε ότι με είχε «καλέσει» στο Φαρμακοτόπι, χωρίς να με έχει συναντήσει. Βρίσκεται στη Σαλντέρια απόψε; Είναι ανάμεσα στις δυνάμεις των Ηρμάντιων που έμειναν εδώ; Ή μπορεί να έρχεται σε επαφή μαζί μου από ακόμα μεγαλύτερες αποστάσεις;

Αυτό το τελευταίο με τρομάζει.

Τα Τέκνα με κοιτάζουν σαν να περιμένουν να συνεχίσω να τους μιλάω. «Ναι,» τους λέω, «δεν γίνεται να μείνω στην πόλη για πολύ. Αλλά θα σας προσφέρω ό,τι βοήθεια μπορώ.

»Τι έχετε κατά νου να κάνετε με το εργοστάσιο τώρα;» τους ρωτάω, για ν'αλλάξω την κουβέντα, να την απομακρύνω από το άτομό μου και την... ιερότητά του.

«Θα το κρατήσουμε, φυσικά,» αποκρίνεται ο Μάρκος, «και θα συνεχίσουμε να χτυπάμε τους Έχοντες ώσπου να πέσουν από την εξουσία και η Σαλντέρια να είναι ελεύθερη από τα μιάσματα.»

«Η Ωραία Ξυλουργική ανήκει στους Έχοντες;»

«Ναι. Στον Γρηγόριο Οσνάρθιο.»

«Καινούργιος κι αυτός, όπως η Ελένη Φαυράντη, έτσι; Δε θυμάμαι να τους είχα ακούσει παλιά, όταν ήμουν κουρσάρος στην Ιχθυδάτια.»

Η Μάρθα μού λέει: «Τους σκότωσαν τους παλιούς Έχοντες με τον Πόλεμο των Κουρσάρων – η μια δολοφονία μετά την άλλη. Όλοι οι σημερινοί είναι καινούργιοι. Και χειρότεροι από τους προηγούμενους.»

«Και οι προηγούμενοι τα ίδια ήταν!» μουγκρίζει ο Μάρκος. «Απλώς η οργή μας δεν ήταν ακόμα αρκετά δυνατή για να στραφεί εναντίον τους ανοιχτά!»

«Αυτοί είναι χειρότεροι, Μάρκε· το ξέρεις πως είναι χειρότεροι. Αλλά δεν έχει νόημα να κάνουμε συγκρίσεις τώρα.»

Και σ' αυτό ο Μάρκος μοιάζει να συμφωνεί· δεν λέει τίποτα.

Ο Ζαχαρίας μπαίνει στην αίθουσα μαζί με δυο άλλους στασιαστές (όχι Τέκνα, νομίζω). Η Λουκία τον λοξοκοιτάζει καθώς είναι καθισμένη πάνω στην άκρη μιας ξυλουργικής μηχανής παραδίπλα, και κοντά της είναι ο Ακατάλυτος. Όσο μιλούσα με τον Μάρκο ήταν σιωπηλή και παρατηρητική. Ο Νικόλαος κι ο Λεωνίδας δεν είναι εδώ· είναι κάπου αλλού μες στο εργοστάσιο, ανάμεσα στους στασιαστές.

Ο Ζαχαρίας λέει: «Άσχημα νέα.»

«Έρχονται κι άλλα μιάσματα;» γρυλίζει ο Μάρκος, πιάνοντας τη μακριά λαβή του τσεκουριού που κρέμεται απ' τη ζώνη του. «Ας έρθουν! Ο Οφιομαχητής είναι στο πλευρό μας!»

«Κανείς δεν έρχεται,» τον πληροφορεί ο Ζαχαρίας. «Αλλά,» κοιτάζοντάς μας όλους, «η εξέγερση στο Πλατύ Λιμάνι διαλύθηκε. Τους έτρεψαν σε φυγή.»

«Και στον Νεοκόφτη;» ρώτα αμέσως η Μάρθα. «Στη Χαμηλόδρομη;»

«Εκεί οι συγκρούσεις συνεχίζονται. Και νομίζω πως το σημαντικό είναι να καταλάβουμε τη Νότια Πύλη.» Κοιτάζει περισσότερο εμένα καθώς το λέει αυτό. Η Νότια Πύλη είναι στη Χαμηλόδρομη, και συνδέει τη Σαλντέρια με τη δημοσιά από εκείνη τη μεριά. Τη συνδέει, δηλαδή, με τις Χαμηλές Ακτές, τις Νότιες Ακτές, την Ιλφόνη...

«Απόψε,» λέει ο Μάρκος, «η εξουσία των Εχόντων μπορεί να πέσει μια και καλή! Εγώ προτείνω να τ' αφήσουμε όλα και να κατευθυνθούμε – μαζικά – προς την Ισόδρομη: να τους πιάσουμε στα σπίτια τους και να τους εκτελέσουμε! Ο Οφιομαχητής θ' ανοίξει τον δρόμο για εμάς–»

«Ο Οφιομαχητής,» του λέω, «δεν μπορεί να κάνει θαύματα. Επειδή καταλάβατε ετούτο το εργοστάσιο – με δικό σας αγώνα, κυρίως, και με κάποια δική μου βοήθεια – μη νομίζεις ότι μες στη νύχτα μπορείτε να καταλάβετε ολόκληρη τη Σαλντέρια.»

«Ακριβώς,» τονίζει ο Ζαχαρίας στον Μάρκο. «Έτσι είναι. Αυτό που λες δεν γίνεται τώρα. Η Ισόδρομη είναι γεμάτη φρουρούς των Εχόντων. Θα σπαταλήσουμε τις δυνάμεις μας προσπαθώντας να τους κατατροπώσουμε ευθέως. Δε μας συμφέρει. Η κατάκτηση της Νότιας Πύλης, όμως, θα μας εξυπηρετήσει πολύ. Καθώς και, στο σύντομο μέλλον, η

κατάκτηση της Ωραίας Πύλης. Ελέγχοντας αυτές τις δύο πύλες, θα ελέγχουμε παραπάνω από τη μισή πόλη. Η μόνη πύλη που θα έχει μείνει υπό τον έλεγχο των Εχόντων θα είναι η Ίσια Πύλη στην Ισόδρομη.»

«Και το λιμάνι;» λέει η Μάρθα, προβληματισμένα. «Χρειαζόμαστε και το λιμάνι...»

«Θα δούμε τι θα κάνουμε γι' αυτό. Τώρα προέχει να καταλάβουμε τη Νότια Πύλη,» επιμένει ο Ζαχαρίας.

«Προτείνεις, δηλαδή, να πάμε στη Χαμηλόδρομη και να τους βοηθήσουμε...» Εξακολουθεί να μοιάζει προβληματισμένη.

«Δεν είναι μακριά απ' το να κατακτήσουν την πύλη, αλλά δε νομίζω ότι θα το καταφέρουν μόνοι τους. Πολλά καθάρματα του Αρχέγονου Όφεως είναι συγκεντρωμένα εκεί. Τη θεωρούν βασική, τη Νότια Πύλη, για τον στρατό τους.»

«Αν εγκαταλείψουμε το εργοστάσιο τώρα που το καταλάβαμε,» λέει ο Μάρκος, «θα έρθουν πάλι και θα μας το πάρουν.»

«Δεν το νομίζω,» διαφωνεί ο Ζαχαρίας.

«Γιατί;»

«Γιατί δεν έχουν ανακαταλάβει και τ' άλλα δύο εργοστάσια στα Φουγάρα, Μάρκε;»

«Δεν έχουν εγκαταλειφθεί αυτά.»

«Οι δυνάμεις, όμως, που έχετε αφήσει εκεί είναι ελάχιστες, απ' ό,τι καταλαβαίνω.»

«Ναι αλλά είναι κάποιοι εκεί. Δεν έχουν εγκαταλειφθεί.»

«Εντάξει, τότε αφήστε κάποιους κι εδώ και—»

«Ποια άλλα δύο εργοστάσια έχουν καταληφθεί;» ρωτάω, διακόπτοντας τον Ζαχαρία.

Ο Μάρκος μού απάντα: «Της Μικρομηχανικής και του Οπλονόμου.» Τις έχω ακούσει και τις δύο. Μεγάλες εταιρείες. Από τις μεγαλύτερες της Σαλντέρια, όπως και η Ωραία Ξυλουργική και η Παράκτια Μηχανουργική. Τα ονόματά τους δεν είναι τυχαία: η Μικρομηχανική παράγει μικρά μηχανήματα και συσκευές· ο Οπλονόμος φτιάχνει όπλα, από αγχέμαχα μέχρι πυροβόλα (αν και τα τελευταία δεν προτιμούνται στην Υπερυδάτια λόγω των φυσικών τους δυσλειτουργιών). «Τα καταλάβαμε προτού έρθουμε εδώ,» συνεχίζει ο Μάρκος. «Τους πιάσαμε απροετοίμαστους. Μας βοήθησαν άνθρωποι εκ των έσω. Ούτε οι ίδιοι οι άνθρωποι

των Εχόντων δεν είναι πια πιστοί σ'αυτούς, Οφιομαχητή! Η οργή της Έχιδνας έχει ξεσπάσει, για να καθαρίσει την πόλη από τα μιάσματα!»

«Τέλος πάντων,» λέει ο Ζαχαρίας. «Η Νότια Πύλη μάς ενδιαφέρει τώρα. Ελάτε μαζί μας, Μάρκε, και θα την καταλάβουμε χωρίς δυσκολία.»

«Δεν είναι συνετό να φύγουμε από τα Φουγάρα, Ζαχαρία. Δε θα εγκαταλείψουμε όλα όσα κατακτήσαμε εδώ!»

«Τα κατακτήσατε επειδή ήρθαμε και σας βοηθήσαμε, και είχαμε και τον Οφιομαχητή μαζί μας. Εσείς δεν θα βοηθήσετε τους συναγωνιστές μας στη Χαμηλόδρομη;»

«Η Χαμηλόδρομη είναι μακριά! Αν ήταν δίπλα, όπως η Ωραιόδρομη, ή η Ισόδρομη... Αλλά τώρα...»

«Τι φοβάσαι; Τα μιάσματα;»

«Αν έκρυβα φόβο μέσα μου δεν θα ήμουν αδελφός σου – ούτε κανένας απ'αυτούς μαζί μου!» αντιγυρίζει οργισμένα ο Μάρκος, και το χέρι του σφίγγει τη μακριά λαβή του τσεκουριού στη ζώνη του. Μιλά σαν να αναφέρεται σε κάποιο δεδομένο, σε κάτι το απόλυτα σίγουρο. Αναρωτιέμαι αν έχει σχέση με τις δοκιμασίες που περνά κανείς προκειμένου να γίνει μέλος του Φαρμακερού Κύκλου, προκειμένου να δεχτεί το Ιερό Σημάδι επάνω στο σώμα του.

«Ελάτε, τότε,» λέει ο Ζαχαρίας, σταθερά, επίμονα, «κι ας καταλάβουμε τη Νότια Πύλη, για τον Μεγάλο Αγώνα!»

Ο Μάρκος μένει σιωπηλός, ατενίζοντας βλοσυρά τον Ζαχαρία. Ύστερα, απότομα, στρέφεται σ'εμένα. «Θ'αποφασίσουμε ό,τι νομίζει ο Οφιομαχητής.»

«Δεν είμαι αρχηγός σας,» του λέω. «Δεν παίρνω αποφάσεις για εσάς.»

Η απάντησή μου δεν φαίνεται να του αρέσει καθόλου. Με κοιτάζει σαν να μην ξέρει τι να σκεφτεί για εμένα.

Η φωνή της Λουκίας ακούγεται τότε, ξαφνιάζοντάς μας όλους: «Αφού έχετε κατά νου να ανατρέψετε τους Έχοντες και να κατακτήσετε τη γαμημένη πόλη, δεν είναι ηλίθιο να μένετε κολλημένοι σε δυο, τρία εργοστάσιά της;»

«Και ποια είσαι συ που μιλάς έτσι;» λέει ένας από τους συντρόφους του Μάρκου, ο Πέτρος.

«Μόλις πολέμησα μαζί σας· τι άλλο θες να ξέρεις;» Η Λουκία κατεβαίνει από την άκρη της ξυλουργικής μηχανικής όπου καθόταν. Το αριστερό χέρι της είναι ξανά περασμένο σ'έναν βρόχο που κρέμεται από τον λαιμό της· μάλλον το κούρασε πιο πριν. Δεν είναι ακόμα τελείως καλά.

Ο Ακατάλυτος βγάζει ένα απειλητικό νιαούρισμα.

Τους λέω: «Φίλη μου είναι.»

«Και γνωστή του Ναυτοκάπελα,» προσθέτει η Μάρθα. «Από παλιά. Ήταν στο πλήρωμα του Οφιομαχητή κάποτε. Ήταν ανάμεσα στους Α-γενείς.»

Αυτά τα λόγια φαίνεται να τους κάνουν αμέσως να δουν τη Λουκία με άλλα μάτια.

Η Μάρθα συνεχίζει: «Και νομίζω ότι έχει δίκιο σ'αυτό που λέει. Τι νόημα έχει να μένετε κολλημένοι σε δυο, τρία εργοστάσια όταν στόχος μας είναι να αλλάξουμε ολόκληρη την πόλη;»

Ο Μάρκος και οι σύντροφοί του αλληλοκοιτάζονται. Το βλέμμα του είναι ερωτηματικό· εκείνοι, ο ένας μετά τον άλλο, νεύουν καταφατικά. «Αλλά όχι να εγκαταλειφθεί τελείως το εργοστάσιο,» λέει η Χριστίνα.

«Δε θα το εγκαταλείψουμε τελείως· αυτό είναι σίγουρο,» αποκρίνεται ο Μάρκος. Και προς τον Ζαχαρία: «Θα έρθουμε, μαζί με όσους από τους στασιαστές θέλουν ν'ακολουθήσουν. Αλλά θ'αφήσουμε εδώ κάποιους να φρουρούν.»

«Εντάξει,» συμφωνεί ο Ζαχαρίας. «Αν και δεν νομίζω ότι τα μιάσματα θα έχουν απόψε το θάρρος ή τις δυνάμεις για να επιστρέψουν.»

Ύστερα από μερικές σύντομες κουβέντες ακόμα, βγαίνουμε στον περίβολο του εργοστασίου, που είναι γεμάτος συντρίμια και πτώματα· και ο Ζαχαρίας, η Μάρθα, και ο Μάρκος κι οι σύντροφοί του αρχίζουν να συγκεντρώνουν εκεί όλους τους στασιαστές, Τέκνα και μη.

Η Λουκία, στεκόμενη πλάι μου, μου λέει σχετικά χαμηλόφωνα: «Πότε θα φύγουμε απ'αυτούς τους τρελούς;»

«Εσύ τούς πρότεινες να πάνε στη Χαμηλόδρομη...» της θυμίζω.

«Γιατί οι δικοί μας θα πήγαιναν ούτως ή άλλως, και χωρίς τη βοήθεια των εδώ επαναστατών: κι εσύ είμαι σίγουρη πως θα τους ακολουθούσες...»

Δυστυχώς δεν μπορώ να διαφωνήσω. Ναι, θα τους ακολουθούσα. Νιώθω πως δεν θα ήταν σωστό να τους εγκαταλείψω τώρα – αν και δεν τους χρωστάω τίποτα.

Κάτι δεν πηγαίνει καλά εδώ. Κάτι έχει ξεκινήσει στην Ιχθυδάτια το οποίο είναι εκτός ελέγχου, και με παρασέρνει κι εμένα... εξαιτίας της επίκλησης του Αλέξανδρου του Γηραιού; Εξαιτίας της δράσης του Αρχέγονου Όφεως και του Κλέαρχου; Είμαι συνδεδεμένος μαζί τους, είτε το θέλω είτε όχι. Η Έχιδνα είναι μέσα σε όλους μας.

Η Διονυσία κι ο Αρσένιος δεν έπρεπε ποτέ να είχαν έρθει στην Ιχθυδάτια!

Βγάζω τον τηλεπικοινωνιακό πομπό μέσα από την κάπα μου και καλώ τη Διονυσία.

«Γεώργιε;» ακούω τη φωνή της· και την ακούει κι η Λουκία, γιατί κρατάω τη συσκευή ανοιχτή μπροστά μου.

«Ναι,» λέω, «εγώ είμαι. Όλα ήσυχα εκεί;»

«Ναι. Μ'εσάς τι συμβαίνει; Ο Κοσμάς σκεφτόταν τώρα μόλις να καλέσει τη Μάρθα και–»

«Το εργοστάσιο είναι δικό μας,» της λέω.

«Θα επιστρέψετε;»

«Όχι ακόμα.»

«Γιατί;»

«Υπάρχει... κι ένα άλλο θέμα.»

«Τι θέμα;»

«Δε μπορώ να σου πω περισσότερα γι' αυτό.» Δεν ξέρω αν τα Τέκνα θα ήθελαν. «Πες στον Κοσμά να καλέσει τη Μάρθα· ίσως εκείνη να του εξηγήσει.»

Την ακούω ν' αναστενάζει. «Να προσέχεις, Γεώργιε.»

«Μην ανησυχείς για εμένα. Να προσέχεις εσύ τον εαυτό σου και τον–»

«Οφιομαχητή,» ακούω ξαφνικά τη φωνή του ανθρώπου στον οποίο ήμουν έτοιμος να αναφερθώ, «πρέπει να σου μιλήσω.»

«Τι συμβαίνει, Αρσένιε;»

«Είδα ένα... όνειρο που ίσως να σημαίνει κάτι για σένα.»

«Πες μου.»

«Σε είδα να συγκρούεσαι μ'έναν άντρα. Έναν... Ήταν λευκόδερμος, με κεφάλι τελείως ξυρισμένο. Μεγαλόσωμος και μυώδης σαν θηρίο. Το σώμα του νομίζω πως ήταν γεμάτο δερματοστιξίες πλεγμένων φιδιών. Και η σύγκρουσή σας έμοιαζε... πολύ άγρια.»

Η φωνή της Ερασμίας: «Τον γνωρίζεις, Γεώργιε; Ποιος είναι;»

«Δεν τον έχω ξαναδεί. Δε μου θυμίζει τίποτα.» Και είναι αλήθεια. Λευκόδερμος άντρας; Με τελείως ξυρισμένο κεφάλι; Μεγαλόσωμος και «μυώδης σαν θηρίο»; Γεμάτος δερματοστιξίες φιδιών; Όχι, σίγουρα δεν τον έχω ξανασυναντήσει. Εκτός αν είναι κάποιος από το ξεχασμένο παρελθόν μου...

«Ίσως νάναι κανένα από τα μιάσματα του Αρχέγονου Όφεως, λοιπόν,» λέει η Ερασμία. «Ο Αρσένιος είδε κάτι από το μέλλον ξανά. Το σύντομο μέλλον, ίσως!»

«Αρσένιε. Όταν λες 'λευκόδερμος', εννοείς ότι είχε δέρμα με ροζ απόχρωση, ή δέρμα κατάλευκο σαν χιόνι;» ρωτάω.

«Με ροζ απόχρωση, Οφιομαχητή, αλλιώς θα σου έλεγα πως έμοιαζε εξωδιαστασιακός. Αυτός δεν έμοιαζε εξωδιαστασιακός.»

«Θα τον έχω υπόψη μου—»

«Η σύγκρουσή σας ήταν πολύ άγρια,» τονίζει ο Αρσένιος. «Πρέπει να ήταν πολύ δυνατός. Ή, τουλάχιστον, αυτή την εντύπωση μου έδωσε όσο πρόλαβα να τον κοιτάξω.»

«Εντάξει,» λέω ξανά, «θα τον έχω υπόψη μου. Πρέπει να σας αφήσω τώρα.»

«Να μας ξανακαλέσεις μόλις μπορείς,» μου ζητά η Διονυσία.

«Θα σας καλέσω,» της υπόσχομαι, και τερματίζω την τηλεπικοινωνία.

Ο Ζαχαρίας, η Μάρθα, κι ο Μάρκος έχουν συγκεντρώσει πλέον τους στασιαστές στον περίβολο του ρημαγμένου εργοστασίου και τους μιλάνε. Τους λένε για την κατάσταση στη Χαμηλόδρομη, τους λένε για τη σημαντικότητα της Νότιας Πύλης, και τους ζητάνε να τους ακολουθήσουν εκεί, για να βοηθήσουν τους αγωνιστές που προσπαθούν να την καταλάβουν. «Απόψε,» τονίζει ο Ζαχαρίας, «συμβαίνει κάτι το καθοριστικό στη Σαλντέρια! Απόψε, η Έχιδνα μάς έστειλε τον ισχυρότερο υπέρμαχό της – τον Οφιομαχητή! Απόψε, δείχνει τη μεγάλη οργή της για τον άδικο θάνατο του Ισίδωρου! Απόψε, πρέπει να δράσουμε

αποφασιστικά και γενναία!» Και ρωτάνε ποιοι είναι πρόθυμοι να έρθουν προς τη Νότια Πύλη.

Οι περισσότεροι δείχνουν να είναι πρόθυμοι καθώς υψώνουν όπλα και γροθιές στον αέρα, φωνάζοντας: Κάτω οι Έχοντες! Κάτω οι Έχοντες! Το τέλος των Εχόντων! Είμαστε το τέλος των Εχόντων!

Μόνο οι απεγνωσμένοι άνθρωποι αντιδρούν έτσι. Οι Έχοντες της Σαλντέρια το παράκαναν τούτη τη φορά. Δημιούργησαν τόσους απεγνωσμένους ανθρώπους που αυτοί ίσως όντως να είναι το τέλος τους. Πραγματικές επαναστάσεις δεν γίνονται αλλιώς (γνώσεις από το μυστηριώδες παρελθόν μου)· μόνο από απεγνωσμένους ανθρώπους γίνονται. Οι άλλοι απλά μιλάνε για επανάσταση, δεν είναι επαναστάτες.

Βγαίνουμε από το εργοστάσιο της Ωραίας Ξυλουργικής και είμαστε ολόκληρος στρατός. Στρατός πόλης. Αστικός στρατός. Έχουμε μαζί μας εξαγριωμένους εργάτες, ξεσηκωμένους δούλους, ξέμπARKους ναυτικούς, παλιούς πειρατές, συμμορίτες, αλήτες, κλέφτες, και, φυσικά, ιδεολογικούς δολοφόνους της Έχιδνας. Κανονικός απελευθερωτικός στρατός. Κάποιοι ανόητοι πιστεύουν ότι οι απελευθερωτικοί στρατοί απαρτίζονται από όμορφους, καλοντυμένους, καθωσπρέπει «οικογενειάρχες», «ηθικούς» ανθρώπους, ανθρώπους που ποτέ πριν δεν θα διανοούνταν να σκοτώσουν. Αλλά δεν είναι έτσι. Μέσα στους περισσότερους απελευθερωτικούς στρατούς οι περισσότεροι είναι φονιάδες, μαχαιροβγάλτες, και καθάρματα. Αν δεν ήταν τέτοιοι, πώς θα είχαν την παραμικρή πιθανότητα να τα βάλουν με δυνάστες και να νικήσουν; Οι δυνάστες συνήθως δεν αστειεύονται· είναι έτοιμοι να σε λιανίσουν αν κάνεις πως σηκώνεις κεφάλι εναντίον τους. Πρέπει να τους διαλύσεις προτού σε διαλύσουν.

Και τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου – αν και, γενικά, δεν μου αρέσουν καθόλου οι νοοτροπίες τους· σε τελική ανάλυση, ποιος τους έδωσε το δικαίωμα να αποφασίζουν ποιος θα ζήσει και ποιος θα πεθάνει; – είναι οι ιδανικοί αρχηγοί και φανατικοί μαχητές για την περίσταση. Είναι, ίσως, ακριβώς ό,τι χρειάζονται οι απεγνωσμένοι ετούτης της εργατούπολης.

Διασχίζουμε τα Φουγάρα τώρα, προς τα νότια. Μαζί μας έχουμε άλογα και μηχανοκίνητα οχήματα, από μικρά δίκυκλα μέχρι μεγάλα

φορτηγά – αλλά ο μεγαλύτερος όγκος του στρατού μας χρησιμοποιεί τα πόδια του.

Η Λουκία βαδίζει δίπλα μου, έχοντας βγάλει ξανά το αριστερό της χέρι από τον βρόχο και βαστώντας μ'αυτό ένα ενεργειακό πιστόλι, ενώ στο δεξί έχει γυμνολέπιδο το σπαθί της. Στο δικό μου χέρι είναι, ασφαλώς, το Φιλί της Έχιδνας. Περιμένω ότι θα συναντήσουμε αντίσταση καθώς θα περνάμε από τη Βοερή. Αμέσως θα μας εντοπίσουν· είμαστε κάτι που δεν μπορείς να μην το προσέξεις.

Κανείς άλλος δεν είναι στους δρόμους των Φουγάρων γύρω μας. Οι πάντες έχουν λουφάξει. Απόψε μόνο όσοι είναι πρόθυμοι να σκοτώσουν και να σκοτωθούν τριγυρίζουν στη Σαλντέρια. Οι φυσιολογικοί άνθρωποι, οι σώφρονες, οι λογικοί, αυτοί που τα μυαλά τους είναι στη θέση τους, είναι κρυμμένοι στα σπίτια τους, στα καταλύματά τους, ή όπου αλλού έχουν προλάβει. Όπως όταν καταιγίδα χτυπά τα νότια λιμάνια της Μικρουδάτιας. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, η καταιγίδα είμαστε εμείς: οι δαγκωμένοι από την Έχιδνα, οι τρελοί, οι φονιάδες. Ο απελευθερωτικός στρατός. Και οι άλλοι, οι εχθροί μας, είναι οι δυνάστες.

Υποθέτω ότι κάποιοι από τους κρυμμένους σώφρονες βάζουν τώρα στοίχημα ποιος από τους παράφρονες θα έχει βγει νικητής ως τα ξημερώματα. Είμαι σίγουρος πως όλοι θα απογοητευτούν. Τούτη η υπόθεση δεν θα τελειώσει τόσο γρήγορα...

Πλησιάζω τον Ζαχαρία και τη Μάρθα (και η Λουκία μ'ακολουθεί), που προπορεύονται μαζί με τον Μάρκο (ο οποίος είναι πάνω σ'ένα δίκυκλο), την Ευανθία (την αρχηγό των δυνάμεων από τη Βοερή: Τέκνο κι αυτή· η Όγδοη Οχιά της Σαλντέρια, άκουσα να την αποκαλούν), τον Στέργιο (το Τέκνο που διοικεί τους μαχητές από Ωραιόδρομη), και μερικούς ακόμα.

«Θα πάμε από Βοερή,» ρωτάω, «ή από Ωραιόδρομη και Νεοκόφτη;»

«Αυτό συζητάμε τώρα κι εμείς, Οφιομαχητή,» μου λέει ο Ζαχαρίας. «Στη Βοερή δεν γίνονται συγκρούσεις, και είναι μεγάλη συνοικία, δύσκολο να μας παγιδέψουν–»

«Αμέσως θα μας δουν!» διαφωνεί η Ευανθία. «Είμαστε ολόκληρο πλήθος. Θα έρθουν.»

«Ίσως, αλλά η Ωραιόδρομη φρουρείται καλύτερα, λόγω της Ωραίας Πύλης.»

«Στον Νεοκόφτη, όμως, γίνονται συγκρούσεις,» του θυμίζει ο Μάρκος. «Μπορεί οι δυνάμεις της Ωραιόδρομης νάχουν κατεβεί εκεί.» Και κοιτάζει τον Στέργιο ερωτηματικά.

Εκείνος λέει: «Αρκετοί, όντως, φαίνεται να έχουν εγκαταλείψει την Ωραιόδρομη, αλλά δεν ξέρω αν θα τη χαρακτηρίζα ‘αφύλακτη’.»

«Όπως και νάχει, θα τη διασχίσουμε πιο εύκολα από τη Βοερή,» επιμένει ο Μάρκος, «και μετά θα περάσουμε μέσα από τις συμπλοκές του Νεοκόφτη χωρίς να μας σταματήσουν και θα—»

«Χωρίς να μας σταματήσουν;» τον διακόπτει ο Ζαχαρίας. «Με τις συμπλοκές μπορεί να μπλεχτούμε κι εμείς χωρίς τη θέλησή μας! Μπορεί να αναγκαστούμε να μπλεχτούμε· κι αυτό τώρα δεν το θέλουμε.»

«Αποφασίστε!» τους λέει ο Στέργιος. «Πλησιάζουμε τα νότια όρια των Φουγάρων.»

«Από τη Βοερή θα πάμε,» λέει ο Ζαχαρίας. «Με τις φασαρίες στον Νεοκόφτη και στη Χαμηλόδρομη, δεν θα συναντήσουμε σοβαρή αντίσταση εκεί—»

Ένας ανιχνευτής μας έρχεται τότε: ένας απ’τους ανθρώπους που πηγαίνουν μπροστά για να κοιτάζουν. Ο συγκεκριμένος καβαλά δίκυκλο και φορά κλειστό κράνος, ντυμένος με μακρύ γκριζο πανωφόρι που κυματίζει πίσω του καθώς οδηγεί.

«Ο δρόμος καθαρός, Ζαχαρία!» αναφέρει.

«Προς Βοερή;»

«Ναι.»

«Κανένας φρουρός ή μαχητής των Ηρμάντιων;»

«Κανένας άνθρωπος γενικά. Μόνο γάτες και σκύλους είδα.»

«Και προς την Ωραιόδρομη;» τον ρωτά ο Μάρκος.

«Δεν ξέρω. Δεν κοίταξα προς τα κει.»

«Από τη Βοερή θα πάμε,» δηλώνει ο Ζαχαρίας. «Είναι ο πιο ασφαλής δρόμος, και ο πιο σύντομος.»

«Ο πιο σύντομος;» λέει ο Μάρκος ενώ βαδίζουμε νότια, προς Βοερή. «Τι ‘πιο σύντομος’; Η ίδια απόσταση είναι! Άντε να υπάρχει μια μικρή διαφ—»

«Όταν από τη μια σχεδόν σίγουρα θα μπλέξεις σε συμπλοκές, ενώ από την άλλη μάλλον δεν θα μπλέξεις, μάντεψε από πού είναι ο πιο σύντομος δρόμος, Μάρκε!» λέει ο Ζαχαρίας.

Ο Μάρκος δεν φέρνει άλλες αντιρρήσεις, όμως δεν μοιάζει κι απόλυτα πεπεισμένος για το δίκιο του Ζαχαρία.

Προσωπικά, νομίζω πως καλά κάνουμε και πάμε από Βοερή, αν και δεν ξέρω κατά πόσο ο δρόμος από εκεί θα είναι ασφαλής. Την άλλη φορά μάς επιτέθηκαν καθώς τη διασχίζαμε, δεν μας επιτέθηκαν; Και η απόσταση που διανύαμε ήταν πολύ πιο μικρή: ίσα-ίσα για να πάμε από τη Γλυκώνυμη στα Φουγάρα. Τώρα θα διανύσουμε μακράν μεγαλύτερη απόσταση: από τα βόρεια άκρα της Βοερής ως τα νοτιοανατολικά άκρα, για να φτάσουμε στη Χαμηλόδρομη.

Μπαίνουμε στη Βοερή, και ο στρατός μας είναι έτοιμος για οτιδήποτε. Προχωράμε ανάμεσα σε οικοδομήματα και δίπλα από κάποια εργοστάσια. Τα πάντα κλειστά. Κανείς δεν φαίνεται πουθενά. Το μέρος είναι άδειο μες στη νύχτα. Μοιάζει με σκηνικό για τα γυρίσματα ταινίας. Μη πραγματικό. Δε βλέπουμε συντρίμια και νεκρούς· δε φαίνεται να έχουν γίνει πολλές συγκρούσεις στη Βοερή. Αλλά αυτό δεν κάνει κανέναν μας να χαλαρώσει.

Σε κάποια στιγμή, όταν έχουμε περάσει πλέον τα μέσα της συνοικίας και δεν είμαστε μακριά από τον προορισμό μας, ένα ελικόπτερο πετά από πάνω μας. Αμέσως όπλα υψώνονται για να το σημαδέψουν. Αλλά το αεροσκάφος δεν μας επιτίθεται. Φεύγει. Ήταν της Φρουράς δίχως αμφιβολία· είδα επάνω του το έμβλημα της Σαλντέρια, των Εχόντων.

«Το ξέρουν ότι ερχόμαστε,» λέω. Κι αναρωτιέμαι αν κι ο Κλέαρχος το ξέρει. Θα τον συναντήσω, άραγε, εκεί, στη Νότια Πύλη; Αν τον βρω μπροστά μου σκοπεύω να εκπληρώσω την υπόσχεση που του έδωσα, με την Έχιδνα!

Αλλά ο Αρσένιος δεν με είδε να αντιμετωπίζω έναν άποδο ερπετοειδή σαμάνο. Με είδε να αντιμετωπίζω έναν λευκόδερμο μαχητή γεμάτο δερματοστιξίες φιδιών...

Ο Αρσένιος βλέπει διάφορα! Δεν πάει να πει ότι αυτό θα συμβεί απόψε. Αλλά εγώ το ξέρω πως ο Κλέαρχος είναι κάπου κοντά. Αλλιώς, πώς είναι δυνατόν να ήρθε σε επαφή με το μυαλό μου;

Τον αναζητώ ξανά, από περιέργεια. Τον αναζητώ με τον νου μου. Ψάχνω... μέσα στις σκέψεις μου... Υπάρχει κάτι άλλο εκεί; Κάτι ξένο;... Δεν το νομίζω. Δε νομίζω ότι ο Κλέαρχος είναι στο μυαλό μου τώρα. Εκτός αν μπορεί κάπως να μου κρύβεται. Πάντως, δεν τον διαισθάνομαι με κανέναν τρόπο...

Τι έγινε εκεί, μες στο εργοστάσιο της Ωραίας Ξυλουργικής, που τράβηξε την προσοχή του επάνω μου; Τι... Μα, ναι! Φυσικά! Ή, τουλάχιστον, ίσως να ήταν αυτό. Ίσως.

Η σύγκρουσή μου με τους τέσσερις άποδες ερπετοειδείς του Αρχέγονου Όφεως. Ο Κλέαρχος πρέπει να αντιλήφτηκε την παρουσία μου μέσω αυτών. Πρέπει να διαισθάνθηκε τη μάχη μεταξύ μας. Ίσως να κατάφερε να έρθει σε επαφή μαζί μου επειδή βρισκόμουν κοντά στους ερπετοειδείς και χτυπιόμουν μ'αυτούς. Ίσως να μη μπορεί να με πλησιάσει όποτε θέλει. Ίσως να μην είναι καν στην πόλη.

Αλλά, αν δεν είναι στην πόλη, τότε αυτό... αυτό σημαίνει ότι... Μέχρι πού μπορεί να διαισθάνεται πράγματα ο Κλέαρχος; Σ'ολάκερη την Ιχθυδάτια;

Ο Αλέξανδρος ο Γηραιός και ο Αγησίλαος, βέβαια, μου είχαν πει ότι είναι από τους ισχυρότερους σαμάνους των Ουραίων Δασότοπων και Αρχιερέας του Αρχέγονου Όφεως. Δεν είναι κανένας τυχαίος. Είναι το αντίστοιχο της Αθανασίας, της Αρχιέρειας της Ιχθυδάτιας. Είναι το αντίθετό της.

Φτάνουμε στη Χαμηλόδρομη χωρίς κανείς να μας έχει επιτεθεί· αλλά μόλις μπαίνουμε στους δρόμους της δεχόμαστε επίθεση από φρουρούς της Σαλντέρια και μισθοφόρους των Ηρμάντιων. Είναι παρατεταγμένοι σε μια λεωφόρο και μας περιμένουν, έχοντας έτοιμα μεγάλα όπλα: τρεις γιγαντοβαλλίστρες, δύο πυροβόλα κανόνια. Μοιάζει να θέλουν οπωσδήποτε να μας σταματήσουν.

Οι αρχηγοί του στρατού μας δίνουν γρήγορες διαταγές, και οι μαχητές μας σκορπίζονται δεξιά κι αριστερά, ενώ οι εχθροί βάλλουν εναντίον μας με τις τρεις γιγαντοβαλλίστρες, ένα πυροβόλο κανόνι (που λειτουργεί, κροτώντας και στραφταλίζοντας μες στη νύχτα), και πολλές βαλλίστρες, τόξα, τουφέκια. Τους απαντάμε με παρόμοιο τρόπο: βαλλίστρες, τόξα, καμάκια, караμπίνες, τουφέκια. Κανείς δεν χρησιμοποιεί ενεργοβόλα, γιατί από τέτοια απόσταση είναι άχρηστα· πρέπει να

είσαι πιο κοντά. Το ίδιο ισχύει και για τα περισσότερα ηχοβόλα. Και το ίδιο ισχύει και για το βελονοβόλο μου· δεν μπορεί να ανταγωνιστεί βαλλίστρες και τόξα στο βεληνεκές.

«Το ήξερα,» λέει η Λουκία δίπλα μου, «ότι τελικά δεν θα ήταν τόσο εύκολο όσο φαινόταν.»

«Εκείνο το καταραμένο ελικόπτερο!» μουγκρίζει ο Νικόλαος. «Έπρεπε να το είχαμε ρίξει μόλις το είδαμε!» Ο Λεωνίδας δεν είναι κοντά μου· είναι κάπου αλλού, στην άλλη μεριά της λεωφόρου.

Η Μάρθα χρησιμοποιεί ένα τόξο τώρα, ρίχνοντας στους εχθρούς μας τα τραύματά της – αυτά που είχε δεχτεί στη Γλυκώνυμη, γιατί δεν μου φαίνεται να τραυματίστηκε στα Φουγάρα – πάλι δεν μοιάζει να την ενοχλούν και τόσο στις κινήσεις. Όταν τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου αγωνίζονται εναντίον «μιασμάτων» δεν δίνουν σημασία σε τίποτα· ούτε καν στον εαυτό τους.

«Δε νομίζω ότι θα είχε καμιά διαφορά,» λέω στον Νικόλαο, «είτε το είχαμε καταρρίψει είτε–»

Ακούμε, τότε, έναν έλικα από πάνω μας, σαν δαίμονας που έρχεται επειδή έκανες τη μαλακία, με τα λόγια σου, να τον καλέσεις.

«Αλλά τώρα ίσως να έχει διαφορά,» προσθέτω.

Το αεροσκάφος πετά πάνω από τους αγωνιστές μας και εξαπολύει ηχητικές ριπές από ένα κανόνι στην κάτω μεριά του. Η ίδια τακτική που ακολούθησαν και στα Φουγάρα. Ποτέ δεν μαθαίνουν;

«Μείνετε εδώ,» λέω στη Λουκία, τον Νικόλαο, και μερικούς άλλους που είναι γύρω μου.

«Πού πας;» κάνει η Λουκία.

«Λίγο πιο πάνω.» Θηκαρώνω το Φιλί της Έχιδνας, αρπάζομαι από μια υδρορροή σ'έναν τοίχο, κι ανεβαίνω. Γραπώνω ένα περβάζι κι ανεβαίνω ψηλότερα. Πιάνω κάτι πέτρες που προεξέχουν. Συνεχίζω να σκαρφαλώνω την πολυκατοικία... Με την υπεράνθρωπη δύναμή μου δεν είναι δύσκολο να ανεβάσω το σώμα μου οπουδήποτε. Και τα τραύματά μου δεν με παρακωλύουν. Ελπίζω μόνο το ελικόπτερο να μη με δει κι εξαπολύσει καμιά ηχητική ριπή εναντίον μου, γιατί τότε δεν είμαι σίγουρος ότι θα καταφέρω να κρατηθώ. Ίσως και να τα καταφέρω, ή ίσως όχι... Καλύτερα να μην το δοκιμάσουμε.

Η νύχτα και οι πυκνές σκιές της πιστεύω πως με κρύβουν αρκετά.

Φτάνω στην ταράτσα της πολυκατοικίας, περνώντας από μπαλκόνια κι από παράθυρα. Δεν είμαι καν κουρασμένος.

Βλέπω το ελικόπτερο να χάνει πάλι ύψος για να εξαπολύσει ακόμα μια ηχητική ριπή καταπάνω στους στασιαστές. Του ρίχνουν βέλη, αλλά δεν φαίνεται να το ενοχλούν.

Κοιτάζω γύρω μου, να δω τι υπάρχει πρόχειρο... Γαμώτο! Η ταράτσα, σε σύγκριση με άλλες, είναι σχετικά καθαρή. Δεν έχει σαβούρες. Μόνο καλώδια, σωλήνες... και μια καταπακτή. Μεταλλική. Δεν παρατηρώ κανένα καλύτερο βλήμα. Την πλησιάζω, πιάνω τη χειρολαβή της και την άκρη της, και την τραβάω. Είναι κλειδωμένη αλλά η κλειδαριά σπάει. Και οι μεντεσέδες επίσης. Η καταπακτή βρίσκεται τώρα στα χέρια μου.

Στρέφω το βλέμμα μου στον νυχτερινό ουρανό.

Το ελικόπτερο έρχεται ξανά.

«EEEEEE!» κραυγάζω όσο πιο δυνατά μπορώ. «ΕΞΕΙΣ ΕΚΕΙ, ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ!»

Για να τραβήξω την προσοχή τους.

Και νομίζω πως στρέφονται λιγάκι προς τη μεριά μου.

Όπως και νάχει, δεν κάθομαι να τους περιμένω να κάνουν κάτι. Τους στέλνω δώρο τη μεταλλική καταπακτή που, ευτυχώς, είναι αρκετά βαριά. Κάνει για βλήμα. Μπορεί να προκαλέσει καταστροφή αν χτυπήσει το σκάφος στο σωστό σημείο.

Στροβιλίζεται στον αέρα καθώς φεύγει απ'τα χέρια μου – γύρω-γύρω-γύρω-γύρω – επικίνδυνες γωνίες, ικανές με τέτοια ορμή να διαλύσουν κεφάλια – και βρίσκει το ελικόπτερο επάνω στο μπροστινό του τζάμι. Κρύσταλλα θρυμματίζονται. Το αεροσκάφος χάνει την πορεία του. Πέφτει προς το έδαφος, αλλά ποτέ δεν φτάνει εκεί: κοπανά πάνω σε μια πολυκατοικία, καταστρέφοντας ένα ολόκληρο μπαλκόνι, καταλήγοντας σ'ένα άλλο. Ευτυχώς που απόψε κανείς δεν είναι έξω απ'το σπίτι του εκτός από παράφρονες...

Ένα βέλος περνά δίπλα απ'το κεφάλι μου.

Γαμώτο! Πέφτω στο ένα γόνατο, για να προστατευτώ πίσω από τα κάγκελα της ταράτσας.

Από πού ήρθε αυτό;

Ακόμα ένα βέλος σκίζει τον αέρα, κι ακόμα ένα. Κυλιέμαι στο έδαφος και δεν με χτυπάνε.

Τώρα είδα από πού ήρθαν. Το ένα πίσω απ'το άλλο. Ο ίδιος καταραμένος τοξότης πρέπει νάναι που τα ρίχνει. Κάποιος πάνω σ'εκείνη εκεί την αντικρινή ταράτσα. Πριν δεν με είχε προσέξει, αλλά τώρα με πρόσεξε.

Δεν έχω χρόνο ν'ασχοληθώ μαζί του. Και το βελονοβόλο μου δεν φτάνει τόσο μακριά.

Πιάνομαι από την άλλη μεριά της πολυκατοικίας, από εκεί όπου ανέβηκα, και ο τοξότης δεν μπορεί πλέον να μου ρίξει· δεν με βλέπει.

Φτάνοντας κάτω, βρίσκω τους στασιαστές να ζητωκραυγάζουν ακόμα για την πτώση του ελικόπτερου, και τρία φορτηγά τους ξεκινούν προς τα εμπρός, προς τους εχθρούς τους στην άλλη άκρη της λεωφόρου. Αλλά δεν φτάνουν ως εκεί· σταματούν απότομα, στρίβοντας, δείχνοντας την πλαϊνή τους μεριά, σχηματίζοντας τείχος.

«ΤΩΡΑ!» κραυγάζει ο Ζαχαρίας προτείνοντας το ξίφος του, και οι επαναστάτες τρέχουν, πεζοί, καβάλα σε άλογα, επάνω σε οχήματα μικρότερα από τα τρία φορτηγά, για να πάνε εκεί όπου είναι το τροχοφόρο τείχος μας.

Το οποίο οι εχθροί χτυπάνε ανελέητα με τις τρεις γιγαντοβαλλίστρες τους. Μεγάλα, μεταλλικά βέλη φυτρώνουν ξαφνικά πάνω στα φορτηγά. Κανένα από τα δύο κανόνια δεν έχει πυροβολήσει – ακόμα. Δυσλειτουργούν αναμφίβολα.

Ας το εκμεταλλευτούμε όσο έχουμε καιρό. Τρέχω προς το τροχοφόρο τείχος μαζί με τους υπόλοιπους, φωνάζοντάς τους: «Περιμένετε! Μην περάσετε το τείχος από τώρα! Μην περάσετε το τείχος, σας λέω!» Αλλά βλέπω κάποιους γενναίους μαλάκες να έχουν ήδη περάσει και να προσπαθούν να φτάσουν στους εχθρούς. Σκοτώνονται ως τον τελευταίο, γεμάτοι βέλη. Σαν σκαντζόχοιροι γίνονται. «ΜΗΝ ΠΕΡΝΑΤΕ ΤΟ ΤΕΙΧΟΣ! ΜΕΙΝΕΤΕ ΠΙΣΩ!» κραυγάζω, και τώρα δεν βλέπω άλλους να κάνουν την ίδια ανοησία.

Τα τρία φορτηγά τραντάζονται και βροντάνε, καθώς μεγάλα βέλη τα χτυπάνε από τις γιγαντοβαλλίστρες.

Ένας κρότος!

Το ένα κανόνι λειτούργησε.

Η πίσω μεριά του αριστερού φορτηγού γίνεται κομμάτια και θρύψαλα, και το όχημα αλλάζει θέση, σπρώχνεται πίσω και προς το πλάι. Επαναστάτες χτυπήθηκαν, κραυγάζουν.

«Μακριά!» προστάζω καθώς ζυγώνω το πυροβολημένο φορτηγό. «Μακριά – όλοι σας! Πάρτε τους τραυματίες! Κουνηθείτε! Κουνηθείτε!» Δεν φέρνουν αντίρρηση.

«Ζαχαρία!» φωνάζω, γυρίζοντας να τον κοιτάξω, γιατί δεν είναι και τόσο μακριά. «Ετοιμάσου να το εκμεταλλευτείς αυτό!»

«Τι θα κάνεις;» με ρωτά, βαδίζοντας προς τη μεριά μου.

«Μείνε πίσω!» τον προειδοποιώ τείνοντας το χέρι μου. «Αλλά ετοιμάσου!» Και στρέφομαι ξανά στο χτυπημένο φορτηγό.

Το αρπάζω από κάτω, και με τα δύο χέρια–

–και το σπρώχνω μ’όλη την υπεράνθρωπη δύναμή μου.

Μια θηριώδης κραυγή βγαίνει από τα χείλη μου.

Το μεγάλο όχημα παίρνει τούμπες προς τους μαχητές των Εχόντων και των Ηρμάντιων. Ακόμα ένα μεγάλο βέλος το καρφώνει αλλά δεν είναι ικανό να σταματήσει την πορεία του. Έρχεται σαν κοτρόνα καταπάνω τους.

Το ένα κανόνι τους πυροβολεί. Δεν δυσλειτουργεί. Και χτυπά το φορτηγό που κουτροβυλά προς το μέρος τους.

Πράγμα που δεν είναι καθόλου υπέρ τους.

Καθώς το φορτηγό τούς έχει σχεδόν φτάσει, χτυπιέται από τη βολή του κανονιού και η ενεργειακή φιάλη του εκρήγνυται. Ή ίσως να είχε παραπάνω από μία φιάλη μέσα μου, γιατί τα πάντα γίνονται παρανόλημα πυρός και κάθε τάξη και οργάνωση των εχθρών μας διαλύεται.

«ΕΠΙΘΕΣΗ!» φωνάζει ο Ζαχαρίας. «ΕΠΙΘΕΣΗ!»

«Θάνατος στα μιάσματα! Θάνατος στα μιάσματα!» Είμαι σίγουρος ότι αυτή είναι η φωνή του Λεωνίδα.

Τρέχουν όλοι τους καταπάνω στους μαχητές των Εχόντων και των Ηρμάντιων. Φτάνουν κοντά τους, ανάμεσα στις φλόγες και στους καπνούς, με κυρίως αγχέμαχα όπλα στα χέρια, λιανίζοντας όποιον συναντούν μπροστά τους.

Τους ακολουθώ, τραβώντας το Φιλί της Έχιδνας. Και βρίσκω ξανά τη Λουκία πλάι μου. (Ο γάτος της δεν έχω ιδέα πού μπορεί να είναι – πιο σώφρων από εμάς, αναμφίβολα.)

Η αντίσταση των εχθρών μας δεν κρατά για πολύ. Σκορπίζονται προς κάθε κατεύθυνση – εκτός από αυτήν όπου ερχόμαστε. Προσπαθούν να φύγουν, να γλιτώσουν τις ζωές τους. Βλέπω τους στασιαστές να τους κυνηγάνε με μανία, με μένος. Λεπίδες που είναι ήδη γεμάτες αίμα ξεπλένονται με αίμα. Κι εγώ δεν είμαι πιο ευσπλαχνικός από τους συντρόφους μου· η οργή μου με καταλαμβάνει: καταδιώκω φρουρούς και μισθοφόρους. Τους σκοτώνω με το Φιλί της Έχιδνας, τον έναν μετά τον άλλο.

Αντικρίζω και κάποιους ερπετοειδείς μες στον χαλασμό. Παρόμοια οπλισμένους μ'εκείνους που συνάντησα στην Ωραία Ξυλουργική. Κρατάνε ασπίδες με καρφιά και με τον Οφιογενή. Αλλά δεν βρίσκομαι αντιμέτωπος με κανέναν τους. Δεν προλαβαίνω. Στη μία περίπτωση, βλέπω έναν περικυκλωμένο από επαναστάτες που τον καρφώνουν από γύρω και τον σκοτώνουν. Στην άλλη περίπτωση, βλέπω έναν ερπετοειδή σκοτωμένο, με την ασπίδα του σπασμένη, τον λαιμό του κομμένο. Και μετά... μετά αντικρίζω έναν που είναι ετοιμοθάνατος.

Πεσμένος στο πλακόστρωτο. Μ'ένα καμάκι καρφωμένο στο στήθος. Ανήμπορος να σηκωθεί. Η ουρά του είναι κομμένη σαν από μπαλτά, μα την Έχιδνα. Και ίσως όντως έτσι να του την έκοψαν· πολλοί από τους στασιαστές κουβαλάνε ότι όπλα μπορείς να διανοηθείς. Αίμα αναβλύζει από τα χείλη του ερπετοειδή.

Τον πλησιάζω. Γονατίζω στο ένα γόνατο δίπλα του, βάζοντας την αιχμή του Φιλιού κάτω, ακουμπώντας το χέρι μου στη λαβή του.

«Γιατί;» του λέω, ατενίζοντάς τον καταπρόσωπο, προσπαθώντας να έρθω σε επαφή μαζί του, να τον καταλάβω. Γιατί έφυγες από τους Ουραίους Δασότοπους, ανόητε; Γιατί ακολουθείς τα καθάρματα του Αρχέγονου Όφεως;

Η ψυχή μου συναντά μόνο ένα άγριο, φανατικό μίσος.

Και ξανά – αυτή η παρουσία μες στο μυαλό μου!

Πού είσαι, Κλέαρχε;

Ξέρεις τώρα το εξόνομά μου, Οφιομαχητή, εχθρέ του Παλιού Οίκου – ερπετοφονιά... Ο Αρχέγονος Όφης σ'έχει σημαδέψει!

Τα λόγια του δεν είναι λόγια ακριβώς· δεν είναι λέξεις. Ο Κλέαρχος κανονικά δεν μιλά έτσι, τόσο καθαρά· μιλά με τη συριστική προφορά

των ερπετοειδών, και πολύ βαριά μάλιστα. Αυτά τα «λόγια» είναι καθαρή σκέψη.

Και μετά, φεύγει απ'το μυαλό μου.

Ορθώνομαι και αποτελειώνω τον ετοιμοθάνατο ερπετοειδή με μια σπαθιά στο κεφάλι. Η οργή μου βράζει μέσα μου.

Γύρω μου οι στασιαστές ζητωκραυγάζουν, κι ανάμεσα στις νικητήριες κραυγές τους είναι και το όνομά μου: Οφιομαχητής! ΟΦΙΟΜΑΧΗΤΗΣ! Οφιομαχητή, στη νίκη μάς οδηγείς! ΣΤΗ ΝΙΚΗ!

Τους βλέπω να υψώνουν μια σημαία, κι επάνω της είναι ένα σύμβολο που δεν έχω ξαναδεί σε σημαία. Ο Διπλός Καταβροχθιστής. Το ένα φίδι που τρώει το άλλο. (Στιγμή δεν αναρωτιέμαι μήπως είναι ο Διπλογενής Όφιος, λες κι έχει λεζάντα από κάτω.)

Πού θα οδηγήσουν όλ' αυτά;

Ούτε όταν ήμουν μισθοφόρος στη Μικρυδάτια δεν είχαν γίνει τέτοια πράγματα.

Αφού η ιερή βάρκα θα έφευγε μεθαύριο για τον Ναό στις ακτές των Στενότοπων, αυτό σήμαινε ότι είχαν μία ημέρα κενό. Μία ημέρα για να κάνουν ό,τι νόμιζαν στην Ερνέγη. Αλλά γι'απόψε απλά επέστρεψαν στον Λαμπερό μισθώνοντας από το Κάτω Λιμάνι ένα ιδιωτικό επιβατηγό (που η οδηγός του έβριζε τις καταιγίδες των νότιων ακτών και τα επακόλουθά τους στις πόλεις). Στο ξενοδοχείο, ο Οφιομαχητής ρώτησε τη γυναίκα που ήταν τώρα στη ρεσεψιόν – μία από τις δύο που την άλλη φορά κάθονταν στις πολυθρόνες (την Ευγενία, αλλά εκείνος δεν ήξερε το όνομά της) – αν μπορούσαν να ζητήσουν να τους φέρουν φαγητό. Η Ευγενία αποκρίθηκε ότι το ξενοδοχείο δεν πρόσφερε φαγητό· υπήρχε, όμως, ένα καλό εστιατόριο εδώ κοντά, και μπορούσαν να φάνε εκεί, ή να πάρουν φαγητό μαζί τους και να το φέρουν στα δωμάτιά τους. Ο Οφιομαχητής και η Όλγα θεώρησαν το δεύτερο προτιμότερο, γιατί εκείνη ήταν ακόμα κουρασμένη από το ταξίδι τους μέσα από τα Υσκάρια Όρη, κι εκείνος το έβλεπε πως ήταν κουρασμένη – όχι μόνο αυτή μα και το Γερό Φίδι. Βγήκαν από τον Λαμπερό κατευθυνόμενοι προς το εστιατόριο, ακολουθώντας τις οδηγίες της γυναίκας στη ρεσεψιόν...

Καθώς έφευγαν, η Ευγενία τούς παρατηρούσε και αναρωτιόταν τι μπορεί να ήταν αυτοί οι τρεις. Η κοπελιά, πάντως, είχε συμπαθητικό προσωπάκι μέσα απ'την κουκούλα της κάπας της, σκέφτηκε. Αλλά ο φιδάνθρωπος ήταν τρομαχτικός, μα την Έχιδνα! Και όχι μόνο επειδή ήταν φιδάνθρωπος. Η όψη του... τι τραύματα ήταν αυτά επάνω της; Σαν κάτι με νύχια να τον είχε ξεσχίσει. Πιο πριν, όταν η Ευγενία, η Διονυσία, κι ο Λάμπρος έκαναν τρελές υποθέσεις για τους τρεις παράξενους ταξιδιώτες, δεν είχαν προσέξει ότι η μούρη του ερπετοειδή ήταν έτσι· την έκρυβαν καλύτερα οι σκιές της κουκούλας του. Ούτε ο Λάμπρος, που είχε εξυπηρετήσει τους ξένους από κοντά, δεν την είχε μπανίσει. Η Ευγενία αισθάνθηκε ένα ρίγος να τη διατρέχει...

Ο Οφιομαχητής, η Όλγα, και το Γερό Φίδι αγόρασαν φαγητά και ποτά από το τοπικό εστιατόριο (που δεν είχε πολύ κόσμο, λόγω της πρόσφατης καταιγίδας) κι επέστρεψαν στον Λαμπερό. Στη ρεσεψιόν, η Ευγενία δεν τους μίλησε, ούτε εκείνοι τής μίλησαν. Μπήκαν στον ανελκυστήρα κι ανέβηκαν στα δωμάτιά τους. Η Όλγα έφαγε μαζί με τον Γεώργιο και το Γερό Φίδι στο δίκλινο. Ύστερα, τους καληνύχτισε και πήγε στο δικό της, μονόκλινο δωμάτιο, όπου και σύντομα κοιμόταν βαθιά.

Το Γερό Φίδι κουλουριάστηκε πάνω στο στρώμα του και το πήρε κι αυτό ο ύπνος. Ο Γεώργιος, όπως πάντα, δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Έμεινε καθισμένος οκλαδόν στο κρεβάτι του, με το Φιλί της Έχιδνας γυμνολέπιδο στα γόνατά του. Τα βλέφαρά του ήταν κλειστά, η Ευθαλία κρυμμένη κάτω απ'το μαξιλάρι πίσω του. Το κατάμαυρο σώμα του ήταν γυμνό από τη μέση κι επάνω, και πολλές ουλές φαίνονταν εκεί, στο ασθενικό ενεργειακό φως του δωματίου, ορισμένες πιο πρόσφατες, ορισμένες παλιότερες. Ο Οφιομαχητής δεν είχε την ικανότητα να θεραπεύει τις πληγές του «μέσα σε μια νύχτα», όπως έλεγαν κάποιες φήμες γι'αυτόν· αλλά, όταν έπρεπε να δράσει, η οργή του και η υπεράνθρωπη δύναμη της Έχιδνας τον έκαναν να αγνοεί τις πληγές του σαν να μην υπήρχαν. Μόνο τα πολύ σοβαρά τραύματα μπορούσαν να τον παρακωλύσουν, αυτά που αντικειμενικά θα παρακώλυαν τον οποιονδήποτε – όπως σπασμένα κόκαλα – όχι αυτά που σε παρακωλύουν λόγω πόνου ή ενόχλησης.

Όταν ξημέρωσε, άκουσε έναν χτύπο στην πόρτα του δωματίου του.

Η Πάροδος του Πράου Ανέμου μουρμούριζε εντός του, ρυθμικά. Τα βλέφαρά του άνοιξαν. «Ποιος είναι;» ρώτησε.

«Εγώ, ρε. Ποιος να είναι;» είπε η Όλγα.

Ο Γεώργιος σηκώθηκε και της άνοιξε. «Δε νομίζω ότι έχει τύχει να ξυπνήσεις άλλη φορά προτού σε ξυπνήσω εγώ.»

«Τι θες να πεις; Ότι είμαι υπναρού;»

Ανασήκωσε τους ώμους του, υπομειδιώντας. «Μια απλή παρατήρηση.» Κάθισε πάλι στο κρεβάτι του.

Το Γερό Φίδι σάλεψε πάνω στο δικό του κρεβάτι, ξυπνώντας. Τεντώθηκε. Έβγαλε ένα μακρόσυρτο σύριγμα.

Η Όλγα είπε: «Θέλω ν'αγοράσω ένα ζευγάρι μπότες. Όπως σου είπα χτες, αυτές είναι χάλια πια· μπαίνουν νερά.»

«Και τι μου το λες εμένα;» την πείραξε ο Γεώργιος, μορφάζοντας.

«Μήπως έχεις τίποτ' άλλα σχέδια για σήμερα, φυσικά!»

«Οι μπότες σου είναι το πιο σημαντικό θέμα της ημέρας, σε πληροφορώ.»

Η Όλγα γέλασε. Κάθισε στην άκρη του κρεβατιού του. «Εννοείς ότι εκτιμάς την παρέα μου;»

«Εννοώ ότι ανέχομαι την παρέα σου,» την αγριοκοίταξε ο Οφιομαχητής, «μέχρι στιγμής.»

Η Όλγα μειδίασε. Το ήξερε ότι της έκανε πλάκα προσπαθώντας να τη φρικόρει. «Πάμε βόλτα;»

«Σίγουρα θες νάρθεις μαζί μου στον Ναό αύριο; Θα ταξιδέψουμε, μετά, μες στους Στενότοπους – σε προειδοποίησα.»

«Θα έρθω.»

«Νόμιζα ότι δεν συμπαθούσες τους ναούς και τους ιερωμένους...»

«Δεν τους συμπαθώ, αλλά τώρα είμαι μαζί με τον Οφιομαχητή.»

«Και λοιπόν;»

«Δε θα ήταν περιπέτεια αν πήγαινα μόνο στα μέρη που δεν με φρικόρουν.»

«Θέλω να δω τι θα λες όταν βαδίζουμε μες στους Στενότοπους...»

«Λες να είναι χειρότερα απ'ό,τι στα Σελκόνια Δάση;»

«Ίσως.»

«Μην προσπαθείς· δε φοβάμαι τίποτα όταν είμαι μαζί με τον Οφιομαχητή.»

«Θα έπρεπε να φοβάσαι τον ίδιο τον Οφιομαχητή, ανόητη ωκεανίδα!» μούγκρισε ο Γεώργιος. «Ξέρεις πόσοι έχουν σκοτωθεί πλάι μου; Ξέρεις;»

Η εύθυμη διάθεση έφυγε από το πρόσωπό της. «Μιλάς για τον Νάθλεδρι...» Ήταν φριχτός ο θάνατός του από εκείνα τα φονικά μηχανήματα στα Σελκόνια Δάση· η Όλγα τον έβλεπε σε εφιάλτες κάπου-κάπου.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος, «δεν μιλάω μόνο για τον Νάθλεδρι.» Η Ευθαλία σκαρφάλωσε πάνω στο γόνατό του, παιχνιδίζοντας τη γλώσσα της προς τη μεριά της Όλγας, η οποία τη λοξοκοίταξε.

Μετά από λίγο, όταν ο Οφιομαχητής και το Γερό Φίδι είχαν ετοιμαστεί, έφυγαν από τον Λαμπερό λέγοντας στον άντρα στη ρεσεψιόν

(τον Λάμπρο, που δεν ήξεραν πώς ονομαζόταν) ότι θα έμεναν ακόμα μια μέρα εδώ. «Θα σε πληρώσουμε μόλις επιστρέψουμε,» του υποσχέθηκε ο Γεώργιος.

«Κανένα πρόβλημα, κύριε,» αποκρίθηκε εκείνος, ευχόμενος από μέσα του εν μέρει να μην επιστρέψουν. Ο Λαμπερός είχε αρκετή πελατεία· δεν του χρειαζόνταν οι τόσο περίεργοι. Μόνο μπελάδες μπορεί να έφερναν.

Ο Οφιομαχητής, η Όλγα, και το Γερό Φίδι περπάτησαν μέσα στους δρόμους του Χώρου, της κεντρικότερης συνοικίας δυτικά του ποταμού Σόρνη· και τώρα το μέρος δεν ήταν άδειο όπως χτες, μετά την καταιγίδα. Τώρα είχε πολλή κίνηση, και οι περισσότερες από τις χτεσινές ζημιές είχαν επιδιορθωθεί. Αν δεν ήξερες ότι τρομερή θύελλα είχε πλήξει την Ερνέγη την προηγούμενη μέρα, δεν θα το φανταζόσουν. Οι άνθρωποι εδώ είχαν μάθει να ζουν με τις θύελλες, να τις αντιμετωπίζουν, και να τις εντάσσουν στην καθημερινότητά τους.

Οι δρόμοι του Χώρου ήταν γεμάτοι ψηλές πολυκατοικίες με καταστήματα στα ισόγειά τους. Ανάμεσά τους σχηματίζονταν στοές και αυλές όπου επίσης υπήρχαν καταστήματα, ορισμένα από τα οποία τίποτα μεγαλύτερο από τρύπες. Πολλοί πλανόδιοιπραματευτάδες κυκλοφορούσαν σπρώχνοντας καρότσια με ρόδες, ή έχοντας κανένα μουλάρι για να τα τραβά.

Της Όλγας τής άρεσε η περιοχή. Κοίταζε τις βιτρίνες με τα υποδήματα, δεν μπορούσε ν'αποφασίσει σε ποιο μαγαζί να μπει για ν'αγοράσει καινούργιες μπότες. Σε κάποια οι τιμές παραήταν αλμυρές, νόμιζε· και δεν ήταν πρόθυμη να πουλήσει άλλα από τα κοσμήματα στο κουτάκι της, όπως είχαν κάνει στην Αρκάδνη για να μαζέψουν οχτάρια. Ήθελε να τα κρατήσει τα υπόλοιπα κοσμήματα – ήταν λάφυρα από περιπέτεια, μα τη Σιλοάρνη! Ένα περιδέραιο, μάλιστα, το φορούσε σήμερα μέσα από τη μπλούζα της, καθώς κι ένα δαχτυλίδι (λαξευτό σαν δελφίνι) στο αριστερό της χέρι.

«Πολύ κοιτάς αλλά δεν παίρνεις τίποτα,» είπε ο Γεώργιος στην Όλγα, έχοντας ήδη δυο φορές κλοτσήσει την ουρά του Γερού Φιδιού για να τη μαζέψει κάτω απ'την κάπα του, να την κρατά όσο πιο κρυμμένη μπορούσε. Τη δεύτερη φορά ο ερπετοειδής σύριξε, ενοχλημένος, αν και καταλάβαινε ότι ο συγγενής-κι-Αφέντης του είχε δίκιο.

«Δε μπορώ ν'αποφασίσω,» αποκρίθηκε η Όλγα. «Αυτές που μ'αρέσουν είναι ακριβές.»

«Μας έχουν μείνει αρκετά οχτάρια,» της είπε ο Γεώργιος, «απ'τα κοσμήματα που πουλήσα στην Αρκάδνη.»

«Δεν έπρεπε να τάχες πουλήσει! Τα ήθελα.»

«Τώρα, πάντως, υπάρχουν λεφτά, Όλγα.»

«Ναι αλλά δεν πρέπει να τα ξοδεύουμε έτσι, από χάδι της Σιλοάρνης!»

«Γυναίκα για σπίτι είσαι,» την πείραξε. «Οικονόμος.»

Η Όλγα τού έκανε το πουλί του Λοκράθου με το χέρι της.

Ο Γεώργιος γέλασε. «Αποφάσισε,» της είπε, «προτού βαρεθώ. Ή θες ν'αποφασίσω εγώ για σένα;»

Τον λοξοκοίταξε, υπομειδιώντας. «Αυτό... αυτό δε θάταν άσχημη ιδέα!» Σκεφτόταν πως, όταν τελικά επέστρεφε στην Ηλβάρη, θα έλεγε σε όλους ότι είχε ένα ζευγάρι μπότες που της είχε αγοράσει ο Οφιομαχητής. Κανείς δεν θα την πίστευε!

«Σοβαρά;»

«Σοβαρά.»

Ο Γεώργιος την οδήγησε πίσω, προς ένα κατάστημα που είχαν προσπεράσει.

Σε λίγο, βγαίνοντας από εκεί, η Όλγα φορούσε ένα ζευγάρι ολοκαίνουργιες μπότες από δέρμα ερπετών των Στενότοπων. Ήταν γκρίζες και φολιδωτές. Είχαν αργυρό φερμουάρ. Και δεν ήταν μόνο για φιγούρα· οι σόλες τους ήταν σόλες οδοιπορίας.

«Είσαι τρελός!» γέλασε η Όλγα. «Έδωσες τόσα οχτάρια!» Αλλά δεν μπορούσε να αρνηθεί τις μπότες· είχε συμφωνήσει ότι ο Οφιομαχητής θα τις διάλεγε.

Εκείνος έκανε ακριβώς την ίδια σκέψη. «Εσύ μού ζήτησες να διαλέξω,» της απάντησε.

«Με τέτοια νοοτροπία που έχεις, φίλε μου,» του είπε η Όλγα επικριτικά αν και αστεία, «δεν είναι παράξενο που δεν μπορείς να κρατήσεις πλοκάμι επάνω σου.»

Τριγύρισαν για λίγο ακόμα στις αγορές του Χώρου, αγοράζοντας κάποια εφόδια που ο Γεώργιος έκρινε ότι ίσως να τους χρειαζόνταν στο άμεσο μέλλον, και ρώτησε την Όλγα αν θα ήταν πρόθυμη να πουλήσει και κανένα άλλο απ'τα κοσμήματα μέσα σ'εκείνο το κουτάκι.

«Ούτε που να το συζητάς! Σου είπα: δεν δίνω άλλα. Τα θέλω.»

Ευτυχώς δεν είχαν ανάγκη ακόμα.

Το μεσημέρι κάθισαν σε μια ταβέρνα στα όρια του Πάνω Λιμανιού. Ο Γεώργιος κι η Όλγα έφαγαν ψητό χταπόδι με πηχτή σάλτσα λαχανικών· το Γερό Φίδι έφαγε τηγανητά καλαμάρια. Ο Οφιομαχητής τού τα παράγγειλε, φυσικά, γιατί ήξερε ότι του άρεσαν. Ορισμένοι από τους πελάτες τούς έριχναν καχύποπτα βλέμματα. Η σερβιτόρα είπε στον Γεώργιο, όταν ήρθε για να πάρει παραγγελία: «Ο ερπετοειδής, κύριε... εί-
ναι... Δε θα κάνει φασαρία, έτσι;»

«Ακριβώς έτσι.»

«Αν γίνουν ζημιές θα ζητηθεί αποζημίωση,» τον προειδοποίησε.

Ο Οφιομαχητής κρατούσε μακριά την οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. «Αν γίνουν ζημιές θα σας αποζημιώσουμε,» υποσχέ-
θηκε. «Αλλά δεν θα γίνουν.»

Καθώς έτρωγαν, άκουγαν τι λεγόταν μες στην ταβέρνα, και σύντομα δεν άργησαν να μάθουν για τους μυστηριώδεις ανθρώπους που περι-
φέρονταν στην Ερνέγη, από τη Λάμα ως τα Κεκτημένα, αναζητώντας μισθοφόρους. Άκουσαν πολλές και διάφορες φήμες γι' αυτούς: ότι ή-
ταν του Πολιτοβασιλέα, ότι ήταν του Άρχοντα Αλτόσσιου της Σιρνά-
διας, ότι ήταν από άλλη ηπειρόνησο – ότι σκόπευαν να μαζέψουν έναν
στρατό από εδώ και να τον πάνε εκεί. Αλλά το πιο πιθανό απ' όλα έ-
μοιαζε να είναι ότι ο Αλτόσσιος συγκέντρωνε μαχητές χωρίς ακόμα να
δηλώνει το όνομά του. Και αρκετοί μισθοφόροι είχαν ήδη δεχτεί να
δουλέψουν για τους μυστηριώδεις αναζητητές, έλεγαν οι πελάτες – α-
νάμεσα στους οποίους ήταν και τέσσερις τέτοιοι μισθοφόροι, καθισμέ-
νοι σ' ένα τραπέζι, άντρες όλοι τους και οπλισμένοι. Κανείς τους δεν ή-
ξερε ακόμα τι είχε κατά νου ο εργοδότης τους, αλλά τους είχε ζητήσει
να είναι διαρκώς σε επιφυλακή: πολύ σύντομα, είχε πει, θα έπρεπε να
κινηθούν.

Ο Γεώργιος σκέφτηκε ότι εδώ φαινόταν να υπάρχει δουλειά για εκεί-
νον όταν επέστρεφε από τους Στενότοπους έχοντας αφήσει το Γερό
Φίδι. Χρειαζόταν χρήματα, και τώρα δεν είχε κανέναν καλύτερο τρόπο
για να τα μαζέψει. Επιπλέον, όταν είχε βρει ένα σπίτι για το Γερό Φίδι,
σκόπευε να συνεχίσει φυσικά την αναζήτησή του για το χαμένο πλοίο
του και το χαμένο παρελθόν του: και εδώ, στο λιμάνι της Ερνέγης, ήταν

ένα καλός μέρος. Γιατί όχι; Πού αλλού θα ήταν καλύτερα; Στη Μικρυδάτια δεν είχε ψάξει αρκετά, άλλωστε. Μόνο στη Νερκάλη, πουθενά αλλού. Ίσως να έβρισκε κάποιες απαντήσεις.

Το θέμα ήταν, σκέφτηκε, τι θα έκανε μ'αυτή την παλαβή ωκεανίδα που του είχε κολλήσει (αν και σίγουρα όχι ερωτικά). Της είπε τι είχε στο μυαλό του, καθώς έτρωγαν, και πρόσθεσε: «Εσύ το καλύτερο που έχεις να κάνεις είναι ν'αναζητήσεις πλοίο για Ηλβάρη.»

«Όχι ακόμα.»

«Αποκλείεται ο Θρασύβουλος να σε ψάχ-»

«Δε φεύγω ακόμα, Γεώργιε.»

Ο Οφιομαχητής χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι – όχι πολύ δυνατά, αλλά το έπιπλο έτριξε επικίνδυνα. «Δε θα μπορώ να είμαι μαζί σου, το καταλαβαίνεις;» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε μέσα του.

«Επειδή θα δουλεύεις ως μισθοφόρος;»

«Ναι.»

Η Όλγα μόρφασε. «Θα πουλάω λουλούδια στο λιμάνι,» είπε.

«Θα βαρεθείς,» την προειδοποίησε, αγριοκοιτάζοντάς την.

«Όταν βαρεθώ θα φύγω. Μόλις τώρα δεν είπες ότι περνάνε πολλά πλοία αποδώ;»

«Ίσως τότε να μη μπορείς να φύγεις. Ίσως πόλεμος να έχει ξεκινήσει.»

«Ανάμεσα στον Αλτόσσιο και στον Πολιτοβασιλέα; Εδώ είμαστε πολύ μακριά, Γεώργιε. Αυτοί βρίσκονται στην άλλη μεριά του Μεγάλου Κόλπου.»

«Ο Μεγάλος Κόλπος δεν είναι και τόσο μεγάλος, ανόητη ωκεανίδα. Έχεις μετρήσει την απόσταση στον χάρτη; Τριάντα χιλιόμετρα περίπου χωρίζουν την Ερνέγη από την Οσκάληνη, την πρωτεύουσα της Συμπολιτείας των Ποταμών. Οποιαδήποτε στιγμή, ο Πολιτοβασιλέας μπορεί να στείλει ολόκληρη αρμάδα εδώ!»

Σκάλιζε τα δόντια της με μια οδοντογλυφίδα. «Καλά, θα τόχω υπόψη μου.»

«Η τελευταία φορά που έσωσα το τομάρι σου ήταν στη Νερκάλη,» της είπε ο Οφιομαχητής – «κι αυτό επειδή εγώ έφταιγα που μπήκες σε κίνδυνο. Τώρα δεν θα φταίω. Η απόφαση είναι δική σου.»

«Θα τόχω υπόψη μου,» επανέλαβε η Όλγα, ρίχνοντας την οδοντογλυφίδα μες στο άδειο πιάτο της κι ανάβοντας ένα τσιγάρο... δοκιμάζοντας την οργή του Οφιομαχητή και τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου.

Ύστερα, βαδίζοντας μες στους μεσημεριανούς δρόμους της Ερνέγης, επέστρεψαν στον Λαμπερό, και ο Οφιομαχητής πλησίασε τη γυναίκα στη ρεσεψιόν. (Ήταν η Διονυσία, αυτή τη φορά, όχι η Ευγενία, αλλά ο Γεώργιος και η Όλγα δεν ήξεραν το όνομά της· απλώς τη θυμόνταν: η μία από τις δύο που κάθονταν στις πολυθρόνες...) Της είπε ότι είχε ενημερώσει τον «άλλο κύριο» πως θα τον πλήρωνε επιστρέφοντας, κι έβγαλε χρήματα.

«Ο Λάμπρος,» αποκρίθηκε εκείνη προσπαθώντας να χαμογελάσει. «Ναι, με ενημέρωσε.» Δέχτηκε τα οχτάρια του Γεώργιου. «Ακόμα μία ημέρα, έτσι;»

«Ναι.»

«Καλή διαμονή.»

Ο Οφιομαχητής και οι σύντροφοί του ανέβηκαν στα δωμάτιά τους.

Έπειτα από καμιά ώρα, όταν είχε ησυχία στο ξενοδοχείο, ο Λάμπρος, η Ευγενία, και η Διονυσία συζητούσαν πάλι για τους τρεις παράξενους ξένους, έκαναν υποθέσεις. Η Ευγενία είχε δει τη «σημαδεμένη μούρη» του ερπετοειδή και είχε τρομάξει.

Στο Κάτω Λιμάνι, λίγο αργότερα, ένας ιερέας έμαθε κάτι περίεργο από τον κάπελα του Καπηλείου του Σφουγγαρά. «Το λέω, Ιερότατε, απλά για να τόχετε υπόψη σας... Δεν είμαι σίγουρος. Αλλά... ίσως...»

«Αν η υπόθεσή σου είναι σωστή,» αποκρίθηκε ο ιερέας, «η Μεγάλη Κυρά μάς δοκιμάζει όλους.» Κι αισθανόταν μια αδημονία που είχε να αισθανθεί πολύ καιρό.

Το απόγευμα, ο Γεώργιος, η Όλγα, και το Γερό Φίδι έφυγαν πάλι από τον Λαμπερό και τριγύρισαν στο Πάνω Λιμάνι, κυρίως επειδή ο πρώτος ήθελε να μάθει τι λεγόταν για τους «αναζητητές» (όπως αποκαλούσαν οι ντόπιοι αυτούς που είχαν έρθει στην πόλη πρόσφατα ψάχνοντας για μισθοφόρους) και επειδή ήθελε ν'ακούσει, επίσης, τι γινόταν με τον Πολιτοβασιλέα και τον Άρχοντα Αλτόσσιο της Σιρνάδιας. Στα δωμάτιά τους στο ξενοδοχείο δεν είχε τηλεοπτικό δέκτη για να παρακολουθήσουν τις ειδήσεις, αλλά, ούτως ή άλλως, ο Γεώργιος υποπτευόταν ότι

οι ειδήσεις δεν θα ανέφεραν τίποτα ενδιαφέρον εκτός αν πολύ σημαντικά πράγματα άρχιζαν να συμβαίνουν – όπως ναυμαχίες μέσα στον Μεγάλο Κόλπο, ή πολεμικές συγκρούσεις στις ακτές ανάμεσα στη Σιρνάδια και την Οσκάληνη.

Αγόρασε τις τελευταίες εφημερίδες (τέσσερις κυκλοφορούσαν στην Ερνέγη) και κάποια περιοδικά από περίπτερα καθοδόν.

«Σπαταλάς τα λεφτά μας...» γκρίνιαξε η Όλγα.

«Από τότε που οι μπότες σου τρύπησαν παραέχεις γίνει τσιγκούνα,» την πείραξε ενώ άνοιγε μια από τις εφημερίδες καθώς βάδιζαν κοντά στις προβλήτες του Πάνω Λιμανιού, με τον Πρώτο Ήλιο της Υπερυδάτιας να έχει μισοβουλιάξει μες στα νερά του Μεγάλου Κόλπου και τον Δεύτερο Ήλιο να τον ακολουθεί σταθερά.

«Μα δεν έχουμε πολλά λεφτά, γαμώτο!» Η Όλγα χτύπησε το πόδι της (που φορούσε τη μία από τις δύο καινούργιες μπότες, φυσικά) στο βρεγμένο πλακόστρωτο, τσαντισμένη.

«Εγώ σου έχω προτείνει ήδη να πας στο σπίτι σου.»

«Είσαι παλιάνθρωπος! Το κάνεις επίτηδες, ε; Για να με διώξεις; Δε σ'αρέσει η παρέα μου; Υπάρχουν άντρες που θα σκότωναν για την παρέα μου, ξέρεις!» Και μετά από μια ανάσα: «Δε θα με διώξεις έτσι εύκολα, σ'το λέω. Δεν καταλαβαίνω από απειλές – σ'το λέω.»

«Ναι, το έχω συμπεράνει ήδη ότι το ένστικτο της αυτοσυντήρησης δεν είναι και πολύ δυνατό μέσα σου,» αποκρίθηκε νηφάλια ο Οφιομαχητής, κοιτάζοντας την εφημερίδα, ενώ η Πάροδος του Πράου Ανέμου σφύριζε σταθερά εντός του και το μυαλό του προσποιείτο πως δεν το είχε γαργαλήσει η σκέψη ν'αρπάξει τη γκρινιάρα ωκεανίδα από το μπούστο και να την πετάξει μες στο λιμάνι για ένα απογευματινό μπάβιο.

Η Όλγα αναποδογύρισε τα μάτια, απεγνωσμένη μαζί του. Και άναψε τσιγάρο.

Το Γερό Φίδι τούς ακολουθούσε σιωπηλό σαν σκιά. Κουκουλωμένη σκιά. Με την ουρά της κρυμμένη κάτω από τη μακριά κάπα της.

Στο Πάνω Λιμάνι, γύρω τους, είχε πολλή κίνηση: σκάφη εισέπλεαν, σκάφη απέπλεαν, σκάφη επισκευάζονταν και βάφονταν, εμπορεύματα και πράγματα φορτώνονταν και ξεφορτώνονταν, ναυτικοί μιλούσαν με ναυτικούς και με άλλους ανθρώπους, μισθοφόροι

φαίνονταν αποδώ κι αποκεί. Ταβέρνες και καπηλειά ήταν ανοιχτά, καθώς και ξενοδοχεία και πορνεία και μαγαζιά που πουλούσαν δίχτυα, εξαρτήματα πλοίων, εξαρτήματα για δύτες, προμήθειες και εφόδια, ενεργειακές φιάλες και μπαταρίες, όπλα και είδη υποβρύχιας αλιείας, ρούχα για ναυτικούς...

Ο Οφιομαχητής και οι σύντροφοί του πηγαίνοντας από τη μια άκρη του Πάνω Λιμανιού ως την άλλη άκουσαν διάφορα που κυκλοφορούσαν για τους αναζητητές μισθοφόρων, για τον Πολιτοβασιλέα, για τον Άρχοντα Αλτόσσιο, και για τους Άρχοντες της Ερνέγης που κατοικούσαν στο Παλάτι των Κουρσάρων, το Κλεμμένο Παλάτι. Έμαθαν, επίσης, ότι η Ευτέρπη η Πρασινογάλαζη – μια γνωστή Ωκεανομάντισσα της Ερνέγης – είχε προβλέψει πως πόλεμος θα γινόταν στον Μεγάλο Κόλπο. Πολύ αίμα θα κατάπινε η θάλασσα.

Ο Γεώργιος ρώτησε πού έμενε αυτή η Ευτέρπη η Πρασινογάλαζη, και οι πελάτες της ταβέρνας (η οποία βρισκόταν στα δυτικά άκρα του Πάνω Λιμανιού, κοντά στη Λάμα) του έριξαν καχύποπτα βλέμματα, παρατηρώντας πως πρέπει να ήταν εξωδιαστασιακός (αλλά, αν ήταν ξένος, τι ήθελε μ'αυτόν τον άγριο φιδάνθρωπο μαζί του; αναρωτιόταν). «Γιατί σε νοιάζει, του λόγου σου; Οι τιμές της είναι αλμυρές, άμα θες μαντεία· είναι γνωστό,» είπε ένας ναυτικός.

«Είμαι περιέργος,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής, κρατώντας μακριά την οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. «Ξέρετε πού μπορεί κανείς να τη βρει, ή όχι;»

«Δεν είναι καμιά κρυφή πληροφορία, μάλε,» του είπε μια γυναίκα που έμοιαζε για πειρατίνα, θα ορκιζόταν ο Γεώργιος – του θύμιζε πειρατίνες που είχε γνωρίσει στην Ιχθυδάτια. «Στο Μαύρο Άκρο μένει. Στο άκρο του Μαύρου Άκρου. Έχει ένα σπίτι εκεί. Θα δεις την πινακίδα. Γράφει τ'όνομά της.»

«Στο Μαύρο Άκρο; Ανατολικά του Πάνω Λιμανιού, έτσι;»

«Ωκεανομάντης είσαι, μάλε;»

Κάποιοι γέλασαν κοφτά. Ένας ρώτησε: «Τον φιδάνθρωπο που τον βρήκες, ρε λαμόγιο; Σ'τον πούλησαν όσο-όσο;»

«Δεν είναι δούλος μου,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος, ρίχνοντάς τους ένα βλέμμα που τους τρόμαξε (και κάποιοι, τότε, αναρωτήθηκαν αν τον είχαν δει ποτέ ν'ανοιγοκλείνει αυτά τα παράξενα μάτια). Ύστερα

έφυγε από την παρέα τους, και από την ταβέρνα, για να μην ακολουθήσει κανένα άσχημο επεισόδιο. Μετά βίαις συγκρατούσε την οργή του.

Ξεμακραίνοντας από εκεί, ο Οφιομαχητής, η Όλγα, και το Γερό Φίδι βιάδισαν για λίγο μες στη Λάμα ενώ είχε προ πολλού νυχτώσει. Γύρω τους έβλεπαν όλο μισθοφόρους και μέρη για μισθοφόρους. Κάποιος, μάλιστα, τους σφύριξε και ρώτησε: «Από ποιανού την ομάδα είστε σεις;» Είχε την πλάτη του ακουμπισμένη πλάι σε μια μισάνοιχτη πόρτα απ'την οποία ερχόταν φως. Η μορφή του ήταν σκιασμένη. Κοντά του στέκονταν άλλοι δυο – ένας άντρας, μια γυναίκα. Όλοι είχαν όπλα επάνω τους. Τα μάτια της γυναίκας στραφτάλιζαν σαν αγριόγατας.

«Δεν είμαστε από ομάδα,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής.

«Ανεξάρτητοι, ε; Ψάχνετε για δουλειά;»

«Όχι.»

«Να προσλάβετε;»

«Ούτε.»

«'Ντάξει. Καλό βράδυ, τότε.»

Ο Γεώργιος, η Όλγα, και το Γερό Φίδι βγήκαν από τη βόρεια μεριά της Λάμας μπαίνοντας στην Ασπίδα, τη μεγάλη συνοικία που απλωνόταν από τα βόρεια τείχη μέχρι τη Λάμα και συμπεριλάμβανε την Πύλη των Ορέων. Από εκεί περπάτησαν ως τον Χώρο και τον Λαμπερό. Ανέβηκαν στα δωμάτιά τους. Είχαν ήδη πάρει πρόχειρο φαγητό από μια από τις ταβέρνες στο Πάνω Λιμάνι – καρφωτά καλαμάρια – και Ζέφυρου Πνοή για ποτό.

Το πρωί, ο Οφιομαχητής ξύπνησε την Όλγα με τα χαράματα, χτυπώντας την πόρτα του δωματίου της. Αγουροξυπνημένη, τρίβοντας το δεξί της μάτι, μισάνοιξε. «Ξέρεις τι ώρα είναι, ρε; Η βάρκα φεύγει στις δέκα και μισή· έτσι δεν είπε κείνος ο χαζοχορευτής της Σιλοάρνης;»

«Στις δέκα είπε πως φεύγει, και ότι καλύτερα να είμαστε εκεί από τις εννιάμισι.»

«Από τις εννιάμισι, όχι από τις έξι, γαμώτο!»

«Δεν είναι έξι· είναι εφτά παρά τέταρτο. Ντύσου και έλα.»

«Γαμώ την πουτάνα σου, γαμώ,» μουρμούρισε η Όλγα κλείνοντάς του την πόρτα.

Μετά από λίγο ήρθε στο δωμάτιό του, ντυμένη κι έτοιμη, έχοντας πάρει όλα της τα πράγματα από το δικό της δωμάτιο, γιατί δεν περίμενε ότι θα επέστρεφαν σύντομα στον Λαμπερό. (Και την άλλη φορά καλύτερα να πήγαιναν σε κάνα άλλο ξενοδοχείο, σκεφτόταν. Ετούτο εδώ δεν της άρεσε και τόσο.)

«Έπρεπε να κοιμάσαι, κάθαρμο,» είπε η Όλγα. «Εννοώ γενικά, όχι τώρα συγκεκριμένα.»

«Γιατί;»

«Για να μπορώ να σε ξυπνήσω μες στην άγρια νύχτα και να καταλάβεις τι ωραία που είναι!»

Ο Γεώργιος γέλασε. «Πάμε,» είπε, και πήρε τον σάκο του στον ώμο. Κατά κανόνα, προτιμούσε να κρατά τα πράγματά του μες στις πολλές εσωτερικές τσέπες της κάπας του, αλλά δεν μπορούσε και να τα έχει όλα εκεί. Επιπλέον, σκεφτόταν πως του χρειαζόταν πια ν'αγοράσει μια καινούργια κάπα. Αυτή είχε ένα σωρό σκισίματα και τρύπες από τις τελευταίες περιπέτειές του.

Μαζί με την Όλγα βγήκε απ'το δωμάτιο, και το Γερό Φίδι τούς ακολούθησε. Η Ευθαλία ήταν τυλιγμένη γύρω απ'τον πήχη του Οφιομαχητή, κάτω απ'το μανίκι του. Κατέβηκαν στη ρεσεψιόν και ο Γεώργιος επέστρεψε στον Λάμπρο τα κλειδιά τους.

«Φεύγετε;»

«Ναι.»

«Καλό ταξίδι.» (Επιτέλους, τους ξεφορτωθήκαμε, σκέφτηκε ο Λάμπρος. Ανυπομονούσε. Η παρουσία τους τον έκανε να αισθάνεται σιτωμένος.)

Ο Οφιομαχητής και οι σύντροφοί του βάδισαν μες στον Χώρο, προς τα ανατολικά.

«Γιατί δεν παίρνουμε κάνα επιβατηγό;» ρώτησε η Όλγα, βλέποντας ένα να περνά από κοντά τους, κυλώντας γρήγορα πάνω στο πλακόστρωτο. Στους δρόμους είχε κίνηση παρότι πολύ πρωί ακόμα. Ο Πρώτος Ήλιος είχε βγει αλλά ο Δεύτερος δεν ήταν παρά μια υποψία ερχόμενου φωτός από την ανατολή.

«Έχουμε χρόνο,» αποκρίθηκε στωικά ο Οφιομαχητής, «δε βιαζόμαστε.»

«Μα είναι μακριά, ρε, το Κάτω Λιμάνι! Στην άλλη μεριά του ποταμού.»

«Μιλά έτσι η ταξιδεύτρια που διασχίζει Σελκόνια Δάση και Υσκάρια Όρη;»

«Με δουλεύεις; Νομίζεις ότι είμαι μαλακισμένη;»

«Εσύ δεν έλεγες χτες ότι πρέπει να κάνουμε οικονομία;»

«Όχι όταν είναι να γλιτώσουμε μερικούς κάλους, γαμώτο...»

«Μην παραπονιέσαι. Πρέπει, επιπλέον, να δοκιμάσουμε τις καινούργιες μπότες σου, να δούμε αν είναι της προκοπής.»

«Καλές είναι. Τις δοκιμάσαμε χτες!»

«Τέλος πάντων...»

Το Γερό Φίδι έβγαλε ένα μακρόσυρτο σύριγμα, σαν να είχε βαρεθεί την πρωινή κουβέντα τους.

Ο οδηγός του επιβατηγού οχήματος, τις προάλλες, τους είχε περάσει από τη Βαριά Γέφυρα για να βγουν στις ανατολικές όχθες του Σόρνη. Όμως η άλλη οδηγός, που τους είχε γυρίσει πίσω, τους είχε περάσει από πιο χαμηλά, από τη Μικρή Γέφυρα – που στον Γεώργιο δεν έμοιαζε και τόσο πιο μικρή από τη Βαριά Γέφυρα, αλλά θυμόταν τη διαδρομή, και τώρα ακολούθησε αυτήν, γιατί νόμιζε πως ήταν πιο κοντινή. Επιπλέον, το ίδιο έδειχνε κι ο χάρτης της Ερνέγης που είχε αγοράσει χτες. Ή ίσως οι δύο αποστάσεις να ήταν ίσες περίπου. Περίπου. Όπως καινάχε, σήμερα προτίμησε να πάει από τη Μικρή Γέφυρα.

Έφτασαν εκεί, ανέβηκαν, τη διέσχισαν, κατέβηκαν στις ανατολικές όχθες, περπάτησαν μέσα στους δρόμους του Στενού Γιαλού (βλέποντας αρκετούς ψαράδες), και βρέθηκαν στο Κάτω Λιμάνι και στη μακριά Κάτω Λεωφόρο που περνούσε δίπλα από αποβάθρες και προβλήτες καταλήγοντας στα Κεκτημένα.

Συνολικά, έκαναν καμιά ώρα να πάνε από τον Λαμπερό ως εκεί όπου άραζε το Ερπετό της Ακτής, η ιερή βάρκα. Δεν ήταν ακόμα εννιά η ώρα όταν έφτασαν. Κανείς δεν ήταν στο σκάφος εκτός από δυο ναυτικούς που ετοίμαζαν κάποια πράγματα.

Ο Γεώργιος είπε στην Όλγα να καθίσουν παράμερα και να περιμένουν.

«Δεν παίρνουμε καναν καφέ, τουλάχιστον;» πρότεινε εκείνη.

Ο Οφιομαχητής δεν έφερε αντίρρηση· έτσι, καθώς αυτός και το Γερό Φίδι κάθονταν σε μια πέτρινη πεζούλα κάτω από ένα παλιό, θαλασσοδαρμένο μπαλκόνι, η Όλγα πήγε στο Καπηλειό του Σφουγγαρά, που δεν

ήταν μακριά, αγόρασε τρία χάρτινα ποτήρια με ζεστό καφέ, κι επέστρεψε στους συντρόφους της. Έδωσε το ένα στον Γεώργιο, το δεύτερο στο Γερό Φίδι, και το τρίτο το κράτησε για τον εαυτό της. Ήπια μια μικρή γουλιά και είπε: «Ο κάπελας με κοιτάζε περίεργα· πρέπει να με θυμόταν από τις προάλλες. Αλλά δε μου μίλησε.»

Ούτε ο Οφιομαχητής μίλησε καθώς έπινε τον καφέ του.

«Αντικοινωνικός,» σχολίασε η Όλγα.

Μετά από κανένα μισάωρο – κατά τις εννιά και τέταρτο – ενώ η Όλγα κάπνιζε ένα τσιγάρο, μια γυναίκα ήρθε στην αποβάθρα όπου ήταν αραγμένο το Ερπετό της Ακτής και πήδησε πάνω στο σκάφος σαν να της ανήκε. «Η Καπετάνισσα,» είπε ο Γεώργιος, «σίγουρα. Η Ιωάννα Νασρένια.»

«Την ξέρεις;»

«Εκείνος ο οδηγός δεν μας ανέφερε τ'όνομά της; Δεν το θυμάσαι;»

«Ναι, σωστά. Τώρα που το λες.» Η Όλγα ήπια ακόμα μια γουλιά απ'τον καφέ της, παρατηρώντας τη γυναίκα πάνω στο σκάφος να μιλά στους δυο ναύτες εκεί. Ήταν ψηλή – όχι πολύ, αλλά ψηλότερη από την Όλγα – ξερακιανή, λευκόδερμη, με μαύρα μαλλιά που έπεφταν σπαστά ως τους ώμους της. Ντυμένη με μαύρο παντελόνι, καφετιές μπότες μέχρι το γόνατο, και καφετί δερμάτινο πανωφόρι που έφτανε σχεδόν ως εκεί όπου ξεκινούσαν οι μπότες. Στα χέρια της φορούσε γάντια με κοφτά δάχτυλα.

«Πάμε να της μιλήσουμε;» είπε η Όλγα.

«Περίμενε. Δεν είναι ώρα ακόμα.» Η Πάροδος του Πράου Ανέμου μουρμούριζε μέσα στον Οφιομαχητή. Η Ευθαλία είχε βγάλει το κεφάλι της από την άκρη του μανικιού του και μπάνιζε, παιχνιδίζοντας κάπου-κάπου τη γλώσσα της.

Ύστερα από ακόμα ένα μισάωρο, μια μικρή ομάδα ζύγωσε την ιερή βάρκα. Αποτελείτο από εφτά ανθρώπους. Ο ένας ήταν καταφανώς ιερέας της Έχιδνας: ντυμένος με πράσινο χιτώνα κάτω από τη χειμερινή κάπα του, έχοντας τη μάσκα της ιεροσύνης στο πρόσωπό του. Οι δύο άλλοι πρέπει να ήταν δόκιμοι – ένας νεαρός και μια κοπέλα – δεν είχαν τη μάσκα της ιεροσύνης στα πρόσωπά τους αλλά ήταν κι αυτοί ντυμένοι με πράσινους χιτώνες. Βάδιζαν κοντά στον ιερά, δεξιά κι αριστερά του. Δύο άντρες τούς ακολουθούσαν, και μια γυναίκα. Οι πρώτοι

κρατούσαν ανάμεσά τους ένα φορείο όπου κάποιος ήταν ξαπλωμένος, τραυματίας ή άρρωστος. Η γυναίκα – ξανθιά, λευκόδερμη – έμοιαζε να είναι άνω των σαράντα-πέντε.

Ο Οφιομαχητής σηκώθηκε από την πεζούλα. «Πάμε.»

Η Όλγα δεν είχε ούτε στιγμή καθίσει. Αφήνοντας τους καφέδες τους στην πεζούλα, πλησίασαν κι αυτοί το Ερπετό της Ακτής.

Καθώς οι δύο κουβαλητές ανέβαζαν το φορείο στο σκάφος και η ξανθιά γυναίκα ακολουθούσε, ο ιερέας έστρεψε το βλέμμα του στον Οφιομαχητή και τους συντρόφους του. Σαν να τους περίμενε.

Και, όντως, τους περίμενε. Ο κάπελας του Καπηλίου του Σφουγγαρά, που ονομαζόταν Ιγνάτιος, τον είχε προειδοποιήσει για τον άντρα που ίσως να ήταν ο Θρυλικός Οφιομαχητής.

Ο ιερέας λεγόταν Γεράσιμος, κι ερχόταν συχνά στην Ερνέγη. Κοίταζε τώρα τους τρεις που πλησίαζαν, κι αμέσως πρόσεξε την ουρά του ενός. Ένας ιερός οφιόμορφος, σκέφτηκε. Ακριβώς όπως είπε ο Ιγνάτιος. Τα πρόσωπά τους ήταν κρυμμένα μες στις κουκούλες τους.

«Ιερότατε...» είπε η Νικολία, η δόκιμη.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Γεράσιμος, «αυτοί είναι.»

Ο Οφιομαχητής και οι σύντροφοί του ήρθαν κοντά, και εκείνος κατέβασε την κουκούλα του. «Καλημέρα, Ιερότατε,» χαιρέτησε. «Θα θέλαμε να επισκεφτούμε τον ιερό Ναό της Έχιδνας.»

«Ποιος είσαι;» τον ρώτησε ο Γεράσιμος.

Ο τρόπος του μαρτυρούσε στον Γεώργιο ότι κάτι πρέπει να είχε καταλάβει γι' αυτόν. Πράγμα που δεν τον εξέπληξε.

Και τράβηξε το σπαθί του.

Οι δύο δόκιμοι έκαναν πίσω.

Ο Γεώργιος κράτησε τη λεπίδα κάθετα, με τις γραφές επάνω της στραμμένες προς τον ιερωμένο. «Μπορείτε να το διαβάσετε αυτό, Ιερότατε;»

Ο Γεράσιμος, χωρίς να δειλιάσει, διάβασε τα λαξεύματα στην Ιερατική Γλώσσα της Έχιδνας. Ύστερα έστρεψε το βλέμμα του στον Γεώργιο. «Είσαι αυτός που ονομάζουν 'Οφιομαχητή'...»

Εκείνος κατένευσε και θηκάρωσε το Φιλί της Έχιδνας. «Μπορώ να έρθω μαζί σας, στον Ναό;»

«Και ο ιερός οφιόμορφος;»

«Γι'αυτόν κυρίως έρχομαι στον Ναό σας.»

«Τι εννοεί;»

«Ήταν δούλος· τον ελευθέρωσα· ψάχνω να του βρω ένα καινούργιο σπίτι. Δε μπορώ να τον έχω μαζί μου.»

«Ο Ναός δεν... κρατά ιερούς οφιομόρφους, πρέπει να σε προειδοποιήσω.»

«Το φανταζόμουν. Αλλά έχω ακούσει πως στους Στενότοπους υπάρχουν φυλές ερπετοειδών. Ίσως μία από αυτές να μπορούσε να πάρει τον φίλο μου.»

Ο Γεράσιμος ήταν σκεπτικός. Είπε: «Οι ιεροί οφιομόρφοι των Στενότοπων είναι άγριοι, ακόμα και για εμάς. Και βαθιά μέσα στους Στενότοπους αποφεύγουμε να πηγαίνουμε· ο κίνδυνος είναι μεγάλος, και όχι μόνο εξαιτίας των ιερών οφιομόρφων. Αλλά έλα μαζί μας, Οφιομαχητή. Θα βρεθεί μια λύση, είμαι βέβαιος. Και η Πρωθειερίά μας θα αισθανθεί ευλογημένη από την παρουσία σου.»

«Ευχαριστώ, Ιερότατε.»

Ανέβηκαν στο Ερπετό της Ακτής, και ο ιερέας συστήθηκε ως Γεράσιμος. Σύστησε και τους δόκιμους του: Νικολία και Αθανάσιος. Σύστησε, μετά, την Καπετάνισσα του πλοιαρίου: Ιωάννα Νασρένια (όπως ο Γεώργιος περίμενε). Εκείνη τον κοίταζε περίεργα.

«Ο Οφιομαχητής είναι μαζί μας, όπως βλέπεις, Ιωάννα,» της είπε ο Γεράσιμος. «Η Μεγάλη Κυρά ευλόγησε το σκάφος σου με την παρουσία του.» Ήταν τουλάχιστον πενήντα χρονών ο ιερέας, αν έκρινε κανείς από το παρουσιαστικό του· τα μαλλιά του γκρίζα, το δέρμα του καφετί εκεί όπου δεν ήταν κρυμμένο από την πράσινη βαφή της μάσκας της ιεροσύνης.

Η Ιωάννα απλώς έγνεψε προς τη μεριά του Γεώργιου.

Ο Γεράσιμος τον ρώτησε: «Η κοπέλα μαζί σου;»

«Φίλη μου. Όλγα τη λένε.»

Η Όλγα δεν μίλησε. Δεν αισθανόταν καλά τόσο κοντά σε ιερωμένους. Δεν ήξερε πού να σταθεί ακριβώς, ούτε πού να βάλει τα χέρια της.

Ο Γεράσιμος την ατένισε παρατηρητικά μέσα απ'την κουκούλα της.

Ο Οφιομαχητής έστρεψε την προσοχή του στον άνθρωπο στο φορείο. Ήταν ένας νεαρός· της ηλικίας του δόκιμου περίπου.

Ο ιερέας είπε στον Γεώργιο: «Τον δάγκωσε Γλώσσα της Κυράς. Οι θεραπευτές της πόλης δεν μπορούν να τον βοηθήσουν, αλλά οι ναύτες μπορούν.»

Γλώσσα της Κυράς: φίδι της θάλασσας που περιφερόταν κοντά στις ακτές και κάτω από τις ηπειρονήσους. Ο Γεώργιος ήξερε γι' αυτό, φυσικά. Το δηλητηριό του ήταν σχεδόν τόσο ισχυρό όσο το Φιλί της Έχιδνας· απλά χρειαζόταν περισσότερο χρόνο για να σε σκοτώσει. Ο Οφιομαχητής ήξερε πώς να το καταπολεμήσει με τη χρήση βοτάνων· το είχε ανακαλύψει στους Βαλτότοπους των Όφεων στην Κεντρυδάτια. Πήγαινε στοίχημα ότι και οι εδώ ιερείς χρησιμοποιούσαν τα ίδια βότανα, αλλά από τους Στενότοπους.

«Ναι,» είπε, «λίγοι ξέρουν πώς να το θεραπεύουν... Κι απ' ό,τι φαίνεται, δεν έχουμε πολύ χρόνο, Ιερότατε. Λιγότερο από έξι ώρες, νομίζω.»

«Βιαστείτε!» είπε κοφτά η ξανθιά λευκόδερμη γυναίκα. «Σας παρακαλώ.»

Ο Οφιομαχητής έστρεψε τα αβλεφάριστα μάτια του επάνω της. «Γιος σου;»

Εκείνη κατένευσε. Δάκρυα γυάλιζαν στις άκριες των δικών της ματιών.

«Θα σωθεί,» της υποσχέθηκε ο Γεώργιος.

Ο Γεράσιμος είπε: «Καπετάνισσα; Ξεκινάμε.»

Η Ιωάννα πρόσταξε τον έναν από τους δύο ναύτες: «Βάλε μπρος τη μηχανή, Βάτραχε!»

Κι εκείνος – ένας τύπος που, με λίγη φαντασία, και όχι μόνο εξαιτίας του πράσινου δέρματός του και της κοιλιάς του, θα μπορούσες να πεις ότι έμοιαζε με βάτραχο – ξεκίνησε τη μηχανή του Ερπετού της Ακτής. Δε χρειαζόταν μάγο, φυσικά, για να ρυθμίζει την ενεργειακή ροή της· δεν ήταν τόσο μεγάλο σκάφος.

Ο άλλος ναύτης – λιγνός, γαλανόδερμος – έλυσε τους κάβους, και η Ιωάννα έπιασε το τιμόνι στη γέφυρα.

Η ιερή βάρκα απέπλευσε από το Κάτω Λιμάνι της Ερνέγης σηκώνοντας αφρούς πίσω της, κατευθυνόμενη νότια, ακολουθώντας την ακτή, που σύντομα ήταν ελώδης. Οι Στενότοποι.

Ο Γεράσιμος είπε στη μητέρα του δηλητηριασμένου νεαρού: «Σε λίγο θα είμαστε στον Ναό.»

Το Γερό Φίδι σύριζε σαν να μην του άρεσε που είχε κατάστρωμα κάτω απ'την ουρά του. Ο Γεώργιος τού έγνεψε να κάνει ησυχία.

7

Κατευθυνόμαστε προς τη Νότια Πύλη της Σαλντέρια, και τώρα κανείς δεν τολμά να σταθεί στον δρόμο μας. Αλλά, καθώς πλησιάζουμε εκεί, συναντούμε φυσικά τη μάχη που διεξάγεται ανάμεσα στους στασιαστές της περιοχής και τους υπερασπιστές της πύλης. Οι δεύτεροι προσπαθούν να κρατήσουν τους πρώτους μακριά, έχοντας υπό τον έλεγχό τους τα τείχη και το φυλάκιο δίπλα στη Νότια Πύλη. Εξαπολύουν βλήματα και ενεργειακές και ηχητικές ριπές εναντίον των επαναστατών, ενώ κάποιοι τούς έχουν τώρα ορμήσει κιάλας – καβαλάρηδες και δικυκλιστές.

Φαίνεται πως ήρθαμε πάνω στην ώρα.

«Θάνατος στα μιάσματα!» κραυγάζει ο Λεωνίδας. «ΘΑΝΑΤΟΣ!»

Και εφορμούν, τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου και οι στασιαστές που τα ακολουθούν, όλοι τους μοιάζοντας απόλυτα βέβαιοι για τη νίκη. Όλοι τους. Εξαιτίας μου. Δε νομίζουν ότι μπορούν να ηττηθούν όσο μάχομαι στο πλευρό τους.

Το Φιλί της Έχιδνας είναι στο ένα μου χέρι, το βελονοβόλο στο άλλο. Εξαπολύω μια βελόνα καταπάνω σ'έναν καβαλάρη της Σαλντέρια, αλλά χτυπάω μόνο την ασπίδα του. Τον πλησιάζω και, με μια σπαθιά, κόβω το κεφάλι του αλόγου του, σωριάζοντάς τον στο πλακόστρωτο και σκοτώνοντάς τον με μια κλοτσιά στο μέτωπο. Η Λουκία είναι κοντά μου, μ'έχει ακολουθήσει, και στρέφεται ν'αντιμετωπίσει δυο μισθοφόρους των Ηρμάντιων που μας ορμούν, πάνοπλοι, όλο μέταλλο από πάνω ως κάτω. Η λεπίδα της συγκρούεται με τις δικές τους προς στιγμή, προτού στρέψω το Φιλί της Έχιδνας εναντίον τους και τους λιανίσω τον έναν μετά τον άλλο: σκίζω το στήθος του ενός, διαλύοντας μέταλλα σαν να ήταν χαρτιά· κόβω τον δεύτερο απ'τον ώμο ως την κοιλιά – και τον κλοτσάω, τινάζοντάς τον μακριά και πάνω σ'ένα δίκυκλο που πέφτει ρίχνοντας από τη σέλα τους δυο καβαλάρηδες του. Δύο γυναίκες, δύο φρουροί της Σαλντέρια, που κάνουν αμέσως να

ορθωθούν, και η μία στρέφει ενεργειακό τουφέκι προς εμένα, καθώς τις πλησιάζω, σηκωμένη στο ένα γόνατο.

Η κάννη εξαπολύει μια φωτεινή ριπή ενώ πετάγομαι παραδίπλα. Η βολή με χτυπά στον αριστερό μηρό, με τραντάζει, άλλον άνθρωπο θα τον είχε σωριάσει, αλλά όχι εμένα. Ρίχνω στη φρουρό με το βελονοβόλο μου, πετυχαίνοντάς την στο χέρι. Η βελόνα τρυπά το γάντι της στέλνοντάς μέσα της Παγερό Δήγμα – παγώνοντας το σώμα της. Δεν προλαβαίνει να μου ξαναρίξει καθώς ορμάω σπαθίζοντας την άλλη φρουρό που έχει μόλις σηκωθεί, μ'ένα ξίφος στο χέρι της. Το υψώνει για ν'αποκρούσει το Φιλί της Έχιδνας, η ανόητη, πατώντας το κουμπί στη λαβή του που κάνει τη λάμα του να τυλιχτεί από ενέργειες. Οι ενέργειες δεν είναι αρκετές για να σταματήσουν τη δύναμή μου. Το όπλο μου σπάει το όπλο της και της καρφώνεται στο στήθος της. Τραβάω πίσω το Φιλί της Έχιδνας και αποκεφαλίζω τη φρουρό με το τουφέκι η οποία μοιάζει νάχει ήδη ξεπαγιάσει.

Η Λουκία με πλησιάζει. Σηκώνει το δίκυκλο από κάτω, άνετα – η οργανική στολή την κάνει πολύ δυνατή – και το καβαλά. «Ανέβα!» μου προτείνει.

«Όχι,» της λέω. «Προτιμώ έτσι.»

«Είσαι περίεργος,» με πειράζει. Και σκύβει για να πάρει το τουφέκι της νεκρής φρουρού.

Συνεχίζουμε να μαχόμαστε εναντίον των υπερασπιστών της Νότιας Πύλης, που κάνουν τα πάντα για να μας κρατήσουν μακριά της. Βλέπω τη Μάρθα να κινδυνεύει σε κάποια στιγμή· οι μισθοφόροι των Ηρμάντιων έχουν σωριάσει τους συντρόφους γύρω της και την έχουν παγιδέψει ανάμεσά τους. Τέσσερις απ'αυτούς. Η Λουκία δεν είναι κοντά μου τώρα· έχει τρέξει κάπου αλλού, καβάλα στο καινούργιο δίκυκλό της. Τους ορμάω με το Φιλί της Έχιδνας υψωμένο· αλλά, γι'αρχή, καθώς έρχομαι, καθώς δεν μ'έχουν δει ακόμα, αρπάζω τον έναν από πίσω, με το ελεύθερό μου χέρι (έχω κρύψει το βελονοβόλο), και τον πετάω πάνω σ'έναν άλλο.

«Αυτός είναι!» λέει ένας, κι αμέσως ενέργεια τυλίγει τη λεπίδα του σπαθιού του. «Ο Οφιομαχητής!» Σπαθίζει εναντίον μου.

Αποκρούω τη λάμα και τον γρονθοκοπώ κατακέφαλα, πάνω στο κράνος του, αναισθητοποιώντας τον. Τα νέα κυκλοφόρησαν γρήγορα, λοιπόν. Όχι πως περίμενα τίποτα λιγότερο.

Η Μάρθα ξιφομαχεί τώρα με τον τελευταίο όρθιο μισθοφόρο. Οι άλλοι δύο κάνουν να σηκωθούν, κι ο ένας χάνει αμέσως το κεφάλι του απ'το Φιλί της Έχιδνας. Ο δεύτερος ορθώνεται και προσπαθεί να με χτυπήσει με τσεκούρι, κραυγάζοντας άναρθρα. Κάνω στο πλάι κι αποφεύγω τη βαριά λεπίδα. Τον καρφώνω στα πλευρά. Αρπάζω το σώμα του και το τινάζω στα πόδια αυτού με τον οποίο μάχεται η Μάρθα. Χάνει την ισορροπία του, και η γυναίκα του Κοσμά τον καρφώνει στον λαιμό.

«Πρόσεχε,» της λέω. «Ο Κοσμάς σου είπε να προσέχεις.»

Δε μου απαντά· πηγαίνει αλλού να βοηθήσει τους συντρόφους της. Την ακολουθώ.

Οι φρουροί της Σαλντέρια και οι μισθοφόροι των Ηρμάντιων δεν μένουν κοντά μας για πολύ ακόμα· σύντομα υποχωρούν, προς το φυλάκιο της Νότιας Πύλης, προς τα τείχη. Και από εκεί συνεχίζουν να μας ραίνουν με βέλη, πυροβολισμούς, ενεργειακές ριπές, ηχητικές ριπές, μην αφήνοντάς μας να ζυγώσουμε.

«Εσύ είσαι ο Οφιομαχητής, έτσι; Ο Οφιομαχητής!» μου λέει μια γυναίκα που με κοιτάζει με μάτια Τέκνου του Φαρμακερού Κύκλου.

«Και ποια είσαι συ;» Είναι από τους αγωνιστές που συναντήσαμε εδώ, στη Χαμηλόδρομη.

«Ευγενία, η Έκτη Οχιά της Σαλντέρια.» Και μου κάνει τη γαμημένη υποόκλιση του φιδιού, η καταραμένη! Κοντή, καφετόδερμη, με κοντοκουρεμένα γαλανά μαλλιά και στρογγυλωπό πρόσωπο. Δε θα μπορούσες να την αποκαλέσεις ούτε καν συμπαθητική· σκυλί θυμίζει.

«Πόσα Τέκνα είστε στη Σαλντέρια;» ρωτάω, ενώ προσπαθώ να κρατήσω την οργή μου υπό έλεγχο. Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου μουρμουρίζει και μουρμουρίζει και μουρμουρίζει. Ο δρόμος είναι ρημαγμένος γύρω μας – όλο συντρίμια, αίματα, σπασμένα όπλα, νεκρούς, κομμένα μέλη.

«Πενήντα-έξι,» μου απαντά ο Ζαχαρίας, λέγοντάς το, αν δεν λαθεύω, σαν να έλεγε Στρατός ολόκληρος! «Έχοντας αφαιρέσει όσους ξέρουμε

πως σκοτώθηκαν μέχρι στιγμής,» προσθέτει. «Αρχικά ήμασταν εξήντα-ένας.» Ακόμα μεγαλύτερος στρατός!

Ο Μάρκος λέει: «Την πύλη, πάντως, αποκλείεται να την πάρουμε! Κακώς ήρθαμ' εδώ. Δε βλέπεις πώς τη φυλάνε, τα μιάσματα; Είναι αδύνατον να την καταλάβουμε.»

«Ανόητε!» πετάγεται ο Νικόλαος. «Ο Οφιομαχητής είναι μαζί μας. Τίποτα δεν είναι αδύνατον!» Δελεάζομαι να μειώσω κι άλλο τον αριθμό των Τέκνων σε τούτη την πόλη...

Η Ευγενία μάς προειδοποιεί: «Θα φέρουν σύντομα ενισχύσεις. Η βάση των Ηρμάντιων είναι εδώ, στη Χαμηλόδρομη· και οι Ηρμάντιοι θέλουν οπωσδήποτε να κρατήσουν την πύλη.»

«Βάση;» λέω. «Τι βάση;»

«Έχουν επιτάξει κάποια οικοδομήματα προς τ'ανατολικά για να βά-λουν τους μαχητές και τα οχήματά τους.»

«Μάλιστα,» λέω, και κοιτάζω τη Νότια Πύλη από την άκρη μιας γωνίας. Εδώ όπου στεκόμαστε οι εχθροί μας δεν μπορούν να μας ρίξουν με τα όπλα τους· είμαστε καλυμμένοι. Αλλά ρίχνουν σε όποιον βλέπουν να ξεμυτίζει. «Μάλιστα...»

Στρέφομαι πάλι στους συντρόφους μου, που έχουν ήδη αρχίσει να μιλάνε αναμεταξύ τους, διαφωνώντας σχετικά με το τι θα πρέπει να γίνει με την πύλη. Να υποχωρήσουν; Να μην υποχωρήσουν; Να ακολουθήσουν κάποιο σχέδιο;

Τους λέω: «Κάποιος πρέπει να πάει εκεί μέσα και να σπάσει την άμυνα τους. Αλλιώς, άμα πλησιάσετε, έτσι όπως είναι τοποθετημένοι τώρα, θα σας αποδεκατίσουν μέχρι να φτάσετε κοντά τους.»

«Ναι,» συμφωνεί η Ευγενία, η Έκτη Οχιά της Σαλντέρια, «αυτό ήταν το πρόβλημά μας εξαρχής.» Παρότι ο Ζαχαρίας είπε ότι υπάρχουν πενήντα-έξι Τέκνα στην πόλη, μέχρι στιγμής έχω ακούσει αριθμούς που είναι όλοι μικρότεροι από το δέκα, νομίζω. Τυχαίο; Ή όχι; Αν οι μικρότεροι αριθμοί είναι οι παλιότεροι, είναι ίσως λογικό αυτοί να έχουν πιο αρχηγικές θέσεις σε σχέση με τους υπόλοιπους.

«Κάποιος, λοιπόν, πρέπει να πάει εκεί μέσα και να σπάσει την άμυνα των εχθρών,» επαναλαμβάνω, γιατί δεν είμαι βέβαιος ότι η Ευγενία με άκουσε.

«Τι έχεις στο μυαλό σου;» με ρωτά ο Ζαχαρίας.

Αρχίζω να θυμάμαι τις μέρες μου ως μισθοφόρος στη Μικρυδάτια, με τούτη την κατάσταση εδώ... «Θα πάω εγώ και θα τους χτυπήσω από κοντά, και τότε εσείς—»

«Μα ούτε εσύ, Γεώργιε, δεν μπορείς να τους πλησιάσεις!» με διακόπτει η Λουκία. «Θα σε καρφώσουν με τόσα βέλη, θα χρησιμοποιήσουν τόσα πυροβόλα εναντίον σου που ακόμα κι αν τα περισσότερα απ'αυτά δυσλειτουργή—»

«Δε θα τους πλησιάσω από τους δρόμους.»

Η Ευγενία μου λέει: «Από τους υπονόμους δεν μπορείς να μπεις στο φυλάκιο της Νότιας Πύλης, ούτε ν'ανεβείς στα τείχη.»

«Δεν έχω τους υπονόμους κατά νου,» αποκρίνομαι, και κοιτάζω ψηλά, προς τις ταράτσες των πολυκατοικιών. Τους εξηγώ το σχέδιό μου και, μετά, οπλίζομαι κατάλληλα. Ο Νικόλαος προτείνει να έρθει μαζί μου, αλλά τον βρίζω και του λέω να μείνει στη θέση του αλλιώς θα τον σκοτώσω ο ίδιος, δεν θα προλάβουν να τον σκοτώσουν τα μιάσματα. Η Λουκία ευτυχώς έχει αρκετή σύνεση ώστε να μην κάνει παρόμοια πρόταση.

Τους χαιρετώ και πηγαίνω προς την είσοδο μιας πολυκατοικίας, αφού ο Λεωνίδας μου λέει: «Θα μας οδηγήσεις στη νίκη, Οφιομαχητή· είμαι βέβαιος,» και δεν του απαντάω τίποτα.

Η σημαία με τον Διπλό Καταβροχθιστή ακόμα είναι υψωμένη, παρατηρώ την κρατά ένας από τους στασιαστές. Τα αγνωώ τώρα όλα αυτά κι επικεντρώνομαι στη δουλειά μου. Πιάνω τη χειρολαβή της εισόδου της πολυκατοικίας και την τραβάω, σπάζοντας την κλειδαριά. Μπαίνω και παίρνω τον ανελκυστήρα. Σύντομα είμαι στην ταράτσα, με την κουκούλα της κάπας μου στο κεφάλι. Προχωρώ σκυφτός, αλλά γρήγορα. Μεσ στη νύχτα δεν είν' εύκολο να με προσέξουν. Τα πρόσφατα τραύματά μου δεν με ενοχλούν· η δύναμη της Έχιδνας φορτίζει το σώμα μου. Φτάνω στην άκρη της ταράτσας και πηδάω στην αντικρινή. Τη διασχίζω κι αυτήν, πάλι σκυφτός, και σταματάω στο πέρας της, κρυμμένος ανάμεσα στις διάφορες σαβούρες. Η επόμενη πολυκατοικία είναι η τελευταία· μετά ορθώνεται το τείχος της πόλης. Επάνω στην ταράτσα στέκονται μαχητές των Ηρμάντιων, κρατώντας βαλλίστρες, τόξα, πυροβόλα όπλα.

Βγάζω από μια εσωτερική τσέπη της κάπας μου μια βόμβα καπνού που μου έδωσαν οι στασιαστές. Την πετάω ανάμεσα στους μισθοφόρους στην αντικρινή ταράτσα, κι αμέσως πυκνή θολούρα εξαπλώνεται. Φωνές αντηχούν. Πιάνομαι από την άκρη της δικής μου ταράτσας και πηδάω μ'όλη μου τη δύναμη, καταλήγοντας στη δική τους. Με το Φιλί της Έχιδνας στο χέρι. Σκοτώνω έναν, κι ακόμα έναν, και μια γυναίκα. Σκοτεινές μορφές μες στον καπνό. Αναβρασμός επικρατεί. Σκοτώνω όσους περισσότερους μπορώ, αλλά χωρίς να χρονοτριβώ· δεν έχω φτάσει ακόμα στον προορισμό μου.

Πλησιάζω την άκρη της ταράτσας και βλέπω απέναντι τα τείχη της Σαλντέρια. Κάποιοι μαχητές εκεί κοιτάζουν προς τη μεριά μου· έχουν δει τον καπνό πάνω στην ταράτσα, έχουν καταλάβει ότι κάτι συμβαίνει. Μια γυναίκα υψώνει ένα ζευγάρι κιάλια στα μάτια της, για να παρατηρήσει καλύτερα. Δεν ξέρω αν άφησα κανέναν ζωντανό πίσω μου, αλλά αν έχουν μείνει ζωντανοί θα είναι σίγουρα ακόμα μπλεγμένοι μες στους καπνούς, και ίσως να νομίζουν ότι τους επιτέθηκαν παραπάνω από ένας άνθρωπος.

Βγάζω άλλη μια καπνοβομβίδα από την κάπα μου και την πετάω στις επάλξεις των τειχών. Οι μαχητές εκεί κραυγάζουν, δείχνουν προς εμένα συγκεκριμένα τώρα· με πρόσεξαν. Δυο βέλη εκτοξεύονται, ένα τουφέκι κροταλίζει και η κάννη του στραφταλίζει. Κανένα βλήμα δεν με πετυχαίνει, αν και η σφαίρα πέφτει ανησυχητικά κοντά μου. Ο καπνός τούς σκεπάζει, χαλώντας το σημάδι τους. Αλλάζοντας θέση πάνω στην ταράτσα, αρπάζομαι ξανά από την άκρη της και πραγματοποιώ ένα άλμα που οι περισσότεροι άνθρωποι θα αποκαλούσαν εξωφρενικό. Η υπεράνθρωπη δύναμή μου με τινάζει σαν ελατήριο.

Προσγεινóμαι στις επάλξεις, κλοτσώντας συγχρόνως έναν φρουρό της Σαλντέρια και πατώντας τον κάτω. Το Φιλί της Έχιδνας σκίζει την πανοπλία ενός άλλου, τινάζοντας αίματα. Και συνεχίζει να σκοτώνει και να λιανίζει. Τα όπλα τους καταστρέφονται μπροστά στη δύναμή μου. Τους σπρώχνω τον έναν πάνω στον άλλο, τους κάνω να μπερδεύονται και να πέφτουν. Φρουροί της Σαλντέρια πεθαίνουν μαζί με μισθοφόρους των Ηρμάντιων. Η άμυνα στις επάλξεις ανατολικά της Νότιας Πύλης έχει διαλυθεί.

Βρίσκω μια καταπακτή και κατεβαίνω στο εσωτερικό των τειχών, εξακολουθώντας να στέλνω ψυχές στον Αβυσσαίο. Χρησιμοποιώ και το βελονοβόλο μου τώρα. Μέσα στον στενό χώρο οι αντίπαλοί μου δεν έχουν ελπίδες εναντίον μου. Γεμίζω το μέρος κουφάρια. Προσπαθούν να με καρφώσουν από απόσταση με δόρατα, αλλά εύκολα τα σπάω. Προσπαθούν να με σημαδέψουν με ενεργοβόλα και βαλλίστρες, αλλά το βελονοβόλο μου τους τρυπά. Προσπαθούν να αντιμετωπίσουν το Φιλί της Έχιδνας με ενεργειακά φορτισμένες λεπίδες, αλλά κανένα όπλο δεν μπορεί να ανταγωνιστεί το Φιλί της Έχιδνας όταν είναι στο χέρι μου. Μια ηχητική ριπή με τραντάζει, αλλά, μέσα στην τρομερή μου μάνητα, την αγνοώ, το σώμα μου φτύνει έξω την επίδρασή της σαν να ήταν δηλητήριο. Συναντώ και δυο ερπετοειδείς εδώ, άγριους, άποδες, από τους Ουραίους Δασότοπους αναμφίβολα. Και δεν διστάζουν να μου επιτεθούν με τα κυρτά σπαθιά τους, οι ανόητοι! Δεν έχω άλλη επιλογή απ'το να τους λιανίσω μαζί με τους υπόλοιπους. Κατεβαίνοντας, κατεβαίνοντας διαρκώς προς το ισόγειο.

Και όταν είμαι κάτω βγαίνω από μια μικρή πόρτα των τειχών για να συναντήσω εχθρούς ξανά και το λουτρό αίματος να συνεχιστεί. Η όψη μου πρέπει να τους τρομοκρατεί: το βλέπω στις δικές τους όψεις – όσες φαίνονται μέσα από τα κράνη τους – το βλέπω στα μάτια τους, το βλέπω στις αβέβαιες κινήσεις τους. Πρέπει να νομίζουν ότι έχουν ξαφνικά βρεθεί αντιμέτωποι, όχι με άνθρωπο, αλλά με φυσική δύναμη. Η οργή μου μ'έχει κυριεύσει!

Κατευθύνομαι προς το φυλάκιο της Νότιας Πύλης. Κλοτσάω την ενισχυμένη πόρτα του και τη διαλύω σαν να ήταν καμωμένη από ελαφρύ ξύλο, σαν να ήταν από αυτές που βάζουν σε κάτι μάντρες. Επιτίθεμαι σε μαχητές που είναι καταφανώς πανικόβλητοι. Θρυμματίζω τα όπλα τους, σκίζω τις πανοπλίες τους, διαλύω κόκαλα, ανοίγω σώματα, τινάζω αίματα στο δάπεδο, στους τοίχους, στο ταβάνι. Το εσωτερικό του φυλακίου αρχίζει να θυμίζει σφαγείο...

Από έξω αντηχούν οι κραυγές των στασιαστών. Βλέποντας τι συμβαίνει, έχουν εφορμήσει (όπως σχεδιάσαμε). Τους ακούω να φωνάζουν – Οφιομαχητής! ΟΦΙΟΜΑΧΗΤΗΣ! ΣΤΗ ΝΙΚΗ! ΣΤΗ ΝΙΚΗ! ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΑ ΜΙΑΣΜΑΤΑ! ΘΑΝΑΤΟΣ! ΘΑΝΑΤΟΣ! ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΕΧΟΝΤΩΝ! ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΥΣ ΗΡΜΑΝΤΙΟΥΣ! ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΥΣ ΔΥΝΑΣΤΕΣ! ΘΑΝΑΤΟΣ! – και να

συγκρούονται με τους μαχητές που έχουν απομείνει για να υπερασπιστούν τη Νότια Πύλη.

Οι εχθροί μας δεν μπορούν να νικήσουν. Ο φόβος τους και μόνο τούς έχει κατατροπώσει. Ο φόβος τους για τον Οφιομαχητή.

Κανείς εκτός από εμένα δεν είναι πια όρθιος μες στο φυλάκιο. Στέκομαι στις επάλξεις του τώρα, έχοντας σφάξει εκεί τους τελευταίους μαχητές που κρατούσαν τηλέμαχα όπλα. Η σημαία των Ηρμάντιων κυματίζει δίπλα μου, μαζί με τη σημαία των Εχόντων. Με μια τρομερή κραυγή, το Φιλί της Έχιδνας κόβει τα κοντάρια και των δύο σημαιών. Τα λάβαρα πέφτουν στον δρόμο, στο αιματοβαμμένο πλακόστρωτο. Οι στασιαστές κραυγάζουν: ΟΦΙΟΜΑΧΗΤΗΣ! ΟΦΙΟΜΑΧΗΤΗΣ!

ΟΦΙΟΜΑΧΗΤΗ, ΣΤΗ ΝΙΚΗ ΜΑΣ ΟΔΗΓΕΙΣ! ΣΤΗ ΝΙΚΗ!

Αρπάζουν τις σημαίες και τις κομματιάζουν, τις πυρπολούν.

Φρουροί της Σαλντέρια και μισθοφόροι των Ηρμάντιων έχουν τραπεί σε φυγή: τρέχουν να σώσουν τα τομάρια τους. Οι επαναστάτες και τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου τούς κυνηγάνε και τους σκοτώνουν. Αλλά δεν απομακρύνονται πολύ από τη Νότια Πύλη.

Υψώνω το Φιλί της Έχιδνας στον νυχτερινό αέρα, τινάζοντας αίματα από τη μακριά λεπίδα του. Οι στασιαστές κραυγάζουν ξανά, φωνάζοντας το όνομά μου. Το όνομα του μύθου που ακολουθούν.

Πηδάω από τις επάλξεις του φυλακίου, κάτω, ανάμεσα στους εξεγερμένους της Σαλντέρια. Η Νότια Πύλη είναι δική τους. Εισβάλλουν στο φυλάκιο της χωρίς να συναντήσουν αντίσταση· ανεβαίνουν στα τείχη εκατέρωθεν της. Δεν υπάρχουν εχθροί πλέον για να τους σταματήσουν.

Η Μάρθα βγαίνει στις επάλξεις του φυλακίου. Υψώνει το τσεκούρι της και φωνάζει: «Απόψε πήραμε τη Νότια Πύλη! Αύριο θα πάρουμε ολόκληρη την πόλη!»

Οι στασιαστές ζητωκραυγάζουν: Κάτω οι Έχοντες! Κάτω οι Έχοντες! ΚΑΤΩ ΟΙ ΕΧΟΝΤΕΣ!

«Το τέλος των μiasμάτων της Σαλντέρια!» φωνάζει ο Λεωνίδας, πλάι στη Μάρθα τώρα. «Το τέλος των μiasμάτων της Σαλντέρια!»

Η Λουκία με πλησιάζει εκεί όπου στέκομαι, δίπλα στο φυλάκιο, με το Φιλί της Έχιδνας ακόμα στο χέρι. Το σπαθί που εκείνη κρατά στο δικό της χέρι δεν φαίνεται ματωμένο. Μάλλον δεν χρειάστηκε να

πολεμήσει. Η νίκη ήταν εύκολη, και οι στασιαστές της Σαλντέρια υπερενθουσιώδεις.

«Σίγουρα,» μου λέει, «θα σε θυμούνται για πολύ καιρό εδώ, Αρχηγέ.» Θηκαρώνει το λεπίδι της. «Ή θα σ'έχουν για ήρωα της πόλης, ή για τον χειρότερο κακούργο που έχει περάσει απ'τη Σαλντέρια.»

«Ίσως,» αποκρίνομαι ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου μουρμουρίζει έντονα μέσα μου. «Αναλόγως ποιος θα επικρατήσει.»

«Σκοπεύεις να μείνουμε κι αύριο εδώ;»

«Τώρα που η Νότια Πύλη είναι δική μας; Όχι. Πρέπει οπωσδήποτε να φύγουμε. Εκτός των άλλων, η Ερασμία θα εξαγριωθεί αν προτείνω να μείνουμε περισσότερο. Και είναι επικίνδυνο ετούτο το μέρος για τον Αρσένιο και τη Διονυσία.» Και ο Κλέαρχος δεν είναι μακριά... Δε φοβάμαι να τον συναντήσω, αλλά φοβάμαι για τους φίλους μου.

«Οι επαναστάτες θα σου ζητήσουν να μείνεις,» με προειδοποιεί η Λουκία.

Αναστενάζω. «Το ξέρω.» Σκουπίζω τη λεπίδα του Φιλιού της Έχιδνας επάνω στον μανδύα ενός νεκρού και θηκαρώνω το ξίφος.

Ο Ζαχαρίας μου γνέφει από τη διαλυμένη πόρτα του φυλακίου: μου γνέφει να έρθω μέσα. Πηγαίνω, και η Λουκία μ'ακολουθεί, κι ο γάτος της ακολουθεί εκείνη, έχοντας παρουσιαστεί ανάμεσα από τα πτώματα σαν μαύρο πνεύμα του πολέμου.

Το εσωτερικό του φυλακίου εξακολουθεί να θυμίζει σφαγείο, φυσικά. Τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου αρχίζουν να συγκεντρώνονται εκεί, μαζί με κάποιους από τους άλλους στασιαστές: η Μάρθα κι ο Λεωνίδας κατεβαίνουν από τις επάλξεις του οικοδομήματος.

«Πρέπει ν'αποφασίσουμε,» λέει ο Ζαχαρίας, «πώς θα κρατήσουμε τη Νότια Πύλη. Επειδή την κατακτήσαμε, αυτό δεν σημαίνει ότι θα μείνει και στα χέρια μας για πολύ αν δεν την προφυλάξουμε σωστά. Έχει συμβεί συχνά, τελευταία, να καταλαμβάνουμε μια θέση και μετά να μας διώχνουν από εκεί. Συνέβη και με τον Ισίδωρο...»

«Ναι,» συμφωνεί η Ευγενία. «Οι Ηρμάντιοι θα έρθουν τώρα, μαζικά: είναι σίγουρο. Η βάση τους δεν είναι μακριά.»

«Εμείς,» δηλώνει ο Μάρκος, «δεν μπορούμε να μείνουμε. Πρέπει να επιστρέψουμε στα Φουγάρα. Ήρθαμε απλώς για να σας βοηθήσουμε να πάρετε την πύλη – και την πήρατε.»

«Αν τη χάσουμε, όμως, αμέσως θα είναι σαν τίποτα να μην έγινε!» του λέει η Ευγενία, και η άσχημη μούρη της είναι άγρια.

«Η Νότια Πύλη είναι σημαντική για όλους μας,» τονίζει η Μάρθα, «όχι μόνο για τους αγωνιστές εδώ, Μάρκε—»

«Ναι, δε διαφωνώ· αλλά αν δεν πάμε πίσω στα Φουγάρα μπορεί να χάσουμε τα εργοστάσια που έχουμε καταλάβει. Η Ευγενία και οι δικοί της πρέπει να μείνουν στην πύλη· αυτοί έχουν αναλάβει τη Χαμηλόδρομη.»

«Η Χαμηλόδρομη είναι σημαντικότερη από τα Φουγάρα,» λέει ένα Τέκνο που είναι από αυτούς μαζί με την Ευγενία και δεν ξέρω το όνομά του. «Τα Φουγάρα είναι μια κωλοσυνοικία μ'εργοστάσια. Η Χαμηλόδρομη—»

«Τα Φουγάρα είναι πυρήνας για τη βιομηχανία της Σαλντέρια, ηλίθιε!»

Η Ευγενία λέει: «Δε μπορούμε να κρατήσουμε την πύλη μόνοι μας. Εκτός ίσως αν κι ο Οφιομαχητής μείνει μαζί μας.» Με λοξοκοιτάζει.

«Ένας παραπάνω άνθρωπος,» τους λέω, «δεν μπορεί να κρατήσει μια αμυντική θέση για πολύ. Είναι πιο εύκολο να διαλύεις την άμυνα του εχθρού εκ των έσω απ'το να εμποδίζεις δεκάδες αντιπάλους να έρθουν από έξω. Επιπλέον, εγώ δεν θα μείνω για καιρό στη Σαλντέρια. Δε μπορείτε να βασιστείτε επάνω μου.»

«Δε χρειάζεται να μείνεις καιρό, Οφιομαχητή,» μου λέει ο Στέργιος, το Τέκνο από την Ωραιόδρομη· «μόνο μέχρι να έχουμε ξεπαστρέψει τους Έχοντες και διώξει τους Ηρμάντιους.»

«Και μετά νομίζεις ότι τα προβλήματα της Σαλντέρια θα—;»

«Έρχονται!» φωνάζει ένας άντρας καθώς πετάγεται ξαφνικά μες στο φυλάκιο. «Έρχονται, Ζαχαρία! Οι Ηρμάντιοι. Από τ'ανατολικά. Φέρνουν μαζί τους όλους τους μαχητές τους, νομίζω. Και όλα τα πολεμικά τους οχήματα. Κι ένα σωρό άγριους ερπετοειδείς!»

-7

Το Ερπετό της Ακτής έφτασε στον Ναό της Έχιδνας και πλησίασε μια από τις πλατφόρμες του εξώναου. Δύο δόκιμοι το περίμεναν εκεί. Ο λιγνός γαλανόδερμος ναύτης έριξε έναν κάβο προς αυτούς· ο ένας τον έπιασε και τον έδεσε στη δέστρα. Ο άλλος ναύτης, ο Βάτραχος, πήδησε στην πλατφόρμα κι έδεσε ακόμα έναν κάβο στη δεύτερη δέστρα. Ο Γεράσιμος βγήκε από το σκάφος μαζί με τους δύο δικούς του δόκιμους, και οι δόκιμοι που περίμεναν εδώ τον χαιρέτησαν. Η μητέρα του δηλητηριασμένου νεαρού τον ακολούθησε στην πλατφόρμα, και οι κουβαλητές που κρατούσαν ανάμεσά τους το φορείο με τον γιο της ακολούθησαν εκείνη.

Ο Γεράσιμος είπε στους δόκιμους που περίμεναν: «Οδηγήστε την κυρία Ευθαλία Ιρντάλια στον σηκό. Ο γιος της δαγκώθηκε από Γλώσσα της Κυράς· πρέπει να τον βοηθήσουμε.»

«Μάλιστα, Ιερότατε,» αποκρίθηκε ο ένας δόκιμος, κι ο άλλος είπε στη γυναίκα: «Ακολουθήστε μας, κυρία.»

Η Ευθαλία τούς ακολούθησε μαζί με τους κουβαλητές που κρατούσαν το φορείο. Κατευθύνθηκαν προς τον σηκό, μετά από τις πλατφόρμες του εξώναου, επάνω στις οποίες βρίσκονταν αναμμένα πύραυνα και αγάλματα της Φαρμακερής Κυράς και ερπετών, τυλιγμένα με αναρριχώμενη βλάστηση.

Ο Οφιομαχητής, η Όλγα, και το Γερό Φίδι βγήκαν από το Ερπετό της Ακτής, και η Ιωάννα Νασρένια επίσης.

«Η Πρωθιέρειά μας,» είπε ο Γεράσιμος στον Γεώργιο, και όχι για πρώτη φορά, «θα χαροποιηθεί από την παρουσία σου, Οφιομαχητή.»

«Εύχομαι να μπορεί να προσφέρει βοήθεια στον φίλο μου,» αποκρίθηκε εκείνος, εννοώντας τον ερπετοειδή μαζί του φυσικά.

Ο Γεράσιμος το κατάλαβε. «Θα κάνουμε ό,τι βρίσκεται εντός των δυνατοτήτων μας, με τη θέληση της Μεγάλης Κυράς, όπως σου υποσχέθηκα.» Και προπορεύτηκε προς τον σηκό, με τους δύο δόκιμους κοντά

του, και τον Οφιομαχητή και τους συντρόφους του πίσω του. Η Ιωάννα Νασρένια ερχόταν τελευταία. Οι δύο ναύτες της είχαν μείνει στο πλοιάριο.

Η Ευθαλία Ιρντάλια είχε ήδη μπει στο οικοδόμημα μετά τον ανοιχτό εξώναο. Ένα θαλασσολίθινο μονοπάτι οδηγούσε εκεί περνώντας από αμμώδες έδαφος, φτάνοντας σε μια πύλη φρουρούμενη από ναοφύλακες, στην κορυφή μερικών σκαλοπατιών. Η περιοχή γύρω από τον Ναό δεν ήταν ιδιαίτερα ελώδης· με μια απλή αμμουδιά έμοιαζε· αλλά οι βάλτοι των Στενότοπων απλώνονταν παντού πέρα από αυτή την περιοχή, σκοτεινοί κι επικίνδυνοι.

Ο Γεράσιμος κι αυτοί που τον ακολουθούσαν διέσχισαν το θαλασσολίθινο μονοπάτι και έφτασαν στην πύλη που κι αυτή από θαλασσόλιθο ήταν φτιαγμένη, όπως κι ολόκληρο το οικοδόμημα του Ναού, το οποίο φαινόταν στον Οφιομαχητή τραχύ, βαρβαρικό σχεδόν, σε σχέση με άλλους ναούς της Έχιδνας που είχε γνωρίσει. Εξωτερικά τουλάχιστον έμοιαζε με μια μάζα από πέτρες, λάσπη, και ξύλα. Θύμιζε πελώρια χελώνα, ίσως, αν και δεν ήταν λαξευμένο σαν χελώνα.

Οι ναοφύλακες χαιρέτησαν τον Γεράσιμο αποκαλώντας τον Ιερότατε. Δεν έκαναν ερωτήσεις για τον Γεώργιο και τους συντρόφους του (αν και τους έριξαν παραξενεμένα βλέμματα), και την Ιωάννα Νασρένια φαινόταν να την αναγνωρίζουν.

Μετά την πύλη ανοιγόταν ο σηκός: μια στρογγυλή αίθουσα που στηριζόταν σε χοντρούς κίονες. Επάνω σ'αυτούς κι επάνω στους τοίχους υπήρχαν λαξεύματα με γυναίκες-φίδια και γυναίκες με φίδια γύρω τους και στην αγκαλιά τους. Επίσης, λαξεύματα με διαφόρων ειδών ερπετά και κάποια υδρόβια όντα. Πρωινό φως έμπαινε από παράθυρα ψηλά πάνω από το έδαφος. Στο κέντρο του σηκού ορθωνόταν ένα μεγάλο άγαλμα της Έχιδνας: μια γυναίκα-φίδι που στήριζε την οροφή με το ένα της χέρι, και στο άλλο χέρι βαστούσε ένα μακρύ ραβδί που έφτανε κι αυτό ως το ταβάνι, ξεκινώντας από το δάπεδο, και ήταν γεμάτο λαξευτά φίδια και σαύρες, τυλιγμένα ολόγυρά του. Το σώμα της γυναίκας ήταν από τη μέση και κάτω φιδίσιο, φυσικά, και μπροστά του ήταν αφημένες προσφορές. Τριγύρω στην αίθουσα ήταν αναμμένα πύραυλα που έκαιγαν αρωματικά φυτά. Ο χώρος ήταν πλημμυρισμένος

με γλυκές οσμές και ελαφριά θολούρα, κυρίως κοντά στο πάτωμα, δίνοντας μια μυστηριακή όψη στα πάντα.

Οι ιερωμένοι φαινόταν να έχουν μόλις ολοκληρώσει μια πρωινή τελετουργία, και τώρα όλοι – ιερείς και δόκιμοι – ήταν σε μια σχετικά ανάστατη κατάσταση καθώς οι κουβαλητές της Ευθαλίας Ιρντάλιας είχαν αφήσει το φορείο τους στο έδαφος και μια γυναίκα είχε γονατίσει, στο ένα γόνατο, δίπλα στον δηλητηριασμένο νεαρό. Ήταν ντυμένη με πράσινο χιτώνα και είχε στο πρόσωπό της τη μάσκα της ιεροσύνης. Το δέρμα της ήταν καφετί σαν του Γεράσιμου, τα μαύρα μαλλιά της φτιαγμένα ερπετοπλεξίδες. Τα δαχτυλίδια και τα βραχιόλια στα χέρια της την αναγνώριζαν ως Πρωθιέρεια του Ναού, για όσους ήξεραν να διαβάζουν αυτά τα σημάδια.

«Ο Γεράσιμος, Ιερότατη,» της είπε μια ιέρεια – γαλανόδερμη, πρασινομάλλα – που στεκόταν παραδίπλα.

Η Πρωθιέρεια ορθώθηκε, ψηλή και λιγνή σαν ερπετό, έχοντας μια πλατιά δερμάτινη ζώνη τυλιγμένη στη μέση της, διακοσμημένη με λίθους που σχημάτιζαν πλεγμένα φίδια. Από εκεί κρέμονταν σακουλάκια κι ένα θηκαρωμένο ξιφίδιο.

«Γεράσιμε...» είπε, αντικρίζοντάς τον.

«Ο νεαρός χρειάζεται τη βοήθειά μας, Πρωθιερότατη,» εξήγησε ο Γεράσιμος. «Τον δάγκωσε Γλώσσα της Κυράς.»

«Μου το είπε η μητέρα του, μόλις τώρα,» αποκρίθηκε η Πρωθιέρεια. Κι έστρεψε το βλέμμα της στην Ευθαλία Ιρντάλια. «Ο γιος σου θα σωθεί. Υπάρχει τρόπος. Έχουμε τα απαραίτητα βοτάνια, και θα προσευχηθούμε γι' αυτόν· θα τραβήξουμε μακριά του την οργή της Φαρμακερής Κυράς.»

Η Ευθαλία ξεροκατάπιε· έκανε μια σύντομη υπόκλιση. «Ευχαριστώ, Πρωθιερότατη... Ευχαριστώ.»

«Είσαι πρόθυμη να πληρώσεις για τη θεραπεία του;»

«Οτιδήποτε!»

«Δε θα χρειαστεί τόσο μεγάλο τίμημα,» είπε η Πρωθιέρεια. «Μόνο δύο χιλιάδες οκτάποδες, και η γνώση ότι θα χρωστάς μια χάρη στον Ναό την οποία μπορεί να σου ζητηθεί κάποτε να ξεπληρώσεις.»

«Ασφαλώς, Πρωθιερότατη.»

Η Όλγα αισθανθηκε την ανάσα της να κόβεται προς στιγμή καθώς άκουσε το ποσό. Δυο χιλιάδες οχτάρια!; σκέφτηκε. Οι προσευχές και τα βοτάνια σ'ετούτο τον Ναό κοστίζουν πιο πολύ απ'το ν'αγοράσεις άλογο, ή δίκυκλο, μα την Έχιδνα! Αισθανόταν νευρική, αισθανόταν τα πόδια της να μη μπορούν να μείνουν ακίνητα μέσα στις καινούργιες μπότες της. Αισθανόταν έτοιμη να γυρίσει και να φύγει αποδώ, να πάει προς τη βάρκα. Τη φρίκαραν οι ναοί, κι αυτός εδώ, νόμιζε, περισσότερο από άλλους ίσως. Είχε κάτι το... πρωτόγονο. Πώς αλλιώς να το έλεγε; Ήταν άγριος σαν σπίτι άγριων ερπετοειδών.

«Φέρνω μαζί μου κι ένα ιδιαίτερο πρόσωπο,» δήλωσε ο Γεράσιμος, μιλώντας στην Πρωθιέρεια ξανά, γιατί ήδη είχαν αρχίσει ν'ακούγονται μουρμουρητά: οι ναίτες είχαν προσέξει το Γερό Φίδι – έναν ιερό οφιόμορφο – και τον Γεώργιο – έναν ξένο με κατάμαυρο δέρμα, μάλλον εξωδιαστασιακό.

«Ιδιαίτερο πρόσωπο; Εννοείς τον ιερό οφιόμορφο, Γεράσιμε;»

«Όχι, Ιερότατη.» Έστρεψε το βλέμμα του στον Γεώργιο. «Εννοώ αυτό τον άνθρωπο. Τον Οφιομαχητή.»

Τα μάτια της Πρωθιέρειας στένεψαν. «Τον Οφιομαχητή...»

Ο Γεώργιος έκλινε το κεφάλι του προς στιγμή, σε ένδειξη σεβασμού. «Σας χαιρετώ, Πρωθιερότατη. Ήρθα να ζητήσω τη βοήθειά σας. Όχι για εμένα αλλά για τον ιερό οφιόμορφο μαζί μου.»

«Σίγουρα μοιάζεις με τον... μύθο που έχουμε ακούσει,» είπε η Πρωθιέρεια. «Ένας άντρας... κατάμαυρος στο δέρμα... πρασινομάλλης... φαινομενικά εξωδιαστασιακός... αλλά Φιλημένος από τη Μεγάλη Κυρά...» Η φωνή της ήταν σχεδόν ονειρική· τα μάτια της καρφωμένα επάνω του.

Ο Οφιομαχητής τράβηξε το σπαθί του–

Οι ναοφύλακες τράβηξαν τα δικά τους σπαθιά, ύψωσαν ενεργειακά πιστόλια προς το μέρος του.

«Δεν βρισκόμαστε σε κίνδυνο!» τους διαβεβαίωσε αμέσως ο Γεράσιμος. «Δεν βρισκόμαστε σε κανέναν κίνδυνο!»

Ο Γεώργιος κρατούσε τώρα τη λεπίδα κάθετα μπροστά του, με το πλατύ της μέρος στραμμένο στην Πρωθιέρεια, και ο Γεράσιμος είπε στην καφετόδερμη γυναίκα: «Επάνω στο όπλο είναι λαξεύματα στην Ιερατική Γλώσσα, Ιερότατη. Διαβάστε τα.»

Εκείνη πλησίασε και τα διάβασε. «Ναι,» παραδέχτηκε, «γράφει ότι ο φέρων τούτο το ξίφος είναι Φιλημένος της Μεγάλης Κυράς. Αλλά αυτό δεν φτάνει.» Κοίταξε τον Γεώργιο καταπρόσωπο. «Είσαι έτοιμος να δοκιμαστείς, για να το αποδείξεις;»

Ο Οφιομαχητής θηκάρωσε το Φιλί της Έχιδνας. «Δε θα είναι η πρώτη φορά.»

Η Πρωθιέρεια στράφηκε στην ιέρεια με το γαλανό δέρμα και τα πράσινα μαλλιά η οποία, πριν από λίγο, της είχε μιλήσει. «Ξεκινήστε την ιεουργία για τη σωτηρία του νεαρού, Γεωργία.»

«Μάλιστα, Ιερότατη.» Στράφηκε κι έκανε νόημα σε δόκιμους και σ'ακόμα έναν ιερέα.

Η Πρωθιέρεια τράβηξε από ένα σακουλάκι στη ζώνη της ένα φιαλίδιο, κοιτάζοντας ξανά τον Οφιομαχητή. «Φιλί της Έχιδνας,» είπε. «Ένας Φιλημένος δεν φοβάται να φιληθεί για δεύτερη φορά...»

«Ούτε για τρίτη. Ούτε και για χιλιοστή,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος, κρατώντας μακριά την οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. «Δεν ονομάζω τυχαία το ξίφος μου 'το Φιλί της Έχιδνας', Πρωθιερότατη.»

Η καφετόδερμη γυναίκα με τις ερπετοπλεξίδες έβγαλε το φέλλινο πώμα από το φιαλίδιο και του πρόσφερε το μικρό δοχείο. «Πιες, τότε.»

Όλων τα μάτια ήταν καρφωμένα στον Γεώργιο τώρα. Εκείνος πήρε το δηλητήριο και το ήπιε. Έσπασε το φιαλίδιο μες στη γροθιά του κι έριξε τα θραύσματα κάτω. «Χρειάζεστε κι άλλη απόδειξη, Πρωθιερότατη;»

«Λένε, επίσης, ότι ο Οφιομαχητής έχει υπερφυσική δύναμη, όπως όλοι οι Φιλημένοι, και ότι η οργή της Μεγάλης Κυράς καίει άσβεστα μέσα του...»

«Την οργή μου δεν θα ήθελες να τη γνωρίσεις,» της είπε ο Γεώργιος. Και στράφηκε σ'έναν από τους ναοφύλακες. «Εσύ – δος μου το πιστόλι σου.»

Ο άντρας δίστασε μέχρι που η Πρωθιέρεια τού έγνεψε να υπακούσει. Τότε πλησίασε τον Οφιομαχητή και του έδωσε το όπλο. Ο Γεώργιος έβγαλε τη μπαταρία από μέσα και την επέστρεψε στον ναοφύλακα. Έπιασε το πιστόλι με τα δύο χέρια και το έσπασε, χωρίς ιδιαίτερη προσπάθεια, σαν να μην ήταν από μέταλλο αλλά από ψημένο ζυμάρι. Σαν να ήταν ψεύτικο.

Φωνές και μουρμουρητά ακούστηκαν από τους ναίτες ολόγυρα. Ο ναοφύλακας που του ανήκε το πιστόλι κοίταζε με μάτια γουρλωμένα. «Συγγνώμη γι' αυτό,» του είπε ο Οφιομαχητής, ρίχνοντας το σπασμένο όπλο στα πόδια του.

Η Πρωθιέρεια δεν χρειαζόταν άλλες αποδείξεις. Δεν αμφέβαλλε πλέον ότι είχε τον Οφιομαχητή αντίκρυ της, όχι κάποιον απατεώνα. Ή, αν αυτός ο άνθρωπος δεν ήταν ο Οφιομαχητής, σίγουρα ήταν ένας Φιλημένος και, άρα, το ίδιο έκανε: ήταν ιερό πρόσωπο, ήταν ευλογημένος από τη Μεγάλη Κυρά.

Η Πρωθιέρεια συστήθηκε ως Ρέα, και τον ρώτησε τι εννοούσε λέγοντας πως είχε έρθει εδώ ζητώντας βοήθεια για τον ιερό οφιόμορφο. Κοίταξε με περιέργεια τον άποδο ερπετοειδή, διακρίνοντας το τραυματισμένο του πρόσωπο μέσα από την κουκούλα της κάπας του. «Χρειάζεται κάποια θεραπεία;»

«Όχι, Ιερότατη.» (Ο Γεώργιος ήξερε πως ήταν το ίδιο σωστό, και σε βάσμιο, ν' αποκαλέσεις μια πρωθιέρεια είτε Πρωθιερότατη είτε Ιερότατη· και τα αντίστοιχα για έναν πρωθιερέα, φυσικά.) «Χρειάζεται ένα σπίτι. Δεν μπορώ να τον έχω για πάντα μαζί μου.»

Η Ρέα έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στον Γεράσιμο.

«Θα σου εξηγήσει,» είπε εκείνος. «Εμένα μού εξήγησε καθώς πλέαμε προς τα εδώ, αν και εν συντομία. Θα ήθελα να μάθω περισσότερα.»

Η Ρέα κοίταξε την Όλγα. «Και η κυρία μαζί σου, Οφιομαχητή; –Είναι μαζί σου, σωστά;»

«Ναι. Τη λένε Όλγα. Τη γνώρισα στη Μικρυδάτια. Τη θεωρώ φίλη μου.»

«Απαγορεύεται να εισέλθει στον ενδόναο, αλλά εσύ κι ο ιερός οφιόμορφος είστε ευπρόσδεκτοι. Η Όλγα ας περιμένει εδώ. Οι δόκιμοι θα της προσφέρουν ό,τι χρειαστεί.»

Της Όλγας δεν της άρεσε καθόλου αυτό που άκουγε. Όμως ήταν σίγουρη πως ο Γεώργιος δεν θα συμφωνούσε να την αφήσει μόνη με τούτους τους παράξενους τύπους, μέσα σε τούτο το παράξενο μέρος.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος στην Πρωθιέρεια, και εκείνος και το Γερό Φίδι την ακολούθησαν προς το βάθος του σηκού μαζί με τον Γεράσιμο, ενώ η Όλγα στεκόταν ξαφνιασμένη πίσω τους, κοκαλωμένη για μια στιγμή.

Ύστερα έκανε να τους πάρει στο κατόπι, αλλά μια δόκιμη στάθηκε στον δρόμο της. «Δεν επιτρέπεται να πάτε από εκεί,» είπε. «Ελάτε να καθίσετε αποδώ, αν θέλετε.»

Η Όλγα αισθάνθηκε την παρόρμηση να το βάλει στα πόδια, να φύγει απ'τον Ναό. Αλλά μετά θυμήθηκε τι ήταν έξω από τούτο το χτίριο: ο εξώναος, η ιερή βάρκα, και οι Στενότοποι. Ο εξώναος τη φρίκαρε τόσο όσο και ο σηκός· η ιερή βάρκα ήταν αραγμένη στον εξώναο και δεν πρόκειται να απέπλεε για χάρη της· και οι Στενότοποι ήταν επικίνδυνοι βάλτοι. Η Όλγα ένιωθε ξαφνικά παγιδευμένη... Τι στις λάσπες του Λοκράθου είχε ο Γεώργιος στο μυαλό του! αναρωτήθηκε, οργισμένη.

Πήρε μια βαθιά ανάσα. «Ναι,» είπε, «πάμε. Πάμε.»

Η δόκιμη – μια λευκόδερμη, καστανή κοπέλα – χαμογέλασε, και την οδήγησε σ'ένα δωμάτιο στο πλάι του σηκού, ανάμεσα από δύο κολόνες. Υπήρχαν δυο σοφάδες εδώ, κι ένα τραπεζάκι, κι ένα μικρό παράθυρο. Και οι τοίχοι σκεπάζονταν με ταπετσαρίες που απεικόνιζαν ερπετά. Η δόκιμη τη ρώτησε αν ήθελε να της φέρει κάτι να φάει ή να πιει...

Εν τω μεταξύ, η Πρωτιέρεια οδήγησε τον Οφιομαχητή και το Γερό Φίδι στον ενδόναο και στην Εστία εκεί. Τους πρότεινε να καθίσουν. Η αίθουσα ήταν μικρότερη από τον σηκό, φυσικά, και θύμιζε στον Γεώργιο άλλες Εστίες που είχε δει σε ναούς της Έχιδνας: ένας χώρος για συγκεντρώσεις των ιερωμένων. Ένα τραπέζι στο κέντρο, καθίσματα τριγύρω. Ιερές απεικονίσεις στους τοίχους. Ένα μεγάλο τζάκι αναμμένο στη γωνία.

Αφού κάθισαν γύρω απ'το τραπέζι – εκείνος, το Γερό Φίδι, η Ρέα, και ο Γεράσιμος – και μια δόκιμη τούς έφερε ποτά και πρόχειρα φαγητά, ο Γεώργιος διηγήθηκε πώς είχε γνωρίσει τον ερπετοειδή και πώς είχε καταλήξει εδώ. Ήταν μεσημέρι πλέον όταν τελείωσε την ιστορία του, έχοντας μιλήσει, εκτός των άλλων, και για την υποδοχή που δέχτηκε από τους Σελκόνιους ερπετοειδείς. Δεν ήταν φιλικοί, όχι μόνο προς εκείνον (όπως συνήθως ήταν οι περισσότεροι ερπετοειδείς), αλλά ούτε καν προς το Γερό Φίδι. Η Πρωτιέρεια είπε, τότε: «Οι ιεροί οφιομόρφοι των Σελκόνιων Δασών είναι πολύ άγριοι. Η οργή της Φαρμακερής Κυράς πολύ ισχυρή μες στην ψυχή τους.»

Όταν είχε ολοκληρώσει την αφήγησή του, ο Γεώργιος πρόσθεσε: «Ελπίζω, στους Στενότοπους, οι ερπετοειδείς να είναι πιο φιλικοί. Γιατί, αν ούτε εδώ δεν μπορώ ν'αφήσω το Γερό Φίδι, είμαι πραγματικά προβληματισμένος για το τι θα κάνω. Δε γίνεται να συνεχίσω να το έχω μαζί μου ενώ ταξιδεύω.»

«Καταλαβαίνω,» αποκρίθηκε η Ρέα. Τώρα πλέον, κι άλλοι ναΐτες είχαν έρθει στην Εστία, από κάποια ώρα: ιερωμένοι, και δόκιμοι επίσης. Παρακολουθούσαν σιωπηλά, ατενίζοντας τον Φιλημένο με δέος – ένα ζωντανό θαύμα. «Οι ιεροί οφιόμορφοι των Στενότοπων πρέπει να σε προειδοποιήσω ότι είναι κι αυτοί αρκετά άγριοι, αλλά λιγότερο από εκείνους των Σελκόνιων Δασών. Και με μία συγκεκριμένη ο Ναός μας έχει πολύ καλές σχέσεις. Το όνομά της είναι Σαπφώ.»

«Πού μπορώ να τη βρω;»

«Συνήθως, εκείνη έρχεται στον Ναό για να μας προσφέρει τις γνώσεις της.»

«Κι αν δεν είμαι πρόθυμος να περιμένω;»

«Το σπίτι της δεν είναι μακριά, αλλά βρίσκεται μέσα στους Στενότοπους· κι αν δεν ξέρεις πώς να το βρεις θα χαθείς, Οφιομαχητή. Ακόμα και για κάποιον σαν εσένα οι Στενότοποι είναι επικίνδυνοι. Εμείς δεν τολμάμε να πάμε βαθιά στο εσωτερικό τους χωρίς πολύ καλό λόγο.»

«Δεν μπορείτε, δηλαδή, να μου δώσετε κατευθύνσεις ώστε να φτάσω στο σπίτι της Σαπφώς, Πρωθιερότατη; Μένει μόνη της; Δεν είναι μέσα σε κάποια φυλή;»

«Μένει μόνη,» αποκρίθηκε η Ρέα, «αλλά όλες οι φυλές τη σέβονται. Εμείς την αποκαλούμε 'Οφιοκυρά'.»

«Μπορείτε να μου δώσετε κατευθύνσεις για να πάω στο σπίτι της;» ρώτησε ξανά ο Γεώργιος.

«Μπορώ. Πρέπει ν'ακολουθήσεις συγκεκριμένα... σημάδια στους βάλτους για να φτάσεις εκεί. Θα σου εξηγήσω, αν αποφασίσεις ότι όντως θέλεις να πας. Σήμερα, όμως, θα σου πρότεινα να περιμένεις στον Ναό. Είναι ήδη μεσημέρι, και τώρα, τον χειμώνα, νυχτώνει γρήγορα. Και δεν είναι να τριγυρίζεις νύχτα στους Στενότοπους.»

Ο Γεώργιος όφειλε να παραδεχτεί, σιωπηλά, ότι η Πρωθιέρεια είχε δίκιο. Αλλά δεν φοβόταν για τον εαυτό του· φοβόταν για την Όλγα (που έλεγε, η ανόητη, πως ήθελε να τον ακολουθήσει μες στα έλη) και για

το Γερό Φίδι (που έπρεπε να τον ακολουθήσει). «Θα διανυκτερεύσουμε στον Ναό, τότε, αν είμαστε ευπρόσδεκτοι.»

«Ασφαλώς και είστε. Αλλά η φίλη σου, η Όλγα, θα κοιμηθεί στον ξενώνα. Εσύ κι ο ιερός οφιόμορφος μπορείτε να–»

«Κι εμείς στον ξενώνα θα περάσουμε τη νύχτα, Ιερότατη, αν δεν υπάρχει πρόβλημα.»

Μετά από τη συζήτησή του με την Πρωθιέρεια, ο Οφιομαχητής βρήκε την Όλγα στο καθιστικό πλάι στον σηκό, καθισμένη σ'έναν από τους σοφάδες και μοιάζοντας νευρική, φοβισμένη. Μπροστά της, στο τραπέζακι, ήταν ένα ποτήρι Αίμα της Έχιδνας κι ένα μπολ με αποξηραμένους καρπούς, τα οποία δεν φαινόταν να έχει αγγίξει. Δίπλα τους βρισκόταν, επίσης, ένα τασάκι γεμάτο αποτσίγαρα· κι ακόμα ένα τσιγάρο ήταν τώρα αναμμένο στο χέρι της.

«Γιατί μ'άφησες εδώ;» είπε, τσυριχτά, η Όλγα καθώς τινάζοταν όρθια. Ήταν μόνοι τους στο καθιστικό – εκείνη, ο Γεώργιος, και το Γερό Φίδι. «Γιατί δεν τους είπες νάρθω κι εγώ μαζί;»

«Δε θα σε δέχονταν.» Κρατούσε μακριά την οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου.

«Έλα τώρα! Είσαι ο Οφιομαχητής!»

«Ακόμα κι ο Οφιομαχητής δεν μπορεί να αγνοεί το τυπικό του Ναού, Όλγα.» Ο Γεώργιος έσκυψε και πήρε έναν αποξηραμένο καρπό από το μπολ. Τον δάγκωσε.

Το Γερό Φίδι τον μιμήθηκε, μοιάζοντας πεινασμένο.

«Και μ'άφησες μόνη μου εδώ! Αν τίποτα συνέβαινε; Το μέρος είναι άγριο!»

Ο Γεώργιος ρουθούνισε. «Άγριο;... Ναι, αυτός ο Ναός είναι, όντως, πιο 'άγριος' από άλλους, θα μπορούσες να πεις· αλλά εξακολουθεί να είναι Ναός της Έχιδνας, Όλγα. Είσαι ασφαλής εδώ.»

Εκείνη τράβηξε μια τζούρα απ'το τσιγάρο της και, με καπνό να βγαίνει απ'τα χείλη της, είπε: «Δεν τους γουστάρω τους ναούς, εντάξει;» χαμηλόφωνα, για να μην την κρυφακούσουν οι ναΐτες που σκεφτόταν ότι ίσως να στέκονταν απέξω. «Με φρικόζουν.»

«Εσύ ήθελες να έρθεις,» της θύμισε ο Γεώργιος, και το βλέμμα του είχε αgridείψει τα αβλεφάριστα μάτια του της θύμιζαν σπαθιά.

Η Όλγα χτύπησε νευρικά το μποτοφορεμένο πόδι της στο χαλί του πατώματος. «Γαμώτο! Μη μ'εγκαταλείπεις έτσι, εντάξει; Όχι εδώ μέσα!»

«Θα κοιμηθούμε μαζί στον ξενώνα,» την πληροφόρησε ο Γεώργιος. «Και τώρα δεν δέχτηκα να γευματίσω με τους ιερωμένους στην Εστία... για χάρη σου.»

«Με σκέφτηκες...»

«Μην παίζεις με τα μάτια της Σιλοάρνης,» την προειδοποίησε ο Οφιομαχητής. «Κάθισε.» Έδειξε τον σοφά απ'τον οποίο η Όλγα είχε σηκωθεί. «Οι δόκιμοι σύντομα θα μας φέρουν φαγητά.»

Η Όλγα κάθισε και, πράγματι, σύντομα οι δόκιμοι τούς έφεραν φαγητά και ποτά τα οποία ακούμπησαν στο τραπεζάκι και σ'άκόμα ένα τραπεζάκι – ένα λυόμενο που κουβαλούσαν μαζί τους. Ρώτησαν αν ο Φιλημένος θα επιθυμούσε κάτι περισσότερο. Εκείνος αποκρίθηκε ότι όλα ήταν εντάξει, και τους ευχαρίστησε· οπότε και αποχώρησαν.

Εν τω μεταξύ, μέχρι να έρθουν οι δόκιμοι, είχε ξεκινήσει να λέει στην Όλγα για τη Σαπφώ και τους Στενότοπους, και τώρα, καθώς άρχιζαν να τρώνε, ολοκλήρωσε όσα είχε να πει, που δεν ήταν και πολλά.

«Θα περιμένουμε εδώ, λοιπόν; Στον Ναό;» Η Όλγα είχε πάρει ένα πιάτο με ζυμαρικά στο χέρι και έτρωγε μ'ένα πιρούνι. Τα ζυμαρικά ήταν σκεπασμένα με γλυκιά, κίτρινη σάλτσα και είχαν ανάμεσά τους κομματάκια από ξηρούς καρπούς και κρέας.

«Γι'απόψε, ναι.»

«Αύριο σκέφτεσαι να πάμε στους Στενότοπους;»

Ο Γεώργιος δάγκωσε το μισό τηγανητό κρυπτόψαρο που ήταν καρυωμένο σ'ένα ξυλάκι, και, μασώντας, θύμισε στην Όλγα: «Εσύ ήθελες νάρθεις μαζί μου.»

«Μη μου το ξαναπείς αυτό, γαμώτο! Ναι, εγώ ήθελα να έρθω. Και λοιπόν;»

«Δεν είσαι υποχρεωμένη να μ'ακολουθήσεις στους βάλτους...»

«Και να κάνω τι; Να μείνω στον Ναό; Μόνη μου; Καλύτερα οι βάλτοι!»

«Οι περισσότεροι λογικοί άνθρωποι δεν θα συμφωνούσαν μαζί σου. Τέλος πάντων. Όπως νομίζεις.» Έβαλε στο στόμα του και το υπόλοιπο κρυπτόψαρο κι έριξε το ξυλάκι σ'ένα πιάτο.

«Θα πάμε αύριο στους Στενότοπους, λοιπόν;»

«Ίσως. Θα δούμε.»

«Δε μας επείγει να συναντήσουμε αυτή τη Σαπφώ, έτσι δεν είναι; Θέλω να πω... το Γερό Φίδι είναι μαζί μας εδώ και τόσες μέρες. Από τότε που φύγαμε απ'τη Νερκάλη—»

«Αυτή η υπόθεση πρέπει, όμως, να τελειώσει!» είπε απότομα ο Οφιομαχητής. Κι έριξε ένα βλέμμα στον ερπετοειδή που έτρωγε με όρεξη από ένα πιάτο με βραστά χόρτα και μανιτάρια.

Το Γερό Φίδι δεν έδωσε σημασία. Αν και διαισθανόταν μια κάποια ταραχή από τον συγγενή-κι-Αφέντη του, το φαγητό τού άρεσε πολύ.

Η Όλγα δεν συνέχισε την κουβέντα. Ανασηκώνοντας τους ώμους, είπε μονάχα: «Εντάξει,» και ήπια μια γουλιά Αίμα της Έχιδνας από την κούπα της.

Αφού είχαν φάει και κάθονταν πλέον στον σοφά καπνίζοντας και κάνοντας ελαφριά κουβέντα, ο Γεράσιμος ήρθε να τους συναντήσει, ρωτώντας αν όλα ήταν ικανοποιητικά.

«Ασφαλώς και ήταν,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος. «Και συγνώμη, ξανά, που δεν δέχτηκα να φάω μαζί σας στην Εστία· αλλά δεν ήθελα ν'αφήσω την Όλγα μόνη της.»

«Καταλαβαίνουμε,» είπε ο Γεράσιμος. «Ούτε η Πρωθιέρεια ούτε κανείς άλλος προσβλήθηκε, Οφιομαχητή.» Και δήλωσε πρόθυμος να τους οδηγήσει στον ξενώνα και, εν συνεχεία, να τους ξεναγήσει στον Ναό. Την Όλγα, εξήγησε, δεν μπορούσε βέβαια να τη βάλει στον ενδόναο, αλλά θα την πήγαινε σε όσα μέρη επιτρεπόταν να την πάει.

Εκείνη φάνηκε να μην ξέρει τι ν'απαντήσει σ'αυτό, όμως ο Γεώργιος σκούνησε ελαφρά το γόνατό της με το δικό του, καθώς κάθονταν πλάι-πλάι στον σοφά, και η Όλγα είπε τελικά: «Ευχαριστώ,» και πρόσθεσε σαν να το είχε ξεχάσει: «Ιερότατε.»

Ο Γεράσιμος ένευσε προς τη μεριά της, και ρώτησε: «Θα έρθετε τώρα;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος, και πήρε την Ευθαλία από τον σοφά, όπου την είχε αφήσει ανάμεσα στον εαυτό του και την Όλγα. Το φίδι κρύφτηκε μες στο μανίκι του, κουλουριάστηκε γύρω απ'τον πήχη του.

Ο ξενώνας του Ναού δεν ήταν μακριά από το καθιστικό. Βρισκόταν κι αυτός παράπλευρα του σηκού, από την ίδια μεριά. Ήταν ένας μικρός διάδρομος με πέντε πόρτες στον έναν τοίχο. Η κάθε πόρτα οδηγούσε

σ'ένα μικρό δωμάτιο με κρεβάτι και στενό παράθυρο – μια τρύπα ουσιαστικά. Στον δεξή τοίχο κάθε δωματίου ήταν ζωγραφισμένο ένα σύμβολο της Θρησκείας της Έχιδνας: ένα φίδι που σχημάτιζε πολλές σπείρες με το σώμα του αλλά το κεφάλι του έβγαινε προς τα επάνω, όρθιο. Θύμιζε δίσκο απ'τον οποίο προεξέχει μια γραμμή, αν το έβλεπες από μακριά. Θύμιζε, επίσης, δοχείο. Ίσως γι'αυτό κιόλας να ονομαζόταν Αειδόχος Όφρις, υπέθετε ο Γεώργιος.

Τα πέντε δωμάτια δεν είχαν ξεχωριστή τουαλέτα το καθένα, αλλά υπήρχε μια πόρτα στο βάθος του διαδρόμου η οποία οδηγούσε σε μια μικρή τουαλέτα με ντους μαζί.

Το ένα δωμάτιο το είχε ήδη καταλάβει η Ευθαλία Ιρντάλια, τα άλλα δύο οι κουβαλητές που είχαν φέρει τον δηλητηριασμένο γιο της· επομένως, μόνο δύο έμεναν άδεια. «Δυστυχώς,» είπε ο Γεράσιμος, «αυτό είναι ένα από τα προβλήματα του Ναού όταν έχουμε πολλούς επισκέπτες, το οποίο ακόμα δεν έχει λυθεί επειδή, κατά κανόνα, δεν έχουμε πολλούς επισκέπτες.»

«Η Καπετάνισσα του Ερπετού της Ακτής δεν θα διανυκτερεύσει εδώ;» ρώτησε ο Γεώργιος. Την είχε χάσει από τότε που η Πρωτιέρεια τον είχε οδηγήσει στον ενδόναο.

«Έχει ήδη αποχωρήσει,» αποκρίθηκε ο Γεράσιμος. «Δεν μένει ποτέ στον Ναό τις νύχτες. Δεν υπάρχει λόγος. Η Ερνέγγη είναι κοντά όταν πλέεις με μηχανοκίνητο πλοίο.»

Ύστερα, ξενάγησε τον Οφιομαχητή, την Όλγα, και το Γερό Φίδι σε άλλα μέρη του Ναού, μέσα στο κεντρικό οικοδόμημα αλλά και έξω από αυτό, στις παρυφές των βάλτων και κοντά στον εξώναο. Στην αμμουδιά κρύβονταν αρκετά ερπετά, παρατήρησε η Όλγα, κουλουριασμένα εκεί, κάτω από την άμμο, διαχειμάζοντας. Σε κάποια στιγμή, πάτησε ένα φίδι κατά λάθος, κι αυτό όρθωσε το κεφάλι του αγριεμένα. Αλλά ο Γεράσιμος τού σφύριξε μ'έναν συγκεκριμένο τρόπο και αμέσως ηρέμησε.

«Δηλητηριώδες;» ρώτησε η Όλγα, νιώθοντας τον φόβο της να περνά και να φεύγει σαν παγερό νερό απ'τη ράχη της.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Γεράσιμος. «Αλλά δεν θα σε δάγκωνε. Όχι αμέσως, τουλάχιστον. Τα ερπετά που κατοικούν στην άμμο – στην ιερή άμμο, όπως τη λέμε – είναι φιλικά. Είναι συνηθισμένα στην παρουσία

ανθρώπων, και αντιλαμβάνονται την ιερότητα του μέρους... όπως και του Οφιομαχητή.» Αρκετά από αυτά είχαν υψώσει τα κεφάλια τους, παρότι χειμώνας και παρότι σούρουπο, για να κοιτάξουν τον Φιλημένο. Τον διαισθάνονταν, κι εκείνος τα διαισθανόταν. Καταλάβαινε πως τον χαιρετούσαν, με σεβασμό. Η Ευθαλία σάλευε νευρικά κάτω απ'το μανίκι του, σαν να ζήλευε.

Η νύχτα δεν ήταν μακριά. Τα μοναδικά φώτα έξω απ'τον Ναό ήταν τα αναμμένα πύραυνα στις πλατφόρμες του εξώναου και τα δύο πύραυνα εκατέρωθεν της κεντρικής εισόδου που οδηγούσε στον σηκό. Οι Στενότοποι φάνταζαν απειλητικοί και κατασκότεινοι πέρα από την αμμουδιά, μια μεριά της οποίας οι ναΐτες είχαν μετατρέψει σε λαχανόκηπο και τώρα εκεί είχε οδηγήσει ο Γεράσιμος τον Οφιομαχητή, την Όλγα, και το Γερό Φίδι. «Το έδαφος είναι πολύ εύφορο εδώ,» τους είπε, «και ό,τι βγαίνει πολύ νόστιμο.»

«Το διαπιστώσαμε,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος.

Η Ρέα τούς περίμενε στην είσοδο του σηκού όταν, ύστερα από λίγο, επέστρεψαν εκεί, και ζήτησε να μάθει από πού ήταν η Όλγα.

Εκείνη προς στιγμή αισθανόταν να έχει μπερδέψει τη γλώσσα της· αλλά, βλέποντας πως όλοι περίμεναν μια απάντηση από αυτήν, και πως ο Γεώργιος δεν πρόκειται να μιλούσε για χάρη της, είπε: «Από την Ηλβάρη, Ιερότατη.»

«Ο Οφιομαχητής μάς είπε ότι ήρθατε από τη Νερκάλη...»

«Δεν τη συνάντησα στην Ηλβάρη, Πρωθιερότατη. Δεν έχω ακόμα επισκεφτεί τη συγκεκριμένη πόλη.»

«Οι φήμες για εσένα μαρτυρούν ότι βρέθηκες ναυαγός έξω από έναν ναό στην Κεντρυδάτια...» είπε η Ρέα καθώς βηματίζουν μες στον σηκό τώρα. Μπροστά από το ψηλό άγαλμα της Έχιδνας, ιερείς και δόκιμοι ξεκινούσαν μια ιεροτελεστία. Ανάμεσά τους ήταν ξαπλωμένος ο γιος της Ευθαλίας, επάνω σ'ένα στρώμα από πλεγμένα χόρτα και κλωνάρια. Μικρά πύραυνα ανέδιδαν καπνούς γύρω του. Η μητέρα του δεν ήταν μακριά· στεκόταν παραδίπλα και παρακολουθούσε, κάνοντας με τα δάχτυλα των χεριών της τις Ιερές Σπείρες, ένα σύμβολο της Έχιδνας: ο δείκτης και ο αντίχειρας ενωμένοι, σχηματίζοντας κύκλο, τα υπόλοιπα δάχτυλα τεντωμένα, και τα δύο χέρια κοντά-κοντά, έτσι ώστε

τα τεντωμένα δάχτυλά τους να πλέκονται και οι δύο κύκλοι να βρίσκονται ο ένας πίσω από τον άλλο.

Δυο ιερείς μουρμούριζαν μια ψαλμωδία· μια ιέρεια – η Γεωργία – ήταν γονατισμένη πλάι στον δηλητηριασμένο νεαρό, αλείφοντας κάποιου είδους έλαιο στο πρόσωπό του.

Ο Οφιομαχητής απορούσε μ'όλα τούτα. Δεν ήταν απαραίτητα για να θεραπευτεί κάποιος από τη Γλώσσα της Κυράς (που το φίδι και το δηλητήριο είχαν το ίδιο όνομα). Τουλάχιστον εκείνος μπορούσε να θεραπεύσει κάποιον βάζοντάς τον μόνο να πιεί ένα συγκεκριμένο μίγμα. Αλλά οι ιερωμένοι της Έχιδνας έκαναν πολλά πράγματα για χάρη της ιεροτελεστίας και του τυπικού, όπως είχε ήδη διαπιστώσει αρκετές φορές στην Υπερυδάτια.

Τώρα απάντησε στην Πρωθιέρεια: «Ναι, βρέθηκα στον Ναό του Πλοκαμιού των Ναυαγίων» (όπου το τυπικό είναι αρκετά διαφορετικό από το δικό σας, πρόσθεσε νοερά: εκτός των άλλων, εκεί οι γυναίκες και οι άντρες είχαν αυστηρά διαχωρισμένους ρόλους· εδώ δεν φαινόταν να ισχύει το ίδιο), και συνέχισε εξηγώντας της πως είχε χάσει τη μνήμη του, δεν θυμόταν τίποτα από το παρελθόν του. Μήπως, παρ'ελπίδα, η Πρωθιέρεια ή ο Γεράσιμος είχαν ακούσει για ένα εξωδιαστασιακό σκάφος που χάθηκε, μέσα σε άγρια θύελλα, προ διετίας; Μάλλον, βόρεια της Κεντρυδάτιας;

Δεν ήξεραν τίποτα.

Πράγμα που δεν τον εξέπληξε... και το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου κρατούσε μακριά την οργή του.

Το πρωί, ο Οφιομαχητής βγήκε απ'το δωμάτιό του στον ξενώνα – το οποίο μοιραζόταν με το Γερό Φίδι – και χτύπησε την πόρτα του δωματίου της Όλγας. Εκείνη, ύστερα από μια στιγμή, μισάνοιξε.

«Σε ξύπνησα;»

«Ναι.»

«Κοιμήθηκες καλά;» Χτες βράδυ, του έλεγε πως ήθελε να κοιμηθούν στο ίδιο δωμάτιο – τη φρίκαρε ο Ναός – αλλά ο Γεώργιος είχε αρνηθεί, λέγοντάς της να μην είναι ανόητη. Δεν χωρούσαν κι οι τρεις σε ένα από αυτά τα μικρά δωμάτια, δεν θα ήταν άνετα· και δεν ήθελε ν'αφήσει το Γερό Φίδι μόνο του. («Σε νοιάζει γι'αυτόν περισσότερο; Τι να πάθει αυτός;»)

«'Αυτός' δεν μιλά τη γλώσσα των ναϊτών, Όλγα. Εσύ τη μιλάς. Και δεν υπάρχει κίνδυνος εδώ μέσα, ούτως ή άλλως. Τι σε φοβίζει; Δεν καταλαβαίνω.»

Δεν του έδωσε εξηγήσεις, αλλά, φανερά, θύμωσε μαζί του.)

«Καλά; Σε τέτοιο μέρος;»

«Καλά κοιμήθηκες, λοιπόν,» συμπέρανε ο Γεώργιος.

«Θα φύγουμε;»

«Θα δούμε.»

Ο Οφιομαχητής επέστρεψε στο δωμάτιό του, όπου τον περίμεναν η Ευθαλία στο κρεβάτι του και το Γερό Φίδι κουλουριασμένο στο πάτωμα, παραδίπλα, επάνω στο μαλακό χαλί που είχε στρωθεί από μια δόκιμη ειδικά για τον ερπετοειδή.

Η Όλγα βγήκε απ'το δικό της δωμάτιο και πήγε στην τουαλέτα. Ύστερα, πλησίασε την πόρτα του δωματίου του Γεώργιου η οποία ήταν αφημένη μισάνοιχτη. «Λοιπόν;» είπε.

«Βάλε τις μπότες σου, πρώτα,» τη συμβούλεψε ο Οφιομαχητής βλέποντάς την ξυπόλυτη. «Τα φίδια δαγκώνουν στους βάλτους, ακόμα κι αν είσαι μαζί μου, και τα αγκάθια τρυπάνε.»

Η Όλγα χαμογέλασε. «Φεύγουμε, δηλαδή, ε;»

«Δεν είμαι σίγουρος ακόμα.» Ήταν καθισμένος οκλαδόν επάνω στο κρεβάτι, με την Ευθαλία απλωμένη τώρα στους ώμους του.

Η Όλγα κατσούφιασε ξανά. Πήγε στο δωμάτιό της, φόρεσε τις μπότες και την κάπα της, πήρε τον σάκο της, και ξαναβγήκε. «Είμαι έτοιμη,» δήλωσε πλησιάζοντας την πόρτα του Γεώργιου.

Εκείνος σηκώθηκε, και οι τρεις τους (τέσσερις, αν υπολόγιζες και την Ευθαλία που εξακολουθούσε να είναι απλωμένη στους ώμους του Οφιομαχητή) έφυγαν από τον ξενώνα πηγαίνοντας στον σηκό. Ο γιος της Ευθαλίας Ιρντάλιας ήταν ακόμα ξαπλωμένος κάτω από το άγαλμα της Έχιδνας, επάνω σ'εκείνο το φυτικό στρώμα. Η μητέρα του ήταν γονατισμένη πλάι του, ψιθυρίζοντάς του. Οι ναΐτες έκαναν μια πρωινή τελετουργία. Η ίδια η Ρέα ήταν εκεί, συμμετέχοντας ηγετικά.

Ο Γεώργιος πλησίασε τη Γεωργία – τη γαλανόδερμη, πρασινομάλλα ιέρεια που χτες φαινόταν να είχε αναλάβει τη θεραπεία του νεαρού, και η οποία τώρα στεκόταν παράμερα μες στον σηκό, μάλλον πολύ

κουρασμένη από τις χτεσινές της δραστηριότητες για να συμμετάσχει στη σημερινή τελετουργία.

«Είναι εντάξει ο μικρός;» τη ρώτησε ο Οφιομαχητής.

Εκείνη ένευσε. «Έχει αρχίσει να συνέρχεται. Η Μεγάλη Κυρά αποτραβά την οργή της.»

«Τι βοτάνια χρησιμοποιείτε, αν επιτρέπεται;» θέλησε να μάθει ο Οφιομαχητής, από περιέργεια.

Αλλά η ιέρεια δεν πρόλαβε ν'απαντήσει. Το βλέμμα της, και όχι μόνο το δικό της, πήγε ξαφνικά προς την είσοδο του σηκού όπου μια φιγούρα είχε μόλις παρουσιαστεί μες στο πρωινό φως της Υπερυδάτιας. Μια φιγούρα που φάνταζε σκοτεινή εκεί όπου στεκόταν. Μια φιγούρα που έμοιαζε με την ίδια την Έχιδνα. Σαν η Φαρμακερή Κυρά να είχε αποφασίσει να κάνει αυτοπροσώπως την εμφάνισή της.

Ήταν μια άποδη ερπετοειδής: ανθρώπινη γυναίκα από τη μέση κι επάνω, φίδι από τη μέση και κάτω. Μ'ένα μακρύ ραβδί στο χέρι, όπως αυτό που κρατούσε το ψηλό άγαλμα στο κέντρο του σηκού. Και, επίσης όπως αυτό που κρατούσε το άγαλμα, επάνω στο ραβδί της ερπετά ήταν τυλιγμένα. Ζωντανά, όμως, όχι λαξευτά.

Το Γερό Φίδι έβγαλε ένα μακρόσυρτο σύριγμα αντικρίζοντάς την.

«Πρωθιερότατη!» αναφώνησε η Γεωργία, γιατί η Ρέα δεν είχε προσέξει την ερπετοειδή, έχοντας στραμμένη την πλάτη της προς την είσοδο του σηκού καθώς ιερουργούσε. «Η Οφιοκυρά Σαμφώ είναι εδώ!»

8

«Δε μπορούμε να τους αφήσουμε να μας παγιδέψουν εδώ,» λέω στους στασιαστές της Σαλντέρια καθώς είμαστε συγκεντρωμένοι μέσα στο φυλάκιο της Νότιας Πύλης. «Αν μας αποκλείσουν κι αρχίσουν να μας χτυπάνε, και δεν μπορούμε να κρατήσουμε την πύλη, τότε ο μόνος δρόμος διαφυγής θα είναι έξω από την πόλη, στα περίχωρά της· κι εκεί πιθανώς να μας κυνηγήσουν ενώ θα είμαστε ακάλυπτοι.»

«Δεν είναι δυνατόν να προτείνεις να εγκαταλείψουμε τη Νότια Πύλη, Οφιομαχητή!» λέει η Ευγενία, η Έκτη Οχιά της Σαλντέρια, ατενίζοντάς με με την άγρια, στρογγυλοπρόσωπη, καφετόδερμη όψη της. «Ο αγώνας μας—»

«Όχι,» τη διακόπτω, «δεν σας προτείνω να εγκαταλείψετε την πύλη. Αλλά ούτε μπορείτε να μείνετε εδώ αν θέλετε να νικήσετε τους Ηρμάντιους. Όχι όλοι, τουλάχιστον. Θα σας—»

«Μας λες, δηλαδή, να βγούμε και να τους αντιμετωπίσουμε στους δρόμους;» έκανε ο Μάρκος, ο Έκτος Όφρις της Σαλντέρια, το Τέκνο από τα Φουγάρα. «Αυτό θάνατο χειρότερο!»

«Ένα μέρος των δυνάμεών μας θα μείνει στην πύλη και στα τείχη γύρω της,» τους εξηγώ, «και οι υπόλοιπες δυνάμεις μας θα απλωθούν στα οικοδομήματα και στους δρόμους βόρειά της. Θα στήσουμε ενέδρα στους Ηρμάντιους. Αλλά πρέπει να το κάνουμε γρήγορα – δεν έχουμε χρόνο.»

«Σίγουρα δεν έχουμε χρόνο,» επιβεβαιώνει ο άντρας που μας έφερε τα νέα για τον ερχομό των Ηρμάντιων από τα ανατολικά – ο Ευσέβιος, ο Τεσσαρακοστός-Τρίτος Όφρις της Σαλντέρια (όπως μου είπε πριν από λίγο ο Ζαχαρίας), ένας από τους παρατηρητές-ανιχνευτές-κατασκόπους μας – γαλανόδερμος και μαυρομάλλης, με μουστάκια σαν γάτου. «Μας πλησιάζουν χωρίς καθυστέρηση. Αν είναι να γίνει κάτι, πρέπει να γίνει αμέσως. Πρέπει να γίνει τώρα.»

«Θα την προσπεράσουν την ενέδρα μας,» λέει ο Μάρκος. «Αν έρχονται με όλους τους μαχητές τους και όλα τους τα οχήματα—»

«Η ενέδρα μας δεν θα στηθεί για να τους σταματήσει απ'το να φτάσουν στην πύλη. Θα στηθεί για να τους χτυπήσει απ'τα νώτα και τα πλάγια καθώς θα έχουν φτάσει στην πύλη,» εξηγώ, και τους βλέπω ν'αρχίζουν τώρα να καταλαβαίνουν. «Βιαστείτε!» τους λέω. «Είναι το καλύτερο που μπορούμε να κάνουμε, δεδομένης της κατάστασης.» Και δεν το αμφιβάλλω καθόλου· έχω θυμηθεί τις μέρες μου ως μισθοφόρος στη Μικρυδάτια. «Τα υπόλοιπα θα σας τα πω καθοδόν. Πάμε!»

Δε φέρνουν άλλες αντιρρήσεις, ευτυχώς· βγαίνουμε απ'το φυλάκιο και συγκεντρώνουμε τους μαχητές μας, δίνουμε διαταγές. Μια μερίδα μένουν στη Νότια Πύλη και στα τείχη γύρω της, έχοντας υπό τον έλεγχό τους τα μεγάλα όπλα εκεί – γιγαντοβαλλίστρες, πυροβόλα κανόνια, ένα ηχητικό κανόνι – κι έχοντας υψώσει τη σημαία του Διπλού Καταβροχθιστή στις επάλξεις, να φωτίζεται από το χειμερινό φεγγαρόφωτο καθώς κυματίζει. Οι υπόλοιποι χωριζόμαστε μες στους δρόμους βόρεια της Νότιας Πύλης· ανεβαίνουμε σε μπαλκόνια και σε ταράτσες πολυκατοικιών, κρυβόμαστε μέσα σε πιλοτές και αυλές και σοκάκια. Εκεί όπου παρουσιάζονται εμπόδια – κλειδωμένες πόρτες, για παράδειγμα – προσφέρω τη βοήθειά μου, σπρώχνοντας, σπάζοντας με ευκολία. Κατά τα άλλα, άνθρωπο δεν βλέπουμε. Οι φρουροί της Σαλντέρια και οι μισθοφόροι των Ηρμάντιων που ήταν εδώ έχουν αποδεκατιστεί και υποχωρήσει· και οι κάτοικοι της περιοχής είναι κλειδαμπαρωμένοι στα σπίτια τους.

Προετοιμαζόμαστε όσο πιο γρήγορα μπορούμε για τους καινούργιους εχθρούς που έρχονται εναντίον μας. Και ο χρόνος δεν μας περισσεύει. Ούτε καν μας φτάνει, θα μπορούσες να πεις.

Ακούμε τα πολεμικά οχήματα να ζυγώνουν, κυλώντας πάνω στο πλακόστρωτο. Ακούμε εκατοντάδες μοτοποφορεμένα πόδια να βαδίζουν. Ακούμε οπλές αλόγων να χτυπάνε στους δρόμους. Ακούμε κι έναν έλικα στον ουρανό: ακόμα ένα ελικόπτερο, αλλά όχι σαν τα προηγούμενα. Αυτό δεν είναι της φρουράς της Σαλντέρια. Αυτό είναι καθαρά πολεμικό. Μεγαλύτερο, και μ'ένα πολυβόλο εκατέρωθέν του – ένα κάτω από κάθε φτερό. Τα πυροβόλα όπλα υπολειπονται στην

Υπερυδάτια αλλά δεν παύουν να είναι επικίνδυνα όταν σε σημαδεύουν από τον αέρα.

Αυτό το ελικόπτερο πρέπει να βγει από τη μέση. Δίχως καθυστέρηση.

Είναι μαζί με τους πρώτους που έρχονται προς τη Νότια Πύλη – μαζί με τους ανιχνευτές του μικρού στρατού που, σε σύγκριση με τον δικό μας αστικό στρατό, μοιάζει μεγάλος. Τα πάντα είναι σχετικά στο Γνωστό Σύμπαν, όπως ξέρω πολύ καλά από το μυστηριώδες παρελθόν μου.

Είμαι γονατισμένος στο ένα γόνατο, τώρα, επάνω σε μια ταράτσα, και κοντά μου βρίσκονται αρκετές σαβούρες ευτυχώς.

«Μείνετε στις θέσεις σας,» λέω στους συμμαχητές μου – ανάμεσα στους οποίους είναι και η Λουκία (μαζί με τον γάτο της), ο Λεωνίδας, η Μάρθα (η γυναίκα του παλιού μου φίλου, του Κοσμά), ο Στέργιος (το Τέκνο από την Ωραιόδρομη), και ο Γεννάδιος ο Χταποδάς. «Ό,τι κι αν γίνει, μείνετε στις θέσεις σας,» τονίζω. «Μη σας μπει καμιά ηλίθια ιδέα να με βοηθήσετε. Μείνετε κρυμμένοι, και καλά καλυμμένοι.»

Βγαίνω από την κάλυψή μου και πλησιάζω ένα σωρό από σαβούρες. Αρπάζω έναν μεγάλο τροχό που, μα τους θεούς, δεν μπορώ να φανταστώ πώς κατέληξε εδώ, επάνω στην οροφή πολυκατοικίας, αλλά πρέπει σίγουρα να ευχαριστήσω τη Σιλοάρνη γι' αυτό. Είναι ατρακτοειδής: ακριβώς ό,τι χρειάζομαι. Ανήκε, μάλλον, σε κάποιο όχημα για την ύπαιθρο – απ' αυτά που χρησιμοποιούν οι αγρότες, ίσως.

Σηκώνω τον τροχό πάνω απ' το κεφάλι μου, με τα δύο χέρια, και βγάζω ένα δυνατό σφύριγμα προς το ελικόπτερο. «ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΥΣ ΗΡΜΑΝΤΙΟΥΣ!» φωνάζω. «ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΥΣ ΗΡΜΑΝΤΙΟΥΣ!» για να του τραβήξω την προσοχή.

Στρέφεται προς εμένα, πετά προς εμένα. Τα πολυβόλα του με σημαδεύουν.

Εκτοξεύω τον τροχό, στροβιλιζόμενο, καταπάνω του.

Ένα από τα πολυβόλα ρίχνει μερικές ριπές: τινάζομαι κάτω, κυλάω πάνω στην ταράτσα, πάνω στις σαβούρες της. Οι σφαίρες δεν με αγγίζουν.

Ο τροχός μου χτυπά το ελικόπτερο στο πλάι: σπάζει τζάμια, διαλύει το ένα φτερό (και το πολυβόλο μαζί). Το αεροσκάφος γέρνει ξαφνικά, και παραλίγο να πέσει στην ταράτσα μας, αλλά περνά από πάνω, κάνει

κύκλο, πετά προς τα βορειανατολικά, παράταιρα, φεύγοντας από την περιοχή μας, θεωρώντας το πολύ επικίνδυνο να συνεχίσει να βρίσκεται εδώ.

Κρύβομαι ξανά κοντά στους συντρόφους μου.

Ο Γεννάδιος ο Χταποδάς γελά. «Αυτά είναι, γαμώ την πουτάνα μου! Τι να τα κάνουμε τα κανόνια, άμα έχουμε εσένα μαζί μας, ρε!»

«Σε λίγο θα ευχηθείς να είχατε κανόνια,» του υπόσχομαι. «Πολλά κανόνια.»

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός μου δονείται. Τον ανοίγω.

Είναι ο Ζαχαρίας και με ρωτά: «Να τους χτυπήσουμε;» Μάλλον είδε – και όχι μόνο αυτός – το ελικόπτερο να δέχεται το ιπτάμενο δώρο μου.

«Όχι ακόμα,» του λέω emphaticά. «Τα πάντα συνεχίζονται όπως είπαμε. Τίποτα δεν έχει αλλάξει.»

«Καλώς.»

Η τηλεπικοινωνία μας τερματίζεται, κι ευτυχώς δεν βλέπω κανέναν από τους ενεδρευτές μας να επιτίθεται στους ανιχνευτές που έχουν μόλις έρθει κοντά μας. Θα ήταν καταστροφή αν το έκαναν: θα πρόδιδαν τις θέσεις μας χωρίς λόγο. Ο σκοπός είναι να ξαφνιάσουμε το κυρίως σώμα του εχθρικού στρατεύματος, όχι τους ανιχνευτές του. Αυτούς απλά πρέπει να τους ξεγελάσουμε.

Τώρα βέβαια που χτύπησα το ελικόπτερο θα έχουν καταλάβει πως ο Οφιομαχητής είναι κάπου εδώ· αλλά, αναμφίβολα, το ήξεραν ήδη. Δεν χρειάζεται να καταλάβουν και ότι οι στασιαστές τούς περιμένουν πριν από τη Νότια Πύλη.

Βλέπουμε σύντομα το κυρίως σώμα των Ηρμάντιων να έρχεται: πολεμικά οχήματα, καβαλάρηδες, πεζοί, και ερπετοειδείς ανάμεσά τους – άποδες από τους Ουραίους Δασότοπους, οπλισμένοι σαν τους άλλους που αντιμετώπισα, βαστώντας ασπίδες με καρφιά και τον Οφιογενή ζωγραφισμένο επάνω. Δεν έχω ποτέ ξανά αντικρίσει τέτοιο θέαμα – άγριους ερπετοειδείς έτσι συγκεκριμένους μέσα σε στρατό ανθρώπων. Μοιάζει εξωπραγματικό. Σοκάρει ακόμα κι εμένα.

Πάνω από το στράτευμα των Ηρμάντιων κυματίζουν σημαίες με τον Οφιογενή. Ορισμένες τις κρατούν καβαλάρηδες, ορισμένες τις κρατούν πεζοί, ορισμένες είναι προσαρτημένες σε οχήματα. Μία μεγάλη σημαία τη βαστά ένας εύσωμος ερπετοειδής.

Δε φαίνεται να χάνουν αμφιβολίες για τη νίκη τους. Και, έτσι όπως τους βλέπω τους γαμημένους, αρχίζω κι εγώ να μην έχω...

Δεν είναι όλα χαμένα ακόμα· η μάχη, όμως, θα είναι δύσκολη, αιματηρή.

Πλησιάζουν τη Νότια Πύλη, και μια γυναικεία φωνή αντηχεί, μεγεθυμένη από το megáφωνο ενός πολεμικού οχήματος: «Σας μιλά η Στρατηγός Ειρήνη Ηρμάντια. Παραδώστε μας τη Νότια Πύλη και δεν θα σας χτυπήσουμε—»

Αλλά ήδη αυτοί που βρίσκονται στην πύλη έχουν αρχίσει να τους βάλουν με ό,τι έχουν.

Οι Ηρμάντιοι αμέσως ανταποδίδουν, και η φωνή της Ειρήνης Ηρμάντιας, της Ειρήνης του Πολέμου, όπως τη λένε, της Αδελφής του Ευάγγελου Ηρμάντιου, του Ξίφους των Όφεων, αντηχεί ξανά: «Αφού προτιμάτε ν'ακολουθείτε τρομοκράτες και αιρετικούς θα πεθάνετε όλοι!»

Έχω μόλις δώσει το σήμα μέσω τηλεπικοινωνιακού πομπού...

...και οι ενεδρευτές μου βγαίνουν από τις κρυψώνες τους. Ρίχνουν στον στρατό των Ηρμάντιων από μπαλκόνια και ταράτσες, από πιλοτές, αυλές, γωνίες δρόμων. Χρησιμοποιούν ό,τι τηλέμαχα όπλα έχουν στη διάθεσή τους: τόξα, βαλλίστρες, καμάκια, πιστόλια, τουφέκια, καραμπίνες, ηχοβόλα, ενεργοβόλα...

Οι Ηρμάντιοι είναι παγιδευμένοι ανάμεσά μας τώρα, ανάμεσα στην πύλη και στους ενεδρευτές μου· αλλά, και πάλι, εμείς φαίνεται να είμαστε σε χειρότερη θέση. Είναι πολύ καλά οπλισμένοι, οι δαίμονες του Αρχέγονου Όφεως, και πάρα πολλοί. Πρέπει πραγματικά να έφεραν εδώ όλους όσους είχαν στη βάση τους μέσα στη Χαμηλόδρομη, ανατολικά της Νότιας Πύλης.

Έχοντας φύγει από εκείνη την ταράτσα, έχοντας κατεβεί σ'ένα μπαλκόνι της πολυκατοικίας, τραβάω το Φιλί της Έχιδρας και πηδάω από εκεί, καταλήγοντας στην οροφή ενός πολεμικού οχήματος με τέσσερις μεγάλες ρόδες, γιγαντοβαλλίστρα στην πίσω μεριά, και κανόνι στη μπροστινή. Τη γιγαντοβαλλίστρα τη χειρίζονται δυο άντρες που είναι έξω από την προστατευτική θωράκιση του οχήματος· το πυροβόλο το χειρίζονται από μέσα. Το ξίφος μου λιανίζει τους χειριστές της

βαλλίστρας, κόβοντας ένα κεφάλι, σκίζοντας ένα στήθος. Αρπάζω το ακέφαλο σώμα που ακόμα σπαρταρά και το τινάζω καταπάνω σε δυο καβαλάρηδες που είναι παραδίπλα· πέφτουν από τις σέλες τους και τ'άλογά τους αφηνιάζουν.

Πάνω ένα από τα μεγάλα βέλη της γιγαντοβαλλίστρας και, υψώνοντας το μονοχειράρι, σαν κοντάρι, το εκτοξεύω προς ένα μικρότερο όχημα – προς τη μπροστινή του μεριά, εκεί όπου λογικά θα κάθεται ο οδηγός. Τζάμια και μέταλλα σπάνε, και βλέπω αίματα να τινάζονται.

Πηδάω από το όχημα που είχα καβαλήσει, πηδάω δίπλα του, καθώς οι τροχοί του σταματούν – αυτοί που είναι μέσα κατάλαβαν, μάλλον, ότι κάτι κακό συνέβη από πάνω τους.

Θηκαρώνω το Φιλί της Έχιδνας και πάνω, με τα δύο χέρια, το όχημα από κάτω, ανάμεσα από τις ψηλές ρόδες του. Μ'ένα δυνατό γρύλισμα, αφήνοντας την οργή μου να με κυριεύσει, αφήνοντας την απάνθρωπη δύναμη της Έχιδνας να με φορτίσει, αγνοώντας τελείως τα πρόσφατα τραύματά μου, ανασηκώνω το βαρύ όχημα από το έδαφος και, μ'ένα τίναγμα, το στέλνω να πάρει τούμπες και να κοπανήσει πάνω σ'ένα άλλο πολεμικό όχημα. Τα μέταλλά τους ακούγονται να χτυπάνε δυνατά ενώ τσακίζονται. Άνθρωποι ουρλιάζουν καθώς συνθλίβονται ανάμεσα και κάτω απ'τα οχήματα· άλογα χρεμετίζουν.

Τρεις πεζοί έρχονται καταπάνω μου, σπαθίζοντας, πάνοπλοι, με κράνη, θώρακες, ασπίδες. Ξεθηκαρώνω το Φιλί της Έχιδνας, και διαπιστώνουν ότι οι πανοπλίες τους δεν μπορούν να τους προστατέψουν από την οργή μου. Τα διαλυμένα κουφάρια τους είναι πεσμένα στα πόδια μου ύστερα από μερικές στιγμές.

Ολόγυρά μου χάος επικρατεί, καθώς οι στασιαστές – Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου και επαναστάτες της Σαλντέρια – μάχονται με τους πολεμιστές των Ηρμάντιων. Μπορώ σχεδόν ν'ακούσω την κοιλιά του Αβυσσαίου να γουργουρίζει ικανοποιημένα. Θάνατος παντού...

«Ο Οφιομαχητής!» φωνάζει κάποιος. «Ο Οφιομαχητής!» Και δεν είναι από τους συμμάχους μου· είναι ένας αξιωματικός των Ηρμάντιων που στέκεται πάνω σ'ένα ανοιχτό όχημα και με δείχνει με το γαντοφορεμένο χέρι του.

Μισθοφόροι ορμάνε εναντίον μου – καμιά εικοσαριά τούς υπολογίζω – και οι δύο που προπορεύονται μοιάζουν πολύ βιαστικοί να

συγκρουστούν μαζί μου. Μόλις το ξίφος μου συναντά τα δικά τους καταλαβαίνω γιατί: Φοράνε οργανικές στολές ενδυνάμωσης.

Οι μαχητές των Ηρμάντιων προσπαθούν να με αποκλείσουν ανάμεσά τους, να με αποτελειώσουν. Καθώς το Φιλί της Έχιδνας διασταυρώνεται με το σπαθί του ενός ενδυναμωμένου μισθοφόρου, αυτός κάνει να με σπρώξει για να με ρίξει κάτω. Αλλά τα πόδια μου μένουν σταθερά στη γη· το αριστερό μου χέρι τραβά ένα ξιφίδιο από την κάπα μου και το μπήγει στο μάτι του εχθρού μου, περνώντας τη λεπίδα μέσα από το κράνος του. Ο άντρας πέφτει ουρλιάζοντας. Και ίσα που προλαβαίνω ν'αποφύγω το σπαθί του άλλου ενδυναμωμένου μισθοφόρου και ν'αποκρούσω ένα ακόμα σπαθί και δύο δόρατα.

«Παραδώσου, Οφιομαχητή!» μου λέει ο πολεμιστής με την οργανική στολή. «Είσαι παγιδευμένος!»

«Όχι,» του αποκρίνομαι, «εσείς είστε παγιδευμένοι»· και τινάζω το ξιφίδιό μου καταπάνω σε μια πολεμίστρια με δόρυ, καρφώνοντάς την στο στήθος, σωριάζοντάς την.

Ο ενδυναμωμένος μαχητής μου ορμά, κραυγάζοντας. Τα σπαθιά μας συγκρούονται ξανά και ξανά και ξανά. Κάποιος κάνει νάρθει ύπουλα από δίπλα μου, και το πόδι του γνωρίζει την κλοτσιά μου: το γόνατό του διαλύεται κι ο άντρας πέφτει ουρλιάζοντας ξέφρενα.

Βοήθεια έρχεται ξαφνικά. Βοήθεια για εμένα, όχι γι'αυτούς. Η Λουκία και η Μάρθα και ο Νικόλαος, κι άλλοι στασιαστές μαζί τους. «Θάνατος στα μιάσματα!» φωνάζει ο Νικόλαος, που κι αυτός φορά οργανική στολή ενδυνάμωσης. «Θάνατος στα μιάσματα! ΘΑΝΑΤΟΣ!» Αίματα τινάζονται γύρω του, καθώς η λεπίδα του κόβει και λιανίζει και σκίζει πανοπλίες και ασπίδες.

Ο ενδυναμωμένος μισθοφόρος μου επιτίθεται απανωτά τώρα, βιαστικός, πολύ βιαστικός, προσπαθώντας να με ξεπαστρέψει στα γρήγορα. Νομίζει ότι είναι τόσο εύκολο ένας μαλάκας με οργανική στολή να σκοτώσει τον Οφιομαχητή; Μπλέκω το Φιλί της Έχιδνας με το σπαθί του, το παραμερίζω, και τον γρονθοκοπώ καταπρόσωπο, διαλύοντας την προσωπίδα του κράνους του και το πρόσωπό του από πίσω. Σωριάζεται στο πλακόστρωτο, ακίνητος. Νεκρός; Αν όχι, δεν θα ήθελα να τον ξανασυναντήσω. Τον καρφώνω στο στήθος, τρυπώντας

μεταλλικό θώρακα, οργανική στολή, σάρκα, κόκαλα, ζωτικά όργανα. Αίμα απλώνεται γύρω απ'το σώμα του σαν λίμνη.

Τώρα, μαζί με τους συντρόφους μου, δεν έχουμε το παραμικρό πρόβλημα να ξεπαστρέψουμε τους υπόλοιπους μαχητές που είχαν προσπαθήσει να με παγιδέψουν ανάμεσά τους.

«Γαμώτο, ρε μαλάκα!» μου γρυλίζει η Λουκία με τα μάτια της να σπινθηροβολούν σχεδόν σαν τα μάτια Τέκνου του Φαρμακερού Κύκλου. «Δεν προσέχεις καθόλου πού πετάγεσαι; Θα σε σκότωναν άμα δεν ερχόμασταν!»

«Αλλά ήρθατε,» αποκρίνομαι, μειδώντας.

«Θάνατος στα μιάσματα!» ουρλιάζει ο Νικόλαος, υψώνοντας το αιματοβαμμένο ξίφος του.

Και πέφτουμε ξανά στη μάχη, σκοτώνοντας και λιανίζοντας μαχητές των Ηρμάντιων. Συναντούμε και μερικούς ερπετοειδείς τους οποίους δεν έχω άλλη επιλογή απ'το να αντιμετωπίσω παρά τη μυστηριακή σύνδεση που αισθάνομαι μαζί τους. Αυτοί, από τη μεριά τους, είναι σαν να μην αισθάνονται τίποτα, ή σαν να έχουν ήδη αποφασίσει ότι είμαι εχθρός. Σαν κάτι να τους έχει προϊδεάσει για εμένα. Προϊδεάσει αρνητικά, αναμφίβολα. Ο Κλέαρχος; Αυτό το καταραμένο μιάσμα; Δε θα το απέκλεια καθόλου.

Το κεφάλι του γαμημένου σαμάνου σύντομα θα στολίσει την κορυφή της σημαίας του Διπλού Καταβροχθιστή!

Οι σύντροφοί μου παρατηρώ ότι δυσκολεύονται να αντιμετωπίσουν τους ερπετοειδείς· ναι, ακόμα και η Λουκία κι ο Νικόλαος με τις οργανικές στολές τους. Οι άποδες των Ουραίων Δασότοπων είναι πραγματικά πολύ άγριοι. Ίσως τόσο άγριοι όσο αυτοί οι τρελοί ερπετοειδείς που κάποτε είχα συναντήσει στα Σελκόνια Δάση της Μικρυδάτιας. Χρησιμοποιούν τα όπλα τους σαν να είναι η ίδια η οργή της Έχιδνας, και χρησιμοποιούν και τις μακριές ουρές τους σαν όπλα επίσης. Στο πέρας ορισμένων ουρών, προσέχω τώρα, έχουν λεπίδες δεμένες, και μπορούν να τις φέρουν γρήγορα πίσω από την πλάτη σου και να σε καρφώσουν ύπουλα ενώ τους αντικρίζεις.

Γλιτώνω τον Νικόλαο από μια τέτοια κακή τύχη. Καθώς το σπαθί του συναντά την ασπίδα ενός ερπετοειδή, η ουραία λεπίδα του ερπετοειδή έρχεται προς τη ράχη του Τέκνου – αλλά δεν προλαβαίνει να φτάσει

εκεί: το Φιλί της Έχιδνας κόβει την άκρη της ουράς, τινάζοντας αίμα. Και μετά ολοκληρώνω τη δουλειά, σπάζοντας την καρφιδωτή ασπίδα με το φριχτό σύμβολο του Οφιογενή, αποκεφαλίζοντας τον άποδο.

Ένας άλλος ερπετοειδής τυλίγει την ουρά του γύρω από τα πόδια της Μάρθας κι εκείνη χάνει την ισορροπία της, πέφτει στο γεμάτο θραύσματα και αίματα πλακόστρωτο – και το σπαθί του ερπετοειδή είναι έτοιμο να την καρφώσει. Η Λουκία έρχεται στο πλευρό της προτού εγώ προλάβω να πλησιάσω – κι ευτυχώς, αλλιώς ο Κοσμάς θα θρηνούσε, είμαι σίγουρος. Η κοκκινομάλλα πειρατίνα χτυπά το ξίφος του ερπετοειδή με το δικό της, τινάζοντάς το από το χέρι του χάρη στην οργανική στολή της. Εκείνος στρέφεται αμέσως να την αντικρίσει, και η ασπίδα του έρχεται καταπάνω της, με το κεντρικό της καρφί έτοιμο να την τρυπήσει – αυτό που βγαίνει από το κέντρο του κύκλου του Οφιογενή, το οποίο είναι σχεδόν σαν κοντόσπαθο. Η Λουκία τινάζεται πίσω με μια κραυγή· η αιχμή ίσα που την ακουμπά, σκίζοντας ένα μικρό κομμάτι από τα ρούχα της. Μπλέκει τα πόδια της και πέφτει.

Φτάνω κοντά στον ερπετοειδή και του κόβω από τον ώμο το χέρι που κρατά την ασπίδα. Συρίζει, τρελαμένος από τον πόνο· και το Φιλί της Έχιδνας τού κλέβει το κεφάλι. Ένας πίδακας αίματος τινάζεται καθώς το σώμα σπαρταρά, μοιάζοντας τώρα περισσότερο με φίδι παρά με άνθρωπο.

Η Μάρθα σηκώνεται όρθια ξανά, με το τσεκούρι της στο χέρι, έτοιμη να συνεχίσει τον αγώνα.

Σκοτώνουμε κι άλλους μαχητές των Ηρμάντιων μες στη φονική θύελλα που στριγγλίζει στους δρόμους βόρεια της Νότιας Πύλης της Σαλντέρια. Η Λουκία, ο Νικόλαος, και η Μάρθα μένουν διαρκώς κοντά μου, όσο περισσότερο μπορούν· άλλους συμμαχητές μου άλλοτε τους βρίσκω δίπλα μου άλλοτε τους βλέπω μακριά μου. Και κάποιες φορές δεν καταφέρνω να τους βοηθήσω όταν χρειάζονται βοήθεια. Ούτε ο Οφιομαχητής δεν μπορεί να είναι παντού: δεν προλαβαίνει. Βλέπω στασιαστές – ανθρώπους που ξέρω εξ όψεως μόνο, που δεν γνωρίζω τα ονόματά τους – να πέφτουν από τα χτυπήματα μισθοφόρων. Βλέπω τον Πέτρο – ένα Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου, έναν από τους συντρόφους του Μάρκου, του Έκτου Όφεως της Σαλντέρια – να τρυπιέται από δόρατα και να σωριάζεται, και μετά τον χάνω πίσω από

σώματα που μάχονται ξέφρενα. Βλέπω τη Χριστίνα – ακόμα ένα Τέκνο από τους συντρόφους του Μάρκου – να χτυπιέται από τη ριπή ενός πιστολιού που λειτούργησε και με μια κραυγή να της πέφτει το σπαθί από το χέρι και μια μισθοφόρος να έρχεται και να της ορμά από πίσω, με τσεκούρι – ύστερα, τη χάνω κι αυτήν από τα μάτια μου.

Αρχίζω να μετανιώνω που τους πρότεινα να στήσουμε ενέδρα στους Ηρμάντιους αντί να υποχωρήσουμε, να εγκαταλείψουμε τη Νότια Πύλη...

Ένα πολεμικό όχημα – ένα μηχανικό τέρας που μου φέρνει στο μυαλό προς στιγμή εκείνα που είχα αντικρίσει σε κάποια ερείπια βαθιά στα Σελκόνια Δάση – κατευθύνεται προς μια ομάδα στασιαστών για να τους πατήσει, να τους λιώσει κάτω από τις ερπύστριές του. Ανάμεσά τους είναι και μερικά Τέκνα που ξέρω τα ονόματά τους.

Και δεν βρίσκονται μακριά μου· προλαβαίνω να επέμβω, νομίζω. «Μείνετε πίσω!» λέω στη Λουκία, τη Μάρθα, και τον Νικόλαο, που μάχονται πλάι μου. «Μείνετε πίσω!» Και, σκοτώνοντας ακόμα έναν μισθοφόρο – σπάζοντάς του το ξίφος και σκίζοντάς του το στήθος με μια γρήγορη σπαθιά – τρέχω προς το πολεμικό όχημα των Ηρμάντιων.

Δυο στασιαστές επιχειρούν – οι ανόητοι! – να το χτυπήσουν με βαλλίστρες. Τα βέλη, φυσικά, προσκρούουν άκακα επάνω του, σαν μύγες. «Απομακρυνθείτε!» τους προστάζω, αν και βλέπω πως είναι δύσκολο γι'αυτούς εκεί όπου τώρα βρίσκονται.

Επάνω στο πολεμικό όχημα ορθώνονται ξαφνικά τέσσερις τοξότες κι εξαπολύουν βέλη κατά των στασιαστών, με ταχύ ρυθμό. Δεν έχουν βαλλίστρες στα χέρια τους που χρειάζεται χρόνος να τις ξαναοπλίσεις· κρατούν κοντά τόξα και το ένα βέλος ακολουθεί το άλλο στη χορδή, βγαίνοντας γρήγορα από τη φαρέτρα. Καλά εκπαιδευμένοι καριόληδες.

Σημαδεύω έναν με το βελονοβόλο μου, καθώς έρχομαι από δίπλα, και πατάω τη σκανδάλη. Η βελόνα τον βρίσκει στο χέρι, και οι Ενδότερες Φλόγες τον κάνουν να ουρλιάξει σαν να έχει πυρποληθεί. Οι τρεις σύντροφοί του ξαφνιάζονται.

Θηκαρώνοντας το Φιλί της Έχιδνας, κρύβοντας το βελονοβόλο μες στην κάπα μου, τινάζομαι προς το πολεμικό άρμα που ζυγώνει τους στασιαστές. Τινάζομαι μπροστά του – και το αρπάζω. Το κρατάω με τα

δύο χέρια, φέρνοντας αντίσταση. Σταματώντας το. Ακούω τη μηχανή του να μουγκρίζει, τα μέταλλά του να τρίζουν. Με μια τρομερή κραυγή, το ανασηκώνω, το σπρώχνω μ'όλη την απάνθρωπη δύναμή μου, και το αναποδογυρίζω. Οι τοξότες πέφτουν από πάνω του, φωνάζοντας, τρομαγμένοι. Οι πλάκες του δρόμου ραγίζουν κάτω από το όχημα που τώρα οι ερπύστριές του είναι στον αέρα.

Οι στασιαστές ζητωκραυγάζουν: Οφιομαχητής! Οφιομαχητής! Οφιομαχητή, στη νίκη μάς οδηγείς! Στη νίκη! ΣΤΗ ΝΙΚΗ!

Και μετά, ένα λεφούσι μισθοφόρων μάς ορμά, και δεν έχουν άλλο χρόνο για ζητωκραυγές. Όπλα ανεβοκατεβαίνουν, χύνοντας αίμα. Το Φιλί της Έχιδνας είναι ξανά στο χέρι μου, σπάζοντας λεπίδες και στελέχη, σκίζοντας ασπίδες και πανοπλίες, κόβοντας μέλη, ανοίγοντας σώματα. Η Λουκία, η Μάρθα, κι ο Νικόλαος έρχονται κοντά μου, όλοι τους πιστιλισμένοι με αίμα από πάνω ως κάτω – και δεν νομίζω ότι πολύ απ'αυτό είναι δικό τους· κανείς δεν φαίνεται νάχει υποστεί τίποτα περισσότερο από μελανιές και γρατσουνιές. Τα κόκκινα μαλλιά της Λουκίας μοιάζει να ταιριάζουν παράξενα μέσα σ'ένα τέτοιο αιματηρό χάος. (Πού διάολο είναι ο Ακατάλυτος; αναρωτιέμαι φευγαλέα.)

Ύστερα, τυχαίνει να βρεθώ μακριά από τους συντρόφους μου, παρασυρμένος από την άγρια θάλασσα της μάχης, και βλέπω αντίκρυ μου ένα πολεμικό όχημα να έχει σταματήσει, θωρακισμένο, εξάτροχο, με δυο γιγαντοβαλλίστρες κι ένα ηχητικό κανόνι επάνω. Μια καταπακτή του είναι ανοιχτή, και μια γυναίκα βγαίνει από εκεί, κοιτάζοντας προς τη μεριά μου. Είναι ντυμένη με αλυσιδωτή πανοπλία, και στο στήθος της έχει ζωγραφισμένο, επάνω σε μια μεταλλική πλάκα, τον Οφιογενή. Από τους ώμους της ένας άλικος μανδύας κρέμεται. Στο δεξί γαντοφορεμένο χέρι της βαστά ένα όπλο που συνδυάζει πιστόλι (ίσως πυροβόλο, ίσως ενεργοβόλο) και διπλή βαλλίστρα· αλλά δεν το έχει υψωμένο, δεν με σημαδεύει.

Το δέρμα της γυναίκας είναι λευκό με απόχρωση του ροζ, τα μαλλιά της μακριά και μαύρα, και φτιαγμένα ερπετοπλεξίδες, σαν να είναι ιέρεια της Έχιδνας, ή τραγουδίστρια, ή καλλιτέχνηδα. Αλλά δεν μοιάζει για τίποτα από αυτά. Γύρω από τα μάτια της είναι ζωγραφισμένοι μαύροι ελλειψοειδείς κύκλοι, με τις γωνίες τους κάθετα· όμως αυτό δεν είναι η μάσκα της ιεροσύνης.

«Οφιομαχητή!» μου φωνάζει. «Γιατί μάχεσαι στο πλευρό αιρετικών και κακούργων; Η Έχιδνα σ'έχει ξεχωρίσει ανάμεσα στους ανθρώπους· έλα να πολεμήσεις για εμάς! Έλα να πολεμήσεις για τον Ένδοξο Αγώνα, και θα γνωρίσεις δόξα που δεν είχες ποτέ σου ονειρευτεί!»

Ένδοξος Αγώνας; Είμαι βέβαιος πως δεν έχει καμιά σχέση με τον Μεγάλο Αγώνα των Τέκνων του Φαρμακερού Κύκλου... Έχω βαρεθεί ν'ακούω για γαμημένους αγώνες με κεφαλαίο άλφα, τελευταία! Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου κρατά μακριά τη δηλητηριώδη οργή μου.

Η γυναίκα που αντικρίζω πρέπει νάναι η Ειρήνη του Πολέμου· δεν μπορεί να είναι άλλη. Αλλά: «Και ποια είσαι εσύ που περιμένεις ότι ο Οφιομαχητής θα σε υπακούσει;» της φωνάζω δείχνοντάς την με την αιματοβαμμένη λεπίδα του Φιλίου της Έχιδνας, ενώ οι μισθοφόροι των Ηρμάντιων έχουν διαλυθεί από γύρω μου αλλά δεν είναι μακριά: έτοιμοι να μου ορμήσουν ξανά σαν ουραίοι λύκοι.

«Η Ειρήνη Ηρμάντια είμαι,» αποκρίνεται η γυναίκα, όπως το περίμενα. «Και δεν σου ζητάω να με 'υπακούσεις'. Δεν σε προστάζω: η Μεγάλη Κυρά δεν μου έχει δώσει τέτοιο δικαίωμα. Θέλω μόνο να σου δείξω τον πιο ένδοξο δρόμο για ν'ακολουθήσεις. Ένας άνθρωπος με τη δική σου δύναμη δεν θα έπρεπε να τη χρησιμοποιεί για να βοηθά αιρετικούς και τρομοκράτες. Η Έχιδνα είναι μαζί μας, Οφιομαχητή, όχι με τους παράφρονες που αποκαλούνται Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου, ούτε μ'αυτούς που νομίζουν ότι είναι 'επίσημη θρησκεία της Έχιδνας'. Εμείς, οι Απόγονοι των Όφεων, είμαστε η επίσημη θρησκεία της Έχιδνας στην Ιχθυδάτια, και το πεπρωμένο σου σε οδηγεί κοντά μας – στον Ένδοξο Αγώνα. Σύντομα, η Ιχθυδάτια θα είναι ένα ενωμένο βασίλειο, όπως παλιά, και η δόξα θα είναι μεγάλη για όσους έχουν πολεμήσει στο πλευρό μας!»

Η Ιχθυδάτια; Ενωμένο βασίλειο; Όπως παλιά; Δεν το είχα ξανακούσει αυτό. Δεν είχα ξανακούσει ότι παλιά η Ιχθυδάτια ήταν ενωμένο βασίλειο. Αλλά, απ'την άλλη, η αλήθεια είναι πως δεν έχω ασχοληθεί και τόσο με την Ιστορία των ηπειρονήσων της Υπερυδάτιας.

«Πολέμησε πλάι μας, Οφιομαχητή!» με καλεί η Ειρήνη του Πολέμου. «Αλλιώς θα καταστραφείς με τους αιρετικούς και τους παραστρατημένους, και όλοι θα λυπηθούμε για τέτοια απώλεια – μαζί και η Μεγάλη Κυρά!»

Έτσι όπως τα λέει η καταραμένη, πολύ ρητορικά ομολογουμένως, δεν μπορείς ν'αποφασίσεις αν θεωρεί τον εαυτό της θρησκευτική ή στρατιωτική ηγέτιδα. Μάλλον, λίγο κι από τα δύο, υποθέτω...

«Στον λάθος άνθρωπο απευθύνεσαι,» της αποκρίνομαι. «Δεν ξέρω για κανένα 'ενωμένο βασίλειο', ούτε έχω ξεχάσει πως ο σαμάνος σας στο Φαρμακοτόπι προσπάθησε να με σκοτώσει. Κι αν τον δεις, πες του ότι το Φιλί της Έχιδνας δεν έχει ακόμα τελειώσει με το τομάρι του!»

«Ο Κλέαρχος, ο Αρχιερέας του Αρχέγονου Όφεως, θα σε καλοδεχτεί ανάμεσά μας, Οφιομαχητή,» με διαβεβαιώνει η Ειρήνη Ηρμάντια. «Δεν είναι εχθρός σου.»

«Προσπάθησε να με σκοτώσει!» επαναλαμβάνω.

«Οι μέρες εκείνες ήταν διαφορετικές. Σε θεωρούσε εχθρό μας. Ήσουν κουρσάρος, τότε, και υπηρετούσες την Φύλακα της Ιλφόνης που ήταν φίλη της δήθεν επίσημης θρησκείας της Έχιδνας. Αλλά τώρα είναι νεκρή, και η ένωση του Βασιλείου της Ιχθυδάτιας βρίσκεται κοντά. Πολέμησε στο πλευρό μας, και η ίδια η Μεγάλη Κυρά θα σ'ανταμείψει εκτός από εμάς!

»Δώσε μας τη Νότια Πύλη· βοήθησέ μας, τώρα, να τσακίσουμε μια και καλή τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου στη Σαλντέρια – να σβήσουμε τη μόλυνσή τους από τούτη την πόλη!»

Η οργή μου με κυριεύει. Τραβάω το βελονοβόλο μέσα από την κάπα μου– Οι μισθοφόροι των Ηρμάντιων αμέσως μου ορμάνε από γύρω, δεν προλαβαίνω να το χρησιμοποιήσω για να σημαδέψω την Ειρήνη του Πολέμου. Μου επιτίθενται με σπαθιά και με δόρατα και με τσεκούρια. Η βελόνα μου χτυπά έναν στο μάγουλο και μένει κοκαλωμένος από το Λευκό Άγαλμα. Το Φιλί της Έχιδνας αποκρούει μια λεπίδα, λιανίζει έναν άντρα, λιανίζει άλλον έναν...

«Η απόφασή σου είναι λάθος, Οφιομαχητή!» μου φωνάζει η Ειρήνη Ηρμάντια. «Αναζητήσέ μας όταν αλλάξεις γνώμη – αν δεν είναι πολύ αργά!» Και κρύβεται ξανά μες στο θωρακισμένο άρμα της.

Το ηχητικό κανόνι του στρέφεται προς τη μεριά μου, παρότι είναι βέβαιο πως αν μου ρίξει θα χτυπήσει και μαχητές των Ηρμάντιων εδώ όπου βρίσκομαι. Αποκρούω τη λεπίδα ενός μισθοφόρου, τον αρπάζω με το αριστερό μου χέρι (έχω κρύψει ξανά το βελονοβόλο), και τον τινάζω όπισθεν, πάνω σ'άλλους τρεις, ώστε αμέσως να τιναχτώ κι εγώ

πέρα, κάνοντας τούμπα στο πλακόστρωτο του δρόμου που είναι γλιστερό από το αίμα και γεμάτο θραύσματα και νεκρούς. Η ηχητική ριπή μουγκρίζει πίσω μου σαν θύελλα. Μισθοφόροι διπλώνονται, κρατώντας τα κεφάλια τους.

Μια από τις γιγαντοβαλλίστρες του οχήματος της Ειρήνης του Πολέμου εξαπολύει δύο από τα βέλη της προς τη μεριά μου (η κάθε γιγαντοβαλλίστρα μπορεί να εξαπολύσει τέσσερα βέλη συγχρόνως, απ'ό,τι βλέπω). Έρχονται σαν μεγάλα μεταλλικά παλούκια, και το ξέρω πως ακόμα κι ένα από αυτά είναι ικανό να με σκοτώσει. Επειδή έχω μέσα μου τη δύναμη και την αντοχή της Έχιδνας, αυτό δεν σημαίνει πως το σώμα μου είναι και πιο δύσκολο να τρυπηθεί.

Κυλιέμαι στο έδαφος ξανά, και το ένα βέλος μπήγεται στο στήθος μιας πολεμίστριας των Ηρμάντιων που ερχόταν από πίσω μου· το άλλο βέλος χτυπά τον τοίχο μιας πολυκατοικίας, σπάζοντας πέτρες, τινάζοντας θραύσματα και σοβάδες.

Το όχημα της Ειρήνης του Πολέμου απομακρύνεται μέσα στη θάλασσα της μάχης, τσακίζοντας κουφάρια κάτω απ'τους έξι μεγάλους τροχούς του.

Αναζητώ τους συντρόφους μου – τη Λουκία, τη Μάρθα, τον Νικόλαο – και τους βρίσκω λίγο παραπέρα. Η θάλασσα της μάχης σε κάνει να νομίζεις ότι είσαι μακριά ενώ στην πραγματικότητα δεν είσαι και τόσο μακριά, απλώς βρίσκονται πολλοί ανάμεσα σ'εσένα και σ'αυτούς που θες να πλησιάσεις. Σκοτώνω μια ερπετοειδή και έναν μισθοφόρο προτού ζυγύσω τους φίλους μου, και παρατηρώ πως τώρα κοντά στα πόδια της Λουκίας βρίσκεται ο Ακατάλυτος, και τα νύχια του είναι αιματοβαμμένα, τα γκρίζα μάτια του στενεμένα.

«Τι σου έλεγε αυτή εκεί πέρα;» με ρωτά η Μάρθα, όταν τους έχω βοηθήσει να ξεπαστρέψουν τους εχθρικούς μαχητές γύρω τους.

«Μου πρότεινε να πάω μαζί τους. Ξέρεις ποια ήταν;»

«Φυσικά και ξέρω. Η καριόλα η αδελφή του Ξίφους των Όφρων, η Ειρήνη του Πολέμου.»

«Αυτή είναι η Ειρήνη Ηρμάντια;» κάνει η Λουκία.

«Ναι,» αποκρίνεται η Μάρθα.

«Να την κυνηγήσουμε!» προτείνει ο Νικόλαος. «Να το αφανίσουμε το μίσμα απ'το πρόσωπο της Ιχθυδάτιας!»

«Δεν είναι κοντά μας πλέον,» του λέω νηφάλια. Ολόγυρά μας η θάλασσα της μάχης είναι φουρτουνιασμένη.

«Τι της απάντησες;» με ρωτά η Μάρθα, ατενίζοντάς με καχύποπτα.

«Δεν εγκαταλείπω τους συντρόφους μου τόσο εύκολα,» της λέω, αγριοκοιτάζοντάς την: και η απόκρισή μου φαίνεται να την ικανοποιεί.

Συνεχίζουμε να μαχόμαστε εκεί, βόρεια της Νότιας Πύλης, μέσα στους ρημαγμένους δρόμους, μέσα σε οικοδομήματα, μέσα σε αυλές και πιλοτές. Χάνω την αίσθηση του χρόνου, όλα μοιάζουν ατέρμονα. Είναι σαν όνειρο. Σαν ανέκαθεν να πολεμούσα μαζί με τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου και τους άλλους επαναστάτες της Σαλντέρια. Σαν να είναι γραφτό μου για πάντα να πολεμάω εδώ, μαζί τους. Σαν να μην υπάρχει ούτε αρχή ούτε τέλος.

Αλλά βλέπω τους νεκρούς συμμαχητές μας, και ξέρω πως, ναι, δυστυχώς, υπάρχει τέλος. Κι αναρωτιέμαι – ξανά – αν έκανα καλά που τους πρότεινα να στήσουμε τούτη την ενέδρα. Ίσως, τελικά, να ήμασταν εξαρχής καταδικασμένοι. Ίσως η Ειρήνη του Πολέμου να έχει δίκιο...

Ύστερα από απροσδιόριστο χρόνο, όμως, ενώ είναι ακόμα νύχτα, η νίκη έρχεται και μας ξαφνιάζει. Οι Ηρμάντιοι υποχωρούν, και νομίζω πως βλέπω και το όχημα της Ειρήνης του Πολέμου να υποχωρεί μαζί τους. Κανείς μας, φυσικά, δεν έχει το σθένος να τους κυνηγήσει. Ούτε καν τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου. Ούτε εγώ, αν υποθέσεις ότι θα ήθελα να το κάνω. Η κόπωση της μάχης έχει αρχίσει να επηρεάζει ακόμα κι εμένα. Πόση ώρα έχει περάσει;

Κοιτάζω το ρολόι μου.

Τρεις ώρες πριν από την αυγή.

Και η Νότια Πύλη είναι δική μας.

Αλλά με τι κόστος...

-8

Η Σαπφώ δεν είχε έρθει τυχαία στον Ναό. Η άφιξή της έμοιαζε στον Οφιομαχητή με ευτυχής συγκυρία, μα δεν ήταν. Σύντομα, η άποδη ερπετοειδής τούς φανέρωσε πως είχε δει, μέσα στους κρυστάλλους της, τον ερχομό ενός ισχυρού μαχητή της Έχιδνας, γι' αυτό βρισκόταν εδώ. Είχε δει τον ερχομό ενός μαύρου άντρα, που θα είχε μαζί του έναν ερπετοειδή. Και δεν φαινόταν τώρα να έχει αμφιβολία ποιοι ήταν αυτοί οι δύο.

Οι ναΐτες έδειχναν μεγάλο σεβασμό στη Σαπφώ, την αποκαλούσαν Οφιοκυρά· και, καθώς εκείνη μιλούσε, ο Γεώργιος όφειλε να παρατηρήσει ότι χρησιμοποιούσε πολύ καλά τη λαλιά των ανθρώπων. Πιο καλά από πολλούς άλλους ερπετοειδείς που είχε γνωρίσει. Τραβούσε ελάχιστα τα σίγμα. Η ομιλία της έμοιαζε απλώς... λίγο παράξενη. Κάτι σαν ασυνήθιστη τοπική προφορά.

Η Όλγα, αντιθέτως, δεν έκανε τέτοιες συγκρίσεις με το μυαλό της, και η ομιλία της Σαπφώς την τρόμαζε. Της φαινόταν αφύσικη. Το Γερό Φίδι δεν μιλούσε· γιατί να μιλά αυτή; Δεν ήταν άνθρωπος! Ήταν ένα πελώριο ερπετό που απ' τη μέση κι επάνω είχε τη μορφή γυναίκας! Η Όλγα την κοίταζε νιώθοντας μουδιασμένη. Αισθανόταν σαν ν'αντίκριζε ένα ζωντανεμένο άγαλμα της Έχιδνας: κάτι βγαλμένο από όνειρο – ή εφιάλτη.

Η Ρέα, η Πρωθιέρεια του Ναού, είπε στη Σαπφώ ότι εκείνος που είχε δει στους κρυστάλλους της δεν μπορεί να ήταν άλλος από τον Οφιομαχητή – ένας Φιλημένος της Έχιδνας που είχε ευλογήσει τον Ναό με την παρουσία του. «Και σε αναζητά, Οφιοκυρά. Σε αναζητά για χάρη του ιερού οφιομόρφου που τον ακολουθεί, ο οποίος ακούει στο όνομα Γερό Φίδι, καθώς ήταν δούλος κάποτε στη Νερκάλη· τον έβαζαν να μάχεται σε αρένες, ως πυγμάχος.»

Τα χρυσαφιά μάτια της Σαπφώς, που, όπως όλων των ερπετοειδών, δεν βλεφάριζαν, στράφηκαν στο Γερό Φίδι και έμειναν εκεί για λίγο,

καθώς οι δυο τους άρχισαν να μιλάνε στη γλώσσα τους: συρίγματα που οι άνθρωποι δεν μπορούσαν να καταλάβουν. Συρίγματα που στην Όλγα φαινόταν πιο φυσιολογικό να βγάζουν αυτοί οι φιδάνθρωποι. Πιο φυσιολογικό από ανθρώπινη ομιλία, μα την Έχιδνα!

Ο Οφιομαχητής περίμενε τη Σαπφώ και το Γερό Φίδι να τελειώσουν την κουβέντα τους, όπως και η Ρέα κι οι υπόλοιποι ναΐτες που ήταν συγκεντρωμένοι γύρω από εκείνον και τους ερπετοειδείς.

Η Σαπφώ έστρεψε τελικά τα χρυσαφιά μάτια της στον Γεώργιο, ενώ τα ερπετά που ήταν τυλιγμένα πάνω στο μακρύ ραβδί της τεντώνονταν προς τη μεριά του, παρατηρώντας τον, σαν να ήταν μαγνήτης που τα προσέλκυε, σχεδόν παρά τη θέλησή τους. Η Σαπφώ τού είπε: «Ο σύντροφός σου έχει πολύ καλή γνώμη για σένα... Οφιομαχητή. Αν και δεν σε ξέρει μ' αυτό το όνομα. Δεν καταλαβαίνει την ομιλία των ανθρώπων. Για εκείνον είσαι 'σσυγγενής-κι-Αφέντης'.» Χαμογέλασε.

«Το όνομά μου είναι Γεώργιος, και χαίρομαι που σε γνωρίζω, Οφιοκυρά. Ο φίλος μου, το Γερό Φίδι, χρειάζεται τη βοήθειά σου.»

«Το πρόσωπό του είναι πρόσσφατα τραυματισμένο. Μου είπε ότι οι δυο σας αντιμετώπισατε 'δαίμονες' στα βουνά, μέσσα σε μπλεγμένα μονοπάτια.»

Ο Γεώργιος ένευσε. «Παλαιστές του Αστερίωνα.»

«Χρς, ναι, καταλαβαίνω τώρα... Μόνο κάποιος με υπερφυσική δύναμη θα μπορούσε να τα βάλει έτσι μαζί τους. Είσαι πραγματικά ένας μαχητής ευλογημένος από τη Μεγάλη Κυρά, όποιος κι αν είσαι.»

Ο Γεώργιος συνήθως αισθανόταν καταραμένος, όχι ευλογημένος, αλλά δεν διαφώνησε με τη Σαπφώ, απομακρύνοντας την οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. «Αναζητώ ένα σπίτι για το Γερό Φίδι,» είπε, «κάπου για να μείνει. Ένα μέρος με άλλους του είδους του. Δοκίμασα να επικοινωνήσω με τους ερπετοειδείς των Σελκόνιων Δασών, αλλά αμέσως προσπάθησαν να μας σκοτώσουν – και εμένα και το Γερό Φίδι και την Όλγα και... έναν άλλο σύντροφο που ήταν μαζί μας, τον οποίο, δυστυχώς, χάσαμε εκεί, στα Σελκόνια Δάση, αν και όχι από τους ερπετοειδείς.»

«Χρς... Ναι, αυτοί... αυτοί είναι... Δεν είναι καθόλου φιλικοί, Οφιομαχητή.»

«Τους έχεις γνωρίσει;»

«Ναι. Κάποτε είχα ταξιδέψει στα μέρη τους. Λίγο έλειψε κι εμένα να με σκοτώσουν. Τους ανθρώπους τούτους εχθρεύονται όλους. Ακόμα κι εσένα, προφανώς, παρότι σίγουρα θα ένιωθαν ό,τι νιώθω κι εγώ βρισκόμενη κοντά σ'σου.» Τα ερπετά επάνω στο ραβδί της κουνούσαν τα κεφάλια τους προς τη μεριά του Γεώργιου, και η Ευθαλία, που ήταν απλωμένη στους ώμους του, έμοιαζε να τα αγριοκοιτάζει προειδοποιητικά, ή να τα χλευάζει, καθώς παιχνιδιζε τη γλώσσα της.

«Μπορείς να με βοηθήσεις να βρω ένα σπίτι για το Γερό Φίδι;» ρώτησε ο Οφιομαχητής. «Οι ναΐτες μου λένε πως οι ιεροί οφιομόρφοι των Στενότοπων είναι κι αυτοί άγριοι αλλά εσύ μπορείς να έρθεις σε επαφή μαζί τους.»

«Ναι, μπορώ,» αποκρίθηκε η Σαπφώ, «και, φυσικά, θα σε βοηθήσω με κάθε τρόπο, Οφιομαχητή. Η ίδια η Μεγάλη Κυρά το θέλει. Όμως ακόμα καιμόνος αν επισκεπτόσουν κάποιους από τους κατοίκους των Στενότοπων δεν νομίζω ότι θα σε υποδέχονταν όπως οι Σελκόνοι ερπετοειδείς. Θα αναγνώριζαν την ιερότητά σου, αδιαφορώντας για την ανθρώπινη μορφή σου.»

Και τον ρώτησε: «Το Γερό Φίδι δεν ξέρει ότι σκοπεύεις να το εγκαταλείψεις, έτσι;»

«Θα του το έλεγα, αλλά δεν μπορώ. Δεν φαίνεται να καταλαβαίνει τη γλώσσα των ανθρώπων.»

Η Σαπφώ ένευσε. «Δεν γνωρίζει γιατί είστε εδώ. Θέλεις να του το πω; Δε νομίζω ότι θα χαρεί, σ'σε προειδοποιώ. Σ'σε θεωρεί οδηγό του.»

«Δε μπορεί, όμως, να μείνει μαζί μου. Εκεί όπου βαδίζω μόνο κίνδυνος τον περιμένει. Στις πόλεις των ανθρώπων οι ερπετοειδείς, κατά κανόνα, δεν είναι ευπρόσδεκτοι – ειδικά οι άποδες – παρά μόνο ως δούλοι. Εκτός από κάποιους που έχουν... πολύ σκιερές διασυνδέσεις,» πρόσθεσε, έχοντας στο μυαλό του τους Κατωμήχανους της Ριλιάδας και την Εριφύλη – η οποία, βέβαια, δεν ήταν άποδη, ήταν δίποδη, κι έτσι έμοιαζε λιγότερο «τέρας» στους ανθρώπους.

«Καταλαβαίνω,» αποκρίθηκε η Σαπφώ. «Θέλεις να του μιλήσω;» Ακουγόταν νευρική, αβέβαιη.

«Ναι, αν έχεις την καλοσύνη.»

Και η Σαπφώ μίλησε στο Γερό Φίδι, στη συριστική γλώσσα των ερπετοειδών, και το Γερό Φίδι φάνηκε να ταραάζεται. Οι κινήσεις του έγιναν απότομες, και η φωνή του το ίδιο. Κοίταζε μια τη Σαπφώ μια τον Οφιομαχητή, μοιάζοντας να πιστεύει ότι η ομοειδής του του έλεγε ψέματα.

Ο Γεώργιος ακούμπησε το χέρι του στον ώμο της, για να του δείξει ότι οι δυο τους – εκείνη κι αυτός – ήταν σύμφωνοι. «Δυστυχώς,» του είπε, «πρέπει να φύγεις. Πρέπει να βρεις κάπου να μείνεις. Δε μπορείς να είσαι μαζί μου.» Γνώριζε ότι, φυσικά, το Γερό Φίδι δεν κατανοούσε τα λόγια του, αλλά ήλπιζε ότι κάτι θα καταλάβαινε από τον τόνο της φωνής του.

Και η Σαπφώ συνέχισε να του μιλά.

Το Γερό Φίδι ήταν τώρα φανερά θλιμμένο. Έβγαλε ένα μακρόσυρτο σύριγμα. Πέρασε ανάμεσά τους και πήγε προς την έξοδο του σηκού, την έξοδο του κεντρικού οικοδομήματος του Ναού, βγαίνοντας, κατεβαίνοντας τα θαλασσολίθινα σκαλοπάτια. Η Σαπφώ σύρθηκε πίσω του, γρήγορη επάνω στην ευέλικτη, δυνατή ουρά της, εξακολουθώντας να του μιλά στη γλώσσα τους. Ο Οφιομαχητής την ακολούθησε, και η Όλγα ακολούθησε τον Οφιομαχητή· και η Ρέα και μερικοί άλλοι ναΐτες ακολούθησαν την Όλγα.

Το Γερό Φίδι στάθηκε στην ιερή άμμο, στράφηκε ν'αντικρίσει τη Σαπφώ, συρίζοντας άγρια. Οι ναοφύλακες κοίταζαν τούς δύο ιερούς οφιομόρφους με επιφύλαξη, μην ξέροντας τι να κάνουν. Η Ρέα τούς έγνεψε να μείνουν στις θέσεις τους.

Η Σαπφώ, μετά από λίγο, φάνηκε να καταφέρνει να ηρεμήσει κάπως το Γερό Φίδι, αλλά εκείνο τώρα κοίταζε τον Οφιομαχητή με αβλεφάριστα μάτια που μαρτυρούσαν μεγάλη απογοήτευση και στεναχώρια.

Ο Γεώργιος το πλησίασε, έβαλε το χέρι του στον ώμο του. «Δε μπορείς να μείνεις μαζί μου,» του είπε ξανά. «Εκεί όπου βαδίζω δεν είσαι ευπρόσδεκτος, φίλε μου. Δε σ'εγκαταλείπω· προσπαθώ να σου βρω έναν τόπο για να κατοικήσεις, να ζήσεις εκεί όπως είναι η φύση σου.» Και στρεφόμενος στη Σαπφώ: «Σου είπα από πού κατάγεται; Από πού τον άρπαξαν και τον έκαναν δούλο;»

Εκείνη μίλησε ξανά στο Γερό Φίδι, και το Γερό Φίδι τής απάντησε. Τελικά, η Σαπφώ είπε στον Γεώργιο: «Δεν ξέρει από πού κατάγεται ακριβώς. Αλλά μου λέει πως ήταν ένα βαλτώδεςς μέροςς σαν τους

Στενότοπους. Ήταν πολύ μικρός όταν οι επιδρομείς τον έκλεψαν. Βρισκόταν κοντά στην ακτή μαζί με μερικούς άλλους της ηλικίας του. Βουτούσσαν στα πλάγια της ηπειρονήσου προσπαθώντας να φτάσουν από κάτω της και να κόψουν μελανόρροια από εκεί – ένα φυτό που φυτρώνει μόνο κάτω από τις ηπειρονήσους. Οι άνθρωποι πλησίασαν μ'ένα σσκάφος και, ρίχνοντας δίχτυα, έπιασαν τους μικρούς ερπετοειδείς και τους τράβηξαν επάνω σαν να ήταν ψάρια. Τους χτύπησαν και τους πήραν μαζί τους.»

«Και οι συνομήλικοι του Γερού Φιδιού τι απόγιναν;»

«Το Γερό Φίδι δεν ξέρει. Δεν τους ξαναείδε.»

«Μπορεί, δηλαδή, να κατάγεται από τους Στενότοπους;»

«Μπορεί, αλλά δεν είναι καθόλου σίγουρο. Μου λέει ότι, μέχρι στιγμής, το μέρος δεν του θυμίζει τίποτα – αν και δεν έχει ακόμα μπει στο εσσωτερικό των Στενότοπων. Ίσως να κατάγεται κι από αλλού, όμως. Από τους Υγρότοπους, στα βόρεια και ανατολικά, ανάμεσα στην Ηλβάρη και τη Φθιάνη. Ή ίσως να είναι από άλλη ηπειρονήσσο.»

Ο Γεώργιος συνοφρυώθηκε συλλογισμένος. «Από τους Βαλτότοπους των Όφεων...» είπε. «Θα μπορούσε να είναι κι από τους Βαλτότοπους των Όφεων. Από την Κεντροδάτια.»

«Ίσσωσως.»

«Αλλά, έτσι όπως μου τα λες, αφού τον έκλεψαν από μικρό και δεν θυμάται πολλά, δεν μπορούμε να βρούμε τον τόπο όπου γεννήθηκε· κι αν εδώ βρεθεί ένα μέρος για να κατοικήσει...»

«Ναι,» συμφώνησε η Σαπφώ, «θα ήταν εντάξει· είμαι βέβαιη, Οφιομαχητή. Και,» λοξοκοίταξε το Γερό Φίδι, «αρχίζει να καταλαβαίνει ότι έχεις κατά νου μόνο το καλό του.»

«Αν ήταν αλλιώς,» είπε ο Γεώργιος, «δεν θα ερχόμουν εδώ, Οφιοκυρά.»

Η Σαπφώ ένευσε. «Θέλεις να ξεκινήσουμε αμέσως, ή έχεις άλλες δουλειές με τους ιερωμένους;»

«Δεν έχω άλλες δουλειές. Για το Γερό Φίδι και μόνο ήρθα στους Στενότοπους. Αλλά εσύ θα είσαι κουρασμένη απ'το ταξίδι σου...»

«Δεν μένω μακριά, αν ξέρεις πώς να διασχίσεις τους Στενότοπους, Οφιομαχητή. Γύρω στα δεκαπέντε χιλιόμετρα από τον Ναό, προς τα

βόρεια και ανατολικά. Όμως έχεις δίκιο: θα ήθελα λίγο να ξεκουραστώ.»

Οι ιερείς προσκάλεσαν την Οφιοκυρά στην Εστία του ενδόναου, καθώς επίσης και τον Οφιομαχητή και το Γερό Φίδι, αλλά όχι την Όλγα. Καθώς μπήκαν στον σηκό, μια δόκιμη πλησίασε για να την αναλάβει: αυτή που, την άλλη φορά, την είχε πάει στο καθιστικό πλάι στον σηκό – μια λευκόδερμη, καστανή κοπέλα, που τώρα η Όλγα άκουσε πως λεγόταν Ευαγγελία, γιατί η Ρέα είπε: «Φρόντισε την Όλγα, Ευαγγελία.»

Ο Οφιομαχητής όμως παρενέβη. «Θα μείνω εγώ μαζί της, Πρωθυερότατη.» Κι έγενεψε στο Γερό Φίδι να πάει στην Εστία μαζί με τη Σαπφώ και τους άλλους. Ο ίδιος έμεινε πίσω, στον σηκό, με την Όλγα.

Βγήκαν στην ιερή άμμο ξανά, αντικρίζοντας την ακτή, παρατηρώντας ότι ένας δυνατός άνεμος είχε σηκωθεί κάνοντας τη θάλασσα ν'αφρίζει· αλλά ούτε κατά διάνοια δεν ήταν καταιγίδα. Οι καταιγίδες στα νότια της Μικρυδάτιας ήταν πολύ άγριες.

«Παράξενη δεν είναι;» είπε η Όλγα.

«Ποια;»

«Η Σαπφώ, φυσικά.»

Ο Γεώργιος μειδίασε. «Νόμιζα ότι θα την έβρισκες φιλική. Είναι η πρώτη ερπετοειδής που συναντάς η οποία μιλά τη γλώσσα των ανθρώπων, και μάλιστα—»

«Ναι, κι αυτό δεν σε φρικάρει; Ένα τέτοιο... πλάσμα, να μιλά σαν εμάς!»

Ο Γεώργιος γέλασε. «Και μάλιστα,» συνέχισε από εκεί που είχε μείνει, «μιλά πολύ καθαρά. Άλλοι ερπετοειδείς δεν καταλαβαίνεις τι ακριβώς σου λένε όταν χρησιμοποιούν ανθρωπίνη γλώσσα.»

Η Όλγα κούνησε το κεφάλι· τα μακριά μαύρα μαλλιά της τινάζονταν από τον άνεμο. «Δεν ξέρω... Με τρομάζει.»

«Σε τρομάζει η Σαπφώ παρότι έχεις συνηθίσει την παρέα του φίλου μας, του Γερού Φιδιού;»

«Ναι, γιατί το Γερό Φίδι είναι αυτό... αυτό που πρέπει να είναι, γαμώτο! Είναι ένας άγριος ερπετοειδής, σχεδόν σαν θηρίο. Αλλά η Σαπφώ... δεν... δεν είναι τέτοιο πράγμα. Όμως, απ'την άλλη, θα έπρεπε να είναι. Τη βλέπεις και... είναι ένα πελώριο φίδι, βασικά.»

«Αλλά σου θυμίζει άνθρωπο τόσο πολύ που σε φοβίζει, ε;» είπε ο Γεώργιος, κρατώντας σε απόσταση τη φαρμακερή οργή του με τις διδασχές του Γέρου του Ανέμου, αφουγκραζόμενος τον άνεμο που τώρα φυσούσε μουγκρίζοντας και χαϊδεύοντας την ακτή.

Η Όλγα έμεινε για μερικές στιγμές σιωπηλή. Ύστερα ανασήκωσε τους ώμους. «Ναι... Ναι, μάλλον έχεις δίκιο. Υποθέτω.»

«Δε θυμάμαι πού το έχω ακούσει αυτό» – κάπου στο αινιγματικό παρελθόν του, πίστευε – «όμως κάποιος είχε πει ότι είναι μεγάλο σημάδι προσωπικής ανασφάλειας να είσαι εχθρικός προς κάτι το ασυνήθιστο για εσένα.»

Η Όλγα συνοφρυώθηκε. «Συγνώμη, με βρίζεις τώρα;»

Ο Οφιομαχητής γέλασε, καθώς είχαν ανεβεί σε μια από τις πλατφόρμες του εξώναου κι αντίκριζαν τη θάλασσα στεκόμενοι πλάι σ'ένα άγαλμα της Έχιδνας. «Δεν άκουσα εγώ καμιά βρισιά να βγαίνει απ'το στόμα μου,» είπε.

«Θα κάνω πως το πιστεύω.»

Μετά από κάποια ώρα, αλλά πριν από το μεσημέρι, ο Γεώργιος χαιρέτησε τη Ρέα και τον Γεράσιμο, τους ευχαρίστησε για τη φιλοξενία τους στον Ναό, και έφυγε μαζί με τους συντρόφους του και τη Σαπφώ. Μόλις είχαν βγει από την ιερή άμμο και μπει στους Στενότοπους, μια μεγάλη σαύρα ξεπρόβαλε από τη βλάστηση και τους πλησίασε. Ήταν στο μέγεθος σκύλου – ένα παιδί θα μπορούσε να την καβαλήσει. Το δέρμα της ήταν γεμάτο γκριζόμαυρες φολίδες και πίσω της έσερνε μια αρκετά μακριά ουρά. Ο Γεώργιος ήξερε πως το είδος της ονομαζόταν ψηλόσαυρος.

«Τι είν' αυτό;» έκανε η Όλγα.

«Φίλος,» τη διαβεβαίωσε η Σαπφώ. «Τον λένε–» έβγαλε έναν συριτικό ήχο που μπέρδεψε την Όλγα, αλλά ο Γεώργιος κατάλαβε ότι αυτό ήταν το όνομα του συγκεκριμένου ψηλόσαυρου στη γλώσσα των ερπετοειδών. «Για εσάς, όμως, λέγεται Σύντροφος. Μ'ακολουθεί μες στους Στενότοπους όποτε βγαίνω από το σπίτι μου. Ή, τουλάχιστον, τις περισσότερες φορές.»

Ο Σύντροφος ατένιζε τον Οφιομαχητή παρατηρητικά.

Η Σαπφώ ακράγγιξε το κεφάλι της μεγάλης σαύρας με το ελεύθερό της χέρι (με το άλλο κρατούσε το ραβδί της που ήταν γεμάτο ερπετά)

και έβγαλε δυο συρίγματα. Ο Σύντροφος φάνηκε κάτι να καταλαβαίνει από αυτά.

Η Όλγα δεν μιλούσε, αλλά αισθανόταν τελείως φρικαρισμένη.

Συνέχισαν να βαδίζουν μες στα έλη πατώντας σε υγρό χώμα, πλατσορίζοντας μέσα σε χαμηλό νερό, περνώντας ανάμεσα από πυκνότερη και αραιότερη βλάστηση. Παρότι χειμώνας, ο τόπος ήταν ζωντανός γύρω τους – γεμάτος κινήσεις ζώων, πουλιών, και ήχους.

Η Σαπφώ είπε στον Γεώργιο: «Θα σου εξηγήσω πώς μπορείς να φτάσεις στο σπίτι μου, Οφιομαχητή.» Κι άρχισε να του δείχνει συγκεκριμένα σημάδια στη βλάστηση, άρχισε να τον κάνει να καταλαβαίνει ότι αυτά σχημάτιζαν ένα νοερό μονοπάτι μέσα στο βαλτώδες τοπίο.

Η Όλγα δεν μπορούσε να παρακολουθήσει τα λόγια της ερπετοειδούς· τα πάντα εδώ πέρα την έκαναν να αισθάνεται τσιτωμένη. Το μέρος τής έφερνε στο μυαλό τα Σελκόνια Δάση, αν και δεν ήταν τόσο σκοτεινό, ούτε έμοιαζε τόσο μπλεγμένο. Ούτε πρέπει να κυκλοφορούσαν εδώ τα θηρία που κυκλοφορούσαν εκεί· έτσι, τουλάχιστον, ήλπιζε η Όλγα.

Σε κάποια στιγμή, η Σαπφώ είπε: «Οι ιερείςς μού ανέφεραν ότι βρέθηκες ναυαγός στην Κεντρυδάτια, και ότι δεν θυμάσσαι τίποτα απ'το παρελθόν σου...»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής, «είναι αλήθεια.»

«Θα ήθελα να μάθω περισσότερα.»

Ο Γεώργιος τής είπε, εν συντομία, την ιστορία του ενώ εκείνη συνέχιζε να του δείχνει τα σημάδια στη βλάστηση που σχημάτιζαν μονοπάτια μες στους Στενότοπους και, συγχρόνως, του μιλούσε και για διάφορους κινδύνους που παρουσιάζονταν εδώ τους οποίους ένας ταξιδιώτης έπρεπε να αποφεύγει αν ήθελε να μείνει ζωντανός. «Όταν μάθεις τους Στενότοπους καλά,» εξήγησε, «γίνονται φίλοι σου, Οφιομαχητή. Δεν έχεις πια τίποτα να φοβηθείς από αυτούςς. Δε σε παρακωλύουν, ούτε σε απειλούν. Σε φροντίζουν, σε βοηθούν. Διακρίνεις διάφορες όψεις τηςς Μεγάλης Κυράς μέσα στο τοπίο.»

Και μετά, τον ρώτησε: «Δεν έχεις μέχρι στιγμής καταφέρει να μάθεις τίποτα για το παρελθόν σσσου;»

«Όχι, δυστυχώς.»

«Πρέπει να είσαι από άλλη διάσστασση, πάντως. Το δέρμα σου αυτό μαρτυρά.»

«Υποπτεύομαι ότι ίσως να είμαι από τη Μοργκιάνη. Ίσως. Γιατί θα μπορούσα να είμαι κι από πολλά άλλα μέρη – από τη Σεργίλη, για παράδειγμα. Έχω γνώσεις για διάφορες διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος. Ό,τι κι αν ήμουν παλιά, σίγουρα είχα ταξιδέψει πολύ.»

«Χρςς...» έκανε συλλογισμένα η Σαπφώ. «Χρςςςς...» Και τα ερπετά πάνω στο ραβδί της τον ατένιζαν με καταφανές ενδιαφέρον. Ο Σύντροφος είχε, όμως, τώρα το βλέμμα του στραμμένο αλλού καθώς βάδιζε με τα τέσσερα δυνατά πόδια του πλάι στην ουρά της Σαπφώς που γλιστρούσε ευέλικτα, γρήγορα, και πεπειραμένα μες στον βαλτότοπο.

Πολλά άλλα ερπετά ξεπρόβαλλαν αποδώ κι αποκεί, από τη βλάστηση του μέρους, για να κοιτάξουν τον άνθρωπο του οποίου την παρουσία διαισθάνονταν ως κάτι το ασυνήθιστο, το λιγότερο.

Η Όλγα είχε την αίσθηση ότι δαίμονες τούς παρακολουθούσαν. Δαίμονες της Έχιδνας. Και, ίσως, όχι μόνο της Έχιδνας αλλά και του Λοκράθου: βατράχια, σαλαμάνδρες, και τέτοια πλάσματα – αμφίβια. Οι Στενότοποι ήταν γεμάτοι ζωή μες στον χειμώνα. Το περιβάλλον ήταν υγρό, αλλά όχι τόσο κρύο όσο στα Υσκάρια Όρη ή στο Αρκάδνιο Λεκανοπέδιο.

Χωρίς να κάνουν καμία στάση, βαδίζοντας συνεχόμενα, έφτασαν στο σπίτι της Σαπφώς όταν είχε σουρουπώσει, και η Όλγα ένιωθε τα πόδια της κουρασμένα και την υγρασία των βαλτότοπων να την έχει διαπεράσει ως το κόκαλο και να έχει μουλιάσει όλα της τα ρούχα – ακόμα και τα εσώρουχα, γαμώτο! Κι αυτό την έκανε να αισθάνεται νευρική.

Η Σαπφώ είχε ανάψει έναν δαυλό όταν το ηλιακό φως είχε ελαττωθεί, και τώρα τον κρατούσε υψωμένο με το ένα χέρι καθώς ζύγωναν ένα μέρος που θύμιζε σπηλιά αλλά ο Οφιομαχητής καταλάβαινε ότι δεν μπορεί παρά να ήταν κάτι το κατασκευασμένο. Κατά πρώτον, ήταν από θαλασσόλιθο, και ο θαλασσόλιθος είναι πολύ σπάνιος τόσο μακριά από τις ακτές.

Το στόμιο της σπηλιάς έκλινε με μια καγκελωτή πόρτα που επάνω στα κάγκελά της φίδια τυλίγονταν – δηλητηριώδη φίδια, πρόσεξε ο Γεώργιος, αναγνωρίζοντάς τα.

«Οι φύλακές μου,» του είπε η Σαπφώ, κι έβγαλε ένα σύριγμα προς τη μεριά τους. Τα ερπετά κουνούσαν τα κεφάλια τους καθώς παρατηρούσαν με έκδηλη περιέργεια τον Οφιομαχητή. Η ερπετοειδής τράβηξε ένα κλειδί από τα ρούχα της και ξεκλείδωσε την καγκελωτή πόρτα. «Καλωσορίσατε στο σπίτι μου.»

Το εσωτερικό του δεν θύμιζε και τόσο σπηλιά. Ή, αν ήταν σπηλιά, ήταν μια πολύ καλά διακοσμημένη σπηλιά. Υπήρχαν πλεχτά χαλιά στο πάτωμα και ταπετσαρίες στους τοίχους, και ράφια με βιβλία και διάφορα αντικείμενα: φιαλίδια, κουτάκια, αποξηραμένα φυτά, κόκαλα, κρυστάλλους, λίθους... Οι οσμές που πλανιόνταν ήταν παράξενες, μεθυστικές, αλλά ευχάριστες.

«Μένεις μόνη;» ρώτησε ο Γεώργιος, αν και του το είχαν ήδη πει οι ιερείς στον Ναό.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Σαπφώ, και τους προέτρεψε να καθίσουν σ'έναν χώρο που ήταν φτιαγμένος σαν μικρό σαλόνι. Τα καθίσματα ήταν όλα χαμηλά, και τα περισσότερα θύμιζαν πολυθρόνες χωρίς πόδια – ιδανικές για άποδες ερπετοειδείς. Το Γερό Φίδι κουλουριάστηκε σε μία, μοιάζοντας να του αρέσει. Χαμογέλασε, και είπε κάτι συριστικό στη γλώσσα του είδους του.

Η Σαπφώ τού απάντησε στην ίδια γλώσσα.

Ο Οφιομαχητής κάθισε σ'ένα σκαμνί, και η Όλγα δίπλα του.

Η Σαπφώ τούς ρώτησε τι ήθελαν να πουν.

«Ό,τι έχεις, Οφιοκυρά,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος, ενώ μέσα του μούριζε η Πάροδος του Πράου Ανέμου.

«Διάφορα πράγματα έχω,» είπε η ερπετοειδής. «Αλλά μήπως θα προτιμούσατε πρώτα κάτι να φάτε;» Δεν είχαν πάρει μεσημεριανό καθοδόν.

Ο Γεώργιος παραδέχτηκε ότι αυτή θα ήταν καλή ιδέα, οπότε η Σαπφώ τούς ζήτησε να περιμένουν εδώ και πήγε στην κουζίνα του σπιτιού της, αφήνοντάς τους στο καθιστικό αφού τους έδωσε κούπες μ'ένα ποτό που είπε ότι ήταν «των Στενότοπων».

Η Όλγα το οσμίστηκε με επιφύλαξη. «Παράξενα μυρίζει,» παρατήρησε.

Ο Γεώργιος το δοκίμασε. «Η γεύση του είναι καλύτερη από τη μυρωδιά του.»

Το Γερό Φίδι ήδη έπινε διψασμένα από την κούπα του.

Δοκίμασε και η Όλγα το ποτό: και διαπίστωσε ότι είχε μια γλυκιά γεύση που διαρκούσε στο στόμα, και, αν και δεν το αισθανόσουν καυτό αρχικά, μόλις γλιστρούσε μέσα σου σε ζέστaine. Ένα ποτό για τον χειμώνα, αναμφίβολα.

Από την κουζίνα, μυρωδιές άρχισαν να έρχονται σύντομα. Η Σαπφώ ετοίμαζε φαγητό.

Η Ευθαλία γλίστρησε έξω απ'το μανίκι του Οφιομαχητή και ξεκίνησε να εξερευνά το καθιστικό, όπου συνάντησε κι άλλα φίδια.

Η Όλγα ρώτησε τον Γεώργιο ψιθυριστά: «Θα κοιμηθούμε εδώ το βράδυ;»

«Έχει ήδη βραδιάσει απέξω,» της αποκρίθηκε εκείνος. «Θα προτιμούσες να κοιμηθείς στους βάλτους;»

Η Όλγα δεν έδωσε απάντηση γιατί τη θεωρούσε αυτονόητη. Καλύτερα σε σπηλιά, ακόμα και παρέα με μια φιδογυναίκα, παρά εκεί έξω. Επιπλέον, νόμιζε ότι είχε αρχίσει να συνηθίζει τη Σαπφώ όπως είχε συνηθίσει και το Γερό Φίδι. Κατά βάθος, δεν ήταν και τόσο διαφορετικοί οι δυο τους – ο Γεώργιος είχε δίκιο. Απλώς η Σαπφώ έδινε την εντύπωση ότι ήταν πολύ πιο ανθρώπινη, κι αυτό έκανε τις τρίχες της Όλγας να ορθώνονται ώρες-ώρες. Για κάποιο λόγο.

Η ερπετοειδής δεν άργησε να επιστρέψει στο καθιστικό κουβαλώντας έναν δίσκο γεμάτο φαγητά, ανάμεσα στα οποία ορθωνόταν μια καράφα μ'ένα ποτό που τους εξήγησε ότι ονομαζόταν «κρασί των στενών τόπων» και φτιαχνόταν από ένα είδος μούρου των Στενότοπων.

Τα φαγητά ήταν όλα ανέγνωρα για την Όλγα. Δεν τα είχε ξαναδεί, αλλά τα δοκίμασε – πεινούσε πολύ για να μην τα δοκιμάσει – και διαπίστωσε ότι ήταν πολύ νόστιμα. Σίγουρα πιο νόστιμα απ'ό,τι θα περίμενες από μια άγρια ερπετοειδή που μένει μόνη της, σαν τρελή, μες στα βάθη ενός επικίνδυνου βαλτότοπου. Αντικειμενικά νόστιμα, βασικά. Η Όλγα σκέφτηκε ότι κάποιοι μάγεις στην Ηλβάρη θα έπρεπε να πάρουν μαθήματα από τη Σαπφώ των Στενότοπων, μα την Έχιδνα!

Ο Γεώργιος ρώτησε, καθώς έτρωγαν: «Οφιοκυρά, κατοικούν και δίποδες ερπετοειδείς στους Στενότοπους, ή μόνο άποδες;»

«Και δίποδες και άποδες,» αποκρίθηκε η Σαπφώ.

«Και έχεις υπόψη σου κάποια φυλή που θα μπορούσε να δεχτεί το Γερό Φίδι ως μέλος;»

«Έχω υπόψη μου διάφορες φυλές, Οφιομαχητή. Αλλά θα πρέπει να μιλήσω μαζί τους.»

«Νομίζεις ότι θα τον δεχτούν;»

«Το θεωρώ πολύ πιθανό, ειδικά αν τους το ζητήσω εγώ, κι αν δουν κι εσσένα μαζί του. Δε θα δυσκολευτούμε.»

Μετά, άρχισαν οι δυο τους να συζητούν για βοτάνια και δηλητήρια – μια κουβέντα που η Όλγα ελάχιστα καταλάβαινε και έβρισκε και λιγάκι ανατριχιαστική. Παρότι μιλούσαν στην Κοινή Υπερυδάτια, είχαν τόσες γνώσεις για τέτοια πράγματα που έκαναν την Όλγα να νομίζει ότι ουσιαστικά μιλούσαν σε μια γλώσσα άγνωστη για εκείνη.

Το Γερό Φίδι, που αντικειμενικά δεν τους καταλάβαινε, ήταν σιωπηλό αλλά ευχαριστημένο. Το νόστιμο φαγητό το είχε χορτάσει, το κρασί των στενών τόπων (που η Σαπφώ τού είχε πει την ονομασία του στη γλώσσα των ερπετοειδών) το είχε ζαλίσει, και τώρα κάπνιζε έναν γλυκό καπνό της Σαπφώς από μια μακριά ξύλινη πίπα, φυσώντας τον μπροστά του και παρατηρώντας τα παράξενα σχήματα που δημιουργούνταν. Ουρές μέσα σε ουρές μέσα σε ουρές... Ατελείωτες ουρές... Ο καπνός ήταν ιερός, του είχε εξηγήσει η Σαπφώ όταν του έδωσε την πίπα. Ήταν καπνός της Μεγάλης Κυράς. Το Γερό Φίδι είχε σχεδόν αρχίσει να ξεχνά το Πολύ-Άσχημο-Πράγμα που του είχε πει πιο πριν η Σαπφώ (την οποία, φυσικά, ήξερε με άλλο όνομα: με το όνομά της στη συριστική γλώσσα των ερπετοειδών)· είχε σχεδόν αρχίσει να ξεχνά ότι ο συγγενής-κι-Αφέντης του σκόπευε να το εγκαταλείψει, να το αφήσει κάπου εδώ, σε τούτους τους βάλτους...

Από τη μια το Γερό Φίδι χαιρόταν που, όπως του είχε τονίσει η Σαπφώ, θα έβρισκε άλλους του είδους του. Αλλά, από την άλλη, θλιβόταν πολύ που δεν θα ήταν πλέον κοντά στον συγγενή-κι-Αφέντη του. Η σύνδεση που αισθανόταν μαζί του ήταν εξαιρετικά ισχυρή, ύστερα από τόσα που είχε περάσει πλάι του. Τον ένιωθε πιο δικό του απ'ό,τι τη Σαπφώ, παρότι ήταν από άλλο είδος. Ο συγγενής-κι-Αφέντης του ήταν κάτι το ξεχωριστό: ούτε ερπετοειδής ούτε άνθρωπος: κάτι που υπερέβαινε και τα δύο είδη, κάτι που τα αγκάλιαζε.

Η Σαπφώ είχε πει στο Γερό Φίδι ότι οι άνθρωποι αποκαλούσαν τον συγγενή-κι-Αφέντη του «μαχητή-των-φιδιών». Το Γερό Φίδι έβρισκε αυτή την ονομασία αστεία. Νόμιζε ότι πιο πολύ θα ταίριαζε «κύριος-των-φιδιών», ή «οδηγός-των-φιδιών». Αν και ο συγγενής-κι-Αφέντης του ήταν κάτι πολύ περισσότερο ακόμα κι απ'αυτούς τους χαρακτηρισμούς.

Γιατί με εγκαταλείπει; είχε ρωτήσει το Γερό Φίδι τη Σαπφώ.

Δε σε εγκαταλείπει, του είχε απαντήσει εκείνη. Εξαρχής ήθελε να σε οδηγήσει σ'έναν τόπο με ομοιειδείς σου. Ο συγγενής-κι-Αφέντης σου είναι περιπλανώμενος, ταξιδεύει, και περνά από μέρη όπου δεν είσαι ευπρόσδεκτος. Τον βάζεις σε κίνδυνο με την παρουσία σου, και κινδυνεύεις κι εσύ ο ίδιος.

Το Γερό Φίδι δεν ήθελε να βάζει τον συγγενή-κι-Αφέντη του σε κίνδυνο. Του χρωστούσε πολλά. Του χρωστούσε όλα εκείνα τα ξεχασμένα πράγματα που είχαν ξυπνήσει μες στην ψυχή του απλά και μόνο επειδή τον αντίκρισε...

9

Κάποια Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου είναι νεκρά, σκοτώθηκαν στις συμπλοκές με τους μαχητές των Ηρμάντιων – ανάμεσά τους και ο Πέτρος, ένας από τους συντρόφους του Μάρκου, του Έκτου Όφεως της Σαλντέρια: τον είδα να πέφτει τρυπημένος από δόρατα. Ακόμα περισσότερα Τέκνα είναι τραυματισμένα. Και ακόμα περισσότεροι στασιαστές γενικά είναι ή νεκροί ή τραυματισμένοι.

Ναι, νικήσαμε. Κρατήσαμε τη Νότια Πύλη. Τρέψαμε την Ειρήνη Ηρμάντια, την Ειρήνη του Πολέμου και τους μισθοφόρους της, και τους Ουραίους ερπετοειδείς της, σε φυγή. Όμως το τίμημα ήταν βαρύ. Και όλοι οι επαναστάτες της Σαλντέρια γύρω μου είναι κουρασμένοι – το βλέπω στις όψεις τους, στις στάσεις τους – παρότι πανηγυρίζουν τη νίκη μας.

Η σημαία με τον Διπλό Καταβροχθιστή – το σύμβολο με το οποίο μοιάζει τώρα να ταυτίζονται οι στασιαστές, το σύμβολο που μοιάζει να έχουν συνδέσει μαζί μου, οι ανόητοι! – κυματίζει πάνω στις επάλξεις της Νότιας Πύλης.

Είναι τρεις ώρες πριν από τα ξημερώματα. Το φεγγάρι της Υπερυδτίας δεν βρίσκεται πλέον και πολύ ψηλά στον ουρανό. Ο Ζαχαρίας προστάζει να μαζέψουν τους νεκρούς, ώστε να κηδευτούν όπως πρέπει, ως ήρωες της επανάστασης.

Η Μάρθα δίνει διαταγές να περιθάλψουν τους τραυματίες, και παρατηρώ πως κι ένας μάγος του τάγματος των Βιοσκόπων βρίσκεται εδώ. Τι άλλο μπορεί να είναι αυτός ο τύπος που πλησιάζει τους χτυπημένους και μουρμουρίζει παράξενα λόγια ενώ κρατά τα χέρια του πάνω απ' τις πληγές τους; Προσπαθεί να καταλάβει, με τα ξόρκια του, με το μυαλό του, πόσο άσχημα τραυματισμένοι είναι, τι μπορεί να χρειαστούν. Και κάποιοι άλλοι, που ξέρουν πώς να περιποιούνται τραύματα, σπεύδουν να βοηθήσουν μόλις τους μιλά, ή και προτού τους μιλήσει. Όμως οι τραυματίες είναι πάρα πολλοί για να προλάβει να τους κοιτάξει όλους ο μάγος.

Μια γυναίκα ουρλιάζει καθώς μια σπασμένη λεπίδα είναι μπηγμένη μέσα της – μέσα στα πλευρά της, χαμηλά. Δύο στασιαστές προσπαθούν να κρατήσουν την τραυματία ακίνητη ενώ ένας άλλος προσπαθεί να τραβήξει έξω τη λεπίδα, πράγμα που μοιάζει πολύ δύσκολο έτσι όπως η γυναίκα χτυπιέται. Ο Βιοσκόπος πλησιάζει, πιάνει το κεφάλι της ανάμεσα στα χέρια του, μουρμουρίζει ένα ξόρκι, και η γυναίκα σταματά να φωνάζει, παίρνοντας βαθιές ανάσες τώρα, σαν ξαφνικά ο πόνος της να έχει φύγει. Ναι, ξέρω τι έκανε ο μάγος. Έχω κι εγώ κάποιες γνώσεις μαγείας, αν και θεωρητικές· δεν έχω το Χάρισμα. Ο Βιοσκόπος έκανε το ίδιο που είχε κάνει η Διονυσία επάνω στον Νηρέα: Ξόρκι Προσωρινής Αναλγησίας. Ορισμένες φορές σώζει ζωές. Ο θεραπευτής φαίνεται να μπορεί τώρα να τραβήξει πιο εύκολα τη σπασμένη λεπίδα έξω από τη χτυπημένη γυναίκα.

Η Λουκία είναι κοντά μου, μοιάζοντας κι αυτή κουρασμένη, όπως όλοι μας. Ο Ακατάλυτος τρίβεται πάνω στα μποτοφορεμένα πόδια της καθώς η παλιά πειρατίνα με ρωτά: «Θα πάμε πίσω, στον Σωσμένο, τώρα;»

Και δεν είναι η μόνη που έχει την απορία τι θα κάνουμε, πού θα πάμε. Βλέπω τον Μάρκο να τσακώνεται ξανά με τον Ζαχαρία σχετικά με το αν πρέπει να πάρει τους συντρόφους του και να επιστρέψουν στα Φουγάρα, στα εργοστάσια που έχουν κατακτήσει εκεί.

Ο Λεωνίδας – το Τέκνο που είχε έρθει μαζί μου στη Μεγάπολη και που πρόσφατα, μες στις συμπλοκές, έμαθα ότι είναι ο Τριακοστός-Τρίτος Όφις της Σαλντέρια (αν και πάω στοίχημα ότι πολλών οι αριθμοί θ' αλλάξουν τώρα, με τόσους θανάτους, εκτός αν βάλουν γρήγορα καινούργια μέλη στην οργάνωσή τους) – ρωτά μια γυναίκα που δεν ξέρω το όνομά της: «Τι γίνεται στον Νεοκόφτη; Τι γίνεται με τις συγκρούσεις εκεί;» Παρότι μαχόταν όλη νύχτα, νομίζεις ότι ακόμα είναι έτοιμος να συνεχίσει ν'αγωνίζεται!

«Δεν ξέρω,» του αποκρίνεται η γυναίκα. «Δεν έχω έρθει σ'επαφή.» Είναι τραυματισμένη, αν και ελαφρά, απ'ό,τι φαίνεται. Είναι Τέκνο, ή από τους άλλους στασιαστές;

«Γεώργιε;» Η Λουκία. «Μ'ακούς τι σου λέω;»

«Σ'ακούω,» της αποκρίνομαι.

«Θα πάμε στον Σωσμένο, τώρα, ή όχι;»

«Κανονικά, πρέπει να πάμε· αλλά κάτσε λίγο να δούμε τι θα γίνει εδώ.»

«Πιστεύεις ότι ακόμα χρειάζονται τη βοήθειά σου; Οι Ηρμάντιοι έφυγαν, και δε νομίζω ότι οι φρουροί της Σαλντέρια τολμάνε να ξαναζυγώσουν.»

«Ναι, ούτε εγώ το νομίζω,» συμφωνώ.

Ο Ζαχαρίας σύντομα συγκεντρώνει τους αρχηγούς του φουσάτου μας μες στο φυλάκιο της Νότιας Πύλης πάλι – ανάμεσά τους κι εμένα, φυσικά. Και έχω την άσχημη αίσθηση ότι με βλέπουν σαν τον ανώτατο αρχηγό τους εδώ πέρα. Δεν ξέρουν τι τους γίνεται! (Αν δεν είχα την αόρατη βοήθεια του Γέρου του Ανέμου, η οργή μου θα με είχε καταλάβει. Θα είχα γρονθοκοπήσει δυο, τρεις κατακέφαλα· ή τέσσερις, πέντε, ίσως!) Τα Τέκνα νομίζουν ότι είμαι μέρος του Μεγάλου Αγώνα τους. Για τους άλλους στασιαστές της Σαλντέρια είμαι ο ήρωάς τους.

Ο Ζαχαρίας θέλει να αποφασίσουμε πώς θα χωρίσουμε τις δυνάμεις μας. Μπορεί να τρέψαμε τους Ηρμάντιους σε φυγή αλλά, και πάλι, κάποιιοι πρέπει να μείνουν εδώ για να κρατήσουν τη Νότια Πύλη, επιμένει. Ο αγώνας δεν έχει τελειώσει. Θα τελειώσει μόνο όταν οι Έχοντες έχουν τσακιστεί και οι Ηρμάντιοι έχουν φύγει από την πόλη.

«Στον Νεοκόφτη τι γίνεται τώρα;» ρωτά ξανά ο Λεωνίδας. «Ξέρει κανένας;»

Μετά από μια σύντομη τηλεπικοινωνία το μαθαίνουμε. Οι στασιαστές εκεί λένε πως έχουν καταφέρει να κρατήσουν ένα εργοστάσιο που είχαν καταλάβει, αλλά κανένα άλλο· μόνο αυτό. Τα νέα για την κατάληψη της Νότιας Πύλης τους ενθουσιάζουν, όμως, αν κρίνεις από τις φωνές που ακούγονται μέσα απ'το megάφωνο του τηλεπικοινωνιακού πομπού του Ζαχαρία.

Έπειτα, κάποια ώρα περνά ενώ συζητάμε πώς να χωρίσουμε τις δυνάμεις μας – οι απώλειες που είχαμε είναι αξιοσημείωτες. Ζητάνε τη γνώμη μου, γιατί θεωρούν ότι ξέρω από στρατηγική (πράγμα που δεν είναι ψέμα) ύστερα απ'την ενέδρα που τους πρότεινα εναντίον των Ηρμάντιων, η οποία φαίνεται να δούλεψε καλά. Αλλά δυστυχώς τώρα δεν έχω πολλές προτάσεις να τους κάνω: εκείνοι γνωρίζουν καλύτερα από εμένα τις δυνάμεις τους μέσα στην πόλη. Το μόνο που τους λέω είναι ότι σίγουρα δεν μπορούν ν'αφήσουν τη Νότια Πύλη αφύλακτη,

ούτε φυλαγμένη με μονάχα δέκα, είκοσι φρουρούς. Χρειάζεται να μείνει εδώ ένας σημαντικός αριθμός μαχητών. Επιπλέον, αν και δεν νομίζω πως σύντομα θα δεχτούν σοβαρή επίθεση, οι άλλοι επαναστάτες θα πρέπει να είναι έτοιμοι ανά πάσα στιγμή να έρθουν να τους συντρέξουν σε περίπτωση που προκύψει κάτι.

Αυτό τούς φαίνεται και το πιο λογικό να κάνουν, τελικά, διότι δεν μπορούν να μείνουν όλοι στη Νότια Πύλη και στη Χαμηλόδρομη. Ορισμένοι, μάλιστα, ήταν στα πρόθυρα να τσακωθούν σχετικά μ'αυτό – όπως ο Μάρκος. Ο οποίος τώρα ανυπομονεί να πάρει τους μαχητές του και να αναχωρήσει για τα Φουγάρα.

Του λέω να περιμένει. «Θάρθω μαζί σας ως ένα σημείο. Ίσως να με χρειαστείτε, ή εγώ να χρειαστώ εσάς.» Αν και, δυστυχώς, το πιθανότερο είναι το πρώτο, άμα η Σιλοάρνη μάς στραβοκοιτάξει.

Στη Νότια Πύλη αποφασίστηκε να μείνει η Ευγενία, η Έκτη Οχιά της Σαλντέρια (που είναι, άλλωστε, η αρχηγός των επαναστατών εδώ, στη Χαμηλόδρομη), μαζί με τους μαχητές της, καθώς και η Ευανθία μαζί με μερικούς δικούς της μαχητές, που είναι από τη Βοερή. Η Ευανθία, η Όγδοη Οχιά της Σαλντέρια, είναι τραυματισμένη στον δεξή μηρό και κουτσάινει λιγάκι τώρα, αλλά το τραύμα της δεν φαίνεται πολύ σοβαρό. Θα μπορούσε να πολεμήσει αν χρειαζόταν, είμαι σίγουρος. Ο Ζαχαρίας θα μείνει επίσης εδώ, προς το παρόν· και η Μάρθα μοιάζει να σκέφτεται να κάνει το ίδιο, αλλά της προτείνω να έρθει μαζί μας καλύτερα – «ο Κοσμάς θα θέλει να σε δει από κοντά· το ξέρεις πως θα θέλει να σε δει από κοντά» – κι εκείνη αλλάζει γνώμη τελικά.

Ο Νικόλαος, ο Εικοστός-Τρίτος Όφης των Κάτω Ακτών, δεν είναι καθόλου διχασμένος: θα με ακολουθήσει: θα ακολουθήσει οπουδήποτε τον Οφιομαχητή.

Ο Λεωνίδα, αντιθέτως, είναι διχασμένος. Να μείνει στη Νότια Πύλη, ή όχι;

«Η Ερασμία θα σου έλεγε να έρθεις, είμαι σίγουρος,» του λέω. «Γνωρίζεις ποια είναι η δουλειά μας τώρα.»

Κι αναγκάζεται να συμφωνήσει μαζί μου, νεύοντας, αν και στα μάτια του καίνε άγριες φωτιές. Ετούτη η επανάσταση πρέπει να είναι ό,τι ανέκαθεν ονειρευόταν για τη Σαλντέρια. Φωτιά και αίμα για τα μιάσματα – τους δυνάστες, τους Έχοντες, κι αυτούς που τους υπηρετούν.

Έτσι, ενώ η αυγή απέχει καμιά ώρα μόλις, φεύγουμε από τη Νότια Πύλη, εγώ, η Λουκία, ο γάτος της, ο Νικόλαος, ο Λεωνίδας, η Μάρθα, και ο Μάρκος κι οι μαχητές του, που άλλοι είναι πάνω σε οχήματα, άλλοι έφιπποι, αλλά οι περισσότεροι πεζοί. Μαζί μας είναι, επίσης, ο Στέργιος, ο Εικοστός Όφης της Σαλντέρια, και οι δικοί του, που ήρθαν αρχικά από την Ωραιόδρομη ανατολικά των Φουγάρων· καθώς και διάφοροι που ήρθαν από το Τακούνι και τη Γλυκώνυμη, ανάμεσα στους οποίους ο Γεννάδιος ο Χταποδάς (ελαφρά τραυματισμένος) κι εκείνος ο παλαβός που τον αποκαλούν Ξέμπαρκο κι ακόμα δεν έχω ακούσει να τον λέει κανείς μ'άλλο όνομα (ατραυμάτιστος, ο διάολος της Σιλοάρνης, αν και τον είδα να μάχεται σαν δαίμονα της Έχιδνας εναντίον των Ηρμάντιων πιο πριν, λυσσασμένος σχεδόν όπως τα Τέκνα. Γιατί δεν τον βάζουν στην οργάνωσή τους; Δε μπορεί να πάει χαμένος εκεί).

Εκτός από ζωντανούς, μαζί μας έχουμε κι αρκετούς νεκρούς φορτωμένους σ'ένα μηχανοκίνητο φορτηγό και σε δυο κάρα. Οι στασιαστές σκοπεύουν να τους κηδέψουν όπως πρέπει – στέλνοντάς τους στη θάλασσα, υποθέτω· είμαστε κοντά στις ακτές, δεν θα τους κάψουν. Κάπως, θα τους μεταφέρουν στο λιμάνι και από εκεί θα τους δώσουν στον ωκεανό.

Δυο άλλα οχήματα που μας ακολουθούν – παρμένα από τους Ηρμάντιους – είναι γεμάτα τραυματίες που δεν μπορούν εύκολα να βαδίσουν, ή δεν μπορούν καθόλου να βαδίσουν ή καν να σταθούν.

Διασχίζουμε τώρα τη Χαμηλόδρομη, περνάμε από μέρη ρημαγμένα από τις προηγούμενες συγκρούσεις. Φτάνουμε στη Βοερή, και τη διασχίζουμε κι αυτήν, προς τα βόρεια. Οι δρόμοι είναι άδειοι, έρημοι από ανθρώπους. Μονάχα σκυλιά, γάτες, και στοιχειά τριγυρίζουν. Είναι πολύ νωρίς, φυσικά· δεν έχει ξημερώσει ακόμα. Αλλά αυτός δεν είναι τώρα ο βασικός λόγος για τους άδειους δρόμους, είμαι σίγουρος. Ποιος θα τολμήσει να ξεμυτίσει απ'το σπίτι του; Ούτε οι φρουροί της Σαλντέρια δεν τολμούν να τριγυρίσουν, νομίζω. Πηγαίνουν μόνο σε συγκεκριμένα σημεία για να χτυπήσουν συγκεκριμένους στόχους – συγκεκριμένες εξεγέρσεις. Θα ήταν παράτολμο να περιπολούν σε μικρές ομάδες· θα ήταν εύκολη λεία για τους επαναστάτες που έχουν ξεπεταχτεί στη Σαλντέρια απ'τη μια άκρη ως την άλλη. Τα αποτελέσματα της

πολιτικής των Εχόντων. Η καταπίεση δεν μένει για πολύ καιρό αναπάντητη – πάντα έτσι ήταν, πάντα έτσι θα είναι.

Στα μέσα της Βοερής, χωριζόμαστε: εγώ, η Λουκία, ο Νικόλαος, ο Λεωνίδας, η Μάρθα, και οι μαχητές από Γλυκώνυμη και Τακούνι στρίβουμε δυτικά· ο Μάρκος, ο Στέργιος, και οι δικοί τους συνεχίζουν βόρεια, προς τα Φουγάρα. Αλλά, προτού απομακρυνθούν, ο Μάρκος μου λέει: «Αύριο πρέπει να τσακίσουμε την Ισόδρομη, Οφιομαχητή! Τώρα, που είσαι στο πλευρό μας, μπορεί να γίνει. Εύκολα. Να δώσουμε τέλος στους Έχοντες και στα μιάσματα που τους υποστηρίζουν, μια και καλή!»

«Δεν ξέρω αν θα είμαι εδώ αύριο,» του αποκρίνομαι.

Με κοιτάζει σαστισμένος. «Γιατί;»

«Σας το είπα ήδη: Δεν ήρθα για να μείνω. Περαιστικός ήμουν. Έχουμε άλλη δουλειά, εγώ κι οι σύντροφοί μου.»

«Να μείνεις,» μου λέει ο Μάρκος, επίμονα. «Για λίγο ακόμα, τουλάχιστον. Δε θα χρειαστεί, άλλωστε, περισσότερο. Μ'εμένα εδώ, η Σαλντέρια θα ελευθερωθεί επιτέλους από τα μιάσματα, Οφιομαχητή! Μπορείς να γίνεις μέχρι κι Άρχοντάς της, άμα θέλεις.»

«Δεν έχω σκοπό να γίνω Άρχοντας,» τον διαβεβαιώνω, και αναρωτιέμαι προς στιγμή ποιος έχουν υπόψη τους ότι θα διοικήσει όταν πέσουν οι Έχοντες. Αλλά τώρα δεν είναι ώρα για τέτοιες κουβέντες...

Χαιρετάμε τον Μάρκο και τον Στέργιο – τους ευχόμαστε η δύναμη της Έχιδνας νάναι μαζί τους, κι εκείνοι μάς εύχονται το ίδιο· και ο Μάρκος μου λέει ξανά να μείνω λίγο ακόμα στην πόλη («Εσύ είσαι η δύναμη της Έχιδνας, Οφιομαχητή. Είσαι η μεγαλύτερη δύναμή της!») – και απομακρυνόμαστε από αυτούς, μέσα στους δρόμους της Βοερής. Κατευθυνόμαστε προς Γλυκώνυμη.

Κανείς δεν στέκεται στο διάβα μας. Κανείς δεν προσπαθεί να μας επιτεθεί. Οι γειτονιές μοιάζουν έρημες γύρω μας, όπως και πριν. Αλλά η Μάρθα δεν αργεί να πει: «Κάποιος μάς παρακολουθεί, Γεώργιε.»

«Ναι,» συμφωνεί ο Ξέμπαρκος. «Τον έχω μπανίσει κι εγώ. Ή 'την', ίσως· μπορεί νάναι και γυναίκα – μονάχα μια σκιά είδα. Αλλά την είδα ξανά και ξανά – σίγουρα όχι από χάδι της Σιλοάρνης.»

«Αν είναι κανένα μίasma – κάνας κατάσκοπος της Φρουράς, ή κάνα άθλιο βατράχι – δεν μπορούμε να τον οδηγήσουμε στον Σωσμένο,» λέει η Μάρθα. «Θα τον αναλάβω εγώ. Προς τ'αριστερά, ε, Ξέμπαρκε;»

«Αριστερά,» νεύει εκείνος. «Θάρθω μαζί σου.»

«Όχι μόνοι σας,» τους λέω. «Θα έρθω κι εγώ.»

Η Λουκία μού ρίχνει ένα βλέμμα που μαρτυρά ότι αυτό δεν της αρέσει.

«Οι άλλοι συνεχίστε να βαδίζετε προς Γλυκώννυμη–» λέω.

«Θάρθω κι εγώ, Οφιομαχητή!» δηλώνει ο Νικόλαος.

«Είπα – οι άλλοι συνεχίστε προς Γλυκώννυμη. Δεν ωφελεί να πάμε παραπάνω από τρεις. Τέλειωσε το θέμα – όχι άλλες κουβέντες!» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου κρατά μακριά την οργή μου.

Μαζί με τη Μάρθα και τον Ξέμπαρκο απομακρύνομαι απ'τους υπόλοιπους, και κανείς δεν κάνει να με ακολουθήσει· συνεχίζουν προς Γλυκώννυμη όπως τους παράγγειλα. Μονάχα μια κατάμαυρη φιγούρα μάς παίρνει στο κατόπι· μια κατάμαυρη φιγούρα με γκρίζα μάτια και κρίκο στ'αφτί. Ο Ακατάλυτος. Αυτό το γατί πάει παντού, κι ακόμα και τον Οφιομαχητή γραμμένο τον έχει.

Τραβάω το βελονοβόλο μέσα από την κάπα μου (αλλά όχι για να ρίξω στον Ακατάλυτο). Του έχω ήδη, από πριν, περάσει καινούργιες δηλητηριασμένες βελόνες. Στις συμπλοκές κοντά στη Νότια Πύλη, το άδειασα δυο φορές· αλλά ευτυχώς κουβαλάω ακόμα πολλές βελόνες στις εσωτερικές τσέπες της κάπας μου.

Η Μάρθα τραβά ένα πυροβόλο πιστόλι. Ο Ξέμπαρκος έχει στο χέρι του μια μικρή βαλλίστρα.

Μια σκιά τρέχει να φύγει στο βάθος ενός σοκακιού – και σίγουρα δεν είναι γάτα. Την κυνηγάμε, αλλά μας ξεγλιστρά, στρίβοντας και στρίβοντας ξανά, σ'έναν λαβύρινθο από στενορύμια ανάμεσα σε πολυκατοικίες χτισμένες κοντά-κοντά. Το μέρος είναι γεμάτο σκουπίδια και κάποιοι άστεγοι κοιμούνται σ'ένα από τα σοκάκια του, κάτω από ένα χαμηλό μπαλκόνι. Οι μόνοι άμαχοι που έχω δει έξω ετούτη τη νύχτα. Αν μπορούν να θεωρηθούν «έξω», δηλαδή, έτσι κουκουλωμένοι όπως είναι. Καμία σημασία δεν μας δίνουν: το παίζουν ψόφιοι γάτοι.

Ο καταραμένος κατάσκοπος, όποιος κι αν ήταν, ό,τι κι αν ήταν, την κοπάνησε σαν Ζέφυρου άνεμος, πάντως. Δεν τον βλέπουμε πουθενά

πλέον, και ούτε μπορούμε να μαντέψουμε προς τα πού πήγε – το μίασμα!

Το μίασμα;... Είπαμε να πάψουμε να σκεφτόμαστε σαν Τέκνα, γαμώ την ουρά της Έχιδνας! Κάτι σκαλίζει το μυαλό μου, και τώρα είμαι σίγουρος πως δεν είναι ο Κλέαρχος.

«Τον τρομάξαμε,» λέει ο Ξέμπαρκος. «Πάμε πίσω.»

Η Μάρθα συμφωνεί. Αλλά με κοιτάζουν κι οι δυο τους ερωτηματικά. Περιμένουν να διαφωνήσω; «Πάμε,» τους λέω.

Και βαδίζουμε γρήγορα προς τα εκεί όπου πιστεύουμε πως θα συναντήσουμε τους συντρόφους μας, αλλά χωρίς νάχουμε χαλαρώσει. Παρατηρούμε, αφουγκραζόμαστε. Αν ξαναπαρουσιαστεί εκείνο το μίασμα – εκείνος ο τύπος (ή η τύπισσα), αυτή τη φορά θα τον γραψούμε! Ή το βελονοβόλο μου θα τον τρυπήσει: και το φαρμάκι που περιέχει η πρώτη βελόνα είναι Αγκαλιά Μουδιάστρας.

Αλλά ούτε βλέπουμε ούτε ακούμε τον κατάσκοπο τώρα. Κανείς δεν πρέπει να μας παρακολουθεί. Και συναντάμε τους συντρόφους μας στα όρια Βοερής με Γλυκώνυμη. Βάδιζαν πιο αργά, παρατηρώ· μας περίμεναν, ουσιαστικά.

«Τι έγινε;» ρωτά αμέσως ο Νικόλαος. «Ψόφιο το μίασμα;»

«Τον χάσαμε,» τους λέω.

«Γαμώτο! Σας τόπα νάρθω μαζί σας!»

Γελάω, αν και σιγανά. «Φοράς οργανική στολή ενδυνάμωσης,» του τονίζω, «όχι επιτάχυνσης.»

«Δε μας κατασκοπεύουν τώρα, έτσι;» ρωτά η Λουκία.

«Μάλλον όχι,» αποκρίνεται η Μάρθα.

Και μπαίνουμε στη Γλυκώνυμη, όπου το σκηνικό αμέσως αλλάζει γύρω μας. Αμέσως το καταλαβαίνεις ότι η περιοχή είναι ύποπτη· μοιάζει σχεδόν σαν τα γκράφιτι στους τοίχους της να το γράφουν, ζωγραφισμένα από συμμορίτες, αλήτες, εκκεντρικούς, βαριεστημένους, μαστουρωμένους, φτιαγμένους, απεγνωσμένους.

Χωρίζουμε σταδιακά από τους τελευταίους μας συντρόφους: από τον Ξέμπαρκο, από τον Γεννάδιο τον Χταποδά, και τους άλλους. «Θα τα ξαναπούμε, Καπ'τάνιε,» μου υπόσχεται ο Χταποδάς προτού αμολήσει· ενώ ο Ξέμπαρκος μου λέει: «Άμα δε σε ξαναδώ, Οφιομαχητή, θάχω να το λέω πως σε είδα σαν νάδα την Έχιδνα νύφη, γαμώτο – χα-χα-χα-

χα!» κι εξαφανίζεται μες στα σοκάκια της Γλυκώννυμης μαζί με την κομπανία του, που τώρα αριθμούν τέσσερις, παρατηρώ, όχι πέντε – δεν έχουν πια εκείνη τη γυναίκα ανάμεσά τους, και δεν αμφιβάλλω πού την έχασαν. Ένας απ'αυτούς κουβαλά στον ώμο του κάτι μεγάλο, τυλιγμένο με μαύρο πανί, και μάντεψε τι είναι: ένα σώμα που σύντομα προορίζεται για τη θάλασσα, αναμφίβολα.

Φτάνουμε στον Σωσμένο ενώ πια ξημερώνει, εγώ, η Λουκία, η Μάρθα, ο Νικόλαος, κι ο Λεωνίδας. Κανείς άλλος δεν είναι μαζί μας πλέον, εκτός από τον Ακατάλυτο. Δεν πλησιάζουμε τη μπροστινή είσοδο του καπηλειού· η Μάρθα μάς οδηγεί πάλι από το πλάι και χτυπά την εκεί πόρτα συνηθματικά. Ο Κοσμάς σύντομα μας ανοίγει, και μπαίνουμε στην πίσω μεριά του καπηλειού, στο μικρό σαλονάκι. Ο Ναυτοκάπελας δεν έχει πολλές κουβέντες να μας πει· φιλά μόνο τη γυναίκα του στο στόμα και μετά κατευθυνόμαστε στην τραπεζαρία του Σωσμένου, όπου είναι καθισμένοι η Διονυσία, ο Αρσένιος (με την Ευθαλία στους ώμους), η Ερασμία, κι ο Νηρέας. Κοντά στον τελευταίο κάθεται κι ένας μπόμπιρας που δεν μπορείς ν'αποφασίσεις αν μοιάζει περισσότερο στον Κοσμά ή στη Μάρθα, και παίζουν ένα παιχνίδι με τράπουλα οι δυο τους. Αλλά, μόλις ο μικρός μάς βλέπει να μπαίνουμε, πηδά απ'την καρέκλα του και τρέχει στη Μάρθα. «Μαμά!» αναφωνεί. Δε μπορεί νάναι πάνω από τριών χρονών. Λογικά, άλλωστε. Πέντε χρόνια όλα κι όλα είμαι στην Υπερυδάτια, παρότι μου μοιάζουν με αιώνες ολόκληρους· και δεν είναι τόσο παλιά που ήμουν κουρσάρος. Ο μικρός, μάλλον, είναι μικρότερος από τριών χρονών.

Η Μάρθα σκύβει ξαφνικά, τον πιάνει, και τον σηκώνει στην αγκαλιά της, μοιάζοντας να μην ενοχλείται από τα τραύματά της όπως δεν έμοιαζε να ενοχλείται και στις συμπλοκές κοντά στη Νότια Πύλη (όπου δεν ξανατραυματίστηκε· ίσως να ήταν πιο προσεχτική εκεί, ή ίσως να έφταιγε το γεγονός ότι ήμουν κοντά της και δεν ήθελα ν'αφήσω τη γυναίκα του παλιόφιλού μου, του Κοσμά, να χτυπηθεί). «Τι κάνεις εσύ εδώ, μ'αυτούς τους πειρατές;» λέει στον γιο της. «Δεν κοιμάσαι;»

Ο μικρός γελά. «Δεν είναι π'ρατές, μαμά. Ο κύρ'ος» – δείχνει τον Νηρέα – «μου λέει ότι είναι από την – την – ένα μέρος, και είναι πολεμιστής για μια μεγάλη αρχόντισσα.»

«Από την Ιλφόνη είμαι, μικρέ,» του λέει ο Νηρέας.

Ο μπόμπιρας κουνά το κεφάλι του καταφατικά. Μετά κοιτάζει εμένα, και τα μάτια του γουρλώνουν. Γίνονται τεράστια. Στρέφει το πρόσωπό του στη Μάρθα, ψιθυρίζει έντονα: «Μαμά, αυτός είναι μαύρος!»

Η Μάρθα γελά. «Και λοιπόν;» Πηγαίνει και κάθεται σε μια από τις καρέκλες του καπηλείου, με τον μικρό ακόμα στην αγκαλιά της.

«Πώς σε λένε, μικρέ;» τον ρωτάω.

Εκείνος κρύβει το πρόσωπό του στον ώμο της μαμάς του. Η Μάρθα γελάει ξανά, και γελάω κι εγώ. Τον έχω τρομάξει, τον καημένο.

Η Μάρθα μου λέει: «Γεώργιο τον λένε.»

Κοιτάζω τον Κοσμά, ο οποίος μου χαμογελά. «Όχι τυχαία, Οφιομαχητή.»

Κουνάω το κεφάλι μου, και κάθομαι σε μια καρέκλα.

Ο Κοσμάς φέρνει ποτά σε όλους μας. «Τι έγινε στη Νότια Πύλη;» μας ρωτά, και του απαντάμε.

«Ο Αβυσσαίος θα βράσει τις θάλασσες!» λέει ο Ναυτοκάπελας. «Κανείς δεν θα το περίμενε αυτό που συνέβη: ούτε οι Έχοντες ούτε οι Ηρμάντιοι.»

«Με τον Οφιομαχητή εδώ;» λέει ο Λεωνίδας, που έχει τώρα μπροστά του τη δεύτερη κούπα μπίρα, την οποία γέμισε μόνος του. «Θα έπρεπε να το περιμένουν! Και θα δουν και χειρότερα!»

Η Ερασμία τον αγριοκοιτάζει. «Πρέπει να φύγουμε, ξέρεις.»

Ο Αρσένιος γελά ξερά. «Τώρα που έχει αρχίσει νάχει πλάκα εδώ;»

Η Διονυσία είναι προβληματισμένη, αμίλητη, τα χείλη της σμιγμένα.

Ο Λεωνίδας λέει στην Ερασμία: «Ο Οφιομαχητής κι εγώ μπορούμε να μείνουμε' εδώ· οι υπόλοιποι μπορείτε να επιστρέψετε στο άντρο.»

«Τι είν' αυτά που λες, ανόητε; Ξεχνάς τις διαταγές της Μεγάλης Οφιοκυράς; Τον Οφιομαχητή τον χρειαζόμαστε μαζί μας – οτιδήποτε μπορεί να τύχει καθοδόν, έτσι όπως η κατάσταση είναι έκρυθμη στην Ιχθυδάτια. Ο στρατός των Ηρμάντιων βρίσκεται προς τ'ανατολικά, και προς τ'ανατολικά πρέπει να πάμε κι εμείς.»

«Ναι, αλλά γιατί να τους συναντήσετε;» λέει ο Λεωνίδας ενώ τρίβει τον ώμο του, εκεί όπου τον είχε τραυματίσει το βέλος των βατράχων στον Κόλπο της Μεγάπολης. Ακόμα τον ενοχλεί, μάλλον – ειδικά τώρα

που έχει κουραστεί. «Δε θα φαίνεστε σαν τίποτα περισσότερο από μερικοί ταξιδιώτες μέσα σ'ένα όχημα. Θα βρούμε ένα όχημα εδώ και—»

«Δε μπορούμε να το διακινδυνέψουμε έτσι,» τον διακόπτει η Ερασμία. «Όχι όταν έχουμε κάποιον σαν τον Αρσένιο μαζί μας.»

«Ούτε εγώ θα τον αφήσω να ταξιδέψει μόνος,» τους λέω. «Αν φύγετε θα σας συνοδέψω.»

Ο Αρσένιος λέει, ξερά: «Με κάνετε να ντρέπομαι, ρε αλήτες.» Και μετά με ρωτά: «Οφιομαχητή, συνάντησες κανέναν πολεμιστή των Ηρμάντιων που έμοιαζε μ'αυτόν που σου είπα πως ονειρεύτηκε;»

Τι μου είχε πει;... Ένας μεγαλόσωμος, λευκόδερμος τύπος, με κεφάλι ξυρισμένο, με μυώδες σώμα γεμάτο δερματοστιξίες πλεγμένων φιδιών... «Όχι, δεν συνάντησα κανέναν τέτοιο άνθρωπο,» αποκρίνομαι καθώς καπνίζω ένα τσιγάρο.

«Τέλος πάντων,» λέει η Ερασμία. «Πρέπει να φύγουμε. Δε μπορούμε να μείνουμε άλλο εδώ. Αφού η Νότια Πύλη ελέγχεται τώρα από εμάς, δε θάχουμε πρόβλημα να περάσουμε από εκεί και να βγούμε. Κανείς δεν θα μας σταματήσει. Το μόνο που χρειαζόμαστε είναι ένα όχημα, και ούτε αυτό είναι δύσκολο να βρεθεί μέσα σε τέτοιο χάος. Θα το κλέψουμε από κάνα γκαράζ εν ανάγκη! Ο σκοπός μας είναι ιερός.»

«Θα βρεθεί όχημα,» μας διαβεβαιώνει η Μάρθα, «αν πραγματικά το θέλετε. Εγώ, όμως, θα σας πρότεινα να μείνετε δυο, τρεις μέρες ακόμα—»

«Μα δεν καταλαβαίνεις; Η—»

«Η δουλειά μας εδώ είναι πολύ σημαντική, Ερασμία.»

«Και η δική μας δουλειά είναι σημαντική!»

«Ο Οφιομαχητής μπορεί να κάνει τη διαφορά ανάμεσα στη νίκη και στην ήττα για εμάς! Η Μεγάλη Οφιοκυρά δεν θα διαφωνούσε να μας βοηθήσει.»

Τις διακόπτω: «Δεν παίρνω εντολές από κανέναν,» τους λέω ενώ κρατάω μακριά την οργή μου με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου. «Ήρθα στην Ιχθυδάτια, όχι για να συμμετάσχω σε επανάσταση, αλλά για να συνοδέψω τον Αρσένιο και τη Διονυσία ώς το άντρο των Τέκνων. Και μετά, έχω άλλες δουλειές εδώ. Δουλειές στην Ιλφόνη.»

Η Μάρθα με αγριοκοιτάζει. «Δε σ'ενδιαφέρει για τον αγώνα μας; Με ποιους είσαι, τελικά; Σίγουρα όχι με τους Έχοντες, ή με τους Ηρμάντιους!»

«Ο αγώνα σας με βρίσκει σύμφωνο στη συγκεκριμένη περίπτωση,» της αποκρίνομαι, «αλλά, σου ξαναλέω, δεν ήρθα στην Ιχθυδάτια για να κάνω τον επαναστάτη της Σαλντέρια. Σας βοήθησα όσο μπορούσα· δεν μπορώ να προσφέρω κάτι περισσότερο.»

Η Μάρθα μοιάζει έτοιμη να διαφωνήσει, αλλά ο Κοσμάς τής γνέφει να μη μιλήσει· της λέει, ήπια: «Αρκετά. Ο Καπετάνιος θ'αποφασίσει μόνος του τι θέλει να κάνει. Εμείς τού χρωστάμε, όχι αυτός σ'εμάς.»

Η Μάρθα αναστενάζει. «Εντάξει,» λέει. Ο μικρός έχει ήδη αποκοιμηθεί μες στην αγκαλιά της, και οι έντονες κουβέντες μας δεν φαίνεται να τον έχουν ξυπνήσει.

«Πού μπορούμε να βρούμε ένα όχημα;» ρωτά η Ερασμία τη Μάρθα.

«Θα φύγετε τώρα; Αμέσως;»

«Δε βλέπω τι λόγος υπάρχει να καθυστερούμε. Έχουμε καθυστερήσει αρκετά, και απέξω έχει ξημερώσει.»

Η Μάρθα μάς λέει: «Όλα τα οχήματα που έχουμε χρειάζονται στην επανάσταση, αν θέλουμε να νικήσουμε τα μιάσματα μια και καλή. Αλλά ο Ξέμπαρκος είμαι σίγουρη ότι θα μπορεί να σας πει πού να πάτε για να βουτήξετε κάποιο όχημα.»

«Ο ποιος;» κάνει η Ερασμία, μορφάζοντας.

-9

Εκείνη τη νύχτα την πέρασαν στο σπίτι της Σαπφώς. Η ερπετοειδής τούς οδήγησε σ'έναν χώρο που, όπως τους είπε, είχε για ξενώνα: ένα δωμάτιο στο επάνω πάτωμα του σπιτιού της. Γιατί, ναι, το σπίτι της, που θύμιζε σπηλιά (αλλά καλαίσθητη σπηλιά), είχε και επάνω πάτωμα. Μπορούσες να πας εκεί είτε ανεβαίνοντας τη λαξευτή σκάλα δίπλα στη γεμάτη φίδια-φρουρούς είσοδο του ισογείου είτε από το εσωτερικό του σπιτιού μέσω μιας καταπακτής, σκαρφαλώνοντας ένα χοντρό σχοινί με μεγάλους κόμπους σ'όλο το μήκος του, ώστε να μπορεί να το ανεβεί και άποδος ερπετοειδής αλλά και δίποδος ή άνθρωπος.

Ο ξενώνας της Σαπφώς ήταν στρωμένος με πλεχτό χαλί, όπως και άλλα μέρη του σπιτιού της, και είχε απλωμένες μερικές στρωμένες φτιαγμένες από αποξηραμένα χόρτα των Στενότοπων τα οποία μύριζαν όμορφα. Υπήρχε ακόμα κι ένα μικρό παράθυρο στον τοίχο το οποίο δεν είχε τζάμι αλλά έκλεινε με ξύλινο παραθυρόφυλλο. Τον χώρο φωτίζε μια λάμπα λαδιού.

Η Σαπφώ καληνύχτισε τους φιλοξενούμενούς της και τους άφησε μόνους.

Η Όλγα είπε: «Αποκλείεται να κοιμηθώ εδώ μέσα.»

«Γιατί;» ρώτησε ο Γεώργιος, βγάζοντας τις μπότες του και καθίζοντας οκλαδόν σε μια από τις χορταρένιες στρωμένες. «Μαλακά είναι,» παρατήρησε.

Το Γερό Φίδι τον μιμήθηκε, κουλουριάζοντας την ουρά του επάνω σ'ένα άλλο στρώμα.

«Είμαστε στο σπίτι μιας φιδογυναίκας-» είπε η Όλγα.

«Μιας ερπετοειδούς,» διόρθωσε ο Οφιομαχητής αγριοκοιτάζοντάς την.

«-μπορεί να κρύβονται τίποτα φίδια μες στα στρώματα. Μπορεί να περιφέρονται στο πάτωμα!»

Ο Γεώργιος άφησε την Ευθαλία να γλιστρήσει από τους ώμους του, να πέσει στο πλεχτό χαλί. «Να ένα!» είπε, ενώ εντός του σφύριζε το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου.

«Με κοροϊδεύεις;»

«Αφού δεν φοβάσαι την Ευθαλία, γιατί να φοβάσαι τα άλλα ερπετά που μπορεί να περιφέρονται εδώ;»

«Το φίδι σου το γνωρίζω προσωπικά.»

«Αυτό δεν σημαίνει τίποτα. Ξάπλωσε. Ούτως ή άλλως, το ξέρεις πως δεν πρόκειται να κοιμηθώ όλη νύχτα, και τα ερπετά είναι φίλοι μου, κατά κανόνα.» (Δεν ήθελε να αναφερθεί στους Σελκόνιους ερπετοειδεείς τώρα...) «Έχουμε πλαγιάσει και σε πιο άγρια μέρη από τούτο – πάλι με ερπετά κοντά μας.»

Η Όλγα μόρφασε προς στιγμή, συλλογισμένη. Ύστερα αναστέναξε και κάθισε σε μια στρωμνή. «Μαλακό, όντως,» παρατήρησε. Και μυρίζει πιο όμορφα από κοντά, σκέφτηκε. Η οσμή του στρώματος ήταν γλυκιά, σχεδόν μεθυστική. Σχεδόν σε καλούσε να κοιμηθείς επάνω του. Η Όλγα χασμουρήθηκε. Έβγαλε τις μπότες της και ξάπλωσε.

Ύστερα από λίγο, εκείνη και το Γερό Φίδι κοιμόνταν, ενώ ο Οφιομαχητής συνέχιζε να κάθεται οκλαδόν, με τα μάτια κλειστά και την Πάροδο του Πράου Ανέμου στο μυαλό του.

Όταν ξημέρωσε, σηκώθηκε από τη θέση του κι άνοιξε το μικρό παράθυρο, κοίταξε έξω, τον βαλτότοπο. Ο καιρός φαινόταν καλός για χειμώνας. Ο Γεώργιος ξύπνησε την Όλγα και το Γερό Φίδι, και έκαναν τις πρωινές τους ανάγκες σ'έναν χώρο κοντά στον ξενώνα ο οποίος ήταν διαμορφωμένος γι'αυτό τον σκοπό. Δεν ήταν σαν τουαλέτα κανονικού σπιτιού, αλλά έμοιαζε πολύ. Το πιο βασικό πρόβλημα ήταν ότι δεν είχε αυτόματο υδρευτικό σύστημα. Υπήρχε, όμως, και καθαρό νερό και αρωματικό σαπούνι, και μπορούσες άνετα να τα χρησιμοποιήσεις για να πλυθείς ολόκληρος αν ήθελες. Το νερό δεν ήταν κρύο. Η Όλγα δεν μπορούσε να καταλάβει πώς το κατάφερνε αυτό η Σαπφώ – μες στον χειμώνα, σ'ετούτη τη σπηλιά! – και της έκανε εντύπωση. Ωστόσο, έπλυνε μόνο τα χέρια της, το πρόσωπό της, και τα οπίσθιά της. Δεν αισθανόταν αρκετά βολικά εδώ για να γδυθεί και να πλυθεί από πάνω ως κάτω.

Η Σαπφώ ήρθε στον ξενώνα και τους καλημέρισε. Τους κάλεσε στο καθιστικό του ισογείου, και κατέβηκε πριν απ'αυτούς. Όταν την

ακολουθήσαν εκεί είδαν ότι είχε ετοιμάσει ένα βασικό πρωινό για όλους τους, και έφαγαν ενώ ο Γεώργιος μιλούσε μαζί της για τις φυλές των ερπετοειδών στους Στενότοπους οι οποίες μπορούσαν πιθανώς να δεχτούν το Γερό Φίδι. Η φυλή που φαινόταν η Σαπφώ να θεωρεί πιο καλή για την περίπτωση ήταν μία που δεν μπορούσε να εκφράσει το όνομά της στη λαλιά των ανθρώπων αλλά εξήγησε στον Οφιομαχητή ότι περιλάμβανε και άποδες και δίποδους – μία από τις ελάχιστες φυλές που συνέβαινε αυτό. Συνήθως οι φυλές των ερπετοειδών αποτελούνταν ή από άποδες ή από δίποδους, όχι κι από τους δύο συγχρόνως.

«Το ξέρω αυτό,» είπε ο Γεώργιος. «Βασικά, νόμιζα ότι οι άποδες ποτέ δεν κάνουν φυλή μαζί με τους δίποδους. Εξάλλου, αναπαράγονται με διαφορετικό τρόπο.»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Σαπφώ. «Οι συσγκεκριμένοι είναι από τις εξαιρέσεις, όπως είπα.» Και του εξήγησε πως μέσα σ'αυτή τη φυλή οι άποδες και οι δίποδοι είχαν διαφορετικούς ρόλους. Οι πρώτοι θεωρούνταν «τα γηραιά-ερπετά» (το έκανε, κάπως, ν'ακουστεί σαν να ήταν μία λέξη, μία έννοια) και ήταν οι αρχηγοί, οι οραματιστές, και οι γνώστες της φυλής. Οι δίποδοι ήταν οι μαχητές και οι εργάτες. Και κανείς δεν θεωρούσε τον ρόλο του ανώτερο ή κατώτερο· απλώς διαφορετικό. «Νομίζω πως θα δεχτούν το Γερό Φίδι ανάμεσά τους αν τους πλησιάσσουμε εσύ κι εγώ, Οφιομαχητή.»

«Είναι μακριά από εδώ;»

«Λίγο περισσότερο από μισής μέρας δρόμος, προς τα βόρεια.»

«Ας μη χάνουμε χρόνο, λοιπόν,» είπε ο Γεώργιος, και ήπια ακόμα μια γουλιά απ'το ζεστό ρόφημα που του είχε δώσει η Σαπφώ.

Αφού τελείωσαν το πρωινό τους, βγήκαν από το σπίτι της ερπετοειδούς και άρχισαν να ταξιδεύουν με βόρεια κατεύθυνση, διασχίζοντας τους Στενότοπους. Και η Σαπφώ έλεγε πάλι στον Οφιομαχητή πώς μπορούσε να βρει τον δρόμο του μες στους μπλεγμένους βαλτότοπους παρατηρώντας διάφορα σημάδια στη βλάστηση.

Ο Σύντροφος είχε παρουσιαστεί πίσω από κάτι βούρλα μόλις είχαν απομακρυνθεί λίγο από το σπίτι της Σαπφώς, και τώρα βάδιζε δίπλα τους. Η ερπετοειδής κρατούσε, όπως και την προηγούμενη φορά, το μακρύ ραβδί της όπου ζωντανά φίδια και σαύρες ήταν τυλιγμένα. Και τριγύρω, μέσα από τη βλάστηση και τα νερά, ξεπρόβαλλαν πολλά

ερπετά για να τους παρατηρήσουν. Για να παρατηρήσουν τον Οφιομαχητή. Φίδια, σαύρες, χελώνες. Πλάσματα που συνήθως κοιμόνταν τέτοια εποχή.

Δύο ώρες αφότου είχαν ξεκινήσει το ταξίδι τους, η ομάδα της Σαπφώς είδαν να παρουσιάζεται μπροστά τους μια άλλη ομάδα που δεν υπήρχε ούτε ένας άνθρωπος μέσα της. Ήταν όλοι ερπετοειδείς. Δίποδοι. Έμοιαζαν μ' ανθρώπους αν τους έβλεπες από απόσταση, αλλά δεν ήταν άνθρωποι. Είχαν απ' τον πρώτο ως τον τελευταίο πράσινο δέρμα (πολύ σπάνιο ανάμεσα στους ανθρώπους), και είχαν και φολίδες, αν και όχι στο πρόσωπο – όχι οι περισσότεροι. Τα μαλλιά τους ήταν σκουρόχρωμα – μαύρα, σκούρα-καστανά, σκούρα-μπλε, σκούρα-πράσινα. Μούσια δεν είχαν· οι ερπετοειδείς δεν έβγαζαν τρίχες στο πρόσωπο, ούτε οι άντρες ούτε οι γυναίκες. Ήταν ντυμένοι με δέρματα και υφάσματα, και κουβαλούσαν όπλα αρκετά βαρβαρικά αλλά όχι τελείως πρωτόγονα. Φαινόταν να έχουν μεταλλικές λεπίδες, αν και όλες τώρα ήταν κρυμμένες μέσα σε θηκάρια.

Η ομάδα των ερπετοειδών δεν ερχόταν εχθρικά, κι ο άντρας που έμοιαζε για αρχηγός ή οδηγός της αμέσως έπιασε κουβέντα με τη Σαπφώ, μιλώντας στη συριστική γλώσσα που ούτε η Όλγα ούτε ο Γεώργιος καταλάβαιναν, αλλά το Γερό Φίδι την καταλάβαινε.

Ο αρχηγός της ομάδας των ερπετοειδών ήταν μετρίου αναστήματος και είχε μακριά μαύρα μαλλιά δεμένα αλογοουρά που έφτανε ως τη μέση του. Είχε φολίδες στα μάγουλα και κρατούσε ένα μακρύ ραβδί που η κορφή του ήταν λαξευμένη σαν κεφαλή φιδιού, και βαμμένη πράσινη, με κόκκινη γλώσσα και γαλανά μάτια.

Δεν συζήτησε για πολύ με τη Σαπφώ· σύντομα, έστρεψε το βλέμμα του στον Οφιομαχητή κι έκλινε ελαφρώς το κεφάλι προς τη μεριά του. «Σσσεσεσε χαιρετούμεσεσε Οφιομαχητήσεσε. Είσσεσαισεσε καλοσσσεδεχούμενεσεσεσε,» είπε στη λαλιά των ανθρώπων, στην Κοινή Υπερυδάτια· αλλά τη μιλούσε τόσο βαριά που με το ζόρι καταλάβαινε ο Γεώργιος τι ήθελε να εννοήσει. Και η Όλγα δεν καταλάβαινε τίποτα· είχε ακούσει μονάχα ένα συνεχόμενο σσεσεσε σσεσεσε σσεσεσε μπλεγμένο με λέξεις που ίσα που ακούγονταν.

«Καλώς σας βρίσκω,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής στον ερπετοειδή, κλίνοντας κι εκείνος το κεφάλι του σε χαιρετισμό.

Η Σαπφώ είπε: «Ο Αγαθοκλής είναι από τους λίγους ερπετοειδείς των Στενότοπων που έρχονται σε επαφή με τους ανθρώπους και μιλάνε τη γλώσσα τους, Οφιομαχητή. Γι' αυτό κιόλας έχει και εξόνομα.»

Εξόνομα· ο Γεώργιος είχε ξανακούσει αυτή την ορολογία. Από τη φίλη του στη Ριλιάδα, την Εριφύλη. Έτσι λεγόταν το «ανθρώπινο όνομα» των ερπετοειδών, που έμοιαζε να μην είναι Υπερυδάτιο αλλά από άλλη διάσταση – από την Απολλώνια, ίσως. Ήταν το «εξωτερικό όνομα», αυτό που είχαν για τους έξω, τους μη-ομοειδείς.

«Χάρηκα για τη γνωριμία, Αγαθοκλή,» είπε ο Γεώργιος.

«Ο τόπος ψιθυρίζεις τους ερχομούς-σσου.»

Η Σαπφώ είπε: «Περνάμε από τις παρυφές της περιοχής της φυλής του Αγαθοκλή, γι' αυτό τους συναντήσαμε. Παρατήρησαν ασυνήθιστες κινήσεις στα ερπετά των Στενότοπων, και τα ακολούθησαν, κι έτσι μας βρήκαν.»

«Να του μιλήσουμε για το Γερό Φίδι;»

«Η φυλή του δεν νομίζω να δεχτεί έναν άποδο.»

«Τις εννοείς Οφιοκυράς;»

Η Σαπφώ τού εξήγησε, στη γλώσσα τους. Ο Αγαθοκλής κοίταξε το Γερό Φίδι, όπως το κοίταζαν κι οι άλλοι της ομάδας του: και τα βλέμματα τους δεν ήταν και τόσο φιλικά. Επιφυλακτικά, το λιγότερο.

Ύστερα ο Αγαθοκλής είπε στον Γεώργιο: «Μας-συγχωρείς Οφιομαχητής δεν-μπορούμε να-τον-κρατήσσουμες, χωρίς.»

Η Όλγα αισθανόταν να ζαλίζεται από τον ήχο της φωνής αυτού του πλάσματος. Πώς ήταν δυνατόν να έρχεται σε επαφή με ανθρώπους, μα την Έχιδνα; αναρωτήθηκε. Καταλάβαιναν τι τους έλεγε; Τι αφτιά είχαν; Αφτιά φιδιού;

«Δεν υπάρχει πρόβλημα, Αγαθοκλή,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος. «Θα βρούμε αλλού εκείνο που αναζητάμε.»

«Η εύνοιας της Μεγάλης Κυράς μαζίς-σσου,» είπε ο Αγαθοκλής, και μετά εκείνος κι η ομάδα του παραμέρισαν, αφήνοντάς τους να περάσουν και να συνεχίσουν το ταξίδι τους.

Το μεσημέρι, ο Οφιομαχητής και οι σύντροφοί του ξεκουράστηκαν σε μια σπηλιά – όχι από θαλασσόλιθο όπως της Σαπφώς – η οποία ανοιγόταν μέσα από μια πέτρινη μάζα σ' ένα αρκετά σταθερό σημείο των Στενότοπων. Χελώνες ήταν μαζεμένες σ' αυτή τη νησίδα που είχε

κάμποση βλάβστηση. Είχαν βγει απ'τα καβούκια τους και κοίταζαν καλά-καλά τον Οφιομαχητή· κι εκείνος χαμογέλασε καθώς θυμήθηκε τις χελώνες που είχε συναντήσει στο Μεγάλο Δάσος της Μικρυδάτιας.

«Δεν είμαστε μακριά πλέον από τιςς περιοχές της φυλής που μας ενδιαφέρει,» είπε η Σαπφώ. «Κι αυτοί δε νομίζω να διαφωνήσουν να κρατήσσουν το Γερό Φίδι. Όχι μόνο επειδή έχουν και άποδες ανάμεσά τους, αλλά επειδή είναι γενικά κοινωνική φυλή – μεταξύ των ερπετοειδών των Στενότοπων, τουλάχιστον. Προτιμούν να μην έχουν σχέσεις με ανθρώπους.»

«Ελπίζω να μη μας επιτεθούν,» είπε η Όλγα.

«Αν ήσσουν μόνη, θα σε σκότωναν και θα σε τάζαν στα μικρά τους,» αποκρίθηκε η Σαπφώ, δείχνοντας να μιλά σοβαρά (κάνοντας ένα ρίγος να διατρέξει την Όλγα), «αλλά τώρα είσαι μαζί μου και μαζί με τον Οφιομαχητή, και δεν κινδυνεύεις.»

Η Όλγα σκέφτηκε ότι καλύτερα να μην έκανε άλλες ερωτήσεις. Όχι πως είχε κάνει ερώτηση ακριβώς, αλλά έμοιαζε να ζητά απάντηση...

Η Ευθαλία είχε βγει απ'το μανίκι του Οφιομαχητή και είχε πάει να κυνηγήσει μες στη βλάβστηση. Ο Σύντροφος καθόταν έξω απ'τη σπηλιά, παρέα με τις χελώνες – αρκετές από τις οποίες ήταν και μέσα στη σπηλιά, φυσικά. Η Σαπφώ άναψε μια φωτιά χτυπώντας πέτρες αναμεταξύ τους, και σύντομα έβρασε μια νοστιμότατη σούπα με υλικά που κουβαλούσε στον σάκο της. Όλοι έφαγαν με όρεξη· ούτε η Όλγα δεν είχε παράπονο.

Το Γερό Φίδι ζήτησε κι άλλο.

«Να του πεις να μη γίνεται λαίμαργος,» αστειεύτηκε ο Οφιομαχητής. Αλλά η Σαπφώ χαμογέλασε και ξαναγέμισε το ξύλινο μπολ του Γερού Φιδιού, που ρουφούσε τη σούπα χωρίς να χρησιμοποιεί κουτάλι. Η Σαπφώ αντιθέτως χρησιμοποιούσε ένα ξύλινο κουτάλι παρόμοιο μ'αυτά που είχε δώσει στον Γεώργιο και την Όλγα.

Το απόγευμα, προτού σουρουπώσει, αναχώρησαν από τη σπηλιά και ταξίδεψαν πάλι. Οι ήχοι του βαλτότοπου έμοιαζαν διαφορετικοί απ'ό,τι το πρωί. Δεν ήταν εύκολο να καθορίσεις ποια ακριβώς ήταν η διαφορά τους αλλά σίγουρα διαφορά υπήρχε. Ακόμα κι η Όλγα το καταλάβαινε. Και τον Γεώργιο δεν τον εξέπλητταν αυτοί οι θόρυβοι,

φυσικά· είχε γνωρίσει και τους Βαλτότοπους των Όφρων, στην Κεντρυδάτια.

Μετά από δυο ώρες περίπου, ενώ οι σκιές είχαν πυκνώσει και το ηλιακό φως ελαττωνόταν, μια ομάδα δίποδων ερπετοειδών παρουσιάστηκε μπροστά τους ξανά. Αλλά αυτοί δεν θύμιζαν τους προηγούμενους στο ντύσιμο, και τα όπλα τους ήταν πιο πρωτόγονα αν και καλοφτιαγμένα. Κρατούσαν τσεκούρια από πέτρα, και τα δόρατά τους είχαν πέτρινες αιχμές. Όμως ο Γεώργιος παρατήρησε ότι στις ζώνες ορισμένων κρέμονταν και θηκαρωμένα ξιφίδια – οι μεταλλικές λάμες δεν πρέπει να τους ήταν άγνωστες.

Η Σαπφώ κουβέντιασε μαζί τους στη γλώσσα των ερπετοειδών. Εκείνοι κοίταξαν ερευνητικά τον Οφιομαχητή και το Γερό Φίδι, αλλά δεν μίλησαν στη λαλιά των ανθρώπων όπως είχε κάνει ο Αγαθοκλής· μίλησαν ξανά στη δική τους γλώσσα, απευθυνόμενοι στη Σαπφώ. Δύο απ'αυτούς ήταν που συζητούσαν – ένας άντρας και μια γυναίκα. Η δεύτερη φαινόταν αξιοσημείωτα όμορφη για φιδογυναίκα, σκέφτηκε η Όλγα. Είχε μακριά ξανθά μαλλιά που έπεφταν λυτά στην πλάτη της, και ορισμένες τούφες τους ήταν περίτεχνα πλεγμένες. Η ερπετοειδής ήταν ψηλή και λυγερή, και κρατούσε ένα μακρύ δόρυ. Τα έντονα, εντυπωσιακά γαλανά μάτια της ποτέ δεν βλεφάριζαν, φυσικά, όπως όλων του είδους της.

Ο Γεώργιος εκείνο που αμέσως πρόσεξε ήταν τα μαλλιά αυτής της γυναίκας. Ξανθά. Σπάνιο ανάμεσα στους ερπετοειδείς, πολύ σπάνιο. Στη Ριλιάδα, η Εριφύλη τού είχε πει ότι λέγονταν μαλλιά των ήλιων, και πολλοί πίστευαν ότι κάτι σήμαινε το να έχεις τέτοια μαλλιά.

Η ξανθομάλλα ερπετοειδής και ο άντρας πλάι της έδειχναν να σέβονται τη Σαπφώ, και τελικά της έγνεψαν να τους ακολουθήσει. Η υπόλοιπη ομάδα των ερπετοειδών έμεινε πίσω· ο Γεώργιος υπέθετε πως πρέπει να ήταν φρουροί των ορίων της περιοχής της φυλής τους.

«Τι σου είπαν;» ρώτησε τη Σαπφώ.

«Νιώθουν την παρουσία σου, και τους παραξενεύει. Σε βλέπουν άνθρωπο αλλά σε αισθάνονται σαν ερπετοειδή.» Φαινόταν διασκεδασμένα.

«Για το Γερό Φίδι τούς είπες;»

«Ναι.»

«Και;»

«Πρέπει να μιλήσουμε με τα γηραιά-ερπετά, ασφαλώςς.»

Το χωριό της φυλής τους ήταν φτιαγμένο επάνω σ'ένα ύψωμα των Στενότοπων: ένα από τα πιο σταθερά μέρη των βάλτων. Ήταν προστατευμένο με πυκνή βλάστηση που σχημάτιζε τείχος γύρω του – και όχι τυχαία, υποπτευόταν ο Γεώργιος: Οι ερπετοειδείς πρέπει να περιποιούνται αυτά τα φυτά έτσι ώστε να είναι μεγάλα και δυνατά, και να διαμορφώνουν ένα τέτοιο σχήμα γύρω απ'το χωριό τους. Σ'ένα σημείο το φυτικό τείχος σχημάτιζε πύλη που έκλεινε με μια μεγάλη ξύλινη πόρτα, την οποία οι φρουροί εκεί άνοιξαν τώρα ώστε η ομάδα της Σαπφώς να περάσει μαζί με τους δύο οδηγούς της – την Ξανθιά, γαλανομάτα ερπετοειδή και τον σύντροφό της, που είχε μάτια πολύ πιο σκοτεινά, φολίδες στα μάγουλα, και καστανά μαλλιά μαζεμένα κότσο στην κορυφή του κεφαλιού του. Αυτού του είδους τα χτενίσματα – κότσος για τους άντρες, λυτή κόμη με πλεξίδες μέσα της για τις γυναίκες – ήταν πολύ συνηθισμένα για τη συγκεκριμένη φυλή, όπως διαπίστωσαν ο Γεώργιος και η Όλγα τώρα, μπαίνοντας στο χωριό και βλέποντας ερπετοειδείς να ξεπροβάλλουν από παντού για να τους κοιτάξουν. Τα βλέμματα που έριχναν στην Όλγα δεν ήταν καθόλου φιλικά: της πάγωναν το αίμα – ειδικά καθώς εκείνη θυμόταν τι της είχε πει η Σαπφώ το μεσημέρι. Αντιθέτως, τα βλέμματα που έριχναν στον Οφιομαχητή φανέρωναν μόνο κατάπληξη, περιέργεια, δέος...

Τα οικοδομήματα του χωριού ήταν απλά – καλύβες από πέτρα, ξύλο, χόρτα, και λάσπη – αλλά καλοφτιαγμένα. Ο Γεώργιος παρατήρησε ότι υπήρχαν αρκετά εργαστήρια ανάμεσά τους. Οι ερπετοειδείς ήταν άγριοι, όχι χαζοί: ήξεραν να κατεργάζονται διάφορα υλικά, να δημιουργούν πράγματα. Το φανέρωναν, άλλωστε, τα όπλα τους και το ντύσιμο τους, καθώς και τα εργαλεία που έβλεπες αποδώ κι αποκεί μες στο χωριό.

Επάνω σε τεντωμένα κομμάτια δέρματος, σε δύο σημεία ως τώρα, ο Οφιομαχητής είχε δει ζωγραφισμένο ένα σύμβολο που του θύμιζε κάτι που δεν του άρεσε και τόσο. Ήταν ένας κύκλος που σχηματιζόταν από ένα φίδι και έναν άνθρωπο: ο άνθρωπος έβγαινε από το στόμα του φιδιού και άπλωνε τα χέρια του για να πιάσει την ουρά του.

Το έμβλημα των Ηρμάντιων της Νοσρίντης; απόρησε ο Γεώργιος. Εδώ; Παράξενο... Πολύ παράξενο... Ανησυχητικό; Θα δείξει... Τους παρατηρούσε τώρα με επιφύλαξη αυτούς τους ερπετοειδείς που είχαν και δίποδους και άποδες ανάμεσά τους...

Άντρες και γυναίκες και παιδιά είχαν βγει από τις καλύβες του χωριού, είχαν αφήσει άλλες δουλειές τους, για να κοιτάξουν τους απρόσμενους επισκέπτες. Για να κοιτάξουν τον Οφιομαχητή. Και η Σαπφώ μιλούσε με αρκετούς από αυτούς στη γλώσσα τους· φαινόταν να τους γνωρίζει, και να τη σέβονται όπως τη σέβονταν ο Αγαθοκλής κι οι δικοί του.

Δεν άργησαν να την οδηγήσουν – εκείνη και τους συντρόφους της (ανάμεσα στους οποίους δεν ήταν πλέον ο Σύντροφος· η μεγάλη σαύρα είχε απομακρυνθεί μόλις ζύγωσαν το χωριό της φυλής σαν να μη συμπαθούσε τα πιο πολιτισμένα μέρη των Στενότοπων) – σε ένα πιο ανοιχτό σημείο μες στο χωριό, στρογγυλό, θυμίζοντας πλατεία. Εκεί περίμεναν τέσσερις άποδες ερπετοειδείς – δύο άντρες και δύο γυναίκες – ντυμένοι με τρόπο που έδειχνε ότι είχαν ξεχωριστή θέση στη φυλή. Φορούσαν επάνω τους μικρούς αστραφτερούς λίθους και κομμάτια από μέταλλα, και κοσμήματα φτιαγμένα από κόκαλα πλεγμένα με αποξηραμένη βλάστηση. Κρατούσαν μακριά ραβδιά που στην κορυφή είχαν ένα μεταλλικό σύμβολο: έναν κύκλο λαξεμένο, αν τον παρατηρούσες, σαν ένα φίδι που από το στόμα του βγαίνει ένας άνθρωπος και αρπάζει την ουρά του.

Οι φύλαρχοι; σκέφτηκε ο Γεώργιος.

Η Σαπφώ τού είπε, σαν να είχε μαντέψει τις απορίες του: «Οι Ιεροί Γηραιοί.»

«Οι αρχηγοί τους;»

«Ναι. Τέσσερις πάντα. Πάντα, δύο άντρες και δύο γυναίκες.»

Ο ένας από τους Ιερούς Γηραιούς άρχισε να μιλά στη Σαπφώ – στη γλώσσα των ερπετοειδών, φυσικά – κι εκείνη τού απάντησε, και ξεκίνησε αμέσως συζήτηση με όλους. Οι Ιεροί Γηραιοί έριχναν παραξενεμένα βλέμματα στον Οφιομαχητή, καθώς και στο Γερό Φίδι. Την Όλγα την αγνοούσαν σαν να ήταν αόρατη.

Τελικά, η Σαπφώ στράφηκε στον Γεώργιο και είπε: «Ζητάνε αποδείξεις ότι είσαι εκλεκτός της Μεγάλης Κυράς.»

«Πες τους να μου φέρουν να πιώ το πιο ισχυρό τους δηλητήριο, και θα δουν ότι δεν με επηρεάζει.»

Η Σαπφώ τούς το είπε. Οι Ιεροί Γηραιοί μίλησαν αναμεταξύ τους για λίγο, με συρίγματα. Ύστερα, η μία από τις γυναίκες πρόσταξε κάτι έναν άλλο άποδο ερπετοειδή, ο οποίος αμέσως χάθηκε μέσα στο χωριό, ανάμεσα στο πλήθος των υπόλοιπων ερπετοειδών και στις καλύβες. Αλλά μετά από λίγο επέστρεψε, και είχε στο χέρι του ένα μακρύ φλασκό το οποίο έδωσε στη Σαπφώ ενώ η Ιερή Γηραιή που τον είχε προστάξει τής μιλούσε. Η Σαπφώ ένευσε και έτεινε το φλασκό προς τον Γεώργιο.

«Ορίσσετε,» του είπε: «το ισχυρότερό τους δηλητήριο. Θέλουν να σε δουν να πίνεις μια γουλιά.»

Ο Οφιομαχητής πήρε το φλασκό στα χέρια του. Άνοιξε το πώμα.

Η Όλγα αισθάνθηκε πολύ φοβισμένη ξαφνικά. Τι θα γινόταν αν ο Γεώργιος το έπινε αυτό το πράγμα και πέθαινε; Θα με φάνε ζωντανή, την άτυχη. Θα με φάνε ζωντανή... σκέφτηκε. Αλλά δεν νόμιζε ότι ο Γεώργιος θα πέθαινε. Δεν μπορούσε να πεθάνει. Ήταν ο Οφιομαχητής.

Ο Γεώργιος ήπια μια μεγάλη γουλιά από το φλασκό, και το επέστρεψε στη Σαπφώ, η οποία το έδωσε στον ερπετοειδή που της το είχε φέρει. Οι Ιεροί Γηραιοί παρατηρούσαν, βαστώντας τα ραβδιά τους που στις κορυφές ήταν το ίδιο σύμβολο μ'αυτό που είχαν οι Ηρμάντιοι της Νοσρίντης.

Ο Γεώργιος αισθάνθηκε ένα δυνατό κάψιμο μέσα μου, αλλά μόνο για λίγο. Γιατί σύντομα το δηλητήριο της Έχιδνας διέλυσε το δηλητήριο των ερπετοειδών των Στενότοπων. Και ο Οφιομαχητής εν τω μεταξύ προσπαθούσε να το αναγνωρίσει με τις γνώσεις του για διάφορα φαρμάκια... αλλά δεν μπορούσε. Πρέπει να ήταν κάτι που δεν ξανάχε συναντήσει. Κάτι που, ίσως, δεν υπήρχε στους Βαλτότοπους των Όφρων παρά μονάχα εδώ, στους Στενότοπους. Και μπορεί να μην προερχόταν από κάποιο ερπετό αλλά από κάποιο φυτό.

Όπως και νάχε, δεν ήταν αρκετά δυνατό για να επηρεάσει τον Οφιομαχητή. «Ακόμα στέκομαι,» είπε στους Ιερούς Γηραιούς. «Χρειάζεστε κι άλλη απόδειξη;»

Η Σαπφώ τούς μίλησε στη συριστική γλώσσα τους, μεταφέροντάς τους μάλλον τα λόγια του Γεώργιου, υπέθεσε ο ίδιος. Οι Ιεροί Γηραιοί

κουβέντιασαν ξανά αναμεταξύ τους και, ύστερα, ο ένας από τους άντρες απευθύνθηκε επίσημα στη Σαπφώ.

Η οποία στράφηκε στο Γερό Φίδι και του έγεννε να πλησιάσει.

Εκείνο υπάκουσε, αν και διστακτικά, ερχόμενο να σταθεί πλάι στην ομοειδή του. Καταλάβαινε τη συζήτησή της με τα Ιερά-Γηραιά-Ερπετά – όπως άκουγε τη Σαπφώ να τα αποκαλεί – και καταλάβαινε τι τους ζητούσε. Τους ζητούσε να πάρουν το Γερό Φίδι στη φυλή τους, να το κάνουν δικό τους. Η Μεγάλη Κυρά τους το είχε φέρει, ισχυριζόταν η Σαπφώ, μέσω του ιερού-εκλεκτού της – δηλαδή, του συγγενή-κι-Αφέντη του.

Ο οποίος τώρα ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του Γερού Φιδιού και του είπε: «Ελπίζω εδώ να ζήσεις καλά, φίλε μου»· αλλά το Γερό Φίδι δεν κατάλαβε τα λόγια του. Η γλώσσα των ανθρώπων ήταν μονάχα παράξενοι ήχοι για εκείνο. Υπέθετε, όμως, ότι ο συγγενής-κι-Αφέντης του το αποχαιρετούσε: κι αυτό το έκανε να θλίβεται. Έβγαλε ένα μακρόσυρτο σύριγμα, εκφράζοντας έναν δικό του αποχαιρετισμό. Θα ερχόμουν οπουδήποτε μαζί σου, είπε στον συγγενή-κι-Αφέντη του μιλώντας στη γλώσσα των ερπετοειδών, αλλά δεν θα ήθελα να σε βάλω σε κίνδυνο εξαιτίας μου. Δεν θα ξεχάσω ποτέ τι έκανες για εμένα.

Τα Ιερά-Γηραιά-Ερπετά διέκοψαν τα λόγια του, ζητώντας του να τα πλησιάσει.

Η Σαπφώ τού σύριξε να υπακούσει. Του είπε να μη φοβάται. Και το Γερό Φίδι ζύγωσε τους τέσσερις αρχηγούς της φυλής που είχε καταλάβει ότι ονομαζόταν Η-Ένωση-των-Όφεων. Σύρθηκε πάνω στη μεγάλη ουρά του και στάθηκε μπροστά τους. Το ραβδί της μιας γυναίκας άγγιξε τον δεξή του ώμο· το ραβδί του ενός άντρα άγγιξε τον αριστερό του ώμο. Και ο άντρας τον ρώτησε ποιο ήταν το όνομά του.

Το Γερό Φίδι θυμόταν μόνο πώς κάποτε το αποκαλούσαν όταν ήταν παιδί, και το είπε στα Ιερά-Γηραιά-Ερπετά.

Το ρώτησαν, τότε, αν ερχόταν οικειοθελώς εδώ, αν ήταν η αληθινή του θέληση να μπει στη φυλή της Ένωσης-των-Όφεων.

Το Γερό Φίδι σκέφτηκε ότι, όχι, δεν ήταν αυτή η αληθινή του θέληση· η αληθινή του θέληση ήταν να μείνει στο πλευρό του συγγενή-κι-Αφέντη του. Αλλά δεν ήθελε να τον στεναχωρήσει, και δεν ήθελε εξαιτίας του εκείνος να βρίσκεται σε κίνδυνο στα μέρη όπου ταξίδευε. Του

χρωστούσε τόσα πολλά... Ήταν ο σωτήρας του κι ο οδηγός του... Ήταν η πιο ξεχωριστή οντότητα που είχε συναντήσει.

Έτσι, το Γερό Φίδι αποκρίθηκε στα Ιερά-Γηραιά-Ερπετά ότι, ναι, η αληθινή του θέληση ήταν να μπει στην Ένωση-των-Όφεων.

Το ρώτησαν αν θα ήταν πρόθυμο να αποδέχεται τους άκερκους ομοειδείς όπως και τους κερκοφόρους, τα γηραιά-ερπετά, στα οποία ανήκε. Αν θα ήταν πρόθυμο να τους βλέπει και να τους υπολογίζει όλους απλά και μόνο ως ομοειδείς – μια από τις Ριζικές-Αρχές της φυλής.

Το Γερό Φίδι αποκρίθηκε πως, ναι, ήταν πρόθυμο.

Το ρώτησαν αν θα δεχόταν να διδαχτεί κοντά στα άλλα γηραιά-ερπετά τα Μυστήρια-της-Ένωσης· διότι μπορεί να ήταν κι εκείνος γηραιό-ερπετό μα ήταν Εκτός-Ένωσης και, άρα, είχε πολλά να μάθει.

Το Γερό Φίδι αποκρίθηκε πως, ναι, με χαρά του θα δεχόταν τις διδασκαλίες της Ένωσης-των-Όφεων.

Του εξήγησαν ότι ήταν πολύ σπάνια περίπτωση να πάρουν κάποιον τόσο μεγάλο στη φυλή τους· συνήθως, αυτό γινόταν μονάχα για παιδιά, αν και όχι συχνά. Αν ήταν μη-γηραιό-ερπετό, άκερκος, πολύ πιθανόν να μην τον δέχονταν, είτε ερχόταν πλάι στον ιερό-εκλεκτό είτε όχι. Τώρα, όμως, που τον είχαν δεχτεί, όφειλε να καταλάβει ότι η επιλογή του ήταν οριστική. Θα ήταν πλέον μέρος της Ένωσης-των-Όφεων ως το πέρας της ζωής του. Δεν επιτρεπόταν να φύγει από τη φυλή. Αν επιχειρούσε τέτοιο άγος, η απάντηση θα ήταν θάνατος και καταστροφή-δια-πυρός. Τα κατανοούσε όλα τούτα; ρώτησαν τα Ιερά-Γηραιά-Ερπετά.

Τα κατανοούσε, αποκρίθηκε το Γερό Φίδι.

Τότε, του είπαν, ήταν καλοδεχούμενος στην Ένωση-των-Όφεων. Και πήραν τις άκριες των ραβδιών τους από τους ώμους του. Σύντομα, τον πληροφόρησαν, θα του δινόταν καινούργιο όνομα. Ένα όνομα ταιριαστό για γηραιό-ερπετό της Ένωσης-των-Όφεων.

Ύστερα, οι Ιεροί Γηραιοί στράφηκαν πάλι στη Σαπφώ και μίλησαν μαζί της.

Ο Γεώργιος δεν είχε, φυσικά, καταλάβει τίποτα απ'αυτά που είχαν πει στο Γερό Φίδι. Ούτε τώρα καταλάβαινε τι έλεγαν στη Σαπφώ, και, μόλις η κουβέντα της με τους Ιερούς Γηραιούς φάνηκε να παύει, τη ρώτησε: «Τι έγινε; Τον δέχτηκαν;»

«Τον δέχτηκαν,» αποκρίθηκε η Σαπφώ. «Και είμαστε φιλοξενούμενοί τους τώρα. Μπορούμε να διανυκτερεύσουμε εδώ. Η τελετή της αποδοχής του Γερού Φιδιού στη φυλή τους θα γίνει αύριο το πρωί. Είμαστε καλεσσμένοι να την παρακολουθήσουμε. Ακόμα κι η Όλγα, αφού είναι σύντροφός σου, Οφιομαχητή· αλλιώς δεν θα είχε καμιά θέση εδώ. Μου ζητούσαν αρχικά να φύγει απ'το χωριό τους, αλλά επέμεινα πως αυτό θα σε εξόργιζε· και η οργή σου, τους είπα, είναι τρομερή.»

Σύντομα, μερικοί δίποδοι ερπετοειδείς οδήγησαν τη Σαπφώ, τον Οφιομαχητή, και την Όλγα σε μια καλύβα που τους χωρούσε άνετα και τους τρεις. Το Γερό Φίδι δεν πήγε μαζί τους· οι Ιεροί Γηραιοί το κράτησαν κοντά τους. Η Σαπφώ είπε στον Γεώργιο: «Τώρα πλέον είναι μέλος της φυλής τους· δεν αρμόζει να μένει με τους ξένους.»

Το εσωτερικό της καλύβας φωτιζόταν από μια λάμπα λαδιού, και δίποδοι ερπετοειδείς δεν άργησαν να έρθουν φέροντας φαγητά και ποτά στους φιλοξενούμενους της φυλής και ανταλλάσσοντας μερικές συριστικές κουβέντες με τη Σαπφώ.

Η Όλγα κοίταξε με επιφύλαξη τα φαγητά που βρίσκονταν επάνω στους τρεις μεγάλους ξύλινους δίσκους. Δεν της θύμιζαν αυτά που τους είχε προσφέρει η Σαπφώ στο σπίτι της.

Ο Γεώργιος έπιασε κάτι που στην Όλγα έμοιαζε με ψητό αμφίβιο τυλιγμένο σε κόκκινο φύλλο. Το δάγκωσε. «Μη φοβάσαι,» της είπε. «Δε θα μας δηλητηριάσουν. Αν μας ήθελαν νεκρούς θα μας είχαν ήδη επιτεθεί.»

«Τι γεύση έχει;»

«Καλύτερη απ'ό,τι νομίζεις.»

Η Όλγα δοκίμασε ένα από τα μυστηριώδη πράγματα επάνω στους δίσκους· και, πράγματι, είχε καλύτερη γεύση απ'ό,τι περίμενε.

Ο Οφιομαχητής ήπια μια γουλιά από μια ξύλινη κούπα, και γεύτηκε ένα ποτό που ήταν γλυκό και ίσως μεθυστικό. Νόμιζε ότι ήξερε από τι φυτό φτιαχνόταν· είχαν κάτι παρόμοιο – ή ίδιο, πιθανώς – και οι ερπετοειδείς στους Βαλτότοπους των Όφρων.

«Τι σύμβολο είναι αυτό που έχει η φυλή τους, Οφιοκυρά;» ρώτησε.

«Ο κύκλος;» είπε η Σαπφώ.

«Ναι. Ο άνθρωπος που βγαίνει μέσα από το στόμα του φιδιού, πιάνοντας την ουρά του. Το έχω ξαναδεί, αλλά όχι ως έμβλημα φυλής ερπετοειδών.»

«Πού το έχεις δει;»

«Είναι οικόσημο ενός Οίκου αρχόντων στην Ιχθυδάτια. Τους λένε Ηρμάντιους. Διοικούν τη Νοσρίντη.»

«Χρςς. Δε γνωρίζω γι'αυτούς, Οφιομαχητή, αλλά η συγκεκριμένη φυλή δεν θεωρεί πως άνθρωπος βγαίνει απ'τα σαγόνια του φιδιού.»

«Άνθρωπος δεν είναι; Τι είναι;»

«Δίποδος ερπετοειδής, φυσικά,» αποκρίθηκε η Σαπφώ. «Το σύμβολο αυτό δείχνει ότι οι άποδες και οι δίποδοι δεν ανήκουν σε διαφορετικό είδος, όπως άλλες φυλές θεωρούν, αλλά οι δίποδοι προέρχονται από τους άποδες και ολοκληρώνουν έναν ιερό κύκλο. Ο άποδος γεννά τον δίποδο, κι ο δίποδος αρπάζεται απ'την ουρά του για να καθοδηγηθεί μες-στη ζωή.»

«Μα, αν δεν κάνω λάθος, οι δίποδοι δεν μπορούν να γεννηθούν από άποδες. Όταν τα αβγά των απόδων σκάσουν, μόνο άποδες βγαίνουν. Έτσι δεν είναι;»

«Έτσι είναι... εδώ και πολλά, πολλά χρόνια, επειδή η εύνοια της Μεγάλης Κυράς έχει χαθεί· και μονάχα με τη συνεργασία απόδων και δίποδων η εύνοια μπορεί να επανέλθει. Ή, τουλάχιστον, αυτό πιστεύουν οι ερπετοειδείς ετούτης της φυλής.»

«Κι εσύ τι πιστεύεις, Οφιοκυρά;»

«Ίσως και να έχουν δίκιο, αλλά δεν είμαι καθόλου σίγουρη, Οφιομαχητή,» είπε η Σαπφώ ενώ δάγκωνε ένα μακρύ πράγμα που θύμιζε κλαδί δέντρου αλλά σίγουρα δεν ήταν τέτοιο και έκανε ένα έντονο κρακ καθώς έσπασε ανάμεσα στα δόντια της. «Δεν έχω δει ποτέ δίποδο να βγαίνει μέσα από αβγό απόδων... αν και ορισμένοι ετούτης της φυλής λένε πως το έχουν δει να συμβαίνει παλιότερα. Δοξασίες απλώς, ίσως. Μέρος της ιδιόρρυθμης θρησκείας τους.»

Ο Γεώργιος σκέφτηκε: Χρησιμοποιούν το ίδιο σύμβολο με τους Ηρμάντιους της Νοσρίντης αλλά το βλέπουν διαφορετικά... Ή μήπως όχι; Οι Ηρμάντιοι θεωρούσαν ότι κατάγονταν από αρχαία ερπετά των Ουραίων Δασότοπων. Η γιαγιά της Λουκίας, που ήταν από τη Νοσρίντη, έλεγε ότι, σύμφωνα με τους τοπικούς μύθους, παλιά οι Ηρμάντιοι ήταν

ερπετοειδείς, τα φίδια των Ουραίων Δασότοπων τούς είχαν γεννήσει.
Έτσι δεν είχε πει η Λουκία στον Γεώργιο;

Η Λουκία... Μάλλον νεκρή τώρα.

Εξαιτίας αυτού του γαμημένου καθάρματος! Του Ευγένιου του Μεγαλοφονιά!

Ο Οφιομαχητής έσφιξε την ξύλινη κούπα του μες στη γροθιά του, σπάζοντάς την.

Η Σαπφώ τον κοίταξε ξαφνιασμένη.

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου κράτησε υπό έλεγχο τη φαρμακερή οργή του. «Με συγχωρείς, Οφιοκυρά. Θυμήθηκα κάτι.»

ΒΙΒΛΙΟ 8

Ο Πόλεμος στον Μεγάλο Κόλπο
και οι Επαναστάτες του Διπλού
Καταβροχθιστή

1

Πριν από μερικές ημέρες...

Δαμιανός:

Με έσωσαν από τα χέρια του καταραμένου φιδιού και, κανονικά, θα έπρεπε να αισθάνομαι ανακουφισμένος που ο κίνδυνος έχει περάσει. Αλλά δεν αισθάνομαι έτσι.

Αισθάνομαι σαν προδότης.

Πρόδωσα τους ομόθησκους. Αποκάλυψα στο καταραμένο φίδι τις θέσεις και των τριών ναών μας στη Μεγάπολη. Είμαι δειλός. Δε μου αξίζει πλέον να είμαι κληρικός του Μεγάλου Λοκράθου. Δε μου αξίζει, ίσως, ούτε καν να ζω!

Αυτές οι σκέψεις βασανίζουν το κεφάλι μου καθώς απομακρυνόμαστε από εκείνο το απομεινάρι του Αρχαίου Τείχους στην Παλαιόκτιστη όπου έγινε η ανταλλαγή μου με τον Αρσένιο, τον αδελφό της Διονυσίας, της ερπετόφιλης, της φίλης του Οφιοδαίμονα. Αμφιβάλλω ότι η Όλγα έκανε καλά που με αντάλλαξε. Τι αξία έχω πλέον εγώ, ένας προδότης της θρησκείας του Μεγάλου Λοκράθου;

Πλησιάζουμε τρία οχήματα – δύο τετράκυκλα φορτηγάκια κι ένα απλό τετράκυκλο. Η Όλγα με κρατά αγκαζέ. Βαδίζουμε γρήγορα καθώς οι άλλοι μάς περιτριγυρίζουν με κρυμμένα όπλα στα χέρια, φοβούμενοι καταδίωξη από τα φίδια ίσως. Αλλά κανείς δεν έρχεται πίσω μας. Δε θα τολμούσαν, οι καταραμένοι! Όχι εδώ, μες στη μέση των δρόμων της Μεγάπολης. Το μέρος όπου βρισκόμαστε μπορεί να μην είναι και τόσο πολυσύχναστο μα ούτε και τελείως απομονωμένο είναι. Μια συμπλοκή, αναμφίβολα, θα τραβούσε αμέσως την προσοχή της Χωροφυλακής.

Η Όλγα με οδηγεί στο τετράκυκλο ανάμεσα στα δύο φορτηγάκια, και μπαίνουμε στην πίσω μεριά του, καθίζουμε στο ένα από τα δύο αντικριστά, μακριά καθίσματα, ενώ και κάποιοι από τους άλλους μπαίνουν

μαζί μας. Οι υπόλοιποι επιβιβάζονται στα δύο φορτηγάκια. Οι τροχοί ξεκινάνε. Φεύγουμε δίχως καθυστέρηση.

«Η χαρά μας είναι μεγάλη που είσαι ξανά ανάμεσά μας, αδελφέ του Κυρίου μας,» μου λέει ο Σπυρίδωνας, καθισμένος αντίκρυ μου, κατεβάζοντας την κουκούλα της κάπας του, βγάζοντας την ιερατική μάσκα από το πρόσωπό του. Τη δική μου ιερατική μάσκα μού την άρπαξε το καταραμένο φίδι και την πέταξε μακριά, σαν σκουπίδι. Ίσως και να έκανε καλά, ο δαίμονας της Έχιδνας. Δε μου αξίζει πλέον η μάσκα...

«Ο Μεγάλος Λοκράθος δεν θα εγκατέλειπε κάποιον σαν εσένα στα χέρια των φιδιών, Δαμιανέ,» μου λέει η Όλγα· και ο Κωπηλάτης κοάζει από τον ώμο της, παρατηρώντας με με τα κίτρινα μάτια του, ξέροντας όλα μου τα μυστικά, το ιερό πλάσμα του Κυρίου μας...

Αποφεύγω το βλέμμα του.

«Τι συμβαίνει, Δαμιανέ;» με ρωτά η Όλγα, κι ακούγεται ανήσυχη για εμένα. «Δε σε πείραξαν... Δεν...»

Δε μου αξίζει η συμπάθεια της Ιεράρχη της Μεγάπολης, όχι πλέον... «Μας πρόδωσα...» αποκρίνομαι νιώθοντας κάτι να συνθλίβει τον λαιμό μου. «Πρόδωσα τον Μεγάλο Λοκράθο...» Κουνάω το κεφάλι μου, κοιτάζοντας κάτω, μη μπορώντας ν'αντικρίσω τους ομόθησκούς μου μα ούτε μπορώντας να τους κρύψω την αλήθεια. Άλλωστε, θα την έχουν καταλάβει ήδη· τα φίδια επιτέθηκαν στον Ναό μας στις Χαριτόβρυτες Υπάρξεις, στη Νήσο Όλντη. Κι αυτοί μαζί με τον Οφιοδαίμονα δεν μπορεί παρά να ήταν όλοι ένα πράγμα: Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου. Φαινόταν από τα τρελά μάτια τους, εκτός των άλλων. Διεστραμμένοι τρομοκράτες της Έχιδνας, που μόνο ο θάνατος είναι στο μυαλό τους.

«Τι εννοείς, Δαμιανέ;» με ρωτά ο Λεωνίδας'μορ, καθισμένος κι αυτός αντίκρυ μου, έχοντας έρθει μαζί με τους ομόθησκους της Μεγάπολης, όπως κι οι άλλοι πιστοί που με ακολούθησαν από την Ιχθυδάτια σ'ετούτο το ιερό αλλά μάταιο κυνήγι που αποδείχτηκε η καταδίκη μου...

Υψώνω το βλέμμα μου απότομα και τους ατενίζω τον έναν μετά τον άλλο. Είναι δυνατόν να με κοιτάζουν έτσι, σα να μην καταλαβαίνουν; Με χλευάζουν; «Σας πρόδωσα όλους,» τους λέω, κι ακούω τη φωνή μου σαν άσχημο κρώξιμο. «Δεν έπρεπε να με είχατε ανταλλάξει, Όλγα. Μα τον Μεγάλο Λοκράθο – δεν έπρεπε! Έπρεπε να είχατε κρατήσει τον

αδελφό της ερπετόφιλης, για να παγιδέψετε τον Οφιοδαίμονα – να καταφέρετε ό,τι εγώ ήμουν ανίκανος να καταφέρω! Δε μου αξίζει να ζω.»

Η Όλγα πιάνει τα χέρια μου με τα δικά της, τα σφίγγει, ενώ οι άλλοι με κοιτάζουν σαν κατάπληκτοι. «Τι λόγια είναι αυτά, Δαμιανέ, αδελφέ του Κυρίου μας; Είσαι, προφανώς, πολύ ταραγμένος, πολύ κουρασμένος... Ήταν δυνατόν ποτέ να εγκαταλείψουμε έναν κληρικό-αγωνιστή σαν εσένα για χάρη ενός τυφλού ερπετόφιλου;»

«Σας πρόδωσα όλους,» επαναλαμβάνω, κι αποφεύγω ξανά το βλέμμα της – και το βλέμμα του Κωπηλάτη που μοιάζει να μ'ατενίζει με τα μάτια του Μεγάλου Λοκράθου, κατηγορώντας με.

«Τι εννοείς, Δαμιανέ;» ρωτά ξανά ο Λεωνίδας'μορ. «Με τι τρόπο μάς πρόδωσες;»

«Πώς νομίζετε ότι βρήκαν τον Ναό στις Χαριτόβρυτες Υπάρξεις, Λεωνίδα;» του λέω απότομα, οργισμένος μαζί του. Είναι χαζός, ή παριστάνει τον χαζό; «Για να γλιτώσω τον εαυτό μου, τους φανέρωσα τη θέση του. Με ρώτησε το καταραμένο φίδι πού είχατε τον τυφλό ερπετόφιλο... και του απάντησα.»

«Ήσουν αιχμάλωτός του,» μου λέει η Όλγα. «Αιχμάλωτος ενός δαίμονα της Έχιδνας. Ο καθένας μας θα—»

«Και δεν σταμάτησα εκεί να σας προδίδω,» τη διακόπτω με βαριά φωνή. «Όταν το καταραμένο φίδι και οι άλλοι μαζί του – που πρέπει να είναι όλοι τους Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου – και ο ένας σίγουρα είναι Τέκνο· τον είχαμε στα μπουντρούμια του Οδοντωτού Οχυρού, στην Οδοντόπολη της Ιχθυδάτιας, και ο Οφιοδαίμονας τον έσωσε όταν μας ξέφυγε– Όταν επέστρεψαν απ'τον Ναό της Νήσου Όλντης, μην έχοντας καταφέρει να σας κλέψουν τον τυφλό ερπετόφιλο, ο Οφιοδαίμονας με ρώτησε πού αλλού μπορεί να τον πηγαίνατε, πού αλλού υπάρχουν ναοί του Κυρίου μας μέσα στη Μεγάπολη... και του είπα. Του είπα για τον Ναό στο Βαθύ Λιμάνι, και για τον Ναό στο Χαμηλό Λιμάνι.»

Η Όλγα νεύει σαν ήδη να το ξέρει. «Η πίεση ήταν μεγάλη, Δαμιανέ—»

«Πρόδωσα στα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου τις θέσεις των ναών μας – όλων των ναών μας στη Μεγάπολη! Μπορούν τώρα να έρθουν και να σας αφανίσουν! Δεν ξέρετε εσείς στην Κεντρυδάτια τι μάλιστα είναι τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου, αλλά σύντομα θα μάθετε·

έχουν αρχίσει να εξαπλώνουν την επιρροή τους κι εδώ, αλλιώς δεν θα έρχονταν έτσι, τόσο εύκολα, στη Μεγάπολη.

»Σας έκανα μεγάλο κακό, Σεβασμιότατη,» της λέω επίσημα, ως κληρικός προς Ιεράρχη. «Μεγάλο κακό. Από δειλία. Δεν υπάρχει συγχώρεση για εμένα–»

«Κανείς μας δεν σε κατηγορεί. Είχες βρεθεί στα χέρια ενός δαίμονα της Έχιδνας, και το ξέρεις. Θ'αλλάξουμε θέση στους ναούς εν ανάγκη· δεν πρόκειται ποτέ να τους βρουν.»

«Δεν υπάρχει συγχώρεση για εμένα,» επαναλαμβάνω. «Δε μου αξίζει πλέον η ιεροσύνη. Θα έπρεπε να είχα επιλέξει τον θάνατο, οσοδήποτε βασανιστικό, παρά να προδώσω έτσι τους ομόθητους.»

«Δεν είμαστε φανατικοί, Δαμιανέ,» μου λέει ο Σπυρίδωνας. «Σε καταλαβαίνουμε, αδελφέ του Κυρίου μας. Δεν είμαστε τρελοί σαν τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου. Οποιοσδήποτε θα είχε μιλήσει στον Οφιοδαίμονα αν είχε βρεθεί αιχμάλωτός του.»

«Είσαι κληρικός του Μεγάλου Λοκράθου, Σπυρίδωνα. Γνωρίζεις κι εσύ, όπως κι εγώ, ότι ο ιερωμένος που δρα με τρόπο βλαβερό προς τη Θρησκεία καθαιρείται!»

«Δεν έχεις δράσει με τρόπο βλαβερό, μα τον Μεγάλο Λοκράθο, αδελφέ του Κυρίου μας–»

«Μη με ξαναποκαλέσεις έτσι! Δεν είμαι πλέον κληρικός του Λοκράθου!»

«Δαμιανέ,» παρεμβαίνει ο Λεωνίδας'μορ. «Εγώ δεν είμαι ιερωμένος, αλλά είμαι πιστός – ξέρεις πόσο πιστός είμαι στον Μεγάλο Λοκράθο – και ποτέ δεν θα μπορούσα να σε θεωρήσω προδότη. Είσαι από τους πιο αφοσιωμένους κληρικούς-αγωνιστές της Ιχθυοδότης – όλοι μας το ξέρουμε. Ειδικά όσοι είμαστε από την Ιχθυοδότη.»

«Και οι άλλοι το ξέρουμε,» με διαβεβαιώνει η Όλγα. «Δε θα σε καθαιρούσα, Δαμιανέ, παρά μόνο για λόγο πολύ σημαντικότερο από αυτόν. Και αμφιβάλλω ότι ποτέ θα μου έδινες τέτοιο λόγο.» Είναι η μόνη εδώ που θα μπορούσε να με κρίνει και να πάρει απόφαση: η Ιεράρχης της Μεγάπολης. Κανένας άλλος δεν έχει το δικαίωμα να το κάνει από μόνος του, εκτός αν γίνει Σύνοδος.

«Μα σ'το ζητάω, Σεβασμιότατη,» της λέω. «Απαρνούμαι την ιεροσύνη. Την απαρνούμαι!»

Τα λόγια μου φαίνεται να τους σοκάρουν όλους μες στο όχημα καθώς ο οδηγός μας διασχίζει δρόμους της Μεγάπολης κι ακόμα τα δύο φορτηγάκια είναι εκατέρωθέν μας σαν φρουροί.

«Δε μπορείς να την απαρνηθείς!» μου λέει ο Σπυρίδωνας. «Δεν...»

«Προδοσία,» μου λέει ο Ανδρέας, ένας από τους συντρόφους μου από την Ιχθυδάτια, καθισμένος από τη δική μου μεριά, στο μακρύ κάθισμα όπου καθόμαστε εγώ κι η Όλγα, «θα ήταν να μας εγκαταλείψεις τώρα, Δαμιανέ!»

«Δεν καταλαβαίνετε, ή κάνετε πως δεν καταλαβαίνετε;» τους φωνάζω, θυμωμένος με όλους τους. «Δε βλέπετε σε τι κίνδυνο έβαλα τη Θρησκεία;»

«Νομίζω,» μου απαντά η Όλγα, «ότι κρίνεις πολύ αυστηρά τον εαυτό σου, αδελφέ του Κυρίου μας. Χρειάζεσαι ξεκούραση. Ξεκουράσου κοντά μας, ανάμεσα σε φίλους, και σύντομα θα έχεις αλλάξει γνώμη. Είμαι σίγουρη.» Το χέρι της είναι τώρα στον ώμο μου, χαϊδεύει τα μαλλιά μου σαν να είμαι γιος της. Αλλά θα μπορούσα να είμαι γιος της μόνο αν με είχε κάνει μικρότερη από είκοσι χρονών· είναι μεγαλύτερη από εμένα η Ιεράρχης της Μεγάπολης αλλά όχι και τόσο μεγαλύτερη.

Κουνάω το κεφάλι μου, αποφεύγοντας ξανά το βλέμμα της. «Όχι,» λέω χαμηλόφωνα, νιώθοντας κάτι να με πνίγει. «Τίποτα δε θ'αλλάξει, Σεβασμιότατη—»

«Μη με λες 'Σεβασμιότατη', Δαμιανέ. Έχεις να με πεις Σεβασμιότατη από—»

«Απαρνούμαι την ιεροσύνη. Δεν μου αξίζει πλέον.»

Η Όλγα πιάνει ξαφνικά το πρόσωπό μου ανάμεσα στα χέρια της. Με κοιτάζει ευθέως. «Δε μπορείς να το αποφασίσεις εσύ αυτό,» μου λέει, επίμονα. «Ο Μεγάλος Λοκράθος σε χρειάζεται. Οι πιστοί του σε χρειάζονται. Μόνο Εκείνος μπορεί να το αποφασίσει αυτό.»

Και με πηγαίνει στον Ναό του Κυρίου μας στο Βαθύ Λιμάνι, όπου φιλοξενούμασταν και πριν, εγώ και οι σύντροφοί μου από την Ιχθυδάτια. Ο Ναός του Βαθύ Λιμανιού είναι οικοδομημένος κάτω από ένα ξενοδοχείο, το Άθραυστο Σκάφος, το οποίο ανήκει στον αδελφό της Όλγας, τον Ευθύμιο, που κι αυτός είναι ιερωμένος του Κυρίου μας. Η Όλγα είναι κληρική-ιεροφύλαξ εκεί, εκτός από Ιεράρχης όλης της Μεγάπολης, διοικεί αυτό τον συγκεκριμένο Ναό. Και ο Ναός θεωρείται – για εμάς,

τους πιστούς, τουλάχιστον – ότι εκτείνεται και πάνω από το έδαφος, στο ξενοδοχείο. Φιλοξενούμαστε δωρεάν στο Άθραυστο Σκάφος εκτός αν οικειοθελώς θέλουμε να πληρώσουμε: και αρκετοί όντως πληρώνουν, γιατί καταλαβαίνουν πως κι ο Ευθύμιος έχει έξοδα.

Τώρα ο Ευθύμιος είναι στο Άθραυστο Σκάφος και με χαιρετά προσωπικά καθώς φτάνουμε· μου σφίγγει το χέρι, με πληροφορεί πως η σουίτα μου με περιμένει. Μου λέει πως χαίρεται που με ξαναβλέπει, πως ήταν σίγουρος ότι ο Μεγάλος Λοκράθος δεν θα μ'άφηνε να σκοτωθώ ή να μείνω αιχμάλωτος του καταραμένου φιδιού. «Σ'ευχαριστώ για την πίστη σου σ'εμένα και στον Κύριό μας, αδελφέ του Κυρίου μας,» αποκρίνομαι, αν και τα λόγια του δεν με κάνουν να αισθάνομαι καλύτερα αλλά χειρότερα. Μου ακούγονται σαν κοροϊδία.

Η Όλγα με συνοδεύει ως τη σουίτα μου στον τελευταίο όροφο του ξενοδοχείου· μου προτείνει να ξεκουραστώ και μου υπόσχεται ότι θα ξαναμιλήσουμε. Μετά φεύγει, και οι άλλοι φεύγουν μαζί της. Ούτε οι σύντροφοί μου από την Ιχθυδάτια δεν μένουν. Νομίζουν όλοι τους ότι όταν έχω ξεκουραστεί θα πάψω να απαρνούμαι την ιεροσύνη μου.

Αλλά κάνουν λάθος. Δεν μου αξίζει πλέον να είμαι κληρικός του Κυρίου μας.

Το νερό είναι ζεστό για εμένα στη μικρή θερμαινόμενη πισίνα. Βγάζω τα βρόμικα ρούχα μου, τα κλοτσάω παραδίπλα – μολυσμένα απ'το καταραμένο φίδι και τους σιχαμερούς φίλους του! – και βουλιάζω στο νερό, νιώθοντάς το ευχάριστο επάνω μου, νιώθοντας το να απαλύνει τις φλογώσεις στο σώμα μου οι οποίες προκλήθηκαν από το φαρμάκι που είχε εκείνη η βελόνα του Οφιοδαίμονα. Αισθάνομαι σαν να είμαι αμφίβιο πλάσμα του Κυρίου μας που αναγεννιέται...

Η σαλαμάνδρα που κολυμπά μες στην πισίνα έρχεται προς τη μεριά μου. Είναι του είδους των ανθρωπόφιλων κολυμβητών, και η ονομασία της δεν είναι τυχαία. Είναι πολύ φιλική για τον άνθρωπο· η παρουσία της του κάνει καλό. Στο μήκος δεν είναι μεγαλύτερη από τον πήχη μου. Με πλησιάζει, έρχεται επάνω μου, με ακουμπά, τυλίγεται στ'αριστερά πλευρά μου, σέρνεται προς την πλάτη μου, κι αισθάνομαι σαν να μου κάνουν μαλάξεις που χαλαρώνουν, ανακουφίζουν...

Το Άθραυστο Σκάφος δεν έχει, φυσικά, ανθρωπόφιλους κολυμβητές σε όλες τις μικρές θερμαινόμενες πισίνες του. Θα τρόμαζαν τους

περισσότερους επισκέπτες, άλλωστε, ανεξοικείωτοι καθώς είναι με τα όμορφα όντα του Κυρίου μας. Αλλά ο Ευθύμιος έχει στη διάθεσή του μερικές τέτοιες σαλαμάνδρες και τις προσφέρει απλόχερα στους πιστούς που έρχονται στο ξενοδοχείο.

Ο ανθρωπόφιλος κολυμβητής χαλαρώνει και ανακουφίζει το σώμα μου... μα όχι και το μυαλό μου.

Οδήγησα τους συντρόφους μου σε παγίδα, εν αγνοία μου. Εκεί, στη Νήσο Κάλδνη, μας την είχαν στημένη! Κατ'αρχήν, ο Οφιοδαίμονας δεν ήταν μόνος του· είχε μαζί του ανθρώπους. Είχε μαζί του εκείνο το Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου που κρατούσαμε στα μπουντρούμια του Οδοντωτού Οχυρού, και οι υπόλοιποι πρέπει επίσης να ήταν Τέκνα. Η ερπετόφιλη Διονυσία μάς πρόδωσε· τους ειδοποίησε κάπως για την παρουσία μας. Ήρθαν προετοιμασμένοι, τα καταραμένα φίδια· τους έβλεπες ότι ήταν προετοιμασμένοι! Και δεν ήταν μόνοι τους εκεί, όπως αποδείχτηκε· ο Οφιοδαίμονας είχε κι άλλους συμμάχους από κοντά, κρυμμένους κάπου, οι οποίοι μας όρμησαν αμέσως μόλις πλησιάσαμε. Γιατί, αν είχαμε να κάνουμε μονάχα μ'αυτόν και τα αποτρόπαια Τέκνα, θα τους είχαμε νικήσει, δεν έχω αμφιβολία. Ο Μεγάλος Λοκράθος θα μας είχε δώσει τη νίκη... και τη δύναμη του Οφιοδαίμονα τελικά.

Αλλά ήταν ενέδρα! Μας την είχαν στημένη. Και δεν κατάφερα να το προβλέψω. Πόσοι καλοί πιστοί σκοτώθηκαν απ'την απερισκεψία μου... Πόσοι καλοί πιστοί... Ανάμεσά τους και η Ελένη, που προσπάθησε να με βοηθήσει, να με πάρει μαζί της, όταν το φαρμάκι του Οφιοδαίμονα με έκαιγε. Είδα αυτό το καταραμένο σπαθί του να εκτοξεύεται σαν βέλος από το χέρι του και να την καρφώνει, διαπερνώντας την πέρα για πέρα... Η Ελένη, νεκρή... εξαιτίας μου...

Και μετά, πρόδωσα τον Ναό μας στη Νήσο Όλντη... και στη συνέχεια, και τους υπόλοιπους δύο ναούς στη Μεγάπολη.

Τι άλλη επιλογή είχα; Το καταραμένο φίδι θα με σκότωνε αλλιώς, είμαι σίγουρος – και, μάλιστα, με τρόπο βασανιστικό. Προσπαθούσα να κερδίσω χρόνο... αλλά εις βάρος των άλλων πιστών του Κυρίου μας. Εις βάρος ολόκληρης της Θρησκείας στη Μεγάπολη.

Αισθάνομαι δάκρυα να κυλάνε τώρα στα μάγουλά μου, και η γεύση τους είναι πικρή στο στόμα μου... τόσο πικρή...

Ναι, είμαι ζωντανός. Τα κατάφερα να επιβιώσω ύστερα από αιχμαλωσία από τον ίδιο τον Οφιοδαίμονα της Έχιδνας και τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου... αλλά δεν είμαι πλέον άξιος για να με αποκαλούν κληρικό του Μεγάλου Λοκράθου. Πώς μπορώ να προστατέψω τη Θρησκεία όταν ήδη την έχω προδώσει;

Η σαλαμάνδρα μες στην πισίνα σέρνεται επάνω στο γυμνό σώμα μου, χαλαρώνοντας το... χαλαρώνοντάς το... χαλαρώνοντάς το... Βυθίζομαι σε ύπνο, τελικά· και εφιαλτικά όνειρα ακολουθούν...

...ο Οφιοδαίμονας, λουσμένος στο αίμα των πιστών, κραδαίνοντας το ξίφος του και κλέβοντάς ζωές, κραυγάζοντας σαν θηρίο...

...το σύμβολο της αίρεσης του Αρχέγονου Όφews, ο Οφιογενής, κυματίζει πάνω από τον συγκεντρωμένο στρατό των Ηρμάντιων έξω απ'τη Νοσρίντη, και συρίγματα πελώριων φιδιών αντηχούν από τα δάση...

...φίδια δένουν τα χέρια μου και τα πόδια μου· δεν μπορώ να κινηθώ!...

...ένα Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου – αυτός ο φονιάς που δραπέτευσε απ'τα μπουντρούμια! – καρφώνει στην πλάτη μια πιστή του Κυρίου μας – την Ελένη! – την Ελένη! – και δεν προλαβαίνω να τον σταματήσω...

...φίδια δένουν τα χέρια μου και τα πόδια μου· με δαγκώνουν, το φαρμάκι τους με παραλύει...

...ο Οφιοδαίμονας γελά και δαγκώνει στον λαιμό την Όλγα, πίνοντας το αίμα της...

...Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου πλησιάζουν, μες στη νύχτα, τον Ναό του Κυρίου μας, με όπλα στα χέρια και φόνους στο μυαλό· πρέπει να ειδοποιήσω τους ομόθρησκους! αλλά δεν μπορώ...

...φίδια δένουν τα χέρια μου και τα πόδια μου· παλεύω να τους ξεφύγω, παλεύω–

Ξυπνάω με μια κραυγή. Βλέπω πως δεν είμαι μόνος στο δωμάτιο. Δυο κοπέλες κάθονται στον καναπέ. «Ποιες είστε εσείς;» κρώζω, ψάχνοντας για κάποιο αντικείμενο που μπορώ να χρησιμοποιήσω ως όπλο. Είναι Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου – ήρθαν για εμένα!

«Δε μας θυμάστε, Σεβασμιότατε;» μου λέει η μία, μοιάζοντας απορημένη, καθώς σηκώνεται απ'τον καναπέ: μετρίου αναστήματος, γαλανόδερμη, ξανθιά, ντυμένη μ'ένα προκλητικό φόρεμα με σκισίματα στο πλάι των ποδιών, σκισίματα που ξεκινούν από τον μηρό.

Φυσικά και τη θυμάμαι. Είναι η κόρη του Ευθύμιου, η Μάγδα. Δόκιμη της Θρησκείας του Κυρίου μας.

Και την άλλη τη θυμάμαι, την κοπέλα που είναι ακόμα καθισμένη στον καναπέ: λευκόδερμη, καστανή, ψηλότερη από τη Μάγδα όταν στέκεται, και ντυμένη κι αυτή προκλητικά τώρα, με μπλούζα με βαθύ ντεκολτέ, κοντή φούστα, σανδάλια. Τη λένε Νεκταρία, και είναι γυρίνος, αλλά σίγουρο ότι σύντομα θα γίνει δόκιμη. Λίγο πιο μικρή από τη Μάγδα.

«Ναι,» αποκρίνομαι. «Σας θυμάμαι, Μάγδα. Με συγχωρείς. Αλλά τι κάνετε εδώ;»

«Σας φέραμε φαγητό, Σεβασμιότατε»· δείχνει τον δίσκο και το μπουκάλι που είναι ακουμπισμένα στο τραπέζι. «Αλλά σας βρήκαμε να κοιμάστε και δεν θέλαμε να σας ενοχλήσουμε. Μας έχει ζητηθεί να μείνουμε μαζί σας για όσο επιθυμείτε.»

Η Νεκταρία σηκώνεται από τη θέση της και φέρνει μια ρόμπα για εμένα, πλησιάζοντας την πισίνα. Την αφήνει εκεί, στην άκρη, και δεν απομακρύνεται. Η θέα κάτω από την κοντή φούστα της είναι διεγερτική· ναι, παρά την άσχημη διάθεση στην οποία βρίσκομαι. Είμαι σίγουρος πως η Όλγα επίτηδες τις έστειλε αυτές τις δύο, αν και ασφαλώς όχι εξαναγκαστικά. Το ξέρει πως, στην Ιχθυδάτια, είμαι νυμφευμένος σύμφωνα με το Γαμήλιο Μυστήριο του Κυρίου μας, αλλά επίσης ξέρει πως η γυναίκα μου δεν θα διαφωνούσε με το να έχω λίγη θηλυκή παρέα, ειδικά από πιστές του Μεγάλου Λοκράθου που προορίζονται για την ιεροσύνη. Εξάλλου, κι η Γιολάντα έχει τους περιστασιακούς εραστές της, όπως γνωρίζω, και ποτέ δεν της έχω θυμώσει γι' αυτό.

«Ελάτε στο νερό,» λέω στις κοπέλες, «με όσο το δυνατόν λιγότερα ρούχα.»

Οι δυο τους αλληλοκοιτάζονται υπομειδώντας. Ύστερα, τα ρούχα τους φεύγουν χωρίς καθυστέρηση, γλιστράνε από πάνω τους κάνοντας δυο μικρούς σωρούς πλάι στην πισίνα, και η Νεκταρία και η Μάγδα βυθίζονται στη θερμαινόμενη πισίνα, κοντά μου. Με τους τρεις μας εδώ μέσα δεν μένει και πολύς χώρος για τη σαλαμάνδρα.

Τα χέρια μου διατρέχουν τη λεία, γλιστερή σάρκα τους, καθώς τα σώματά τους τυλίγονται γύρω μου και τα δικά τους χέρια παίζουν μαζί μου. Γελάνε. Η γλώσσα μου γεύεται τον λαιμό της Μάγδας και, μετά,

τα χείλη της Νεκταρίας, και τα χείλη της Μάγδας, και το δέρμα και των δυο τους. Αρχίζω να μπερδεύω πού τελειώνει η μία και πού αρχίζει η άλλη. Και ο ανθρωπόφιλος κολυμβητής έρχεται κοντά μας, σκαρφαλώνοντας επάνω μας, μαλάσσοντας τα σώματά μας, σαν εκστασιασμένος από τις ερωτοτροπίες μας, κάνοντας τις πράξεις μας ακόμα πιο διεγερτικές.

Σύντομα, είμαι βυθισμένος μέσα στη Νεκταρία, πιέζοντάς τον εαυτό μου βαθιά εντός της, σπρώχνοντάς την στην άκρη της πισίνας, ενώ εκείνη γαντζώνεται στους ώμους μου, μουγκρίζοντας, αναφωνώντας· και η Μάγδα τρίβεται στην πλάτη μου, η γλώσσα της παίζει με το αφτί μου. Η σαλαμάνδρα είναι τυλιγμένη γύρω από το αριστερό μου πόδι· την αισθάνομαι. Τελειώνω μέσα στη Νεκταρία, κραυγάζοντας. Αλλά οι ερωτοτροπίες μας δεν τελειώνουν εκεί· οι κοπέλες δείχνουν πρόθυμες για οτιδήποτε, κι εγώ τις θέλω κι άλλο, σαν αυτό να μπορεί να σβήσει απ'το μυαλό μου όλες τις αναμνήσεις του καταραμένου φιδιού, σαν να μπορεί να με εξαγνίσει – παρότι ξέρω, το ξέρω, ότι τίποτα δεν μπορεί να με σώσει τώρα. Έχω χάσει το δικαίωμα να λέγομαι κληρικός του Μεγάλου Λοκράθου. Αυτές οι δυο κοπέλες, τόσο πιστές και όμορφες, δεν θα έπρεπε ποτέ να ήταν εδώ, προσφέροντάς μου έτσι απλόχερα τα δώρα τους· γιατί δεν είμαι εκείνο που πιστεύουν πως είμαι. Με αποκαλούν Σεβασμιότατε αλλά δεν είμαι πλέον ιερωμένος του Κυρίου μας· δεν μπορώ να είμαι. Κανονικά, όφειλα να τις απομακρύνω. Όφειλα να τις είχα απομακρύνει εξαρχής. Αλλά είμαι αδύναμος...

Μετά από κι άλλες λάγνες κινήσεις μες στο ζεστό νερό, η Μάγδα αρπάζεται επάνω μου και με καβαλά ενώ η πλάτη μου είναι στο χείλος της πισίνας. Η μέση της κινείται επίμονα ενώ τα χέρια μου είναι στους γλουτούς της και το πρόσωπό μου στα στήθη της. Τη σφίγγω κοντά μου καθώς τελειώνω μέσα της, πιέζοντας τον εαυτό μου βαθιά.

Τώρα είμαστε κι οι τρεις πολύ κουρασμένοι για περαιτέρω παιχνίδια, και ξαφνικά πεινάω. Πεινάω σαν να έχω να φάω ένα μήνα. Βγαίνουμε απ'την πισίνα και καθίζουμε στο τραπέζι που έχει αρκετό φαγητό για όλους, εγώ τυλιγμένος στη ρόμπα που μου έφεραν, οι δυο κοπέλες έχοντας ντυθεί πρόχειρα με τα ρούχα τους, ακόμα βρεγμένες – η Μάγδα με το προκλητικό της φόρεμα, χωρίς να βάλει τα εσώρουχά της· η Νεκταρία με την κοντή φούστα της και τον λεπτό στηθόδεσμό της. Τρώω

σαν λιμασμένος, και πίνω κρασί – Σεργήλιος οίνος, καλός – από την κρυστάλλινη κούπα που μου γεμίζει η Μάγδα απ’το μπουκάλι. Χαμογελάνε. Μοιάζουν να το διασκεδάζουν οι δυο τους που είναι εδώ. Η Όλγα δεν θα είχε στείλει κάποιες απρόθυμες να με υπηρετήσουν. Αλλά είμαι σίγουρος πως ό,τι ξέρουν για εμένα (τι, άραγε; – ότι είμαι κληρικός-αγωνιστής από την Ιχθυδάτια, σίγουρα, ότι έχω αντιμετωπίσει τον Οφιοδαίμονα) είναι λάθος. Δεν είμαι αυτός που νομίζουν. Είμαι δειλός, κι έχω, με τη δειλία μου, βλάβει τη Θρησκεία...

«Η συντροφιά σας με τιμά,» τους λέω.

Η Νεκταρία μοιάζει ξαφνιασμένη.

«Σεβασμιότατε,» αποκρίνεται η Μάγδα, «η τιμή είναι δική μας.»

Αργότερα, όταν έχει νυχτώσει πλέον (ήταν μεσημέρι όταν έγινε η ανταλλαγή μου με τον τυφλό ερπετόφιλο) και οι δύο πιστές του Κυρίου μας έχουν φύγει–

(«Μας συγχωρείτε, Σεβασμιότατε,» είπε η Μάγδα, «αλλά έχουμε κάποια καθήκοντα...»)

«Ασφαλώς. Πηγαίνετε στα καθήκοντά σας. Ο Μεγάλος Λοκράθος σάς έχει δώσει όλες του τις ευλογίες σε τούτη την ηπειρόνησο.»)

–η Όλγα έρχεται να με επισκεφτεί χωρίς κανέναν άλλο μαζί της. Με ρωτά τι κάνω, αν έχω ξεκουραστεί, αν ήταν όλα εντάξει. Είναι καταφανές πως ανιχνεύει το έδαφος, γι’αυτό και με επισκέφτηκε μόνη. Θέλει να δει αν έχω... έρθει στα συγκαλά μου. Νομίζει ότι είμαι χαζός και δεν το καταλαβαίνω; Δε θυμώνω όμως μαζί της, γιατί το ξέρω πως δεν έχει κακό στο νου της για εμένα. Με συμπαθεί. Αλλά δεν μου αξίζει η συμπάθειά της. Όχι πλέον.

«Δεν έπρεπε να μου είχες στείλει τις κοπέλες,» της λέω, καθισμένος στον καναπέ, μ’ακόμα μια κούπα κρασί στο χέρι. (Αυτός ο Σεργήλιος οίνος είναι εξαίρετος, δίχως αμφιβολία.)

Συνοφρυώνεται, παρατηρώντας με, όρθια μες στο δωμάτιο. Είναι ντυμένη μ’ένα μακρύ βαθυγάλαζο φόρεμα, και τα μαλλιά της είναι φτιαγμένα Κόμη Βατράχου όπως συνήθως. Ένα σκούρο-κόκκινο σάλι απλώνεται στους ώμους της, γεμάτο κρόσσια· κι επάνω στο σάλι, επάνω στον δεξή της ώμο, κάθετα ο Κωπηλάτης ατενίζοντάς με με χρυσαφιά μάτια που μοιάζουν να με κατηγορούν. Ο Μεγάλος Λοκράθος με

κοιτάζει μέσα από το ιερό πλάσμα του, και γνωρίζει τα πάντα για μένα...

Η Όλγα ρωτά: «Δεν ήταν η συμπεριφορά τους... ικανοποιητική;»

Πίνω μια γουλιά κρασί. «Η συμπεριφορά τους ήταν παραπάνω από ικανοποιητική· δεν υπάρχει αμφιβολία γι' αυτό.» Σηκώνομαι όρθιος. «Αλλά θα έπρεπε να προσφέρουν έτσι τον εαυτό τους μόνο σε κάποιον ιερωμένο. Εγώ δεν είμαι κληρικός πια. Στέλνοντάς τες σε μένα τις εκπορνεύεις—»

«Είσαι ανόητος!» φωνάζει η Ιεράρχης της Μεγάπολης, μοιάζοντας ξαφνικά πολύ θυμωμένη μαζί μου. «Τι κουβέντες είναι αυτές;» μου λέει, με πιο χαμηλή και ήπια φωνή. «Είσαι κληρικός-αγωνιστής του Κυρίου μας—»

Κουνάω το κεφάλι. «Σας πρόδωσα. Πρόδωσα τη Θρησκεία. Αν δεν δέχεσαι να με καθαιρέσεις, Όλγα, τότε απαρνούμαι την ιεροσύνη. Δεν είμαι άγιος πλέον – το ξέρεις αυτό!»

«Δεν ξέρω τίποτα που να παραπέμπει καν σ' αυτό που ισχυρίζεσαι! Έχεις αντιμετωπίσει τον ίδιο τον Οφιοδαίμονα, ξανά και ξανά. Η Θρησκεία το αναγνωρίζει—»

«Απαρνούμαι την ιεροσύνη, Όλγα,» επιμένω.

«Μόνο ο Κύριός μας μπορεί να το αποφασίσει αυτό, Δαμιανέ!» μου λέει, όπως και την προηγούμενη φορά. «Η Θρησκεία σε χρειάζεται.»

«Ο Κύριός μας το έχει αποφασίσει.» Τα μάτια του Κωπηλάτη μού το μαρτυρούν.

«Όχι,» λέει η Όλγα, «δεν το έχει αποφασίσει ακόμα—»

«Πρόδωσα τις θέσεις των ιερών ναών του στα φίδια του Φαρμακερού Κύκλου!»

«Αυτό δεν σημαίνει ότι ο Μεγάλος Λοκράθος δεν σε χρειάζεται πλέον.»

«Είμαι επικίνδυνος για τη Θρησκεία.»

«Είσαι απαραίτητος για τη Θρησκεία! Και οι σύντροφοί σου από την Ιχθυδάτια είναι πολύ αναστατωμένοι από τα λόγια σου· νομίζουν ότι τα φίδια της Έχιδνας δηλητηρίασαν το μυαλό σου.»

Γελάω πικρά, βραχνά. «Ναι, ίσως όντως να δηλητηρίασαν το μυαλό μου... και δεν μπορώ πια να—»

«Το μόνο που πρέπει είναι, λοιπόν, να εξαγνιστείς—»

«Δεν υπάρχει σωτηρία για εμένα, Όλγα. Μετά απ'ό,τι έκανα—»

«Σε θέτω Υπό Δοκιμασία, Δαμιανέ.»

«Τι;» κάνω, ξαφνιασμένος.

«Σε θέτω Υπό Δοκιμασία,» επαναλαμβάνει.

«Μόνο η Σύνοδος μπορεί να το κάνει αυτό!»

«Και νομίζεις ότι η Σύνοδος της Μεγάπολης θα διαφωνήσει μαζί μου;» μου λέει η Όλγα, ατενίζοντάς με σταθερά... όπως και ο Κωπηλάτης στον ώμο της. «Σε θέτω Υπό Δοκιμασία, Δαμιανέ.» Και ξέρουμε πολύ καλά κι οι δύο τι σημαίνει αυτό. Δύο δρόμοι υπάρχουν όταν ένας ιερωμένος τεθεί Υπό Δοκιμασία: ή θα αποδείξει την αξία του στον Μεγάλο Λοκράθο και τη Σύνοδο, ή θα πεθάνει – οι ίδιοι οι πιστοί θα τον σκοτώσουν.

Της ξαναλέω: «Μόνο η Σύνοδος μπορεί να το αποφασίσει αυτό.»

«Θα γίνει Σύνοδος τότε, σύντομα. Αύριο κιόλας.»

Και έτσι γίνεται. Μόλις έρχεται το πρωί, η Όλγα καλεί τους ιερωμένους της Μεγάπολης σε Σύνοδο. Θα συγκεντρωθούν το μεσημέρι στον Ναό κάτω από το Άθραυστο Σκάφος. Εν τω μεταξύ περιμένουμε, και οι σύντροφοί μου από την Ιχθυδάτια δεν μπορούν να πιστέψουν την απόφαση που πήρα να απαρνηθώ την ιεροσύνη· τους μοιάζει τόσο εξωφρενικό που με κάνουν να απορώ. Δεν καταλαβαίνουν πόσο λανθασμένα τούς έχω οδηγήσει;

«Σας οδήγησα σε παγίδα,» τους λέω, «στη Νήσο Κάλδνη.»

«Όχι εν γνώσει σου, Δαμιανέ,» μου αποκρίνεται ο Ανδρέας. «Λάθη μπορεί να γίνουν από όλους. Ένα λάθος δεν μειώνει την αξία σου. Εξακολουθούμε να πιστεύουμε σ'εσένα.»

«Ακριβώς,» συμφωνεί ο Λεωνίδας'μορ.

«Τα είχες βάλει με δυνάμεις πολύ δαιμονικές, Δαμιανέ,» μου λέει η Χριστίνα. «Με τον ίδιο τον Οφιομαχητή!»

«Και απέτυχα,» τονίζω. «Συνεχώς μου ξέφυγε, ο καταραμένος· και μετά, όταν τον αιχμαλώτισα, μου ξέφυγε πάλι! Και τώρα, εκείνος αιχμαλώτισε εμένα... και σας πρόδωσα όλους.» Η φωνή μου είναι βαριά. Νιώθω ένα βάρος στο στήθος.

«Τα είχες βάλει με δυνάμεις πολύ δαιμονικές,» επαναλαμβάνει η Χριστίνα. «Ποιος άλλος έχει καταφέρει ποτέ να αιχμαλωτίσει τον Οφιομαχητή; Τάχει καταφέρει κανείς; Μόνο εσύ, Δαμιανέ.»

«Το κυνήγι για τον Οφιοδαίμονα αποδείχτηκε καταστροφικό για εμάς!» τους λέω.

«Δε μπορούσες να κάνεις τίποτα περισσότερο,» τονίζει ο Ανδρέας. «Μην κατηγορείς άλλο τον εαυτό σου. Εμείς δεν σε κατηγορούμε.»

«Σκέψου μόνο πόσοι από εσάς σκοτώθηκαν στη Νήσο Κάλδνη!»

«Δε θα σε ακολουθούσαμε αν δεν πιστεύαμε στον αγώνα σου, Δαμιανέ· μη μας υποτιμάς!»

«Δε θα το έκανα ποτέ αυτό,» τον διαβεβαιώνω. «Είστε πολύ πιο άξιοι υπέρμαχοι του Κυρίου μας από εμένα. Εγώ δεν είμαι κληρικός του πλέον.»

«Η Ιεράρχης διαφωνεί,» μου θυμίζει η Χριστίνα.

«Η Ιεράρχης κάνει λάθος. Ότι κι αν λέει, δεν έχω πια την εύνοια του Μεγάλου Λοκράθου. Το ξέρω. Το καταλαβαίνω.»

...Και οι ώρες περνάνε μέσα στο Άθραυστο Σκάφος και στον Ναό κάτω από αυτό, ενώ συγχρόνως οι ομόθησκοι της Μεγάπολης είναι προετοιμασμένοι για πιθανή επίθεση από τους τρομοκράτες της Έχιδνας. Τους έχει ανησυχήσει, λοιπόν, το ότι πρόδωσα τους ναούς μας στον Οφιοδαίμονα και στα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου. Αντιλαμβάνονται, φυσικά, πως τώρα υπάρχει κίνδυνος. Εξαιτίας μου.

Αλλά δεν με κατακρίνουν. Ο Ευθύμιος μού λέει να πάψω να είμαι τόσο σκληρός με τον εαυτό μου· αν ο Μεγάλος Λοκράθος δεν ήταν στο πλευρό μου θα ήμουν νεκρός, άρα ο Κύριός μας με θεωρεί άξιο ακόμα· «η αδελφή μου έχει δίκιο, Δαμιανέ.»

«Συμφωνείς που θέλει να με θέσει Υπό Δοκιμασία;»

«Δεν το κάνει επειδή είναι εναντίον σου.»

«Ναι, το ξέρω αυτό. Αλλά, και πάλι, είναι λάθος.»

«Δε θέλει να σ'αφήσει να απομακρυνθείς από τη Θρησκεία, έτσι, από μια απερίσκεψία.»

Κουνάω το κεφάλι μου. Δεν είναι «απερίσκεψία». Ήταν προδοσία αυτό που έκανα. Η χειρότερη προδοσία που μπορούσα να κάνω. Είμαι δειλός, και όχι άξιος για κληρικός του Κυρίου μας. Αλλά δεν προσπαθώ άλλο να πείσω τον Ευθύμιο, γιατί είμαι σίγουρος ότι απλά θα συνεχίσει να υποστηρίζει την αδελφή του.

Και η Σύνοδος το ίδιο θα κάνει, αναμφίβολα. Η Όλγα έχει πολύ μεγάλη επιρροή στη Μεγάπολη. Η Σύνοδος θα είναι παρωδία, μα τον Λοκράθο! Παρωδία!

Το απόγευμα, όλοι οι ιερωμένοι – όλοι οι κληρικοί και όλες οι κληρικές – της Μεγάπολης έχουν συγκεντρωθεί στον Ναό κάτω από το Άθραυστο Σκάφος, και βρίσκομαι κι εγώ εκεί, μαζί τους, στον κοσμοπλημμυρισμένο σηκό, όπως κι οι σύντροφοί μου από την Ιχθυδάτια. Είμαι ο Κατηγορούμενος. Κι αυτό είναι το μόνο για το οποίο η Όλγα έχει δίκιο. Είμαι, πράγματι, κατηγορούμενος για βαρύ έγκλημα κατά της Θρησκείας.

Το ιερό είδωλο του Μεγάλου Λοκράθου μάς ατενίζει βλοσυρά: τα ιερά πλάσματα του Κυρίου μας περιστρέφονται μέσα στη μικρή λίμνη γύρω από τα πόδια του – βατράχια και σαλαμάνδρες, αμφίβια. Ενεργειακά φώτα είναι αναμμένα πάνω στις κολόνες, λούζοντας τον υπόγειο χώρο με μια απαλή, αλλά όχι αδύναμη, ακτινοβολία.

Είμαι ξυπόλυτος και γυμνός, όπως αρμόζει σ'έναν Κατηγορούμενο. Δεν φοράω ρούχο επάνω μου. Εκτεθειμένος ενώπιον της Συνόδου και του βλέμματος του Μεγάλου Λοκράθου.

«Αυτός ο αδελφός του Κυρίου μας, ο Δαμιανός Τιρνάμιος, από την Ιχθυδάτια, επιθυμεί να απαρνηθεί την ιεροσύνη του,» λέει επίσημα η Όλγα, ντυμένη με όλα τα ιερατικά άμφια που την αναγνωρίζουν ως κληρική-Ιεροφύλακα ετούτου του Ναού και ως Ιεράρχη όλης της Μεγάπολης. Στον ώμο της είναι καθισμένος ο Κωπηλάτης, ατενίζοντάς με εχθρικά με τα μάτια του Μεγάλου Λοκράθου. Το χέρι της Όλγας με δείχνει. Με δείχνει με τη Ράβδο της Τελετουργικής Ιερότητας. «Θεωρώ πως αυτό αποτελεί ασέβεια προς τον Κύριό μας και προδοσία, και ζητώ να τεθεί ο Δαμιανός Τιρνάμιος Υπό Δοκιμασία, ώστε να του δοθεί η ευκαιρία να κατανοήσει το σφάλμα του.»

Ο Σπυρίδωνας, φορώντας την ιερατική μάσκα στο πρόσωπό του, μου ζητά να απολογηθώ, όπως αρμόζει σε έναν Κατηγορούμενο. Και το κάνω: Απολογούμαι. Τους λέω ότι τους πρόδωσα όλους, ότι πρόδωσα τον Μεγάλο Λοκράθο, ότι αποκάλυψα τις θέσεις των ναών της Μεγάπολης στα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου της Ιχθυδάτιας και στον χειρότερο δαίμονα της Έχιδνας που βρίσκεται τώρα επάνω στην Υπερυδάτια. Τους λέω επίσης ότι, από τραγικό σφάλμα, οδήγησα σε

παγίδα τους πιστούς που τόσο γενναία με είχαν ακολουθήσει από την Ιχθυδάτια. Πολλοί σκοτώθηκαν εξαιτίας μου. (Και στο μυαλό μου είναι, έντονα, η Ελένη καθώς την τρυπά το σπαθί του Οφιοδαίμονα...)

«Η ιεροσύνη δεν μου αξίζει πλέον, αδέρφια του Κυρίου μας. Θα υπηρετήσω ως ένας απλός πιστός κι εγώ. Τίποτα περισσότερο.»

Η Όλγα, τότε, λέει στη Σύνοδο πως είμαι παραπλανημένος, και πως προσβάλλω με τα λόγια μου τον Μεγάλο Λοκράθο. «Ο Δαμιανός Τιρνάμιος είναι από τους πιο σθεναρούς αγωνιστές μας· η Θρησκεία τον χρειάζεται!» Και ρωτά τους συντρόφους μου αν νομίζουν πως η Θρησκεία θα ζημιωθεί στην Ιχθυδάτια χάνοντάς με από κληρικό-αγωνιστή όπως τόσο καιρό ήμουν. Όλοι τους, από τον πρώτο ως τον τελευταίο, αποκρίνονται ότι, ναι, η Θρησκεία αναμφίβολα θα ζημιωθεί πολύ χωρίς εμένα – λες και είμαι τόσο σημαντικός, μα τον Μεγάλο Λοκράθο! Εγώ – ένας δειλός προδότης.

Κοιτάζω τους συντρόφους μου εχθρικά. Πιστεύουν οι ανόητοι ότι η απάντησή τους με βοηθά; Η απάντησή τους βάζει τη Θρησκεία σε κίνδυνο!

Η Όλγα λέει στη Σύνοδο: «Είναι καταφανές, αδέρφια του Κυρίου μας, ότι ο Δαμιανός Τιρνάμιος είναι παραστρατημένος, επηρεασμένος πιθανώς από τα φαρμακερά φάρμακα της Έχιδνας. Έχουν μολύνει το μυαλό του, έχουν θολώσει τις σκέψεις του. Προσπαθούν να μας κλέψουν ακόμα έναν κληρικό-αγωνιστή σημαντικό για τη Θρησκεία! Θα τους το επιτρέψουμε;

»Πρέπει να δοθεί η ευκαιρία στον Δαμιανό Τιρνάμιο να ξεφύγει από τα δηλητηριώδη δεσμά της Έχιδνας που έχουν παγιδέψει τον νου του, αδέρφια του Κυρίου μας. Πρέπει να του δοθεί η ευκαιρία, ακόμα και με τρόπο βίαιο, καταναγκαστικό· διότι δεν μπορούμε χωρίς επίμονη προσπάθεια να εγκαταλείψουμε έναν κληρικό-αγωνιστή. Αυτό θα ήταν προδοσία από τη δική μας μεριά, και ο Μεγάλος Λοκράθος θα μας κοίταζε άπαντες με κατάκριση, αδέρφια του Κυρίου μας.

»Ο Δαμιανός Τιρνάμιος οφείλει όπως τεθεί Υπό Δοκιμασία – όχι τόσο για να αποδείξει στον Κύριό μας την αξία του, αλλά για να εξαγνιστεί από τη φαρμακερή μόλυνση των ερπετών της Έχιδνας!» Και η Ράβδος της Τελετουργικής Ιερότητας με δείχνει ξανά. Αν και ούτε στιγμή δεν

με αγγίζει, την αισθάνομαι σαν να τρυπά το γυμνό μου στήθος με την αργυρή κεφαλή της που είναι λαξεμένη ως ιερός βάτραχος.

Ο Σπυρίδωνας μού ζητά, διαδικαστικά, ως μέρος της τελετουργίας της Συνόδου, να αλλάξω γνώμη, να αποδεχτώ την ιεροσύνη μου και να πάψω να την απαρνούμαι. Να προσευχηθώ για συγχώρεση από τον Μεγάλο Λοκράθο για την ως τώρα απάρνησή μου αυτής της ιερής ιδιότητας.

Αποκρίνομαι: «Ο Κύριός μας ήδη με έχει αποκηρύξει! Βλέπει τη δειλία μου. Η Σεβασμιότατη αρνείται να τη δει, και σφάλει τρομερά. Είμαι επικίνδυνος για τη Θρησκεία, και δεν έχω τίποτα πλέον να προσφέρω.»

«Ο Κατηγορούμενος είναι αμετανόητος!» δηλώνει ιεροτελεστικά ο Σπυρίδωνας. Στους Κατηγορούμενους που είναι να τεθούν Υπό Δοκιμασία σπάνια δίνεται η δυνατότητα να μετανοήσουν πριν από την απόφαση της Συνόδου. Ισχύει μόνο για εκείνους των οποίων τα ανοσιουργήματα δεν θεωρούνται πολύ σοβαρά, ή εκείνους που μπορούν να κάνουν κάτι για να διορθώσουν το κακό που προκάλεσαν. Για παράδειγμα, αν κάποιος έχει κλέψει ένα ιερό σκεύος από τον Ναό, ίσως να του δοθεί η ευκαιρία να το επιστρέψει αν έχει τη δυνατότητα, αν το έχει ακόμα στην κατοχή του. Αλλά σε έναν ιερωμένο που έχει βλάψει έναν άλλο ιερωμένο δεν πρόκειται ποτέ να δοθεί ευκαιρία να επανορθώσει· γιατί ό,τι έχει κάνει δεν μπορεί να το πάρει πίσω – είναι πεπραγμένο και τελειωμένο.

Η δική μου περίπτωση είναι... ιδιόρρυθμη, το λιγότερο. Δεν είμαι κακούργος ούτε ανοσιουργός. Η Όλγα κάνει κατάχρηση της εξουσίας της και της επιρροής της στη Μεγάπολη, και το ξέρει. Όλοι τους το ξέρουν. Σε πολλές άλλες περιοχές, η Σύνοδος δεν θα είχε δεχτεί τέτοιο πράγμα από Ιεράρχη· δεν έχω καμιά αμφιβολία γι' αυτό.

«Δεν υπάρχει τίποτα για το οποίο θα έπρεπε να μετανοήσω!» τους λέω. «Δε μπορώ να συνεχίσω να υπερασπίζομαι και να προωθώ τη Θρησκεία όταν ήδη την έχω προδώσει σε φίδια!»

«Το φαρμάκι της Έχιδνας ακόμα κρατά φυλακισμένο τον νου του,» λέει η Όλγα – ανοησίες! Ανοησίες, μα τον Μεγάλο Λοκράθο! Θα έπρεπε να ντρέπεται γι' αυτό που κάνει! Δεν ωφελεί τη Θρησκεία· τη βλάπτει. «Η Σύνοδος ας αποφασίσει!»

Και οι ιερωμένοι της Συνόδου ψηφίζουν, ανοιχτά, ο ένας κατόπιν του άλλου. Μόνο δύο είναι κατά του να τεθώ Υπό Δοκιμασία. Οι υπόλοιποι είναι υπέρ.

Όπως το περίμενα, η επιρροή της Όλγας είναι ισχυρή μέσα στη Σύνοδο. Δεν τολμούν να διαφωνήσουν μαζί της. Οι άφρονες!

Αλλά δεν μπορώ να αμφισβητήσω την απόφασή τους. Την απόφαση της Συνόδου. Πρέπει να υπακούσω. Γιατί το ξέρω πολύ καλά ότι θα με σκοτώσουν αν δράσω διαφορετικά. Είμαι Υπό Δοκιμασία τώρα. Κληρικός Υπό Δοκιμασία. Δεν έχω δικαίωμα να απαρνηθώ την ιεροσύνη μου. Αν το κάνω θα θεωρηθεί ότι έχω αποτύχει στη Δοκιμασία, και πάλι θα με σκοτώσουν.

Γονατίζω, όπως προβλέπει το τυπικό, στο ένα γόνατο, περιμένοντας ν'ακούσω ποια ακριβώς θα είναι η Δοκιμασία μου. Κι αναρωτιέμαι τι μπορεί να έχουν στο μυαλό τους για εμένα. Το υποτιθέμενο ανοσιούργημά μου δεν παραπέμπει σε καμία Δοκιμασία.

Και, όντως, η Σύνοδος μοιάζει αναποφάσιστη. Μιλάνε αναμεταξύ τους για να καταλήξουν ποια θα είναι η Δοκιμασία. Κάποιοι προτείνουν να με στείλουν πίσω στην Ιχθυδάτια, στον Ιεράρχη της Οδοντόπολης, με τους συντρόφους μου ως ορκισμένους ιεροφύλακες, ώστε ο Ιεράρχης να αποφασίσει ποιος θα είναι ο καλύτερος τρόπος για να υπηρετήσω τη Θρησκεία στην Ιχθυδάτια μέχρι να έχω εξαγνιστεί. Κάποιοι άλλοι προτείνουν να μείνω εδώ, στη Μεγάπολη, στην Κεντρυδάτια, ώστε να βοηθήσω εναντίον της απειλής των φιδιών που έχει αρχίσει να δυναμώνει και σε τούτη την ηπειρόνησο και έχει ανησυχήσει την τοπική Θρησκεία. Αλλά, τελικά, η απόφαση που παίρνεται είναι η εξής: να συνεχίσω να κάνω ό,τι έκανα. Να συνεχίσω να κυνηγάω τον Οφιοδαίμονα. Μόνο αυτό θα με εξαγνίσει, νομίζουν· μόνο αυτό θα διώξει το φαρμάκι της Έχιδνας που μόλυνε το μυαλό μου ύστερα από την επαφή με τα χειρότερα από τα ερπετά της.

«Αιχμαλώτισε ξανά τον Οφιομαχητή, Δαμιανέ,» με προστάζει η Όλγα δείχνοντάς με με τη Ράβδο της Τελετουργικής Ιερότητας ενώ είμαι ακόμα γονατισμένος στο ένα γόνατο, γυμνός ενώπιόν τους και ενώπιον του Κυρίου μας. «Σβήσε την απειλή του από το πρόσωπο της Υπερυδάτιας, και δώσε μας τη δύναμή του ώστε να ενισχυθούμε στον αγώνα

μας εναντίον των ιοβόλων ερπετών της Έχιδνας. Αυτή θα είναι η Δοκιμασία σου.»

«Τότε,» της λέω υψώνοντας το βλέμμα μου για να την ατενίσω καταπρόσωπο, «είναι σαν να με καταδικάζετε ούτως ή άλλως.»

Και με κοιτάζουν όλοι τους οργισμένα, γιατί ο Κατηγορούμενος δεν οφείλει να μιλά έτσι, ακόμα κι αφότου του έχει ανατεθεί η Δοκιμασία. Είναι ασέβεια.

Αλλά και τι μ'αυτό; Τι άλλο θα μου κάνουν, οι ανόητοι; Τίποτα χειρότερο, είμαι σίγουρος.

Δημήτριος:

Ο Οφιομαχητής και οι άλλοι θα έχουν φύγει τώρα. Το πλοίο που βρήκαν – αυτό που πλέει προς Σαλντέρια – αυτό στο οποίο έκλεισαν εισιτήρια επειδή τα Τέκνα βιάζονταν και δεν ήθελαν να περιμένουν για επόμενο καράβι που να κατευθύνεται προς Ιλφόνη – πρέπει να έχει αποπλεύσει από τη Μεγάπολη. Τα ξημερώματα, δεν μου είπε ο Γεώργιος χτες που μιλήσαμε; Ναι: τα ξημερώματα, μου είπε.

Ανοησία της Διονυσίας να πάει μαζί τους. Μεγάλη ανοησία της. Αλλά, δυστυχώς, ήταν αδύνατον να τη μεταπείσω. Είναι πολύ πιστή σ'αυτό τον λεχρίτη τον αδελφό της. Και ο τύπος τής φέρεται απαίσια! Εντάξει πια, τι του χρωστάει; Δεν είναι κανένα παιδάκι ο Αρσένιος. Απλά τυφλός είναι... πράγμα που δεν φαίνεται να τον έχει κάνει πιο προσεχτικό αλλά, μάλλον, το αντίθετο. Ο άνθρωπος θέλει ν'αυτοκτονήσει, είμαι σίγουρος. Θέλει να πεθάνει επειδή δεν γουστάρει να ζει έτσι. Οπότε, κάνει ό,τι μαλακία τού κατεβαίνει στο κεφάλι. Και δικαίωμά του, δε λέω. Κι εγώ στη θέση του πιθανώς το ίδιο να έκανα – δε θα μπορούσα να ζήσω τυφλός. Όμως δεν έχει δικαίωμα να τραβά κι άλλους μαζί του προς την κοιλιά του Αβυσσαίου. Άμα αναζητά τα θανατικά σαγόνια, ας πάει να τα βρει μόνος του, μα την Έχιδνα!

Τέλος πάντων... Τέλος πάντων. Δεν είναι δική μου υπόθεση, ουσιαστικά. Αλλά την είχα συμπαθήσει τη Διονυσία. Και αμφιβάλλω αν θα την ξαναδώ, για νάμαι ειλικρινής. Πράγμα που της το είπα: όχι ακριβώς έτσι, μα απέξω-απέξω...

Ευτυχώς, είχε τη σύνεση να μου αφήσει τον σκύλο της, τον Φωνακλά. Μη λιμοκτονήσει, το ζωντανό, ετούτη τη φορά. Και νομίζω ότι ο

καριόλης έχει καταχαρεί που είναι κοντά μου. Επιτέλους, ένας λογικός αφέντης για το τομάρι του!

Του δίνω τώρα ένα κομμάτι ψητό ψωμί με καπνιστή κρεατολωρίδα απλωμένη επάνω – λίγο από το πρωινό που είναι στο τραπέζι ανάμεσα σ'εμένα και την Κρυσταλλία. Το αρπάζει από το χέρι μου και το τρώει με όρεξη.

«Δε μ'αρέσει που είναι εδώ αυτός ο σκύλος,» μου λέει η Κρυσταλλία, ντυμένη με μια μεταξωτή ρόμπα και φορώντας γυαλιστερά σκουλαρίκια, γυαλιστερό κολιέ, γυαλιστερά δαχτυλίδια, και γυαλιστερά βραχιόλια. Της αρέσουν τα γυαλιστερά πράγματα, της Κρυσταλλίας της γνωστής, κανείς δεν μπορεί να το αμφισβητήσει. «Τρομάζει τις γάτες μου.»

Κοιτάζω τους δύο αϊλουρους (τους μοναδικούς άλλους κατοίκους του λουσάτου σπιτιού της Κρυσταλλίας) που κάθονται στον έναν από τους καναπέδες του σαλονιού, κάτω από έναν σουρεαλιστικό πίνακα που δεν μπορείς να καταλάβεις τι σκατά είχε ο ζωγράφος κατά νου όταν τον ζωγράφιζε (ίσως να ήταν φτιαγμένος, ή μαστουρωμένος). Οι γάτοι, ο ένας γκρίζος, ο άλλος καφετής (ή μήπως είναι γάτες, θηλυκές; – δεν είμαι σίγουρος), αγριοκοιτάζουν τον Φωνακλά.

«Είσαι σοβαρή;» αποκρίνομαι στην Κρυσταλλία. «Οι γάτες σου τρομάζουν τον σκύλο, όχι το αντίστροφο.» Το λέω και το πιστεύω. Μοιάζει να τις φοβάται. Ο Φωνακλάς είναι φωνακλάς μόνο ως αστείο· δεν πολυγαβγίζει. Και ορισμένοι λένε Τον σκύλο που γαβγίζει μην τον φοβάσαι, θέλοντας να εννοήσουν ότι θα έπρεπε να φοβάσαι τον σκύλο που δεν γαβγίζει. Αλλά δεν νομίζω ότι αυτό ισχύει στην περίπτωση του Φωνακλά. Ο Φωνακλάς δεν γαβγίζει και δεν είναι και να τον φοβάσαι. Πραγματικά. Παρότι είναι μεγάλος και τριχωτός. Αν και μοιάζει για φοβερός φύλακας ώρες-ώρες, τέτοιος σίγουρα δεν είναι· το διαπίστωσα όταν έκανα διάρρηξη στο σπίτι της Διονυσίας.

«Μην το λες,» διαφωνεί η Κρυσταλλία. «Είναι νευρικές· το καταλαβαίνω. Εσύ δεν τις ξέρεις όπως εγώ.»

«Μπορεί,» παραδέχομαι. «Αλλά σε ρώτησα προτού τον φέρω. Αν θες, τον πηγαίνω στο ξενοδοχείο.»

«Δεν υπάρχει λόγος.»

Συνεχίζουμε το πρωινό μας σιωπηλά για λίγο.

Μετά: «Νομίζω πως μου κρύβεις πράγματα, όμως, Δημήτριά,» μου λέει η Κρυσταλλία σκουπίζοντας το στόμα της με μια λευκή πετσέτα και πίνοντας μια μικρή γουλιά πορτοκαλάδα.

«Τι πράγματα;» Αν και ξέρω τι εννοεί, το παίζω ανήξερος.

«Για τον Οφιομαχητή. Σε ρωτάω τι γίνεται μ'αυτόν και τη Διονυσία και δεν μου λες. Το αποφεύγεις.»

«Σου είπα: Τίποτα το σπουδαίο δεν συμβαίνει.» Πίνω κι εγώ μια γουλιά πορτοκαλάδα.

«Δεν προσπάθησαν ακόμα να σώσουν τον αδελφό της; Μου είπες ότι δεν ήταν στη Νήσο Κάλδονη, ότι δεν τον βρήκατε εκεί.»

«Ναι, δεν ήταν εκεί. Ακόμα το ψάχνουν το θέμα, Κρυσταλλία.» Ανασηκώνω τους ώμους. «Το ψάχνουν.» Πίνω άλλη μια γουλιά πορτοκαλάδα.

«Τι ψάχνουν, δηλαδή; Ακολουθούν ίχνη;»

«Ναι... Γενικά, το ερευνούν. Αλήθεια, δεν υπάρχει κάτι συγκεκριμένο να σου πω. Δεν είμαι σίγουρος αν θα τον βρουν. Η Διονυσία είναι αρκετά στεναχωρημένη.»

Η Κρυσταλλία με κοιτάζει με τρόπο που μου μαρτυρά ότι δεν με πιστεύει.

Θα της πω τι έγινε, αλλά μεθαύριο μάλλον, όχι νωρίτερα. Μεθαύριο δεν θα έχει πλέον νόημα ό,τι πληροφορία κι αν δώσει στο Άφατο Δίκτυο... υποθέτοντας πάντα ότι είναι μέρος του δικτύου... που, λογικά, πρέπει να είναι.

Γαμώτο! Μ'όλη αυτή την ιστορία, έχει αλλάξει ο τρόπος που τη βλέπω. Το αισθάνομαι. Και καταλαβαίνω πως το αισθάνεται κι εκείνη. Αναρωτιέμαι πότε θα με διώξει από το σπίτι της – μόνιμα. Όχι πως μένω σταθερά εδώ – εξακολουθώ να έχω δωμάτιο νοικιασμένο στον Στεριανό Γίγαντα – αλλά μπορώ να πηγαиноέρχομαι ελεύθερα.

Πώς να μάθω αν όντως είναι μέλος του Άφατου; Δε γίνεται να τη ρωτήσω· δεν έχει νόημα: δε θα δώσει ειλικρινή απάντηση. Και ούτε, φυσικά, θα ήθελα ποτέ να την απειλήσω. Εκτός του ότι αυτό θα μ'έβαζε σε άσχημους μπελάδες εδώ, στη Μεγάπολη. Η Μεγάπολη δεν είναι μπουρδέλο όπως η Κιρβιάδα, και δεν έχει σημασία που είμαι Ζερδέκης. Το όνομα του κακού θείου είναι απλά άλλο ένα όνομα σε τούτα τα μέρη, χωρίς καμιά βαρύτητα.

Αν πάντως η Κρυσταλλία σκέφτεται να με διώξει από το σπίτι της, να δώσει τέλος στη σχέση μας, μάλλον δεν σκοπεύει να το κάνει σήμερα. Έχει κάποιες δουλειές με την ατζέντισσά της, όπως μου έχει πει από την ώρα που σηκωθήκαμε, και τώρα με πληροφορεί ότι πρέπει να πηγαίνει. «Μην τα κάνεις όλα άνω-κάτω,» μου ζητά καθώς κατευθύνεται προς την τουαλέτα. «Και δώσε τους χαιρετισμούς μου στον Οφιομαχητή, και στη Διονυσία... αν τους δεις.»

Αυτό το «αν τους δεις» σαν ειρωνικό μού φάνηκε. Τέλος πάντων...

Οι γάτες φεύγουν απ'τον καναπέ, εξαφανίζονται μες στο πολυτελές σπίτι. Ο Φωνακλός τεντώνεται πάνω στο χαλί του πατώματος, νιώθοντας πιο άνετα τώρα, νομίζω.

Η Κρυσταλλία δεν αργεί να παρουσιαστεί ξανά στο σαλόνι, ντυμένη όμορφα και γεμάτη γυαλιστερά κοσμήματα (όπως πάντα). «Πηγαίνω,» μου λέει. Σκύβει και με φιλά στα χείλη. «Φρόνιμα,» με προειδοποιεί παιχνιδιάρικα.

Χαμογελάω. «Θα προσπαθήσω.»

Τρίβει το μμποτοφορεμένο πόδι της πάνω στα πλευρά του Φωνακλά που είναι ξαπλωμένος πλάι στην καρέκλα μου. «Γεια σου, σκύλε,» του λέει (εκείνος την αγνοεί) και μετά φεύγει, κατευθυνόμενη προς το γκαράζ.

Ακούω, σε λίγο, το όχημά της να αναχωρεί.

Τι κάνουμε τώρα;... Έχω ένα σχέδιο στο μυαλό μου για να ξεκινήσω την αναζήτηση γι'αυτό το Άφατο Δίκτυο, αλλά, κατά πρώτον, δεν ξέρω πόσο καλό σχέδιο είναι και, κατά δεύτερον, δεν μπορώ να το βάλω σε εφαρμογή αμέσως· πρέπει να περιμένω ως το απόγευμα, τουλάχιστον. Οι Χαριτόβρυτες Υπάρξεις δεν ανοίγουν νωρίτερα, και δεν σκοπεύω ν'ακολουθήσω την τακτική του Οφιομαχητή που έσπασε τις πόρτες και έδειρε τους φρουρούς. Ο κάθε άνθρωπος με τις δικές του μεθόδους σ'αυτή τη διάσταση...

Όμως... Όμως ίσως θα ήταν συνετό να ρίξω μια ματιά στο μαγαζί περνώντας απέξω, δήθεν τυχαία. Είμαι περίεργος να δω αν έχουν επιδιορθώσει την είσοδο – ο Γεώργιος τη διέλυσε, απ'ό,τι κατάλαβα, για να μπει μαζί με τη Διονυσία και τα Τέκνα. Λογικά, βέβαια, θα την έχουν επιδιορθώσει, δεν μπορεί να την έχουν αφήσει έτσι· αλλά θέλω να δω

μήπως έχουν πάρει και τίποτ' άλλα μέτρα ασφαλείας ύστερα απ'όσα έγιναν εκεί μέσα προ ημερών.

Σηκώνομαι από την καρέκλα μου. «Πάμε βόλτα, Φωνακλά.»

Με ακολουθεί καθώς πηγαίνω να ντυθώ και να πάρω τα πράγματά μου. Και συνεχίζει να μ'ακολουθεί στο γκαράζ του σπιτιού και μέσα στο πανέμορφο όχημά μου. Ξαπλώνει στο πίσω κάθισμα. Εγώ, καθισμένος στη θέση του οδηγού, πατάω τον συνδυασμό πλήκτρων στο κέντρο του τιμονιού ο οποίος ενεργοποιεί τη μηχανή.

Βγαίνω από το σπίτι της Κρυσταλλίας οδηγώντας στους δρόμους της Λογόφρονης. Κατεβαίνω προς τα νότια, προς τη Διχτυωτή: μια συνοικία της Μεγάπολης γεμάτη ψαράδες, καμιά σχέση με τις λουσάτες, εξεζητημένες οικίες της Λογόφρονης. Διασχίζω τη Διχτυωτή με κατεύθυνση νότια και δυτική. Φτάνω στο Άνω Ανατολικό Λιμάνι, ανεβαίνω στην Κάλδνια Γέφυρα (πελώρια – τέτοια πράγματα μόνο στη Μεγάπολη τα βλέπεις), περνάω πάνω από τη θάλασσα, και βρίσκομαι στη Νήσο Κάλδνη που, λόγω πρωινής ώρας, είναι όλο κίνηση και δουλειές. Εργατικό μέρος. Δε σταματάω καθόλου· τη διασχίζω κι αυτήν και ανεβαίνω στην επόμενη πελώρια, εντυπωσιακή γέφυρα – την Ανατολική Μεσογέφυρα, όπως τη λένε – η οποία ενώνει τη Νήσο Κάλδνη με τη Νήσο Όλντη. Σύντομα καταλήγω στη δεύτερη, όπου, σ'αντίθεση με την πρώτη, δεν έχει και τόση κίνηση. Από το απόγευμα και μετά έχει κόσμος στην Όλντη. Είναι η φύση της τέτοια – κέντρα διασκέδασης, καμπαρέ, μπαρ. Οδηγώ με άνεση μες στους δρόμους της, με τα οικοδομήματά της να ορθώνονται δεξιά κι αριστερά μου, βλέποντας λίγους άλλους ανθρώπους.

Περνάω έξω από τις Χαριτόβρυτες Υπάρξεις. Δήθεν τυχαία. Μπανίζω, όμως, καλά το καμπαρέ με τις άκριες των ματιών μου. Πιο πολύ στο πλάι κοιτάζω παρά μπροστά (μαλακία όταν οδηγείς, το ξέρω). Την έχουν φτιάξει την είσοδο, όπως φαίνεται· στέκει σαν και πρώτα, καλογυαλισμένη μάλιστα. Αλλά δεν βλέπω τίποτα φρουρούς απέξω, ούτε προσέχω κάτι άλλο ιδιαίτερο, κάτι που να μου τραβήξει την προσοχή.

Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχει κιόλας. Εγώ, άμα ήμουν στη θέση τους, θα είχα βάλει ολόκληρο στρατό να με φυλά ύστερα από εκείνη την έφοδο του Οφιομαχητή και των Τέκνων. Αν ο κακός θεός ήταν στη θέση τους θα είχε βάλει δύο στρατούς να φρουρούν το μέρος κι έναν

στρατό να ψάχνει για τον Οφιομαχητή. (Δε θα τον έβρισκαν ποτέ, φυσικά· ή, αν τον έβρισκαν, θα επέστρεφε ο μισός στρατός. Έχει αποδειχτεί, έχει αποδειχτεί... Και κέρδισα και στοίχημα από τον καριόλη τον Θείο. Τι μέρες κι εκείνες!)

Δεν κόβω ταχύτητα μπροστά από τις Χαριτόβρυτες Υπάρξεις· δε θέλω κανένας μπανιστιριτζής να υποθέσει ότι ο οδηγός αυτού του όμορφου οχήματος είναι τίποτα το ύποπτο. Αλλά δεν φεύγω από τη Νήσο Όλντη ακόμα. Πάω σ'ένα στέκι που ξέρω ότι είναι ανοιχτό και τα πρωινά και τις νύχτες· δεν κλείνει ποτέ. Αλλάζουν βάρδιες οι υπάλληλοι, φυσικά· δεν είναι δούλοι. Το μέρος λέγεται Το Τελευταίο Στέκι στην Υπερυδάτια. Τραγικά μεγάλο όνομα· οι περισσότεροι το αποκαλούν, απλά, Το Τελευταίο. Αυτός που το ονόμασε έτσι υποτίθεται πως το έκανε βάσει της λογικής ότι το μαγαζί του θα είναι το τελευταίο στέκι που θα μείνει στην Υπερυδάτια όταν όλα τ'άλλα μέρη στις ηπειρονήσους θα έχουν βουλιάξει. Ο τύπος πρέπει να ήταν πιωμένος· εξήγηση άλλη δεν υφίσταται.

Το Τελευταίο είναι κάτι ανάμεσα σε καφετέρια, μπαρ, εστιατόριο, λέσχη τυχερών παιχνιδιών – δύσκολο να του δώσεις ακριβή χαρακτηρισμό.

Αφήνω το όχημά μου απέξω και μπαίνω στο μαγαζί μαζί με τον Φωνακλά. Δεν έχουν πρόβλημα να φέρεις ζώο μέσα, αρκεί να μη ρημάξει το μέρος· και με τον σκύλο της Διονυσίας δεν νομίζω ότι θα συμβεί τέτοιο πράγμα. Παραγγέλνω έναν καφέ και αμέσως παρατηρώ ότι ένας γνωστός μου είναι εδώ. Ένας απ'αυτούς που γνώρισα στη Μεγάπολη. Ελευθέριο τον λένε, και είναι τζογαδόρος, αλλά όχι σαν εμένα ακριβώς· ταχυδακτυλουργό που βάζει στοιχήματα, θα μπορούσες καλύτερα να τον χαρακτηρίσεις. Τον γνώρισα όταν έπαιζε Πιάσε το Χταπόδι. Εδώ Χταπόδι, εκεί Χταπόδι· πού είναι το Χταπόδι; – απλώνοντας γρήγορα τα κλειστά φύλλα της τράπουλας μπροστά του...

Συνεχώς το έβρισκα το Χταπόδι· δεν ήταν και πολύ δύσκολο. Είμαι παρατηρητικός με κάτι τέτοια. Οι καλοί τζογαδόροι (όχι πως θεωρώ τον εαυτό μου και τόσο καλό) αφήνουν ελάχιστα πράγματα στην τύχη, όπως είπα πρόσφατα στον φίλο μου τον Οφιομαχητή.

Εδώ είναι το Χταπόδι, έλεγα στον Ελευθέριο δείχνοντάς του τα γυρισμένα φύλλα. Εδώ... Εδώ... Εδώ... Και κάθε φορά προσπαθούσε να με

παραπλανήσει, ο διάολος της Σιλοάρνης· με ρωτούσε: Σίγουρος;... Είσαι σίγουρος; Μόνο μια προσπάθεια έχεις!... Εδώ; Όχι παραδίπλα; Σίγουρα;... Ποτέ δεν άλλαξα γνώμη, και πάντα τού έπαιρνα τα λεφτά. Μέχρι που, τσαντισμένος, μου ψιθύρισε έντονα: «Ρε μεγάλε, δε φεύγεις τώρα σιγά-σιγά, να βγάλουμε κάνα οχτάρι κι εμείς; Έχω γυναίκα και τρία παιδιά.»

Η γυναίκα του κάνει κομπίνες, όπως έμαθα αργότερα, και ούτε και τα παιδιά του είναι τόσο φρόνιμα· αλλά τέλος πάντων...

«Για δεσ ποιος είν' εδώ!» λέω τώρα καθώς πλησιάζω τον Ελευθέριο, κι εκείνος γελά και με χαιρετά.

«Τι κάνεις, ρε; Νόμιζα ότ' είχες φύγει απ'τη Μεγάλη Πόλη εσύ.» Τα πηγαίναμε καλά ύστερα από εκείνες τις κόντρες σχετικά με τα χταπόδια.

«Δεν πολυέρχομαι στην Όλντη πια,» αποκρίνομαι. Από τότε που γνώρισα την Κρυσταλλία.

«Γιατί, ρε; Πού τριγυρνάς;»

«Έχω κάτι άλλες δουλειές.»

«Αλλά έχεις αρχίσει να μετανοείς, ε;»

«Το σκέφτομαι.»

Κοιτάζει τον Φωνακλά. «Συμπαθητικός. Πού τον τσίμπησες;»

«Μιας φίλης μου είναι. Υποσχέθηκα να της τον προσέχω.»

«Φίλης; Ααα, κατάλαβα τώρα γιατί δεν μας επισκέπτεσαι λοιπόν εδώ στην Όλντη.»

Δεν φεύγω γρήγορα από το Τελευταίο Στέκι. Κάθομαι και τα λέω με τον Ελευθέριο και μερικούς άλλους, και η ώρα περνά χωρίς να το καταλάβω. Αναπόφευκτα, όπως το περίμενα, ακούω και μερικές φήμες για το τι συνέβη στις Χαριτόβρυτες Υπάρξεις πριν από τέσσερις μέρες. Κάποιου είδους εισβολή, λένε. Από κακούργους. Αλλά δεν ήταν για ληστεία. Κανείς δεν φαίνεται να ξέρει για τι ακριβώς ήταν, και γίνονται διάφορες τρελές υποθέσεις: ότι ήταν ξεκαθάρισμα λογαριασμών, ότι ήταν θρησκευτικό ζήτημα («πιστοί του Λοκράθου κυκλοφορούν στις Χαριτόβρυτες Υπάρξεις· είναι γνωστό,» λέει ένας), ότι αναζητούσαν κάποιον κρυμμένο μέσα στο καμπαρέ, ότι έψαχναν για κάποια αρχεία. Και ποιοι μπορεί να ήταν οι εισβολείς; Μισθοφόροι, σίγουρα, εικάζουν οι περισσότεροι. Αλλά μια γυναίκα λέει: «Φονιάδες της Έχιδνας. Η Έχιδνα κι ο Λοκράθος δεν κοιμούνται στην ίδια ακτή.» (Παλιό ρητό.) Όμως κανείς δεν της δίνει ιδιαίτερη σημασία – και είναι λογικό, άλλωστε:

Εδώ, στην Κεντρυδάτια, δεν έχουμε Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου όπως στην Ιχθυδάτια. Οι φήμες για φανατικούς, σκοτεινούς, διαβολικούς φονιάδες της Έχιδνας είναι μονάχα αυτό συνήθως: φήμες. Δεν είναι κάτι που συμβαίνει στην πραγματικότητα. Απ'ό,τι ξέρω εγώ, τουλάχιστον: και θεωρώ ότι είμαι αρκετά περπατημένος στην Κεντρυδάτια. Περισσότερο από πολλούς άλλους, αναμφίβολα. Σε τούτη την ηπειρόνησο, η θρησκεία της Έχιδνας είναι επικεντρωμένη στους ναούς της και μόνο. Υπάρχουν κάποιες αιρέσεις, έχω ακούσει, μα δεν είναι και τόσο ισχυρές. Βρίσκονται στα άκρα της κοινωνίας, αν μπορεί να θεωρηθεί καν ότι έχουν κάποια σχέση με την κοινωνία. Και, σίγουρα, δεν αποτελούν μεγάλη απειλή.

Αυτά που λένε οι άνθρωποι γύρω μου, στο Τελευταίο, μου μοιάζουν αστεία, καθώς ξέρω την αλήθεια για το τι συνέβη στις Χαριτόβρυτες Υπάρξεις. Αν δεν την ήξερα, απλά θα μου προκαλούσαν σύγχυση, μάλλον. Εγώ δεν προσφέρω καμιά γνώμη. Λέω πως πρώτη φορά το ακούω ότι έγινε τέτοιο πράγμα στο συγκεκριμένο καμπαρέ· «ελπίζω, πάντως, να μην κλείσει. Είναι ωραίο μέρος.»

«Μπα, τι να κλείσει, ρε,» μου λέει ο Ελευθέριος. «Τέτοια μέρη κλείνουν; Δεν κλείνουν. Βγαίνουν αρμάδες κι αρμάδες αποκεί μέσα.» Και δεν έχει άδικο: αυτοί που έχουν τις Χαριτόβρυτες Υπάρξεις σίγουρα πλουτίζουν. Η θρησκεία του Λοκράθου, κρυμμένη πίσω από το καμπαρέ, πλουτίζει.

Όχι πως έχω τίποτα εναντίον τους. Αφού έχουν βρει έναν καλό τρόπο να βγάζουν οχτάρια, μπράβο τους. Κι εγώ το ίδιο δεν κάνω; Ο καθένας με τις μεθόδους του σ'αυτή τη διάσταση. Μην κρίνεις άμα δεθες να σε κρίνουν. (Ασχέτως αν μπορεί να σε κρίνουν ούτως ή άλλως, μα την Έχιδνα!)

Είναι μεσημέρι όταν ο τηλεπικοινωνιακός πομπός μου κουδουνίζει. Κοιτάζω τη μικρή οθόνη του και βλέπω πως είναι η Κρυσταλλία. Φέρνω τη συσκευή κοντά στ'αφτί μου.

«Ναι;»

«Έλα, Δημήτριά, πού είσαι;»

«Σ'ένα μέρος με κάτι άτομα – έναν φίλο και μερικούς άλλους.» Οι οποίοι συνεχίζουν να μιλάνε αγνοώντας με επί του παρόντος.

«Θα συναντηθούμε;»

«Πού είσαι;»

«Σπίτι μου. Θες νάρθω κάπου;»

«Όχι. Θα έρθω εγώ εκεί.»

«Είσαι με τον Οφιομαχητή;»

«Όχι.»

Δε νομίζω ότι με πιστεύει. «Καλά. Έλα αποδώ, εντάξει;» μου λέει, και μου ρίχνει ένα ακουστικό, τηλεπικοινωνιακό φιλί.

Της το επιστρέφω. «Έρχομαι.»

Λέω στον Ελευθέριο και τους άλλους ότι πρέπει να φεύγω. «Θα τα ξαναπούμε άλλη φορά.»

«Πού πας;» με ρωτά ένας από τους υπαλλήλους του Τελευταίου Στεκιού στην Υπερυδάτια. «Σήμερα το μεσημέρι έχει σπεσιαλιτέ.»

«Δυστυχώς δεν μπορώ να μείνω.»

Βγαίνω απ'το μαγαζί μαζί με τον Φωνακλά, που δεν έχει βγάλει άχνα. Έχω ένα αναμμένο, μισοτελειωμένο τσιγάρο στο στόμα μου. Ανοίγω τις πόρτες του οχήματός μου και μπαίνουμε. Βάζω μπροστά τη μηχανή.

Φεύγω από τη Νήσο Όλντη αλλά όχι από τη μεριά όπου ήρθα· πάω από την άλλη, για ποικιλία. Καβαλάω την Όλντια Γέφυρα (πελώρια κι αυτή, εντυπωσιακή, όλο μέταλλο και πέτρα, όπως οι άλλες) και βγαίνω στο Βαθύ Λιμάνι. Στρίβω δεξιά και σύντομα είμαι μες στον Ψηλόγερο, διασχίζοντάς τον προς τα ανατολικά. Πολλή γαμημένη κίνηση ετούτη την ώρα· όλοι φεύγουν απ'τις δουλειές τους. Περνάω τα όρια του Ψηλόγερου και μπαίνω στη Λογόφρονη, όπου η κίνηση ελαττώνεται αισθητά ανάμεσα στα πλούσια οικήματα με την εξεζητημένη αρχιτεκτονική.

Η Κρυσταλλία με περιμένει στο σπίτι της. Μου λέει ότι έχει ήδη παραγγείλει φαγητό· «σε λίγο θα είν' εδώ.» Με ρωτά: «Τι κάνει η Διονυσία; Ο Οφιομαχητής;»

«Σου είπα, δεν ήμουν μαζί τους.»

«Δεν τους είδες καθόλου σήμερα;»

«Όχι.»

«Πού ήσουν, δηλαδή;»

«Μου κάνεις έλεγχο;»

«Χα-χα, ναι! Πες μου!» Μ'έχει καβαλήσει καθώς είμαι καθισμένος στον καναπέ, έχει βάλει τα όμορφα πόδια της δεξιά κι αριστερά μου, τους αγκώνες της στην πλάτη του καθίσματος, και το πρόσωπό της είναι κοντά στο δικό μου. «Πες μου,» επιμένει.

«Στη Νήσο Όλντη ήμουν,» της απαντώ, φιλώντας τα χείλη της. «Μ'έναν γνωστό. Σου έχω πει για τον Ελευθέριο και τα χταπόδια;»

«Ποια χταπόδια; Ποιον Ελευθέριο;»

Το κουδούνι χτυπά. Ήρθε το φαγητό μας. Η Κρυσταλλία σηκώνεται από πάνω μου και με ωθεί να πάω ν'ανοίξω· «βαριέμαι να πηγαίνω εγώ.» Αλλά μου δίνει λεφτά – δυο χαρτονομίσματα. «Μην πετάς τα οχτάρια σου έτσι,» της λέω. «Είδες πώς έμπλεξες στο Μακρινό Σημάδι.»

Μου γελά. «Ε, μην το λες! Κάτι κέρδισα από εκεί. Έναν τζογαδόρο απ'την Κιρβιάδα!»

Της έχω ήδη στρέψει την πλάτη, πηγαίνοντας προς την εξώπορτα, μην έχοντας πάρει τα λεφτά της.

Παραλαμβάνω το φαγητό μας, ευχαριστώντας τον μεταφορέα, και επιστρέφω στην Κρυσταλλία. Καθώς τρώμε τις λέω για τον Ελευθέριο και τα χταπόδια. Ύστερα, κάνουμε έρωτα και κοιμόμαστε. Το απόγευμα, μου λέει πως σκέφτεται να βγούμε το βράδυ μαζί με κάτι φίλους της: τη Χρυσάνθη και–

«Δυστυχώς δεν μπορώ,» τη διακόπτω, και της εξηγώ πως έχω υποσχεθεί στη Διονυσία ότι θα πάω στο σπίτι της.

«Θα είναι κι ο Οφιομαχητής εκεί;»

«Μάλλον.»

Μοιάζει να σκέφτεται προς στιγμή να μου προτείνει νάρθει κι εκείνη μαζί, αλλά μετά αλλάζει γνώμη και δεν λέει τίποτα. «Καλά,» μου αποκρίνεται. «Θα τους καλέσω εδώ, λοιπόν, για καμιά κραιπάλη με τράπουλες, ποτά, και ξηρούς καρπούς. Μην αργήσεις! Όχι πως θα τελειώσουμε νωρίς, βέβαια...»

«Θα τόχω υπόψη,» της υπόσχομαι καθώς είμαι ακόμα ξαπλωμένος στο κρεβάτι.

Η Κρυσταλλία είναι καθισμένη μπροστά στον καθρέφτη· βάφεται. «Ακόμα, πάντως, δεν έχω καταλάβει γιατί η Διονυσία σου ζήτησε να κρατάς τον σκύλο της, αγάπη μου. Δεν τον θέλει πια;»

«Σου είπα: φιλοξενεί τον Οφιομαχητή και κάτι συντρόφους του στο σπίτι της, και νομίζει ότι ο σκύλος δεν αισθάνεται καλά με τόσα άτομα εκεί.»

Με λοξοκοιτάζει. Όπως και την προηγούμενη φορά που της το είπα αυτό, δεν μοιάζει να μπορεί εύκολα να το πιστέψει. «Τόσο... ευαίσθητος σκύλος;»

«Δε σου φαίνεται εσένα αρκετά ευαίσθητος; Στόμα έχει και γάβγισμα δεν έχει, ο καημένος.»

«Αυτό είν' αλήθεια,» συνεχίζει να βάφεται, «αλλά σε τι μπορεί να τον ενοχλούσαν οι σύντροφοι του Οφιομαχητή, μα την Έχιδνα; Σκύλος είναι!»

«Δεν έχει συνηθίσει τόσο κόσμο στο σπίτι της Διονυσίας, απ'ό,τι καταλαβαίνω.»

«Είναι λιγάκι μονόχνοτη, ε;»

Ανασηκώνω τους ώμους. «Ίσως.»

«Δε μου λες.» Σταματά να βάφεται (έχοντας σχεδόν τελειώσει, νομίζω) και με κοιτάζει απ'τον καθρέφτη. «Τη γουστάρεις;»

«Μου κάνεις ζήλιες;»

«Σοβαρά μιλάω. Είμαι περίεργη. Τη γουστάρεις;»

Μορφάζω. «Δεν είναι ο τύπος μου ακριβώς – τυχαίνει να προτιμώ πανέμορφες, γαλανόδερμες, κοκκινομάλλες, πασίγνωστες τραγουδίστριες με όμορφες φωνές–»

«Με τις κολακείες, χα-χα-χα-χα, δεν καταφέρνεις τίποτα, σε προειδοποιώ!»

«Δεν είμαι σίγουρος αν τη... γουστάρω,» της λέω, σοβαρά τώρα. «Δεν ξέρω. Συμπαθητική είναι. Αυτό.» Μορφάζω ξανά. Και δεν λέω ψέματα. Πραγματικά, δεν είμαι σίγουρος αν γουστάρω τη Διονυσία. Και, όντως, είναι συμπαθητική. Αλλά... αυτό. Ποιος ξέρει τι μπορεί να γινόταν αν οι συνθήκες ήταν διαφορετικές; Όμως δεν είναι. Και τώρα, μάλιστα, αμφιβάλλω άμα θα την ξαναδώ...

Η Κρυσταλλία δεν πιέζει άλλο το θέμα, και ύστερα από καμιά ώρα φεύγω απ'το σπίτι της, αφήνοντας εκεί τον Φωνακλά.

«Καλά, δεν τον παίρνεις μαζί σου τώρα που πας στην Διονυσία;»

«Σου εξήγησα: η πολυκοσμία τον τρομάζει. Ελπίζω οι γάτες σου να μην έχουν πρόβλημα.»

«Μη μου παραπονεθείς αν τον βρεις γρατσουνισμένο. Έχουν άγρια ένστικτα.»

«Δε μου λες, θηλυκές είναι ή αρσενικές;»

«Γιατί ρωτάς;»

«Κάνω έρευνα για τις γάτες της Μεγάπολης, και θέλω να ξέρω τι γάτες προτιμούν οι τοπικές τραγουδίστριες.»

«Χα-χα, όλο σημαντικές δουλειές είστε εσείς οι τζογαδόροι! Οι γάτες μου είναι θηλυκές. Κι οι δύο.»

«Να προσέχεις.»

Δεν ήθελα τον Φωνακλά μαζί μου γιατί απόψε στις Χαριτόβρυτες Υπάρξεις δεν ξέρω τι μπορεί να γίνει, και δεν θέλω να χαθεί ο σκύλος της Διονυσίας, ή να πάθει τίποτα χειρότερο. Βέβαια, δεν σκοπεύω να συμβεί κανένα άσχημο επεισόδιο. Το αντίθετο σκοπεύω: να αποφύγω κάτι τέτοιο. Όμως τίποτα δεν είναι να αποκλείεις, και καλύτερα να είσαι κατάλληλα προετοιμασμένος. Έχω μαζί μου δύο πιστόλια, κρυμμένα μες στο πανωφόρι μου – ένα πυροβόλο κι ένα ενεργοβόλο – κι ένα στιλέτο στη μπότα μου. Και δυο τράπουλες – μία στη δεξιά τσέπη του πανωφοριού, μία στην αριστερή. Η μαμά μου ίσως να με θεωρούσε αχρείαστα παράτολμο απόψε. Ο κακός θεός θα μου ευχόταν καλή τύχη – ειρωνικά, ασφαλώς. Και ο Ιάκωβος, ο ξάδελφός μου; Αυτός έπρεπε να ήταν εδώ. Θα του άρεσε στη Μεγάπολη. Θα του άρεσε.

Φτάνω στη Νήσο Όλντη και τη βρίσκω με πολύ περισσότερη κίνηση τώρα, γεμάτη φώτα και φασαρία. Τα πιο πολλά μαγαζιά εδώ ανοίγουν από το απόγευμα. Αφήνω το όχημά μου σ'έναν δρόμο κοντά στις Χαριτόβρυτες Υπάρξεις – έναν δρόμο προς τον οποίο μπορώ εύκολα να τρέξω αν τα πράγματα πάνε απ'το κακό στο χειρότερο μες στο μαγαζί.

Πλησιάζω την ανοιχτή είσοδο του καμπαρέ, αγοράζω εισιτήριο από τους φύλακες. Με ρωτάνε αν θέλω ν'αφήσω το πανωφόρι μου· τους λέω ότι θα το πάρω μαζί μου. Δε φέρνουν αντίρρηση. Μπαίνω στην κεντρική αίθουσα των Υπάρξεων η οποία είναι κοσμοπλημμυρισμένη: ελάχιστα τραπέζια φαίνονται άδεια, το μπαρ είναι φίσκα. Στην πίστα, τέσσερις ημίγυμνες χορεύτριες κάνουν νούμερα, η μία εκ των οποίων έχοντας τα μαλλιά της φτιαγμένα Κόμη Βατράχου. Τα φώτα είναι χαμηλωμένα, γενικά, αλλά στην πίστα είναι πιο δυνατά και πιο... περίεργα, κάνοντας τα λυγερά σώματα των γυναικών να μοιάζουν

βγαλμένα από φιλήδονο όνειρο. Μουσική αντηχεί από το ηχοσύστημα: Αλλόφρονα Γελώντας, του συγκροτήματος Χορόψαρα.

Μάλιστα... Πού να είναι αυτή η Ιουλία η Λιγνή, η κόμβος του Άφατου Δικτύου που μου ανέφερε ο Δαμιανός; Οπουδήποτε θα μπορούσε να βρίσκεται...

Ζυγώνω το μπαρ. Καταφέρνω να στριμωχτώ ανάμεσα στον κόσμο. Κάνει ζέστη, γαμώτο. Αν δεν είχα πράγματα μες στο πανωφόρι μου θα έπρεπε να το είχα αφήσει στους πορτιέρηδες... Πίσω από το μπαρ στέκονται ένας άντρας και μια κοπέλα και εξυπηρετούν. Καταφέρνω να τραβήξω την προσοχή του πρώτου, και ζητάω το δωρεάν ποτό που μου χρωστάνε, δίνοντάς του το εισιτήριο. Εκείνος παίρνει το χαρτάκι και το τσακίζει μες στο χέρι του. Μου φέρνει το Αίμα της Έχιδνας που ζήτησα και κάνει να φύγει. «Στάσου λίγο,» του λέω. «Μια ερώτηση.» Πρέπει να μιλάω δυνατά για ν'ακούγομαι μέσα από τη μουσική και τη φασαρία.

«Τι;» Πλησιάζει το φρεσκοξυρισμένο πρόσωπό του στο δικό μου. Μυρίζει βαριά κολόνια. Πώς την ανέχεται ο τύπος;

«Θέλω να μιλήσω στην Ιουλία τη Λιγνή»· και είμαι έτοιμος να βγάλω οχτάρια απ'το πανωφόρι μου αλλά, για την ώρα, συγκρατούμαι. Μπορεί να είμαι τζογαδόρος μα δεν πετάω έτσι τα λεφτά μου· η μαμά μου θα διαφωνούσε.

«Δεν την ξέρεις, ε;»

«Τι εννοείς;» τον ρωτάω.

«Δεν την έχεις ξαναδεί...»

«Θα έπρεπε;»

«Αυτή εκεί είναι.» Δείχνει, με το βλέμμα του, προς την πίστα.

Κοιτάζω τις τέσσερις χορεύτριες που περιστρέφονται και λικνίζονται θελκτικά. Καμιά δεν φαίνεται πιο λιγνή από τις άλλες. Όλες λιγνές είναι, και καμπυλωτές συγχρόνως.

«Ποια;» ρωτάω.

«Αυτή με την Κόμη Βατράχου.»

Η τύπισσα είναι γαλανόδερμη, πρασινομάλλα, ντυμένη με κροσσωτή περισκελίδα, κροσσωτό στηθόδεσμο, και περίτεχνα περικάρπια. Τα γυμνά πόδια της κινούνται και αναπηδούν επιδέξια πάνω στην πίστα.

«Μπορώ να της μιλήσω;»

«Μόλις τελειώσει το νούμερό της. Ξέρεις πού να πας;»

«Πού;» Μου κάνει εντύπωση που δεν με ρωτά τι δουλειά έχω μαζί της. Είναι κι αυτός του Άφατου, ή νομίζει κάτι τελείως διαφορετικό;

«Υπάρχει μια μαύρη κουρτίνα στο βάθος. Προς τα εκεί.» Μου δείχνει με το χέρι του. «Πίσω της είναι τρεις πόρτες. Αυτή με το κύμα επάνω οδηγεί στις τουαλέτες. Αυτή με το βατράχι επάνω δεν την πειράζεις· απαγορεύεται. Αυτή με το γοβάκι επάνω θα τη χτυπήσεις και θα σου ανοίξουν και θα πεις ότι ζητάς την Ιουλία τη Λιγνή.»

«Μάλιστα. Σ'ευχαριστώ.» Του αφήνω ένα οχτάρι.

«Νάσαι καλά, φίλε.» Το παίρνει και το εξαφανίζει, κλείνοντάς μου το μάτι. Απομακρύνεται πηγαίνοντας να εξυπηρετήσει μια άλλη πελάτισσα η οποία, από τον τρόπο της, μοιάζει να του ρίχνεται καθώς του μιλά.

Πίνω Αίμα της Έχιδνας καθώς στρέφω τα μάτια μου στην πίστα και στις τέσσερις χορεύτριες. Μα την Έχιδνα, δεν περίμενα ότι η Ιουλία η Λιγνή θα ήταν χορεύτρια... Και τι περίμενα; Κάποια... σκιερή φιγούρα καθισμένη σε γωνιακό τραπεζάκι όπου υποδέχεται όσους αναζητούν ύποπτες πληροφορίες; Καλό για κινηματογραφική ταινία, ίσως. Στη ζωή, τα πράγματα διαφέρουν.

Έτσι, κάνω υπομονή ο χρόνος να κυλήσει...

Ύστερα από κανένα μισάωρο το νούμερο στην πίστα τελειώνει, και οι χορεύτριες αποχωρούν. Κάποιος τολμηρός μαλάκας απλώνει το χέρι του προς τα πόδια τους, κάνει να γραπώσει τον αστράγαλο της Ιουλίας, και η μύτη του γνωρίζει την πατούσα της. Βλέπω μερικούς να γελάνε και να τον δουλεύουν. Χαμογελάω κι εγώ, άθελά μου. Οι χορεύτριες εξαφανίζονται μέσα στις σκιές στο πλάι της πίστας, πίσω από μια κουρτίνα – όχι αυτή που μου έδειξε ο άντρας του μπαρ.

Περιμένω λίγο ακόμα, αποτελειώνοντας το Αίμα της Έχιδνας στο ποτήρι μου. Μετά, σβήνω το τσιγάρο μου στο τασάκι και κατευθύνομαι προς τη μαύρη κουρτίνα που μου έδειξε ο άντρας του μπαρ, περνώντας ανάμεσα από κόσμο, όρθιο και καθισμένο σε τραπέζια. Το τραγούδι που παίζει τώρα το ηχοσύστημα είναι το *Και Στολισμένη Χορεύω*, της Κρυσταλλίας.

Φτάνω στη μαύρη κουρτίνα και γλιστρώ πίσω της, βλέποντας ένα δωμάτιο με τρεις πόρτες: η αντικρινή έχει επάνω της λαξεμένο ένα

γοβάκι, η δεξιά ένα βατράχι με κορόνα, η αριστερή ένα κύμα. Απορώ που δεν είχα ποτέ ξανά έρθει εδώ, στις προηγούμενες επισκέψεις μου στις Χαριτόβρυτες Υπάρξεις. Τι είναι εδώ; Μέρος για... ειδικές περιπτώσεις; Οι τουαλέτες που πήγαινα παλιότερα βρίσκονται από την άλλη μεριά του μπαρ, και τα δωμάτια όπου οι κυρίες (ή οι κύριοι) σε φιλοξενούν αν θέλεις είναι επάνω, ανεβαίνοντας τη μεταλλική σκάλα που είναι στρωμένη με κόκκινο χαλί.

Από περιέργεια μισανοίγω την πόρτα με το κύμα. Τουαλέτες, πράγματι, αλλά δεν νομίζω ότι βρίσκεται κανείς τώρα εδώ: και οι τέσσερις εσωτερικές πόρτες είναι επίσης μισάνοιχτες. Κλείνω την εξώπορτα των τουαλετών και λοξοκοιτάζω την πόρτα με το βατράχι. Λες αποδώ να πηγαίνεις για τον Ναό του Λοκράθου; Λες αποδώ να πέρασε τις προάλλες ο Οφιομαχητής; Δεν έχει σημασία τώρα...

Χτυπάω την πόρτα με το γοβάκι επάνω, και δεν χρειάζεται να χτυπήσω δεύτερη φορά. Μια κοπέλα μισανοίγει, κοιτάζοντάς με από τη χαραμάδα. «Τι θέλετε;»

«Την Ιουλία τη Λιγνή.»

«Την Ιουλία τη Λιγνή;» Σαν για επιβεβαίωση.

«Ναι – την Ιουλία τη Λιγνή.» Τι είναι, κάποιου είδους κωδικό όνομα; Γι' αυτό κι ο άντρας στο μπαρ δεν μου έκανε ερωτήσεις;

Η κοπέλα μού ανοίγει, με βάζει σ' έναν διάδρομο – «Ακολουθήστε με» – με οδηγεί ανάμεσα σε δωμάτια που χωρίζονται με κουρτίνες. Εδώ πρέπει να είναι οι προσωπικοί χώροι των χορευτριών. Και η κοπέλα που με οδηγεί χορεύτρια είναι: την έχω ξαναδεί, στις παλιότερες επισκέψεις μου στο μαγαζί. Εκείνη, φυσικά, δεν με αναγνωρίζει.

Με πηγαίνει σ' ένα δωμάτιο που δεν είναι μικρό αλλά ούτε και μεγάλο θα το χαρακτηρίζες. Έχει μέσα ένα τραπέζι με τέσσερις καρέκλες. Οι τοίχοι είναι καλυμμένοι με κόκκινες ταπετσαρίες, το πάτωμα με μαύρο χαλί. «Περιμένετε εδώ,» μου λέει η κοπέλα. «Καθίστε. Θα έρθει σύντομα.»

«Ευχαριστώ.»

Η κοπέλα φεύγει.

Κάθομαι σε μια από τις καρέκλες έτσι ώστε να μπορώ να βλέπω την πόρτα του δωματίου· δε θέλω κανείς νάρθει από πίσω μου χωρίς να τον προσέξω.

Τα μάτια μου ερευνούν τον χώρο, κοιτάζω για τηλεοπτικούς πομπούς ή κάποιο άλλο τεχνολογικό μέσο παρακολούθησης. Δεν παρατηρώ τίποτα. Αλλά, για ασφάλεια, ας υποθέσουμε ότι κάτι υπάρχει. Κάποιος κοριός· κάποια τρύπα στον τοίχο, τουλάχιστον, κρυμμένη πίσω απ'την ταπετσαρία.

Δε χρειάζεται να περιμένω πολύ. Η Ιουλία η Λιγνή όντως έρχεται γρήγορα, ντυμένη τώρα όχι με κροσσωτό στηθόδεσμο και περισκελίδα αλλά με ένα μαύρο φόρεμα και γοβάκια. Τα πράσινα μαλλιά της εξακολουθούν να είναι φτιαγμένα Κόμη Βατράχου. Αναρωτιέμαι αν αυτό σημαίνει πως είναι μέλος της θρησκείας του Λοκράθου· γιατί δεν κάνουν τα μαλλιά τους Κόμη Βατράχου μόνο όσες πιστεύουν στο Βατράχι αλλά και αρκετές που απλά θέλουν να σοκάρουν, ή να το παίξουν «περίεργες», ή να εντυπωσιάσουν, να τις σχολιάσουν.

«Καλησπέρα,» με χαιρετά η Ιουλία η Λιγνή και καθίζει σε μια καρέκλα αντίκρυ μου. Έτσι όπως μιλά τώρα και όπως στέκεται, αν δεν το ήξερες δεν θα το φανταζόσουν ότι δουλεύει σε καμπαρέ. Θα μπορούσε να ήταν μια οποιαδήποτε υπάλληλος. «Τι θα θέλατε;»

«Είσαι η Ιουλία η Λιγνή, έτσι;»

«Ασφαλώς.»

«Χρειάζομαι μια πληροφορία.»

«Με τι αντάλλαγμα;»

«Θα πληρώσω όσο θέλετε. Μέσα σε λογικά πλαίσια, εννοείται.» Ελπίζω αυτή να θεωρείται αναμενόμενη απάντηση για το Άφατο Δίκτυο, αν δεν είσαι μέλος του.

Και μάλλον έχω δίκιο. Η Ιουλία με ρωτά: «Τι πληροφορία;»

Τώρα πηγαίνουμε στο κρίσιμο... «Θέλω να μάθω αν μια κυρία είναι μέλος του Άφατου Δικτύου.»

Με κοιτάζει ανέκφραστα.

«Το όνομά της,» συνεχίζω, «είναι Κρυσταλλία. Και υπάρχει μόνο μία Κρυσταλλία στην Υπερυδάτια. Αυτή η Κρυσταλλία με ενδιαφέρει. Είναι μέλος του Άφατου;»

«Φοβάμαι πως δεν μπορώ να σας εξυπηρετήσω, κύριε.»

Γαμήσου! σκέφτομαι. «Θα πληρώσω όσο χρειαστεί,» επιμένω. «Ακόμα και παραπάνω απ'ό,τι είναι λογικό.»

«Δεν είναι εκεί το θέμα, κύριε. Δεν μπορώ να σας εξυπηρετήσω.»

«Θα σε πληρώσω· είναι σημαντικό να μάθω. Είναι η Κρυσταλλία μέλος του Άφατου;»

«Δυστυχώς, κύριε, σας ξαναλέω ότι δεν μπορώ να σας εξυπηρετήσω.» Αλλά στο χέρι της είναι, ξαφνικά, ένας στυλογράφος, και κάτι γράφει σ'ένα χαρτάκι. «Δεν γίνεται αυτό που ζητάτε. Θα έπρεπε να το ξέρετε.» Στρέφει το χαρτάκι προς εμένα. Επάνω του γράφει: ΠΟΣΟ;

Το μέρος, λοιπόν, παρακολουθείτε. Κάποιος κρυφακούει, ή είναι πολύ πιθανό να κρυφακούει. «Δε μπορεί να γίνει μια εξαίρεση; Σας λέω – είναι σημαντικό για εμένα.» Βγάζω χαρτονομίσματα απ'το πανωφόρι μου: χίλια οχτάρια. Τ'αφήνω μπροστά της.

«Δεν γίνονται εξαιρέσεις.»

«Μια απλή απάντηση είναι, γαμώτο!» Παίρνω τον στυλογράφο απ'το χέρι της. Γράφω γρήγορα επάνω στο χαρτάκι: 1000. «Δε θέλω να μάθω τίποτα λεπτομέρειες για το τι κάνει μες στο δίκτυο. Μόνο αν είναι μέλος του.»

«Αυτό που μου ζητάτε δεν θεωρείται 'πληροφορία', κύριε.» Η Ιουλία η Λιγνή μου παίρνει τον στυλογράφο και γράφει επάνω στο χαρτάκι: ΕΙΝΑΙ. «Δεν έχουμε τίποτ' άλλο να πούμε.» Αρπάζει τα λεφτά και τα κρύβει μες στο μπούστο της. «Μη με πιέζετε άλλο, γιατί θα προκληθεί επεισόδιο.»

«Εντάξει,» αποκρίνομαι, αναστενάζοντας. «Δε θα ήθελα να προκαλέσω επεισόδιο. Μια πληροφορία ήθελα.»

«Δεν είναι πληροφορία αυτή, σας ξαναλέω. Επιθυμείτε να μάθετε κάτι που να είναι πληροφορία;»

«Όχι. Ευχαριστώ.»

«Καλό σας βράδυ, τότε.» Η Ιουλία η Λιγνή βγάζει ένα τσιγάρο από μια τσέπη του φορέματός της και το ανάβει μ'έναν ενεργειακό αναπτήρα. Πιάνει το χαρτάκι απ'το τραπέζι και το πυρπολεί με την καύτρα.

«Καλό βράδυ και σ'εσένα,» της λέω, και βγαίνω απ'το δωμάτιο.

Κανείς δεν με περιμένει απέξω αλλά θυμάμαι τον δρόμο για την έξοδο.

Η Κρυσταλλία, λοιπόν, είναι εκείνο που φοβόμουν: μέλος αυτού του δικτύου. Όχι πως εκπλήσσομαι, μα την Έχιδνα. Καθόλου δεν εκπλήσσομαι· το περίμενα. Αυτή πρόδωσε τον Οφιομαχητή. Αυτή μετέφερε την πληροφορία για το πού ήταν, για το πού θα μπορούσε να πάει

κάποιος ώστε να τον βρει. Στοιχηματίζω ότι δεν ήξερε για τα βατράχια, βέβαια – δεν θα μπορούσε να ξέρει γι'αυτούς τους καταραμένους – αλλά, και πάλι, αισθάνομαι προδομένος. Ο Γεώργιος είναι φίλος μου, και οι καριόληδες τού την είχαν στήσει έξω απ'το ξενοδοχείο μου, έξω απ'τον Στεριανό Γίγαντα.

Μα την Έχιδνα, ευτυχώς που η Κρυσταλλία δεν πρόδωσε και το σχέδιό μας στη Νήσο Κάλδνη! Αλλά αυτό μάλλον ήταν άλλη υπόθεση. Άλλη υπόθεση τελείως. Δεν ήταν «πληροφορία», υποθέτω. Δεν είχε ζητηθεί από το δίκτυο. Η Κρυσταλλία – όπως και όλοι στο Άφατο – δεν είναι κατάσκοπος ακριβώς. Απλά αφουγκράζεται για ό,τι τυχαίνει να έχει ζητηθεί, και το μεταφέρει στον κόμβο της.

Αναρωτιέμαι αν ο κόμβος της είναι η Ιουλία η Λιγνή... η οποία δεν φάνηκε να διστάζει και τόσο να πουλήσει ένα μέλος για προσωπικό όφελος. Ένα χιλιάρικο οχτάρια λύνουν τις γλώσσες πολλών· το έχω παρατηρήσει. Τα χίλια χταπόδια είναι ο μαγικός αριθμός· θα έπρεπε να τον λατρεύουν στη θρησκεία του Άτλαντα, ίσως.

Καθώς αυτές οι σκέψεις περνάνε απ'το μυαλό μου, φεύγω από τις Χαριτόβρυτες Υπάρξεις. Βρίσκω το όμορφο όχημά μου εκεί όπου το άφησα και ξεκινώ τους τροχούς του. Κοιτάζω πίσω μου, από τον καθρέφτη, μα δε νομίζω ότι κανείς μ'ακολουθεί. Τα πράγματα πήγαν όπως ήλπιζα. Ούτε φασαρίες ούτε τίποτα. Πήρα την απάντησή μου. Όλα εντάξει.

Όλα εντάξει;

Όχι, δεν είναι όλα εντάξει, γαμώ το αριστερό βυζί της Έχιδνας. Χτυπάω το χέρι μου στο τιμόνι, τσαντισμένος. Η Κρυσταλλία! Η Κρυσταλλία!... Τι κάνω μαζί της τώρα; Μένω, ή φεύγω; Τι αλλάζει; Τι παραμένει ίδιο;

Επιστρέφοντας στο σπίτι της δεν έχω πάρει απόφαση ακόμα. Τη βρίσκω εκεί μαζί με τους φίλους της. Πίνουν, παίζουν χαρτιά, και τρώνε ξηρούς καρπούς, ακούγοντας μουσική. Με χαιρετάνε εύθυμα, χαρούμενοι που με βλέπουν γι'ακόμα μια φορά. Αναρωτιέμαι – δεν μπορώ παρά να αναρωτηθώ – πόσοι απ'αυτούς είναι μέλη του Άφατου. Όλοι; Οι μισοί; Κανένας; Εγώ δεν χαίρομαι και τόσο που τους βλέπω τώρα· ούτε αυτούς ούτε την Κρυσταλλία. Χαίρομαι περισσότερο που βλέπω τον Φωνακλά. Σε λίγο, όμως, παίζω χαρτιά μαζί τους. Με οχτάρια.

Παίζουμε Κυματιστή, και Δάγκωμα της Έχιδνας, και Πλοκάμια του Χρήματος. Τους λιανίζω τους διαόλους του Λοκράθου· είμαι τσαντισμένος, δεν κάνω πλάκα, παίζω όπως σε καζίνο. Νομίζω ότι, στο τέλος, έχω αρχίσει να τους παραξενεύω λιγάκι.

Όταν φεύγουν από το σπίτι της Κρυσταλλίας, αργά μες στη νύχτα, η Κρυσταλλία με ρωτά: «Τι έχεις; Είσαι 'ντάξει;»

«Μια χαρά. Γιατί;»

«Μου φαίνεσαι κάπως... περίεργος.»

«Η ιδέα σου είναι.»

«Όλα καλά με τη Διονυσία; Με τον Οφιομαχητή;»

«Μέχρι στιγμής.»

«Τον βρήκαν τελικά τον αδελφό της;»

«Προσπαθούν.»

«Τι κάνουν;»

«Διάφορα πράγματα. Άσ' το· είμαι τώρα ζαλισμένος.»

«Καλά· όπως νομίζεις.» Μαζεύει ποτήρια απ' το τραπέζι ενώ με κοιτάζει λοξά.

Η επόμενη μέρα περνά, για εμένα, σε μια κατάσταση προβληματισμού. Τι να κάνω; Να πω στην Κρυσταλλία ότι ξέρω πως είναι μέλος του Άφατου; Ποια θα είναι η αντίδρασή της, άραγε;

Μα την Έχιδνα, τι σκέφτομαι! Άλλοι θα γελούσαν μ'εμένα. Είμαι μαζί με την ίδια την Κρυσταλλία, τη γνωστή, και κάθομαι και προβληματίζομαι για το αν η τύπισσα είναι μέλος ενός δικτύου. Ναι, κάποιοι θα γελούσαν μ'εμένα. Όμως εγώ δεν αισθάνομαι τόσο εύθυμος. Ειδικά ύστερα απ' αυτό που έγινε με τον Οφιομαχητή. Αν δεν είχε γίνει αυτό, ναι, το παραδέχομαι, μάλλον δεν θα με πολυενδιέφερε που είναι μέλος του Άφατου. Αλλά, βέβαια, αν δεν είχε γίνει ό,τι έγινε, κατά πάσα πιθανότητα δεν θα το είχα μάθει ότι είναι μες στο δίκτυο· οπότε....

Η υπόθεση είναι παράξενη.

Τριγυρίζω στη Μεγάπολη, οδηγώντας το όμορφο όχημά μου, μαζί με τον Φωνακλά, και σκέφτομαι... σκέφτομαι... Να φύγω απ' τη Μεγάπολη; Μήπως κάθισα αρκετά εδώ; Η σχέση μου με την Κρυσταλλία έτσι κι αλλιώς δεν πρόκειται να κρατήσει για πολύ, σωστά; Δεν είναι δυνατόν...

Το μεσημέρι, μου λέει πάλι κάτι παράξενα πράγματα η δόλια ωκεανίδα. Με ρωτά – όπως με είχε ρωτήσει και τις προάλλες – αν θα ήθελα να έχω κάποια πιο σταθερή πηγή εισοδήματος εκτός από τον τζόγο. Το έχω ποτέ σκεφτεί;

«Γιατί να το σκεφτώ;»

«Νομίζεις ότι θα είσαι πάντα σε θέση να παίζεις; Και να νικάς;»

«Δεν ξέρω. Ίσως. Ή ίσως να μη ζω ως τότε που δεν θα είμαι σε θέση να παίζω. Και όσο είμαι σε θέση να παίζω, θα νικάω κιόλας. Αλλά γιατί με ρωτάς;»

«Είμαι περίεργη.»

Ναι, σκέφτομαι, αναμφίβολα είσαι περίεργη...

Θέλει κάτι από εμένα; Κάτι πέρα από την παρέα μου; Ο Οφιομαχητής το υποψιαζόταν. Υποπτευόταν την περίπτωση της συνάντησής μου με την Κρυσταλλία. Τη βρήκα να παίζει μόνη στο Μακρινό Σημάδι, στον Καλοβάτη, στην άλλη μεριά του Κόλπου της Μεγάπολης. Μόνη... ενώ έχει τόσους φίλους και γνωστούς, όπως έχω διαπιστώσει. Επιπλέον, όλο αυτό τον καιρό που είμαστε μαζί – όχι και πολύς καιρός, ομολογουμένως, αλλά και πάλι... – δεν έχει προτείνει να ξαναπάμε στο Μακρινό Σημάδι. Ή, αν το έχει προτείνει, τώρα δεν το θυμάμαι. Οπότε σίγουρα δεν έχει επιμείνει. Δε μοιάζει να πολυγουστάρει τον τζόγο. Τι έκανε, λοιπόν, εκείνη τη βραδιά μόνη της στο καζίνο; Γιατί έπαιζε έτσι παράτολμα;

Η μέρα περνά και δεν έχω ακόμα πάρει καμιά απόφαση. Μόνο ερωτηματικά γεμίζουν το μυαλό μου. Και την επομένη συνεχίζουν να με ταλαιπωρούν σαν αγκίστρια που τραβάνε το πετσί πάνω από το κρανίο μου. Η Κρυσταλλία με ρωτά ξανά αν είμαι εντάξει. Έχω τίποτα; Τι μου συμβαίνει; Γιατί δεν της το λέω;

«Δεν ξέρω τι είναι,» της απαντώ. «Ίσως απλά να... να μην έχω διάθεση αυτές τις μέρες. Ίσως νάμαι κουρασμένος.»

Δε νομίζω ότι με πιστεύει. Με κοιτάζει καχύποπτα. Προς στιγμή, μου φαίνεται ότι είναι έτοιμη να πει κάτι, αλλά δεν το λέει... ό,τι κι αν ήταν.

Το απόγευμα, ενώ βγαίνω από το Τελευταίο Στέκι στην Υπερυδάτια (όπου ετούτη τη φορά δεν έτυχε να συναντήσω τον Ελευθέριο), τρεις τύποι με πλησιάζουν πολύ γρήγορα, φορώντας κάπες με τις κουκούλες σηκωμένες. Ή ίσως εγώ να είμαι ζαλισμένος και γι' αυτό να μου μοιάζει

ότι έρχονται γρήγορα. Δεν προλαβαίνω να αντιδράσω. Βλέπω δυο κάν-νες να με σημαδεύουν μέσα από τις κάπες. Πυροβόλα μάλλον: κατά πάσα πιθανότητα θα δυσλειτουργήσουν – αλλά το ρισκάρεις;

«Κάποιος θέλει να μιλήσει μαζί σου,» μου λέει ο ένας. «Τώρα. Είναι επείγον.»

«Δεν καταλαβαίνω. Τι συμβαίνει;» Προσπαθώ να κρατήσω την ψυχραιμία μου. Δε θα τολμήσουν να με πυροβολήσουν μες στη Μεγάπολη. Ακόμα και στη Νήσο Όλντη, η Χωροφυλακή είναι ισχυρή.

«Δε χρειάζεται να καταλαβαίνεις. Θα καταλάβεις σύντομα. Αν δεν έρθεις με το καλό θα χρειαστεί να σε πάρουμε με το κακό.»

«Πού θα πάμε;»

«Εδώ δίπλα. Στις Χαριτόβρυτες Υπάρξεις.»

Στις Χαριτόβρυτες Υπάρξεις; Αυτοί πρέπει να είναι. Τα βατράχια. «Είστε του Λοκράθου...»

«Δεν πλησιάσαμε τον λάθος άνθρωπο, λοιπόν,» μου λέει ο άντρας που το πρόσωπό του είναι μισοκρυμμένο στη σκιά της κουκούλας του. «Έλα μαζί μας. Απλά να μιλήσουμε θέλουμε. Δε χρειάζεται να χτυπηθεί κανείς. Δεν είμαστε άγριοι.»

Δε μπορώ να τους προσβάλω τους γαμιόληδες. Αφού μου το ζητάνε τόσο ευγενικά.

Ο Φωνακλάς είναι πλάι μου, αλλά σιωπηλός όπως πάντα. Τους ακολουθούμε μες στους δρόμους της Όλντης. Ή, μάλλον, δεν τους ακολουθούμε ακριβώς· βαδίζουν γύρω μας: ένας δεξιά, ένας αριστερά, ένας από πίσω. Δεν το ρισκάρουν παρότι με βλέπουν συζητήσιμο.

Απορώ πώς στις λάσπες του Λοκράθου με βρήκαν. Και τι θέλουν από εμένα. Η Ιουλία η Λιγνή με πρόδωσε; Είχε τα μαλλιά της Κόμη Βατράχου· θα έπρεπε να με εκπλήσσει αν είναι της κωλοθρησκείας τους; Επιπλέον, δεν φάνηκε και πολύ... ακέραη προσωπικότητα. Αν ήταν πρόθυμη να πουλήσει ένα μέλος του Άφατου, γιατί να κωλώσει να μιλήσει για εμένα; Κανένας λόγος απολύτως. Γαμώ την ουρά της Έχιδνας. Είμαι μαλάκας. Έπρεπε να το είχα σκεφτεί. Έπρεπε να ήμουν προετοιμασμένος.

Αλλά γιατί με πάνε τώρα στις Χαριτόβρυτες Υπάρξεις; Επειδή έκανα... παράξενες ερωτήσεις για το Άφατο Δίκτυο; Ή υπάρχει άλλος λόγος; Τα

βατράχια ξέρουν ότι είμαι φίλος του Οφιομαχητή. Δε μπορεί να μην το ξέρουν... Και ο Δαμιανός με είχε δει από κοντά.

Φτάνουμε στο καμπαρέ· περνάμε από την είσοδο χωρίς να κόψουμε εισιτήρια καθώς ένας από τους συνοδούς μου γνέφει συνθηματικά στους φύλακες· διασχίζουμε την κεντρική αίθουσα που είναι γεμάτη κόσμο και μουσική (βλέπω την Ιουλία τη Λιγνή να χορεύει στην πίστα μαζί μ'άλλες δύο)· πλησιάζουμε τη μαύρη κουρτίνα στο βάθος – ναι, την ίδια κουρτίνα – γλιστράμε πίσω της, και ένας από τους συνοδούς μου ανοίγει την πόρτα που επάνω της είναι λαξεμένο ένα βατράχι με κορόνα. Γαμώ τα βατράχια και τις κορόνες τους.

Μπαίνουμε σ'ένα δωμάτιο με κονσόλες και οθόνες και άτομα που είναι, καταφανώς, φρουροί. Οι οθόνες δείχνουν διάφορα μέρη του καμπαρέ, ορισμένα μάλιστα πολύ... προσωπικής φύσης, οφείλω να παρατηρήσω. Το μπανιστήρι πάει καλά εδώ...

Δε μένουμε παρά ελάχιστα σε τούτο το δωμάτιο· περνάμε ακόμα μια πόρτα και μπαίνουμε σε μια αίθουσα που δεν μπορεί παρά να είναι ο Ναός του Λοκράθου στον οποίο επιτέθηκαν ο Οφιομαχητής, η Διονυσία, και τα Τέκνα τις προάλλες. Ένα άγαλμα στέκει στο βάθος, και μπροστά του είναι ένας λάκκος γεμάτος αμφίβια. Τριγύρω ορθώνονται κολόνες, και άνθρωποι είναι συγκεντρωμένοι ανάμεσά τους. Κουκουλοφόροι όλοι. Περιμένοντάς με.

Αρχικά κανείς δεν μιλά. Ύστερα, ένας απ'αυτούς κάνει δυο βήματα μπροστά, ξεπροβάλλοντας από την ανώνυμη, απειλητική μάζα.

Κατεβάζει την κουκούλα του. «Καλησπέρα, Δημήτριά,» με χαιρετά ο Δαμιανός, μοιάζοντας πιο απειλητικός από τη μάζα.

«Για φαντάσου...» μουρμουρίζω. Προσπαθώ να χαμογελάσω. «Χαίρομαι που σε βρίσκω καλά στην υγεία σου.»

«Είμαι σίγουρος.»

«Μη με κοιτάς έτσι. Δε σου φέρθηκα άσχημα όταν ο Οφιομαχητής μάς είχε αφήσει να σε προσέχουμε σ'εκείνη την ακτή.»

«Ήμουν δεμένος. Τι άλλο να έκανες;»

«Μπορούσα να φανταστώ διάφορα πράγματα, πίστεψέ με. Δε μ'άρεσε έτσι όπως είχες χρησιμοποιήσει τη Διονυσία.»

«Ό,τι έκανα το έκανα για το καλό των πιστών του Μεγάλου Λοκράθου και όλων των ηπειρονήσων της Υπερυδάτιας.»

«Γαμώ την ανωμαλία μου... πρέπει νάσαι ήρωας κι εσύ.»

«Αυτός είναι ένας τίτλος που δεν μπορώ να διεκδικήσω.»

«Τι θέλεις από εμένα; Σε προειδοποιώ πως αν με θυσιάσετε και πιείτε το αίμα μου δεν θα γίνετε πιο καλοί τζογαδόροι απ'ό,τι ήδη είστε· και...» τους λοξοκοιτάζω όλους, «δε νομίζω ότι η Σιλοάρνη σάς γουστάρει τόσο.» Ναι, παίζω με τα μάτια της Σιλοάρνης τώρα, το ξέρω. Η μαμά μου θα με μάλωνε. Ο κακός θεός θα γελούσε μαζί μου, θα έλεγε ότι πάντα ήμουν μαλάκας έτσι κι αλλιώς. Ο ξάδελφός μου ο Ιάκωβος θα με προειδοποιούσε, έντονα.

«Το αίμα σου δεν μας ενδιαφέρει,» με διαβεβαιώνει ο Δαμιανός. «Μόνο ένα πράγμα θέλουμε από εσένα: να μάθουμε πού είναι τώρα ο Οφιομαχητής.»

«Τον ψάχνετε ακόμα;»

Δεν μου απαντάνε. Περιμένουν τη δική μου απάντηση.

«Ποτέ δεν βάζετε μυαλό...» παρατηρώ.

«Πού είναι ο Οφιομαχητής;» επιμένει ο Δαμιανός, σταθερά. Και με πληροφορεί, σχεδόν διαδικαστικά: «Μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε επάνω σου διάφορες... άσχημες μεθόδους. Αλλά δεν είμαστε έτσι. Προτιμούμε τη φιλική οδό, ακόμα και με τους φίλους των εχθρών μας.»

«Όχι μόνο ήρωες αλλά και διπλωμάτες λοιπόν...»

«Πού είναι ο Οφιομαχητής;»

Αν δεν τους πω, μάλλον θα με ταΐσουν στα κωλοβατράχια τους, ή θα βάλουν τις σαλαμάνδρες τους να με γαρφαλάνε μέχρι που να πεθάνω. Και τι θα έχω κερδίσει; Τίποτα. Τι θα έχει κερδίσει ο Οφιομαχητής; Τίποτα, επίσης.

«Δεν είναι εδώ,» απαντώ στον Δαμιανό. «Έφυγαν, και αυτός και η Διονυσία και ο αδελφός της και τα Τέ- οι άλλοι σύντροφοί του.»

«Ναι, τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου. Ξέρουμε ποιοι είναι· δε χρειάζεται τόση... μυστικότητα. Πού πηγαίνουν;»

«Θες πραγματικά να τον κυνηγήσεις ξανά; Νομίζεις ότι αυτή τη φορά θα λυπηθεί το τομάρι σου; Θα σε σφάξει σαν βατράχι.» Μιλάω ήρεμα. Είμαι ψύχραιμος.

Τα μάτια του στενεύουν. Η μεγάλη μύτη του μοιάζει έτοιμη να με καρφώσει, αν και στέκεται σε μια κάποια απόσταση από εμένα.

Αναρωτιέμαι αν προλαβαίνω να τραβήξω το ενεργειακό πιστόλι μου και να του ρίξω προτού οι άλλοι με πλακώσουν στο ξύλο.

«Πού πηγαίνουν;» με ξαναρωτά.

Αυτό θα ήταν προδοσία... Αλλά, από την άλλη, τρεις μέρες έχουν περάσει από τότε που απέπλευσαν απ'τη Μεγάπολη. Θα είναι ήδη στη Σαλντέρια. Στο άντρο των Τέκνων, πιθανώς – το οποίο, ευτυχώς, δεν ξέρω πού βρίσκεται και δεν γίνεται να το προδώσω ακόμα κι αν με ρωτήσουν.

«Δε μπορείς να μαντέψεις;» λέω στον κωλοϊερέα του Βατράχου.

«Βοήθησέ με για να σε βοηθήσω.» Απειλές πάλι...

«Τι ωραία που τα λες, καριόλη... Στην Ιχθυδάτια πάνε, φυσικά. Αποκεί δεν ήρθαν;»

«Πού ακριβώς στην Ιχθυδάτια;»

«Αυτό δεν το ξέρω. Τα Τέκνα διακατέχονται από μια κάποια... μυστικοπάθεια. Θα με σκότωναν προτού μου το πουν, είμαι σίγουρος.»

Η απάντησή μου δεν μοιάζει να τον ξαφνιάζει καθόλου. Ούτε μοιάζει να τη θεωρεί ψέμα. Ελπίζω.

«Με πλοίο έφυγαν;» με ρωτά.

«Εννοείται.»

«Και δεν ξέρεις προς τα πού κατευθυνόταν αυτό το πλοίο;»

Τώρα, αν του πω ψέματα, θα έχουμε κακά ξεμπερδέματα αργότερα πιθανώς. Οπότε... «Προς τη Σαλντέρια.»

«Τη Σαλντέρια...»

«Ναι.»

«Πότε έφυγαν; Στο σπίτι της Διονυσίας δεν είναι κανείς. Και ο σκύλος της είναι μαζί σου.» Κοιτάζει τον Φωνακλά προς στιγμή, ο οποίος είναι ακόμα πλάι μου, δείχνοντας φοβισμένος.

«Ανοίγουμε κλειδαριές πάλι;» αποκρίνομαι.

«Πότε έφυγαν, σε ρώτησα. Μην παίζεις με την υπομονή μου.»

«Πριν από τρεις μέρες.»

«Τι πάνε να κάνουν στη Σαλντέρια;»

«Σου είπα: τα Τέκνα είναι μυστικοπαθή· δεν μιλάνε πολύ, και δεν ήθελαν ούτε ο Γεώργιος να μου μιλήσει.»

«Δεν μου λες όλη την αλήθεια, όμως δεν έχει σημασία. Σ'ευχαριστούμε για τούτη την κουβέντα.»

«Δε μπορούσα και ν'αρνηθώ...»

«Ο Ναός εδώ θα σε ξαναδεχτεί, αν θέλεις... αφού γνωρίζεις πλέον την ύπαρξή του.»

«Θα τόχω υπόψη. Να κάνω κι εγώ μια ερώτηση, τώρα;»

«Κάνε.» Σταυρώνει τα χέρια του στο στήθος, παρατηρώντας με.

«Η Κρυσταλλία – η γνώστη – είναι μέλος της θρησκείας σας;»

«Όχι.»

Μαλακίες, ή αλήθεια; Το σίγουρο είναι ότι δεν έχω τρόπο να τον πιέσω. «Μάλιστα. Καλό σας βραδύ, λοιπόν... σωστά;» ρίχνοντας μια ματιά τριγύρω. Θα μ'αφήσετε να φύγω;

«Αντίο,» με χαιρετά ο Δαμιανός.

Και αποχωρώ, ασυνόδευτος, από τον Ναό τους και από τις Χαριτόβρυτες Υπάρξεις. Ελπίζοντας να μην έκανα μαλακία. Ουσιαστικά, δεν τους είπα και τίποτα σπουδαίο. Ο Γεώργιος και οι άλλοι θα είναι ήδη μακριά από τη Σαλντέρια. Τα Τέκνα βιάζονταν να πάνε τον Αρσένιο στο άντρο τους, απ'ό,τι είχα καταλάβει.

-1

«Το σύμβολο όμως αυτό,» είπε ο Οφιομαχητής, «δεν μοιάζει και τόσο με άποδο ερπετοειδή που βγάζει άνθρωπο από το στόμα του. Μοιάζει με φίδι – φίδι χωρίς χεριά – που βγάζει από το στόμα του ή άνθρωπο ή ερπετοειδή με χέρια – ίσως δίποδο, ίσως άποδο. Δεν μπορώ να καταλάβω πώς είναι δυνατόν να το ερμηνεύουν όπως μου είπες, Οφιοκυρά.»

«Στη θρησσοσκεία η πίσσστη υπερισχύει της λογικής, Οφιομαχητή,» αποκρίθηκε η Σαπφώ. «Γ'αυτούς το φίδι είναι το πρωταρχικό στοιχείο – άρα, για τα γηραιά-ερπετά ο εαυτός τους – κι αυτό που βγαίνει μέσα απ'το πρωταρχικό στοιχείο δεν μπορεί παρά να είναι το δευτερεύον στοιχείο – άρα, οι δίποδοι. Είναι σσσύμβολα, όχι εικόνες.»

Ο Γεώργιος ένευσε καθώς άναβε τσιγάρο, καθισμένος οκλαδόν πλάι στην Όλγα, μέσα στην καλύβα όπου οι ερπετοειδείς τούς φιλοξενούσαν γι'απόψε. «Τώρα αρχίζω να καταλαβαίνω, νομίζω,» είπε συλλογισμένα. Τράβηξε καπνό και τον φύσηξε απ'τα ρουθούνια. Η Ευθαλία ήταν κουλουριασμένη επάνω στο γόνατό του.

Η Όλγα είπε: «Εγώ δεν καταλαβαίνω τίποτα» και θα προτιμούσε να ήταν κάπου μακριά από εδώ. Τούτο το μέρος – τούτο το... χωριό των φιδανθρώπων – τη φρίκαρε περισσότερο από τους ναούς της Έχιδνας, μα τους θεούς!

Ο Οφιομαχητής και η Σαπφώ την αγνόησαν, πράγμα που εκείνη αποφάσισε να μην πάρει προσωπικά. Τουλάχιστον, σκέφτηκε, το φαγητό των φιδανθρώπων ήταν πιο καλό απ'ό,τι φαινόταν.

Ύστερα από αυτές τις κουβέντες, ο Γεώργιος και η Σαπφώ δεν είπαν πολλά ακόμα, και σύντομα η ερπετοειδής και η Όλγα ξάπλωσαν για να κοιμηθούν επάνω στα στρώματα από πλεγμένα φυτά που υπήρχαν μες στην καλύβα. Ο Οφιομαχητής, φυσικά, δεν κοιμήθηκε· έμεινε καθισμένος οκλαδόν, με το Φιλί της Έχιδνας γυμνολέπιδο στα γόνατά του και την Ευθαλία κουλουριασμένη πλάι του.

Ολόκληρη τη νύχτα, τύμπανα ακούγονταν να αργοχτυπάνε στο χωριό: ΝΤΑΠ... ΝΤΑΠ... ΝΤΑΠ... ΝΤΑΠ... Ένας χτύπος κάθε τέταρτο της ώρας. Οι ερπετοειδείς τυμπανιστές, όλοι τους άποδες, που βρίσκονταν στα τέσσερα άκρα του χωριού – βορράς, νότος, ανατολή, δύση – πίσω από το φυτικό τείχος, δεν είχαν ρολόγια φυσικά, αλλά το ένστικτό τους ήταν δυνατό και δεν έχαναν τον χρόνο. Ήξεραν καλά τον ρυθμό... και χτυπούσαν.

ΝΤΑΠ... ΝΤΑΠ... ΝΤΑΠ... ΝΤΑΠ...

Δεν ήταν κάτι που συνέβαινε κάθε νύχτα εδώ. Ήταν κάτι που συνέβαινε όταν είχαν ένα νέο μέλος ανάμεσά τους· ειδικά ένα νέο μέλος που δεν είχε περάσει ακόμα από την Τελετή της Αποδοχής.

Με το πρώτο φως του Πρώτου Ήλιου, τα τύμπανα έπαψαν να χτυπάνε, και οι ήχοι λυραύλων – ενός μουσικού οργάνου των ερπετοειδών, πνευστό και έγχορδο συγχρόνως – γέμισαν το χωριό ξυπνώντας τους πάντες.

Η Όλγα ανασηκώθηκε τρομαγμένη πάνω στη χορταρένια στρωμένη. «Τι κάνει έτσι;» ρώτησε τον Γεώργιο. Νόμιζε ότι ο ήχος τρυπούσε το μυαλό της, έμπαινε μες στα κόκαλά της.

Ο Οφιομαχητής θυμόταν κι άλλες φορές που είχε ακούσει τέτοια μουσική. «Λύραυλοι,» είπε.

Η Όλγα συνοφρυώθηκε. «Τι είν' αυτό;»

«Μουσικό όργανο.»

Η Σαπφώ είχε επίσης ξυπνήσει. «Η τελετή θ' αρχίσει σε λίγο,» είπε: «μόλις κι ο Δεύτερος Ήλιος είναι στον ουρανό. Πάμε έξω.»

Η Ευθαλία σκαρφάλωσε πάνω στο γόνατο του Οφιομαχητή καθώς εκείνος ήταν καθισμένος οκλαδόν. Την πήρε στο χέρι του, αφήνοντάς την να τυλιχτεί γύρω από τον πήχη του. «Πάμε,» είπε.

Την Όλγα δεν την ενθουσίαζε και τόσο αυτή η ιδέα αλλά, χωρίς διαμαρτυρίες, φόρεσε τις γκριζες μπότες της από δέρμα ερπετών τις οποίες της είχε αγοράσει ο Οφιομαχητής στην Ερνέγη. Όσο πιο γρήγορα τελείωνε η τελετή των φιδανθρώπων τόσο πιο γρήγορα θα έφευγαν από τούτο το τρελό μέρος, σκεφτόταν.

Το χωριό των ερπετοειδών βρισκόταν σε εορταστική διάθεση. Οι κάτοικοι έβγαιναν από τις καλύβες τους με εύθυμα συρίγματα, τα μικρά παιδιά έτρεχαν και έπαιζαν – δίποδα και άποδα μαζί· αναμιγνύονταν χωρίς διάκριση. Οι μικροί άποδες κουνούσαν άτακτα τις ουρές τους

βάζοντας τρικλοποδιές στους μικρούς δίποδους, και οι μικροί δίποδοι τούς άρπαζαν από τις ουρές και τους τραβούσαν. Ορισμένες φορές τότε οι γονείς τους τους μάλωναν, γιατί όλοι πίστευαν πως οι άκερκοι όφειλαν να σέβονται περισσότερο τα γηραιά-ερπετά, ακόμα και τα μικρά γηραιά-ερπετά. Ωστόσο, τις πιο πολλές φορές δεν τους έλεγαν τίποτα, γιατί επίσης πίστευαν – και οι δίποδοι και οι άποδες της φυλής – ότι τα γηραιά-ερπετά έπρεπε να έχουν στενή και άνετη σχέση με τους άκερκους, και τα παιδιά ήταν παιδιά: όφειλαν να παίζουν.

Μερικά παιδιά που ήταν μεγαλύτερα έπαιζαν κι ένα άλλο παιχνίδι: Οι δίποδοι έβαζαν τα πόδια τους στους ώμους των απόδων, ενώ έπιαναν με τα χέρια την ουρά τους, και προσπαθούσαν έτσι οι δυο μαζί να σχηματίσουν τέλειο κύκλο, σαν αυτόν στο ιερό σύμβολο που ήταν ζωγραφισμένο επάνω σε τεντωμένα δέρματα σε διάφορα σημεία του χωριού.

Και οι λύραυλοι συνέχιζαν να βγάζουν εύθυμες μελωδίες, μεθώντας τους ερπετοειδείς της φυλής...

Ο Οφιομαχητής, η Όλγα, και η Σαπφώ βάδιζαν τώρα ανάμεσά τους, και πολλοί απ'αυτούς χαιρετούσαν την τελευταία με σεβασμό. Προφανώς την είχαν περί πολλού. Τον Οφιομαχητή τον ατένιζαν με δέος, και κάπου-κάπου υποκλίνονταν μπροστά του, μα δεν του μιλούσαν. Ήταν πολύ ιερός γι'αυτούς για να του μιλήσουν. Την Όλγα την αγνοούσαν· έκαναν πως δεν ήταν εκεί. Η Όλγα το καταλάβαινε, και δεν είχε κανένα πρόβλημα· το προτιμούσε. Θα προτιμούσε, ακόμα καλύτερα, να ήταν αόρατη. Κανονικά. Τελείως. Όπως σε κάτι παραμύθια.

Ξαφνικά, κάτι χτύπησε την πλάτη της, αρκετά επώδυνα παρότι η κάπα της την προστάτεψε. Αναφωνώντας τρομαγμένη, στράφηκε. Και ο Γεώργιος κι η Σαπφώ στράφηκαν μαζί της. Για ν'αντικρίσουν έναν μικρό άποδο ερπετοειδή να κρατά άλλη μια πέτρα, έτοιμος να την εκτοξεύσει. Μια μεγαλύτερη άποδη ερπετοειδής εμφανίστηκε αμέσως από δίπλα, του πήρε την πέτρα απ'το χέρι, κι αρπάζοντάς τον απ'τα μαλλιά τον απομάκρυνε, συρίζοντάς του άγρια και χτυπώντας τον.

Ένας άλλος άποδος άρχισε να μιλά στη Σαπφώ. Εκείνη ένευσε προς τη μεριά του, νηφάλια, απαντώντας του. Ύστερα είπε στον Οφιομαχητή και την Όλγα: «Ζητάνε συγνώμη γι'αυτό. Ήταν λάθοςς. Ο μικρόςς παρεκτράπηκε.»

Η Όλγα ξεροκατάπιε. «Ο μικρός;»

«Ναι. Παιδί είναι. Δεν έχει ξαναδεί κάτι σαν εσένα.»

«Πρέπει να φαίνομαι λιγάκι τρομαχτική, σίγουρα.» Προσπάθησε να χαμογελάσει.

Ο Οφιομαχητής δεν χαμογελούσε.

Τους πλησίασε, τότε, η ερπετοειδής που είχαν συναντήσει χτες μες στα έλη: εκείνη με τα μακριά ξανθά μαλλιά (μαλλιά των ήλιων, θυμήθηκε ξανά ο Γεώργιος την Εριφύλη της Ριλιάδας να λέει) και τα εντυπωσιακά γαλανά μάτια. Τους μίλησε συριστικά, στη γλώσσα των ερπετοειδών, και τους έγνεψε να την ακολουθήσουν. Τους οδήγησε εκεί όπου θα γινόταν η Τελετή της Αποδοχής, ένα μέρος σαν πλατεία που ανοιγόταν ανάμεσα από τα οικήματα του χωριού: το ίδιο μέρος όπου χτες βράδυ είχαν συναντήσει τους Ιερούς Γηραιούς. Κανείς από αυτούς δεν ήταν τώρα εδώ, αλλά πολλοί άλλοι ερπετοειδείς ήταν συναθροισμένοι, και τέσσερις μουσικοί – δύο δίποδοι, δύο άποδες – έπαιζαν λύραυλο. Κάποιοι – και δίποδοι και άποδες, ξανά – χόρευαν. Ο χορός τους θύμιζε στον Γεώργιο άλλους χορούς ερπετοειδών που είχε τύχει να δει στη ζωή του ως τώρα στην Υπερυδάτια. Αλλά, συγχρόνως, αυτός ο χορός είχε και πολλά ιδιαίτερα στοιχεία, το πιο σημαντικό από τα οποία ήταν ότι οι ερπετοειδείς προσπαθούσαν να σχηματίζουν το σύμβολο που θεωρούν ιερό. Ήταν σαν το παιχνίδι που έπαιζαν τα παιδιά τους, αλλά πολύ πιο επιδέξιο. Τα πόδια του δίποδου στους ώμους του άποδου, και τα χέρια του στην ουρά του· έφτιαχναν κύκλο με τα σώματά τους και... κυλούσαν. Έκαναν τούμπα ενώ εξακολουθούσαν να διατηρούν αυτό το σχήμα. Ήταν, ομολογουμένως, εντυπωσιακοί. (Ακόμα κι η Όλγα όφειλε να το παραδεχτεί σιωπηλά.) Έμοιαζαν πολύ καλοί ακροβάτες. Ή, τουλάχιστον, είχαν σίγουρα εκπαιδευτεί πολύ καλά σ' αυτό το συγκεκριμένο νούμερο.

Όταν και ο Δεύτερος Ήλιος ήταν στον ουρανό, οι Ιεροί Γηραιοί ήρθαν στην πλατεία ντυμένοι όπως χτες και κρατώντας τα μακριά ραβδιά τους που στην κορυφή είχαν το ιερό σύμβολο της φυλής φτιαγμένο από μέταλλο. Μαζί τους ήταν το Γερό Φίδι.

Ο Οφιομαχητής ένευσε προς τη μεριά του, κι εκείνο έβγαλε ένα μακρόσυρτο σύριγμα, μιλώντας του στη γλώσσα των ερπετοειδών, αποχαιρετώντας τον· αλλά ο Γεώργιος δεν μπορούσε να το καταλάβει.

Η Τελετή της Αποδοχής ξεκίνησε. Οι χοροί σταμάτησαν, οι λύραυλοι σιώπησαν, τα μέλη της φυλής έκαναν ησυχία· και τώρα μονάχα οι συριστικές φωνές των Ιερών Γηραιών αντηχούσαν. Το Γερό Φίδι είχε την ουρά του κουλουριασμένη μπροστά τους, όπως κάποιος που θα ήταν γονατισμένος, αλλά δεν τους αντίκριζε. Αντίκριζε τη φυλή που ήταν συγκεντρωμένη στην πλατεία. Ωστόσο, σε κάποιες στιγμές μιλούσαν να απαντούσε στα λόγια των Ιερών Γηραιών, και η Σαπφώ ψιθύρισε στον Γεώργιο και την Όλγα: «Δίνει όρκους. Για να του δώσουν το καινούργιο του όνομα.»

Ύστερα, το Γερό Φίδι ορθώθηκε και συνάντησε, τον έναν μετά τον άλλο, τέσσερις δίποδους ερπετοειδείς που ξεπρόβαλλαν μέσα από το πλήθος – δυο άντρες και δυο γυναίκες. Και έκανε με τον καθένα τους το χορευτικό νούμερο που θύμιζε το ιερό σύμβολο της φυλής: Άφηνε τον δίποδο να βάζει τα πόδια στους ώμους του και να πιάνει την ουρά του, και κυλούσαν μαζί μία φορά, τυπικά, ιεροτελεστικά. Έπειτα, οι τέσσερις δίποδοι απομακρύνθηκαν και το Γερό Φίδι κουλούριασε την ουρά του ξανά, αντικρίζοντας τώρα τους Ιερούς Γηραιούς. Είπε κάτι στη γλώσσα τους, και οι Ιεροί Γηραιοί μίλησαν κατά σειρά, συρίζοντας λόγια που ακούγονταν σαν τραγούδι.

Το Γερό Φίδι ορθώθηκε τότε, ενώ τα μέλη της φυλής που ήταν συγκεντρωμένα στην πλατεία έβγαζαν έντονα συρίγματα.

«Τον καλωσορίζουν,» εξήγησε η Σαπφώ στον Γεώργιο και την Όλγα. «Το νέο του όνομα τού έχει δοθεί. Είναι κι αυτός της φυλής πλέον.»

Οι λύραυλοι άρχισαν να παίζουν, τα τύμπανα άρχισαν να χτυπάνε, αλλά τώρα ξέφρενα, όχι αργά όπως μες στη νύχτα. Νόμιζες ότι κεραυνοί βροντούσαν.

Οι ερπετοειδείς χόρευαν, και το Γερό Φίδι χόρευε μαζί τους. Οι Ιεροί Γηραιοί κάθονταν πάνω στις μακριές ουρές τους και παρακολουθούσαν, μοιάζοντας ικανοποιημένοι. Ποτά προσφέρονταν απλόχερα σε όλους. Ακόμα και στην Όλγα έδωσαν μια ξύλινη κούπα.

Ο Οφιομαχητής ήπιε μια γουλιά απ'το ποτό του.

«Θα σας φιλοξενήσουν και σήμερα, αν θέλετε,» είπε η Σαπφώ. «Αλλά από αύριο πρέπει να φύγετε. Επειδή η Όλγα είναι εδώ, κυρίως.»

«Μπορούμε να φύγουμε τώρα,» προθυμοποιήθηκε αμέσως η Όλγα. «Δε θα ήθελα να τους κάνω να αισθάνονται άσχημα.»

Ο Γεώργιος μειδίασε προς τη μεριά της. «Η παράτολμη ταξιδιώτισσα φοβάται;» την πείραξε.

«Δε φοβάμαι! Απλά...» ανασήκωσε τους ώμους, μορφάζοντας, «αφού δεν τους αρέσω....»

«Θα μένουμε και σήμερα,» είπε ο Γεώργιος, «αν δεν έχεις πρόβλημα. Θέλω να είμαι σίγουρος πως το Γερό Φίδι είναι ευχαριστημένο εδώ.»

Η Όλγα το κοίταξε να χορεύει μαζί με μια άποδη ερπετοειδή της φυλής. «Μια χαρά μου φαίνεται εμένα.»

«Το ελπίζω.» Ο Οφιομαχητής ήπια ακόμα μια γουλιά απ'το ποτό του, παρατηρώντας τον φίλο του που, όντως, έμοιαζε να περνά καλά, να έχει ήδη αρχίσει να εγκλιματίζεται.

Την πέρασαν εκείνη την ημέρα στο χωριό των ερπετοειδών. Η γιορτή για το νέο μέλος της φυλής κράτησε ως το μεσημέρι· μετά, όλοι πήγαν να ξεκουραστούν στις καλύβες τους, εκτός από όσους φρουρούσαν – δίοδοι, από τον πρώτο ως τον τελευταίο: αυτοί ήταν οι μαχητές της φυλής. Και ο Γεώργιος αναρωτήθηκε πώς να έβλεπαν το Γερό Φίδι που ήταν, αναμφίβολα, μαχητής επίσης. Ρώτησε τη Σαπφώ ενώ βρίσκονταν ξανά μέσα στην καλύβα τους μαζί με την Όλγα. Εκείνη αποκρίθηκε ότι δεν θα υπήρχε πρόβλημα: το Γερό Φίδι θα προσαρμοζόταν στη νέα κατάσταση· θα ήταν ανάμεσα στους αρχηγούς της φυλής. Οι αρχηγοί της φυλής, εξήγησε η Σαπφώ, ήξεραν κι αυτοί να μάχονται. Ήταν οι πολέμαρχοι: εκείνοι που έκαναν τα σχέδια, που έδιναν τις διαταγές. Δε θα τους έβρισκες να φυλάνε σκοπιά. Αλλά η δουλειά του σκοπού θεωρείτο ιερή μέσα στη φυλή· κανείς δεν τη θεωρούσε κατώτερη. Ο σκοπός φυλούσε τους άλλους από τους κινδύνους ενόσω εκείνοι ξεκουράζονταν. «Όπως τώρα,» είπε η Σαπφώ.

Και μετά πρόσθεσε: «Το καινούργιο του όνομα, για τους ανθρώπους, είναι Δεινοκράτης.»

«Το όνομα του Γερού Φιδιού;»

«Ναι.»

Η Όλγα σχολίασε: «Παράξενο όνομα. Σαν εξωδιαστασιακό. Γιατί τα ονόματα των ερπετοειδών είναι έτσι; Γιατί όχι Δημήτριος, Γεώργιος, Ιωάννα, Μάρθα; Κάτι το φυσιολογικό...»

«Δεν είναι αυτά τα ονόματά μας κανονικά. Έτσι είναι μόνο για τους ανθρώπους. Τα λέμε ‘εξονόματα’.»

«Γιατί, όμως;»

«Είναι ο καλύτερος τρόπος για να καταλαβαίνετε τα πραγματικά μας ονόματα. Κι αυτό είναι το έθιμο, παντού στην Υπερυδάτια.»

«Μοιάζουν με Απολλώνια ονόματα,» είπε ο Γεώργιος στην Όλγα.

«Από τη διάσταση της Απολλώνιας;»

«Ναι. Τέτοια ονόματα έχουν κι εκεί.»

«Έχεις ταξιδέψει στην Απολλώνια;»

«Ναι, είμαι σίγουρος. Αλλά μη με ρωτήσεις τίποτα περισσότερο. Δεν θυμάμαι παρά μόνο γενικές πληροφορίες.» Και ο Οφιομαχητής κρατούσε μακριά τη δηλητηριώδη οργή του με ασπίδα τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου.

Το απόγευμα, ο Δεινοκράτης ήρθε να τους επισκεφτεί στην καλύβα όπου φιλοξενούνταν, και αγκάλιασε τον Γεώργιο, συρίζοντας, μιλώντας του στη γλώσσα των ερπετοειδών που εκείνος δεν καταλάβαινε αλλά μπορούσε να μαντέψει τι ήθελε περίπου να πει ο φίλος του: Τον αποχαιρετούσε, κι έμοιαζε ευχαριστημένος.

Η Σαπφώ είπε στον Γεώργιο: «Σ'ευχαριστεί για ό,τι έκανες για εκείνον. Μια μέρα, λέει, εύχεται να μπορεί να σε ξεπληρώσει.»

«Δεν υπάρχει λόγος. Τον είδα... σαν φυλακισμένο αδελφό μου. Μόνο να τον βοηθήσω μπορούσα.»

Η Σαπφώ μίλησε στον Δεινοκράτη, στη γλώσσα των ερπετοειδών, κι αντάλλαξαν κάποιες κουβέντες προτού τυλίξουν τις ουρές τους κι ενώσουν τα χέρια τους – και τα δύο χέρια – ένας χαιρετισμός που μόνο οι άποδες μπορούσαν να κάνουν, προφανώς.

Ύστερα, ο Δεινοκράτης πλησίασε την Όλγα, αν και λιγάκι διστακτικά. Εκείνη τον κοίταξε με γουρλωμένα μάτια. Τι σκέφτεται να κάνει; αναρωτήθηκε, νιώθοντας αμήχανη.

Ο Δεινοκράτης την αγκάλιασε, ήπια, τυλίγοντας και την ουρά του γύρω από τα πόδια της, λέγοντας κάποια λόγια που δεν της έμοιαζαν σαν τίποτα περισσότερο από συρίγματα. Η Όλγα γέλασε νευρικά, μην ξέροντας τι άλλο να κάνει. Του χτύπησε μια φορά την πλάτη με το χέρι της. «Ναι, κι εγώ χαίρομαι που σε γνώρισα,» είπε. «Λέω αλήθεια. Δεν είχα, χα-χα-χα, ξαναγνωρίσει φιδάνθρωπο από τόσο κοντά, χα-χα...»

Ο Δεινοκράτης άφησε την Όλγα από την αγκαλιά του, και η Σαπφώ τού είπε κάτι στη γλώσσα τους, κι εκείνος τής απάντησε. Ύστερα, πήγε

στην είσοδο της καλύβας κι έκανε νόημα με το χέρι του, και τρεις δίποδες ερπετοειδείς μπήκαν μεταφέροντας ξύλινους δίσκους με φαγητά και ποτά. Η μία από αυτές ήταν η ξανθιά που είχαν συναντήσει προτού φτάσουν στο χωριό. Αφού άφησαν τους δίσκους στο πάτωμα, υποκλίθηκαν μπροστά στον Οφιομαχητή και αποχώρησαν.

Η Σαπφώ είπε: «Απόψε μάς κερνά η φυλή για να μας αποχαιρετήσει. Αύριο πρέπει να φύγουμε.»

Το απόγευμα και ένα μικρό μέρος της νύχτας έμειναν μαζί με τον Δεινοκράτη στην καλύβα όπου φιλοξενούνταν, τρώγοντας από τα φαγητά, πίνοντας από τα ποτά, και καπνίζοντας τους καπνούς που τους είχαν φέρει μαζί με τα φαγητά και τα ποτά. Ο Δεινοκράτης μιλούσε στη Σαπφώ, κι εκείνη μετέφερε τα λόγια του στον Γεώργιο και την Όλγα, κι αντιστρόφως. Ο ερπετοειδής θα ξεκινούσε τη διδασκαλία του από αύριο, τους εξήγησε. Μπορεί να είχε γίνει μέλος της φυλής αλλά ήταν πολλά που δεν ήξερε και όφειλε να μάθει για να ζήσει ως σωστό γηραιό-ερπετό. Αυτό δεν έμοιαζε να τον προβληματίζει.

«Είναι ικανοποιημένος, Οφιοκυρά;» ρώτησε ο Οφιομαχητής. «Πες μου αληθινά τι νομίζεις.»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, «νομίζω πως είναι.»

Όταν ο Δεινοκράτης έφυγε από την καλύβα, η Σαπφώ και η Όλγα ξάπλωσαν για να αναπαυθούν, και κοιμήθηκε γαλήνια ακόμα και η δεύτερη, αρκετά ζαλισμένη από τους καπνούς και τα ποτά, βλέποντας όνειρα που το πρωί μπορούσε να χαρακτηρίσει μονάχα αλλόκοτα. Πώς ήταν δυνατόν, αναρωτιόταν, εκείνη να βλέπει τέτοια όνειρα;

Στον ύπνο της, η Όλγα ήταν ντυμένη με ελάχιστα ρούχα και καθόταν ανάμεσα σε ερπετοειδείς, άποδες μάλιστα, οι οποίοι είχαν τις ουρές τους τυλιγμένες φιλικά γύρω της. Και συζητούσε μαζί τους σαν να ήξερε τη γλώσσα τους! Με συρίγματα, μα την Έχιδνα! Και μετά, χόρευε μαζί τους: διαμόρφωναν με τις απίστευτα μακριές ουρές τους (ουρές πολύ πιο μακριές απ'αυτές που είχαν στην πραγματικότητα: υπερπραγματικές ουρές, ονειρικές ουρές) κύκλους και σπείρες και παράξενους λαβυρίνθους, και η Όλγα περνούσε ευέλικτα από μέσα τους, λικνίζοντας το σώμα της και γελώντας. Σε κάποια στιγμή παρατήρησε ότι ένα φίδι ήταν τυλιγμένο στο αριστερό της χέρι, απ'τον ώμο ως τον καρπό, και το κεφάλι του ήταν μες στη χούφτα της, ανάμεσα στα

δάχτυλά της. Και σύντομα είδε ότι το ίδιο συνέβαινε και στο δεξί της χέρι. Η Όλγα είχε ένα φίδι σε κάθε χέρι, και ήταν και τα δύο φιλικά – το αισθανόταν – ήταν σύμμαχοί της. Σαν την Ευθαλία του Οφιομαχητή...

Αυτά τα όνειρα η Όλγα δεν κατάλαβε πώς είχαν αρχίσει, ούτε πώς τελείωσαν. Ήταν λες και παρουσιάστηκαν μέσα από ομίχλη και χάθηκαν πάλι μέσα σε ομίχλη...

Το πρωί φοβόταν να μιλήσει γι'αυτά ακόμα και στον Γεώργιο. Θα νομίσει ότι τρελάθηκα... Έτσι, έμεινε σιωπηλή. Ίσως να του το έλεγε αργότερα. Ίσως...

Ο Οφιομαχητής, η Όλγα, και η Σαπφώ έφυγαν από το χωριό των ερπετοειδών αφού ο Πρώτος Ήλιος είχε υψωθεί στον ουρανό αλλά προτού υψωθεί κι ο Δεύτερος. Οι Ιεροί Γηραιοί τούς συνόδεψαν ως την πύλη του φυτικού τείχους, καθώς και άλλοι άποδες ερπετοειδείς: και πρώτος ανάμεσά τους ήταν ο Δεινοκράτης. Επίσης, κάποιοι δίποδες ακολουθούσαν πίσω από τους άποδες, και δίποδες ήταν αυτοί που άνοιξαν την πύλη για να βγει η ομάδα του Οφιομαχητή, κάνοντάς του μια σύντομη υπόκλιση, αντικρίζοντάς τον με δέος, τον εκλεκτό της Έχιδνας.

Τα τύμπανα χτυπούσαν ξανά, όχι με πολύ αργό ρυθμό αλλά ούτε και με πολύ γρήγορο. Σταθερά.

«Οι Ιεροί Γηραιοί σε αποχαιρετούν, Οφιομαχητή,» είπε η Σαπφώ καθώς είχαν περάσει την πύλη. «Λένε πως αισθάνονται ευλογημένοι από την επίσκεψή σου στο χωριό τους, και είσαι ευπρόσδεκτος να ξανάρθεις όποτε επιθυμείς... αν και θα προτιμούσσαν να έρθεις χωρίς ανθρώπινη γυναίκα μαζί σου.» Χαμογέλασε.

«Πες τους, Οφιοκυρά, ότι τους ευχαριστώ για τη φιλοξενία τους και για την ανεκτικότητα τους· και, κυρίως, τους ευχαριστώ που δέχτηκαν τον φίλο μου ανάμεσά τους, που του έδωσαν ένα σπίτι. Η Έχιδνα τούς βλέπει ευνοϊκά.» Ο Γεώργιος δεν ήταν σίγουρος αν θα έπρεπε να μιλάσαν ιερωμένος, γιατί τέτοιος δεν ήταν· όμως στη συγκεκριμένη περίπτωση νόμιζε ότι αυτό ταίριαζε – και μόνο στη συγκεκριμένη περίπτωση.

Η Σαπφώ μετέφερε τα λόγια του στους Ιερούς Γηραιούς, κι εκείνοι έκαναν μια σύντομη υπόκλιση προς τον Γεώργιο, ξαφνιάζοντάς τον.

Ύστερα, ο Οφιομαχητής, η Σαπφώ, και η Όλγα άφησαν πίσω τους το χωριό των ερπετοειδών. Στο χέρι της δεύτερης ήταν το ραβδί της με τα τυλιγμένα ερπετά επάνω, και σύντομα παρουσιάστηκε κι ο Σύντροφος για να έρθει να βαδίζει πλάι της, ξεπροβάλλοντας μέσα από τα έλη σαν στοιχειό του υγροτόπου.

Ταξίδεψαν ολόκληρη εκείνη την ημέρα, ενώ η Σαπφώ μάθαινε στον Γεώργιο μυστικά της χλωρίδας των Στενότοπων, και η Όλγα βαριόταν, μην καταλαβαίνοντάς τους περισσότερο απ'ό,τι θα τους καταλάβαινε αν μιλούσαν με συρίγματα όπως οι ερπετοειδείς. Στο νου της ήταν, συχνά, τα αλλόκοτα όνειρά της: Να κουβεντιάζει με φιδανθρώπους σαν φίλη... να χορεύει με άποδες οι οποίοι είχαν εξωπραγματικά μακριές ουρές... να έχει φίδια επάνω στα χέρια της... εκείνη. Εκείνη!... Μα την Έχιδνα, ήταν εξωφρενικά όλ' αυτά! Και το ακόμα πιο εξωφρενικό ήταν πως δεν θυμόταν μες στα όνειρα να νιώθει τρομαγμένη, σαν τα πάντα να ήταν φυσιολογικά!

Έφτασαν στο σπίτι της Σαπφώς όταν είχε νυχτώσει, και η ερπετοειδής τούς φιλοξένησε ξανά, ενώ ο Σύντροφος έμεινε έξω: εξαφανίστηκε μες στα έλη όπως είχε εμφανιστεί. Όταν η Σαπφώ έφυγε και τους άφησε μόνους για να αναπαυθούν, η Όλγα αναρωτήθηκε αν όφειλε να πει στον Γεώργιο για τα όνειρά της. Αλλά ήταν πολύ κουρασμένη απόψε. Αύριο ίσως, αποφάσισε. Αύριο.

Ούτε το πρωί, όμως, του είπε τίποτα, γιατί έπρεπε να αναχωρήσουν. Και έφυγαν οι δυο τους· η Σαπφώ δεν τους συνόδεψε αυτή τη φορά. Ρώτησε μόνο τον Γεώργιο αν ήταν σίγουρος πως μπορούσε να επιστρέψει στον Ναό της Έχιδνας, κι εκείνος αποκρίθηκε ότι, ναι, ήταν σίγουρος, είχε καταλάβει τα σημάδια που όφειλε να ακολουθήσει.

Τώρα, καθώς οδοιπορούσαν μες στους Στενότοπους, η Όλγα τον ρώτησε: «Της είπες αλήθεια, έτσι;»

«Τι;»

«Εννοώ, μπορείς όντως να μας οδηγήσεις στον Ναό. Σωστά; Δε θα χαθούμε...» Ο βάλτος έμοιαζε απειλητικός γύρω της, και η μέρα ήταν μουντή, οι ήλιοι κρυμμένοι πίσω από πυκνά σύννεφα. Το κρύο ήταν δυνατό, και η υγρασία ακόμα χειρότερη εδώ, στους Στενότοπους. Η Όλγα αισθανόταν τα κόκαλά της να πονάνε – και δεν είμαι ακόμα τόσο γριά, γαμώτο!

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος, «δεν πρόκειται να χαθούμε. Δεν είναι δύσκολο ν'ακολουθήσεις τα σημάδια. Δεν την άκουγες τόσες ώρες που μου μιλούσε;»

«Δεν καταλάβαινα τίποτα,» παραδέχτηκε η Όλγα, αν και η αλήθεια ήταν πως δεν ήθελε να δώσει πολλή σημασία· και ο βαλτότοπος την κρατούσε ούτως ή άλλως αρκετά αποπροσανατολισμένη.

Ο Οφιομαχητής δεν έκανε κανένα σχόλιο. Συνέχισε απλώς να βαδίζει παρατηρώντας τα σημάδια στη χλωρίδα τα οποία τον είχε μάθει η Σαπφώ. Η Ευθαλία ήταν απλωμένη στους ώμους του, κοιτάζοντας τριγύρω και τινάζοντας κάπου-κάπου τη γλώσσα της.

Το μεσημέρι, όταν σταμάτησαν σε μια στέρεα νησίδα για να ξεκουραστούν κάτω από κάτι μεγάλες πέτρες τυλιγμένες με μούσκλια, η Όλγα αποφάσισε να μιλήσει στον Γεώργιο.

«Είδα ένα όνειρο προχτές, όταν ήμασταν στο χωριό των ερπετοειδών.»

Ο Οφιομαχητής είχε μόλις ανάψει φωτιά, και η Ευθαλία ήταν κουλουριασμένη κοντά της. «Τι όνειρο;»

Η Όλγα τού είπε.

Ο Γεώργιος, γι'ακόμα μια φορά, δεν έκανε κανένα σχόλιο καθώς έβγαζε αποξηραμένους καρπούς από τον σάκο του για να φάνε. Καρπούς που η Σαπφώ τού είχε δώσει.

«Τι;» ρώτησε η Όλγα. «Δεν έχεις τίποτα να πεις;»

«Δεν είμαι ιερωμένος της Έχιδνας, Όλγα. Αν νομίζεις ότι το όνειρό σου είχε κάποια ιδιαίτερη σημασία, ίσως θα έπρεπε να μιλήσεις στους ιερείς, τώρα που θα πάμε στον Ναό.»

Εκείνη κούνησε αμέσως το κεφάλι, αρνητικά. Και μόνο η ιδέα την τρόμαζε. «Όχι. Και, σε παρακαλώ, ούτε εσύ να μην τους πεις τίποτα!»

«Μην ανησυχείς γι'αυτό,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος. «Είναι δική σου υποθήκη, όχι δική μου.»

Τα λόγια του την ηρέμησαν. Δάγκωσε έναν αποξηραμένο καρπό, μάσησε, κατάπιε. Ήπιε μια γουλιά από το κρασί στο φλασκί της – κρασί των στενών τόπων, που τους είχε δώσει η Σαπφώ προτού φύγουν από το σπίτι της. («Μας υποχρεώνεις συνεχώς, Οφιοκυρά,» της είχε πει ο Οφιομαχητής· κι εκείνη είχε αποκριθεί: «Πώς θα μπορούσα να κάνω

κάτι λιγότερο όταν η Μεγάλη Κυρά μου στέλνει έναν που έχει ξεχωρίσει ανάμεσα στους ανθρώπους;»)

«Τι νομίζεις, όμως, ότι θα μπορούσε να σημαίνει;» ρώτησε η Όλγα. «Γιατί να δω τέτοια πράγματα; Δεν... δεν είμαι καμιά... καμιά ιέρεια της Έχιδνας.» Αισθάνθηκε τις τρίχες της να ορθώνονται και μόνο που το έλεγε.

«Είχες επηρεαστεί από τη γιορτή στο χωριό. Ή ίσως κατά βάθος να ήθελες να χορέψεις μαζί τους.»

Η Όλγα τον ατένισε ανέκφραστα. «Με δουλεύεις, έτσι;»

«Δεν ξέρω. Μπορεί. Ίσως νάχεις αρχίσει να συμπαθείς τους ερπετοειδείς, Όλγα, περισσότερο απ'ό,τι νομίζεις.»

«Δεν το νομίζω καθόλου.»

Ο Οφιομαχητής ανασήκωσε τους ώμους. «Μόνο ένα πράγμα μπορώ να σκεφτώ το οποίο ίσως να σε διαφώτιζε.»

Η Όλγα τον περίμενε να συνεχίσει.

«Το προφητοβότανο.»

«Τι είν' αυτό;»

«Σε κάνει να θυμάσαι πολύ έντονα τα όνειρά σου και να μπορείς να βγάλεις κάποιο νόημα από αυτά. Δεν ξέρω, όμως, αν το νόημα που βγάζουν όλοι έχει πραγματικά κανένα... νόημα.»

Η Όλγα κούνησε το κεφάλι ξανά. «Άσ' το καλύτερα...» Δάγκωσε λίγο από τον αποξηραμένο καρπό της. Μετά ρώτησε: «Ξέρεις πού μπορεί να βρεθεί αυτό το βοτάνι;»

«Ναι.»

«Υπάρχει εδώ, στους Στενότοπους;»

«Υπάρχει το είδα. Βασικά, δεν είναι ένα φυτό μόνο. Απλά το λένε 'προφητοβότανο' ως σκεύασμα. Είναι ένα μίγμα τριών φυτών ουσιαστικά.

»Σ' ενδιαφέρει;»

«Όχι,» είπε η Όλγα, και ήπια κρασί των στενών τόπων. «Καλύτερα να πάρω κάτι για να ξεχάσω αυτό το όνειρο, όχι για να το θυμάμαι πιο έντονα.»

2

Ποιος θα το φανταζόταν ότι ο Ξέμπαρκος είναι ιερέας; Όχι εγώ, πάντως. Ή, μάλλον, εντάξει, δεν είναι πια ιερέας ακριβώς, αλλά κάποτε ήταν, κι αυτό είναι παράξενο από μόνο του. Ο Ξέμπαρκος, παλιότερα, ήταν ιερωμένος του Άτλαντα (μας είπαν η Μάρθα κι ο Κοσμάς), του γιγάντιου χταποδιού με τα δώδεκα πλοκάμια, του θεού-προστάτη του εμπορίου και του χρήματος. Αλλά τον αφόρισαν για κάποιο λόγο (κλοπές, μάλλον), τον έδιωξαν κακήν-κακώς απ'το ιερατείο των Τριών Πόλεων της Ουράς, και ο Ξέμπαρκος κατέληξε πρώτα ναύτης σ'ένα πλοίο και μετά εδώ, στη Σαλντέρια... Ξέμπαρκος. Το κανονικό του όνομα ήταν Ευτύχιος, όμως, επειδή όλοι είχαν αρχίσει να τον φωνάζουν «Ευτύχιος ο Δυστύχιος», τους ανάγκασε με πονηριές να τον λένε Ξέμπαρκο απλώς: και τώρα οι πάντες έτσι τον αποκαλούσαν· πολλοί δεν ήξεραν καν ποιο ήταν το πραγματικό του όνομα.

«Δεν ακούγεται και πολύ αξιόπιστος,» παρατήρησε η Διονυσία – μια από τις λίγες φορές που είχε μιλήσει από τότε που ήρθαμε στη Σαλντέρια (από χτες το απόγευμα, δηλαδή – αλλά, μα την Έχιδνα, θα νόμιζες ότι έχει περάσει κάνας μήνας!), γιατί τούτο το θέμα την ενδιέφερε πολύ: ήταν για να φύγουμε από την πόλη.

«Θα σας εξυπηρετήσει,» αποκρίθηκε η Μάρθα. «Ξέρει πολλά μέρη. Θα σας πει ποιο είναι το καλύτερο για να πάτε να πάρετε ένα όχημα.»

«Να το κλέψουμε, θες να πεις...»

«Οι βιαστικοί άνθρωποι δεν ωφελεί νάχουν προτιμήσεις.» Ακόμα μας κρατούσε μούρη που είχαμε αποφασίσει να φύγουμε. Θα ήθελε να μείνουμε εδώ, στη Σαλντέρια, να πολεμήσουμε μαζί τους. Ή, τουλάχιστον, εγώ.

Αλλά αυτό δεν γίνεται. Πρέπει να πάμε τον Αρσένιο στη Φαρμακερή Βασίλισσα, στο κρυφό άντρο των Τέκνων.

Και τώρα πλησιάζουμε – εγώ, η Λουκία (κι ο γάτος της), η Διονυσία, ο Αρσένιος, η Ερασμία, ο Νηρέας, ο Νικόλαος, κι ο Λεωνίδας – το μέρος

όπου η Μάρθα κι ο Κοσμάς μάς είπαν ότι μπορούμε να βρούμε τον Ξέμπαρκο. Είναι ένα ερείπιο ανάμεσα σε τρεις πολυκατοικίες της Γλυκώνυμης που μοιάζει να γέρνουν κουρασμένα. Το ερείπιο ενός παλιού ναού του Άτλαντα. Δε θα το καταλάβαινες ότι κάποτε ήταν ναός αν δεν το ήξερες. Εκτός αν ζύγωνες αρκετά, όπως εμείς, κι έβλεπες τα ιερατικά λαξεύματα στους τοίχους: χταπόδια και νομίσματα· νομίσματα με χταπόδια επάνω· πλοκάμια, μπλεγμένα και μη, κουλουριασμένα και τεντωμένα.

«Ένας αφορισμένος ιερέας δεν μπορεί νάναι άτομο άξιο εμπιστοσύνης,» είπε η Διονυσία παρά τις διαβεβαιώσεις της Μάρθας, ενώ ήμασταν ακόμα στον Σωσμένο.

«Γιατί όχι;» είπε ο Νηρέας, μορφάζοντας. «Κι ο Αλέξανδρος ο Γηραιός αφορισμένος είναι – υποτίθεται – από τη δήθεν ‘επίσημη θρησκεία’ της Έχιδνας.»

Ο Αλέξανδρος ο Γηραιός; σκέφτηκα. Αφορισμένος ιερέας; Η παλιά μου φίλη η Πράσινη Κρίνη δεν μου το είχε αναφέρει αυτό... Αλλά τότε δεν ήταν ώρα για να κάνω ερωτήσεις στον Νηρέα και τους άλλους, οπότε έμεινα σιωπηλός σχετικά με το θέμα.

Πλησιάζω τώρα την είσοδο του Ερειπίου των Χταποδιών, όπως λένε αυτό τον παλιό Ναό του Άτλαντα στη Γλυκώνυμη. Όταν ήμουν κουρσάρος στην Ιχθυδάτια τον είχα ξανακούσει, νομίζω, μα δεν είχα δώσει σημασία. Και μάλλον τότε δεν ήταν κατοικημένος.

Υψώνω τη γροθιά μου και χτυπάω την ξύλινη πόρτα – για να κάνω ήχο, όχι για να τη σπάσω. ΤΑΚ ΤΑΚ, ΤΑΚ! «Τον Ξέμπαρκο ψάχνω!» φωνάζω. «Με ξέρει. Πριν από καμιά ώρα ήμασταν μαζί.» Ο Δεύτερος Ήλιος δεν έχει ανατείλει ακόμα· είναι πολύ πρωί.

Μας ανοίγουν. Μας βάζουν σ’ένα δωμάτιο που παλιά πρέπει να ήταν ο σηκός του Ναού αλλά τώρα μοιάζει με κάτι ανάμεσα σε σηκό και λημέρι κλεφτών. Πράγματα είναι αποδώ κι αποκεί· το άγαλμα ενός μεγάλου χταποδιού βρίσκεται στο κέντρο του χώρου, αλλά είναι σπασμένο, λείπουν πλοκάμια, κι επάνω του γκράφιτι είναι ζωγραφισμένα, αρκετά από τα οποία αξιοσημείωτα χυδαία. Οι άνθρωποι γύρω μας, όμως, δεν θυμίζουν κάτι ανάμεσα σε ιερείς και κλέφτες· θυμίζουν απλά κλέφτες. Κι ο Ξέμπαρκος ξεπροβάλει ανάμεσά τους.

«Ο Οφιομαχητής στο φτωχικό μας!» αναφωνεί. «Μαλάκες, σας τόλεγα, δε σας τόλεγα; Γνώρισα τον Οφιομαχητή. Ορίστε: είναι μπροστά σας, ρε πούστηδες, τώρα!» Με δείχνει με το χέρι του, κοντός, λιγνός, λευκόδερμος, μελαχρινός, με μαλλιά όλο ουρές που φαίνεται νάχει να τα χτενίσει κάνα μήνα.

Με κοιτάζουν καλά-καλά.

Τους αγνωώ. «Χρειάζομαι μια εξυπηρέτηση,» λέω στον Ξέμπαρκο.

Το βλέμμα του γίνεται ξαφνικά καχύποπτο.

«Μια πληροφορία, βασικά,» εξηγώ.

«Για πες.» Βαδίζει προς τη μεριά μου, ντυμένος διαφορετικά από πριν, με μια μακριά, βαριά ρόμπα και παντόφλες. Μάλλον ξεκουραζόταν ύστερα από τις συμπλοκές – και δικαιολογημένα. Είναι σχεδόν αστείος μ'αυτά τα ρούχα μέσα σε τούτο το μέρος.

«Θέλουμε να βρούμε ένα όχημα, και η Μάρθα μάς είπε ότι μπορείς να μας κατευθύνεις προς κάποιο γκαράζ.»

«Για να το ψαρέψετε, εννοείς;»

«Τα λεφτά μας δεν επαρκούν για να το αγοράσουμε.»

«Τι να το κάνετε, με το συμπάθιο; Δεν έχουν αρκετά οχήματα τα Τέκνα και οι-;»

«Το θέλουμε για δική μας δουλειά.»

«Τι δουλειά, με το συμπάθιο;»

Θα μπορούσα να του πω ψέματα, ή να του πω ξανά Δική μας δουλειά με έμφαση στο δική μας· όμως του απαντώ: «Θα φύγουμε από τη Σαλντέρια.»

«Με κοροϊδεύεις;»

«Δεν είχαμε έρθει εδώ για να μείνουμε· απλά έτυχε να μπλέξουμε με την επανάστασή σας. Η Μάρθα είπε ότι ξέρεις μέρη που μπορούμε να ψαρέψουμε όχημα...»

Ο Ξέμπαρκος νεύει. «Ξέρω,» λέει, και μου δίνει κατευθύνσεις προς ένα γκαράζ που ισχυρίζεται ότι αποκλείεται να το φυλάνε, ειδικά τώρα, μ'αυτά που συμβαίνουν στην πόλη. «Αλλά θα μπορείς να ενεργοποιήσεις το όχημα; Κανείς δεν αφήνει εκεί όχημα ξεκλείδωτο.»

Η αλήθεια είναι πως δεν είμαι σίγουρος ότι θα τα καταφέρω. «Θα προσπαθήσω.»

«Κατάλαβα...» Ο Ξέμπαρκος στρέφεται σ'έναν από τους ανθρώπους του. «Ιωάννη, θα πας μαζί τους να το ξεκλειδώσεις;»

Ο άντρας – κοντός σαν τον Ξέμπαρκο αλλά καφετόδερμος – γνέφει καταφατικά. «Ό,τι πεις εσύ, Σεβάσμιε.»

Ο Ξέμπαρκος μάς λέει: «Ο Ιωάννης θα σας το ενεργοποιήσει τ'όχημα χωρίς πρόβλημα – δώρο από μένα. Δεν τον λένε για πλάκα 'ο Ξεκλειδωτής'. Τα πάντα τ'ανοίγει, ο διάλογος του Λοκράθου.»

«Τα πάντα,» επιβεβαιώνει, πολύ σοβαρά, ο ίδιος ο Ιωάννης ο Ξεκλειδωτής.

Έτσι, ευχαριστώντας τον Ξέμπαρκο, φεύγουμε απ'το Ερείπιο των Χταποδιών και βαδίζουμε ξανά μες στη Γλυκώνυμη έχοντας τώρα και τον Ξεκλειδωτή μαζί μας. Οι δρόμοι έχουν λίγο περισσότερη κίνηση απ'ό,τι χτες βράδυ. Κυκλοφορούν οι ύποπτες φυσιογνωμίες που θυμάμαι από παλιά, καθώς ο Πρώτος Ήλιος σκαρφαλώνει στον ουρανό και έχει αρχίσει να έρχεται και κάποιο φως από τον Δεύτερο, που σταθερά τον ακολουθεί.

Φτάνουμε σ'ένα γκαράζ που πιο πολύ μάντρα θυμίζει. Τα οχήματα που είναι σταθμευμένα εδώ δεν είναι κι απ'τα καλύτερα που μπορείς να βρεις· ορισμένα, μάλιστα, θα τα έλεγες σαράβαλα. Κανείς άλλος εκτός από εμάς δεν φαίνεται τριγύρω, και ούτε φύλακας υπάρχει. Περνάμε την ανοιχτή πύλη και μπαίνουμε κάτω απ'το υπόστεγο που είναι από παλιό ύφασμα και τρύπιο αποδώ κι αποκεί.

Διαλέγω ένα τετράκυκλο φορτηγάκι που σίγουρα θα μας χωρά άνετα και δεν μοιάζει και τόσο χάλια όσο άλλα τροχοφόρα στο γκαράζ. «Αυτό,» λέω.

«Τ'ανοίγω.» Ο Ιωάννης βγάζει ένα εργαλείο μέσα απ'την καπαρντίνα του και κάνει να σκύψει μπροστά στην κλειδαριά της πόρτας.

Τον πιάνω απ'τον ώμο. «Μετά θα μπορούμε και να την ξανακλειδώσουμε;»

«Ε όχι, ρε φίλε. Θες το κλειδί για να την ξανακλειδώσεις.»

«Μη μπαίνεις στον κόπο, τότε.» Πιάνω τη χειρολαβή και τραβάω την πόρτα, σπάζοντας την κλειδαριά.

Ο Ιωάννης με κοιτάζει με γουρλωμένα μάτια. «Ε όχι, ρε πούστη... Άμα μου τόλεγαν δε θα το πίστευα. Τέλος πάντων. Κάτσε να το ενεργοποιήσω το εργαλείο.» Ανεβαίνει στη θέση του οδηγού κι αρχίζει να

σκαλίζει, ενώ εγώ πηγαίνω και στις άλλες πόρτες του οχήματος για να τις ανοίξω κι αυτές. Οι σύντροφοί μου επιβιβάζονται.

«Σύνεργα...» παρατηρεί ο Λεωνίδας σηκώνοντας το καπάκι ενός από τα κουτιά μες στο φορτηγάκι. Περιέχει πράγματα που θα ήταν χρήσιμα σε μηχανικούς.

Η μηχανή του οχήματός μας μουγκρίζει ξαφνικά. «Έτοιμο!» λέει ο Ιωάννης ο Ξεκλειδωτής. «Βλέπεις αυτά εδώ τα καλώδια, Οφιομαχητή;» Μου τα δείχνει πλάι στο τιμόνι. «Άμα θες να το απενεργοποιήσεις τράβηξέ τα, να μην αγκαλιάζονται πλέον. Κι άμα θες να το ξαναενεργοποιήσεις, ένωσέ τα πάλι.»

«Σ'ευχαριστούμε,» του λέω.

«Τίποτα. Καλό δρόμο.» Ο Ιωάννης πηδά έξω απ'το όχημα και φεύγει απ'το γκαράζ τρέχοντας σαν κλέφτης.

«Θα οδηγήσω εγώ,» λέει η Ερασμία, και κάθεται στο τιμόνι.

«Ξέρεις να οδηγείς;» τη ρωτά η Διονυσία.

Η Ερασμία δεν της απαντά.

Ο Αρσένιος γελά με το ξερό του γέλιο. «Η αδελφή μου είναι... καχύποπτη με τους πάντες.» Τα τυφλά μάτια του ατενίζουν το αριστερό τοίχωμα του μικρού κλειστού φορτηγού. Η Ευθαλία είναι κρυμμένη μες στο μανίκι του, αλλά έχει βγάλει το κεφάλι της κοιτάζοντας τριγύρω.

Η Διονυσία αγνοεί τον αδελφό της.

Η Ερασμία βάζει τους τροχούς μας σε κίνηση ενώ γυρίζει το τιμόνι, και βγαίνουμε από το γκαράζ. Κάθομαι δίπλα της, στη θέση του συνοδηγού.

Διασχίζουμε τους δρόμους της Γλυκώνυμης και μπαίνουμε στους δρόμους της Βοερής, που κι εδώ τώρα έχει περισσότερη κίνηση απ'ό,τι χτες βράδυ, αλλά όχι την κίνηση που θυμάμαι παλιά. Ετούτη είναι η κεντρικότερη συνοικία της Σαλντέρια: όλο καταστήματα και εμπόριο, εκτός από εργοστάσια και βιομηχανίες.

Από τ'ανατολικά, ενώ είμαστε ακόμα μες στη Βοερή, ακούμε φασαρία – ιαχές, κρότους. Κάποια συμπλοκή γίνεται πάλι. Η Σαλντέρια έχει γεμίσει στασιαστές. Αναρωτιέμαι αν ανάμεσά τους είναι και κάποιοι απ'αυτούς που πολεμούσαν μαζί μας απόψε. Μάλλον όχι. Θα είναι κουρασμένοι, αν μη τι άλλο.

Και οι σύντροφοί μου είναι κουρασμένοι: το βλέπω τώρα καθώς τους κοιτάζω απ'τον βρόμικο καθρέφτη του οχήματος, να κάθονται στην πίσω μεριά, ο ένας δίπλα στον άλλο κι ο Ακατάλυτος ανάμεσά τους. Η Λουκία κι ο Νικόλαος δεν φοράνε πλέον τις οργανικές στολές τους, γιατί κι αυτές σε εξαντλούν αν τις φοράς συνέχεια. Ακόμα και η Διονυσία κι ο Νηρέας μοιάζουν αποκαμωμένοι, παρότι δεν συμμετείχαν στις συμπλοκές – αλλά, βέβαια, έμειναν άυπνοι όλη νύχτα. Τον Αρσένιο δεν μπορείς να τον κρίνεις.

Η Ερασμία, που οδηγεί καθισμένη δίπλα μου, δεν φαίνεται κουρασμένη, πράγμα που μάλλον οφείλεται στα νεύρα της.

Εγώ δεν αισθάνομαι κόπωση, πράγμα που οφείλεται στην υπερφυσική δύναμη της Έχιδνας που καίει εντός μου. Κανονικά, εγώ θα έπρεπε να οδηγώ, αλλά αφού η Ερασμία επέμενε.... Επιπλέον, αν τύχει η Σιλοάρνη και μας στραβοκοιτάξει θέλω να μπορώ να πολεμήσω, όχι νάχω ένα τιμόνι στα χέρια.

Και, ακούγοντας τώρα τις φασαρίες από τ'ανατολικά, μέσα από τους δρόμους της Βοερής, τραβάω το βελονοβόλο από μια απ'τις εσωτερικές τσέπες της κάπας μου. Για να το έχω έτοιμο.

Δεν συναντάμε, όμως, κανέναν κίνδυνο στη Βοερή και σύντομα βγαίνουμε από τη νότια μεριά της, μπαίνοντας στη Χαμηλόδρομη, σε οδούς φανερά τλαιπωρημένες από τις πρόσφατες συγκρούσεις, γεμάτες συντρίμια. Και ακόμα και πτώματα είναι πεσμένα αποδώ κι αποκεί. Η Ερασμία αποφεύγει εμπόδια καθώς οδηγεί, ενώ σε κάποιες στιγμές πατά νεκρούς.

Φτάνουμε στη Νότια Πύλη, και τη βρίσκουμε υπό πολιορκία ξανά. Αλλά τώρα όχι από τους Ηρμάντιους, ούτε από τη Φρουρά της Σαλντέρια.

Από δημοσιογράφους.

Το καταλαβαίνεις ότι είναι τέτοιοι γιατί έχουν στήσει μεγάλους τηλεοπτικούς πομπούς για να τραβάνε εικόνα, ζωντανά. Όλα όσα συμβαίνουν τώρα στη Νότια Πύλη προβάλλονται από εκατοντάδες οθόνες μέσα στη Σαλντέρια. Οι τηλεοπτικοί σταθμοί της πόλης είναι, φυσικά, ελεγχόμενοι από τους Έχοντες, και βρίσκονται κι οι δύο εδώ: βλέπω τα σήματά τους επάνω στους στημένους πομπούς και στα φορτηγάκια.

Το Κανάλι Ένα και το Κανάλι Δύο (όχι και τόσο πρωτότυπα και δημιουργικά ονόματα, ομολογουμένως).

Οι στασιαστές δεν επιχειρούν να χτυπήσουν τους δημοσιογράφους. Ο Ζαχαρίας στέκεται μπροστά από την πύλη και μιλά με δύο από αυτούς, ενώ οι τηλεοπτικοί πομποί είναι στραμμένοι στη μεριά του. Δίπλα του βρίσκεται η Ευγενία, η Έκτη Οχιά της Σαλντέρια, καφετόδερμη, γαλανομάλλα, με όψη σαν κακό σκυλί. Ο Ζαχαρίας δείχνει να είναι ο πιο κοινωνικός· εκείνη μοιάζει νάναι έτοιμη να δαγκώσει κανένα δημοσιογράφο – ή, μάλλον, και τους δύο κατά προτίμηση.

«Γαμώ την πουτάνα μου,» λέει η Ερασμία (που δεν νομίζω ότι την έχω ξανακούσει να μιλά έτσι) καθώς πατά το φρένο του μικρού φορτηγού μας σταματώντας τους μεταλλικούς τροχούς μ'ένα έντονο τρίζιμο επάνω στο πλακόστρωτο.

Κάποιοι από τις ομάδες των δημοσιογράφων στρέφονται προς τη μεριά μας. Οι στασιαστές στην πύλη – στις επάλξεις, στο φυλάκιο – μας ατενίζουν με καχυποψία. Ένα πυροβόλο κανόνι και μια γιγαντοβαλλίστρα μάς σημαδεύουν, καθώς και πολλά μικρότερα τηλέμαχα όπλα. Δεν έχουν καταλάβει ότι είμαστε εμείς, και φοβούνται μήπως γίνεται κάποιο κόλπο.

Για να μην έχουμε κάνα κακό προηγούμενο, ανοίγω την πόρτα πλάι μου (που η κλειδαριά της είναι σπασμένη, όπως κι οι άλλες που «ξεκλείδωσα»), σηκώνομαι από το κάθισμα, και γνέφω στους στασιαστές. Χωρίς να φοράω την κουκούλα της κάπας μου. Θέλω να με δουν καλά. Δεν είναι εύκολο να με μπερδέψουν με άλλον. Κατάμαυρος, πρασινομάλλης. Μόνο ένας μπορεί να είναι.

Και, όντως, ακούω τις φωνές τους νάρχονται ως εδώ: Ο Οφιομαχητής... Ο Οφιομαχητής... Υψώνουν γροθιές, υψώνουν όπλα στον αέρα. Με χαιρετάνε.

Οι καταραμένες ομάδες των δημοσιογράφων με κοιτάζουν καλά-καλά.

«Δε μ'αρέσει η παρουσία αυτών των σκυλιών των Εχόντων, Οφιομαχητή,» λέει ο Λεωνίδας από πίσω.

Κάθομαι πάλι στη θέση μου κλείνοντας τη σπασμένη πόρτα. «Δε θα μείνουμε για να τους μιλήσουμε,» αποκρίνομαι στον Λεωνίδα ρίχνοντας του μια ματιά απ'τον καθρέφτη. Μοιάζει έτοιμος να πέσει στη

μάχη ξανά, παρά την κούρασή του. Οι υπόλοιποι στην πίσω μεριά του οχήματος είναι επίσης τσιτωμένοι. Εκτός από τον Αρσένιο.

Ο οποίος λέει, ξερά: «Μη μου πείτε – πάλι η κακιά τύχη της Σιλοάρνης;»

«Δημοσιογράφοι,» τον πληροφορεί η Διονυσία.

«Τι;»

Λέω στην Ερασμία: «Πήγαινε προς την πύλη.»

«Σίγουρος;»

«Έχεις καμιά καλύτερη ιδέα;»

Πατάει το πετάλι ξανά, και οι τροχοί μας μπαίνουν σε κίνηση. Ζυγώνουμε τη Νότια Πύλη της Σαλντέρια, που είναι κλειστή. Στασιαστές βγαίνουν απ'το φυλάκιο. Ο Ζαχαρίας και η Ευγενία στρέφονται να μας κοιτάζουν. Το ίδιο και οι δύο δημοσιογράφοι που τους μιλάνε (που μιλάνε στον Ζαχαρία, βασικά).

«Ανοίξτε την πύλη!» φωνάζω απ'το παράθυρο πλάι μου. «Ανοίξτε μας!»

«Τι συμβαίνει;» ρωτά η Ευανθία, η Όγδοη Οχιά της Σαλντέρια, έχοντας μόλις βγει απ'το φυλάκιο, πρασινόδερμη σαν ερπετοειδής, ξανθιά, γεροδεμένη.

«Πρέπει να περάσουμε,» της λέω. «Ανοίξτε την πύλη!»

Ο ένας από τους δύο δημοσιογράφους μού μιλά: «Συγγνώμη, κύριε, είστε αυτός που λένε 'Οφιομαχητή';»

Τον αγνωώ, κρατώντας μακριά την οργή μου με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. «Ανοίξτε την πύλη!» φωνάζω. «Ζαχαρία, πρέπει να βγούμε! Θα σου εξηγήσει η Μάρθα, μετά.»

Ο Ζαχαρίας μού γνέφει με το κεφάλι, και μετά γνέφει με το χέρι στους άλλους στασιαστές. «Τον ακούσατε, ρε! Ανοίξτε την πύλη!»

«Είστε ο Οφιομαχητής, δεν είστε;» επιμένει εκείνος ο δημοσιογράφος.

Η Ευγενία τον σπρώχνει ξαφνικά από τον ώμο. «Κάνε στη μπάντα, ρε λεχρίτη! Λακέ!»

Ο άντρας παραπατά κι ο συνάδελφός του τον πιάνει για να μην πέσει. Φωνές αντηχούν απ'τις επάλξεις της Νότιας Πύλης: Ρουφιάνοι των Εχόντων δημοσιογράφοι! Πουλημένοι δημοσιογράφοι! Πουλημένοι! Μακριά πουλημένοι! Μακριά λακέδες! Μακριά!

Η πύλη ανοίγει μπροστά μας. Τα μεταλλικά φύλλα της γλιστράνε προς τα δεξιά και προς τ'αριστερά, κρύβονται μες στα τείχη· το κιγκλίδωμα σηκώνεται, εξαφανίζεται κι αυτό.

Η Ερασμία πατά το πετάλι ξανά. Μας περνά κάτω απ'τη μεγάλη αψίδα, ενώ στασιαστές μάς χαιρετάνε με φωνές και υψώματα όπλων και χειρών. Αναρωτιέμαι αν θα το έκαναν αυτό γνωρίζοντας ότι φεύγουμε από την πόλη, ότι τους εγκαταλείπουμε.

Δεν αισθάνομαι καλά που τους εγκαταλείπω, είναι η αλήθεια. Αισθάνομαι λιγάκι σαν προδότης, γιατί πριν από μερικές ώρες πολεμούσα μαζί τους κατά των καθαρμάτων του Αρχέγονου Όφεως και των μισμάτων των Εχόντων. Όμως θα ήμουν ακόμα μεγαλύτερος προδότης αν εγκατέλειπα τη Διονυσία και τον Αρσένιο, ή αν τους ανάγκαζα να μείνουν εδώ, μέσα σε μια πόλη που βρίσκεται σε κατάσταση επανάστασης, έτοιμη να διαλυθεί.

Η Ερασμία οδηγεί τώρα επάνω στη δημοσιά νότια της Σαλντέρια, περνώντας γρήγορα από τα περίχωρά της. Δε συναντάμε καμιά αντίσταση αλλά, ύστερα από κανένα δεκάλεπτο, ακούμε έναν θόρυβο από τον ουρανό.

Ελικόπτερο.

Κοιτάζω απ'το παράθυρο και βλέπω το αεροσκάφος να περνά από πάνω μας και να πετά προς τα ανατολικά. Το ατενίζω με τα κιάλια μου (αυτά που πήρα απ'το παλιό άντρο των Αγενών) και παρατηρώ πως δεν είναι κανένα τυχαίο ελικόπτερο: έχει στο πλάι του ζωγραφισμένο τον Οφιογενή.

«Για λίγο,» λέει η Ερασμία, «νόμιζα ότι ερχόταν για εμάς... Το είδες καλά; Ήταν της Φρουράς της Σαλντέρια; Ήταν των Ηρμάντιων;»

«Των Ηρμάντιων ήταν,» αποκρίνομαι, συλλογισμένος: γιατί δεν νομίζω πως είναι συμπτωματικό που το ελικόπτερο πετούσε ανατολικά.

Κάπου προς τα ανατολικά βρίσκεται ο υπόλοιπος στρατός των Ηρμάντιων. Η Ορδή των Όφεων. Έχουν πάει να πολεμήσουν τη Μελκάρνια. Θεωρούν απειλή, και εχθρό τους, την Επικράτεια της Μελκάρνια που εξαπλώνεται επάνω στην Ιχθυδάτια.

«Να είστε έτοιμοι,» λέω στους συντρόφους μου.

«Έφυγε, δεν έφυγε, το μιάσμα;» ρωτά ο Νικόλαος.

«Ναι, έφυγε, αλλά—»

«—ίσως πηγαίνει να ειδοποιήσει τους άλλους Ηρμάντιους,» με διακόπτει η Ερασμία χωρίς να με κοιτάζει, κοιτάζοντας τον δρόμο μονάχα.

«Αυτό φοβάμαι κι εγώ,» λέω. Και τραβάω από μια από τις εσωτερικές τσέπες της κάπας μου έναν χάρτη της Ιχθυδάτιας. Αν σκοπεύουν να χτυπήσουν την Επικράτεια της Μελκάρνια, οι Ηρμάντιοι θα έχουν πάει ή βορειοανατολικά, προς τη μεριά της Κυρτόπολης και από το πλάι της Ράχης του Ιχθύος, ή ευθεία ανατολικά, νότια της Ράχης και προς το πέραςμα που διασχίζει τα βουνά και τώρα ελέγχεται από την Κόρη της Μελκάρνια, όπως και η Ωλμπέρκνη στη βόρεια άκρη του περάσματος.

Υπάρχει, επίσης, η πιθανότητα οι Ηρμάντιοι νάχουν απλώσει τις δυνάμεις τους και βορειοανατολικά και ευθεία ανατολικά. Το φουσάτο τους είναι αναμφίβολα πολύ μεγάλο για τα δεδομένα της Ιχθυδάτιας. Πάνω από δέκα χιλιάδες μαχητές, όπως μας έλεγαν η Μάρθα κι ο Ζαχαρίας, μείον χίλιους που άφησαν πίσω, στη Σαλντέρια.

Είναι πολύ πιθανό, επομένως, να τους βρούμε μπροστά μας, σύντομα.

«Ίσως να χρειαστεί να βγάλεις το όχημα απ'τη δημοσιά,» λέω στην Ερασμία.

«Δε νομίζω ότι είναι και τόσο καλό για την ύπαιθρο.» Μοιάζει αγχωμένη. Δεν την έχω ξαναδεί έτσι. Έχει αρχίσει να της φαίνεται η ηλικία της: έχει αρχίσει να δείχνει ότι είναι σχετικά μικρή αλλά το είχε ως τώρα ξεχάσει. (Αποκλείεται νάναι πάνω από είκοσι-δύο χρονών – το μέγιστο.)

«Δεν έχουμε άλλο, όμως,» της λέω.

Ένα μισάωρο περνά και δεν συναντούμε κανέναν κίνδυνο. Πλησιάζουμε τις Χαμηλές Ακτές. Τα ψηλά βουνά της Ράχης του Ιχθύος φαίνονται από τα βορειοανατολικά. Ένας παγερός άνεμος φυσά από τη θάλασσα γλιστρώντας μέσα απ'το μισάνοιχτο παράθυρο πλάι μου. Τώρα, και ο Δεύτερος Ήλιος έχει υψωθεί.

«Τα μιάσματα μάς έχασαν,» λέει ο Λεωνίδας, από πίσω.

«Ίσως να μη μας παρακολουθούσαν καν,» υποθέτει ο Νικόλαος. «Πώς να γνωρίζουν ότι είμαστε εμείς μες στο όχημα που βγήκε απ'τη Νότια Πύλη;»

«Οι δημοσιογράφοι είναι χαφιέδες των Εχόντων,» του θυμίζει ο Νηρέας: «όλοι το ξέρουν.»

Ο Λεωνίδας συμφωνεί: «Όλοι το ξέρουν,» κι ακούγεται σαν γρύλισμα. «Επιπλέον,» συνεχίζει ο Νηρέας, «οι Ηρμάντιοι μπορεί να είχαν εκεί κοντά κατασκόπους τους για να παρακολουθούν τι γίνεται στη Νότια Πύλη, κι ο Οφιομαχητής φάνηκε· αποκλείεται να μην τον πρόσεξαν.»

Η Ερασμία δεν εκφέρει άποψη· εξακολουθεί να μοιάζει αγχωμένη.

Ούτε η Λουκία μιλά. Ούτε η Διονυσία. Και ο Αρσένιος βγάζει μονάχα ένα ξερό γέλιο σαν ν'άκουσε κάτι το αστείο. Ο Ακατάλυτος νιαουρίζει μια φορά και μετά σωπαίνει.

Ακόμα ένα μισάωρο περνά, ενώ είμαστε πλέον στις Χαμηλές Ακτές και προς τα βόρεια βλέπουμε τη μεγάλη οροσειρά της Ράχης του Ι-χθύος. Καθοδόν έχουμε συναντήσεις, επάνω στη δημοσιά, μονάχα άλλα οχήματα, διαβάτες, καβαλάρηδες, και ζώα που τραβάνε κάρα. Τίποτα το επικίνδυνο. Στις Χαμηλές Ακτές υπάρχουν μόνο μικρές πόλεις και χωριά· τα βλέπουμε καθώς περνάμε από δίπλα τους ή από μέσα τους, γιατί σε ορισμένες περιπτώσεις η δημοσιά απλώνεται ανάμεσα από τα οικοδομήματα, που κανένα δεν είναι πολύ ψηλό – δεν υπάρχουν πολυκατοικίες εδώ.

Αρχίζω να πιστεύω – να ελπίζω – ότι τελικά μπορεί να μην απαντήσουμε τους Ηρμάντιους. Μπορεί ολόκληρος ο στρατός τους νάχει πάει στο πέρασμα των βουνών, να μην έχει μείνει κανείς πίσω, στη δημοσιά.

Αλλά κάνω λάθος. Σχεδόν μόλις κι αυτό το δεύτερο μισάωρο έχει περάσει, ενώ είμαστε πια πάνω από πενήντα χιλιόμετρα απόσταση από τη Σαλντέρια, και σίγουρα πάνω από εβδομήντα χιλιόμετρα απόσταση από την Ιλφόνη, αντικρίζουμε οχήματα να κλείνουν τη δημοσιά. Μεγάλα, πολεμικά οχήματα. Και μαχητές είναι συγκεντρωμένοι γύρω τους, ή στέκονται επάνω τους. Σημαίες με τον Οφιογενή κυματίζουν.

«Τα κωλομέρια του Λοκράθου, γαμώ!» γρυλίζει η Ερασμία.

«Βγάλ' το απ'τη δημοσιά!» της λέω αμέσως, αν και ήδη έχει ξεκινήσει να το κάνει. Γυρίζει το τιμόνι, στρίβει αριστερά, βόρεια. Οι μεταλλικοί τροχοί μας φεύγουν απ'το πλακόστρωτο, κυλάνε πάνω σε χώματα και πέτρες· τσακίζουμε χαμηλή βλάστηση από κάτω μας. Βλέπω, απ'τον καθρέφτη, τους συντρόφους μου στην πίσω μεριά του φορτηγού νάχουν τραβήξει όπλα. Έχω πιάσει κι εγώ το βελονοβόλο μου, αν και λίγο θα μπορεί να με βοηθήσει εναντίον πολεμικών οχημάτων.

Η Ερασμία προσπαθεί να κάνει κύκλο, για να προσπεράσουμε το μπλόκο που έχουν στήσει οι Ηρμάντιοι. Αλλά είναι μάταιο. Αμέσως διαπιστώνουμε πως ο αποκλεισμός τους δεν περιλαμβάνει μόνο τη δημοσιά μα και την περιοχή βόρειά της. Μοιάζουν απλωμένοι απ'τους πρόποδες της Ράχης ως τις ακτές, οι καταραμένοι!

Δύο κρότοι αντηχούν μες στο πρωινό, και δύο οβίδες πέφτουν ανησυχητικά κοντά στο όχημά μας, τραντάζοντάς το. Μια φωνή ακούγεται, μεγεθυσμένη από μεγάφωνο, μοιάζοντας νάρχεται από τον ίδιο τον άνεμο: «Παραδοθείτε! Εν ονόματι του Οίκου των Ηρμάντιων! Παραδοθείτε!»

«Γύρνα πίσω,» λέω στην Ερασμία. «Πίσω!»

Κι εκείνη δεν διαφωνεί. Στρίβει το τιμόνι ξανά, κάνει το φορτηγό μας να στραφεί εκατόν-ογδόντα μοίρες, τινάζοντας χώματα, πέτρες, έναν διαλυμένο θάμνο. Οδηγεί τώρα προς τα δυτικά, προς τα εκεί απ'όπου ήρθαμε. Περνάμε ανάμεσα από δέντρα, προσπαθώντας να μη χτυπήσουμε στους κορμούς. Χοροπηδάμε πάνω στο τραχύ έδαφος.

«Πιάσε τη δημοσιά πάλι,» της λέω. «Καθυστερούμε έτσι.» Το όχημά μας, πράγματι, δεν είναι φτιαγμένο για ύπαιθρο.

«Γαμώ τις λάσπες του Λοκράθου, γαμώ!» γρυλίζει η Ερασμία, και στρίβει. Η μηχανή του φορτηγού γρυλίζει, τα παλιά μετάλλιά του τρίζουν, τα τζάμια του μοιάζουν στα πρόθυρα να σπάσουν.

Ακούω κι άλλους κρότους πίσω μας. Μας ρίχνουν με πυροβόλα – μάλλον για εκφοβισμό.

«Μας κυνηγάνε, Οφιομαχητή!» λέει ο Νηρέας, κοιτάζοντας απ'το οπίσθιο τζάμι του οχήματος.

«Τι συμβαίνει; Έχουμε παρέα;» ρωτά ο Αρσένιος.

«Του χειρότερου είδους,» του λέει ο Νηρέας. «Του Αρχέγονου Όφρεως.»

«Και πάνω που, ο ανόητος, νόμιζα ότι θα βαρεθούμε!» γελά ξερά ο Αρσένιος.

Ο Ακατάλυτος συρίζει, αγριεμένος.

Η Ερασμία ανεβάζει το φορτηγό μας στη δημοσιά ξανά, τρέχοντας τώρα όσο πιο γρήγορα μπορεί. Αν και αυτό το όχημα δεν είναι και πολύ γρήγορο γενικά, δυστυχώς. Το μόνο που μας σώζει είναι ότι και τα πολεμικά οχήματα, κατά κανόνα, δεν είναι πολύ γρήγορα, και έχουμε

προβάδισμα. Τους είδαμε από μακριά και ήμασταν προετοιμασμένοι γι'αυτούς· στρίψαμε αμέσως.

Κατεβάζω το τζάμι του παραθύρου μου και κοιτάζω πίσω. Τα οχήματα των Ηρμάντιων έρχονται. Μας καταδιώκουν.

Μια οβίδα χτυπά το πλακόστρωτο, σπάζοντάς το. Τρία βέλη γιγαντοβαλλίστρας περνάνε από κοντά μας – ένα από πάνω μας, δύο από τ'αριστερά.

«Πού πηγαίνουμε τώρα;» ρωτά ο Αρσένιος. «Τους προσπεράσαμε;»

«Γυρίζουμε πίσω,» του λέει η Διονυσία.

«Πίσω;»

«Στη Σαλντέρια.»

«Δεν πάμε στη Σαλντέρια, γαμώ τις λάσπες του Λοκράθου!» γρυλίζει η Ερασμία ακούγοντάς τους αλλά κοιτάζοντας μπροστά, μόνο μπροστά. «Θα στρίψουμε κάπως, θα τους αποφύγουμε, και—»

«Στη Σαλντέρια πηγαίνουμε,» τη διακόπτω.

«Τι; Μα πρέπει να—!»

«Δεν υπάρχει τρόπος να τους προσπεράσουμε, Ερασμία. Η περιοχή είναι πολύ στενή ανάμεσα στη Ράχη του Ιχθύος και στις Χαμηλές Ακτές. Και δεν τους είδες πώς είναι απλωμένοι;»

Η γροθιά της κοπανά το τιμόνι λες κι έχει καταληφθεί από την οργή μου· αλλά δεν μιλά. Συνεχίζει να οδηγεί δυτικά, ολοταχώς, ακολουθώντας τη δημοσιά.

Ένα ελικόπτερο περνά από πάνω μας ξανά. Το βλέπω να κατευθύνεται κι αυτό δυτικά. Αλλά δεν εξαφανίζεται όπως το προηγούμενο. Προσγειώνεται αντίκρυ μας...

...αλλάζοντας μορφή.

Μεταμορφώνεται σε πολεμικό όχημα με γιγαντοβαλλίστρα στην οροφή. Βαρύ και θωρακισμένο. Με τέσσερις μεγάλους τροχούς.

Η Ερασμία στρίβει για να το αποφύγει καθώς αυτό εξαπολύει δύο βέλη καταπάνω μας (η γιγαντοβαλλίστρα του είναι πολλαπλής χρήσης). Το όχημά μας βγαίνει από τη δημοσιά, ενώ το ένα βέλος μάς παίρνει ξώφαλτσα και μας τραντάζει. Τζάμια σπάνε. Η Διονυσία αναφωνεί τρομαγμένη.

«Τι στις γαμημένες λάσπες του Λοκράθου γίνεται;» ρωτά ο Αρσένιος.

«Βέλος,» του λέει ο Νικόλαος. «Τα μιάσματα!»

Το πολεμικό όχημα μάς καταδιώκει έξω από τη δημοσιά. Και δεν έχω τίποτα για να του πετάξω, δεν έχω τρόπο να το χτυπήσω κάπως. Όχι από απόσταση, τουλάχιστον.

Λέω στην Ερασμία: «Συνέχισε βορειοδυτικά. Προς τα εκεί είναι η άκρη της Ράχης. Θα περάσεις από δίπλα της και θάχεις περισσότερο χώρο να κινηθείς.»

Η Ερασμία γνέφει καταφατικά, αμίλητη, με το γαλανό δέρμα της αδυνατισμένο, τα χείλη της σμιγμένα, τα μάτια της στενεμένα. Ρυάκια ιδρώτα κυλάνε πάνω στο πρόσωπό της.

«Μη σταματήσεις για μένα,» της λέω. «Θα σας συναντήσω στη Σαλντέρια.»

«Τι;»

Ανοίγω την πόρτα πλάι μου και πηδάω έξω. Κυλιέμαι πάνω σε χώματα, πέτρες, χόρτα, ξύλα. Τα πρόσφατα τραύματα μου με πονάνε, αλλά όχι αρκετά για να με παρακωλύσουν. Σηκώνομαι αμέσως στο ένα γόνατο, κοιτάζοντας προς το όχημά μας. Ευτυχώς απομακρύνεται: η Ερασμία συνεχίζει να τρέχει.

Κοιτάζω απ'την άλλη, το πολεμικό όχημα των Ηρμάντιων. Έρχεται καταπάνω μου. Οποιοσδήποτε λογικός άνθρωπος θα το είχε τώρα βάλει στα πόδια· αλλά ο Οφιομαχητής δεν είναι λογικός άνθρωπος: το φαρμάκι της Έχιδνας καίει εντός του. Βλέπω το πολεμικό όχημα να με ζυγώνει και δεν τρέχω για να το αποφύγω. Τρέχω προς τη μεριά του.

Πάω στοίχημα πως οι επιβάτες του θάχουν σαστίσει.

Αλλά δεν κόβουν ταχύτητα. Δεν τους ενδιαφέρει αν θα ζήσω ή θα πεθάνω. Μάλιστα, κάποιος βγάζει βαλλίστρα από ένα παράθυρο και μου ρίχνει.

Αστοχεί.

Πέφτω στη γη ξανά, κυλιέμαι, περνάω ανάμεσα από τους δύο μεγάλους μπροστινούς τροχούς του οχήματος, αρπάζομαι από την κάτω μεριά του και με τα δύο χέρια, βάζω τα πόδια μου γερά στο έδαφος. Προσπαθώ να σταματήσω το πολεμικό όχημα.

Τρίζω τα δόντια καθώς αισθάνομαι την τρομερή αντίσταση της μηχανής του. Την ακούω να ουρλιάζει σαν μηχανικός δαίμονας. Μέταλλα τρίζουν. Στο μυαλό μου έρχονται εκείνοι οι πραγματικοί μηχανικοί δαίμονες που είχα αντιμετώπισει στα Σελκόνια Δάση... εκεί όπου

σκοτώθηκε ο δύσμοιρος ο Νάθλεδιν... που δεν κατόρθωσα να τον σώσω, να τον στείλω πίσω στην πατρίδα του όπως του είχα υποσχεθεί-

Η οργή μου με καταλαμβάνει σαν δέκα φαρμακεροί δράκοι της Έχιδνας. Κραυγάζοντας, σπρώχνω.

Σπρώχνω. Προς τα πάνω. Οριακά μόνο συνειδητοποιώ ότι έχω καταφέρει να σταματήσω την κίνηση του οχήματος· το κρατάω σαν άγκυρα, μην αφήνοντάς το να προχωρήσει. Λυγίζω τώρα το ένα μου πόδι, κλείνω το γόνατο, και μετά, σταδιακά, το ανοίγω. Πιέζοντας. Σπρώχνοντας. Προς τα πάνω.

Οι μεγάλοι τροχοί σηκώνονται απ'το έδαφος, το όχημα αναποδογυρίζει με δυνατό κρότο, ενώ εγώ ορθώνομαι νιώθοντας ολόκληρο το σώμα μου να τρέμει.

Αλλά δεν έχω χρόνο για χάσιμο. Η απάνθρωπη δύναμη της Έχιδνας με φορτίζει. Τα μιάσματα είναι νεκρά! Τραβάω το Φιλί από το θηκάρι του, και το ατσάλι συρίζει σαν ιοβόλος δράκος.

Πηδάω πάνω στο όχημα που είναι πεσμένο στο πλάι. Αρπάζω, με το ελεύθερό μου χέρι, τη χειρολαβή μιας πόρτας που είναι από κάτω μου σαν καταπακτή· την τραβάω και τη σπάω. Βλέπω τρομαγμένα πρόσωπα να μ'αντικρίζουν από μέσα. Τεντώνω το χέρι μου που κρατά το Φιλί της Έχιδνας και διαπερνώ τον λαιμό ενός άντρα, σκοτώνοντάς τον. Κατεβαίνω στο εσωτερικό του οχήματος, καρφώνοντας έναν ακόμα. Και συνεχίζω. Τους σκοτώνω τον έναν μετά τον άλλο. Καμιά ντουζίνα ανθρώπους, πολεμιστές των Ηρμάντιων, και μια γυναίκα που σίγουρα ήταν μάγισσα. Τη βρήκα δίπλα στο κέντρο ισχύος του μεταβαλλόμενου οχήματος. Προσπάθησε να μου ρίξει με ενεργειακό πιστόλι, τρέμοντας, κι αμέσως έχασε το χέρι της και, μετά, το κεφάλι της.

Παίρνω ένα πυροβόλο πιστόλι από έναν άλλο νεκρό καθώς και μια από τις ενεργειακές φιάλες του οχήματος. Βγαίνω από την ίδια πόρτα που μπήκα, αφήνοντας τη φιάλη πίσω μου, πάνω στο γυρισμένο στο πλάι όχημα. Απομακρύνομαι κάμποσο και τη σημαδεύω, πατώντας τη σκανδάλη του όπλου ξανά και ξανά και ξανά, ώσπου το γαμημένο να λειτουργήσει. Και αργεί. Με την έκτη φορά εξαπολύει τη σφαίρα του. Η φιάλη σπάει και - είμαι τυχερός - ο σπινθήρας κάνει τα ενεργειακά υγρά να εκραγούν.

Η έκρηξη είναι τόσο δυνατή που παραλίγο να με ρίξει κάτω – ναι, ακόμα κι εμένα. Το μεταβαλλόμενο όχημα των Ηρμάντιων γίνεται παρανάλωμα πυρός.

Από το βάθος βλέπω άλλα οχήματα να έρχονται. Ένα ολόκληρο σύννεφο σκόνης.

Στρέφομαι κι αρχίζω να τρέχω προς τα βορειοδυτικά: προς τα εκεί όπου είπα στην Ερασμία να συνεχίσει να πηγαίνει. Το διακρίνω το φορτηγό μας· δεν έχει ακόμα απομακρυνθεί τόσο ώστε να το χάσω από τα μάτια μου. Το κυνηγάω, ακούραστα. Βλέπω πού η Ράχη του Ιχθύος τελειώνει, πού τα βουνά σταματούν, η γη πέφτει.

Το όχημά μας, ξαφνικά, αλλάζει κατεύθυνση. Έρχεται προς τα νότια. Προς τη μεριά μου.

Γιατί;

Ένα σύννεφο σκόνης στον βόρειο ορίζοντα, πέρα από το πλάι των βουνών.

Οι Ηρμάντιοι. Πλησιάζουν κι από εκεί. Είχα δίκιο, λοιπόν: είναι απλωμένοι και από τη μια μεριά της Επικράτειας της Μελκάρνια και από την άλλη. Και φαίνεται να μας θέλουν πολύ. Φταίει το γεγονός ότι ο Κλέαρχος με αντιλήφτηκε στη Σαλντέρια, ενώ πολεμούσα εναντίον των Ουραίων ερπετοειδών;

Τρέχω προς το όχημα της Ερασμίας. Της γνέφω, κουνώντας το Φιλί της Έχιδνας στον αέρα, κάνοντας τη λεπίδα του να στραφταλίζει στο φως των δίδυμων ήλιων της Υπερυδάτιας.

Το φορτηγό περνά ανάμεσα από δέντρα και με ζυγώνει. Η πόρτα του συνοδηγού ανοίγει, από το χέρι της Ερασμίας, χωρίς οι τροχοί να σταματήσουν. «Έλα πάνω!» μου φωνάζει το Τέκνο, ενώ το άλλο της χέρι είναι στο τιμόνι.

Αρπάζομαι κι ανεβαίνω, καθίζοντας πλάι της.

Οι πάντες φωνάζουν από πίσω, εξαγριωμένοι μαζί μου, οι φωνές τους ανάκατες: Γιατί τόκανες αυτό; Θες να σκοτωθείς; Τι μαλακία ήταν αυτή, ρε Αρχηγέ; Παραλίγο να σε χάσουμε! Οι Ηρμάντιοι θα–

«Αρκετά!» γρυλίζω, κρατώντας μακριά την οργή μου. «Πάμε πίσω στη Σαλντέρια, Ερασμία! Τώρα!»

«Έρχονται απ'τα βόρεια. Απ'το πλάι των βουνών.»

«Ναι, τους είδα. Πιάσε τη δημοσιά πάλι. Δεν υπάρχει άλλη επιλογή. Για νάρχονται απ'τα βόρεια, δεν πρέπει να μας έχουν στημένη ενέδρα από τα δυτικά. Με λίγη τύχη θα φτάσουμε σύντομα στη Νότια Πύλη.»

Καθώς σουρούπωνε, ο Οφιομαχητής και η Όλγα έφτασαν στον Ναό της Έχιδνας στις ακτές των Στενότοπων και πέρασαν τη νύχτα εκεί. Η Πρωθιέρεια και οι άλλοι ναΐτες αισθάνονταν ευλογημένοι από την παρουσία του Φιλημένου ανάμεσά τους και ελάχιστα ήταν τα πράγματα που θα μπορούσαν να του αρνηθούν.

Η Ευθαλία Ιρντάλια και ο γιος της βρίσκονταν ακόμα στον Ναό, παρατήρησε ο Γεώργιος, και ο νεαρός φαινόταν καλά· η επίδραση της Γλώσσας της Κυράς είχε περάσει, και ήταν ζωντανός. «Δεν έχει ξανάρθει το Ερπετό της Ακτής;» ρώτησε ο Οφιομαχητής.

«Μεθαύριο έρχεται,» του απάντησε ο Γεράσιμος.

«Θα σας φιλοξενήσουμε ως τότε,» είπε η Ρέα. «Ή και περισσότερο, αν θέλετε.»

«Μέχρι τότε θα ήταν καλά, Πρωθιερότατη,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής.

«Το Γερό Φίδι δεν είναι πλέον μαζί σου, Γεώργιε. Βρέθηκε φυλή για να το δεχτεί, υποθέτω...»

Ο Οφιομαχητής υποσχέθηκε πως θα τους έλεγε περισσότερα γι' αυτό αύριο. Και, όταν ξημέρωσε, τους μίλησε για το ταξίδι του στους Στενότοπους και για την επίσκεψη στη φυλή που είχε το ίδιο σύμβολο με τους Ηρμάντιους της Νοσρίντης. Δεν ανέφερε τίποτα για το όνειρο της Όλγας (και ούτε εκείνη άρθρωσε κουβέντα γι' αυτό, προτιμώντας να μην έχει τόσο... στενές επαφές με ιερωμένους· νόμιζε πως, τελικά, ίσως να τη φρίκαραν πιο πολύ απ'ό,τι οι φιδάνθρωποι... για κάποιο λόγο). ρώτησε, όμως, για το σύμβολο. «Η Οφιοκυρά είπε ότι δείχνει τον άποδο που γεννά τον δίποδο ερπετοειδή, Πρωθιερότατη, γιατί σ' αυτή τη φυλή επικρατεί η δοξασία ότι οι δίποδοι γεννήθηκαν από αβγά απόδων, όσο εξωφρενικό κι αν μοιάζει. Εσείς γνωρίζετε τι άλλο μπορεί να σημαίνει το συγκεκριμένο σύμβολο;»

«Γιατί θέλεις να μάθεις, Οφιομαχητή;»

«Το έχω ξαναδεί,» εξήγησε ο Γεώργιος, «στην Ιχθυδάτια. Είναι ένα από τα οικοδόμημα του Οίκου των Ηρμάντιων, των Αρχόντων της Νοσρίντης, που, σύμφωνα με τους μύθους, έχουν κι αυτοί γεννηθεί από ερπετά, παλιά, πολύ παλιά, στους Ουραίους Δασότοπους της Ιχθυδάτιας.»

«Δεν γνωρίζω για τους Ηρμάντιους της Νοσρίντης,» παραδέχτηκε η Ρέα, καθώς ήταν όλοι τους καθισμένοι στο καθιστικό πλάι στον σηκό, ώστε και η Όλγα να μπορεί να βρίσκεται ανάμεσά τους (ο Γεώργιος προτιμούσε να μην την αφήνει μόνη, και οι ναΐτες αρνούσανται φυσικά να της επιτρέψουν πρόσβαση στον ενδόναο), «όμως αυτό το σύμβολο που αναφέρεις είναι ένα πολύ αρχαίο σύμβολο της Μεγάλης Κυράς, το οποίο η επίσημη θρησκεία δεν χρησιμοποιεί πλέον. Θεωρείται αιρετικό σύμβολο. Και, πράγματι, δείχνει τον άνθρωπο να γεννιέται από το φίδι. Ή, ίσως, τον δίποδο ιερό οφιομόρφο από τον άποδο ιερό οφιομόρφο, σύμφωνα με τη λογική που σου ανέφερε η Σαπφώ. Δεν ξέρω τίποτα περισσότερο γι' αυτό.»

Η ημέρα πέρασε ήσυχα, και προς το τέλος της ο Γεώργιος ρώτησε την Όλγα: «Είσαι σίγουρη ότι δε θες να μιλήσεις στους ιερείς για τα όνειρά σου;»

«Μου υποσχέθηκες ότι δεν θα το αναφέρεις!»

«Μόνοι μας είμαστε.» Στέκονταν επάνω στην ιερή άμμο, έξω απ' τον σηκό, αντίκρυ στον εξώναο, κι έβλεπαν τη θάλασσα να είναι ταραγμένη, να αφρίζει και να κυματίζει.

«Δε θέλω να τους πω τίποτα,» αποκρίθηκε η Όλγα.

«Σίγουρη; Αύριο φεύγουμε.»

«Σίγουρη.»

«Όπως νομίζεις.»

Την επομένη, πριν από το μεσημέρι, το Ερπετό της Αχτής ήρθε ξανά στον Ναό, φέρνοντας τρεις προσκυνητές. Η Ευθαλία Ιρντάλια και ο γιος της επιβιβάστηκαν στο σκάφος· το ίδιο κι ο Οφιομαχητής και η Όλγα, αφού χαιρέτησαν τη Ρέα και τους άλλους ιερωμένους. Ο Γεράσιμος πήγε μαζί τους, για να αγοράσει εφόδια από την Ερνέγη και να έρθει σε επαφή με κάποιους ανθρώπους εκεί. Η Νικολία κι ο Αθανάσιος, οι δυο δόκιμοί του που τον είχαν συνοδέψει την προηγούμενη φορά, τον συνόδευαν και τώρα.

Η Ιωάννα Νασρένια, η Καπετάνισσα του Ερπετού της Ακτής, της «ιερής βάρκας», ενεργοποίησε τις μηχανές του σκάφους της ύστερα από λίγο και απέπλευσε από τη θαλασσολίθινη πλατφόρμα του εξώναου όπου είχε προσωρινά αράξει.

Η Όλγα αισθανόταν ανακουφισμένη που έφευγαν από τον Ναό και τους Στενότοπους, αλλά όχι μετανιωμένη που είχε ακολουθήσει εκεί τον Γεώργιο. Τι περιπέτειες, μα την Έχιδνα! σκεφτόταν τώρα. Τι περιπέτειες!... Κανείς στην Ηλβάρη δεν θα την πίστευε όταν τους τα έλεγε. Δεν ήταν, όμως, ακόμα πρόθυμη να επιστρέψει εκεί. Και δεν νόμιζε πλέον ότι το απέφευγε επειδή φοβόταν μην έρθει ο Θρασύβουλος στην πόλη και τη συναντήσει, ούτε επειδή είχε βαρεθεί τη ζωή της στην Ηλβάρη· ήταν κάτι περισσότερο από αυτό, ήταν κάτι άλλο που την κρατούσε μακριά: κάτι δύσκολο να κατονομαστεί, μια παρόρμηση, μια τάση... άγρια.

Τι έχω; Τους ανέμους του Ζέφυρου στα πόδια; συλλογίστηκε. Αλλά δεν ήταν αυτό. Δεν ήταν μόνο μια μανία για περιπλάνηση.

Το Ερπετό της Ακτής έφτασε σύντομα στην Ερνέγη και άραξε στο Κάτω Λιμάνι. Οι επιβάτες του αποβίβάστηκαν, η Ευθαλία Ιρντάλια έχοντας ήδη πληρώσει ναύλο στην Ιωάννα Νασρένια. Ο ιερέας της Έχιδνας, οι δόκιμοί του, και ο Οφιομαχητής κι η Όλγα δεν είχαν πληρώσει τίποτα φυσικά. Οι ναύτες δεν πλήρωναν για μεταφορά με την ιερή βάρκα, και ο Φιλημένος θεωρείτο εκλεκτός της Έχιδνας, άρα φιλοξενούμενος του Ναού, και κατά συνέπεια κι η Όλγα, αφού ήταν μαζί του.

Στο Κάτω Λιμάνι, όμως, ο Γεώργιος και η Όλγα δεν έμειναν με τον Γεράσιμο και τους δόκιμους του. Τους χαιρέτησαν κι απομακρύνθηκαν. Μίσθωσαν ένα επιβατηγό όχημα και πήγαν στον Λαμπερό, το ξενοδοχείο στον Χώρο, στη δυτική μεριά της Ερνέγης, όπου είχαν μείνει και τις προάλλες. Κατά σύμπτωση, έπεσαν πάνω στον ίδιο οδηγό που είχαν συναντήσει κι όταν είχαν πρωτοέρθει στην πόλη, αυτόν που τους είχε πει για την ιερή βάρκα. Τους ρώτησε, τώρα, τι γίνονταν. «Σας θυμάμαι,» είπε. «Δεν ήταν πολλοί οι πελάτες που πήρα μετά την καταγίδα. Τη βρήκατε την ιερή βάρκα;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος.

«Επισκεφτήκατε τον Ναό, δηλαδή;» Τον λοξοκοίταζε καθώς οδηγούσε, αναρωτούμενος τι ήταν αυτός ο μαυρόδερμος τύπος που καθόταν δίπλα του. Εξωδιαστασιακός που λάτρευε την Έχιδνα;

«Ναι.» Ο Οφιομαχητής κρατούσε μακριά την οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου.

«Κι ο φιδάνθρωπος που ήταν μαζί σου; Έμεινε εκεί;»

«Αυτό είναι δική του δουλειά.»

Κάτι στην απάντηση του μαυρόδερμου ξένου τρόμαξε τον οδηγό. «Κουβέντα κάνω απλώς, φίλε μου,» είπε. Και μετά συστήθηκε ως Ευστάθιος. «Έυστάθιος ο Δρομοκαπετάνιος» με λένε κάποιοι,» πρόσθεσε μειδιώντας, κι έδωσε στον Οφιομαχητή έναν τηλεπικοινωνιακό κώδικα. «Άμα με θες ποτέ, με καλείς. Πάντα βοηθάω τους ξένους στην πόλη, και κανείς δεν ξέρει τους δρόμους της Ερνέγγης όπως εγώ, σ'το εγγυώμαι.» Το δέρμα του ήταν λευκό-ροζ, το κεφάλι του ξυρισμένο, και τα μούσια του καστανά. Φορούσε μάλλινο πουκάμισο με τα μανίκια σηκωμένα. Από την άκρη της δεξιάς μπότας του πρόβαλλε η λαβή ενός ξιφιδίου· ο Δρομοκαπετάνιος δεν τριγύριζε στις οδούς της Ερνέγγης αφύλαχτος.

Άφησε τους επιβάτες του στον Λαμπερό και έφυγε.

Στη ρεσεψιόν του ξενοδοχείου ήταν ο Λάμπρος, που πολλοί που τον ήξεραν τον έλεγαν Λάμπρος ο Λαμπερός, και δεν χάρηκε που είδε ξανά τον μαυρόδερμο ξένο και τη λευκόδερμη γυναίκα. Τουλάχιστον, αυτή τη φορά δεν έχουν εκείνο τον φιδάνθρωπο μαζί τους, σκέφτηκε· αλλά, και πάλι, ο κατάμαυρος τύπος τον έκανε να αισθάνεται περίεργα. Εκτός των άλλων, δε νόμιζε ότι τον είχε δει ποτέ να βλεφαρίζει...

Ο Λάμπρος χαμογέλασε επαγγελματικά. «Επιστρέψατε... Θα θέλατε δωμάτια;»

«Για την ώρα,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής.

«Δύο μονόκλινα;»

«Ναι.»

«Πόσες μέρες θα μένετε;»

«Δεν είμαστε σίγουροι. Πες τρεις, και βλέπουμε.»

Ο Λάμπρος πάτησε μερικά πλήκτρα στην κονσόλα του πληροφοριακού συστήματος και, ύστερα, τους έδωσε τα κλειδιά. «Καλή διαμονή,» είπε. Και: «Ο... ο ερπετοειδής, δεν θα είναι εδώ αυτή τη φορά;»

«Όχι,» απάντησε ο Οφιομαχητής, και μαζί με την Όλγα μπήκε στον ανελκυστήρα.

Ανέβηκαν στα δωμάτιά τους, αλλά δεν άργησαν να κατεβούν γιατί το μεσημέρι πλησίαζε και πεινούσαν. Επισκέφτηκαν το εστιατόριο που ήταν κοντά στον Λαμπερό και παράγγειλαν φαγητό.

Η Όλγα γέλασε καθώς έτρωγαν. «Τρομερή η διαφορά, ε;»

«Ποια διαφορά;»

«Η διαφορά από τα φαγητά της Σαπφώς και των ερπετοειδών εκείνης της φυλής. Μιλάμε για καμμία σχέση.» Έκοψε ένα κομμάτι από το ψητό πλοκάμι στο πιάτο της.

«Ποια φαγητά προτιμάς;»

Η Όλγα δεν απάντησε αμέσως· το σκέφτηκε. «Ειλικρινά; Δεν ξέρω. Δεν ήταν άσχημα τα φαγητά τους. Καθόλου άσχημα. Και σίγουρα δεν θα ήθελα να μην τα είχα φάει. Ήταν τα πιο εξωτικά φαγητά που έχω δοκιμάσει. Μέχρι στιγμής.»

Από τον τηλεοπτικό δέκτη της κεντρικής αίθουσας του εστιατορίου ακουγόταν να λένε πως η κατάσταση είχε οξυνθεί στις δυτικές ακτές του Μεγάλου Κόλπου της Μικρυδάτιας, και προβλεπόταν ότι πόλεμος σύντομα θα ξεσπούσε ανάμεσα στον Πολιτοβασιλέα Γεώργιο Μοριλκόνη και στον Ευθύμιο Αλτόσσιο, τον Άρχοντα της Σιρνάδιας, διχάζοντας πιθανώς τη Συμπολιτεία των Ποταμών – πράγμα που είχε να συμβεί από... Κανείς δεν θυμόταν από πότε είχε να συμβεί αυτό, είπε ο σχολιαστής στην οθόνη, και οι άλλοι που ήταν μαζί του συμφωνούσαν.

Ο Οφιομαχητής θυμήθηκε πάλι τους ανθρώπους που είχε ακούσει ότι τριγύριζαν στην Ερνέγη αναζητώντας μισθοφόρους. Όχι πως τους είχε ξεχάσει πιο πριν. Χρειαζόταν χρήματα. Τα οχτάρια τού τελείωναν, και ήταν σίγουρος πως η φίλη του θα διαμαρτυρόταν έντονα αν της πρότεινε να πουλήσουν κι άλλα από τα κοσμήματα που είχαν βρει σ' εκείνο το κουτάκι μέσα στο ναυάγιο στις ακτές των Σελκόνιων Δασών.

Όταν επέστρεψαν στον Λαμπερό, ο Γεώργιος οδήγησε την Όλγα στο δωμάτιό του και τη ρώτησε τι σκόπευε να κάνει τώρα. Δε θα γύριζε επιτέλους στην Ηλβάρη; Της τόνισε ξανά ότι εκείνος σχεδίαζε να εργαστεί ως μισθοφόρος και δεν θα μπορούσε να την προσέχει–

«Δε χρειάζομαι κανέναν να με 'προσέχει'!» Την είχε τσαντίσει.

«Οχτάρια πώς θα βγάζεις;»

«Σου είπα: Θα πουλάω λουλούδια. Το έχω ξανακάνει.»

«Δε λες να βάλεις μυαλό...» Ο Οφιομαχητής μετά δυσκολίας κρατούσε μακριά την οργή του. Η Ευθαλία το διαισθανόταν, και σάλειψε νευρικά επάνω στο κρεβάτι, κρύφτηκε κάτω απ'το μαξιλάρι. «Άμα ξεσπάσει πόλεμος εδώ, ανάμεσα στον Πολιτοβασιλέα και στον Αλτόσσιο, ο Μεγάλος Κόλπος θα γεμίσει πολεμικά σκάφη· δε θα μπορείς να φύγεις τότε. Και η κατάσταση σ'όλα τα λιμάνια του Κόλπου δεν θα είναι καθόλου ευχάριστη.»

«Γιατί ο Αλτόσσιος κι ο Πολιτοβασιλέας να πολεμήσουν στη θάλασσα; Στην ξηρά είναι το πρόβλημά τους!»

«Μη λες ανοησίες. Αν γίνει πόλεμος αναμεταξύ τους, θα γίνει και στην ξηρά και στη θάλασσα.»

Αλλά η Όλγα δεν άλλαζε γνώμη· δεν ήταν πρόθυμη ακόμα να επιστρέψει στην Ηλβάρη. Της άρεσαν οι περιπέτειές της με τον Οφιομαχητή, παρότι είχε αρκετές φορές κινδυνέψει η ίδια της η ζωή.

Ο Γεώργιος, βλέποντας την ατίθαση διάθεσή της, δεν ξανάκανε κουβέντα για το θέμα. Δεν είναι κοριτσάκι, σκέφτηκε· δική της υπόθεση είναι το τι αποφασίζει για τον εαυτό της. Και τις επόμενες ημέρες άρχισε να αναμιγνύεται με μισθοφόρους στη Λάμα και στο Πάνω Λιμάνι, δολώνοντας πως ήταν μισθοφόρος κι εκείνος, πως έψαχνε για δουλειά.

Δεν άργησε να τη βρει. Ένας άντρας τον πλησίασε λέγοντάς του ότι ενδιαφερόταν για τις υπηρεσίες τους· και του ανέφερε πόσο θα πληρωνόταν για να είναι σε επιφυλακή, έτοιμος να πιάσει σπαθί και να πολεμήσει μόλις χρειαζόταν.

«Κι όταν χρειαστεί να πολεμήσω;» ρώτησε ο Γεώργιος καθώς οι δυο τους κάθονταν σε μια ταβέρνα στη Λάμα.

«Η πληρωμή θα είναι τριπλάσια για κάθε ημέρα.»

Ο Οφιομαχητής θεώρησε τα χρήματα ικανοποιητικά. Του είπε πως θα εργαζόταν γι'αυτόν, ο οποίος είχε συστηθεί ως Χαρίλαος Θωρμένης, μην αναφέροντας τίποτ' άλλο για τον εαυτό του.

«Είσαι άνθρωπός μου τώρα, λοιπόν,» είπε ο Χαρίλαος, διαδικαστικά, στρίβοντας ένα τσιγάρο. Ήταν μετρίου αναστήματος, πρασινόδερμος, μαυρομάλλης, με μουστάκι, και τσέβδιζε λιγάκι το ρο. Φορούσε γκρίζα δερμάτινη καπαρντίνα, κι ένα σπαθί φαινόταν θηκαρωμένο μέσα της, κρεμασμένο από τη ζώνη του.

«Θα υπογράψω συμβόλαιο;» ρώτησε ο Γεώργιος ύστερα από μερικές στιγμές, ενώ ο Χαρίλαος άναβε το στριμμένο τσιγάρο του μ'έναν ενεργειακό αναπτήρα.

«Δεν υπάρχει λόγος. Άμα κάνεις τη δουλειά σου θα πληρώνεσαι.» Τράβηξε καπνό, τον φύσηξε απ'την άκρη του στόματος. «Άμα δεν πληρωθείς, την κοπανάς. Απλά πράγματα. Άμα σε πληρώνω και με πουλήσεις, θα γνωρίσεις τον Αβυσσαίο,» πρόσθεσε μ'ένα βλέμμα οριακά εχθρικό.

Ο Οφιομαχητής τον ατένιζε χωρίς να σχολιάζει και χωρίς να βλεφαρίζει. Άναψε κι εκείνος ένα τσιγάρο.

Ο Χαρίλαος είχε ήδη παρατηρήσει ότι ο μαυρόδερμος ξένος δεν ανοιγόκλεινε καθόλου τα μάτια του, και το είχε θεωρήσει περίεργο. Τον ρώτησε από πού ήταν. Από ποια διάσταση.

«Από τη Μοργκιάνη,» είπε ο Γεώργιος, και συστήθηκε ως Κάλνεντουρ. «Έχεις κι άλλους μισθοφόρους στη δούλεψή σου;»

«Ναι. Και θα γνωρίσεις σύντομα κάποιους από αυτούς.»

Ο Γεώργιος τον ρώτησε πού μπορεί να τους ζητούσε να πολεμήσουν. Μακριά από εδώ; Κυκλοφορούσαν κάτι φήμες, είπε, ότι αυτοί που, τελευταία, προσλάμβαναν μισθοφόρους σκόπευαν να τους οδηγήσουν σ'άλλη ηπειρόνησο.

Ο Χαρίλαος γέλασε κοφτά. «Μην πιστεύεις ό,τι λένε, Κάλνεντουρ. Δε θα πάμε μακριά, νάσαι σίγουρος.»

«Πού ακριβώς θα πάμε;»

«Δεν είναι βέβαιο ακόμα. Θα μάθεις όταν έρθει η ώρα.»

«Μπορεί η δουλειά να είναι και παράνομη, δηλαδή;»

«Ο πόλεμος ποτέ δεν είναι παράνομος. Και ο νικητής είναι πάντα νόμιμος.»

Ναι, ο Γεώργιος το ήξερε καλά αυτό. Ήταν σίγουρος ότι το ήξερε καλά. Από το αινιγματικό παρελθόν του. Μα δεν μπορούσε να πει γιατί, ή πώς. Και χρειάστηκε να επικαλεστεί το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου για να κρατήσει υπό έλεγχο την οργή του.

Ο Χαρίλαος Θωρμέντης, μετά από κανένα μισάωρο, τον οδήγησε σ'ένα ξενοδοχείο της Λάμας που λεγόταν «Το Καρφωμένο Ξίφος» και στην πινακίδα του είχε ζωγραφισμένο ένα ξίφος καρφωμένο μέσα σ'έναν σωρό από νομίσματα, σαν από κινηματογραφική ταινία. Εκεί, ο

Οφιομαχητής γνώρισε κάποιους από τους άλλους μισθοφόρους που εργάζονταν για τον Θωρμέντη. Ο ένας απ'αυτούς κάτι τού θύμιζε. Νόμιζε ότι κάπου τον είχε ξαναδεί. Και ο μισθοφόρος το ίδιο νόμιζε, όπως φάνηκε.

«Σ'έχω συναντήσει και παλιότερα;» ρώτησε.

Τότε, ο Γεώργιος τον θυμήθηκε: Ήταν ο άντρας που τους είχε μιλήσει όταν εκείνος, η Όλγα, και το Γερό Φίδι είχαν βαδίσει στη Λάμα τις προάλλες, προτού επισκεφτούν τον Ναό της Έχιδνας. Ο άντρας που κοντά του ήταν άλλος ένας άντρας και μια γυναίκα. Η γυναίκα ήταν τώρα κι αυτή εδώ· στεκόταν παραδίπλα, ανάμεσα στους υπόλοιπους της ομάδας των μισθοφόρων.

Ο Γεώργιος ένευσε. «Μ'έχεις συναντήσει.»

«Πού, μα τον Αστερίωνα; Λογικά θα θυμόμουν αμέσως τέτοια φάτσα! Με το συμπάθιο κιόλας, φίλε, αλλά είσαι κατάμαυρος.» Χαμογέλασε. Ο ίδιος είχε δέρμα λευκό-ροζ, ξανθά κοντοκουρεμένα μαλλιά, και μούσι.

«Στους δρόμους της Λάμας είχαμε συναντηθεί, τυχαία.»

Ο άντρας, που είχε συστηθεί ως Πέτρος ο Φλογερός, συνοφρυώθηκε προσπαθώντας να θυμηθεί.

Η γυναίκα που ο Οφιομαχητής είχε αναγνωρίσει είπε: «Έχεις δίκιο. Όντως, εσύ είσαι. Σε είδαμε.»

Ο Πέτρος στράφηκε να την κοιτάξει. «Τον θυμάσαι;»

«Ναι, ρε. Πριν από μερικές μέρες τον συναντήσαμε. Ήταν νύχτα, και είχε μαζί του μια γυναίκα κι έναν άποδο φιδάνθρωπο—»

«Ααα! Αυτός;» Ο Πέτρος έστρεψε το βλέμμα του στον Οφιομαχητή. «Εσύ ήσουν με τον φιδάνθρωπο;»

«Εγώ.»

«Και πού είναι τώρα ο δούλος σου;»

«Δεν ήταν δούλος μου» – η όψη του Οφιομαχητή τούς τρόμαξε λιγάκι όλους – «και δεν είναι μαζί μου πλέον. Έφυγε. Πήγε στους Στενότοπους.»

«Και η γυναίκα επίσης;» ρώτησε ένας άλλος μισθοφόρος, και κάποιοι γέλασαν κοφτά.

Ο Γεώργιος δεν τους μίλησε.

Ο Χαρίλαος Θωρμέντης τον ρώτησε τι δουλειά είχε ένας ερπετοειδής μαζί του. Ερπετοειδής, είπε, όχι φιδάνθρωπος, παρατήρησε ο Οφιομαχητής· και του απάντησε: «Αυτό δεν σε αφορά. Έχει καμιά σχέση με την εργασία που σου προσφέρω ως μισθοφόρος;»

«Καμιά, όπως φαίνεται,» αποκρίθηκε ο Χαρίλαος, αν και με κάποια επιφύλαξη. Ο μυστηριώδης εξωδιαστασιακός μαχητής τού έμοιαζε ολοένα και πιο παράξενος όσο η ώρα περνούσε. Δεν βλεφάριζε σαν τους άλλους ανθρώπους, έκανε παρέα με ερπετοειδείς... Τι ήταν; Σίγουρα, όλοι από τη Μοργκιάνη δεν ήταν όπως αυτός...

Ο Γεώργιος, για ν'αλλάξει θέμα κυρίως, ρώτησε τη μισθοφόρο που τον είχε αναγνωρίσει πώς την έλεγαν, κι εκείνη αποκρίθηκε: «Αμαλία.» Ήταν καφετόδερμη, και είχε μακριά γαλανά μαλλιά.

«Η Πλούσια Αμαλία,» είπε ένας από τους υπόλοιπους μισθοφόρους, και μερικοί ακόμα συστήθηκαν επίσης, με τα ονόματά τους και με τα παρωνύμιά τους.

«Εκτός απ'αυτούς, ποιοι άλλοι δουλεύουν για σένα;» ρώτησε ο Γεώργιος τον Χαρίλαο.

«Θα το μάθεις όταν και αν χρειαστεί,» αποκρίθηκε εκείνος· και μετά, χαιρετώντας τον, λέγοντας πως είχε άλλες δουλειές τώρα, έφυγε απ'το Καρφωμένο Ξίφος αφήνοντάς τον μαζί με τους μισθοφόρους.

Ο Γεώργιος ζήτησε να μάθει αν αυτοί ήξεραν ποιοι άλλοι δούλευαν για τον Θωρμέντη, και ο Πέτρος ο Φλογερός τού απάντησε πως γνώριζαν μόνο για μια ομάδα ακόμα, και τώρα και για εκείνον – τον Κάλνεντουρ.

«Τον Μαύρο,» πρόσθεσε ο μισθοφόρος που είχε συστηθεί ως Σπυρίδωνας ο Πέλεκυς, και πολλοί συμφώνησαν μαζί του. Ναι, ο Κάλνεντουρ ήταν αναμφίβολα μαύρος. Κάλνεντουρ ο Μαύρος. Αμέσως του το κόλλησαν, παρότι δεν υπήρχε λόγος για παρωνύμιο για να τον ξεχωρίζει κανείς. Ποιος άλλος Κάλνεντουρ υπήρχε εδώ γύρω; Κανείς που αυτοί να ήξεραν, τουλάχιστον.

Ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος τούς ρώτησε αν γνώριζαν πού θα τους οδηγούσε ο Θωρμέντης, αν γνώριζαν ποιους θα πολεμούσαν· και φάνηκε πως κι αυτοί είχαν τη δική του άγνοια.

«Το θεωρείτε πιθανό να είναι άνθρωπος του Ευθύμιου Αλτόσσιου ή του Πολιτοβασιλέα;»

«Του πρώτου, μάλλον,» είπε ο Πέτρος· «και, ναι, το θεωρώ πολύ πιθανό.»

«Γιατί όχι του Πολιτοβασιλέα;»

«Ο Πολιτοβασιλέας,» είπε η Πλούσια Αμαλία, «δεν έχει ανάγκη να προσλαμβάνει μισθοφόρους από την Ερνέγη, Κάλνεντουρ. Κι αν το έκανε δεν θα το έκανε τόσο... συγκαλυμμένα.»

Κάποιοι από τους άλλους συμφώνησαν μαζί της, και ο Γεώργιος σκέφτηκε ότι ίσως να είχαν δίκιο. Επιπλέον, τον συνέφερε να έχουν δίκιο. Αν ο Θωρμέντης ήταν κατάσκοπος του Πολιτοβασιλέα, μπορεί να τον αναγνώριζε: κι αυτό πιθανώς να είχε πολύ άσχημα επακόλουθα. Ο Μοριλκόνης αναμφίβολα δεν θα τον είχε συγχωρέσει ύστερα από τόσους φρουρούς που σκότωσε στο παλάτι του στην Οσκάλην. Και δεν ήταν εύκολο κανείς να μπερδέψει τον Γεώργιο με άλλον. Πόσα άτομα με κατάρμαυρο δέρμα και πράσινα μαλλιά τριγύριζαν τώρα στον Μεγάλο Κόλπο της Μικρυδάτιας; Μάλλον δεν υπήρχε δεύτερος, υπέθετε...

Για την ώρα, λοιπόν, ο Οφιομαχητής ήταν άνθρωπος του Χαρίλαου Θωρμέντη ο οποίος δεν ήταν βέβαιο ποιου άνθρωπος ήταν. Συνάντησε κι άλλες φορές την ομάδα του Πέτρου του Φλογερού, που ονομάζονταν συλλογικά οι Φλογεροί και αριθμούσαν είκοσι-εφτά άτομα. Μικρή κομπανία. Ο Γεώργιος τούς γνώρισε όλους, τις ημέρες που βρίσκονταν στην Ερνέγη περιμένοντας τον εργοδότη τους να τους ειδοποιήσει ενώ συγχρόνως πληρώνονταν για την πολεμική ετοιμότητά τους.

Και δεν ήταν οι μοναδικοί. Τα λιμάνια της Ερνέγης είχαν γεμίσει τέτοιους, εν αναμονή μισθοφόρους και κουρσάρους. Κι ανάμεσά τους ήταν και αρκετοί μάγοι. Το κλίμα ήταν πολεμικό.

Η Όλγα, εν τω μεταξύ, εξασκούσε πάλι το παλιό της επάγγελμα. Αγόραζε λουλούδια από τον Χώρο και τα πουλούσε στο Πάνω Λιμάνι. Τον Γεώργιο τον συναντούσε κυρίως στον Λαμπερό, όπου κι οι δύο εξακολουθούσαν να νοικιάζουν δωμάτιο. Μιλούσαν φιλικά, και συχνά έτρωγαν μαζί στο γειτονικό εστιατόριο, αλλά αισθάνονταν ότι οι ζωές τους είχαν αρχίσει ν'απομακρύνονται. Πράγμα που δεν άρεσε στην Όλγα. Την έκανε να νιώθει άσχημα, την έκανε να νιώθει ότι οι περιπέτειές της έφταναν στο τέλος τους. Και τι θα γινόταν μετά; Θα επέστρεφε στην Ηλβάρη; Όχι! Όχι πάλι εκεί... Όχι τόσο σύντομα, τουλάχιστον.

Ο πρώτος μήνας του χειμώνα – ο Χειμέριος ο Πρώτος, όπως ονομαζόταν στην Υπερυδάτια – πέρασε, και μπήκε ο Χειμέριος ο Δεύτερος, ενώ τώρα οι φήμες στα λιμάνια της Ερνέγης και οι δημοσιογράφοι του Ερνέγιου Καναλιού (του μοναδικού τηλεοπτικού σταθμού της πόλης), των εφημερίδων, και των ραδιοφώνων έλεγαν πως η κατάσταση στις δυτικές ακτές του Μεγάλου Κόλπου είχε πια γίνει ξεκάθαρα πολεμική: Μαχητές του Αλτόσσιου είχαν συγκρουστεί με μαχητές του Πολιτοβασιλέα στις περιοχές ανάμεσα στον Πρώτο Γόνο και στον ποταμό Ο-Θμόλλη. Η Συμπολιτεία των Ποταμών είχε διαιρεθεί!

Τότε, μέσα στον Χειμέριο τον Δεύτερο, που το κρύο ήταν δυνατότερο και οι θάλασσες πιο άγριες, ο Χαρίλαος Θωρμένης είπε στους μισθοφόρους του ότι ήταν ώρα να κινηθούν. Ώρα να πολεμήσουν.

Και δεν ήταν οι μόνοι μισθοφόροι που θα ξεκινούσαν από την Ερνέγη. Πλοία απέπλευσαν από τα λιμάνια της γεμάτα μαχητές, και οι κάτοικοι της πόλης και οι ταξιδευτές ψιθύριζαν ότι κατευθύνονταν δυτικά, στην αντικρινή μεριά του Μεγάλου Κόλπου, για να αγωνιστούν ή στο πλευρό του Αλτόσσιου ή στο πλευρό του Πολιτοβασιλέα.

Η Όλγα έμεινε πίσω, φυσικά· δεν πήγε μαζί με τον Γεώργιο. Δεν του πρότεινε καν· δεν ήταν πολεμίστρια. Προτού φύγει, όμως, του είπε να προσέχει. «Θέλω να σε ξαναδώ, εντάξει; Δε θέλω να λέω ότι ο Οφιομαχητής μ'εγκατέλειψε έτσι· τι γνώμη θα σχηματιστεί για εμένα; Θα σε περιμένω στο Πάνω Λιμάνι. Θα πουλάω λουλούδια και θα σε περιμένω.»

«Αν είχες μυαλό,» της είπε ο Γεώργιος, «τώρα θα επέστρεφες στην Ηλβάρη, προτού ο Αβυσσαίος βράσει τις θάλασσες.» Και αναχώρησε μαζί με τους Φλογερούς, και με την Ευθαλία τυλιγμένη γύρω από τον πήχη του, κρυμμένη κάτω απ'το μανίκι του...

3

Πλησιάζουμε τη Σαλντέρια, τρέχοντας επάνω στη δημοσιά, με την Ερασμία στο τιμόνι του φορτηγού. Και με τον στρατό των Ηρμάντιων – ή, τουλάχιστον, ένα μεγάλο μέρος του – στο κατόπι μας. Αντικρίζουμε τα τείχη της πόλης, αντικρίζουμε τη Νότια Πύλη. Διακρίνω τη σημαία μας να κυματίζει εκεί, στις επάλξεις– Τη σημαία μας; Από πότε ο Διπλός Καταβροχθιστής έγινε και δική μου σημαία; Είναι το σύμβολο των Τέκνων του Φαρμακερού Κύκλου.

Αλλά τώρα σημασία έχει ότι φτάνουμε στη Σαλντέρια και σύντομα οι σύντροφοί μου θα είναι ασφαλείς–

Κατάρες του Λοκράθου!

Καθώς περνάμε ανάμεσα από τους αγρούς των περιχώρων της πόλης, βλέπω δύο πολεμικά οχήματα να έρχονται προς τη Νότια Πύλη, ξεπροβάλλοντας πίσω από τη βορειοανατολική γωνία των τειχών. Δύο πολεμικά οχήματα των Ηρμάντιων: έχουν επάνω τους τον Οφιογενή, και το ένα απ'αυτά φέρει και μια σημαία που κυματίζει στον θαλασσινό αγέρα έχοντας το ίδιο σύμβολο. Πρέπει να βγήκαν από την Ωραία Πύλη, στα βορειοανατολικά της Σαλντέρια. Οι Ηρμάντιοι μέσα στην πόλη, κάπως (ίσως μέσω κάποιου ελικοπτέρου πάλι, το οποίο δεν είδα να περνά), ειδοποιήθηκαν για τον ερχομό μας, και η Ειρήνη του Πολέμου έστειλε τους μαχητές της να μας σταματήσουν, ώστε ο στρατός που μας καταδιώκει να μας προφτάσει.

Τα δύο πολεμικά οχήματα πλησιάζουν για να σταθούν εμπόδιο στον δρόμο μας προς τη Νότια Πύλη, περνώντας από τα μονοπάτια που ανοίγονται ανάμεσα στους αγρούς, γκρεμίζοντας και μερικούς χαμηλούς τοίχους μες στη βιασύνη τους.

Η Ερασμία γρυλίζει μια βρισιά πίσω από τα δόντια της, κάνει να στρίψει για να τους αποφύγει, αλλά δεν υπάρχει άνοιγμα προς τα εκεί: πέφτουμε πάνω σ'έναν προχειροφτιαγμένο τοίχο από πέτρα, τον διαλύουμε και περνάμε στο χωράφι πίσω του, όμως τρανταζόμαστε

άσχημα. Το φορτηγάκι μας δεν είναι φτιαγμένο για τόσο βίαιες διαδρομές.

Τα πολεμικά οχήματα των Ηρμάντιων εξαπολύουν βέλη από γιγαντοβαλλίστρες, τα οποία μας αστοχούν· μα όχι για πολύ.

«Τι στις λάσπες του Λοκράθου κάνεις;» λέω στην Ερασμία. «Δε μπορούμε να τους προσπεράσουμε έτσι!» Προσπαθεί να βάλει το φορτηγάκι μας να διασχίσει το σπαρμένο χωράφι, να φτάσει στο επόμενο, και να το διασχίσει κι αυτό, ώστε να αποφύγουμε τα πολεμικά οχήματα των Ηρμάντιων και να φτάσουμε στη Νότια Πύλη. Αλλά το σχέδιό της δεν πρόκειται να πιάσει· το καταλαβαίνω. Φαίνεται, γαμώτο. Φαίνεται.

Τα οχήματα των Ηρμάντιων – το ένα εξάτροχο, το άλλο τετράτροχο – στρίβουν, διαλύοντας πέτρινους τοίχους με τους μεγάλους μεταλλικούς τροχούς τους. Και εξαπολύουν κι άλλα βέλη εναντίον μας. Ένα καρφώνεται στο έδαφος μπροστά μας, το φορτηγό μας το χτυπά, το ρίχνει στο χώμα, το πατά. Ένα άλλο βέλος μάς παίρνει ξώφαλτσα στην οροφή, και το τρίτο–

–τράνταγμα! – ήχοι θραύσης, κραυγές, ουρλιαχτά–

Κοιτάζω πίσω. Το τρίτο βέλος μάς πέτυχε· έχει καρφωθεί στην αριστερή μεριά του φορτηγού μας, διαλύοντας τζάμια και μέταλλα· οι σύντροφοί μου έχουν πέσει κάτω, έχουν απομακρυνθεί από την επικίνδυνη αιχμή. Ο Αρσένιος φωνάζει: «Τι στις λάσπες του Λοκράθου γίνεται; Τι γίνεται;» ενώ η Διονυσία προσπαθεί να τον κρατήσει πεσμένο· τον έχει καβαλήσει. Ο Ακατάλυτος συρίζει αγριεμένος, πηδώντας αποδώ κι αποκεί. Ο Νικόλαος πιάνει ένα τουφέκι – ένα πυροβόλο. «Τα μιάσματα!» γρυλίζει, οργισμένα, ο Εικοστός-Τρίτος Όφρις των Κάτω Ακτών. «Τα κωλομιάσματα!»

Η Ερασμία συνεχίζει να οδηγεί μέσα στο σπαρμένο χωράφι, και τώρα χτυπάμε τον τοίχο του επόμενου χωραφιού: πέτρες τινάζονται, μέταλλα διαμαρτύρονται – το εμπρόσθιο τζάμι σπάει, η Ερασμία σκύβει πάνω στο τιμόνι για να μην τραυματιστεί απ'τα γυαλιά, εγώ υψώνω το χέρι μου για να προστατευτώ. Η μηχανή του οχήματός μας ουρλιάζει, κι ένας έντονος ήχος–

ΚΡΑΚ!

–ακούγεται, και το φορτηγάκι μας χάνει ξαφνικά τη σταθερότητά του. Καταλαβαίνω τι έγινε: ο ένας απ’τους μπροστινούς τροχούς καταστράφηκε – αυτός απ’τη μεριά μου, νομίζω. «Σταμάτα το!» προλαβαίνω να φωνάξω στην Ερασμία. Αλλά δεν μαθαίνω αν είχε σκοπό να με υπακούσει: το φορτηγάκι μας τρίβεται στο χώμα του χωραφιού, γέρνοντας στο πλάι· βλέπω από το παράθυρό μου τη γη να έρχεται καταπάνω μου. Ακούω τη Διονυσία να ουρλιάζει από πίσω, τον Αρσένιο να καταριέται.

Το φορτηγάκι μας πέφτει στο πλάι, από τη μεριά μου, από τα δεξιά, σταματώντας καταναγκαστικά. Η Ερασμία φεύγει ακούσια απ’τη θέση της μπροστά στο τιμόνι, καταλήγοντας επάνω μου· την πιάνω χωρίς δυσκολία. «...Όχι!» αναφωνεί ξέπνοα. «Όχι...!» Γιατί ξέρει τι μας πλησιάζει...

Την παραμερίζω και, τραβώντας το Φιλί της Έχιδνας, διαλύω ό,τι έχει απομείνει από το μπροστινό τζάμι του φορτηγού· βγαίνω απ’το παράθυρο. «Γεώργιε!» μου φωνάζει η Ερασμία.

Βλέπω τα δύο πολεμικά οχήματα των Ηρμάντιων να πλησιάζουν, με τις γιγαντοβαλλίστρες τους να μας σημαδεύουν.

Οι γιγαντοβαλλίστρες, όμως, είναι καλές για να πετυχαίνουν μεγάλους στόχους, όχι μικρούς. Θα τους πλησιάσω εγώ πρώτος, προτού ρίξουν στο πεσμένο στο πλάι φορτηγάκι μέσα στο οποίο είναι οι σύντροφοί μου–

Κινήσεις από τη Νότια Πύλη!

Η Νότια Πύλη έχει ανοίξει· οχήματα βγαίνουν, και καβαλάρηδες, και πεζοί μαχητές. Οι στασιαστές της Σαλντέρια, μαζί με Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου αναμφίβολα. Έρχονται να μας συντρέξουν· κατάλαβαν τι συμβαίνει.

«Καλύψου, Γεώργιε!» μου φωνάζει η Ερασμία καθώς κι εκείνη βγαίνει απ’το σπασμένο παράθυρο του πεσμένου οχήματός μας.

«ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΑ ΜΙΑΣΜΑΤΑ!» ακούω την κραυγή ενός παράφρονα από πίσω μου. Ο Νικόλαος. Δε νομίζω νάναι τόσο μαλάκας ώστε να εφορμήσει κι εκείνος στα πολεμικά οχήματα των Ηρμάντιων! Δεν– Ένας κρότος αντηχεί, ένας πυροβολισμός. Μάλιστα: Προσπαθεί να τους χτυπήσει με το πυροβόλο τουφέκι. Ανοησίες, γαμώτο! Δε μπορείς να κάνεις ζημιά σε τέτοια θωρακισμένα οχήματα με πυροβόλο τουφέκι –

ειδικά όταν βρίσκεσαι στην Υπερυδάτια και η μία στις τρεις ριπές εξαπολύεται, άμα είσαι τυχερός.

Θηκαρώνοντας ξανά το Φιλί της Έχιδνας, τρέχω καταπάνω στα οχήματα των Ηρμάντιων–

«Γεώργιε!» ουρλιάζει η Ερασμία. «Όχι! Μείνε εδώ! Μείνε–!» Δεν ακούω τα υπόλοιπα λόγια της καθώς πέφτω στη γη, κυλιέμαι–

Ένα βέλος γιγαντοβαλλίστρας περνά από πάνω μου–

Οι τροχοί του τετράκυκλου είναι κοντά μου, έρχονται να με συνθλίψουν. Και το ξέρω πως, ακόμα κι εγώ, αν πατηθώ από αυτούς είμαι τελειωμένος. Αν με πατήσουν στο στήθος, στην κοιλιά, ή στο κεφάλι θα με σκοτώσουν. Αν με πατήσουν σε χέρι ή σε πόδι δεν πρόκειται να ξαναχρησιμοποιήσω το συγκεκριμένο μέλος.

Αλλά τίποτα από αυτά δεν συμβαίνει, γιατί το περιθώριο ανάμεσα στους τροχούς είναι αρκετό ώστε να περάσω αν είμαι λίγο προσεχτικός – και είμαι παραπάνω από λίγο προσεχτικός, δαμάζοντας την οργή μου με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου... αλλά όχι τελείως. Θα τη χρειαστώ.

Τώρα.

Αρπάζομαι από την αποκάτω μεριά του πολεμικού οχήματος, βάζω τα πόδια μου στη γη. Τρίζω τα δόντια καθώς παλεύω να το σταματήσω – και τα καταφέρνω: οι τροχοί του τινάζουν χώματα, κάνουν το περιβάλλον γύρω μου αποπνιχτικό, όμως το όχημα δεν κινείται.

Ωρα να σηκωθεί από τη θέση του.

Λυγίζω το ένα γόνατο, φέρνω το πόδι μου από κάτω, και μετά ανοίγω το γόνατο ξανά – ενώ σπρώχνω. Το πολεμικό όχημα είναι βαρύ, αλλά όχι τόσο βαρύ που η υπεράνθρωπη δύναμή μου να μη μπορεί να το υψώσει. Οι δύο από τους τέσσερις τροχούς του φεύγουν από τη γη, και πέφτει στο πλάι, μ'έναν δυνατό κρότο, σηκώνοντας περισσότερα χώματα.

Μερικές φορές, ούτε εγώ δεν καταλαβαίνω τι ακριβώς συμβαίνει με την υπερφυσική μου δύναμη. Μοιάζει πάντα να έχω όση χρειάζομαι – μέσα σε κάποια πλαίσια – αλλά να μην είναι ίδια σε όλες τις περιπτώσεις. Μπορεί να αισθάνομαι ότι είναι εξίσου δύσκολο να σπάσω μια μεγάλη μεταλλική πόρτα όπως και να ανατρέψω ένα βαρύ πολεμικό όχημα σαν αυτό τώρα. Πράγμα που λογικά δεν θα έπρεπε να ισχύει.

Αλλά η δύναμη της Έχιδνας που με φορτίζει δεν είναι κάτι το λογικό, έχω καταλήξει εδώ και καιρό, και συχνά υποψιάζομαι ότι είναι άμεσα συνδεδεμένη με την οργή μου.

Το άλλο πολεμικό όχημα κατευθύνεται προς το φορτηγάκι των συντρόφων μου, επάνω στο οποίο βλέπω ακόμα ένα μεγάλο βέλος να είναι τώρα καρφωμένο.

Ο Νικόλαος προσπαθεί να πυροβολήσει το εχθρικό όχημα με το τουφέκι του, ο ανόητος! Ο Λεωνίδας τον έχει αρπάξει από τον ώμο, για να τον τραβήξει μαζί του, να απομακρυνθούν. Η Ερασμία έχει ήδη απομακρυνθεί, τρέχει, κρατώντας τον Αρσένιο από το χέρι. Τον έχουν ανάμεσά τους, εκείνη και η Διονυσία. Ο Νηρέας τούς ακολουθεί. Η Λουκία είναι λίγο πιο πίσω, σταματημένη, με μια βαλλίστρα στα χέρια· και ο Ακατάλυτος είναι κοντά στα πόδια της – μια αιλουροειδής σκιά. «Γεώργιε!» μου φωνάζει η Λουκία. «ΓΕΩΡΓΙΕ!» Με περιμένει· δε θέλει να φύγει χωρίς εμένα.

Μαχητές των Ηρμάντιων βγαίνουν από δύο καταπακτές επάνω στο εξάτροχο όχημα που πλησιάζει το πεσμένο φορτηγάκι, και κρατάνε κι αυτοί βαλλίστρες στα χέρια τους.

Τρέχω να προλάβω το όχημα προτού πατήσει τους φίλους μου. Ένας απ'τους βαλλιστροφόρους με βλέπει· στρέφεται και μου ρίχνει φωνάζοντας στους άλλους. Πέφτω στη γη, αποφεύγοντας το βέλος. Κυλιέμαι, αποφεύγοντας δύο ακόμα (αν δεν κάνω λάθος).

Ένα όχημα περνά από κοντά μου – αλλά όχι των Ηρμάντιων. Ένα φορτηγό γεμάτο στασιαστές της Σαλντέρια. Και έρχονται κι οι καβαλάρηδες, καλπάζοντας πάνω στο σπαρμένο χωράφι, τινάζοντας χώματα, με όπλα στα χέρια. Όλοι – και οι ιππείς και αυτοί πάνω στο φορτηγό – εξαπολύουν ριπές εναντίον των Ηρμάντιων: ενεργειακές βολές, βέλη. Ακόμα και κάποιες κάννες πυροβόλων στραφταλίζουν. Βλέπω τους μαχητές της Ορδής των Όφρων να πέφτουν από το εξάτροχο όχημά τους. Ένας, δύο, τρεις. Οι δύο που απομένουν βουτάνε πάλι μες στις καταπακτές, κλείνοντάς τες.

Η γιγαντοβαλλίστρα στρέφεται προς το φορτηγό των στασιαστών, ελεγχόμενη εσωτερικά, μέσα από το πολεμικό όχημα· δεν βλέπω κανέναν απ έξω πλέον. Αλλά είναι πολύ αργά για χρήση μεγάλων βελών· το φορτηγό έχει φτάσει κοντά στο άρμα των Ηρμάντιων: κουτουλά

επάνω του σαν, μα την Έχιδνα, ο οδηγός να είναι τόσο τρελός ώστε να πιστεύει ότι μπορεί να το αναποδογυρίσει. Πράγμα που, φυσικά, δεν συμβαίνει· αλλά οι αγωνιστές του φορτηγού πηδάνε πάνω στο πολεμικό όχημα, με κραυγές, κι αρχίζουν να χτυπάνε τη γιγαντοβαλλίστρα με αγχέμαχα όπλα – τσεκούρια, σφυριά – σμπαραλιάζοντάς την. Και οι καβαλάρηδες ζυγώνουν· έρχονται κι αυτοί πλάι στο πολεμικό όχημα, το κοπανάνε με τσεκούρια και με σφυριά – δυνατοί μεταλλικοί ήχοι. Οι φωνές τους, όμως, ακούγονται δυνατότερα: ΟΦΙΟΜΑΧΗΤΗΣ! ΟΦΙΟΜΑΧΗΤΗΣ! ΟΦΙΟΜΑΧΗΤΗΣ! ΟΦΙΟΜΑΧΗΤΗ, ΣΤΗ ΝΙΚΗ ΜΑΣ ΟΔΗΓΕΙΣ! ΣΤΗ ΝΙΚΗ! ΣΤΗ ΝΙΚΗ!

Κατακλύζουν το πολεμικό όχημα από παντού, ενώ οι φίλοι μου έχουν ήδη απομακρυνθεί απ'το πεσμένο φορτηγάκι. Ναι, ακόμα κι αυτός ο παλαβός ο Νικόλαος.

Δε μοιάζει σωστό να στέκομαι έτσι και να κοιτάζω. Ας δώσω στους αγωνιστές της Σαλντέρια ένα χεράκι.

Το πολεμικό όχημα έχει χάσει ταχύτητα τώρα. Τρέχω και το φτάνω· βουτάω ανάμεσα στους δύο πισινούς τροχούς του, σκύβοντας· αρπάζομαι από την αποκάτω μεριά του, βάζω τα πόδια μου στη γη, και το σταματάω φέρνοντας αντίσταση στη μηχανή του. Στη συνέχεια, το ανασηκώνω όπως και το προηγούμενο. Είναι μεγαλύτερο, και πιο βαρύ, το καταλαβαίνω, μα αισθάνομαι την ίδια δυσκολία – ένα από τα παράδοξα της υπερφυσικής μου δύναμης. Το ρίχνω στο πλάι κι αυτό, ενώ οι αγωνιστές της Σαλντέρια πηδάνε από πάνω του, κραυγάζοντας. Κραυγάζοντας το όνομά μου.

Φωνάζω στη Διονυσία, στη Λουκία, και στους υπόλοιπους φίλους μου να έρθουν εδώ, να έρθουν κοντά μου, όσο έχουμε ακόμα χρόνο.

Από τη δημοσιά, πίσω μας, βλέπω την Οργή των Όφρων να πλησιάζει. Και, ναι, τώρα αρχίζω να καταλαβαίνω γιατί λένε «Οργή των Όφρων» την Ορδή των Όφρων, τον στρατό των Ηρμάντιων.

Η Λουκία τρέχει προς τη μεριά μου, με τον γάτο της να την ακολουθεί. Η Διονυσία και η Ερασμία έρχονται επίσης, με τον Αρσένιο ανάμεσά τους· η μία κρατά το ένα του χέρι, η άλλη το άλλο, και η Ευθαλία είναι τυλιγμένη γύρω απ'τον λαιμό του σαν περιδέрайο. (Μα την Έχιδνα, με κάτι σουρεαλιστικούς πίνακες μοιάζει! – τους οποίους είμαι σίγουρος πως έχω δει κάπου στο λησμονημένο, αινιγματικό παρελθόν μου.) Ο

Νηρέας, ο Νικόλαος, και ο Λεωνίδας πλησιάζουν, ο τελευταίος χαιρετώντας με το ύψωμα του ξίφους του κάποιους από τους στασιαστές που πάω στοίχημα ότι γνωρίζει προσωπικά. Ο Νηρέας φαίνεται κουρασμένος: παραπατά, και ο Νικόλαος τον υποβαστάζει. Το τραύμα στα πλευρά του ακόμα τον ταλαιπωρεί, ακόμα δεν έχει θεραπευτεί τελείως. Τα καταραμένα βατράχια παραλίγο να τον σκοτώσουν εκεί, στον Κόλπο της Μεγάπολης.

Οι σύντροφοί μου φτάνουν κοντά μου, ανάμεσα στους αγωνιστές της Σαλντέρια που τώρα είναι παντού γύρω μου – και όχι μόνο αυτοί που ήρθαν για να επιτεθούν στο εξάτροχο όχημα της Ορδής των Όφρων αλλά κι άλλοι: πεζοί, καβαλάρηδες, επάνω σε οχήματα.

Ανεβαίνω στο φορτηγό που με είχε πλησιάσει πρώτο – στο φορτηγό που ζύγωσε το πολεμικό όχημα των Ηρμάντιων – και γνέφω στους συντρόφους μου να με ακολουθήσουν. Δε φέρνουν αντίρρηση: ο ένας μετά τον άλλο, ανεβαίνουν κι αυτοί.

«Πάμε!» φωνάζω στους αγωνιστές της Σαλντέρια. «Πίσω στην πόλη! Πίσω στην πόλη! Η Οργή των Όφρων έρχεται! Έρχεται!» Δείχνω προς τα νοτιοανατολικά, όπου η δημοσιά είναι τυλιγμένη στη σκόνη του μικρού τμήματος του στρατού των Ηρμάντιων που πλησιάζει τη Σαλντέρια.

Οι στασιαστές καταλαβαίνουν ότι αν συναντήσουν τον εχθρό εδώ, στ'ανοιχτά, έξω από τα τείχη, θα τσακιστούν. Δε νομίζω ότι χρειαζόταν καν να τους φωνάξω να φύγουμε: ξεκινάνε αμέσως για τη Νότια Πύλη που μας περιμένει ανοιχτή.

«Είσαι τρελός!» μου λέει η Λουκία, κλείνοντας τη γροθιά της πάνω στο πανωφόρι μου. «Πας κάτω απ'τα πολεμικά οχήματα, ρε ανώμαλε; Θες να σε λιώσουν, γαμώ την ουρά της Έχιδνας; Θες να σε λιώσουν;»

«Είδες να με λιώνουν;» Κρατάω μακριά την οργή μου με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου.

«Επειδή ήσουν τυχερός!»

Παραδίπλα, η Διονυσία με κοιτάζει χλωμή. Μοιάζει να συμφωνεί απόλυτα με τη Λουκία. Είχαν όλοι τους ανησυχήσει για εμένα. Εκτός απ'τον Νικόλαο, ίσως. Αυτός δεν φαίνεται να νομίζει ότι τίποτα θα μπορούσε να με σκοτώσει.

Καθώς φτάνουμε κοντά στη Νότια Πύλη, ένα ελικόπτερο έρχεται από τον ουρανό. Από κάτω του είναι ένα κανόνι, το οποίο μας σημαδεύει. Όχι μόνο εμάς: όλους όσους είναι ανεβασμένοι στην ανοιχτή καρότσα του φορτηγού. Τίποτα δεν μας καλύπτει.

Αλλά οι αγωνιστές που βρίσκονται στις επάλξεις της Νότιας Πύλης είναι δίπλα μας ουσιαστικά. Το ελικόπτερο των Ηρμάντιων έκανε λάθος που ήρθε εδώ – κι αμέσως το ανακαλύπτει. Δύο μεγάλα μεταλλικά βέλη εκτοξεύονται από τις γιγαντοβαλλίστρες των επάλξεων: το ένα αστοχεί, το άλλο όμως χτυπά το ελικόπτερο στον έλικα, και το αεροσκάφος αρχίζει να πέφτει. Δεν έχει χρόνο να μας ρίξει με το κανόνι του (που νομίζω πως είναι ηχητικό): στρέφεται προς τα βόρεια, προσπαθώντας μετά βίας να κρατηθεί στον αέρα.

Περνάμε τη Νότια Πύλη, η οποία κλείνει αυτόματα πίσω μας: το βαρύ κιγκλίδωμα κατεβαίνει, τα δύο μεταλλικά φύλλα βγαίνουν εκατέρωθεν, μέσα από τα τείχη, για να το κρύψουν.

Καθώς περνάμε από το φορτηγό, νικητήριες κραυγές αντηχούν ολόγυρά μας, και το όνομά μου ακούγεται ξανά και ξανά. Ο Ζαχαρίας μάς πλησιάζει μαζί με την Ευανθία, την Όγδοη Οχιά της Σαλντέρια, και την Ευγενία, την Έκτη Οχιά της Σαλντέρια.

«Τι συμβαίνει εδώ, Γεώργιε;» με ρωτά ο Ζαχαρίας. «Η Μάρθα– Της μίλησα τηλεπικοινωνιακά, και μου είπε ότι αποφάσισες να φύγεις–»

«Κανονικά,» του λέω, «δεν θα έπρεπε να ήμασταν πάλι εδώ. Έχουμε αναλάβει μια δουλειά για τη Φαρμακερή Βασίλισσα, όπως ξέρεις. Αλλά βρήκαμε αυτούς τους καταραμένους στον δρόμο μας: μας περίμεναν νότια του περάσματος της Ράχης του Ιχθύος, κλείνοντας τη δημοσιά. Δεν είχαμε άλλη επιλογή απ'το να τρέξουμε πίσω, προς τα δυτικά: κι άρχισαν αμέσως να μας καταδιώκουν. Και, μόλις είχαμε περάσει από τα δυτικά άκρα της Ράχης, είδαμε κι άλλους να έρχονται: μαχητές των Ηρμάντιων από τα βόρεια. Και μας κυνηγούσαν κι αυτοί. Μετά βίας καταφέραμε να φτάσουμε στη Σαλντέρια, και, όπως είδες, ακόμα κι εδώ μάς περίμεναν, τα μιάσματα!» (Αυτό, πραγματικά, μου ξέφυγε. Έχω αρχίσει να χάνω την αυτοκυριαρχία μου. Ο Γέρος του Ανέμου θα με κατέκρινε για έλλειψη πειθαρχίας, είμαι σίγουρος.) «Βγήκαν από την Ωραία Πύλη κι έκαναν τον γύρο των τειχών για να μας εμποδίσουν.»

Από τις επάλξεις της Νότιας Πύλης, ένας από τους αγωνιστές μάς φωνάζει: «Ο στρατός των Ηρμάντιων σταματά αντίκρυ! Πρέπει νάναι περὶ τους χίλιους μαχητές, μα την Έχιδνα!»

«Να είστε έτοιμοι να τους χτυπήσετε αν ζυγώσουν περισσότερο!» προστάζει ο Ζαχαρίας, ενώ η Ευγενία γρυλίζει, μιλώντας σ'έμένα και στους συντρόφους μου, όχι στους στασιαστές στις επάλξεις: «Αυτοί οι ρουφιάνοι, οι δημοσιογράφοι, τα μιάσματα! Αυτοί πρέπει να σε πρόδωσαν. Σε είδαν να περνάς την πύλη, να φεύγεις.»

«Ή αυτοί,» λέω νηφάλια, «ή κάποιοι παρατηρητές των Ηρμάντιων επάνω σε ταρατσες. Υπάρχουν πολλές ψηλές πολυκατοικίες εδώ γύρω, Ευγενία.»

«Πού είναι, τώρα;» τη ρωτά ο Νικόλαος.

«Ποιος;»

«Οι δημοσιογράφοι.»

«Έφυγαν. Εδώ και ώρα. Κανένα μισάωρο αφότου βγήκατε απ'την πύλη. Είχαν έρθει για να μας δυσφημίσουν, οι καριόληδες! Όλες οι ερωτήσεις τους ήταν στημένες, κανονισμένες απ'τους Έχοντες. Τα μιάσματα! Προσπαθούν να κάνουν τον κόσμο της Σαλντέρια να μας μισήσει, να μας θεωρήσει εχθρούς του—»

«Δεν πρόκειται να τα καταφέρουν,» τη διακόπτει ο Ζαχαρίας. «Οι άνθρωποι της Σαλντέρια καταλαβαίνουν· δεν είναι χαζοί. Βλέπουν τι κάνουν οι Έχοντες. Το ζουν, κάθε μέρα, μα τη Μεγάλη Κυρά!»

«Σας ξαναεπιτέθηκαν εδώ;» τον ρωτάω.

«Όχι. Μέχρι στιγμής, όχι.» Μάλλον πιστεύει ότι τώρα μπορεί να τους επιτεθούν, επειδή ήρθαμε εμείς ίσως – επειδή ήρθα εγώ.

Δεν εγκαταλείπουμε τη Νότια Πύλη, όμως· μένουμε εκεί για την ώρα, μέσα στο φυλάκίό της. Και κοιτάζουμε από τις επάλξεις την Ορδή των Όφρων που είναι συγκεντρωμένη αντίκρυ μας. Καμιά χιλιάδα μαχητές, πράγματι, όπως είπε εκείνος ο αγωνιστής. Πολλά σταματημένα οχήματα, και μισθοφόροι συναθροισμένοι γύρω τους. Λάβαρα κυματίζουν· λάβαρα με τον Οφριογενή. Διακρίνω και κάποιους άποδες ερπετοειδείς ανάμεσα στους υπόλοιπους μαχητές. Φίδια των Ουραίων Δασότοπων. Αναρωτιέμαι αν κι ο Κλέαρχος είναι κάπου εκεί...

Η Μάρθα σύντομα μάς μιλά τηλεπικοινωνιακά, από τον πομπό του Ζαχαρία· μας ρωτά τι έγινε, και της εξηγώ.

«Δεν έπρεπε ποτέ να είχες φύγει!» μου λέει.

«Ίσως,» αποκρίνομαι. «Τώρα είμαι ξανά εδώ, πάντως...»

Και της Ερασμίας δεν φαίνεται να της αρέσει καθόλου αυτό. Είναι νευρική, πολύ νευρική, και έκδηλα οργισμένη, βρίζοντας κάθε τόσο τα «μιάσματα» και τα «καθάρματα του Αρχέγονου Όφεως».

«Πρέπει να βγούμε από την πόλη κρυφά,» μου λέει όταν η τηλεπικοινωνία με τη Μάρθα έχει προ πολλού τελειώσει. «Πρέπει να βρούμε έναν τρόπο για να φύγουμε. Από το λιμάνι, ίσως. Με κάποιο σκάφος.»

«Το λιμάνι το ελέγχουν πολύ στενά οι Έχοντες,» την πληροφορεί ο Ζαχαρίας.

«Ποιο; Το Πλατύ Λιμάνι;»

«Όλα τα λιμάνια της πόλης.»

«Κι αυτό στο Τακούνη;» ρωτάω. «Κι αυτό στο Πέταμα;»

«Όλα τα λιμάνια,» επαναλαμβάνει ο Ζαχαρίας. «Θα σας εντοπίσουν· δε μπορείτε να φύγετε κρυφά από εκεί.»

Το μεσημέρι έχει έρθει, οι δίδυμοι ήλιοι της Υπερυδάτιας είναι ψηλά στον ουρανό, και από την είσοδο του φυλακίου ακούω φωνές. «Σας λέω, τον ξέρουμε, ρε παλληκάρια! Από παλιά,» καταφέρνω να διακρίνω κάποια λόγια, και η συγκεκριμένη φωνή κάτι μού θυμίζει. Πλησιάζω, κοιτάζω πίσω απ'τους αγωνιστές που φρουρούν την είσοδο, και βλέπω δυο φιγούρες που μου είναι, όντως, γνώριμες, μα την Έχιδνα. Ο ένας είναι μετρίου αναστήματος, λευκόδερμος, παχύς, ξανθός, κοντοκουρεμένος, με όψη επίπεδη· σιωπηλός. Εκείνος που μιλά, που φωνάζει, που διαμαρτύρεται, είναι ο αχώριστος σύντροφός του: ένας νάνος, γαλανόδερμος, μαυρομάλλης, μουσάτος, με μούρη άγρια και φονική.

Χαμογελάω.

Ο Ψηλός Ιάκωβος και ο Κοντός Ιάκωβος. Οι Ιάκωβοι, όπως τους έλεγε ο Κοσμάς. Ήταν πειρατικά μάτια για εμένα και τους Αγεναίς μου όταν οργώναμε τις θάλασσες και τις ακτές της Ιχθυδάτιας.

Ο Ψηλός Ιάκωβος υψώνει τώρα το χέρι του και με δείχνει. Με είδε πίσω από τους φρουρούς. «Ο Καπετάνιος...» Πρέπει να είναι οι μόνες κουβέντες που έχει αρθρώσει από τότε που ήρθε εδώ μαζί με τον Κοντό.

Οι φύλακες στρέφονται και με βλέπουν.

Ο Κοντός Ιάκωβος γελά, αναπηδώντας. «Καπ'τάνιε! Χα-χα-χα-χα! Επιτέλους, γαμώ την πουτάνα μου! Τόλεγα τόση ώρα σ'αυτούς τους πούστηδες εδώ ότι σε ξέρουμε, γαμώτο! Ήθελα να σ'αντικρίσω με τα μάτια μου, να δω ότι είσαι εσύ, ότι είσαι ξανά στη Σαλντέρια – μα την Έχιδνα. Είσαι εδώ! Λένε αλήθεια.»

Περνώντας ανάμεσα από τους φρουρούς, πλησιάζω τους Ιάκωβους, δίνω το χέρι μου στον Κοντό και, συγχρόνως, σφίγγω τον ώμο του Ψηλού. «Χαίρομαι που σας βρίσκω καλά, παλιοχαρακτήρες!» γελάω.

«Καπετάνιε, γαμώ την πουτάνα μου ανάποδα,» λέει ο Κοντός Ιάκωβος, «στην αρχή δεν κοτούσα να το πιστέψω όταν λέγαν ότ' ήρθες και μας βοηθούσες, ότι ο Οφιομαχητής είναι εδώ. Έχουμε δει την Έχιδνα νύφη, ρε μάστορα· αλλά, επιτέλους, γαμώ την πουτάνα μου, σου φαίνεται πως οι Έχοντες θα πέσουν και θα τσακιστούν! Θα τους πατήσουμε κάτω, τους γαμημένους!»

«Θα τους πατήσουμε,» λέει, ουδέτερα σχεδόν, ο Ψηλός Ιάκωβος, με την όψη του επίπεδη.

«Είστε μέσα στην επανάσταση, λοιπόν,» παρατηρώ.

«Φυσικά και είμαστε μες στην επανάσταση,» αποκρίνεται ο Κοντός. «Περίμενες να μην ήμασταν;»

«Όχι, η αλήθεια είναι πως δεν το περίμενα.» Μιλάω ειλικρινά. Αυτοί οι δυο λεχρίτες, αν ήταν ακόμα ζωντανοί (και δεν είχα κανένα λόγο να πιστεύω το αντίθετο), σίγουρα θα ήταν μπλεγμένοι στην εξέγερση που συμβαίνει. Ανέκαθεν εργάτες στη Σαλντέρια, οι Ιάκωβοι· ανέκαθεν ταιλαιπωρημένοι· ανέκαθεν καταραμένοι από τον Άτλαντα (όπως έλεγε ο Κοντός) να μη μπορούν να μαζέψουν αρκετά οχτάρια (γι'αυτό κιόλας έκαναν τα πειρατικά μάτια για εμάς)· ανέκαθεν οργισμένοι με τους Έχοντες. Τους τότε Έχοντες. Κι αυτοί οι τωρινοί, οι καινούργιοι, λέγεται πως είναι χειρότεροι. Άρα και η οργή του Διπλού Ιάκωβου (όπως πολλοί αναφέρονται και στους δυο μαζί) πρέπει νάναι μεγαλύτερη εναντίον τους.

Προσκαλώ τον Κοντό και τον Ψηλό στο εσωτερικό του φυλακίου της Νότιας Πύλης, και κανείς δεν φέρνει αντίρρηση. «Δεν το ξέραμε ότι είναι φίλοι σου, Οφιομαχητή,» μου λέει ο ένας από τους φύλακες της εισόδου. Του γνέφω ότι δεν υπάρχει πρόβλημα.

Και μέσα στο φυλάκιο συστήνω τον Διπλό Ιάκωβο στους υπόλοιπους.

«Τους γνωρίζω,» μου λέει ο Λεωνίδας. Όπως επίσης – αναμενόμενα – φαίνεται να τους γνωρίζει κι ο Ζαχαρίας. Η Ευανθία και η Ευγενία δεν είναι τώρα στο φυλάκιο, αλλά πάω στοίχημα πως κι αυτές τούς ξέρουν.

«Εμείς, πάντως, δεν σε γνωρίζουμε, μεγάλε,» λέει ο Κοντός.

«Λεωνίδας,» συστήνεται εκείνος.

Ο Κοντός συνοφρυώνεται. «Είσαι Σημαδεμένος, ε;»

Ο Λεωνίδας νεύει. «Είμαι μέρος της θέλησης της Μεγάλης Κυράς επάνω στην Ιχθυδάτια. Και μέρος της οργής της.»

«Σημαδεμένος;» λέω.

Ο Ζαχαρίας μου εξηγεί: «Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου,» εννοεί.» Όπως το περίμενα. Το Σημαδεμένος μάλλον αναφέρεται στο Ιερό Σημάδι που έχουν όλα τα Τέκνα επάνω στο σώμα τους: τον Διπλό Καταβροχθιστή.

Οι Ιάκωβοι αρχίζουν να μας λένε ότι συμπλοκές έχουν ξεκινήσει παντού μες στην πόλη αλλά τίποτα το σταθερό, απ'ό,τι ακούγεται: σαν φωτιές ανάβουν και σβήνουν. Ο κόσμος έχει εξαγριωθεί απ'αυτά που μαθαίνει – ότι οι αγωνιστές πήραν τη Νότια Πύλη, ότι ο ακουστός Οφιομαχητής είναι μαζί τους.

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του Ζαχαρία κουδουνίζει, διακόπτοντας τις κουβέντες μας. Το Τέκνο πατά ένα πλήκτρο επάνω στη συσκευή, και λέει: «Έλα· τι γίνεται;»

Η φωνή της Μάρθας ηχεί απ'το μεγάφωνο: «Οι Έχοντες συγκεντρώνουν τις δυνάμεις τους και φαίνεται να έρχονται προς τα νότια, Ζαχαρία. Δεν υπάρχει αμφιβολία ποιος είναι ο στόχος τους. Η Φρουρά των μiasμάτων δεν ηττήθηκε ακόμα...»

Ήταν σούρουπο όταν τα πλοία με τους μισθοφόρους απέπλευσαν από την Ερνέγη, και ο προορισμός τους δεν βρισκόταν μακριά: στην αντικρινή μεριά του Μεγάλου Κόλπου της Μικρυδάτιας μόνο. Γύρω στα πενήντα χιλιόμετρα απόσταση. Και όλα τα σκάφη – τέσσερα συνολικά – ήταν μηχανοκίνητα. Μια αρμάδα, για τα δεδομένα μηχανοκίνητων σκαφών, που μέσα στο καθένα έπρεπε υποχρεωτικά να υπάρχει εκπαιδευμένος μάγος για να ελέγχει τη ροή της ενέργειας στις μηχανές του – και τους μάγους, τους ανθρώπους με το Χάρισμα, δεν τους έβρισκες όπως τους μούτσους· ούτε καν όπως τους καπεταναίους.

Τα καράβια διέσχισαν την απόσταση που τα χώριζε από τις δυτικές ακτές του Μεγάλου Κόλπου, ενώ τραντάζονταν ελαφρά από τα κύματα και ο άνεμος σφύριζε πάνω από τα καταστρώματά τους. Τα μεγάλα όπλα τους – γιγαντοβαλλίστρες, πυροβόλα, υδατοτρόπα, ηχητικά – ήταν όλα έτοιμα, αλλά οι εργοδότες των μισθοφόρων – οι μυστηριώδεις αναζητητές μαχητών που εδώ και κάποιο καιρό τριγύριζαν στην Ερνέγη – δεν έμοιαζαν να περιμένουν σύγκρουση εν πλω.

Ο Χαρίλαος Θωρμέντης – ο ένας απ'αυτούς τους αναζητητές – ήταν επάνω στο πλοίο όπου βρίσκονταν οι Φλογεροί και άλλοι μισθοφόροι που είχε προσλάβει. Το όνομα του σκάφους ήταν «Το Δελφίνι της Θύελλας». Ο Οφιομαχητής βρισκόταν αναμεταξύ τους, κι αισθανόταν την Ευθαλία να σαλεύει νευρικά κάτω απ'το μανίκι του, τυλιγμένη στον πήχη του. Οι υπόλοιποι μαχητές του Θωρμέντη, καθώς κι ο ίδιος ο Χαρίλαος, τον ήξεραν ως Κάλνεντουρ ο Μαύρος, και νόμιζαν ότι ήταν από τη Μοργκιάνη.

Η αρμάδα των τεσσάρων πλοίων έφτασε στις ακτές ανάμεσα στον Πρώτο Γόνο και τον ποταμό Οθμόλλη, ανάμεσα στη Σιρνάδια και την Οσκάληνη. Καθώς είχε νυχτώσει, προσέγγισαν μια ακρογιαλιά όπου οι εργοδότες των μισθοφόρων προειδοποίησαν τους πιλότους ότι δεν έπρεπε να πλησιάσουν πολύ, γιατί υπήρχαν ύφαλοι κάτω απ'το νερό οι

οποίοι ξεπρόβαλλαν σαν δόντια από το πλάι της πλωτής ηπειρονήσου. Έτσι, τα καράβια σταμάτησαν σε κάποια απόσταση από την ακτή, και οι μισθοφόροι επιβιβάστηκαν σε βάρκες για να περάσουν απέναντι, ορισμένες μηχανοκίνητες, ορισμένες κωπήλατες. Ο Οφιομαχητής ήταν στην ίδια βάρκα με τους Φλογερούς – τον Πέτρο τον Φλογερό, την Πλούσια Αμαλία, τον Σπυρίδωνα τον Πέλεκυ, και τους υπόλοιπους.

Μέχρι στιγμής οι μαχητές των μυστηριωδών αναζητητών της Ερνέγης δεν είχαν συναντήσει καμία αντίσταση, όπως είχαν υποσχεθεί οι εργοδότες τους – οι οποίοι ακόμα δεν τους είχαν πει ποιους θα πολεμούσαν, αλλά πολλοί από τους μαχητές έκαναν ήδη υποθέσεις. Ορισμένοι πίστευαν ότι οι εργοδότες ήταν άνθρωποι του Άρχοντα Αλτόσσιου, ορισμένοι ότι ήταν του Πολιτοβασιλέα· και υπήρχαν και κάποιοι περιέργοι που ισχυρίζονταν τελείως φουσημένα πράγματα.

Καθώς οι βάρκες έφταναν στην ακτή και οι μισθοφόροι αποβιβάζονταν με τα όπλα τους στα χέρια, οι εργοδότες τούς μίλησαν επιτέλους για τον εχθρό. Ο καθένας από αυτούς απευθύνθηκε στους μαχητές που είχε ο ίδιος προσλάβει, αλλά όλοι είπαν το ίδιο πράγμα περίπου. Εκείνο που είπε κι ο Χαρίλαος Θωρμέντης στους δικούς του:

«Λοιπόν. Όπως θάχετε ήδη μαντέψει πολλοί από εσάς, θα πολεμήσουμε για τον Άρχοντα Αλτόσσιο της Σιρνάδιας, ο οποίος είναι η νέα μεγάλη δύναμη στη Συμπολιτεία των Ποταμών. Είναι ο άνθρωπος που σύντομα όλοι θα ξέρουν ως ισχυρότερο από τον Πολιτοβασιλέα.

»Η δική μας δουλειά τώρα είναι να χτυπήσουμε μια βάση των δυνάμεων του Πολιτοβασιλέα η οποία βρίσκεται σε τούτες τις περιοχές. Να τη χτυπήσουμε γρήγορα κι αιφνιδιαστικά. Να καταστρέψουμε, κυρίως, τα οχήματα και τα αεροσκάφη εκεί.»

Και χωρίς πολλά άλλα λόγια ξεκίνησαν, οδοιπορώντας μες στη νύχτα – όχι επάνω σε οχήματα, ούτε επάνω σε άλογα, για να είναι δυσκολότερο να εντοπιστούν. Η απόσταση ήταν περί τα δέκα χιλιόμετρα, όπως τους πληροφόρησαν οι εργοδότες τους, στα κεντρικά των διαφιλονικούμενων εδαφών ανάμεσα στη Σιρνάδια και την Οσκάληνη, όπου είχαν ήδη γίνει κάποιες συγκρούσεις. Θα πλησιάσουμε κρυφά τη βάση του Πολιτοβασιλέα, εξήγησαν οι εργοδότες – οι πράκτορες του Άρχοντα της Σιρνάδιας. Θα ξεπροβάλουμε μέσ' από τη νύχτα. Οι βασιλικοί δεν θα καταλάβουν τι τους χτύπησε!

Δυστυχώς γι'αυτούς, το αντίθετο συνέβη. Δεν είχαν έρθει ούτε τόσο αιφνιδιαστικά ούτε τόσο απαρατήρητα στις δυτικές ακτές του Μεγάλου Κόλπου όσο ήθελαν να πιστεύουν. Οι κατάσκοποι του Πολιτοβασιλέα τούς είχαν δει, και ήταν προετοιμασμένοι για μια τέτοια κίνηση από τον Αλτόσσιο.

Οι μισθοφόροι των αναζητητών της Ερνέγης δεν είχαν απομακρυνθεί περισσότερο από πέντε χιλιόμετρα από την ακροθαλασσιά όταν έπεσαν σε ενέδρα. Βέλη εκτοξεύτηκαν ξαφνικά από γύρω τους, χτυπώντας αρκετούς από αυτούς μες στη νύχτα, και μαχητές ξεπρόβαλαν πίσω από βράχους και αειθαλή δέντρα, κρατώντας λεπίδες που γυάλιζαν στο φεγγαρόφωτο.

Οι μισθοφόροι ξαφνιάστηκαν, αλλά είχαν όλοι τα όπλα τους έτοιμα κι αμέσως βάλθηκαν να υπερασπιστούν τους εαυτούς τους. Όμως η μάχη έμοιαζε από την αρχή χαμένη γι'αυτούς. Εκτός των άλλων, οι μαχητές του Πολιτοβασιλέα (και τώρα, ναι, όλοι το έβλεπαν ότι ήταν του Πολιτοβασιλέα· είχαν επάνω τους το έμβλημά του: ένα στέμμα ανάμεσα σε τέσσερις ποταμούς) δεν ήταν μόνοι. Καθώς αυτοί που ενέδρευαν εφορμούσαν, οχήματα και καβαλάρηδες έρχονταν από το βάθος, κι από κάθε μεριά. Οι προβολείς των οχημάτων έσκιζαν τα σκοτάδια της νύχτας, οι μηχανές τους μούγκριζαν, τα μέταλλά τους κροτάλιζαν.

Ένας από τους Φλογερούς είχε ήδη πέσει μ'έναν βέλος καρφωμένο στην κοιλιά· ένας άλλος κρατούσε τον μηρό του, τρίζοντας τα δόντια, καθώς ένα βέλος είχε μπηχτεί λίγο πιο πάνω απ'το γόνατό του· και ο Πέτρος ο Φλογερός είχε δεχτεί ένα από τα αιχμηρά βλήματα στον αριστερό ώμο.

Οι μαχητές του Πολιτοβασιλέα τούς ρίχτηκαν σαν λύκοι του Αστερίωνα, για να τους αποτελειώσουν. Ο Πέτρος απέκρουσε μια λεπίδα με το σπαθί του (γιατί δεν μπορούσε να χρησιμοποιήσει αρκετά γρήγορα την ασπίδα του, την οποία βαστούσε με το τραυματισμένο αριστερό του χέρι) και παραπάτησε. Μια πολεμίστρια ήρθε από δίπλα, κλοτσώντας τον στα πλευρά, σωριάζοντάς τον στη γη. Το Φιλί της Έχιδνας τής έκοψε το κεφάλι, και ο Οφιομαχητής άρπαξε το ακέφαλο σώμα της, που ακόμα σπαρταρούσε, και το πέταξε πάνω στον άλλο μαχητή που είχε επιτεθεί στον Πέτρο. Ύστερα στράφηκε για ν'αποκρούσει το

λεπίδι ενός από τους πολεμιστές του Πολιτοβασιλέα, και τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, σκοτώνοντάς τον παρότι είχε την προσωπίδα του κράνους του κατεβασμένη. Ένας ακόμα ήρθε από δίπλα του, κι ο Οφιομαχητής αμέσως τον σπάθισε, σπάζοντας την ασπίδα του και τρυπώντας τον μεταλλικό θώρακά του και το στήθος του από πίσω. Ο άντρας έφτυνε αίμα καθώς κατέρρεε.

Ο Γεώργιος άκουσε μια κραυγή από τ'αριστερά και, στρεφόμενος, είδε τον Σπυρίδωνα τον Πέλεκυ να κατεβάζει τον μεγάλο δίστομο πέλεκυ του επάνω στο κεφάλι ενός μαχητή του Πολιτοβασιλέα, διαλύοντας κράνος και κρανίο, τινάζοντας αίματα.

«Μα την Έχιδνα, Κάλνεντουρ,» γρύλισε ο Σπυρίδωνας, «πολεμάς σαν δαίμονας της Έχιδνας.»

«Οι καριόληδες μάς οδήγησαν σε παγίδα! Σε παγίδα!» φώναξε η Πλούσια Αμαλία καθώς βοηθούσε τον Πέτρο να ορθωθεί.

Κι εκείνος είπε: «Ψυχραιμία, όλοι σας. Ψυχραιμία!» Αλλά έμοιαζε τρομαγμένος, έμοιαζε να νομίζει ότι είχε έρθει το τέλος τους.

Παντού γύρω τους μισθοφόροι σκοτώνονταν από το ατσάλι των μαχητών του Πολιτοβασιλέα, και τα οχήματα και οι καβαλάρηδες πλησίαζαν. Ήταν πολύ κοντά πλέον...

Αλλά, τώρα, κι άλλοι εχθροί επιτίθονταν στους Φλογερούς· δεν είχαν περισσότερο χρόνο για κουβέντες. Τους κατέκλυζαν λεπίδες, μια θύελλα από φονικά μέταλλα.

Καμιά λεπίδα, όμως, δεν ήταν σαν αυτή του Φιλιού της Έχιδνας, και κανένα χέρι σαν τα χέρια του Οφιομαχητή. Τίποτα δεν μπορούσε να τον σταματήσει: οι άλλες λεπίδες έσπαγαν όταν συγκρούονταν με το ξίφος του, οι πανοπλίες τρυπιόνταν, οι ασπίδες θρυμματίζονταν. Άνθρωποι έπεφταν μακελεμένοι μπροστά του, τυλιγμένοι στο αίμα τους και των συντρόφων τους. Άνθρωποι τινάζονταν αποδώ κι αποκεί καθώς τους άρπαζε και τους πετούσε – αυτούς ή τα πτώματά τους – επάνω στους συμμαχητές τους. Οι εχθροί του είχαν σαστίσει, αλλά και οι συμπολεμιστές του επίσης. Πρώτοι απ'όλους οι Φλογεροί, που βρίσκονταν πιο κοντά του· ύστερα, κι άλλοι μισθοφόροι· ύστερα, κι ο Νικόλαος Θωρμένης, ο οποίος δεν έδειχνε να είναι κακός στη χρήση του ξίφους και της ασπίδας αλλά, βλέποντας τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο

να μάχεται, το στόμα του μισάνοιξε, και σκέφτηκε: Τι στους δαίμονες της Έχιδνας...;

Μετά, και όχι με καμιά μεγάλη καθυστέρηση, τα πολεμικά οχήματα του Πολιτοβασιλέα ήρθαν μαζί με τους ιππείς. Οπλές βροντούσαν πάνω στη γη, μηχανές βρυχιόνταν. Βαλλίστρες εκτόξευαν θανατηφόρα βέλη καταπάνω στους μισθοφόρους από Ερνέγη, ενεργοβόλα εξαπέλυαν φωτεινές ριπές. Άνθρωποι έπεφταν, κραυγάζοντας. «Σκοτώστε τους όλους! Σκοτώστε τους όλους! Όλους! όλους! όλους!» ούρλιαζε σαν παράφρονas ένας από τους μισθοφόρους, έχοντας φτάσει σε απόγνωση, ανεμίζοντας το σπαθί του αποδώ κι αποκεί, λες και προσπαθούσε να αφανίσει ολάκερο τον στρατό του Πολιτοβασιλέα με μερικές απλωτές σπαθιές. Τα βέλη που έρχονταν από τους ιππείς κι από τους μαχητές επάνω στα πολεμικά οχήματα γέμισαν το σώμα του, σωριάζοντάς τον νεκρό.

Οι μισθοφόροι από την Ερνέγη φαίνονταν καταδικασμένοι, σκυλοπνιγμένοι, απ'τον πρώτο ως τον τελευταίο. Κανείς τους δεν μπορούσε να είναι σίγουρος πόσοι ακριβώς είχαν ως τώρα πέσει, μα οι περισσότεροι υπέθεταν ότι οι μισοί είχαν ήδη πέσει· και η μία από τους τέσσερις εργοδότες τους – μια γυναίκα ονόματι Ανθή Ερεσβάλια – είχε σκοτωθεί: ένα σπαθί την είχε καρφώσει στην κοιλιά, και είχε διπλωθεί ξερνώοντας αίμα.

Αντικρίζοντας τα πολεμικά οχήματα του Πολιτοβασιλέα να ζυγώνουν, στο μυαλό του Οφιομαχητή ήρθαν οι φονικές μηχανές σ'εκείνο το ερείπιο βαθιά μέσα στα Σελκόνια Δάση. Οι μηχανές που είχαν δολοφονήσει τον Νάθλεδιν. Η οργή του, ήδη μεγάλη, φούντωσε κι άλλο, σαν θύελλα από θανάσιμα δηλητήρια που την ποτίζεις με ακόμα περισσότερα δηλητήρια. Βουτηγμένος στο αίμα των εχθρών του, ο Γεώργιος όρμησε προς ένα από τα πολεμικά οχήματα με τους ψηλούς ατρακτοειδείς τροχούς. Δυο καβαλάρηδες βρέθηκαν στο δρόμο του, και το κεφάλι του αλόγου του ενός κόπηκε αμέσως από το Φιλί της Έχιδνας: έφυγε από το ζώο σαν να ήταν ξυλαράκι, και, καθώς ένας πίδακας αίματος εκτοξευόταν, το ακέφαλο άλογο έπεσε μαζί με τον ιππέα του που κραύγαζε τρομαγμένος. Ο άλλος καβαλάρης έκανε να στρέψει την οπλισμένη βαλλίστρα του προς τον μαυρόδερμο πολεμιστή που φαινόταν νάχει εξωφρενική δύναμη· αλλά δεν πρόλαβε να τραβήξει τη

σκανδάλη. Ο Γεώργιος τίναξε το αριστερό του χέρι, και η Ευθαλία εκτοξεύτηκε λες κι ήταν πτερόσαυρα ή από εκείνα τα μυθικά φίδια που είχαν φτερά. Τα δόντια της καρφώθηκαν στο γαντοφορεμένο χέρι του καβαλάρη, τρυπώντας το γάντι, στέλνοντας το δηλητήριό της μες στον άντρα, το δηλητήριο ταχύγλωττης έχιδνας, θολώνοντας αμέσως τις αισθήσεις του – την όραση του, την ακοή του... Το βέλος δεν έφυγε ποτέ απ'τη βαλλίστρα του· και μετά ο Οφιομαχητής ήταν πλάι του, διαπερνώντας τον με το Φιλί της Έχιδνας πέρα για πέρα, ρίχνοντάς τον από τη σέλα. Άρπαξε το άλογο κάτω απ'την κοιλιά, από τα λουριά της σέλας – με το ένα χέρι – και το σήκωσε ενώ αυτό χρεμέτιζε και κλοτσούσε· το πέταξε καταπάνω σε άλλους δύο ιππείς, ρίχνοντάς τους στο έδαφος σαν σακιά, ζώα κι ανθρώπους μαζί.

Ύστερα, το βλέμμα του καρφώθηκε στο πολεμικό όχημα που δεν ήταν μακριά. Έπιασε την Ευθαλία από το έδαφος (αφήνοντάς την να κρυφτεί μες στο μανίκι του), έτρεξε προς το μεγάλο τροχοφόρο, και εύκολα το έφτασε, σταματημένο καθώς ήταν. Το πλησίασε απ'τα πλάγια, προτού τον προσέξουν, και, θηκαρώνοντας το Φιλί της Έχιδνας, το γράπωσε και με τα δύο χέρια από κάτω. Τρίζοντας τα δόντια, γρυλίζοντας, το σήκωσε. Οι τροχοί που βρίσκονταν από τη μεριά του Οφιομαχητή έφυγαν από τη γη και, μ'ένα τίναγμα, το όχημα κουτρουβάλησε, τσάκισε έναν ιππέα στο πέρασμά του και τρεις πεζούς, και κοπάνησε πάνω σ'ένα άλλο όχημα. Μέταλλα βρόντηξαν και λύγισαν. Και τα δύο πολεμικά οχήματα είχαν ξαφνικά αχρηστευτεί.

Ο Σπυρίδωνας ο Πέλεκυς κοίταζε με γουρλωμένα μάτια, καθώς επίσης και μερικοί ακόμα Φλογεροί και άλλοι μισθοφόροι. «Μα τα χέρια του Αστερίωνα του ίδιου!» αναφώνησε ο Πέλεκυς. «Τα χέρια του Αστερίωνα του ίδιου!»

«...Οργανική στολή,» είπε κάποιος.

«Τι λες, ρε;» είπε κάποια. «Δε μπορείς να το κάνεις αυτό ούτε με οργανική στολή ενδυνάμωσης ούτε με κανέναν θεό! Αυτό δεν γίνεται, μα την Έχιδνα!»

Οι μαχητές του Πολιτοβασιλέα, έχοντας τώρα ξεχωρίσει την απειλή του Οφιομαχητή ανάμεσα από τους υπόλοιπους μισθοφόρους – μη μπορώντας να καταλάβουν τι στους δαίμονες της Έχιδνας συνέβαινε μ'αυτόν, αλλά καταλαβαίνοντας ότι ήταν σίγουρα κάτι το πολύ

επικίνδυνο – όρμησαν μαζικά καταπάνω του για να τον αποτελειώσουν, να σβήσουν την απειλή του.

Και η απειλή ήρθε να τους βρει χωρίς δισταγμό. Το Φιλί της Έχιδνας τούς λιάνιζε, τινάζοντας βροχή το αίμα, κόβοντας μέλη, κόβοντας κεφάλια, σπάζοντας όπλα, σωριάζοντας μακελεμένα κουφάρια. Και οι μισθοφόροι από την Ερνέγη, κραυγάζοντας εξαγριωμένοι, απεγνωσμένοι, αναθάρρησαν. Ούτε αυτοί καταλάβαιναν τι στις λάσπες του Λοκράθου γινόταν εδώ – δεν καταλάβαιναν τι ήταν τούτος ο εξωδιαστασιακός άντρας – αλλά, μα την Έχιδνα, αν υπήρχε μία – μία – ελπίδα σωτηρίας, ήταν αυτός. Αυτός! Και μόνο. Χίμησαν στους μαχητές του Πολιτοβασιλέα με ανανεωμένο σθένος, με σθένος που ούτε οι ίδιοι δεν φαντάζονταν ότι κρυβόταν εντός τους. Ήταν σαν ο υπερφυσικός εξωδιαστασιακός να είχε ξυπνήσει κάτι που ήταν φωλιασμένο στις ψυχές τους από τότε που είχαν γεννηθεί μα ποτέ δεν είχε δει το φως της ημέρας, ούτε, όπως ήταν η συγκεκριμένη περίπτωση, το φεγγαρόφωτο της νύχτας. Αισθάνονταν σαν δαίμονες της ίδιας της Έχιδνας ξαφνικά.

Αυτό, όμως, δεν καθιστούσε τους μαχητές του Πολιτοβασιλέα αυτομάτως κατώτερους. Ήταν καλοεκπαιδευμένοι απ'τον πρώτο ως τον τελευταίο, άρτια οπλισμένοι, και περισσότεροι. Και είχαν ανάμεσά τους και μια γυναίκα ντυμένη με οργανική στολή επιτάχυνσης, ειδικά εκπαιδευμένη στη χρήση της· κινιόταν σαν Ζέφυρου άνεμος ανάμεσα στους μισθοφόρους από την Ερνέγη – σαν φονικός Ζέφυρου άνεμος – κραδαίνοντας ένα μακρύ, λιγνό ξίφος, σκίζοντας λαιμούς, τρυπώντας μάτια, χτυπώντας αδύναμα σημεία της θωράκισης των αντιπάλων της. Ευτυχία η Γρήγορη, την αποκαλούσαν οι σύντροφοί της, όπως κανείς θα περίμενε.

Δύο ακόμα πολεμικά οχήματα είχαν απομείνει στους μαχητές του Πολιτοβασιλέα· δεν είχαν φέρει περισσότερα από τέσσερα, δεν το θεωρούσαν απαραίτητο – οι στόχοι τους ήταν όλοι πεζοί, όπως ανέφεραν οι κατάσκοποί τους. Κανείς από τους κατασκόπους, ωστόσο, δεν είχε υπολογίσει τον Οφιομαχητή. Τα δύο από τα τέσσερα οχήματα τώρα ήταν σμπαραλιασμένα σαν να τα είχε χτυπήσει άγρια θύελλα, και επί του παρόντος ο Φιλημένος της Έχιδνας ζύγωσε ένα από τα άλλα δύο. Μαζί με τους Φλογερούς και μερικούς ακόμα μισθοφόρους, άνοιξε εύκολα δρόμο προς το τροχοφόρο και βούτηξε από κάτω του,

αποφεύγοντας δυο βέλη που έρχονταν εναντίον του σταλμένα από τους μαχητές επάνω στο όχημα. Βρισκόμενος τώρα ανάμεσα από τους μεγάλους τροχούς του, το σήκωσε με τα χέρια και με την πλάτη, και το τίναξε προς τη μεριά όπου είχε δει μια γυναίκα να μάχεται με εξωφρενικά γρήγορο τρόπο θυμίζοντάς του έναν γαμημένο καριόλη που είχε συναντήσει στη Ριλιάδα – τον Στέφανο, εκείνο τον φονιά.

Το πολεμικό όχημα πήρε τούμπες καθώς μια θηριώδη κραυγή έβγαине απ'τα χείλη του Οφιομαχητή. Και η Ευτυχία η Γρήγορη δεν αποδείχτηκε τόσο γρήγορη όσο θα έπρεπε για να γλιτώσει τη ζωή της· μπλεγμένη ανάμεσα σε άλλους μαχητές του Πολιτοβασιλέα τσακίστηκε μαζί τους κάτω από τα βαριά μέταλλα. Η γη ήπιε το αίμα τους.

Αλλά και πάλι, παρά τις υπεράνθρωπες πράξεις του Οφιομαχητή, οι μισθοφόροι από την Ερνέγη δεν έμοιαζαν σε πολύ καλύτερη θέση από πριν. Ο ένας μετά τον άλλο σκοτώνονταν από τους μαχητές του Πολιτοβασιλέα· και ακόμα ένας εργοδότης τους είχε πέσει: ο Ευθύμιος Σορράνιος. Ένα βέλος είχε καρφωθεί στο αριστερό του μάτι, και τα μποτοφορεμένα πόδια των πολεμιστών της Συμπολιτείας τον είχαν πατήσει.

Ο Χαρίλαος Θωρμέντης, όμως, είχε ξαφνικά ένα σχέδιο. Είχε έρθει στο μυαλό του σαν αστραπή. Από εκείνα τα σχέδια που έρχονται σε κάποιον μόνο σε ακραίες καταστάσεις, όταν είναι απεγνωσμένος, όταν από πουθενά δεν διακρίνεται κανένα φως σωτηρίας, μονάχα σκοτάδι καταστροφής που οδηγεί στα σαγόνια του Αβυσσαίου.

«Μην πετάξεις και τ'άλλο όχημα!» φώναξε ο Χαρίλαος στον άντρα που είχε συστηθεί ως Κάλνεντουρ, τον οποίο είχε ακούσει τους μισθοφόρους να αποκαλούν Κάλνεντουρ ο Μαύρος. «Το χρειαζόμαστε αυτό! Πρέπει να το πάρουμε. Μόνο έτσι θα σωθούμε! Καταλαβαίνεις; Με καταλαβαίνεις;»

«Έχεις δίκιο,» συμφώνησε ο Γεώργιος, κρατώντας μετά βίας – και χάρη στις διδαχές του Γέρου του Ανέμου – υπό έλεγχο τη φαρμακερή οργή του. «Έχεις δίκιο, μα την Έχιδνα. Αυτό πρέπει να κάνουμε!» Και, λες και ήταν ξανά Πρωτοκαπετάνιος, λες και βρισκόταν ανάμεσα στους Αγενείς του, φώναξε στους μισθοφόρους: «Ακολουθήστε με! Ακολουθήστε με!» υψώνοντας το αιματοβαμμένο Φιλί της Έχιδνας.

Κανείς δεν τον αμφισβήτησε. Τον ακολούθησαν σαν να ήταν η μοναδική σανίδα σωτηρίας μέσα σε θύελλα των νότιων ακτών της Μικρουδάτιας...

...και η θύελλα έπεσε φονικά επάνω τους, με ατσάλινες λεπίδες και τρομερό μένος. Τώρα πλέον δεν αισθάνονταν απεγνωσμένοι μόνο οι μισθοφόροι από την Ερνέγη· ύστερα απ'ό,τι είχε συμβεί, ύστερα από αυτόν τον εξωφρενικό μαυρόδερμο εξωδιαστασιακό που είχαν δει να τσακίζει τα οχήματά τους και τους συντρόφους τους, αισθάνονταν απεγνωσμένοι και οι μαχητές του Πολιτοβασιλέα. Η υπόθεση είχε γίνει προσωπική. Ο καταραμένος μαύρος δαίμονας έπρεπε να πεθάνει! Μαζί με όλους τους άλλους καριόληδες που είχαν έρθει από τη θάλασσα!

Έτσι, οι τελευταίοι εναπομείναντες από τους μισθοφόρους κατευθύνονταν τώρα προς το τελευταίο πολεμικό όχημα δεχόμενοι επιθέσεις από κάθε μεριά. Τραυματίζονταν και σκοτώνονταν, και ήδη κανείς ανάμεσά τους δεν ήταν ατραυματίστος: τουλάχιστον μελανιές είχαν όλοι επάνω τους. Αλλά δεν σταμάτησαν: άνοιγαν δρόμο μέσα από το πλήθος των εχθρών τους με τον Οφιομαχητή να τους οδηγεί, να σπρώχνει και να σφάζει τους μαχητές του Πολιτοβασιλέα σαν να ήταν κότες κι εκείνος λύκος που είχε ξαφνικά πέσει μες στο κοτέτσι τους. Ο Γεώργιος και οι άνθρωποι που τον ακολουθούσαν δεν άργησαν καθόλου να φτάσουν στο πολεμικό όχημα, αλλά καθοδόν ο Χαρίλαος Θωρμένης είχε χτυπηθεί και είχε πέσει και κανείς δεν είχε επιχειρήσει να τον βοηθήσει· δεν υπήρχε χρόνος: Όσοι έπεφταν, είτε σίγουρα νεκροί είτε ακόμα ζωντανοί, έπρεπε να μείνουν πίσω, ώστε να μην κατακυλήσουν και οι όρθιοι προς τα σαγόνια του Αβυσσαίου.

Ο Οφιομαχητής αρπάχτηκε από το πλάι του πολεμικού οχήματος και πήδησε πάνω. Σκότωσε τους τέσσερις μαχητές που βρίσκονταν εκεί, άνοιξε την καταπακτή, βούτηξε μέσα, και σκότωσε και τους υπόλοιπους. Μετά βίας πρόλαβαν, οριακά, να αντιδράσουν. Ήταν σαν ξαφνική καταιγίδα να τους είχε χτυπήσει. Μόνο ένας αποδείχτηκε πιο επικίνδυνος, ρίχνοντας στον Γεώργιο με ενεργειακό πιστόλι, τραντάζοντάς τον. Αλλά την ίδια στιγμή εκείνος πετούσε την Ευθαλία καταπάνω του, και η οχιά έμπηξε τα δόντια της στο μάγουλό του ενώ ο άντρας ούρλιαζε πέφτοντας – και μετά είδε το τελευταίο πράγμα στη ζωή του: το Φιλί της Έχιδνας να κατεβαίνει...

Ο Γεώργιος άνοιξε τις πόρτες του οχήματος, και οι μισθοφόροι από την Ερνέγγη ανέβηκαν κυνηγημένοι από τους μαχητές του Πολιτοβασιλέα, χτυπώντας τους για να τους απομακρύνουν, προσπαθώντας να κλείσουν τις πόρτες γρήγορα, προτού οι εχθροί εισβάλουν. Το πολεμικό όχημα είχε βρεθεί αμέσως υπό θυελλώδη πολιορκία. Αλλά όχι για πολύ. Καθισμένη στο τιμόνι, η Πλούσια Αμαλία πάτησε το πετάλι βάζοντας σε κίνηση τους τέσσερις ψηλούς, ατρακτοειδείς τροχούς, συνθλίβοντας από κάτω τους όσους μαχητές του Πολιτοβασιλέα δεν πρόλαβαν να πεταχτούν παραδίπλα.

Το πολεμικό όχημα πέρασε ανάμεσά τους, και δεν μπορούσαν να το σταματήσουν. Η Πλούσια Αμαλία επιτάχυνε όσο ήταν δυνατόν, και είδε ότι η μέγιστη εφικτή ταχύτητα της μηχανής ήταν σαράντα χιλιόμετρα την ώρα. Το μπτοτοφορεμένο πόδι της πίεζε το πετάλι κάτω σαν να ήθελε να το λιώσει.

Μέσα στο πολεμικό όχημα οι άλλοι υπολόγιζαν ότι πρέπει να ήταν συνολικά λίγο περισσότεροι από πενήντα άνθρωποι. Οι υπόλοιποι είχαν μείνει πίσω – κατά πάσα πιθανότητα νεκροί. Ελάχιστοι απ'αυτούς που είχαν έρθει από την Ερνέγγη είχαν απομείνει, και κανένας δεν ήταν ακόμα βέβαιος για τη σωτηρία.

Μόνο ένας από τους εργοδότες τους ζούσε: ένας άντρας ψηλότερος από τον Χαρίλαο Θωρμέντη, λευκόδερμος, καστανομάλλης, μονόφθαλμος (το αριστερό του μάτι κρυμμένο πίσω από μαύρη καλύπτρα), ο οποίος ονομαζόταν Σαράντης Ικρένδιος και ήταν τώρα τραυματισμένος στα πλευρά αλλά δεν έμοιαζε ότι θα πέθαινε από το τραύμα του. Ο αλυσιδωτός θώρακας που φορούσε, ενισχυμένος με αλεξίσφαιρη επένδυση, τον είχε σώσει· η πληγή ήταν επιφανειακή, αν και έκδηλα τον πονούσε. Η όψη του ήταν αυλακωμένη, τα δόντια του έτριζαν. Ωστόσο, δεν τα είχε χαμένα· ήξερε τι του γινόταν.

Αλλά δεν είχε ιδέα τι ήταν αυτός ο μαυρόδερμος δαίμονας που τους είχε σώσει.

«Ποιος είσαι;» έκρωξε, νιώθοντας τον λαιμό του ξερό. «Τι είσαι, μα την Έχιδνα;»

«Να χαίρεσαι που ακόμα αναπνέεις,» του είπε ο Γεώργιος, δαμάζοντας με το ζόρι την οργή του, ενώ του έριχνε ένα βλέμμα που έκανε τη ράχη του Σαράντη να παγώσει.

Η Πλούσια Αμαλία οδηγούσε προς τα εκεί όπου θυμόταν ότι είχαν έρθει – προς τα ανατολικά – προς τις ακτές. Μόνο εκεί τής έμοιαζε ότι υπήρχε σωτηρία. Έπρεπε να φύγουν από τη Συμπολιτεία των Ποταμών – τώρα.

Η θάλασσα δεν ήταν μακριά· σύντομα την είδαν κάτω από το φως του φεγγαριού. Αλλά δεν είδαν και τα πλοία τους.

«Αυτά τα σκάφη δεν είναι τα δικά μας!» είπε ο Πέτρος ο Φλογερός, κοιτάζοντας από το μπροστινό τζάμι του οχήματος.

«Όχι,» συμφώνησε κουρασμένα ο Σαράντης Ικρένδιος, «δεν είναι δικά μας. Είναι του Πολιτοβασιλέα. Τα δικά μας ή τα βύθισαν ή τα έτρεψαν σε φυγή. Αναμενόμενο δεν ήταν;» Και προς την Πλούσια Αμαλία: «Στρίψε βόρεια. Πάμε στη Σιρνάδια· μονάχα εκεί θα βρούμε ασφάλεια τώρα... αν καταφέρουμε να φτάσουμε ζωντανοί.»

Η μισθοφόρος δεν έφερε αντίρρηση· έστριψε το όχημα, διασχίζοντας τα νυχτερινά εδάφη.

«Θα στείλουν αεροσκάφη και οχήματα να μας κυνηγήσουν!» είπε ένας μισθοφόρος που λεγόταν Ιωάννης και οι περισσότεροι τον φώναζαν ο Δαγκωμένος Ιωάννης γιατί είχε ένα μεγάλο τραύμα από δαγκωμάτιά λύκου στον μηρό. Η πρώτη που το είχε δει ήταν μια μισθοφόρος της ομάδας του όταν έτυχε να ερωτοτροπήσει μαζί του. Τώρα ήταν νεκρή, σκοτωμένη από τους μαχητές του Πολιτοβασιλέα· ένα βέλος είχε καρφωθεί στο στήθος της, τρυπώντας την καρδιά της.

«Τους έχουμε ξεφύγει, για την ώρα,» είπε ψύχραιμα ο Σαράντης. «Δεν είχαν πιο πολλά οχήματα μαζί τους – αυτό ήταν το τελευταίο – και δεν θα προλάβουν να φέρουν άλλα. Ούτε αεροσκάφη. Η Σιρνάδια βρίσκεται λιγότερο από είκοσι χιλιόμετρα απόσταση από εδώ· θα είμαστε εκεί προτού μας προφτάσουν. Και τα εδάφη προς τα βόρεια είναι περισσότερο ελεγχόμενα από τον Άρχοντα Αλτόσσιο παρά από τον Πολιτοβασιλέα· οι βασιλικοί δεν τολμούν να έρθουν.» Έβγαλε έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό από τα ρούχα του, πατώντας κουμπιά, αρχίζοντας να εκπέμπει ένα κωδικοποιημένο σήμα ξανά και ξανά: ένα σήμα που ζητούσε βοήθεια από τις δυνάμεις του Αλτόσσίου.

Αλλά δεν αποδείχτηκε σωστός στους υπολογισμούς του. Οι μαχητές του Πολιτοβασιλέα πρόλαβαν να στείλουν δυο ελικόπτερα εναντίον τους. Όταν είδαν ότι δεν υπήρχε περίπτωση να τους σταματήσουν

απ'το να φύγουν, ο διοικητής τους δεν πρόσταξε τους ιππείς να τους καταδιώξουν, γιατί ήδη είχαν σκοτωθεί πολλοί εξαιτίας αυτών των καταραμένων μισθοφόρων του Αλτόσσιου και, ειδικά, εξαιτίας του μαυρόδερμου δαίμονα που έμοιαζε νάχει εξωπραγματική δύναμη – ακόμα κι αν φορούσε οργανική στολή ενδυνάμωσης. Ο διοικητής, που ονομαζόταν Άνθιμος Ορπέλλιος, έστειλε ένα τηλεπικοινωνιακό σήμα καλώντας αεροσκάφη για να κυνηγήσουν από τον ουρανό το όχημα.

Έτσι, τώρα, δύο ελικόπτερα πετούσαν πάνω από το πολεμικό τροχοφόρο μέσα στο οποίο βρίσκονταν ο Οφιομαχητής, ο πράκτορας του Άρχοντα Αλτόσσιου, οι Φλογεροί, και άλλοι εναπομείναντες μισθοφόροι. Οι έλικες των αεροσκαφών σπάθιζαν τον αέρα κάνοντας μεγάλο θόρυβο, κι αμέσως βέλη εκτοξεύτηκαν από τις γιγαντοβαλλίστρες τους, χτυπώντας την οροφή και τα πλευρά του οχήματος. Το ένα δεν διαπέρασε τη θωράκιση· το άλλο, όμως, την τρύπησε και παραλίγο να σκοτώσει και τον Δαγκωμένο Ιωάννη μαζί: η αιχμή του τον τραυμάτισε στον ώμο, κι εκείνος φώναξε:

«Γαμώ την ουρά της Έχιδνας! Σας τόπα – θα στείλουν αεροσκάφη! Αεροσκάφη!»

«Οδήγησε το όχημα σε καλυμμένο μέρος, Αμαλία,» πρόσταξε ο Πέτρος ο Φλογερός.

«Όχι!» είπε ο Σαράντης. «Η Σιρνάδια δεν είναι μακριά, και—»

«Δε θα προλάβουμε να φτάσουμε στη Σιρνάδια ζωντανοί!» τον διέκοψε ο Πέτρος. «Αμαλία—»

«Ναι,» είπε εκείνη, «ναι.» Κι έστριψε προς μια δασώδη περιοχή, πέρα από την οποία φαίνονταν τα φώτα κάποιας μικρής πόλης ή χωριού μες στη νύχτα.

Ακόμα δύο μεγάλα μεταλλικά βέλη εκτοξεύτηκαν από τα ελικόπτερα: το ένα αστόχησε, το δεύτερο χτύπησε το όχημα προκαλώντας κι άλλες ζημιές και σκοτώνοντας έναν μισθοφόρο.

Μετά, το τροχοφόρο βρέθηκε μες στη βλάστηση, διαλύοντας φυλλωσιές, πατώντας θάμνους και χαμόδεντρα—

ΚΡΑΚ!

Κραυγές, βρισιές, κατάρες.

Η Πλούσια Αμαλία είχε κουτουλήσει σ'έναν κορμό. Δεν τον είχε προσέξει μες στο σκοτάδι, γιατί είχε, από πριν, σβήσει τους προβολείς ελπίζοντας οι εχθροί να τους χάσουν.

«Κατεβείτε!» πρόσταξε ο Οφιομαχητής. «Δεν πρόκειται να διασχίσουμε τούτο το δάσος μες στο όχημα· είναι πολύ πυκνό.»

Οι μισθοφόροι τον ακολούθησαν, παρότι ο Σαράντης έλεγε: «Είναι ανοησία αυτό που κάνουμε! Πρέπει να φτάσουμε στη Σιρνάδια, μα την Έχιδνα! Μόνο εκεί θα βρούμε ασφάλεια.» Δεν τον άκουγαν, δεν τους ενδιέφερε πλέον που ήταν ένας από τους εργοδότες τους. Ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος ήταν που τους είχε σώσει από την ενέδρα των μαχητών του Πολιτοβασιλέα, κι αυτός ήταν που ίσως μπορούσε να τους σώσει ξανά.

Τραυματισμένοι, κατάκοποι, τον ακολούθησαν μες στη δασώδη περιοχή, ενώ τα ελικόπτερα έκαναν κύκλους από πάνω. Οι μισθοφόροι έβλεπαν τις σκοτεινές μορφές τους στον ουρανό· έβλεπαν τα φώτα που έριχναν μες στη βλάστηση, ψάχνοντας· άκουγαν τους έλικές τους.

«Πού θα πάμε;» είπε η Ευδοκία της Καταστροφής – μια μισθοφόρος που σχεδόν όλη η ομάδα της είχε σκοτωθεί. «Αυτό το δάσος δε μπορεί νάναι πολύ μεγάλο· δεν υπάρχουν μεγάλα δάση ανάμεσα στην Οσκάληνη και τη Σιρνάδια.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Οφιομαχητής. «Αλλά και πάλι μπορούμε να τους ξεφύγουμε. Είναι σκοτεινά. Μην κάνετε φασαρία, και μην ανάψετε φώτα σε καμία περίπτωση.» Όχι πως κανείς τους είχε τέτοια βλακεία κατά νου.

Διέσχιζαν το δάσος, τώρα, ενώ άκουγαν τους έλικες ολοένα και πιο μακριά· τα αεροσκάφη πρέπει να είχαν εντοπίσει το εγκαταλειμμένο όχημα που είχε κουτουλήσει στο δέντρο. Κανείς τους δεν μιλούσε· μονάχα ο Σαράντης μούγκριζε κάπου-κάπου ότι έκαναν λάθος, ότι έπρεπε κανονικά να κατευθύνονται βόρεια.

Ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος, όμως, τους πήγαινε ανατολικά, και κανείς δεν τον αμφισβητούσε· τα λόγια του Σαράντη Ικρένδιου δεν είχαν καμιά βαρύτητα εναντίον του.

Σύντομα έφτασαν στις ανατολικές παρυφές του δάσους και κοιτάζοντας στον ουρανό δεν έβλεπαν πια τα ελικόπτερα από πάνω τους, αν και ο ήχος από τους έλικες ακόμα ερχόταν στ'αφτιά τους, αλλά

απόμακρα. Ναι, σκέφτονταν πολλοί απ'αυτούς, πρέπει πράγματι τα αεροσκάφη να είχαν εντοπίσει το εγκαταλειμμένο όχημα, και οι μαχητές του Πολιτοβασιλεία μάλλον έψαχναν γύρω του τώρα.

Η θάλασσα φαινόταν αντίκρυ των μισθοφόρων, και δεν υπήρχαν πολεμικά σκάφη του Πολιτοβασιλεία εκεί. Ο Οφιομαχητής τούς οδήγησε προς τις ακτές, και περνώντας δίπλα από έναν λόφο έφτασαν σε μια αμμουδιά που ανοιγόταν ανάμεσα από τραχιές πέτρες.

«Ωραία,» μούγκρισε ο Σαράντης, «και τι θα κάνουμε τώρα, αρχηγέ, μπορείς να μας πεις; Θα κολυμπήσουμε; Αυτό έχεις στο μυαλό σου;»

Ο Οφιομαχητής στράφηκε να τον αντικρίσει με μάτια που δεν βλεφάριζαν, κι ο Σαράντης αισθάνθηκε ξανά τη ράχη του να παγώνει. «Θα βρούμε ένα σκάφος. Ετούτες οι ακτές δεν είναι ακατοίκητες.» Και ήταν αλήθεια: οι περιοχές ανάμεσα στην Οσκάληνη και τη Σιρνάδια είχαν πολλά χωριά και μικρές πόλεις. Ήταν η πιο πολυπληθής έκταση της Συμπολιτείας των Ποταμών, με εύφορα εδάφη και γενικά ακίνδυνη ύπαιθρο. Ο Γεώργιος δεν είχε ξανάρθει εδώ, αλλά είχε δει τους χάρτες: ο τόπος επάνω στο χαρτί ήταν γεμάτος μικρές κουκίδες ανάμεσα στις δύο μεγαλύτερες κουκίδες της Οσκάληνης και της Σιρνάδιας.

«Ποιο σκάφος;» συνέχισε να διαφωνεί ο Σαράντης. «Βλέπεις κάνα σκάφος εσύ εδώ πέρα; Μια έρημη αμμουδιά βλέπω εγώ!»

Ο Οφιομαχητής τον αγνόησε. Πλησίασε τη θάλασσα. Τα μπουτοφορεμένα πόδια του πάτησαν μέσα της. Μια μορφή φάνηκε να κινείται κάτω απ'το νερό – και τώρα ένα κεφάλι πετάχτηκε έξω! Συρίζοντας.

Οι μισθοφόροι αναφώνησαν, ύψωσαν όπλα. «Πρόσεχε, Κάλνεντουρ!» φώναξε η Ευδοκία της Καταστροφής, που είχε αρχίσει να τον γουστάρει αυτό τον τύπο, και όχι μόνο επειδή τους είχε σώσει όλους. Οι δυνατοί άντρες την προσέλκυαν – και δεν είχε δει κανέναν άντρα δυνατότερο απ'αυτόν ποτέ στη ζωή της. Δε νόμιζε καν ότι ο άνθρωπος φορούσε οργανική στολή καθώς αναποδογύριζε ολόκληρα πολεμικά οχήματα! Μα τον Αστερίωνα!

Το θαλάσσιο φίδι, που στο μήκος ήταν όσο ένας ψηλός άντρας και μισός, και στο πλάτος όσο ένας κορμός δέντρου, ορθώθηκε μπροστά στον Οφιομαχητή, συρίζοντας – κι εκείνος αμέσως έκανε νόημα στους μισθοφόρους να μην του ρίξουν, γιατί τους είδε νάχουν υψώσει βαλλίστρες. «Όχι!» φώναξε.

Το ερπετό σύριξε ξανά. Τον χαιρετούσε. Ήταν ένα από τα μεγάλα φίδια των ακτών, που κολυμπούσαν στα πλάγια των ηπειρονήσων κι έκαναν τις φωλιές τους εκεί, μέσα σε τρύπες. Κάπου-κάπου κατέβαιναν και κάτω από τις ηπειρονήσους, αλλά όχι συχνά. Ήταν του είδους μεγαλόφρις ο φίλυδρος.

Ο Γεώργιος τού χάραινε το κεφάλι. Ήταν φίλος, φυσικά.

Οι μισθοφόροι και ο Σαράντης τον κοίταζαν σαστισμένοι, γιατί όλοι είχαν ακούσει ότι αυτά τα μεγάλα θαλάσσια φίδια ήταν επικίνδυνα, αν και κανείς δεν είχε τύχει να τα ξανασυναντήσει· ήταν αρκετά σπάνια περίπτωση να τα συναντήσεις.

«Μη θορυβήσετε,» τους είπε ο Γεώργιος. «Ο φίλος μου αποδώ απλά ψάχνει για φαγητό.»

«Κι αυτό το λες για να μας καθησυχάσεις;» έκανε ο Σπυρίδωνας ο Πέλεκυς, και κάποιοι γέλασαν κοφτά, νευρικά.

Η Πλούσια Αμαλία ρώτησε: «Ο φίλος σου; Τι εννοείς, ‘ο φίλος σου’;»

Ο Γεώργιος τούς είπε: «Θα φύγω για λίγο. Μην ανησυχήσετε. Όταν επιστρέψω θα έχω μια βάρκα μαζί μου – ένα πλοiάριο, με λίγη εύνοια της Σιλοάρνης – και θα απομακρυνθούμε γρήγορα αποδώ. Μην πάτε πουθενά όσο θα λείπω.»

«Μα τι λες;» διαμαρτυρήθηκε ο Σαράντης. «Πώς θα–;» Αλλά σταμάτησε να μιλά καθώς είδε τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο να βουτά στη θάλασσα και να εξαφανίζεται. Και το φίδι εξαφανίστηκε μαζί του.

«Είναι τρελός!» είπε ο Σαράντης στους μισθοφόρους. «Αν μείνουμε εδώ οι μαχητές του Πολιτοβασιλέα θα μας βρουν και θα μας σκοτώσουν.»

«Κι αν φύγουμε, τι θα γίνει; Το ίδιο δε θα γίνει;» είπε ο Πέτρος ο Φλογερός.

«Πρέπει να φτάσουμε στη Σιρνάδια – και δεν είναι μακριά.»

Αλλά κανείς δεν τον άκουγε. Ήθελαν μόνο να φύγουν από εδώ, και εμπιστεύονταν τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο περισσότερο από τον Σαράντη Ικρένδιο. Ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος τούς είχε σώσει· οι εργοδότες τους τους είχαν οδηγήσει σε ενέδρα, και οι περισσότεροι το είχαν πληρώσει με τη ζωή τους.

Οι μισθοφόροι είπαν στον Σαράντη να πάει μόνος του στη Σιρνάδια άμα ήθελε· δε θα τον ακολουθούσαν. Αλλά εκείνος δεν ήταν πρόθυμος

να ξεκινήσει χωρίς κανέναν άλλο, έτσι έμεινε μαζί τους παρότι νόμιζε ότι όλοι ήταν καταδικασμένοι.

Ο Οφιομαχητής εν τω μεταξύ κολυμπούσε κοντά στις ακτές χρησιμοποιώντας τις υδατοτρόπες ιδιότητές του, χειριζόμενος το νερό γύρω του σαν να ήταν προέκταση του νευρικού του συστήματος· και ο μεγαλύτερος ο φίλυδρος τον ακολουθούσε, σαγηνεμένος από την παρουσία του. Ο Γεώργιος έψαχνε για καμιά παράκτια πόλη ή χωριό. Δεν μπορεί, κάτι θα έβρισκε εδώ κοντά, σκεφτόταν· οι χάρτες που είχε δει είχαν πολλά τέτοια μέρη σημειωμένα. Και, όντως, δεν άργησε να διακρίνει φωτά μες στη νύχτα. Πλησίασε και, κινούμενος υποβρυχίως, μπήκε στο μικρό λιμάνι. Έφτασε πλάι σ'ένα αραγμένο πλοiάριο, πιάστηκε από το σχοινί της άγκυράς του, και σκαρφάλωσε επάνω. Στο κατάστρωμα δεν ήταν κανείς. Ο Γεώργιος ερεύνησε και τους εσωτερικούς χώρους, σπάζοντας μερικές κλειδαριές, για να βεβαιωθεί ότι ούτε εκεί βρισκόταν κάποιος· και, πράγματι, το σκάφος ήταν άδειο.

Ο Οφιομαχητής τράβηξε πάνω την άγκυρα, η οποία ήταν πεσμένη σε μια από τις προεξοχές της πλευράς της ηπειρονήσου, και μετά, με μια σπαθιά του Φιλίου της Έχιδνας, έκοψε τον κάβο που έδενε το πλοiάριο στην προβλήτα. Κανείς δεν τον είχε προσέξει ακόμα, μες στη νύχτα. Ο Γεώργιος βούτηξε στη θάλασσα κι άρχισε να σπρώχνει το σκάφος με την τρομερή του δύναμη και τις υδατοτρόπες ιδιότητές του. Δεν μπορούσε, δυστυχώς, να ενεργοποιήσει τη μηχανή του πλοiαρίου γιατί ήταν κλειδωμένη. Και τα πανιά δεν είχε τολμήσει να τ'ανοίξει μην τυχόν και τον δουν οι λιμενοφύλακες αυτής της μικρής πόλης.

Όπως είχε υποσχεθεί στους μισθοφόρους, δεν άργησε να επιστρέψει στην αμμουδιά. Αλλά εκείνοι δεν είδαν πρώτα αυτόν· είδαν ένα πλοiάριο να έρχεται, κι αμέσως θορυβήθηκαν. Ύψωσαν τα όπλα τους ενώ κρύβονταν πίσω από κάτι πέτρες στα άκρα της αμμουδιάς.

«Σας τόλεγα, γαμώτο, ότι θα μας έβρισκαν!» γρύλισε ο Σαράντης. «Σας τόλεγα!»

«Δε μπορεί νάναι του Πολιτοβασιλέα τούτο το σκάφος,» είπε ο Πέτρος ο Φλογερός. «Ο Μαύρος είναι.»

«Ναι, 'ντάξει...» ρουθούνισε ο Σαράντης.

Το πλοiάριο σταμάτησε κοντά στα ρηγά, κι ένας άντρας βγήκε από τη θάλασσα, με την κάπα του μουλιασμένη, στάζοντας.

«Μα την Έχιδνα!» αναφώνησε ο Σπυρίδωνας ο Πέλεκυς. «Πώς...; Μα την Έχιδνα!...»

«Κάλνεντουρ!» αναφώνησε η Ευδοκία της Καταστροφής.

«Συγνώμη,» είπε ο Δαγκωμένος Ιωάννης, «αλλά το έσπρωχνες αυτό το πλοiάριο, ρε;»

Ο Πέτρος γέλασε νιώθοντας τον τραυματισμένο ώμο του να πονά. «Σας εκπλήσσει αν το έσπρωχνε; Εμένα όχι!» Οι περισσότεροι γέλασαν επίσης, νομίζοντας ότι ένα βάρος είχε φύγει από πάνω τους.

«Ελπίζω να ξέρετε να ξεδιπλώνετε ιστία,» τους είπε ο Οφιομαχητής στεκόμενος στα ρηχά, με τις μπότες του μες στο νερό (ο μεγαλόφινς ο φίλυδρος δεν ήταν πλέον μαζί του, αλλά ούτε και μακριά βρισκόταν: είχε μείνει κάτω απ'τον αφρό, παρακολουθώντας), «γιατί η μηχανή είναι κλειδωμένη.»

«Κλειδωμένη; Όχι για πολύ!» υποσχέθηκε η Νεκταρία η Λεπτοδάχτυλη, μια μικρόσωμη μισθοφόρος που, μάλλον, είχε γλιτώσει τον θάνατο ακριβώς επειδή ήταν μικρόσωμη. Δεν ήταν μέλος των Φλογερών· ανήκε στην ίδια μισθοφορική ομάδα με την Ευδοκία της Καταστροφής, και οι δυο τους δεν συμπαθιόνταν και τόσο. Ήταν, όμως, οι τελευταίες που είχαν απομείνει από αυτή την ομάδα.

Ανεβαίνοντας τώρα στο κλεμμένο πλοiάριο μαζί με τους υπόλοιπους, η Νεκταρία η Λεπτοδάχτυλη κατάφερε όντως να ενεργοποιήσει τη μηχανή, σκαλίζοντάς την. Καθώς βουητό άρχιζε ν'ακούγεται, η μικρόσωμη πολεμίστρια χαμογέλασε στον Οφιομαχητή. «Σ'το είπα, δε σ'το είπα;»

Ο Σαράντης ρώτησε τον Γεώργιο: «Πώς τόφερες αυτό το σκάφος εδώ;»

«Σπρώχνοντας»· και οι μισθοφόροι γελούσαν ξανά.

«Από πού το πήρες;»

Το βλέμμα του Γεώργιου έγινε απειλητικό σαν δράκοι της Έχιδνας. «Έχει σημασία; Πάμε να φύγουμε αποδώ όσο είμαστε ακόμα ζωντανοί!»

Ούτε ο Σαράντης Ικρένδιος δεν μπορούσε να διαφωνήσει μ'αυτό.

Το πλοiάριο απομακρύνθηκε από τις δυτικές ακτές του Μεγάλου Κόλπου, ολοταχώς, κατευθυνόμενο προς τις αντικρινές ακτές. Ανατολικά, όλο ανατολικά, αλλά όχι και νότια, προς Ερνέγη, όχι ακόμα. Το

μόνο που τους ενδιέφερε ήταν να φύγουν μακριά από τις δυνάμεις του Πολιτοβασιλέα.

Δεν συνάντησαν κανέναν κίνδυνο στον δρόμο· έφτασαν στις ανατολικές ακτές ασφαλείς. Και από τότε ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος, ένας μυστηριώδης μαυρόδερμος εξωδιαστασιακός που φημολογείτο ότι είχε υπεράνθρωπη δύναμη, έγινε αρχηγός της καινούργιας μισθοφορικής ομάδας των Επιζώντων, που αριθμούσε, αρχικά, γύρω στους πενήντα μαχητές.

4

Η Φρουρά της Σαλντέρια έρχεται μαζικά προς τη Νότια Πύλη, από κάθε μεριά της πόλης. Η Μάρθα μάς προειδοποίησε, και όλες οι υπόλοιπες αναφορές από τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου και άλλους στασιαστές αυτό λένε. Οι Έχοντες συγκεντρώνουν τις δυνάμεις τους για να δώσουν ένα τελειωτικό χτύπημα στην επανάσταση. Για να τη διώξουν, στα σίγουρα, από τη Νότια Πύλη, τη σημαντικότερη θέση που έχει ως τώρα καταλάβει.

Αλλά η Φρουρά δεν είναι ο μοναδικός εχθρός που έρχεται προς το μέρος μας καθώς οι δίδυμοι ήλιοι βρίσκονται ψηλά στο κέντρο του ουρανού. Πολύ σύντομα, οι αναφορές μάς πληροφορούν πως και οι Ηρμάντιοι πλησιάζουν. Αυτοί από τη Χαμηλόδρομη, τη συνοικία όπου βρίσκεται και η Νότια Πύλη. Αυτοί που χτες νικήσαμε για να καταλάβουμε τη Νότια Πύλη. Οι δυνάμεις της Ειρήνης του Πολέμου. Το Σκατό των Όφεων, όπως τους ονομάζουν, χαριτωμένα, οι ντόπιοι που τους λατρεύουν.

«Χρειαζόμαστε βοήθεια,» λέει η Ευγενία, η Έκτη Οχιά της Σαλντέρια, και η όψη της θυμίζει όψη άγριου σκυλιού, «αμέσως.»

«Δίχως αμφιβολία,» συμφωνεί ο Ζαχαρίας, ο Δέκατος Ένατος Όφης της Σαλντέρια, και πάραυτα βάζει σε χρήση τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του.

«Δεν υπάρχει φόβος,» τους λέει ο Νικόλαος, ο Εικοστός-Τρίτος Όφης των Κάτω Ακτών· «ο Οφιομαχητής είναι μαζί μας!»

Θα τον σκοτώσω τον καριόλη...

Ο Ζαχαρίας καλεί βοήθεια από παντού, από κάθε γωνιά της πόλης, Τέκνα και στασιαστές. Καταλαβαίνει ότι αυτή ίσως να είναι η πιο κρίσιμη, η πιο σκοτεινή ώρα της επανάστασης στη Σαλντέρια.

Λέω στην Ευανθία, την Όγδοη Οχιά της Σαλντέρια, που έχει έρθει από τη Βοερή, και στην Ευγενία, που είναι από εδώ, από τη Χαμηλόδρομη:

«Πρέπει να οργανωθούμε ξανά. Πριν από την πύλη, στους δρόμους. Πρέπει να τους χτυπήσουμε καθώς πλησιάζουν.»

«Θα την πατήσουν με το ίδιο κόλπο;» Η Ευανθία μοιάζει να έχει αληθινά ανησυχήσει – πράγμα που δεν έχει σβήσει στο ελάχιστο τη φανατική γυαλάδα των Τέκνων από τα γαλανά, και όμορφα ομολογουμένως, μάτια της. «Δε θα την πατήσουν με το ίδιο κόλπο, Γεώργιε.»

«Ναι, σίγουρα θα το περιμένουν τώρα. Δε θα τους ξαφνιάσουμε. Όχι τους Ηρμάντιους, τουλάχιστον. Όμως και πάλι το καλύτερο που μπορούμε να κάνουμε είναι να τους χτυπήσουμε – και αυτούς και τους φρουρούς – προτού φτάσουν εδώ. Γιατί τώρα η κατάστασή μας είναι χειρότερη από την προηγούμενη φορά. Τότε μπορούσαμε, αν θέλαμε, να υποχωρήσουμε έξω από την πόλη – αν και, βέβαια, αυτό δεν θα ήταν καθόλου συνετό. Τώρα δεν μπορούμε ούτε καν να υποχωρήσουμε. Τώρα θα μας σφυροκοπούν και από μέσα και από έξω.» Και ξέρουν όλοι, φυσικά, ότι αναφέρομαι στις δυνάμεις των Ηρμάντιων πέρα από τα τείχη: το τμήμα της Ορδής των Όφρων που μας καταδίωξε ως τη Σαλντέρια – καμιά χιλιάδα μαχητές κι ένα σωρό πολεμικά οχήματα... και ίσως κι αυτό το μίasma του Αρχέγονου Όφρων, ο Κλέαρχος, ανάμεσά τους. «Δε θα μας βιάσει να τους ρίξουμε μερικά χτυπήματα προτού φτάσουν στην πύλη. Γιατί θα φτάσουν» δεν υπάρχει αμφιβολία. Δε μπορούμε να τους σταματήσουμε τελείως. Το σχέδιό μας τώρα θα είναι διαφορετικό από πριν.» Τους εξηγώ ότι, αφού ο αιφνιδιασμός δεν πρόκειται να πιάσει, το δεύτερο καλύτερο που μπορούμε να κάνουμε είναι να χτυπήσουμε τους Ηρμάντιους και τους φρουρούς της Σαλντέρια όσο πιο άσχημα γίνεται προτού ζυγώσουν τη Νότια Πύλη. Να τους χτυπήσουμε και να υποχωρήσουμε πριν μας χτυπήσουν εκείνοι, πριν αναγκαστούμε να εμπλακούμε μαζί τους. Έτσι θα κερδίσουμε χρόνο ώσπου να έρθουν οι υπόλοιποι επαναστάτες από κάθε γωνιά της Σαλντέρια για να μας συντρέξουν.

Αν ο Ζαχαρίας καταφέρει να τους πείσει να κουνηθούν, σκέφτομαι καθώς τον ακούω να κάνει προσπάθειες μέσω του πομπού του. Δεν είναι όλοι οι σύμμαχοί μας έτοιμοι να εγκαταλείψουν τις περιοχές τους και να τρέξουν εδώ, όπως φαίνεται. Και δεν με εκπλήσσει αυτό· στο μυαλό μου έρχεται ο Μάρκος, ο Έκτος Όφρις της Σαλντέρια, από τα Φουγάρα.

Δεν έχουμε, όμως, χρόνο για δισταγμό. Ο χρόνος μέτρα εναντίον μας τώρα. Αρχίζω να δίνω διαταγές και κατευθύνσεις στους μαχητές μας εδώ, στη Νότια Πύλη.

Ο Κοντός Ιάκωβος μου λέει: «Είμαστε κι εμείς μαζί σου, Καπετάνιε. Θα πολεμήσουμε.» Και ο Ψηλός Ιάκωβος φυσικά δεν διαφωνεί.

«Δική σας είναι η απόφαση,» τους αποκρίνομαι.

Βγάζουν όπλα από θηκάρια. Την έχουν πάρει ήδη την απόφασή τους. Ο Κοντός, κρατώντας δυο λιγνά μακριά ξιφίδια, θυμίζει αδίστακτο νάνο δολοφόνο που πραγματικά δεν θες να συναντήσεις μέσα σε κάποιο σκοτεινό σοκάκι μετά τη δύση των ήλιων. Ο Ψηλός θυμίζει χασάπη μ'αυτό τον μεγάλο μπαλτά στο χέρι του· χασάπη που είναι έτοιμος να κόψει οποιοδήποτε κρέας, αδιάφορα, διαδικαστικά.

Ο Νικόλαος – αυτός ο παλαβός Εικοστός-Τρίτος Όφρις των Κάτω Ακτών που έκανα το λάθος να σώσω από τα μπουντρούμια του Οδοντωτού Οχυρού του Λουκιανού της Οδοντόπολης – γδύνεται για να φορέσει την οργανική στολή ενδυνάμωσης. Η Λουκία, παραδίπλα, κάνει το ίδιο, με τον Ακατάλυτο κοντά στα πόδια της.

Ο Αρσένιος, καθισμένος σε μια καρέκλα του φυλακίου της Νότιας Πύλης, μοιάζει να κοιτάζει το ταβάνι, αλλά τα μάτια του βλέπουν μόνο προς τα μέσα. Η Διονυσία στέκεται πλάι του, έκδηλα νευρική, πολύ νευρική. Και επίσης πλάι του στέκεται κι η Ερασμία, μ'ένα σπαθί στο χέρι, σαν φρουρός, έτοιμη να προστατέψει με τη ζωή της αυτό τον προφήτη της Εχίδνας, να τον μεταφέρει στη Φαρμακερή Βασίλισσά της πάση θυσία.

Ο Νηρέας οπλίζει μια βαλλίστρα. Ο Λεωνίδας ετοιμάζει τα όπλα του.

Φεύγουμε από το φυλάκιο της Νότιας Πύλης. Η Διονύσια, η Ερασμία, κι ο Αρσένιος δεν έρχονται μαζί μας, και δεν διαφωνώ στο ελάχιστο μ'αυτό. Καλύτερα να βρίσκονται εδώ. Τους έβαλα πάλι σε κίνδυνο, γαμώτο, τη Διονυσία και τον αδελφό της!... Αν και καταλαβαίνω ότι τούτη τη φορά δεν φταίω εγώ ακριβώς. Όχι ακριβώς. Γιατί δεν ξέρω αν οι Ηρμάντιοι θα μας είχαν κυνηγήσει με τέτοιο μένος αν δεν ήμουν εδώ.

Ο Κλέαρχος, αυτό το μίσγμα...

Πηγαίνουμε στους δρόμους και στις πολυκατοικίες πριν από τη Νότια Πύλη. Οι λιγοστοί ντόπιοι που είχαν αρχίσει να ξεθαρρεύουν και να ξεμυτίζουν σε τούτες τις γειτονιές κλειδαμπαρώνονται ξανά στα

σπίτια τους μόλις μας αντικρίζουν. Καταλαβαίνουν τι έρχεται. Αλλά δεν είναι όλοι τόσο συνετοί. (Δεν λέω «δειλοί»· δεν θα ήταν δίκαιο, ούτε σωστό· γιατί μόνο οι τρελοί πολεμάνε σε τέτοιους πολέμους. Οι τρελοί, οι απεγνωσμένοι, και οι Φιλημένοι.) Κάποιοι βγαίνουν και δηλώνουν πρόθυμοι να αγωνιστούν μαζί μας. Τους δεχόμαστε, φυσικά· κάθε βοήθεια είναι χρήσιμη. Τους δίνουμε και όπλα – αν και μερικοί έχουν ήδη.

Οι στασιαστές ακολουθούν τις οδηγίες μου. Στηνόμαστε σε συγκεκριμένες θέσεις και περιμένουμε τους εχθρούς να έρθουν. Προσπαθώ να βρίσκομαι σε μια ταράτσα με καλή θέα προς κάθε μεριά, ώστε να βλέπω γενικά τι γίνεται. Αν και αυτό θα είναι προσωρινό, αναμφίβολα. Μόλις εμπλακώ, τελειώσε η καλή θέα μου· δε θα βλέπω, πλέον, τίποτα περισσότερο από ό,τι βρίσκεται γύρω μου. Θα μπορούσα, φυσικά, να μην εμπλακώ. Αλλά δεν είμαι από εκείνους τους στρατηγούς που στέκονται έξω από τη μάχη παρατηρώντας και δίνοντας διαταγές. Οι σύντροφοί μου περιμένουν κάτι άλλο από εμένα· και η αλήθεια είναι πως μπορώ να τους βοηθήσω περισσότερο αν εμπλακώ παρά αν δεν εμπλακώ.

Οι φρουροί της Σαλντέρια πλησιάζουν πρώτοι, παρότι οι Ηρμάντιοι είναι πιο κοντά μας, ήδη μες στη Χαμηλόδρομη – αλλά μετά τη χτεσινοβραδινή πανωλεθρία (τι χτεσινοβραδινή; σχεδόν ξημερώματα ήταν) δεν βιάζονται να μας ζυγώσουν ξανά. Η Φρουρά των Εχόντων, όμως, έρχεται – πεζοί, ιππείς, δικυκλιστές, μαχητές επάνω σε θωρακισμένα τετράκυκλα και εξάτροχα οχήματα – ενώ τέσσερα ελικόπτερα πετάνε από πάνω τους, φέροντας ηχητικά κανόνια.

Τους χτυπάμε ανελέητα. Οι οδηγίες μου (όχι «διαταγές»· απλώς μια πρόταση έκανα στους στασιαστές, και συμφώνησαν) είναι ξεκάθαρες: γρήγορη επίθεση και υποχώρηση, όχι χρονοβόρα συμπλοκή. Τους ρίχνουμε καπνοβομβίδες, πυροβομβίδες (που πυρπολούν οτιδήποτε εύφλεκτο – δεν μοιάζουν με τις χειροβομβίδες που είναι σαν τα πυροβόλα όπλα· λειτουργούν βάσει άλλων νόμων, δεν κάνουν έκρηξη, γι' αυτό και είναι αρκετά αξιόπιστες στην Υπερυδάτια), βέλη, ηχητικές ριπές, σφαίρες (όταν καταφέρνουν να εκτοξευτούν από τις κάννες των πυροβόλων), καμάκια, πέτρες, διάφορα σκουπίδια. Εξαπολύω μια σπασμένη πόρτα προς ένα ελικόπτερο, ενώ ακόμα είμαι στην ταράτσα της πολυκατοικίας. Η πόρτα στροβιλίζεται σαν δίσκος που δεν είναι

δίσκος, χτυπά τη μπροστινή μεριά του αεροσκάφους, σπάζοντας τζάμια, τραυματίζοντας σίγουρα τον πιλότο αν όχι σκοτώνοντάς τον, και το ελικόπτερο πέφτει πάνω στο πλάι μιας άλλης πολυκατοικίας, γεμίζοντας συντρίμια τον δρόμο από κάτω. Ύστερα, δεν μένω άλλο στην ταράτσα· κατεβαίνω για να βοηθήσω τους συντρόφους μου. Η Λουκία, συνεχώς στο πλευρό μου, με ακολουθεί· και το ξέρω πως δεν έχει νόημα να της προτείνω να μείνει πίσω, να είναι πιο προσεχτική με τον εαυτό της.

Χτυπάμε τη Φρουρά μες στους δρόμους βόρεια της Νότιας Πύλης – τη χτυπάμε άσχημα, σκοτώνοντας ανθρώπους και άλογα, καταστρέφοντας οχήματα. Προσωπικά, ανατρέπω τρία θωρακισμένα τροχοφόρα και κλοτσάω τουλάχιστον τέσσερα δίκυκλα σωριάζοντας τους καβαλάρηδες τους ώστε να τους αποτελειώσει το Φιλί της Έχιδνας ή τα όπλα των συντρόφων μου. Η Λουκία, ντυμένη με την οργανική στολή της, προσπαθεί να με μιμηθεί, κλοτσώντας κι εκείνη δίκυκλα και ανατρέποντάς τα. Αλλά φυσικά δεν τολμά να επιχειρήσει να ανατρέψει μεγαλύτερα οχήματα. Ακόμα και με οργανική στολή ενδυνάμωσης αυτό είναι τρελό για τους περισσότερους ανθρώπους. Η στολή πολλαπλασιάζει τη δύναμή σου· δεν σου δίνει την οργή της Έχιδνας.

Χτυπάμε τη Φρουρά σαν καταιγίδα, και σαν καταιγίδα γρήγορα υποχωρούμε, γιατί δεν μπορούμε να τα βάλουμε με όλους τους. Όχι χωρίς βοήθεια από τους υπόλοιπους αγωνιστές της Σαλντέρια. Θα μας λιανίσουν. Οι Έχοντας έχουν μαζέψει εδώ ό,τι έχει απομείνει από τις δυνάμεις της Φρουράς της πόλης· δεν αστειεύονται οι καταραμένοι. Θέλουν να δώσουν τέλος στην απειλή των στασιαστών – σήμερα.

«Οφιομαχητή!» φωνάζει ο Λεωνίδας καβάλα σ'ένα από τα δίκυκλα της Φρουράς που έχουμε αρπάξει. «Οι Ηρμάντιοι! Απ'τ'ανατολικά!»

Δεν εκπλήσσομαι καθόλου. Πιάνω κι εγώ ένα πεσμένο δίκυκλο – το δίκυκλο που πριν από λίγο κλότσησε η Λουκία προτού, εν συνεχεία, σκοτώσει τους δυο πεσμένους αναβάτες του με γοργές σπαθιές – το σηκώνω όρθιο, και το καβαλάω. Η Λουκία κάθεται πίσω μου. Βάζω σε κίνηση τους τροχούς, κατευθυνόμενος ανατολικά. Οι αγωνιστές από κείνη τη μεριά έχω την αίσθηση ότι θα χρειαστούν τη βοήθειά μου περισσότερο απ'αυτούς εδώ πέρα, που χτυπάνε τους φρουρούς και υποχωρούν, χτυπάνε τους φρουρούς και υποχωρούν, χτυπάνε τους

φρουρούς και υποχωρούν – σταδιακά πηγαίνοντας ολοένα και πιο νότια, προς τη Νότια Πύλη, αλλά καθυστερώντας αξιοσημείωτα τον εχθρό.

Ο Λεωνίδας, επάνω στο δικό του δίκυκλο, με ακολουθεί. Περνάμε από ρημαγμένους δρόμους, ανάμεσα από πολυκατοικίες που θυμίζουν τραυματισμένους γίγαντες, και φτάνουμε γρήγορα εκεί όπου οι αγωνιστές της Σαλντέρια ακολουθούν εναντίον των Ηρμάντιων την ίδια τακτική που ακολουθούν κι εναντίον της Φρουράς. Αλλά οι μισθοφόροι μοιάζει πιο δύσκολο να αντιμετωπιστούν, και έχουν και άγριους ερπετοειδείς ανάμεσά τους ξανά.

Τους χτυπάμε και υποχωρούμε... τους χτυπάμε και υποχωρούμε... τους χτυπάμε και υποχωρούμε... Βέλη, σφαίρες, ηχητικές ριπές, και οτιδήποτε άλλο. Ελάχιστες φορές τούς χτυπάμε κι από κοντά – εγώ περισσότερο από τους υπόλοιπους. Ζυγώνω και τους σπαθίζω, τους κλοτσάω και τους γρονθοκοπώ, τινάζοντάς τους αποδώ κι αποκεί, λιανίζοντάς τους... ενώ τρέχουμε μες στους δρόμους και μες στις αυλές και τις πιλοτές των πολυκατοικιών.

Βλέπω το πολεμικό όχημα της Ειρήνης Ηρμάντιας να έρχεται, θωρακισμένο, εξάτροχο, με δύο γιγαντοβαλλίστρες κι ένα ηχητικό κανόνι. Ναι, δεν μπορεί να είναι άλλο από αυτό. Το θυμάμαι.

Εξαπολύει μια ηχητική ριπή, και οι στασιαστές διαλύονται από τον δρόμο όπου περνά, μη μπορώντας να το αντιμετωπίσουν. Εξαπολύει, συγχρόνως, δυο μεγάλα μεταλλικά βέλη, σωριάζοντας δυο καβαλάρηδες (μάλλον σκοτώνοντάς τους) και διαπερνώντας ένα παλιό τετράκυκλο όχημα, καρφώνοντάς το στον πλαϊνό τοίχο μιας πολυκατοικίας, κυριολεκτικά. Οι αγωνιστές που ήταν μέσα του πηδάνε έξω και τρέχουν να φύγουν – εκτός από δύο, που έχουν καρφωθεί στον τοίχο μαζί με το τροχοφόρο. Το αίμα τους κυλά έξω από το όχημα.

Έχω σταματήσει το δίκυκλό μου σε μια γωνία και κοιτάζω τον δρόμο τον οποίο διασχίζει το εξάτροχο μεταλλικό τέρας της Ειρήνης του Πολέμου. Τώρα κατεβαίνω από τη σέλα. «Μείνε εδώ,» λέω στη Λουκία, ρίχνοντάς της ένα βλέμμα που ελπίζω να της μαρτυρά πως θα την αρπάξω και θα την πετάξω πίσω αν κάνει τη μαλακία να μ'ακολουθήσει.

Τρέχω προς το θωρακισμένο όχημα. Ανατρέποντας ένα μισθοφορικό δίκυκλο που κυλά δίπλα του, πετάγομαι ξαφνικά μπροστά του

και το αρπάζω με τα δύο χέρια, σκύβοντας συγχρόνως, μπαίνοντας από κάτω του. Ακούω τις μηχανές του να ουρλιάζουν καθώς τους φέρνω αντίσταση. Μέταλλα τρίζουν. Η δύναμη που αισθάνομαι εναντίον μου είναι τρομερή. Το όχημα των Όφρεων δεν κάνει πλάκα· είναι πανίσχυρο. Σφίγγω τα δόντια καθώς αισθάνομαι τα χέρια μου να πονάνε, ιδρώτα να κυλά μέσα από τα ρούχα μου, και τα πόδια μου μετά βίας να μένουν σταθερά.

Ακούω κραυγές ολόγυρά μου – άγριες φωνές και φωνές πόνου. Συμπλοκή. Οι στασιαστές πρέπει νάχουν ορμήσει στους μισθοφόρους που έρχονταν πίσω από το εξάτροχο της Ειρήνης του Πολέμου. Αλλά τώρα δεν έχω χρόνο για να ρίξω ούτε μια ματιά στο πλάι. Το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να χρησιμοποιώ την απάνθρωπη δύναμή μου εναντίον της άνοης δύναμης της μηχανής του εξάτροχου πολεμικού οχήματος. Σκοτάδια προσπαθούν να τυλίζουν τα μάτια μου. Περιστρέφονται γύρω απ'το πεδίο της όρασής μου. Μαύρα φίδια της καταστροφής που το ένα τρώει την ουρά του άλλου – ο Διπλός Καταβροχθιστής. Φίλος ή εχθρός;

Η φαρμακερή δύναμή μου εναντίον της μηχανικής δύναμης του οχήματος... Το έχω σταματήσει, το καταλαβαίνω ότι πλέον δεν κινείται. Προσπαθώ να το σηκώσω από το έδαφος...

(Κραυγές ολόγυρά μου, γδούποι, κρότοι, κλαγγές... Μάχη.)

Ένα γιγάντιο φίδι του σκότους έρχεται απ'τα δεξιά, στρέφοντας το πρόσωπό του σ'εμένα, ανοίγοντας το πελώριο στόμα του για να με καταπιεί. Αυτός σίγουρα δεν είναι φίλος. Ο Αρχέγονος Όφρις;... Τα σαγόνια του μεγαλώνουν και μεγαλώνουν και μεγαλώνουν... ικανά να χωρέσουν ολόκληρο το σώμα μου–

Μια τρομερή κραυγή που ίσα που συνειδητοποιώ ότι προέρχεται από τον λαιμό μου – και σπρώχνω το φίδι. Το τινάζω μακριά, πέρα από εμένα.

Το εξάτροχο όχημα της Ειρήνης του Πολέμου είχε σηκωθεί εν μέρει στον αέρα – οι δυο εμπρόσθιοι τροχοί του δεν ακουμπούσαν κάτω – και τώρα το πετάω πίσω: στέκεται όρθιο προς στιγμή, στους δύο πισινούς τροχούς, ενώ οι υπόλοιποι τέσσερις περιστρέφονται φρενιασμένα στον αέρα, και μετά πέφτει ανάποδα, σαν εξάποδη χελώνα που

όλα της τα πόδια είναι στον αέρα και δεν μπορεί να ξαναγυρίσει από την καλή.

Η κούραση που αισθάνομαι είναι απερίγραπτη: κάθε μυς, κάθε τένοντας, κάθε κλείδωση, κάθε νεύρο του σώματός μου πονά. Φλέγεται. Αλλά το δηλητήριο της Έχιδνας εντός μου είναι ακόμα πιο δυνατό από τον πόνο. Η οργή μου με έχει τυλίξει. Ωστόσο, πέφτω στο ένα γόνατο βαριανασαίνοντας, βάζοντας το αριστερό μου χέρι στο πλακόστρωτο...

...κι ένα ξίφος έρχεται από δίπλα για να με καρατομήσει.

Αλλά βλέπω τη σκιά του και του χειριστή του, και τα πολεμικά αντανακλαστικά μου δεν είναι θολωμένα ύστερα από την υπερπροσπάθειά μου· είναι ακόμα πιο σιτισμένα απ'ό,τι συνήθως. Γυρίζω κι αποφεύγω τη λεπίδα, αρπάζω το πόδι του μαχητή των Ηρμάντιων και το τραβάω: πέφτει ουρλιάζοντας. Στρίβω το πόδι του καθώς ορθώνομαι, διαλύοντας κόκαλα (συνεχίζει να ουρλιάζει, ξέφρενα τώρα)· το τραβάω ξανά, δυνατότερα, και το ξεριζώνω και τον κοπανάω κατακέφαλα μ'αυτό, τινάζοντας αίματα παντού, σκοτώνοντάς τον. Η οργή μου είναι το μόνο που με καθοδηγεί.

Το Φιλί της Έχιδνας βγαίνει απ'το θηκάρι σχεδόν με δική του θέληση, σαν το χέρι μου να μην είναι δικό μου, και ορμάω καταπάνω στους άλλους μαχητές των Ηρμάντιων που βλέπω γύρω μου, μακελεύοντας ανελέητα, σπρώχνοντας, κλοτσώντας, γρονθοκοπώντας. Κανένας τους δεν μπορεί να σταθεί αντίκρυ μου· πέφτουν σαν ψεύτικες κούκλες. Διαλυμένες κούκλες που τινάζουν κόκκινα υγρά. Τρέπονται σε φυγή, τρομοκρατημένοι. Τους κυνηγάω, σπαθίζοντας, καρφώνοντας, στέλνοντας κι άλλους στον Αβυσσαίο.

«Γεώργιε! Γεώργιε!» Μετά βίας ακούω τη φωνή της, και σταματάω να κυνηγάω τους μαχητές των Ηρμάντιων. Στρέφομαι ν'αντικρίσω τη Λουκία που έρχεται τρέχοντας κι ο Ακατάλυτος την ακολουθεί. Η λεπίδα στο χέρι της είναι αιματοβαμμένη. Προς στιγμή έχω την παρόρμηση να της επιτεθώ, να τη χτυπήσω – και τότε είναι που οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου παραμερίζουν την οργή της Έχιδνας. Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου φυσά μέσα μου, δημιουργώντας την αόρατη ασπίδα του στο μυαλό μου, κρατώντας σε απόσταση τον ιοβόλο δράκο.

Κοιτάζω γύρω μου. Οι στασιαστές συγκρούονται με τις δυνάμεις των Ηρμάντιων. Συμβαίνει η συμπλοκή που ήθελα να αποφύγω – και ίσως εγώ να φταίω γι' αυτό. Ήρθαν να με βοηθήσουν. Φοβήθηκαν ότι θα με σκότωναν καθώς προσπαθούσα να ανατρέψω το όχημα της Ειρήνης του Πολέμου.

Η Λουκία με πλησιάζει. «Πού τρέχεις, ρε! Πού πας, γαμώ την ουρά της Έχιδνας! Άσ' τους να φύγουν, τους γαμημένους!»

Νεύω. «Ναι,» λέω, «ναι.» Είναι το μόνο που μπορώ να πω καθώς αισθάνομαι μέσα μου τη δύναμη της Έχιδνας να παλεύει με την κούρασή μου.

«Οφιομαχητή!»

Γυρίζω και βλέπω την Ειρήνη Ηρμάντια νάχει βγει από το αναποδογυρισμένο όχημα, ντυμένη με την αλυσιδωτή πανοπλία της, έχοντας τον Οφιογενή στο στήθος και τον άλικο μανδύα της στους ώμους· λευκόδερμη, με μαύρους κάθετους ελλειψοειδείς κύκλους ζωγραφισμένους γύρω από τα μάτια· τα μαλλιά της κρυμμένα μέσα στο κράνος της. Γύρω της στέκονται μαχητές των Ηρμάντιων, άνθρωποι και άποδες ερπετοειδείς, οι τελευταίοι έχοντας στα χέρια τους εκείνες τις ασπίδες με τα επικίνδυνα καρφιά και τον Οφιογενή.

«Θα το μετανιώσεις που μάχεσαι μαζί με τρομοκράτες και αναρχικούς!» μου φωνάζει η Ειρήνη του Πολέμου. «Μπορούσες να βασιλέψεις πλάι μας· αλλά τώρα θα πεθάνεις πνιγμένος μες στα κουφάρια των αιρετικών!» Με δείχνει με το ξίφος της, καταφανώς οργισμένη. Δε μοιάζει να με φοβάται.

Δεν βρισκόμαστε και πολύ κοντά. Συγκρούσεις συμβαίνουν ανάμεσά μας: άνθρωποι χτυπιούνται, άνθρωποι σκοτώνονται. Αλλά οι μαχητές που περιβάλλουν την Ειρήνη Ηρμάντια – οι άνθρωποι, όχι οι ερπετοειδείς – υψώνουν βαλλίστρες και με σημαδεύουν.

Αρπάζοντας τη Λουκία από τη μέση, παρασέρνοντάς την μαζί μου σαν να είναι από χαρτί, τινάζομαι πέρα, κυλώντας πάνω στο πλακόστρωτο, στα αίματα, στα πτώματα, στα συντρίμια. Κανένα από τα βέλη δεν μας πετυχαίνει.

Και ξέρω πόσο επικίνδυνα είναι τα βέλη. Κάποτε, πριν από όχι και τόσο καιρό – αν και μου φαίνεται σαν νάχει περάσει κάνας αιώνας από

τότε, μα την Έχιδνα! – βέλη παραλίγο να με σκοτώσουν. Ήμουν μισθοφόρος τότε, στη Μικρυδάτια, στον Μεγάλο Κόλπο.

Τα βέλη είναι πιο επικίνδυνα από τις σφαίρες, σε πολλές περιπτώσεις. Σε οποιαδήποτε διάσταση, και στην Υπερυδάτια ακόμα περισσότερο φυσικά. Τα πυροβόλα είναι αναξιόπιστα εδώ.

Σηκωνόμαστε όρθιοι, εγώ κι η Λουκία, και αμέσως μπλέκουμε σε μάχη. Ο δρόμος είναι γεμάτος μαχητές των Ηρμάντιων. Σκοτώνουμε μερικούς καθώς φωνάζω στους αγωνιστές της Σαλντέρια να υποχωρήσουν – να υποχωρήσουν! – τώρα! Τώρα!

Το σχέδιό μας εξαρχής ήταν να χτυπάμε και να φεύγουμε. Δεν μπορούμε να προβάσουμε σταθερό εμπόδιο στους εχθρούς μας. Όχι εδώ.

«Το δίκυκλό μας υπάρχει ακόμα;» ρωτάω τη Λουκία καθώς – ευτυχώς – οι στασιαστές ακούνε την προτροπή μου κι αρχίζουν να απομακρύνονται, εξαπολύοντας ριπές πίσω τους για να κρατάνε τους Ηρμάντιους σε απόσταση.

«Υπάρχει.» Η Λουκία με οδηγεί στη γωνία όπου είχα σταματήσει το όχημα.

«Εσύ οδηγείς,» της λέω. Είμαι πραγματικά κουρασμένος.

Δε φέρνει αντίρρηση· καβαλά τη σέλα κι εγώ κάθομαι πίσω της, με το Φιλί της Έχιδνας ακόμα στο χέρι, να στάζει αίμα. Η Λουκία βάζει τους τροχούς σε κίνηση, και ακολουθούμε τους υπόλοιπους στασιαστές που υποχωρούν προς τη Νότια Πύλη.

Αλλά δεν φτάνουμε τόσο εύκολα εκεί. Φτάνουμε πρώτα σ'έναν δρόμο όπου οι αγωνιστές της Σαλντέρια συγκρούονται με τη Φρουρά, και δεν μπορούμε παρά να σταθούμε για να βοηθήσουμε. Ο Νικόλαος είναι εδώ, και οι Ιάκωβοι, και ο Νηρέας, εκτός από άλλους. Χτυπάμε και κατακόβουμε τους φρουρούς της Σαλντέρια, ακόμα εξαγριωμένοι όλοι μας από τη συμπλοκή με τους Ηρμάντιους. Ακούω τον Λεωνίδα να κραυγάζει Θάνατος στα μιάσματα! ΘΑΝΑΤΟΣ στα μιάσματα! καθώς τρέχει καβάλα στο δίκυκλό του, σπαθίζοντας.

Κατεβαίνω από το δικό μου δίκυκλο για να προσφέρω ό,τι βοήθεια μπορώ, αλλά λέω στη Λουκία να μείνει στη σέλα. Ο Ακατάλυτος έχει εξαφανιστεί κάπου, μα είμαι σίγουρος ότι δεν είναι μακριά αυτή η κουρσάρικη σκιά. Ακολουθεί τη Λουκία παντού όπως τα ερπετά ακολουθούν εμένα.

Η σύγκρουση δεν κρατά πολύ· τσακίζουμε τους φρουρούς των Εχόντων και συνεχίζουμε νότια, προς την πύλη. Ο Λεωνίδας, πλησιάζοντάς με, μου λέει: «Αυτός ο προδότης είναι μαζί τους ξανά!» και τα μάτια του γυαλίζουν δολοφονικά.

«Ποιος προδότης;»

«Ο αδελφός μου, ο Αρτέμιος – το μίασμα!»

Ναι, εκείνος ο λοχίας που συναντήσαμε στη Γλυκώνυμη όταν πρωτοήρθαμε στη Σαλντέρια. Καφετόδερμος σαν τον Λεωνίδα κι αυτός· αλλά, καταφανώς, τόσο διαφορετικοί οι δυο τους...

«Τον είδα,» συνεχίζει ο Λεωνίδας, «όμως δεν κατάφερα να τον ζυγώσω. Την επόμενη φορά που θα τον αντικρίσω...! Την επόμενη φορά...»

Σταματάμε σε κάποιες αμυντικές θέσεις πριν από τη Νότια Πύλη, απλωμένοι σε γωνίες, πιλοτές, αυλές, δώματα, ταράτσες, χρησιμοποιώντας για κάλυψη ό,τι έχει να προσφέρει η τραυματισμένη πόλη. Αυτές είναι οι τελευταίες αμυντικές θέσεις πριν από την πύλη: το τελευταίο χτύπημα που μπορούμε να δώσουμε στους εχθρούς μας – το τελευταίο δάγκωμα του φιδιού της επανάστασης – προτού φτάσουμε στο έσχατο σημείο. Γιατί, αναρωτιέμαι, δεν έχουν έρθει ακόμα οι υπόλοιποι αγωνιστές της Σαλντέρια – αυτοί από τις άλλες περιοχές της πόλης – για να μας βοηθήσουν;

Η Λουκία ρωτά τον Λεωνίδα: «Ποιος ο λόγος που εσύ κι ο αδελφός σου είστε τόσο αντίθετων πεποιθήσεων;»

«Είναι μίασμα,» αποκρίνεται εκείνος σαν να εξηγεί το προφανές.

«Γιατί δεν είναι μαζί μας;»

«Τι άλλο θες να σου πω; Είναι άνθρωπος των Εχόντων! Ανέκαθεν τέτοιος ήταν.»

Τότε, ένας από τους στασιαστές που είχαν μείνει στη Νότια Πύλη έρχεται κοντά μας τρέχοντας. «Οφιομαχητή!» μου λέει. «Η Ορδή των Όφρων! Άρχισε να μας χτυπά από έξω!»

Τα νέα δεν άργησαν να φτάσουν στο Βασιλικό Παλάτι της Οσκάλης. Τα έφερε ο ίδιος ο Διοικητής Άνθιμος Ορπέλλιος. Έδωσε την αναφορά του μπροστά στον Πολιτοβασιλέα Γεώργιο Μοριλκόνη, καθώς οι δυο τους και η μεγάλη κόρη του Πολιτοβασιλέα βρίσκονταν σε μια βεράντα του παλατιού πάνω από τον κήπο. Ο Γεώργιος και η Ισμήνη κάθονταν σε αναπαυτικές καρέκλες, ντυμένοι ζεστά (καθότι χειμώνας) αλλά πλούσια, με ακριβές γούνες και δέρματα. Πίσω τους στέκονταν δύο Ορκισμένοι που οι όψεις τους τρόμαζαν. Ορισμένοι τούς αποκαλούσαν «η Φρουρά της Φρουράς του Παλατιού». Ήταν οι άνθρωποι που είχαν ως μοναδικό τους μέλημα να φυλάνε τον Πολιτοβασιλέα και την οικογένειά του. Τρομερά αφοσιωμένοι, και αδίστακτοι με τους εχθρούς της Συμπολιτείας – δηλαδή, όποιους ήθελαν να πειράξουν έστω και μια τρίχα απ'το κεφάλι του Πολιτοβασιλέα ή των δικών του.

Ο Άνθιμος Ορπέλλιος στεκόταν καθώς μιλούσε για τα χτεσινοβραδινά περιστατικά, κι αισθανόταν ντροπιασμένος από ό,τι είχε διαδραματιστεί. Σκεφτόταν: Η καλοστημένη ενέδρα του να έχει ξεφτιλιστεί έτσι!... Οι μαχητές του να μη μπορούν να σταματήσουν μια χούφτα κωλομισθοφόρους απ'το να διαφύγουν!...

Ο Πολιτοβασιλέας, όμως, δεν είχε τίποτα απ'αυτά στο μυαλό του. Άκουγε, μόνο, με ενδιαφέρον για τον κατάμαυρο άντρα που έμοιαζε να έχει τη δύναμη εκατό ανθρώπων, που αναποδογύριζε θωρακισμένα πολεμικά οχήματα.

«Δεν ξέρω αν φορούσε οργανική στολή, Μεγαλειότατε. Κάποιος με οργανική στολή ποτέ δεν θα μπορούσε να κάνει τέτοια πράγματα. Δεν ξέρω τι... τι φορούσε, τι είχε πάρει.»

Ο Γεώργιος Μοριλκόνης θυμόταν πολύ καλά τι είχε συμβεί μια νύχτα, πρόσφατα, στο παλάτι του: Ένας κατάμαυρος άντρας ήταν εδώ και τότε, μοιάζοντας να έχει τη δύναμη εκατό ανθρώπων, τσακίζοντας όλους τους φρουρούς του, διαφεύγοντας μέσω των υπονόμων. Οι

φρουροί του υπέθεταν ότι πρέπει να είχε πεθάνει εκεί κάτω, αλλά ο Πολιτοβασιλέας το αμφέβαλλε.

Θύμισε το περιστατικό στον Άνθιμο Ορπέλλιο. «Δεν μπορεί να το έχεις ξεχάσει, Διοικητή...» Ο Ορπέλλιος ήταν εδώ εκείνη τη νύχτα, για τα γενέθλια της δεύτερης κόρης του Πολιτοβασιλέα, της Ευφροσύνης.

«Δεν το έχω ξεχάσει, Μεγαλειότατε· και παραδέχομαι ότι, πράγματι, θα μπορούσε ίσως να ήταν ο ίδιος άνθρωπος... αν και αναρωτιέμαι πώς να βρέθηκε εκεί χτες.»

«Αναρωτιέσαι;» Ο Πολιτοβασιλέας άναψε ένα τσιγάρο Δωδεκαπλόκαμος. «Είναι μαχητής του Αλτόσσιου, προφανώς! Τον είχε στείλει εδώ, μαζί μ'έναν άλλο, για να μου κλέψουν κάτι πολύτιμο.» Το ενεργειακό νοοσύστημα. Ο Ιερεμίας – που είχε αιχμαλωτιστεί από τους δυο τους αλλά είχε επιβιώσει όταν ο μαυρόδερμος άντρας τον πέταξε, σαν πάνινη κούκλα, πάνω στους φρουρούς του παλατιού – είχε πει στον Γεώργιο Μοριλκόνη ότι τον ρωτούσαν για το ενεργειακό νοοσύστημα. Και δεν φαινόταν να ξέρουν ότι είχε ήδη κλαπεί. Αν λοιπόν αυτοί ήταν άνθρωποι του Αλτόσσιου, τότε δεν μπορεί ο Αλτόσσιος να είχε κλέψει το νοοσύστημα, όπως αρχικά υποπτευόταν ο Πολιτοβασιλέας. Άρα, αναρωτιόταν, ποιος το είχε κλέψει; «Και τώρα,» συνέχισε ο Γεώργιος Μοριλκόνης, «τον έστειλε στα διαφιλονικούμενα εδάφη για να σαμποτάρει τις δυνάμεις μας. Τον θέλω νεκρό την επόμενη φορά που θα τον συναντήσετε, Ορπέλλιε. Νεκρό, πάση θυσία. Δεν ξέρω τι είναι – δεν ξέρω από ποια διάσταση έχει έρθει, ο καταραμένος – αλλά είναι επικίνδυνος για τη Συμπολιτεία!»

«Ως προστάξετε, Μεγαλειότατε. Θα κάνουμε το παν.»

«Κι όταν τον έχετε σκοτώσει,» πρόσθεσε ο Γεώργιος Μοριλκόνης, «θέλω το κεφάλι του,» φυσώντας καπνό Δωδεκαπλόκαμου από τα ρουθούνια... ενώ η Ισμήνη παρακολουθούσε σιωπηλά, με στενεμένα μάτια, νιώθοντας, όπως πάντα, συνεπαρμένη από κουβέντες για πολιτική και πόλεμο.

Το ίδιο πρωινό, καθώς ένας δυνατός άνεμος σφύριζε στις δυτικές ακτές του Μεγάλου Κόλπου – αλλά δεν ήταν ανεμοθύελλα, ούτε κατά διάνοια – γύρω στα τριάντα χιλιόμετρα βόρεια της Οσκάλνης όπως ο ακτογέρακας πετά, στις όχθες του ποταμού Οθμόλλη, στην πόλη της Σιρνάδιας, μέσα στο Ψηλό Παλάτι, ο αντίπαλος του Πολιτοβασιλέα, ο

Άρχοντας Ευθύμιος Αλτόσσιος, βημάτιζε σε μια αίθουσα στρωμένη με παχύ χαλί ενώ μια γάτα περιφερόταν γύρω του, με τα χρυσαφιά μάτια της να στραφταλίζουν. Δεν είχε λάβει καμιά αναφορά για την επιτυχία της χτεσινοβραδινής αποστολής εναντίον των δυνάμεων του Πολιτοβασιλέα στα κεντρικά των διαφιλονικούμενων εδαφών, και ανησυχούσε. Το μόνο που του είχαν πει οι μαχητές του ήταν ότι, απόμακρα, είχαν δει τις δυνάμεις του Πολιτοβασιλέα να κινητοποιούνται, να οργανώνουν μεγάλη περιοχή, σαν να έψαχναν για κάτι. Είχε γίνει και μια συμπλοκή ανάμεσα στους μαχητές του Αλτόσσιου και τους μαχητές του Πολιτοβασιλέα εξαιτίας αυτής της έρευνας, αλλά τίποτα το σπουδαίο.

Ο Ευθύμιος, όμως, δεν περίμενε νέα από τους αξιωματικούς του στα νότια· περίμενε νέα από τους πράκτορες που είχε στείλει στην Ερνέγη· και, ως τώρα, δεν είχε μάθει τίποτα. Κάτι πήγε στραβά, σκεφτόταν. Κάτι πήγε στραβά...

Η κατάμαυρη γάτα με τα χρυσαφιά μάτια πήδησε πάνω σ'έναν καναπέ, παρατηρώντας τον.

Μέσα στο ίδιο πρωινό, στις ανατολικές ακτές του Μεγάλου Κόλπου, οι επιζώντες της ενέδρας του Πολιτοβασιλέα έφτασαν στην Ερνέγη πλέοντας παράκτια, επάνω στο πλοιάριο που είχε αρπάξει ο Οφιομαχητής. Τέσσερις πράκτορες του Αλτόσσιου είχαν έρθει μαζί τους στα εδάφη της Συμπολιτείας των Ποταμών, και τώρα μόνο ένας απέμενε: ο Σαράντης Ικρένδιος, ελαφρά τραυματισμένος στα πλευρά. Το μοναδικό του μάτι ήταν σκοτεινιασμένο, άγριο.

Η Ερνέγη υποδέχτηκε τους μισθοφόρους παραξενεμένη, θέλοντας να μάθει την ιστορία τους. Γιατί αυτοί δεν ήταν οι μόνοι μισθοφόροι που περίμεναν να πολεμήσουν για τον Άρχοντα Αλτόσσιο της Σιρνάδας (ή, μάλλον, για τους μυστηριώδεις εργοδότες), και οι άλλοι ζητούσαν να πληροφορηθούν τι είχε συμβεί. Ο Σαράντης Ικρένδιος το είχε προβλέψει αυτό και είχε προειδοποιήσει τους μισθοφόρους να μην πουν τίποτα, να μη μιλήσουν σε κανέναν· δεν χρειαζόταν οι πάντες να ακούσουν για όσα είχαν γίνει εκείνη τη νύχτα. Δεν τιμούσαν κανέναν τους, είπε στους μισθοφόρους· η φήμη τους θα αμαυρωνόταν. Αλλά δεν έδωσαν σημασία στα λόγια του και, μέσα στις ημέρες που ακολούθησαν, μίλησαν αποδώ κι αποκεί. Ούτε κράτησαν κρυφό το ότι ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος διέθετε υπερφυσική δύναμη – και χωρίς να φορά

οργανική στολή κανενός είδους, μα την Έχιδνα και τον Αστερίωνα τον ίδιο!

Η μισθοφορική ομάδα των Επιζώντων δεν άργησε να διαμορφωθεί γύρω από τον Οφιομαχητή. Οι πολεμιστές που είχαν επιστρέψει ζωντανοί από την ενέδρα του Πολιτοβασιλέα δεν είχαν τίποτα καλύτερο να κάνουν απ'το να φτιάξουν μια καινούργια ομάδα· οι παλιές τους ομάδες είχαν κατακερματιστεί. Γύρω στα πενήντα άτομα είχαν απομείνει συνολικά από κείνη την πανωλεθρία. Κι έτσι οι Επιζώντες γεννήθηκαν, επιμένοντας, απ'τον πρώτο ως τον τελευταίο, ότι ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος έπρεπε να είναι αρχηγός τους.

Ο Γεώργιος δίστασε να δεχτεί, γιατί αυτοί οι καριόληδες είχαν αρχίσει να του φέρνουν στο μυαλό τους Αγενείς... και οι κουρσάροι του ήταν νεκροί, κι έπρεπε να κρατά μετά βίας μακριά τη θηριώδη οργή του όποτε σκεφτόταν πώς είχαν πέσει στην παγίδα εκείνου του καθάρματος, του Ευγένιου του Μεγαλοφονιά, και των συμμάχων του. Ο Γεώργιος θα επέστρεφε στην Ιχθυδάτια κάποτε, θα επέστρεφε – το είχε ορκιστεί – και θα λογαριαζόταν μαζί τους! Θα τους ξεπλήρωνε, μα τη Φαρμακερή Κυρά! Θα γνώριζαν όλοι τους το χάδι του Φιλιού της Έχιδνας! Και άλλα δηλητήρια προτού πεθάνουν.

Έτσι, αρχικά ο Οφιομαχητής δίστασε να συμφωνήσει να γίνει αρχηγός των Επιζώντων, αλλά, βλέποντας πως δεν ήξεραν ποιον άλλο να ορίσουν αρχηγό τους (κάποιοι πρότειναν τον Πέτρο τον Φλογερό, μα όσοι δεν ήταν στην ομάδα των Φλογερών δεν τον δέχονταν), τελικά συμφώνησε.

Και ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος ήταν τώρα επικεφαλής των Επιζώντων, που όλοι οι μισθοφόροι στα λιμάνια της Ερνέγης τούς έβλεπαν με δέος. Και αρκετοί απ'αυτούς τους μισθοφόρους είχαν αρχίσει να λακίζουν και να φεύγουν από τη δουλειά των πρακτόρων του Αλτόσσιου παρά τις υποσχέσεις για χρήματα. Φοβόνταν μην πέσουν κι αυτοί σε φονικές ενέδρες...

Ο Ευθύμιος Αλτόσσιος τα πληροφορήθηκε σύντομα όλα τούτα, ασφαλώς. Ο Σαράντης Ικρένδιος τον επισκέφτηκε στο Ψηλό Παλάτι και του τα είπε.

«Μην τους αφήσετε να φύγουν,» πρόσταξε ο Αλτόσσιος. «Τους χρειάζομαι. Υποσχεθείτε τους κι άλλα οχτάρια, και προσλάβετε πάλι εκείνο

τον μαυρόδερμο μαχητή, τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο, και την ομάδα του. Τι άνθρωπος είναι αυτός, Σαράντη;»

«Δεν ξέρω, Άρχοντά μου. Δεν έχω ποτέ συναντήσει κανέναν παρόμοιο. Ειλικρινά σάς μιλάω, αναποδογύριζε τα πολεμικά οχήματα με τα χέρια του, και κανένας από τους μαχητές του Πολιτοβασιλέα δεν μπορούσε να τον σταματήσει. Και μετά, μας έφερε ολόκληρο πλοιάριο σπρώχνοντάς το μες στο νερό λες κι ήταν φουσκωτή βάρκα, μα την Έχιδνα!»

Τα γκρίζα μάτια του Ευθύμιου Αλτόσσιου στραφτάλιζαν καθώς τα άκουγε αυτά, κι ένα στραβό χαμόγελο είχε σχηματιστεί επάνω στα λιγνά χείλη του μακρόστενου προσώπου του. «Ένας άνθρωπος που μπορεί, με τα χέρια του, να αναποδογυρίζει τα πολεμικά οχήματα του Πολιτοβασιλέα;» Γέλασε. «Τον θέλω αυτόν τον άνθρωπο, Σαράντη! Φρόντισε να γίνει δικός μου.»

Τις ίδιες ημέρες, μια διπλωμάτισσα της Συμπολιτείας των Ποταμών, η Ελευθερία Μοριλκόνη – αδελφή του Γεώργιου Μοριλκόνη και Πριγκίπισσα της Συμπολιτείας – εισέπλευσε στο Κάτω Λιμάνι της Ερνέγης επάνω σ'ένα μεγάλο μηχανοκίνητο πλοίο συνοδευόμενο από δύο μικρότερα μηχανοκίνητα σκάφη, αλλά όχι τόσο μικρά που να μη χρειάζονται μάγο για να μετακινούνται – μια επίδειξη δύναμης από τον Πολιτοβασιλέα. Είχαν, φυσικά, ήδη ειδοποιήσει τους φύλακες της Ερνέγης τηλεπικοινωνιακά, και σύντομα η Ελευθερία Μοριλκόνη συνάντησε τους Άρχοντες μέσα στο Παλάτι των Κουρσάρων, στις όχθες του ποταμού Σόρνη, στα κεντρικά της πόλης. Τους προειδοποίησε ότι σκοτεινές δυνάμεις σέρνονταν (όπως ακριβώς είπε) μέσα στην Ερνέγη συγκεντρώνοντας μαχητές για λογαριασμό του προδότη της Συμπολιτείας, Ευθύμιου Αλτόσσιου, που ήταν Άρχοντας της Σιρνάδιας – αλλά όχι για πολύ. Ο αδελφός της Πριγκίπισσας ήθελε να μάθει ποιον υποστήριζαν οι Άρχοντες της Ερνέγης. Μέχρι στιγμής, τους θύμιζε η Ελευθερία Μοριλκόνη, δεν είχαν διενέξεις με τη Συμπολιτεία στο πρόσφατο παρελθόν...

Οι τέσσερις Άρχοντες, καθισμένοι αντίκρυ της, αποκρίθηκαν ουδέτερα ότι δεν «υποστήριζαν» κανέναν. «Δεν λαμβάνουμε μέρος στους εσωτερικούς... διαπληκτισμούς της Συμπολιτείας των Ποταμών, Πριγκίπισσα,» δήλωσε η Ιωάννα η Καλόκακη.

«Ακριβώς,» συμφώνησε ο Μεγάλος Μάρκος. «Είμαστε ουδέτερη πόλη.»

«Κι όμως – δεν είστε!» διαφώνησε η Ελευθερία Μοριλκόνη. «Από τη στιγμή που ο Αλτόσσιος συγκεντρώνει μαχητές από τα λιμάνια σας για να τους εξαπολύει εναντίον της Συμπολιτείας, δεν μπορείτε να είστε.»

«Κάνεις λάθος, Πριγκίπισσα,» της είπε ο Γέρο-Λουκάς, ολόγκριζος στο μαλλί και στα γένια, γεμάτος ρυτίδες στο πρόσωπο, αλλά πολλοί θα ορκίζονταν ότι τον είχαν δει να μάχεται σαν Ανάποδος Σκαρφαλωτής. «Αυτό που συμβαίνει στα λιμάνια είναι αυτό που συμβαίνει στα λιμάνια· δεν έχει σχέση μ'εμάς. Τα λιμάνια μας είναι ανοιχτά: άνθρωποι περνάνε, άνθρωποι φεύγουν, άνθρωποι συναλλάσσονται και συναναστρέφονται όπως νομίζουν. Έτσι είναι η Ερνέγη. Οι μαχητές που χτύπησαν τον Πολιτοβασιλέα σου δεν ήταν δικοί μας· αυτό είναι το μόνο βέβαιο. Τα άλλα είναι δικό σας πρόβλημα, Πριγκίπισσα.»

«Δικό μας πρόβλημα;» είπε η Ελευθερία Μοριλκόνη, σαρκαστικά, τινάζοντας πίσω, νευρικά ίσως, τα μακριά κόκκινα μαλλιά της. «Τα προβλήματα της Συμπολιτείας είναι προβλήματα όλου του Μεγάλου Κόλπου, γέρο! Ο αδελφός μου δεν υποφέρει εχθρούς ούτε στις δυτικές ούτε στις ανατολικές ακτές.»

«Αν άλλος ερχόταν εδώ για να μας μιλήσει έτσι, θα είχε τώρα κρεμαστεί από τη γλώσσα,» την πληροφόρησε η Ιωάννα η Καλόκακη. «Καλύτερα να πηγαίνεις, Πριγκίπισσα.»

«Όχι προτού λάβω μια απάντηση από εσάς.»

«Σε ποιο ερώτημα;» είπε ο Κυριάκος ο Κήρυκας. «Δεν άκουσα κανένα ερώτημα.»

«Το ερώτημα είναι, ποιον υποστηρίζετε – τον Πολιτοβασιλέα ή τον προδότη Ευθύμιο Αλτόσσιο;»

«Σου απαντήσαμε ήδη, Πριγκίπισσα,» είπε ο Μεγάλος Μάρκος: «η Ερνέγη δεν 'υποστηρίζει' κανέναν. Είμαστε ουδέτερη πόλη.»

«Θα συνεχίσετε, δηλαδή, να επιτρέπετε στον Αλτόσσιο να συγκεντρώνει μαχητές από τα λιμάνια σας;»

«Δεν του έχουμε 'επιτρέψει' τίποτα,» τόνισε ο Μεγάλος Μάρκος, που ήταν ψηλός και ευρύτερνος, καφετόδερμος, μαυρομάλλης με σγουρά μαλλιά, και είχε ένα μακρύ μούσι στο σαγόνι το οποίο θύμιζε λεπίδα. «Η Ερνέγη είναι αυτό που είναι. Ανοιχτή πόλη.»

Η Ελευθερία Μοριλκόνη γέλασε. «Ανοιχτή πόλη; Θ'ανοίγατε και τις πύλες του παλατιού σας για να βάλετε μέσα απατεώνες;»

«Ίσως ήδη να το έχουμε κάνει,» είπε η Ιωάννα η Καλόκακη, ατενίζοντάς την έντονα.

Η Ελευθερία κατάλαβε την προσβολή, και τα βλέμματά τους συναντήθηκαν αgridεμένα πάνω απ'το τραπέζι. Το χέρι της Πριγκίπισσας ήταν στη λαβή του σπαθιού που κρεμόταν από τη ζώνη της· το χέρι της Καλόκακης ήταν πίσω από την πλάτη της, στο ενεργειακό της πιστόλι. Καμιά, όμως, δεν τράβηξε όπλο.

Ο Γέρο-Λουκάς ρώτησε: «Τι ακριβώς ζητά ο Πολιτοβασιλέας, για να έχουμε καλό ρώτημα, Πριγκίπισσα; Να διώξουμε τους ανθρώπους του Αλτόσσιου από τα λιμάνια μας; Να μην τους επιτρέπουμε ναρχονται εδώ για να προσλαμβάνουν μισθοφόρους;»

«Κοντολογίς, ναι, αυτό,» αποκρίθηκε η Ελευθερία Μοριλκόνη, ενώ το γαντοφορεμένο χέρι της άφηνε το μανίκι του σπαθιού της. «Για να δείξετε τη φιλική σας διάθεση προς τη Συμπολιτεία των Ποταμών.»

«Αυτό που ζητάς,» της είπε τελεσίδικα ο Μεγάλος Μάρκος, «δεν πρόκειται να γίνει.»

Τα μάτια της στένεψαν άγρια. «Ο αδελφός μου θα δυσανεστηθεί, Άρχοντές μου...»

«Δεν έχουμε κανέναν άλλο τρόπο για να τον ευχαριστήσουμε,» αποκρίθηκε ο Γέρο-Λουκάς και άναψε την πίπα του σαν ήδη η κουβέντα να είχε τελειώσει, σαν να ήθελε να πει στην Πριγκίπισσα Άντε, κοπέλα μου, τώρα, ώρα να πηγαίνεις σιγά-σιγά.

«Δεν προσπαθήσατε καν,» είπε η Ελευθερία Μοριλκόνη, και αποχώρησε από το Παλάτι των Κουρσάρων.

Τα τρία πλοία της σύντομα απέπλευσαν από το Κάτω Λιμάνι της Ερνέγης...

Η Όλγα, που πριν από κάποιο καιρό είχε έρθει στην πόλη μαζί με τον Οφιομαχητή, τα είδε να φεύγουν. Τούτες τις ημέρες, πουλούσε λουλούδια στα λιμάνια. Κυρίως, στο Πάνω Λιμάνι· αλλά σήμερα έτυχε να βρίσκεται στο Κάτω. Τα τρία καράβια ήταν μεγάλα και της έκαναν εντύπωση· και επάνω σ'όλα κυμάτιζαν σημαίες της Συμπολιτείας των Ποταμών. Και δεν ήταν η μόνη που της είχαν τραβήξει την προσοχή· ο κόσμος γύρω της ψιθύριζε, μιλούσε, έλεγε πως ο Πολιτοβασιλέας είχε

στείλει εδώ τους ανθρώπους του, πως πήγαιναν να συζητήσουν με τους Άρχοντες: ναι, τους είχαν δει να βγαίνουν από τα πλοία και να κατευθύνονται, μέσα σε οχήματα, προς το Κλεμμένο Παλάτι (μια από τις ονομασίες του Παλατιού των Κουρσάρων, όπως είχε μάθει η Όλγα – επίσης γνωστό και ως Πειρατικό Ανάκτορο). Η Όλγα ανησύχησε γιατί είχε μάθει να ανησυχεί για οτιδήποτε είχε σχέση με τον Πολιτοβασιλέα. Ο Πολιτοβασιλέας είχε κυνηγήσει τον Οφιομαχητή στην Οσκάλνη – ή, τουλάχιστον, θα τον είχε κυνηγήσει αν είχαν μείνει εκεί μια ώρα περισσότερο ύστερα από την εισβολή στο παλάτι του. Ο Πολιτοβασιλέας είχε επίσης, πριν από μερικές μέρες, στήσει ενέδρα στους μισθοφόρους ανάμεσα στους οποίους βρισκόταν ο Οφιομαχητής, και παραλίγο να τον σκοτώσει. Τους πιο πολλούς άλλους τούς είχε σκοτώσει. Η Όλγα το είχε πληροφορηθεί από τον ίδιο τον Γεώργιο, γιατί εξακολουθούσε να τον βλέπει παρότι εκείνος δεν ερχόταν πλέον τόσο τακτικά στον Λαμπερό όσο παλιότερα. Αλλά, ακόμα κι αν δεν το είχε πληροφορηθεί από αυτόν, πάλι θα το είχε μάθει: τα λόγια σφύριζαν σαν Ζέφυρου άνεμος στα λιμάνια της Ερνέγγης: μαρτυρούσαν πως οι μυστηριώδεις αναζητητές μισθοφόρων είχαν οδηγήσει μια μερίδα απ’αυτούς στη Συμπολιτεία και ο Πολιτοβασιλέας τούς είχε επιτεθεί, τους είχε ξεκάνει όλους σχεδόν, εκτός από κάτι λίγους – τους τώρα ονομαζόμενους Επιζώντες, που είχαν γι’αρχηγό τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο, έναν εξωδιαστασιακό μαυρόδερμο τύπο με υπερφυσική δύναμη. Αναποδογύριζε ολόκληρα πολεμικά οχήματα με τα χέρια του! Ήταν αλήθεια, επέμεναν. Ήταν αλήθεια. Και χωρίς να φορά οργανική στολή. Στη Λάμα, έλεγαν, κάποιος τον είχε προκαλέσει μην πιστεύοντας τον «μύθο», κι ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος τον είχε αρπάξει, τον είχε σηκώσει πάνω απ’το κεφάλι του σαν να ήταν φτερό, και τον είχε πετάξει έξω απ’το παράθυρο του Ροδόνυχου (ενός καπηλειού στη Λάμα, όπως είχε μάθει η Όλγα, το οποίο ήταν γνωστό για τη γενικά κακή του φήμη – μεθυσμένοι, καβγάδες, πουτάνες, κλέφτες και απατεώνες, λεπίδες και αίμα, και – το χειρότερο – νοθευμένα ποτά και κακοψημένα θαλασσινά).

Η Όλγα, τελευταία, πιο πολύ άκουγε για τον «Κάλνεντουρ τον Μαύρο» από τρίτους παρά τον συναντούσε αυτοπροσώπως. Συνέχεια με τους μισθοφόρους του ήταν, κι αυτό την τσάντιζε. Γαμώτο! Είχε γνωρίσει τον Οφιομαχητή, είχε περάσει τόσες περιπέτειες μαζί του.

Ήταν όλα ένα όνειρο;... Αλλά τι περίμενε τώρα; Ο Γεώργιος να ζει για εκείνη; Ήταν παράλογο, φυσικά. Όμως η Όλγα δεν αισθανόταν ακόμα έτοιμη να επιστρέψει την Ηλβάρη· είχε, μάλιστα, αρχίσει να της αρέσει το έκρυθμο κλίμα εδώ, στην Ερνέγη. Είχε αρχίσει να γνωρίζει και κόσμο, πουλώντας λουλούδια στα λιμάνια: έναν γέρο-ψαρά που έμοιαζε πολύ αγαθός για τούτη τη διάσταση (αλλά η Όλγα υποπτευόταν ότι κατά βάθος ήταν πιο σκληρός και καπάτσος, για νάναι ακόμα ζωντανός)· μια ταβερνιάρισσα που έβριζε τους πάντες για τα πάντα· έναν αχθοφόρο που, για κάποιο λόγο, παρά την κουραστική δουλειά του, ήταν πάντοτε χαμογελαστός (πώς τα κατάφερνε, η Όλγα δεν μπορούσε να μαντέψει)· μια φρουρό που όλο σε καβγάδες έμπλεκε κι όλο ξύλο έτρωγε (συνέχεια έλεγε ότι πονούσε παντού κι ότι οι Άρχοντες την πλήρωναν λίγο για τις μελανιές της, πολύ λόγο. «Ξέρεις, ρε, τι ανώμαλοι καριόληδες τριγυρίζουν στο Πάνω Λιμάνι; Ξέρεις;» είχε πει στην Όλγα. «Να προσέχεις, σ'το λέω. Να προσέχεις!»). Συναντούσε και τον Ευστάθιο τον Δρομοκαπετάνιο τακτικά: εκείνο τον οδηγό επιβατηγού οχήματος με το λευκό-ροζ δέρμα, το ξυρισμένο κεφάλι, και τα καστανά μούσια, ο οποίος ισχυριζόταν πως ήξερε κάθε δρόμο της Ερνέγης.

«Τι έγινε ο φίλος σου;» ρώτησε την Όλγα. «Σε παράτησε στο λιμάνι;»

«Δε βλέπoμαστε και τόσο, τελευταία,» αποκρίθηκε η Όλγα. Και εξήγησε: «Και παλιά, λουλούδια πουλούσα, αλλά αλλού, όχι στην Ερνέγη.»

Ο Ευστάθιος, την τρίτη φορά που συναντήθηκαν, της είπε πως άμα γούσταρε μεταφορά μπορούσε να τον καλέσει στον πομπό του και θα την πήγαινε οπουδήποτε μες στην πόλη – δωρεάν. Και η Όλγα δε νόμιζε ότι της την έπεφτε· απλά ήταν φιλικός.

Ένας άλλος τύπος, ένας ανάποδος βουτηχτής, απ'αυτούς που βουτούσαν για να φτάσουν κάτω από την ηπειρόνησο, είχε προσπαθήσει ένα απόγευμα να τη στριμώξει σ'ένα σοκάκι, τραβώντας την εκεί με το ζόρι. Την είχε κολλήσει στον τοίχο. Και τα αχαμνά του είχαν γνωρίσει το γόνατό της. Την επόμενη μέρα που την είχε δει δεν της είχε μιλήσει· της είχε γυρίσει την πλάτη. Τι κρίμα, είχε σκεφτεί η Όλγα, συνεχίζοντας να προσπαθεί να πουλήσει τα λουλούδια της προτού μαραθούν απ'τον άγριο άνεμο που είχε σηκωθεί. Το μεσημέρι εκείνο, είχε πιάσει καταιγίδα, και όλοι στην Ερνέγη είχαν κλειδαμπαρωθεί αφού είχαν δέσει

καλά τα σκάφη τους στις δέστρες. Οι ζημιές, ως συνήθως, ήταν πολλές αλλά αναμενόμενες.

Σήμερα δεν φαινόταν να έρχεται καταιγίδα από το βάθος του Μεγάλου Κόλπου της Μικρυδάτιας, καθώς τα τρία πλοία του Πολιτοβασιλεία έφευγαν από το Κάτω Λιμάνι, και η Όλγα έφυγε επίσης από εδώ, αλλά όχι πλέοντας φυσικά: βαδίζοντας. Κατευθυνόμενη βιαστικά προς το Πάνω Λιμάνι. Για μια στιγμή πέρασε απ'το νου της να καλέσει τον Δρομοκαπετάνιο, αλλά μετά σκέφτηκε ότι ο άνθρωπος θα την έβριζε άμα τον καλούσε όποτε της φυσούσε. Η επόμενη σκέψη της, όμως, ήταν ότι το Πάνω Λιμάνι ήταν μακριά από το Κάτω Λιμάνι· θα έπρεπε να περάσει από τον Στενό Γιαλό, από τη Μικρή Γέφυρα, κι από τον Χώρο, προτού φτάσει στον προορισμό της. Γύρω στα τέσσερα χιλιόμετρα. Και, παρότι είχε διασχίσει πολλά εδάφη βαδίζοντας μαζί με τον Οφιομαχητή, προτιμούσε να μην ταλαιπωρεί τόσο τις καινούργιες μπότες που της είχε αγοράσει ο Γεώργιος – ούτε τα πόδια που κρύβονταν μέσα στις μπότες. Έτσι, άλλαξε γνώμη και κάλεσε τον Ευστάθιο τον Δρομοκαπετάνιο, ο οποίος σταμάτησε το όχημά του πλάι της ύστερα από κανένα δεκάλεπτο, ρωτώντας την: «Πού πας;» Του απάντησε, καθώς καθόταν δίπλα του, κι εκείνος τη μετέφερε στο Πάνω Λιμάνι πολύ πιο γρήγορα και άνετα απ'ό,τι θα έφτανε περπατώντας. Η Όλγα προθυμοποιήθηκε να τον πληρώσει. Ο Ευστάθιος αρνήθηκε. Η Όλγα επέμεινε. «Κοίτα να δεις,» της είπε, «έχω εδώ μια λεπίδα» – μισοτράβηξε το ξιφίδιο από τη μπότα του – «για τους κακούς και για τους τρελούς. Σε ποια κατηγορία ανήκεις;» Η Όλγα, χαμογελώντας, τον ευχαρίστησε και βγήκε απ'το όχημά του.

Τον Οφιομαχητή τον βρήκε, τελικά, όχι στο Πάνω Λιμάνι, όπως ήλπιζε, αλλά στη Λάμα, σ'εκείνο το κακόφημο μέρος, τον Ροδόνυχο. Πλησίαζε μεσημέρι και πρέπει να ήταν εδώ για φαγητό μαζί με τους μισθοφόρους του. Τον είδε να κάθεται σ'ένα τραπέζι παρέα μ'αυτούς. Τους ζύγωσε.

Τα μάτια του, που ποτέ δεν βλεφάριζαν, στράφηκαν επάνω της. Το ίδιο και τα μάτια πολλών άλλων που βλεφάριζαν.

«Να σου μιλήσω, Κάλνεντουρ;» Τον έλεγε Κάλνεντουρ, φυσικά, γιατί εκείνος έτσι ήθελε να τον λέει μπροστά στους μισθοφόρους του. Υποτίθεται πως ήταν από τη Μοργκιάνη. Μαλαχίες, σκεφτόταν η Όλγα.

Ποιος πιστεύει ότι είναι από τη Μοργκιάνη; Όλοι πιστεύουν ότι είναι από κάποια παράξενη διάσταση όπου οι πάντες έχουν υπεράνθρωπη δύναμη!

«Μίλα μου,» της είπε ο Γεώργιος, ενώ σιγή είχε απλωθεί ανάμεσα στους μισθοφόρους γύρω του. «Κάθισε.»

«Ιδιαίτερως, καλύτερα.»

Ακούγοντας αυτή την ομολογουμένως συμπαθητική κοπελίτσα να ζητά να μιλήσει ιδιαιτέρως στον αρχηγό τους, ο Νικόλαος ο Νόστιμος (που είχε κερδίσει το παρατσούκλι του από τις γυναίκες και από τους άντρες που προτιμούσαν άντρες) γέλασε κοφτά, παραλίγο φτύνοντας τη μπίρα του. Και δεν ήταν ο μόνος από τους μισθοφόρους που γέλασε. «Τι;» είπε ο Φαίδων ο Ξένος (που δεν ήταν Υπερυδάτιος), «έχεις τίποτα μυστικά να ψιθυρίσεις στον αρχηγό μας;»

«Την ξέρει από παλιά, ρε,» τους είπε ο Πέτρος ο Φλογερός, που τον είχε ξαναδεί να μιλά μ'αυτή την κοπέλα. Ίσως να ήταν καμιά παλιά του γκόμενα, υπέθετε.

Η Ευδοκία της Καταστροφής, που είχε μόλις επιστρέψει κρατώντας δυο κούπες γεμάτες Αίμα της Έχιδνας, κοίταξε την Όλγα από πάνω ως κάτω. «Τι κομμάτι είν' αυτό; Πουτάνα με λουλούδια;»

«Με λουλούδια μόνο,» τόνισε η Όλγα, προσπαθώντας να διατηρήσει την ψυχραιμία της και να μην τη βρίσει. Τράβηξε ένα λουλούδι απ'την τσάντα της και το έτεινε προς τη μισθοφόρο. «Θέλεις;»

Η Ευδοκία έδωσε τη μια κούπα στον Χαρούμενο Χαρίλαο (έναν μισθοφόρο που ποτέ δεν γελούσε, ούτε χαμογελούσε), έπιασε το λουλούδι της Όλγας με το ένα χέρι, το τσάκισε ανάμεσα στα δάχτυλά της, και το πέταξε τυχαία πάνω απ'τον ώμο της. «Δίνε του, μαλακισμένη. Το μέρος είναι για σοβαρούς ανθρώπους.»

Και οι μισθοφόροι γελούσαν ξανά (εκτός απ'τον Χαρούμενο, φυσικά).

«Αρκετά,» μούγκρισε ο Οφιομαχητής.

«Θα πληρώσεις γι'αυτό – μαλακισμένη;» είπε η Όλγα, τσιτωμένη τώρα, αγριεμένη. Ποια νομίζει ότι είναι, η καριόλα; σκεφτόταν. Επειδή κουβαλά ένα σπαθί στη ζώνη; Θα της το βάλω στον κώλο!

«Αρκετά!» μούγκρισε ο Οφιομαχητής.

Η Ευδοκία της Καταστροφής γέλασε. «Σιγά μη σε πληρώσω κιόλας, ηλίθια! Να πας να γαμηθείς. Πάρε δρόμο προτού φας ξύλο.»

Η Όλγα την κλότσησε μέσα στη γυναικεία της φύση. Η Ευδοκία, με μια κραυγή, διπλώθηκε· η κούπα με το Αίμα της Έχιδνας έφυγε απ'το χέρι της. Η Πλούσια Αμαλία, που πριν καθόταν, βρέθηκε ξαφνικά όρθια, ραπίζοντας άγρια την Όλγα καταπρόσωπο, στέλνοντας την πάνω σ'ένα τραπέζι με τη μύτη της ματωμένη. Και το τραπέζι δεν ήταν άδειο· κάθονταν εκεί κάποιοι άλλοι μισθοφόροι (όχι της ομάδας των Επιζώντων) οι οποίοι, αναμενόμενα, εξαγριώθηκαν. Ένα μικρό χάος ακολούθησε μες στο καπηλειό καθώς μπουνιές, κλοτσιές, κατάρες, βρισιές, και καρέκλες εξαπολύονταν προς κάθε κατεύθυνση. Ο Οφιομαχητής εκπαραθύρωσε τέσσερα άτομα προτού η ανθρωποθύελλα κοπάσει, προσπαθώντας να μη σκοτώσει κανέναν (εκτός από ατύχημα, βέβαια), δαμάζοντας την οργή του με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου. Η Όλγα γρονθοκόπησε στα χαμηλά έναν άντρα που την είχε γραπώσει απ'τα μαλλιά κρατώντας το κεφάλι της κάτω· διπλώθηκε ο τύπος, μουγκρίζοντας, και η Όλγα σήκωσε μια καρέκλα και του την έφερε κατακέφαλα σωριάζοντάς τον ξερό.

Όταν, ύστερα από κανένα δεκάλεπτο, ο σαματάς σταμάτησε, το μέρος ήταν άνω-κάτω και λερωμένο από σκορπισμένα φαγητά, χυμένα ποτά, και ξαπλωμένους ανθρώπους· αλλά τίποτα απ'αυτά δεν ήταν σπάνιο στον Ροδόνηχο. Ο Οφιομαχητής άρπαξε ξαφνικά την Όλγα απ'τον λαιμό και, σηκώνοντάς την από το έδαφος, την πήγε προς μια γωνία του καπηλειού. Εκείνη ήταν τόσο εξαγριωμένη που τον κλοτσούσε και τον γρονθοκοπούσε ασταμάτητα, αλλά έμοιαζε να προσπαθεί να χτυπήσει βράχο. Την έβαλε να καθίσει πάνω σ'ένα τραπέζι και της είπε: «Τι στις λάσπες του Λοκράθου θέλεις;»

Η Όλγα έπιασε τον λαιμό της. Δεν την είχε σφίξει πολύ αλλά και πάλι αισθανόταν σαν κάποιο σιδερένιο εργαλείο να την είχε γραπώσει, όχι ανθρώπινο χέρι. «Θα μου πεις τώρα ότι εγώ έφταιγα για – γι'αυτό;» Έδειξε ολόγυρα.

«Εν μέρει μόνο,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος νηφάλια. «Δεν ήταν ανάγκη να την κλοτσήσεις.»

«Δεν ήταν ανάγκη να σπάσει το λουλούδι μου και ν'αρνηθεί να το πληρώσει! Τα αγοράζω για να τα πουλάω, δεν τα παίρνω τσάμπα!»

«Τέλος πάντων. Είμαστε οι δυο μας τώρα. Τι θέλεις;»

Η Όλγα τράβηξε ένα μαντήλι από το μπούστο της και σκούπισε το αίμα που ακόμα έτρεχε από τη μύτη της. Κρατήσει το μαντήλι εκεί, για να σταματήσει την αιμορραγία. «Να πεις στους λακέδες σου να είναι πιο ήρεμοι άλλη φορά, εντάξει;»

«Δεν είναι ‘λακέδες’ μου, και δεν έφταιγαν μόνο εκείνοι. Τι θέλεις τώρα; Θέλεις κάτι;»

«Γαμώτο! ήρθα να σε προειδοποιήσω, ανόητε!»

«Να με προειδοποιήσεις;»

«Ο Πολιτοβασίλεας έστειλε ανθρώπους του εδώ, και πήγαν να μιλήσουν με τους Άρχοντες. Δεν ξέρω τι είπαν ακριβώς. Δεν ξέρω ούτε γενικά. Αλλά τώρα έχουν φύγει. Μπήκαν με τρία μεγάλα πλοία στο Κάτω Λιμάνι, και μετά απέπλευσαν.»

«Και νομίζεις ότι η δουλειά τους στην πόλη μπορεί νάχε σχέση μ’εμένα και τους δικούς μου...»

«Μ’εμένα, βασικά. Χεσμένους τους έχω τους καριόληδες. Ο Πολιτοβασίλεας» – και μιλούσε χαμηλόφωνα τώρα, πολύ χαμηλόφωνα – «δεν θα σ’έχει ξεχάσει, Γεώργιε. Απ’ό,τι έγινε στον κήπο του παλατιού του, εκείνη τη νύχτα. Και τώρα θα άκουσε ότι ανάμεσα στους μισθοφόρους που προσπάθησε να σκοτώσει ήταν ένας άντρας με εξωφρενική δύναμη...»

«Καταλαβαίνω τι θες να πεις, και το έχω σκεφτεί κι εγώ. Θα τόχω υπόψη μου. Σ’ευχαριστώ που ήρθες. Και όχι μόνο γι’αυτό. Ήθελα να σε ξαναδώ.» Άγγιξε φιλικά τον ώμο της.

«Κάνεις παρέα με κακούς ανθρώπους αντί νάρχεσαι να τα λέμε,» του είπε η Όλγα, παραπονιάρικα, αλλά χαμογελούσε πίσω απ’το μαντήλι της.

«Είσαι καλά;»

«Ναι.»

«Αν έχεις κάνα πρόβλημα, να έρθεις να με βρεις.»

«Και να το ρισκάρω να φάω ξύλο ξανά;»

«Αν είσαι φιλική μαζί τους θάναι κι αυτοί φιλικοί μαζί σου, είμαι σίγουρος.»

«Εγώ δεν είμαι και τόσο σίγουρη.» Σηκώθηκε απ’το τραπέζι. «Πηγαίνω τώρα.»

«Πού;»

«Στον Λαμπερό.»

«Πάμε μαζί,» προθυμοποιήθηκε ο Γεώργιος· και, καθώς έφευγαν απ'τον Ροδόνηχο, έγνεψε στον Πέτρο τον Φλογερό ότι όλα ήταν καλά.

Η Ευδοκία της Καταστροφής αγριοκοίταζε την Όλγα βλέποντάς την να περνά από την πόρτα μαζί με τον αρχηγό. «Ποια είν' αυτή η καριόλα;» ρώτησε τους άλλους.

«Την ξέρει από παλιά,» της είπε ο Πέτρος. «Δεν έπρεπε να την προκαλέσεις.»

«Σαν άλογο κλοτσά η γαμημένη!» Και μετά: «Τι του είναι; Δε μπορεί νάναι γυναίκα του. Πρέπει νάχει καλύτερο γούστο ο Μαύρος!» Τον γούσταρε τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο η Ευδοκία, αλλά δεν είχε βρει ακόμα την κατάλληλη στιγμή για να τον καβαλήσει. Θα την έβρισκε όμως, θα την έβρισκε...

«Δεν ξέρω τι του είναι,» αποκρίθηκε ο Πέτρος ο Φλογερός. «Δεν έχει πει τίποτα συγκεκριμένο γι'αυτήν.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Φίλη του, υποθέτω.»

«Την έχω μπανίσει να πουλά λουλούδια στο Πάνω Λιμάνι,» είπε ο Χαρούμενος Χαρίλαος πίνοντας μια γουλιά από την καινούργια μπίρα που είχε αγοράσει· όλα τα προηγούμενα ποτά είχαν χυθεί μες στον καβγά.

«Ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος γεμάτος μυστήρια είναι,» σχολίασε ο Σπυρίδωνας ο Πέλεκυς. Ακόμα δεν ήξεραν ουσιαστικά τίποτα για τον αρχηγό τους, κι εκείνος δεν έλεγε πολλά. Αλλά δεν επέμεναν να μάθουν, γιατί του χρωστούσαν. Ήταν οι Επιζώντες επειδή εκείνος τούς είχε κάνει να επιζήσουν.

5

Οι Ηρμάντιοι που είναι έξω από την πόλη αρχίζουν να χτυπάνε τη Νότια Πύλη· οι κρότοι ακούγονται ώς εδώ, μερικούς δρόμους βόρειά της. Οι Ηρμάντιοι που είναι μέσα στην πόλη – πολύ λιγότεροι, ευτυχώς – μας πλησιάζουν από τ’ανατολικά. Και όλες οι δυνάμεις της Φρουράς της Σαλντέρια έρχονται καταπάνω μας.

Παραμένουμε στην τελευταία αμυντική θέση πριν από τη Νότια Πύλη, απλωμένοι σε γωνίες, αυλές, πιλοτές, δώματα, ταράτσες, καλυμμένοι πίσω από συντρίμμια και οτιδήποτε άλλο έχουν να μας προσφέρουν αυτές οι ταλαιπωρημένες γειτονιές. Οι δρόμοι είναι, φυσικά, έρημοι εκτός από εμάς, ο κόσμος κλειδαμπαρωμένος στα σπίτια του – και πολλοί, μάλλον, θα έχουν ήδη εγκαταλείψει ετούτα τα μέρη.

Οι φρουροί της Σαλντέρια ζυγώνουν φέρνοντας μαζί τους άλογα και πολεμικά οχήματα, πεζούς και δικυκλιστές. Τους χτυπάμε με ό,τι έχουμε, ακολουθώντας το σχέδιό μου – να αποφύγουμε όσο το δυνατόν την κοντινή συμπλοκή, απλώς να τους καθυστερήσουμε. Ελπίζοντας ότι οι άλλοι επαναστάτες από διάφορα μέρη της πόλης θα έρθουν για να μας βοηθήσουν. Αν και ακόμα κανείς δεν έχει φανεί...

Προκαλούμε αξιοσημείωτες ζημιές στους φρουρούς, και εγώ είμαι από τους λίγους που τους πλησιάζω κιόλας, για να αναποδογυρίσω δύο πολεμικά οχήματα προτού υποχωρήσω ξανά. Οι περισσότεροι από τους συμπολεμιστές μου μένουν μακριά, όπως τους έχω ζητήσει. Η Λουκία είναι συνεχώς πλάι μου, και ο Λεωνίδας δεν απέχει πολύ, ούτε ο Νηρέας, ούτε ο Νικόλαος. Οι Ιάκωβοι είναι επίσης εδώ, καθώς κι η Ευγενία, η Έκτη Οχιά της Σαλντέρια, και άλλα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου. Αλλά δεν μπορούμε να κρατήσουμε σε απόσταση τους φρουρούς για πάντα· είναι περισσότεροι από εμάς, είμαστε ελάχιστοι μπροστά τους. Και έρχονται κι οι Ηρμάντιοι από τα ανατολικά, για να τους ενισχύσουν: η Ειρήνη του Πολέμου και οι μισθοφόροι της, και οι ερπετοειδείς από τους Ουραίους Δασότοπους. Την προηγούμενη φορά

ξεκάναμε κάμποσους απ'αυτούς, μα δεν τους εξολοθρεύσαμε όλους φυσικά· απλά τους τρέψαμε σε φυγή. Είναι ακόμα δυνατοί. Και τώρα δεν μπορούμε να αντιμετωπίσουμε και αυτούς και τους φρουρούς συγχρόνως.

Υποχωρούμε προς τη Νότια Πύλη, η οποία σφυροκοπείται από την Ορδή των Όφεων πέρα από τα τείχη. Και παρατηρώ ότι εχθροί πλησιάζουν κι από τα ίδια τα τείχη: από τις επάλξεις δεξιά κι αριστερά της πύλης. Μισθοφόροι των Ηρμάντιων και φρουροί της Σαλντέρια. Συμπλοκές διεξάγονται εκεί.

«Γιατί δεν έχουν έρθει ακόμα να μας βοηθήσουν;» ρωτάω τον Ζαχαρία, στο φυλάκιο της πύλης, προσπαθώντας να κρατήσω υπό έλεγχο την τρομερή οργή μου.

«Λένε πως έρχονται,» μου αποκρίνεται. «Λένε πως σύντομα θα είναι εδώ. Αλλά κανείς δεν θέλει να ζυγώσει πρώτος, Γεώργιε – και έχουν σοβαρό λόγο, μα τους θεούς. Προτιμούν να έρθουν συναθροισμένοι, για νάναι πιο δυνατοί. Ένα καλό, πάντως, υπάρχει: δεν φαίνονται σχεδόν καθόλου φρουροί πουθενά αλλού στην πόλη.»

«Δε θάχει σημασία αυτό όταν μας έχουν τσακίσει εδώ, στη Νότια Πύλη.»

«Το ξέρω,» μου λέει με σκοτεινή όψη. «Το ξέρω.» Η κατάκτηση της Νότιας Πύλης είναι η σημαντικότερη νίκη των αγωνιστών της Σαλντέρια μέχρι στιγμής.

Ανεβαίνω στις επάλξεις καθώς οι υπόλοιποι αρχίζουν να αντιμετωπίζουν τους φρουρούς και τους Ηρμάντιους που πλησιάζουν από τους δρόμους της Σαλντέρια. Ανεβαίνω στις επάλξεις και χτυπάω τους εχθρούς που έρχονται από εκεί προσπαθώντας να κατακλύσουν την πύλη. Το Φιλί της Έχιδνα χύνει το αίμα τους, τινάζει τα κομμένα μέλη τους και τα διαλυμένα σώματά τους μέσα και έξω από τα τείχη. Και προς τα νότια αντικρίζω τον στρατό των Ηρμάντιων συγκεντρωμένο: το τμήμα της Ορδής των Όφεων που μας ακολούθησε ως εδώ, κυνηγώντας μας. Καμιά χιλιάδα μαχητές με αρκετά πολεμικά οχήματα. Κι αισθάνομαι μια εχθρική παρουσία από εκεί. Μια παρουσία γεμάτη μίσος. Σαν λόγχη που καρφώνει το μυαλό μου.

Οφιομαχητή! συρρίζει μια φωνή μέσα από τις σκέψεις μου.

Είσαι κοντά μου, μίασμα, λέω στον Κλέαρχο, και κρατάω το τέλος σου στο χέρι μου!

Όχι, Οφιομαχητή, εγώ φέρνω το δικό σου τέλος! Στέκεται πλάι μου.

Δεν ξέρω τι σκατά εννοεί ο καταραμένος, αλλά δεν γουστάρω καθόλου την παρουσία του μες στο μυαλό μου. Κάνω ξανά εκείνο που είχα κάνει όταν τον είχα πρωτοσυναντήσει στο Φαρμακοτόπι της Νοσρίντης: Στρέφω την οργή μου εναντίον του. Τη στέλνω, σαν δηλητηριασμένο βέλος, μέσα από το κανάλι που χρησιμοποιεί για να έρχεται σε επαφή μαζί μου.

Αμέσως υποχωρεί, ο δαίμονας! Έχει γίνει προσεχτικός μ'εμένα.

Καλά κάνει. Θα του χρειαστεί...

Ένας πολεμιστής των Ηρμάντιων με ζυγώνει βαστώντας δόρυ, προσπαθώντας να με καρφώσει. Το αρπάζω κάτω από την αιχμή και το σταματάω· γυρίζω τον καρπό μου και το σπάω, ενώ το Φιλί της Έχιδνας κατεβαίνει, σκίζοντας τον μεταλλικό θώρακα και το στήθος του μαχητή, σκοτώνοντάς τον. Τον πιάνω από τη ζώνη και τον σηκώνω με το ένα χέρι πάνω απ'το κεφάλι μου. Τον εκτοξεύω πέρα από τα τείχη, προς τον στρατό των Ηρμάντιων, κραυγάζοντας – και το βλήμα μου τους φτάνει. Βλέπω τον νεκρό να πέφτει πάνω σ'ένα από τα οχήματα της Ορδής, βάφοντάς το κόκκινο.

Σύντομα δεν υπάρχουν πια εχθροί στις επάλξεις. Κανείς που να πλησιάζει τη Νότια Πύλη, τουλάχιστον. Αυτοί που έχουν απομείνει βρίσκονται μακριά, δεξιά κι αριστερά της. Ορισμένοι από τους δικούς μας τους ρίχνουν με βαλλίστρες, με ηχοβόλα, με πυροβόλα. Οι υπόλοιποι χρησιμοποιούν τα μεγάλα όπλα της Νότιας Πύλης εναντίον της Ορδής των Όφεων έξω από τα τείχη, ή εναντίον των εχθρών μας μέσα από τα τείχη οι οποίοι έχουν πλημμυρίσει τους δρόμους μπροστά από την πύλη σαν θύελλα θανάτου.

Μοιάζουμε χαμένοι, αλλά, ενώ κατεβαίνω μέσα στο φυλάκιο της Νότιας Πύλης από μια εσωτερική σκάλα, οι σύμμαχοί μας καταφτάνουν για να μας συντρέξουν. Οι άλλοι αγωνιστές, που τους είδαν πρώτοι, το φωνάζουν. Βοήθεια ήρθε! Βοήθεια ήρθε! Καθώς η Φρουρά της Σαλντέρια και οι Ηρμάντιοι ζυγώνουν την πύλη κρατώντας ασπίδες υψωμένες για να προστατεύονται από τα βλήματά μας, οι επαναστάτες της Σαλντέρια έρχονται από τα νώτα τους, ξεπροβάλλοντας μέσα από

τους δρόμους της Χαμηλόδρομης για να χτυπήσουν τα πίσω τμήματα των δυνάμεων τους. Εκείνους που είναι αμέσως μπροστά μας δεν μπορούν να τους φτάσουν, ωστόσο, όχι ακόμα. Αυτή η μάχη είναι αποκλειστικά δική μας για την ώρα.

«Αν τους δείτε να εισβάλουν,» λέω στη Διονυσία, που μοιάζει τρομοκρατημένη, το λευκό δέρμα της κάτωχρο, «μην τους πολεμήσετε· ανεβείτε στις επάλξεις. Εκεί θα είστε πιο ασφαλείς.»

Δε φαίνεται να ξέρει τι να μου απαντήσει. Ξεροκαταπίνει. Οι γροθιές της είναι σφιγμένες.

Ο Αρσένιος γελά ξερά. «Ασφαλείς; Μ'όλ' αυτά που ακούω μέσ' απ'το σκοτάδι, Οφιομαχητή;»

Η Ερασμία, όμως, γνέφει καταφατικά. «Θα τους πάω επάνω,» υπόσχεται. Στο ένα της χέρι είναι ένα ενεργειακό πιστόλι, στο άλλο ένα σπαθί.

Βγαίνω από το φυλάκιο της Νότιας Πύλης· πετάγομαι έξω από την πύλη του εκτοξεύοντας δηλητηριώδεις βελόνες από το βελονοβόλο μου, προσπαθώντας να χτυπήσω τους εχθρούς μας στα ανοίγματα των πανοπλιών τους. Και ορισμένους τούς πετυχαίνω. Αλλά αυτή δεν είναι μια μάχη όπου το βελονοβόλο μπορεί να με βοηθήσει ιδιαίτερα. Το Φιλί της Έχιδνας είναι ο καλύτερος σύμμαχός μου τώρα. Η λεπίδα του σπάει τις λεπίδες των αντιπάλων μου, σκίζει τις πανοπλίες τους, τρυπά τις ασπίδες τους, διαλύει τα σώματά τους, τινάζοντας αίματα παντού. Τους κλοτσάω και τους πετάω τον έναν πάνω στον άλλο. Τους σηκώνω και τους εκτοξεύω. Η Λουκία είναι ξανά δίπλα μου, φορώντας την οργανική στολή της· μάχεται στα δεξιά μου· και ο Νικόλαος στ'αριστερά μου. Και δεν είμαστε οι μόνοι έξω από το φυλάκιο, έξω από τη Νότια Πύλη. Εδώ που έχει φτάσει πλέον ο εχθρός δεν μπορούμε να περιμένουμε να τον αντιμετωπίσουμε πίσω από κάλυψη· θα μας κατακλύσει. Από τις επάλξεις, βέβαια – και της ίδιας της Νότιας Πύλης και του φυλακίου της – οι τοξότες μας μας βοηθάνε, αλλά η βοήθειά τους μοιάζει να χάνεται μες στο πλήθος των αντιπάλων.

Και τώρα ακούω τρία ελικόπτερα να έρχονται από πάνω μας, κι αναρωτιέμαι αν σκοπεύουν να μας χτυπήσουν ενώ μαχόμαστε εναντίον των συμμάχων τους – πράγμα ριψοκίνδυνο για τους τελευταίους. Αλλά τα αεροσκάφη δεν είναι εδώ για εμάς· είναι εδώ μόνο γι'αυτούς στις

επάλξεις της Νότιας Πύλης, όπως σύντομα διαπιστώνω ρίχνοντας μια φευγαλέα ματιά προς τα εκεί. Χτυπάνε τους μαχητές στις επάλξεις, με βέλη και με ηχητικές ριπές. Μια από τις δικές μας γιγαντοβαλλίστρες ρίχνει σ'ένα ελικόπτερο και το διαπερνά πέρα για πέρα· το αεροσκάφος αρχίζει να πέφτει, έξω από τα τείχη. Ένα ηχοβόλο μας χτυπά ένα άλλο ελικόπτερο, τραντάζοντάς το άγρια, κάνοντάς το να υποχωρήσει. Και μαζί του φεύγει και το τρίτο αεροσκάφος, μη θέλοντας μάλλον να μείνει μόνο του.

Αλλά τότε ένας τρομερός κρότος αντηχεί. Ένα

ΝΤΑΑΑΑΑΝΓΚ!

που μοιάζει με χτύπημα κατευθείαν μες στο κεφάλι μας. Και καταλαβαίνω αμέσως από πού ήρθε. Από τη Νότια Πύλη. Κι ακόμα ένας παρόμοιος κρότος ακολουθεί.

Οι Ηρμάντιοι έφεραν κοντά κάποια πολιορκητική μηχανή. Γι'αυτό είχαν στείλει τα τρία ελικόπτερα: για να κρατήσουν απασχολημένους τους αγωνιστές στις επάλξεις ώστε η πολιορκητική μηχανή να καταφέρει να προσεγγίσει. Και τώρα είναι εδώ – και χτυπά την πύλη για τρίτη φορά, προκαλώντας έναν ήχο σαν επίθεση ηχητικού κανονιού. Βλέπω τη Νότια Πύλη να τραντάζεται ολόκληρη.

«Θα τη ρίξουν!» κραυγάζει ο Λεωνίδας. «Σταματήστε τους! Θα τη ρίξουν!» Το σπαθί του είναι ματωμένο απ'την αιχμή ως τη λαβή. Το σώμα του πιτσιλισμένο με αίματα απ'το κεφάλι ως τα πόδια – και ίσως κάποιον από το αίμα να είναι δικό του.

Έχω μια υποψία τι είναι αυτό που κοπανά από έξω τη Νότια Πύλη, κι αν έχω δίκιο, είναι κάτι που ούτε εγώ δεν μπορώ να σταματήσω. Δεν μπορώ να το αγγίξω. Αλλά πρέπει να κοιτάξω. Πρέπει. Γιατί αν υπάρχει έστω και μια πιθανότητα να είναι κάτι άλλο...

Με δισταγμό αφήνω τους συντρόφους μου. «Επιστρέφω!» λέω στον Λεωνίδα, και τρέχω προς την πέτρινη σκάλα που ανεβαίνει στις επάλξεις.

Η Λουκία μ'ακολουθεί.

«Μείνε πίσω!» της λέω.

«Δε μ'ενδιαφέρουν αυτοί,» μου λέει. «Γι'αυτούς νομίζεις ότι είμαι εδώ;»

Γαμώτο. Έχει δίκιο. Κανονικά δεν θα έπρεπε γενικά να βρισκόταν εδώ. Εξαιτίας μου είναι εδώ. Και την είχα προειδοποιήσει, δεν την είχα προειδοποιήσει; Ακολουθεί τον λάθος άνθρωπο.

Ανεβαίνουμε στις επάλξεις των τειχών κι από κάτω μας βλέπω, δυστυχώς, εκείνο που φοβόμουν: έναν τειχοθραύστη: ένα όχημα κρούσης, όπως αλλιώς το λένε. Ένα θωρακισμένο τροχοφόρο τυλιγμένο με ενέργεια, η οποία αναπηδά και σπινθηροβολεί και τρίζει πάνω στα μέταλλά του. Η θωράκιση στη μπροστινή του μεριά είναι πιο βαριά απ'οπουδήποτε αλλού, και μ'αυτήν κουτουλά τη Νότια Πύλη, ξανά και ξανά, κάνοντας μπρος-πίσω επάνω στις τέσσερις μεγάλες μεταλλικές ρόδες του που μοιάζουν οι ίδιες με φονικά εργαλεία.

Ένα τέτοιο όχημα ούτε εγώ δεν μπορώ να το αναποδογυρίσω. Όχι επειδή είναι πολύ βαρύ για εμένα, αλλά επειδή οι ενέργειες που το τυλίγουν θα με χτυπήσουν και αμφιβάλλω ότι θα μπορέσω να τις αντέξω ενώ συγχρόνως θα προσπαθώ να το σπρώξω. Είναι πολύ δυνατές ενέργειες. Τα οχήματα κρούσης χρησιμοποιούν, αναλόγως την κατασκευή τους, από δύο έως τέσσερις ενεργειακές φιάλες εκτός από εκείνη που είναι για να κινεί τους τροχούς τους. Οι φιάλες αυτές στέλνουν ενέργεια στα μέταλλα της θωράκισής τους ώστε να μπορούν να συγκρούονται με ολόκληρα τείχη και να τα γκρεμίζουν. Εξ ου και το άλλο τους όνομα: τειχοθραύστες. (Και όλα τούτα είναι γνώσεις από το μυστηριώδες παρελθόν μου. Τα οχήματα κρούσης είναι διαδεδομένα σε πολλές διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος.)

Η πύλη μας είναι θαύμα που έχει αντέξει ως τώρα, αν και παρατηρώ πως η εξωτερική της μεριά είναι τσακισμένη, τα μέταλλα των εξωτερικών φύλλων έχουν κάνει βαθιά λακκούβα.

Και τα μεγάλα όπλα των επάλξεων δεν μπορούν να γυρίσουν για να χτυπήσουν τον τειχοθραύστη: είναι πολύ κοντά μας. Μόνο με τόξα και τουφέκια και караμπίνες τού ρίχνουν οι υπερασπιστές της πύλης: αλλά αυτά τα όπλα δεν έχουν τη δύναμη να τον βλάψουν: τα μικρά βλήματά τους εξοστρακίζονται επάνω στα ενεργειακά φορτισμένα μέταλλά του.

«Τι σκατά είν' αυτό, γαμώ τη μάνα τους;» Η Λουκία μάλλον δεν έχει ξαναδεί όχημα κρούσης.

«Κάτι που δεν μπορούμε να σταματήσουμε εύκολα,» της λέω. Και προστάζω τους αγωνιστές επάνω στις επάλξεις: «Φέρτε μου ενεργειακές φιάλες! Τώρα! Ενεργειακές φιάλες! Γρήγορα!» Η μόνη μας ελπίδα: να του ρίξουμε πολλές ενεργειακές φιάλες από ψηλά ώστε να σπάσουν και τα υγρά τους να εκραγούν, να κάνουν το όχημα παρανάλωμα πυρός. Ίσως να διαλυθεί και η πύλη μας μαζί, ίσως όχι – αλλά ούτως ή άλλως θα καταστραφεί αν συνεχιστεί αυτό το σφυροκόπημα.

Οι στασιαστές της Σαλντέρια τρέχουν να εκτελέσουν τη διαταγή μου· δεν διστάζουν ούτε στιγμή. Με εμπιστεύονται.

Αλλά θα προλάβουν να φέρουν εγκαίρως αρκετές φιάλες;

Ο τειχοθραύστης κουτουλά ξανά τη Νότια Πύλη, και τρανταζόμαστε μαζί της. Βλέπω ρωγμές να έχουν δημιουργηθεί στα τείχη γύρω της, από τους κραδασμούς.

«Τι έχεις στο μυαλό σου;» με ρωτά η Λουκία που μοιάζει τώρα να προτιμούσε να ήμασταν κάπου αλλού – κατά προτίμηση, όχι τόσο ψηλά. Οι επάλξεις δίνουν την εντύπωση πως μπορεί να καταρρεύσουν παρέα με την πύλη.

Η ίδια η πύλη έχει πλέον τσακιστεί περισσότερο. Τα μέταλλα των εξωτερικών φύλλων της έχουν διαλυθεί και, μάλλον (δεν μπορώ να το δω καλά από εδώ), το κιγκλίδωμα μετά από αυτά έχει σπάσει. Μόνο τα εσωτερικά μεταλλικά φύλλα απομένουν (αυτά τα βλέπω κοιτάζοντας από την άλλη μεριά της πύλης) – αλλά όχι για πολύ...

«Βιαστείτε!» φωνάζω. «Τις φιάλες! Τις φιάλες!»

Τους βλέπω να φέρνουν δυο μεγάλες ενεργειακές φιάλες, τρέχοντας, κρατώντας τες στην αγκαλιά τους καθώς ανεβαίνουν τα σκαλοπάτια δύο-δύο.

«Δεν πρόκειται να προλάβουν, Γεώργιε,» λέει η Λουκία. «Δεν—»

ΝΤΑΑΑΑΑΑΝΓΚ!

Ξανά, το όχημα κρούσης κουτουλά τη Νότια Πύλη. Κουτουλά τα εσωτερικά μεταλλικά φύλλα που ακόμα στέκουν, και τα βλέπω – κοιτάζοντας πάλι από τη μέσα μεριά – να φεύγουν από τη θέση τους, να κρέμονται τώρα σαν δυο κομμάτια χαρτί. Δε χρειάζεται άλλο χτύπημα από τον τειχοθραύστη: ένας άνθρωπος να τα κλωτσήσει μοιάζει αρκετό, ακόμα κι αν δεν είναι σαν εμένα, ακόμα κι αν δεν φορά καν οργανική στολή ενδυνάμωσης.

Οι αγωνιστές με τις φιάλες καταφτάνουν. «...Οφιομαχητή...» κάνει ο ένας, ξέπνοα. «Οφιομαχ...» Πέφτει στα γόνατα. Αρπάζω τη φιάλη απ'τα χέρια του και την τινάζω καταπάνω στο όχημα κρούσης το οποίο εκείνη τη στιγμή κάνει πίσω για να δώσει το τελειωτικό χτύπημα στην πύλη μας που είναι, ούτως ή άλλως, ήδη τελειωμένη. Κραυγάζω άναρθρα, κυρίως για να εκτονώσω την οργή μου.

Η φιάλη σπάει πάνω στο όχημα, λούζοντάς το με ενεργειακά υγρά που αμέσως πυροδοτούνται από τις ενέργειες που το τυλίζουν, και-

φως

θόρυβος

σεισμός

Υψώνω τον πήχη μου για να προστατέψω τα μάτια μου καθώς χάνω την ισορροπία μου και πέφτω. Ακούω τη Λουκία να καταριέται, νιώθω τα χέρια της επάνω μου. Ακούω δεκάδες ανθρώπους να κραυγάζουν, να ουρλιάζουν.

Ανασηκώνομαι, ανοίγοντας τα βλέφαρά μου. Είμαστε ακόμα στις επάλξεις, δεν έχουμε πέσει· δεν έχουν διαλυθεί. Θολούρα έχει υψωθεί ολόγυρα, από την έκρηξη. Σηκώνομαι όρθιος και κοιτάζω κάτω, βλέπω το όχημα κρούσης μέσα από τη σκόνη, το βλέπω άθικτο, ή, μάλλον, ελάχιστα χτυπημένο. Η τρομερή έκρηξη δεν το διέλυσε, δεν έσπασε τη θωράκισή του, ούτε τους τροχούς του. Η μόνη ζημιά που φαίνεται να του έκανε είναι το ότι οι ενέργειες επάνω του τώρα μοιάζει να τρεμοπαίζουν κάπως... παράξενα. Σαν νάχει προκληθεί κάποιο πρόβλημα στη ροή τους.

Μία ενεργειακή φιάλη δεν ήταν αρκετή για να το καταστρέψει. Η άλλη ενεργειακή φιάλη πρέπει να βρίσκεται κάπου εδώ, στις επάλξεις, αλλά τώρα δεν έχει νόημα πλέον. Η Νότια Πύλη έχει σπάσει· η Ορδή των Όφεων έρχεται καταπάνω της – οχήματα, καβαλάρηδες, πεζοί που τρέχουν. Και οι άποδες ερπετοειδείς που σέρνονται πάνω στις μακριές ουρές τους φαίνεται να πηγαίνουν το ίδιο γρήγορα με τους δίποδους ανθρώπους.

Οι υπερασπιστές στις επάλξεις της Νότιας Πύλης είναι ακόμα πολύ τρανταγμένοι για να προβάλουν σοβαρή αντίσταση. Αυτό που έκανα δεν μας βοήθησε, γαμώτο! Δεν έπρεπε να είχα ρίξει την ενεργειακή

φιάλη· έπρεπε να το είχα ξανασκεφτεί. Η οργή μου με ώθησε. Ας ελπίσουμε ότι τώρα η οργή μου θα μας προσφέρει κάτι πιο χρήσιμο.

Κατεβαίνω την εξωτερική σκάλα των επάλξεων, βιαστικά· και η Λουκία πάλι μ'ακολουθεί.

«Είσαι καλά;» τη ρωτάω.

«Ναι.»

«Φύγε,» της λέω, «αν δεις το πλοίο να γέρνει. Αν μπορείς.»

«Τι εννοείς;» κάνει, αγριεμένη. «Δε σ'εγκαταλείπω τώρα, Αρχηγέ!»

«Μη με λες 'Αρχηγέ'. Δεν έπρεπε ποτέ νάχες έρθει εδώ. Αυτή η μάχη δεν είναι δική σου.»

Φτάνουμε στο τέλος της σκάλας, όπου μπροστά στη Νότια Πύλη μάχη διεξάγεται ανάμεσα στους αγωνιστές της Σαλντέρια και στους φρουρούς των Εχόντων και τους μισθοφόρους των Ηρμάντιων.

«Πού το ξέρεις;» μου λέει η Λουκία. «Ίσως και να είναι! Ίσως η Φαρμακερή Βασίλισσα νάχει δίκιο τελικά για μένα. Τι καλύτερο έχω να κάνω στην Ιχθυδάτια;»

Δεν είναι ώρα τώρα να το συζητήσουμε αυτό. Η Ορδή των Όφεων έρχεται από τα νότια, έξω από τα τείχη. Τρέχω προς την ανοιχτή πύλη – σκοτώνοντας καθοδόν δύο φρουρούς της Σαλντέρια κι έναν μισθοφόρο της Ειρήνης του Πολέμου – και φτάνω εκεί πριν από το φουσάτο που πλησιάζει.

Δεν είμαι ο μόνος που στέκεται εδώ περιμένοντας τον εχθρό μας. «Οφιομαχητή,» μου λέει ο Ζαχαρίας, εν είδει χαιρετισμού, ντυμένος με πανοπλία και κράνος. Μιλά σαν να νομίζει ότι θα κάνω κάποιο θαύμα για να νικήσουμε. Οι μαχητές ολόγυρά του εξαπολύουν βλήματα καταπάνω στους ερχόμενους Ηρμάντιους. Ο ίδιος ο Ζαχαρίας κρατά ένα τουφέκι και πατά τη σκανδάλη, ξανά και ξανά και ξανά, προσπαθώντας να το κάνει να πυροβολήσει. Κάπου-κάπου τα καταφέρνει.

Αλλά τα πολεμικά οχήματα της Ορδής προηγούνται των πεζών και των ιππέων, αποτελώντας ασπίδα προστασίας γι'αυτούς. Οι σφαίρες και τα βέλη εξοστρακίζονται πάνω στη βαριά θωράκισή τους. Και εξαπολύουν μεγάλα μεταλλικά βλήματα εναντίον μας, από τις γιγαντοβαλλίστρες τους. Ορισμένα προσκρούουν στα τείχη της πόλης, άστοχα· ορισμένα περνάνε μέσα από την ανοιχτή πύλη, χτυπώντας δύο και τρεις και τέσσερις υπερασπιστές μαζί, τινάζοντας αίματα και

κομμένα μέλη και νεκρά σώματα. Δεν υπάρχει ασπίδα ή πανοπλία που μπορεί ν'αντέξει βέλος γιγαντοβαλλίστρας, εκτός αν είναι ενεργειακά φορτισμένη. Αλλά δεν έχω δει κανέναν από τους συμμαχητές μου, ή από τους εχθρούς μου, στη Σαλντέρια να φορά τέτοια πανοπλία· είναι σπάνιες παντού στο Γνωστό Σύμπαν, και κοστίζουν.

Τα οχήματα της Ορδής φτάνουν στην πύλη, καθώς οι μαχητές μας παραμερίζουν από το άνοιγμά της και δικά μας οχήματα έρχονται για να τα εμποδίσουν. Συγκρούσεις γίνονται, μέταλλα κροτούν και λυγίζουν, τζάμια θρυμματίζονται, τροχοί σπάνε. Τα δικά μας οχήματα είναι από αυτά που έχουμε αρπάξει από τη Φρουρά· δεν είναι τόσο δυνατά όσο της Ορδής. Τσακίζονται. Περνάω ανάμεσά τους, ενώ κανείς δεν τολμά να μ'ακολουθήσει (ναι, ούτε καν η Λουκία – και πολύ καλά κάνει, επιτέλους), κι αρπάζω τη μπροστινή μεριά ενός πολεμικού οχήματος των Ηρμάντιων, σταματώντας το. Δεν είναι τόσο βαρύ όσο της Ειρήνης του Πολέμου, ούτε τόσο μεγάλο. Το ανασηκώνω και το σπρώχνω, το ρίχνω πάνω σ'αυτό δίπλα του. Τα μέταλλά τους βροντούν και λυγίζουν, ένας τροχός φεύγει· και τα δύο παύουν να κινούνται.

Ακόμα ένα όχημα έρχεται, και το αρπάζω κι αυτό, γλιστρώντας από κάτω του· το ανασηκώνω και το ρίχνω προς τα πίσω, επάνω σ'ένα άλλο. Το άνοιγμα της πύλης έχει γεμίσει συμπαράλια τώρα, τα οποία μας εξυπηρετούν. Δημιουργούν ένα φυσικό τείχος για εμάς – ένα τείχος που έχει προέλθει από τη φυσική διαδικασία του πολέμου· ή ίσως, εν μέρει, και από την υπερφυσική μου δράση κατά των οχημάτων των εχθρών μας.

Δεν μπορούν να έρθουν περισσότερα οχήματα πλέον· ούτε καν δίκυκλα. Ο χώρος είναι πολύ στενός για να περάσουν· μετά βίας άνθρωπος περνά ανάμεσα από τα συντρίμια. Αλλά οι μαχητές των Ηρμάντιων δεν χρειάζεται να περάσουν ανάμεσα από τα συντρίμια όταν μπορούν να περάσουν από πάνω τους. Οι πεζοί σκαρφαλώνουν ή πεηδάνε πάνω στα αναποδογυρισμένα, χτυπημένα οχήματα ενώ συγχρόνως κάποιοι, ναι, καταφέρνουν να περάσουν κι ανάμεσά τους. Όλοι τους πάνοπλοι.

Το Φιλί της Έχιδνας τούς προϋπαντά, κερνώντας τους αίμα και θάνατο. Καλωσήρθατε στη Σαλντέρια. Οι άλλοι αγωνιστές είναι τώρα δίπλα μου, γύρω μου· χτυπάνε κι αυτοί τους μισθοφόρους των Ηρμάντιων. Βλέπω τη Λουκία (φυσικά), τον Ζαχαρία, τον Νικόλαο, την

Ευανθία, και την Ευγενία. Οι άλλοι αναμφίβολα αντιμετωπίζουν τους υπόλοιπους εχθρούς μας – εκείνους από τη μέσα μεριά της πόλης. Είμαστε περικυκλωμένοι· ναι, είναι γεγονός. Αλλά κι αυτοί που μας χτυπάνε από μέσα δέχονται επίσης επιθέσεις από τα νώτα, από τους συμμάχους μας που έχουν έρθει από τις άλλες συνοικίες. Κανονικά, θα έλεγα ότι είμαστε καταδικασμένοι αν δεν ήταν οι σύμμαχοί μας. Τώρα, δεν είμαι και τόσο σίγουρος.

Σκοτώνουμε και σκοτώνουμε και σκοτώνουμε μισθοφόρους των Ηρμάντιων και άποδες ερπετοειδείς που γλιστράνε ανάμεσα από τα συντρίμια κρατώντας πλατιά ξίφη και ασπίδες γεμάτες καρφιά, με το σύμβολο του Αρχέγονου Όφεως στο κέντρο. Οι περισσότεροι έχουν και λεπίδες στις ουρές. Είναι οι πιο επικίνδυνοι από τους αντιπάλους μας. Προσπαθώ να τους αντιμετωπίζω εγώ όσο μπορώ, να τους κρατάω μακριά από τους συμπολεμιστές μου. Αισθάνομαι άσχημα που σκοτώνω ερπετοειδείς, αλλά δεν διστάζω ούτε στιγμή. Αυτοί δεν φαίνεται να αισθάνονται άσχημα που μου ορμάνε. Είναι τόσο φανατικοί όσο τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου, νομίζω.

Και πού είναι αυτός ο καταραμένος δαίμονας, ο Κλέαρχος; Δε μπορεί νάναι μακριά, το μίασμα. Αλλά δεν τολμά τώρα ν'αγγίξει το μυαλό μου, δεν επιχειρεί να μπλοκάρει τη δύναμή μου. Θυμάται τι έπαθε τότε στο Φαρμακοτόπι, είμαι σίγουρος. Τώρα θα πάθει χειρότερα άμα τον αντικρίσω. Το Φιλί της Έχιδνας τον περιμένει!

Το Φιλί της Έχιδνας κόβει την ασπίδα ενός ερπετοειδή στα δύο, διαλύοντας τα καρφιά της, κλέβοντας μαζί και το χέρι του χειριστή της. Ο μαχητής του Αρχέγονου Όφεως τινάζεται πίσω, συρίζοντας, τρελαμένος από τον πόνο. Κι αυτή δίπλα του, μια άλλη ερπετοειδής, με σπαθίζει. Αποκρούω το ξίφος της και κλοτσάω την ουρά της που προσπαθεί να με καρφώσει ύπουλα στην κοιλιά. Το Φιλί της Έχιδνας συναντά την ασπίδα της, αλλά δεν την καταστρέφει. Τη συναντά ξανά και την τρυπά, τη διαπερνά, καρφώνοντας την κοιλιά της γυναίκας, η οποία πέφτει βογκώντας. Ο άλλος – αυτός με το κομμένο χέρι – έρχεται από τα δεξιά μου, κατεβάζοντας το σπαθί του. Το αποκρούω και τον κλοτσάω, σωριάζοντάς τον. Τον αποκεφαλίζω προτού προλάβει να σηκωθεί.

Το λεπίδι ενός μισθοφόρου των Ηρμάντιων έρχεται ξαφνικά από δίπλα μου, αλλά ο χειριστής του ήταν βιαστικός και το όπλο απλά γλιστρά πάνω στον αλυσιδωτό θώρακά μου (ναι, φόρεσα κάτι πάνω από τα ρούχα μου από προτού αρχίσουμε να μαχόμαστε εναντίον αυτών που έρχονταν από το εσωτερικό της πόλης· μπορεί να είμαι υπερφυσικά δυνατός μα δεν είμαι άτρωτος, και μέσα στη μάχη κανείς, οσοδήποτε ικανός μαχητής, δεν μπορεί να αποφύγει ή να αποκρούσει ή να προβλέψει όλα τα χτυπήματα που πιθανώς να έρθουν εναντίον του). Του αρπάζω το χέρι που κρατά το σπαθί και, μ'ένα γύρισμα του καρπού μου, του σπάω το κόκαλο. Ο άντρας ουρλιάζει καθώς τον σηκώνω, μονοχειράρι, στον αέρα τινάζοντας τον πάνω σε τρεις άλλους που φαίνεται να χάνουν στριμώξει την Ευανθία, την Όγδοη Οχιά της Σαλντέρια. Το πρασινόδερμο πρόσωπό της γυαλίζει από τον ιδρώτα, τα κοντά ξανθά μαλλιά της είναι μουλιασμένα, τα γαλανά μάτια της διεσταλμένα· και φαίνεται τραυματισμένη σε διάφορα σημεία του σώματός της, αλλά, ευτυχώς, πουθενά σοβαρά. Το πόδι της, που είχε χτυπηθεί τις προάλλες, τώρα, μέσα στην ένταση της μάχης, δεν μοιάζει να την ενοχλεί καθόλου. Γνέφει προς τη μεριά μου, μην έχοντας αρκετή ανάσα για να μου φωνάξει ευχαριστώ. Και μετά, μια μισθοφόρος των Ηρμάντιων ορμά καταπάνω της, και διασταυρώνουν λεπίδες οι δυο τους.

Δε μπορώ να πάω να τη βοηθήσω· σκοτώνω δυο μαχητές που μου επιτίθενται. Το μέρος έχει γεμίσει κουφάρια και αίματα επάνω κι ανάμεσα στα συμπαραλασμένα οχήματα. Σε λίγο κανείς, ούτε καν πεζός, δεν θα χωρά να περάσει. Οι εχθροί μας θα πρέπει να διαλύσουν τους νεκρούς τους για να συνεχίσουν να έρχονται.

Τώρα, όμως, βλέπω κάτι που αμέσως μου τραβά την προσοχή: Επάνω σ'ένα αναποδογυρισμένο όχημα ορθώνεται η μορφή ενός άποδου ερπετοειδή. Αλλά αυτός δεν είναι ντυμένος με πανοπλία όπως οι άλλοι· φορά κάπα και κουκούλα η οποία κρύβει το πρόσωπό του στη σκιά της. Ούτε βαστά σπαθί ή ακανθωτή ασπίδα· στο χέρι του έχει ένα μακρύ ραβδί μ'ένα ανθρώπινο κρανίο στην κορυφή, στολισμένο με φτερά. Και δεν αμφιβάλλω ποιος είναι.

«Οφιομαχητήςςςς!» συρίζει δυνατά ο Κλέαρχος δείχνοντάς με με το κρανίο του ραβδιού του, όπως τότε στο Φαρμακοτόπι που ασκούσε τη

δαιμονική του επίδραση επάνω στο μυαλό μου. «Θαρσς μετα-
νιώσσεισσιςσς πουςς-στράφηκεςσς ενάντιαςσς-στον Παλιόςσς Οί-
κοςσς!» Η προφορά του εξακολουθεί να είναι βαριά· μετά βίας κατα-
λαβαίνεις τι λέει. Καμιά σχέση με τη φωνή του που έρχεται μέσα από
σκέψεις, εκείνη τη φωνή που δεν είναι φωνή.

Δίπλα του στέκεται κι ένας άλλος ντυμένος με κάπα και κουκούλα.
Αλλά αυτός δεν μπορεί να είναι ερπετοειδής· ή, αν είναι, σίγουρα δεν
είναι άποδος. Έχει πόδια, και είναι ψηλός και μεγαλόσωμος. Φαίνεται
μυώδης. Τώρα, λύνει την κάπα του, την αφήνει να πέσει, και βλέπω ότι
όντως είναι μυώδης. Το σώμα του είναι γυμνό από τη μέση κι επάνω,
και λευκόδερμο, αλλά γεμάτο δερματοστιξίες πλεγμένων φιδιών που
μοιάζουν να σχηματίζουν μυστηριακή πανοπλία γύρω του. Το κεφάλι
του είναι ξυρισμένο, και ούτε μούσια έχει στο πρόσωπό του.

Ξαφνικά αισθάνομαι μια συγγένεια μαζί του. Όπως αυτή που
νιώθω με τους ερπετοειδείς. Αλλά δεν είναι δυνατόν... Είναι άνθρωπος,
όχι ερπετοειδής. Σίγουρα δεν είναι ερπετοειδής· όλοι οι ερπετοειδείς εί-
ναι πρασινόδερμοι, κατά πρώτον.

Ο άντρας πιάνει ένα μεγάλο πολεμικό σφυρί που κρέμεται από την
πλάτη του. Το βαστά με το ένα χέρι σαν να είναι φτερό. Ένα όπλο που
κανένας άνθρωπος δεν θα μπορούσε παρά μονάχα να βαστήξει με τα
δύο χέρια.

Κανένας άνθρωπος... εκτός από εμένα, αναμφίβολα.

Αισθάνομαι τις τρίχες μου να ορθώνονται. Είναι δυνατόν; σκέφτομαι.

Στο μυαλό μου έρχεται το όραμα του Αρσένιου, το οποίο είχα πλέον
μισοξεχάσει: Μου είχε πει ο αδελφός της Διονυσίας ότι με είδε να αντι-
μετωπίζω έναν λευκόδερμο μαχητή με ξυρισμένο κεφάλι, και με σώμα
γεμάτο δερματοστιξίες σαν πλεγμένα φίδια.

Παρέλειψε να αναφέρει το πελώριο σφυρί...

Ο Κλέαρχος εξακολουθεί να με δείχνει με το ραβδί του. «Θάνατοςς-
σστον προδότςσς Εύανδρεςς!» συρίζει, και δεν νομίζω ότι μιλά σ'ε-
μένα τώρα.

Ο άντρας με το πελώριο πολεμικό σφυρί πηδά απ'το αναποδογυρι-
σμένο όχημα, ερχόμενος καταπάνω μου. Τα μάτια μας συναντιούνται
από απόσταση, και κανείς μας δεν βλεφαρίζει. Αισθάνομαι μια δύναμη

να προέρχεται απ'αυτόν την οποία δεν έχω αισθανθεί από κανέναν άλλο – άνθρωπο ή ερπετοειδή.

Είναι Φιλημένος.

Μα την Έχιδνα, είναι Φιλημένος.

Δύο από τους αγωνιστές της Σαλντέρια ορμάνε εναντίον του καθώς με ζυγώνει και ο Φιλημένος ανεμίζει το πελώριο σφυρί του σαν να ήταν πούπουλο, χτυπώντας τον έναν αντίπαλο και τσακίζοντας το σώμα του, πετώντας τον πάνω στον άλλο και στέλνοντάς τους και τους δύο να κατρακυλήσουν σαν σπασμένες κούκλες.

«Όχι!» φωνάζω σε τρεις ακόμα αγωνιστές της Σαλντέρια – ανάμεσα στους οποίους και η Ευγενία, η Έκτη Οχιά – που είναι έτοιμοι να του χιμήσουν. «Μείνετε πίσω! Πίσω!»

Και ο Φιλημένος του Αρχέγονου Όφεως, με μια τρομερή κραυγή, τρέχει καταπάνω μου, στροβιλίζοντας το πολεμικό του σφυρί που φοβάμαι ότι η λεπίδα του Φιλιού της Έχιδνας δεν θα μπορέσει ν'αντέξει μια ευθεία σύγκρουση μαζί του...

«Παραείσαι θαρραλέος, λέω εγώ, για νάρχεσαι και να μας ξανακάνεις τέτοια πρόταση,» παρατήρησε ο Πέτρος ο Φλογερός, ατενίζοντας τον άντρα που καθόταν αντίκρυ τους, τον Σαράντη Ικρένδιο, τον πράκτορα του Άρχοντα της Σιρνάδιας.

Ο οποίος τώρα τους θύμιζε: «Εγώ δεν είχα έρθει ποτέ να σας κάνω καμία πρόταση.»

«Κι ο άλλος μαλάκας για το ίδιο αφεντικό δούλευε,» είπε ο Αρσένιος ο Άμεμπτος – ένας από την παλιά ομάδα των Φλογερών η οποία δεν υπήρχε πλέον παρά μόνο ως ανάμνηση.

«Και είναι νεκρός.»

«Θες να παραστήσεις εσύ τον πιο έξυπνο, τώρα;» είπε η Ευδοκία της Καταστροφής, που δεν ήταν από την παλιά ομάδα των Φλογερών.

«Θέλω απλώς να σας τονίσω πως δεν κινδυνέψατε μόνο εσείς. Κι εμείς κινδυνέψαμε. Δεν είναι τυχαίο που μονάχα εγώ απέμεινα από τους ανθρώπους του Άρχοντα Αλτόσσιου.»

Ο Οφιομαχητής, που μέχρι στιγμής ήταν σιωπηλός καθώς κάθονταν στην τραπεζαρία μιας ταβέρνας της Λάμας και άκουγαν την πρόταση του Ικρένδιου, τώρα είπε: «Το αφεντικό σου μας έστειλε μία φορά σε θανατηφόρα παγίδα από λάθος υπολογισμούς του, ή από δική σας ανοησία. Γιατί να μην ξανασυμβεί;» Τα μάτια του που ποτέ δεν βλεφάριζαν διαπερνούσαν τον Σαράντη σαν σπαθιά.

«Μη μου πεις, Κάλνεντουρ, ότι δεν ξέρεις πως στον πόλεμο γίνονται και λάθη. Τραγικά λάθη, ορισμένες φορές. Το γνωρίζετε καλά όλοι σας, όπως το γνωρίζω κι εγώ. Είστε έμπειροι μισθοφόροι. Γι'αυτό πληρώνετε. Και τώρα η πρόταση του Άρχοντα Αλτόσσιου είναι πολύ γενναιόδωρη· δεν είναι δυνατόν να μην το παρατηρείτε.»

Το παρατηρούσαν. Θα τους έδινε σχεδόν τα διπλάσια, αν ο Σαράντης έλεγε αλήθεια. Και δεν ήταν συνετό να λες ψέματα σε ανθρώπους με όπλα κοντά στα χέρια τους.

«Σας θεωρεί σημαντικούς,» συνέχισε ο Ικρένδιος. «Πιο σημαντικούς από άλλους μισθοφόρους. Ειδικά εσένα, Κάλνεντουρ... Δεν υπάρχει άλλος άνθρωπος σαν εσένα, μα τους θεούς! Εγώ, τουλάχιστον, δεν έχω ξαναδεί κανέναν να αναποδογυρίζει έτσι τα πολεμικά οχήματα του Πολιτοβασιλέα. Γιος του ίδιου του Αστερίωνα μοιάζει να είσαι! Δεν ξέρω πώς τα καταφέρνεις, αλλά ο Άρχοντας Αλτόσσιος σε θέλει στις υπηρεσίες του, και—»

«Επειδή με θέλει δεν σημαίνει κι ότι θα με έχει.»

«Και είναι πρόθυμος να σε πληρώσει και περισσότερο, αν επιμένεις,» τόνισε ο Σαράντης, πιο χαμηλόφωνα. «Σκέψου το καλά προτού αρνηθείς. Σκεφτείτε το καλά όλοι σας!» Έριξε ένα βλέμμα σε καθέναν από τους πέντε Επιζώντες που ήταν συγκεντρωμένοι αντίκρυ του. «Δε θα βρείτε καλύτερη προσφορά από κανέναν άλλο εργοδότη: όχι εδώ, στον Μεγάλο Κόλπο, τουλάχιστον. Και μην περνά καν απ'το μυαλό σας ο Πολιτοβασιλέας. Οι πληροφορίες του Άρχοντα Αλτόσσιου λένε ότι θέλει να σας κρεμάσει απ'τον πρώτο ως τον τελευταίο – ειδικά αυτό τον μαύρο εξωδιαστασιακό μαχητή που αναποδογύριζε τα οχήματά του—»

«Μη μας απειλείς, Σαράντη,» τον διέκοψε ο Οφιομαχητής, κατευνάζοντας την οργή του μόνο με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου, ενώ έσφιγγε την κούπα του μέσα στο δεξί του χέρι, στα πρόθυρα να τη θρυμματίσει. «Δε θα δουλέψουμε για το αφεντικό σου με απειλές.»

«Δεν απειλώ κανέναν. Απλά σας λέω τι έχει στο μυαλό του ο Πολιτοβασιλέας για εσάς—»

«Δε μας ενδιαφέρει η γνώμη του Πολιτοβασιλέα,» δήλωσε ο Οφιομαχητής. «Ας στείλει τους λακέδες του να μας βρουν· θα του στείλουμε πίσω τα κεφάλια τους!» Κι αρκετοί από τους Επιζώντες γέλασαν μ'αυτό. Δεν αμφέβαλλαν ότι ο αρχηγός τους πιθανώς να μιλούσε κυριολεκτικά.

Ο Σαράντης μειδίασε άγρια. «Ακριβώς γι'αυτό σάς θέλει ο Άρχοντας Αλτόσσιος ξανά στη δούλεψή του! Είστε φυσικοί σύμμαχοι, εσείς κ—»

«Μην αρχίζεις τώρα αυτές τις μαλακίες, Σαράντη,» τον διέκοψε ο Οφιομαχητής.

Η όψη του Σαράντη αγρίεψε. «Όπως και νάχει, ο Άρχοντας Αλτόσσιος πληρώνει καλά. Δεν πρόκειται να βρείτε κανέναν που να σας πληρώσει

καλύτερα – πουθενά στη Μικρυδάτια· για να μην πω Πουθενά στην Υπερυδάτια. Και πόλεμος έρχεται στον Μεγάλο Κόλπο. Χέρια σαν τα δικά σας, που τσακίζουν άρματα μάχης, θα είναι οι κυρίαρχοι του πολέμου· θα βγείτε πιο πλούσιοι και πιο κερδισμένοι απ' όλους στο τέλος!»

«Αν ο Άρχοντάς σου νικήσει,» τόνισε η Ευδοκία της Καταστροφής.

«Ο Άρχοντας Αλτόσσιος θα νικήσει,» τους είπε ο Σαράντης, με πεποίθηση. «Δεν υπάρχει αμφιβολία γι' αυτό. Οι μέρες του Πολιτοβασιλέα είναι μετρημένες.»

Δεν του έδωσαν απάντηση αμέσως. Δεν ήθελαν να φανούν βιαστικοί, ήθελαν να το συζητήσουν, όπως του είπαν, αν και κατά βάθος όλοι τους, εκ των προτέρων, προτού μιλήσουν αναμεταξύ τους, ήξεραν τι απόφαση θα έπαιρναν. Ήταν μισθοφόροι, και η ενέδρα του Πολιτοβασιλέα δεν ήταν η μόνη περίπτωση που είχαν φτάσει κοντά στα σαγόνια του Αβυσσαίου... και ο Άρχοντας Αλτόσσιος της Σιρνάδιας όντως πλήρωνε καλά, μα τα χρυσά πλοκάμια του Άτλαντα! Επιπλέον, όπως κι ο Σαράντης είχε πει, δεν υπήρχε αμφιβολία ότι πόλεμος ερχόταν στον Μεγάλο Κόλπο. Άγριος πόλεμος, που πιθανώς να έμπλεκε και την Ερνέγη και τη Σιρκόβη και όλες τις ακτές εδώ γύρω. Τι θα έκαναν οι Επιζώντες κατά τη διάρκεια του πολέμου; Θα φρουρούσαν αποθήκες; Θα φρουρούσαν τη βίλα κανενός πλούσιου; Η πληρωμή αποκλείεται να ήταν το ίδιο καλή.

Ο Οφιομαχητής, που οι Επιζώντες ακόμα ήξεραν ως Κάλνεντουρ ο Μαύρος, δεν πήρε την απόφαση μόνος του. Άκουσε τι έλεγαν οι μαχητές του, και είδε ότι είχαν εν τέλει την ίδια γνώμη μ' εκείνον. Όταν στράφηκαν προς το μέρος του, περιμένοντας μια απόφαση, ο Γεώργιος τούς είπε: «Ναι, γιατί όχι; Θα δουλέψουμε γι' αυτό το κάθαρμα. Αλλά τούτη τη φορά θα φροντίσουμε να ξέρουμε τι γίνεται. Να ξέρουμε καλά. Όχι άλλες αποστολές στα τυφλά. Αφού μας θέλει στη δουλειά του θα παίξει εκείνος με τους δικούς μας κανόνες.»

«Αυτό ακριβώς,» συμφώνησε αμέσως ο Πέτρος ο Φλογερός.

«Έτσι!» είπε ο Σπυριδώνας ο Πέλεκυς, που ακόνιζε νωχελικά τον μεγάλο δίστομο πέλεκύ του καθώς συζητούσαν.

«Σωστός, Κάλνεντουρ,» επιδοκίμασε η Νεκταρία η Λεπτοδάχτυλη. «Έπρεπε νάχαμε το μυαλό να τόχαμε εξαρχής εφαρμόσει.»

«Πράγματι,» είπε ο Δαγκωμένος Ιωάννης. «Πολλοί καλοί μαχητές σκοτώθηκαν άδικα από τις μαλακίες αυτών των αρχόντων...» Το βλέμμα του ήταν σκοτεινό, δολοφονικό.

«Θα πάρουμε εκδίκηση για όλους!» αναφώνησε η Ευδοκία της Καταστροφής, καρφώνοντας το ξιφίδιό της στο τραπέζι ανάμεσά τους.

Ο Δαγκωμένος στράφηκε να την κοιτάξει. «Από τον Πολιτοβασιλέα, εννοείς; Φταίει ο Αβυσσαίος που εσύ πας κατευθείαν μες στ'ανοιχτά σαγόνια του; Ή φταίει αυτός που σε καθοδήγησε προς τα εκεί;»

«Και ο Αλτόσσιος θα πληρώσει,» τους είπε ο Οφιομαχητής. «Κυριολεκτικά. Με οχτάρια.»

Τα λόγια του άρεσαν στους Επιζώντες. Αισθάνονταν αθάνατοι, ετούτη τη στιγμή, συγκεντρωμένοι εδώ, μαζί με τον παράξενο, εξωδιαστασιακό, υπερφυσικά δυνατό αρχηγό τους που μπορούσε να αναποδογυρίζει πολεμικά οχήματα με τα χέρια του...

Και οι περισσότερες από τις υπόλοιπες μισθοφορικές ομάδες στην Ερνέγγι έδωσαν παρόμοιες απαντήσεις στους πράκτορες του Άρχοντα της Σιρνάδιας. Όταν άκουσαν ότι οι πληρωμές είχαν αυξηθεί, δέχτηκαν τελικά να δουλέψουν για τον Ευθύμιο Αλτόσσιο· γιατί, εντάξει, μπορεί ένα λάθος να είχε γίνει μ'εκείνη την ενέδρα όπου σκοτώθηκαν οι άλλοι μισθοφόροι, αλλά λάθη συμβαίνουν στον πόλεμο: δεν είναι δυνατόν ποτέ να είσαι απόλυτα βέβαιος για τίποτα σε τέτοιες καταστάσεις. Ως μισθοφόροι, το ήξεραν. Αν ήταν να δειλιάζουν με την κάθε κακοτυχία συνάδελφων τους που ερχόταν στ'αφτιά τους, τότε δεν θα έπρεπε να δουλεύουν για κανέναν εργοδότη και να πεθάνουν της πείνας. Καταστροφές είχαν πέσει στα κεφάλια ακόμα κι αυτών που το μόνο που έκαναν ήταν να φυλάνε αποθήκες· κακούργοι τούς είχαν σφάζει μες στη νύχτα για να εισβάλουν, πολλές φορές χωρίς οι μισθοφόροι να καταλάβουν τι τους χτύπησε. Αλλά τέτοια συνέβαιναν· το ρίσκο ήταν μες στη ζωή του μισθοφόρου. Ήταν το καπρίτσιο της Σιλοάρνης της Μάχης, που έλεγαν αρκετοί απ'αυτούς· μια όψη της Κυράς της Τύχης που οι άλλοι, που δεν ήταν μαχητές, δεν γνώριζαν.

Έτσι, ο Άρχοντας Ευθύμιος Αλτόσσιος της Σιρνάδιας συνέχισε να έχει πολλούς μισθοφόρους συγκεντρωμένους στην Ερνέγγη, και ο αριθμός τους σταδιακά αυξανόταν.

Ο Πολιτοβασιλέας το έμαθε μέσω των δικών του πρακτόρων, που δεν ήταν λίγοι στην πόλη, και η πληροφορία αυτή δεν του άρεσε καθόλου. Όπως επίσης δεν του άρεσε η απάντηση που είχαν δώσει οι τέσσερις Άρχοντες της Ερνέγγης στην αδελφή του, την Πριγκίπισσα Ελευθερία Μοριλκόνη.

Ήταν φουρκισμένη η Ελευθερία όταν επέστρεψε στο Βασιλικό Παλάτι της Οσκάλνης· τα κόκκινα μαλλιά της έμοιαζαν με φλόγες γύρω απ'το κεφάλι της. «Πάμε να ισοπεδώσουμε τη γαμημένη πόλη τους!» γρύλισε, με το γαντοφορεμένο χέρι της στη λαβή του θηκαρωμένου σπαθιού της. «Ο κάθε κωλοπειρατής σ'αυτή την ηπειρόνησο νομίζει ότι είναι άρχοντας που δεν πρέπει να δίνει σημασία σε τίποτα!»

«Μέχρι στιγμής δεν είχαμε, όμως, προβλήματα μαζί τους,» είπε ο Γεώργιος Μοριλκόνης, καθισμένος στην πολυθρόνα του με την ψηλή πλάτη, στρίβοντας συλλογισμένα, αλλά όχι νευρικά, το ξανθό του μούσι ανάμεσα στα δάχτυλα του χεριού του.

«Οι καιροί αλλάζουν, αδελφέ μου,» αποκρίθηκε η Ελευθερία αντίκρου του, όρθια, κάνοντας πέρα-δώθε μες στο δωμάτιο. Το ξύλινο πάτωμα έτριζε κάτω απ'τα μποτοφορεμένα πόδια της. Η φωτιά στο τζάκι μούγκριζε σαν θηρίο. Έξω απ'το κλειστό παράθυρο δυνατός άνεμος ακουγόταν να σφυρίζει, και το τζάμι χτυπούσε: Καταιγίδα ερχόταν· ακόμα μια από τις πανίσχυρες θύελλες που μάστιζαν τις νότιες ακτές της Μικρυδάτιας.

«Θα ήταν λάθος τώρα να επιτεθούμε, χωρίς πολύ καλό λόγο, στην Ερνέγγη, ενώ έχουμε στα βόρεια μας έναν λοκράθιο προδότη σαν τον Αλτόσσιο,» είπε ο Πολιτοβασιλέας, ψύχραιμα. «Διαιρώντας τις δυνάμεις μας θα του δώσουμε ίσως την ευκαιρία να—»

«Η Συμπολιτεία έχει αρκετές δυνάμεις για να κάνει πόλεμο και μ'αυτό το κάθαρμα και με τους ξεπαρμένους πειρατές της Ερνέγγης!»

«Πράγμα που, όμως, δεν σημαίνει ότι πρέπει να σπαταλάμε απερίσκεπτα τις δυνάμεις μας, αδελφή μου. Ξεκουράσου,» της πρότεινε, «και αύριο θα το ξανασυζητήσουμε. Οι αποφάσεις που παίρνονται βιαστικά δεν είναι καλές αποφάσεις.»

Κανείς δεν θα μπορούσε ποτέ να κατηγορήσει τον Πολιτοβασιλέα της Συμπολιτείας των Ποταμών για απερισκεψία, και κανείς ποτέ δεν

τον είχε κατηγορήσει. Ούτε καν οι εχθροί του. Το μυαλό του ήταν ισχυρό, και μόνο ένα λάθος είχε κάνει στους υπολογισμούς του...

...το οποίο άκουγε στο όνομα Ευθύμιος Αλτόσσιος.

Ήταν ο μοναδικός άρχοντας της Συμπολιτείας που ο Γεώργιος Μοριλκόνης δεν φαινόταν να μπορεί να κρατήσει υπό τον έλεγχό του. Ένας προδότης που είχε παρουσιαστεί ξαφνικά και βίαια, διεκδικώντας όλα τα βόρεια εδάφη χωρίς συζήτηση και μοιάζοντας πρόθυμος να εξαπλωθεί και προς τα νότια.

Ο Πολιτοβασιλέας δεν σκόπευε να του δώσει ούτε τα νότια ούτε τα βόρεια της Συμπολιτείας. Σκόπευε να καρφώσει το κομμένο κεφάλι του πάνω σ'ένα κατάρτι και να βάλει το πλοίο να κάνει βόλτα σ'όλες τις ακτές του Μεγάλου Κόλπου, νωχελικά, ιστιοπλώνοντας.

Αλλά τα πάντα στον καιρό τους, σκεφτόταν ο Γεώργιος Μοριλκόνης.

Ο Ευθύμιος Αλτόσσιος δεν ήταν τόσο υπομονετικός. Ήθελε τη Συμπολιτεία των Ποταμών για δική του, τώρα. Και, μαθαίνοντας ότι οι πράκτορές του τα είχαν πάει καλά στην Ερνέγη, ότι είχαν κρατήσει τους μισθοφόρους στη δούλεψή του (αν και ομολογουμένως με αυξημένο κόστος) και είχαν πάρει με το μέρος τους και τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο, σκέφτηκε πως είχε έρθει η ώρα να διευρύνει τον πόλεμό του εναντίον του Πολιτοβασιλέα. Δεν ωφελούσε να τον κρατά μόνο στα διαφιλονικούμενα εδάφη ανάμεσα στη Σιρνάδια και την Οσκάλην. Εκεί, αυτό το κάθαρμα, ο Γεώργιος Μοριλκόνης, είχε ένα κάποιο πλεονέκτημα, γιατί διέθετε, αριθμητικά τουλάχιστον, μεγαλύτερες δυνάμεις από τον Ευθύμιο. Αντλούσε δυνάμεις από όλα τα νότια μέρη της Συμπολιτείας, ενώ ο Ευθύμιος μπορούσε να αντλήσει μόνο από τα βόρεια, από τη Σιρνάδια ως το Υσκάριο Πέρασμα – γι'αυτό κιόλας τον ενδιέφεραν πολύ οι μισθοφόροι που έρχονταν έξω από τη Συμπολιτεία.

Καθόταν τώρα στον θρόνο του – τον Θρόνο του Βορρά, όπως τον είχε ονομάσει, ο οποίος ήταν καμωμένος από βαρύ ξύλο και κόκαλο Χαρωπού Κήτους – και άκουγε αυτά που είχε να του αναφέρει ο Στρατηγός Δημήτριος Ακράθνης. Καθώς μιλούσε, ο Στρατηγός έδειχνε συγχρόνως έναν χάρτη μέσα σε μια οθόνη, όπου φαινόταν οι θέσεις των πλοίων του Πολιτοβασιλέα στον Μεγάλο Κόλπο. Το κάθαρμα, ο Γεώργιος Μοριλκόνης, προσπαθούσε να πάρει τον έλεγχο του Κόλπου, παρηγορούσε ο Ευθύμιος, ενώ είχε τη γάτα του στην αγκαλιά του,

χαϊδεύοντας νωχελικά το μαύρο τρίχωμά της. Τα χρυσαφιά μάτια της στραφτάλιζαν ικανοποιημένα.

«Το κάθαρμα προσπαθεί να πάρει τον έλεγχο του Κόλπου, Δημήτριά, έτσι δεν είναι;»

«Η μόνη εξήγηση που μπορεί να δοθεί για τις κινήσεις του, Άρχοντά μου.» Παρότι παλιός φίλος του, ο Δημήτριος επέμενε να τον αποκαλεί Άρχοντά μου όταν μιλούσαν για θέματα που αφορούσαν την πόλη τους και τη Συμπολιτεία, ακόμα κι αν ήταν οι δυο τους. Εντάξει, τώρα ήταν και η Γιολάντα'σαρ εδώ (η γυναίκα του Ευθύμιου) και η Ευτυχία'λι (η γυναίκα του Δημήτριου), αλλά αυτές δεν μετρούσαν ως «τρίτοι». Εξακολουθούσαν, άρα, να είναι «οι δυο τους».

«Φαίνεται, λοιπόν, πως έχουμε αργήσει να κινηθούμε κι εμείς στον Μεγάλο Κόλπο, Δημήτριά,» είπε ο Ευθύμιος Αλτόσσιος. Έβγαλε από την τσέπη του γιλέκου του την πίπα του κι άρχισε να τη γεμίζει με καπνό. «Θα έπρεπε ήδη να το είχαμε κάνει.»

«Ίσως... αλλά υπήρχαν περισσότερα προβλήματα στην ξηρά παρά στη θάλασσα.»

«Θα το διορθώσουμε το λάθος μας, και με το παραπάνω.» Ο Αλτόσσιος άναψε την πίπα με τον ενεργειακό αναπτήρα του. «Δε μπορούμε ν'αφήσουμε τον έλεγχο του Κόλπου στο κάθαρμα, γιατί ξέρεις τι έχει στο μυαλό του, έτσι, Δημήτριά;»

«Περιμένω ν'ακούσω τη γνώμη σου.»

«Θέλει να μας αποκλείσει. Να αποκλείσει το λιμάνι της Σιρνάδης. Αλλά δεν έχει το σθένος να το κάνει στέλνοντας κατευθείαν τα πλοία του εδώ. Το κάνει, επομένως, με τον πιο ανώδυνο γι'αυτόν τρόπο: γεμίζοντας τον Μεγάλο Κόλπο με τα σκάφη του... τα οποία είναι ομολογουμένως πολλά.»

«Προτείνεις να τους επιτεθούμε;»

«Γιατί συγκεντρώνουμε τόσες δυνάμεις στην Ερνέγη, Δημήτριά, αν όχι για να τις χρησιμοποιήσουμε;» Ρούφηξε καπνό, τον φύσηξε. «Αναρωτιέμαι αν αυτός ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος μπορεί, εκτός από πολεμικά οχήματα, να αναποδογυρίζει και καράβια με τα χέρια του!» Και γέλασε προτού ρουφήξει κι άλλο καπνό. «Τα σκάφη του καθάρματος θα πάνε στα σαγόνια του Αβυσσαίου, Δημήτριά. Στα σαγόνια του Αβυσσαίου!»

Ο Σαράντης Ικρένδιος δεν άργησε να μεταφέρει την επιθυμία του Άρχοντα Αλτόσσιου στον Κάλνεντουρ τον Μαύρο και τους Επιζώντες. Ο Άρχοντας της Σιρνάδιας ήθελε τα πλοία του Πολιτοβασιλέα να βουλιάξουν. Ο Μεγάλος Κόλπος να απαλλαγεί από την παρουσία τους. Και το σχέδιό του είχε και συνέχεια, τους εξήγησε ο Σαράντης, και τους μίλησε γι' αυτή τη συνέχεια.

«Με τέτοιο καιρό;» είπε ο Οφιομαχητής. Ήταν αρχές Χειμέριου του Τρίτου, και ο καιρός ήταν πολύ άσχημος στα νότια της Μικρυδάτιας. Σχεδόν κάθε τρεις μέρες είχαν καταιγίδα που μαστίγωνε τις ακτές σαν δαιμονικός γόνος της Έχιδνας και του Ζέφυρου. «Τι πλοία να μπλοκάρουν τον Κόλπο με τέτοιο καιρό;»

«Σωστά,» παρατήρησε ο Πέτρος ο Φλογερός.

«Κι όμως,» είπε ο Σαράντης, «τον μπλοκάρουν.»

Ο Πέτρος ρουθούνισε.

Ο Σαράντης εξήγησε: «Όταν θύελλα χτυπά, δεν υπάρχει λόγος καράβια να φρουρούν τα νερά, έτσι δεν είναι; Κανείς ούτως ή άλλως δεν μπορεί να πλεύσει. Επομένως, τότε τα σκάφη του Πολιτοβασιλέα πηγαίνουν γρήγορα στα λιμάνια τους για να μην πάθουν ζημιά· και μόλις η καταιγίδα έχει περάσει, επιστρέφουν στις θέσεις τους ξανά μέσα στον Μεγάλο Κόλπο. Έτσι, εμποδίζουν άλλα πλοία απ' το να φτάσουν στη Σιρνάδια.»

«Στην Ερνέγη, πάντως, έρχονται πλοία κανονικά,» παρατήρησε ο Οφιομαχητής – πράγμα το οποίο ήξερε καλά, γιατί τριγύριζε στα λιμάνια της πόλης. Τριγύριζε και ρωτούσε, και προσπαθούσε να κρατά σε απόσταση την οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου· γιατί κι εδώ, σ' αυτή την καταραμένη νότια πόλη της Μικρυδάτιας, κανείς δεν φαινόταν να ξέρει τίποτα για εκείνο το εξωδιαστασιακό πλοίο που πριν από δυόμισι χρόνια είχε καταποντιστεί κάπου βόρεια της Κεντρυδάτιας ίσως. Κανένας δεν το είχε ακούσει: ούτε μισθοφόρος, ούτε ναυτικός, ούτε αχθοφόρος, ούτε πόρνη, ούτε κάπελας, ούτε λιμενεργάτης ή λιμενοφύλακας, ούτε κουρσάρος ή πειρατής, ούτε ναυπηγός ή μηχανουργός, ούτε γαμημένος βατραχολάτρης – ούτε κανένας! Αλλά ο Γεώργιος δεν είχε γρονθοκοπήσει άνθρωπο. Κάποιοι τοίχοι, ωστόσο, είχαν υποφέρει.

«Την Ερνέγη ο Πολιτοβασιλέας δεν την μπλοκάρει ακόμα,» είπε ο Σαράντης, και ήπια μια γουλιά απ'τη μπίρα του, καθώς ήταν καθισμένοι στο Γκρίζο Καρνάγιο, μια μεγάλη ταβέρνα του Πάνω Λιμανιού, πολυσύχναστο μέρος.

«Αξιοπερίεργο,» σχολίασε ο Οφιομαχητής. «Ακούγεται πως η αδελφή του, η Πριγκίπισσα Ελευθερία Μοριλκόνη, επισκέφτηκε τους τέσσερις Άρχοντες κι αντάλλαξαν πολύ σκληρά λόγια.»

«Ίσως ο αποκλεισμός να επεκταθεί και για πλοία που έρχονται προς Ερνέγη. Αλλά, για την ώρα, όπως βλέπεις κι εσύ, αγκυροβολούν κανονικά στα λιμάνια της...» Ο Σαράντης ανασήκωσε τους ώμους, μορφάζοντας. «Ήπια ακόμα μια γουλιά απ'τη μπίρα του. Άναψε τσιγάρο. «Εκείνο που μας ενδιαφέρει,» είπε, ατενίζοντας έντονα τον Οφιομαχητή με το μοναδικό του μάτι, «δεν είναι, όμως, αυτό τώρα. Εκείνο που μας ενδιαφέρει είναι να ξεκινήσουμε την... εκκαθάριση του Μεγάλου Κόλπου από τον βασιλικό έλεγχο.»

«Αφού ο Άρχοντάς σου πληρώνει ικανοποιητικά... αυτή είναι η δουλειά μας,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος, ο αρχηγός των Επιζώντων...

...οι οποίοι, τις τελευταίες ημέρες, είχαν αρχίσει να μεγαλώνουν σε αριθμό. Ολοένα και περισσότεροι έρχονταν για να μπουν στην ομάδα τους, έχοντας ακούσει τη φήμη τους. Ακόμα και δυο ολόκληρες άλλες ομάδες (όχι πολύ μεγάλες, ομολογουμένως) είχαν προτείνει να συνενωθούν μαζί τους, και οι Επιζώντες τούς είχαν δεχτεί. Υπό τον όρο, βέβαια, ότι τίποτα δεν θ'άλλαζε στην αρχηγία. Από εδώ και πέρα θα ήταν Επιζώντες, και ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος θα ήταν ο αρχηγός τους, έχοντας ως υπαρχηγούς τον Πέτρο τον Φλογερό και την Πλούσια Αμαλία. Κανείς δεν είχε διαφωνήσει.

Ορισμένοι ήθελαν να διαπιστώσουν αν οι φήμες αλήθευαν προτού μπουν στην ομάδα των Επιζώντων: αν όντως ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος ήταν υπερφυσικά δυνατός. Και το διαπίστωσαν – κοιτάζοντας με γουρλωμένα μάτια, χάσκοντας. Ο Οφιομαχητής δεν χρειάστηκε να τους δείξει ούτε καν τη μισή από τη δύναμή του. Και δεν δέχτηκε να αναποδογυρίσει ένα φορτηγό που του ζήτησαν σε κάποια στιγμή. «Θα πληρώσετε εσείς για τις ζημιές;» τους ρώτησε. Δεν έδωσαν απάντηση, οπότε

τους είπε: «Το φαντάστηκα...» και λύγισε έναν χοντρό λοστό με τα χέρια του σαν να ήταν από πλαστικό.

Κανείς δεν μπορούσε να εξηγήσει από πού προερχόταν η δύναμη του Κάλνεντουρ του Μαύρου, και ούτε εκείνος έλεγε τίποτα. Έτσι είμαι, αποκρινόταν μόνο, ή κάτι παρόμοιο· και το βλέμμα του τους πάγωνε το αίμα, τους αποθάρρυνε από άλλες ερωτήσεις. Το βλέμμα του... τα μάτια του, τα οποία ποτέ δεν είχαν δει να βλεφαρίζουν. Ή, μάλλον, ελάχιστα μόνο. Σπάνια, πολύ σπάνια. Σαν να το έκανε επειδή ήθελε, συνειδητά, όχι από αντανakλαστικό. Μερικοί έλεγαν ότι τα μάτια του έμοιαζαν με τα μάτια ερπετοειδών. Μόνο τα δικά τους μάτια ήταν έτσι, συνέχεια ανοιχτά. Κανείς, όμως, δεν μπορούσε να υποθέσει έστω ότι ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος ήταν ερπετοειδής, φυσικά. Κατά πρώτον, το δέρμα του ήταν κατάμαυρο.

Ούτε κανένας μπορούσε να καταλάβει γιατί ζητούσε να μάθει για ένα χαμένο πλοίο που, πριν από δυόμισι χρόνια, καταποντίστηκε βόρεια της Κεντρυδάτιας μάλλον, μέσα σε καταιγίδα. Μονάχα όταν ο Πέτρος ο Φλογερός τον ρώτησε «Ήταν κάνας γνωστός σου πάνω σ' αυτό το σκάφος, Κάλνεντουρ;» εκείνος έδωσε μια απάντηση: «Ναι, έτσι νομίζω.» Αλλά τίποτ' άλλο δεν είπε.

Ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος ήταν, ετούτες τις ημέρες, ίσως η πιο αινιγματική φιγούρα στα λιμάνια της Ερνέγης. Το μυστήριο των αναζητητών του πολέμου είχε λυθεί· όλοι πλέον ήξεραν ότι ήταν πράκτορες του Άρχοντα Αλτόσσιου της Σιρνάδιας. Αλλά κανείς δεν ήξερε σχεδόν τίποτα για τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο, που οι φήμες έλεγαν ότι είχε αναποδογυρίσει πολεμικά οχήματα του Πολιτοβασιλέα με τα ίδια του τα χέρια. Ούτε καν οι μισθοφόροι του Μαύρου δεν ήξεραν ποιος ή τι ήταν. Τον ακολουθούσαν όπως θ' ακολουθούσες ένα ζωντανό μυστήριο, οι μισοί επειδή τους είχε σώσει τη ζωή και δεν μπορούσαν να φανταστούν κάποιον ικανότερο για να τους διοικήσει, και οι υπόλοιποι γιατί σκέφτονταν ότι δεν υπήρχε καλύτερη ομάδα από τους Επιζώντες μέσα στην οποία μπορούσαν να βρίσκονται.

Η Ευδοκία της Καταστροφής εξακολουθούσε να θέλει να τον βαλήσει, και δεν του το κράτησε κρυφό για πολύ. Γούσταρε τους δυνατούς άντρες, και δεν είχε δει κανέναν πιο δυνατό από τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο. Τις δύο πρώτες φορές δεν φάνηκε να της δίνει σημασία,

και η Ευδοκία αναρωτήθηκε αν εκείνη η καριόλα που είχε έρθει τις προάλλες στον Ροδόνηχο ήταν τελικά γυναίκα του. Αλλά, αν ήταν γυναίκα του, δεν τη συναντούσε και πολύ συχνά. Δεν ήταν μαζί του τις νύχτες· η Ευδοκία είχε παρακολουθήσει το δωμάτιό του στο Καρφωμένο Ξίφος και ποτέ δεν την είχε δει να μπαينوβγαίνει μες στο βράδυ. Ήταν μόνος του. Και κάποιες φήμες έλεγαν ότι ποτέ δεν κοιμόταν επειδή τα μάτια του ποτέ δεν έκλειναν. Ανοησίες, φυσικά! σκεφτόταν η Ευδοκία.

Κάποιες άλλες φήμες αφορούσαν το φίδι που ο Κάλνεντουρ είχε πάντα μαζί του, τυλιγμένο στο χέρι του ή απλωμένο στους ώμους του, το οποίο αποκαλούσε Ευθαλία. Ορισμένοι έλεγαν ότι αυτή ήταν η μοναδική γυναίκα που τον ενδιέφερε, ότι ο μαυρόδερμος ξένος δεν πήγαινε με γυναίκες, ή, ίσως, όχι με Υπερυδάτιες γυναίκες επειδή δεν είχαν κατάμαυρο δέρμα. Μαλακίες, σκεφτόταν η Ευδοκία. Αποκλείεται.

Την τρίτη φορά πήγε και τον βρήκε στο δωμάτιό του στο Καρφωμένο Ξίφος. Ή, μάλλον, δεν πήγε και τον βρήκε ακριβώς· πήγε, ουσιαστικά, πριν από αυτόν και τον περίμενε. Η κλειδαριά, βέβαια, δεν ήταν ανοιχτή, η πόρτα δεν μπορούσε έτσι εύκολα ν'ανοίξει, και η Ευδοκία είχε αναγκαστεί να ζητήσει βοήθεια απ'αυτή τη μαλακισμένη σκυλίτσα, τη Νεκταρία τη Λεπτοδάχτυλη, που ήταν – δυστυχώς, σκεφτόταν η Ευδοκία – η μοναδική άλλη μισθοφόρος που είχε απομείνει από την παλιά τους ομάδα. Παλιότερα, δεν συμπαθιόνταν καθόλου οι δυο τους. Τώρα, απλά δεν συμπαθιόνταν. Η Νεκταρία ποτέ δεν θα δεχόταν να βοηθήσει την Ευδοκία, φυσικά, εκτός αν η δεύτερη την πλήρωνε. Και η τιμή της παραήταν αλμυρή. Της πήρε τα πλοκάμια.

«Τι λες, μωρή; Ποια νομίζεις ότι είσαι; Για ν'ανοίξεις μια κλειδαριά;»

«Θες να πηδήξεις τον αρχηγό μας; Θα πληρώσεις πρώτα!»

Η Ευδοκία ήταν στα πρόθυρα ν'αρπάξει τη μικρόσωμη σκυλίτσα απ'τον λαιμό, αλλά συγκρατήθηκε. «Εντάξει,» είπε. «Υπάρχουν και ακριβές πουτάνες σ'αυτό λιμάνι· τι να κάνουμε;» Και της έδωσε χαρτονομίσματα που είχε πάρει από τις πληρωμές του Άρχοντα της Σιρνάδιας.

Η Νεκταρία η Λεπτοδάχτυλη σκάλισε την κλειδαριά όταν στον διάδρομο δεν ήταν κανείς άλλος εκτός από τις δυο τους. Την άνοιξε χρησιμοποιώντας ένα λεπτό εργαλείο, και χωρίς ν'αργήσει.

«Αυτό παραήταν εύκολο για τόσα οχτάρια!» μούγκρισε η Ευδοκία της Καταστροφής αγριοκοιτάζοντάς την.

«Επιστροφές δεν γίνονται,» αποκρίθηκε η Νεκταρία και, γελώντας, απομακρύνθηκε. Λίγο προτού εξαφανιστεί πίσω απ'τη στροφή του διαδρόμου, η Ευδοκία την άκουσε να λέει: «Ελπίζω να σε πνίξει στο κρεβάτι.»

Η Ευδοκία της Καταστροφής τής έκανε το πουλί του Λοκράθου με το χέρι της, αλλά εκείνη δεν το είδε καθώς της είχε την πλάτη γυρισμένη.

Όταν, μες στη νύχτα, ο Οφιομαχητής πήγε στο δωμάτιό του, το πρώτο πράγμα που πρόσεξε ήταν ότι η κλειδαριά δεν ήταν κλειδωμένη όπως έπρεπε. Δεν ήταν γυρισμένη μία στροφή, όπως την είχε αφήσει· έβαλε το κλειδί του κι αμέσως την άνοιξε.

Τράβηξε το βελονοβόλο μέσα από την κάπα του ενώ παραμέριζε την πόρτα προσεχτικά, λίγο-λίγο, αντικρίζοντας σκοτάδι στο εσωτερικό του δωματίου και ελάχιστο φως να έρχεται από το μισάνοιχτο παντζούρι του παραθύρου. Αλλά από αυτό το φως και μόνο νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει πως κάποιος ήταν πάνω στο κρεβάτι.

Καμιά κίνηση δεν ακουγόταν. Αν ήταν κανείς που τον περίμενε για να του επιτεθεί, λογικά πρέπει να είχε κινηθεί βλέποντας την πόρτα ν'ανοίγει έστω και λίγο.

«Ποιος είναι εκεί;» ρώτησε ο Γεώργιος, χωρίς ακόμα να έχει ανοίξει την πόρτα παρά ελάχιστα, για να είναι καλυμμένος πίσω της.

«Φίλος,» είπε μια γνώριμη γυναικεία φωνή, γελώντας.

Ο Γεώργιος μπήκε στο δωμάτιο πατώντας τον διακόπτη πλάι στην πόρτα, ανάβοντας το φως στο ταβάνι. Επάνω στο κρεβάτι του ήταν μισοξαπλωμένη η Ευδοκία της Καταστροφής. Οι μπότες της, τα όπλα της, και τα περισσότερα ρούχα της βρίσκονταν ριγμένα στο πάτωμα, παραδίπλα. Ήταν εν μέρει σκεπασμένη μ'ένα σεντόνι. Το λευκόδερμο χέρι της ακουμπούσε πάνω στο υψωμένο γόνατό της. Το άλλο της χέρι στηριζόταν στο στρώμα του κρεβατιού, κρατώντας το σώμα της ανασηκωμένο. Χαμογελούσε, και τα γκρίζα μάτια της στραφτάλιζαν. Τα μακριά, μαύρα, σγουρά μαλλιά της ήταν λυτά, πέφτοντας στους γυμνούς ώμους της κι ανάμεσα στα στήθη της που συγκρατούνταν μ'έναν λεπτό μαύρο στηθόδεσμο με αργυρές αγκράφες.

«Τι στις λάσπες του Λοκράθου κάνεις εδώ;» είπε ο Γεώργιος κλείνοντας την πόρτα πίσω του, κρατώντας μετά βίας υπό έλεγχο τη φαρμακερή οργή που, παράλογα, απειλούσε να θολώσει το μυαλό του.

«Σκέφτηκα ότι ίσως να θες και μια πραγματική γυναίκα εκτός απ'αυτό το φίδι που κουλουριάζεται πάνω σου.»

«Εσύ άνοιξες την κλειδαριά μου;»

«Έχει σημασία;»

«Φύγε αποδώ,» της είπε, κρύβοντας το βελονοβόλο του και βγάζοντας την κάπα του, κρεμώντας την στην κρεμάστρα.

Η Ευδοκία τσαντίστηκε. «Μη μου λες μαλακίες, γαμώτο! Μου πήραν τα πλοκάμια για νάρθω εδώ!»

Τα μάτια του στράφηκαν επάνω της ξανά, χωρίς να βλεφαρίζουν. «Σου πήραν τα πλοκάμια;»

«Νομίζεις ότι ξέρω να ξεκλειδώνω κλειδαριές;»

«Ποιος ξέρει;»

«Ξέρεις ποια ξέρει.»

Ο Γεώργιος άρχισε να καταλαβαίνει. «Μάλιστα...» Βάδισε προς το κρεβάτι. Η Ευθαλία έβγαλε το κεφάλι της απ'το μανίκι του, παιχνιδίζοντας τη γλώσσα της προς τη μεριά της Ευδοκίας, η οποία δεν αισθάνθηκε πτοημένη.

«Μη μου πεις ότι άδικα την πλήρωσα την καριόλα,» είπε.

Ο Οφιομαχητής δεν αποκρίθηκε, ατενίζοντάς την απλώς.

«Είναι γυναίκα σου εκείνη η λεχρίτισσα που είχε έρθει τις προάλλες στον Ροδόνηχο;» τον ρώτησε η Ευδοκία της Καταστροφής.

«Όχι.»

«Δε σ'αρέσουν οι γυναίκες; Τι καλύτερο έχεις να κάνεις απόψε, μπορείς να μου πεις;» Αν την έδιωχνε θα τον σκότωνε, σκεφτόταν η Ευδοκία. Αυτή η μαλακισμένη τής είχε πάρει τα πλοκάμια για να μπει εδώ μέσα!

Η Ευθαλία γλίστρησε απ'το μανίκι του πέφτοντας στο πάτωμα, και ο Γεώργιος έβαλε το ένα του γόνατο στην άκρη του κρεβατιού, σκύβοντας πάνω από την Ευδοκία της Καταστροφής. «Προτιμώ όταν δεν κάνουν διάρρηξη για να με συναντήσουν.»

Η Ευδοκία αισθανόταν ξαφνικά την καρδιά της να χτυπά σαν τύμπανο κάτω απ'το στήθος της. «Δεν το είχα καταλάβει.»

«Σ'το λέω τώρα. Για να το ξέρεις.» Το ένα του χέρι πήγε πίσω απ'το κεφάλι της, φέρνοντας τα χείλη της κοντά στα χείλη του· και, καθώς τη φιλούσε, το άλλο του χέρι τράβηξε τον ελαστικό στηθόδεσμό της, και οι αργυρές αγκράφες άνοιξαν από την ξαφνική πίεση.

Η Ευδοκία αρπάχτηκε δυνατά επάνω του, τραβώντας και τα δικά του ρούχα, προσπαθώντας να τα βγάλει, να τον πηδήξει προτού καμιά στραβοτιμονιά κάνει πάλι ετούτο το σκάφος να γείρει. Αλλά του Οφιομαχητή δεν του άρεσε στα γρήγορα· τον καταλάμβανε η οργή του, και ήξερε ότι τότε μπορεί και να τη σκότωνε την Ευδοκία. Τη συγκράτησε, λοιπόν· της έκανε έρωτα αργά, κατευνάζοντας την οργή του και διεγείροντας την αδημονία της. Την καταβρόχθισε από την κορφή ως τα νύχια, βγάζοντας σταδιακά τα λιγοστά ρούχα που είχαν απομείνει επάνω της: μια πράσινη δαντελωτή περισκελίδα, ένα ζευγάρι χαμηλές κάλτσες. Το λευκόδερμο σώμα της είχε αρκετές ουλές από παλιά χτυπήματα: σαν γεωγραφικός χάρτης ήταν. Κάτω από τον λόφο του δεξιού της στήθους απλωνόταν ένας παλιός δρόμος που κατέβαινε προς τα πλευρά της, ανοιγμένος ίσως από τσεκουριά, νόμιζε ο Γεώργιος καθώς η γλώσσα του ακολουθούσε τον δρόμο. Στην πλαγιά του αριστερού της ώμου είχε δει, πιο πριν, έναν ξεραμένο βούρκο – μάλλον από σπαθιά. Δίπλα από τον κρημό του αριστερού της γοφού ήταν ένα ποτάμι – μάλλον από λεπίδα ξιφιδίου. Επάνω στον λοφίσκο της δεξιάς της γάμπας υπήρχε μια κουκίδα – από σφαίρα, ίσως.

Η Ευδοκία της Καταστροφής δεν περίμενε ότι το να κάνει έρωτα με τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο θα ήταν έτσι. Αισθανόταν ξαφνιασμένη, και ανυπόμονη – κι αυτό ήταν το μόνο της παράπονο. Πάρε με τώρα, του έλεγε κάθε τόσο. Τώρα. Πάρε με τώρα! «Σκασμός,» της είπε ο Οφιομαχητής, και, κρατώντας το πρόσωπό της μες στη χούφτα του, έκλεισε το στόμα της με τα χείλη του, δαγκώνοντας τελικά το δικό της κάτω χείλος, πίνοντας μια σταγόνα από το αίμα της. Ύστερα από λίγο, ενώ η Ευδοκία αισθανόταν παραζαλισμένη πια από τα παιχνίδια του, ενώ αισθανόταν σαν να είχε μεθύσει από ποτά, ο Γεώργιος την καβάλησε καθώς εκείνη ήταν στα τέσσερα, κρατώντας τα στήθη της μες στα χέρια του. Οι κραυγές της αντήχησαν στους διαδρόμους του Καρφωμένου Ξίφους, και έπειτα η Ευδοκία της Καταστροφής κατέρρευσε εξαντλημένη

πάνω στο στρώμα, σκεπτόμενη ότι είχε περάσει από μάχες, μα την Έχιδνα, που την είχαν εξαντλήσει λιγότερο!

Αλλά δεν ήταν αυτό αναμενόμενο από τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο, τον πιο δυνατό άντρα που είχε αντικρίσει; Μετά, όμως, συνειδητοποίησε πως ό,τι είχε συμβεί τώρα δεν είχε καμιά σχέση με την εξωφρενική του δύναμη. Βασικά, η Ευδοκία δεν θα το φανταζόταν ποτέ ότι είχε τέτοια εξωφρενική δύναμη αν απλά είχε πηδηχτεί μαζί του χωρίς να τον έχει δει πιο πριν να κάνει αυτά που έκανε. Κάτι δεν πάει καλά εδώ... σκέφτηκε, ζαλισμένη.

Ο Οφιομαχητής, ξαπλωμένος δίπλα της, γυρίζοντας για να την αντικρίσει, τη ρώτησε: «Νομίζεις ότι τα λεφτά σου έπιασαν τόπο;»

«Όχι ακόμα.» Γυρίζοντας κι εκείνη, έμπλεξε τα πόδια της με τα πόδια του, τον αγκάλιασε, τρίβοντας το χέρι της επάνω στον βραχίονά του, επάνω στα πλευρά του. Τον φίλησε βαθιά, επίμονα.

Μετά από λίγο τον καβαλούσε ενώ τα δικά του χέρια διέτρεχαν το σώμα της από τα γόνατα ως τα στήθη. Τον τραβούσε βαθιά μέσα της σαν να ήθελε να τον κρατήσει για πάντα εκεί. Κι όταν τελείωσε μαζί του έμεινε γονατισμένη από πάνω του, βαριανασαίνοντας, σκύβοντας, φέρνοντας το πρόσωπό της κοντά στο δικό του, με τα μακριά μαύρα μαλλιά της να τους πλαισιώνουν και τους δύο. «Πόσες φορές μπορείς να το κάνεις;» τον ρώτησε, περίεργη. Ο άντρας που αναποδογύριζε οχήματα με τα χέρια του δεν θα μπορούσε να το κάνει τουλάχιστον εφτά, οκτώ φορές συνεχόμενα; αναρωτιόταν.

«Μάλλον θες να κοιμηθείς,» της είπε ο Οφιομαχητής, και τη γύρισε στο πλάι, για να τη βάλει να ξαπλώσει, σαν να ήταν πούπουλο στα χέρια του.

«Νόμιζα ότι θα ήσουν πιο σκληρός στο κρεβάτι,» του είπε.

«Όλο απορίες είσαι, και είναι αργά.»

«Είναι αλήθεια πως δεν κοιμάσαι;»

Ο Γεώργιος έκλεισε το φως του δωματίου πατώντας τον διακόπτη κοντά στο κρεβάτι. «Μείνε ξύπνια να μάθεις.»

Η Ευδοκία γέλασε, και χασμουρήθηκε. «Θα μείνω!» είπε.

«Μείνε.»

Μετά από λίγο, ο Γεώργιος την άκουγε να ροχαλίζει και τη γύρισε στο πλάι για να μην κάνει τόσο θόρυβο. Εκείνη ούτε που το κατάλαβε.

6

Πρόσεξε τι κάνει το ανόητο δέντρο όταν ο δυνατός άνεμος το χτυπά, μου είπε κάποτε ο Γέρος του Ανέμου. Στέκεται αλύγιστο μπροστά του... και κομματιάζεται. Μου έδειξε ένα σπασμένο κούτσουρο.

Πρόσεξε, τώρα, τι κάνει το έξυπνο δέντρο όταν ο δυνατός άνεμος το χτυπά, μου είπε ο Γέρος του Ανέμου, και μου έδειξε ένα δέντρο λίγο πιο πέρα από εκείνο το σπασμένο κούτσουρο: ένα δέντρο που λύγιζε καθώς ο σφοδρός άνεμος εκείνης της ημέρας επάνω στις κορφές των Ρινέων Ορέων ούρλιαζε δαιμονισμένα. Το έξυπνο δέντρο, Γεώργιε, λυγίζει. Έτσι πολεμά τον δυνατό άνεμο... και βγαίνει νικητής.

Το μεγάλο πολεμικό σφυρί του Φιλημένου του Αρχέγονου Όφεως έρχεται στροβιλιζόμενο καταπάνω μου, και είμαι βέβαιος, απόλυτα βέβαιος, ότι δεν υπάρχει δύναμη στην Υπερυδάτια που αυτή τη στιγμή μπορεί να το σταματήσει. Δεν βάζω το Φιλί της Έχιδνας στο διάβα του· αυτό θα κομμάτιαζε τη λεπίδα, όσες ευλογίες κι αν έχει από ιερωμένους. Λυγίζω και σκύβω, και τινάζομαι προς τα δίπλα.

Το σφυρί χτυπά το κουφάρι ενός μισθοφόρου των Ηρμάντιων που ήταν κάτω από τα πόδια μου, σπάζοντας την πανοπλία του και τα κόκαλά του με τρομερό κρότο. Και η οργισμένη κραυγή του Φιλημένου ακολουθεί αυτό τον τρομερό κρότο. Αναμφίβολα, και η δική του οργή είναι τόσο φαρμακερή όσο η δική μου.

Η μόνη διαφορά ανάμεσα στους δυο μας ίσως να είναι πως εγώ έχω μάθει να την κρατάω υπό έλεγχο.

Τα μάτια του Φιλημένου, που ποτέ δεν βλεφαρίζουν, στρέφονται επάνω μου ξανά, στραφταλίζοντας σαν γαλανές φωτιές. Ο καριόλης πρέπει να είναι ξανθός, υποθέτω – γιατί το κεφάλι του είναι τελείως ξυρισμένο και δεν μπορείς να είσαι σίγουρος.

Υπό έλεγχο... Κάτι τριβελίζει το μυαλό μου. Υπό έλεγχο;...

Ο Φιλημένος με δείχνει με το σφυρί του που κανονικός άνθρωπος δεν θα μπορούσε ποτέ να κρατήσει με το ένα χέρι, αλλά αυτός το κρατά

σαν να είναι από ελαφρύ πλαστικό. Σαν να είναι από εκείνα τα ψεύτικα όπλα που φτιάχνουν για παιδιά. Όμως είναι γεμάτο αίματα από το πτώμα που μόλις χτύπησε. Καθόλου ψεύτικα αίματα... καθόλου ψεύτικο όπλο...

«Θα νιώσεις την οργή του Αρχέγονου Όφεως, προδότη!» βρυχιέται ο Φιλημένος.

Μιλάει κιόλας;

Υπό έλεγχο... «Δεν έχω προδώσει κανέναν σύμμαχό μου ποτέ,» τον πληροφορώ. «Ο σαμάνος σου είναι μίasma, όχι σύμμαχός μου.» Προσπαθώντας να κρατήσω την οργή μου υπό έλεγχο με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. Υπό έλεγχο;...

Μ'ακόμα μια κραυγή, ο Φιλημένος ορμά καταπάνω μου στροβιλίζοντας το σφυρί του. Τινάζομαι πίσω, λυγίζοντας, αποφεύγοντάς το· η κάπα μου ανεμίζει ολόγυρά μου. Επιχειρώ να τον σπαθίσω, αλλά αστοχώ καθώς υποχρεωτικά διατηρώ απόσταση μεταξύ μας. (Δεν το διανοούμαι καν να τραβήξω το βελονοβόλο μου· αποκλείεται να τον επηρεάζουν τα δηλητήρια, όπως δεν επηρεάζουν κι εμένα.)

Υπό έλεγχο...

«Δε θ'αποφεύγεις για πάντα τη δύναμη του Αρχέγονου Όφεως, προδότη!» κραυγάζει ο Φιλημένος, σχεδόν άναρθρα, μα την Έχιδνα, σαν θηρίο που βρυχιέται· και το σφυρί του έρχεται ξανά προς τη μεριά μου. Κάνω πίσω και περνά ένα, δυο εκατοστά μπροστά από το πρόσωπό μου – νιώθω τον δηλητηριώδη αέρα του στο δέρμα μου. Κατεβάζω απότομα το Φιλί της Έχιδνας επάνω του, και το κρατάω κάτω προς στιγμή καθώς ολοκληρώνει την τροχιά του. Υψώνω το πόδι μου και κλοτσάω τον Φιλημένο δυνατά, στο διάφραγμα.

Μα την Έχιδνα, είναι σαν να κλοτσάς βράχο! Σαν να κλοτσάς εμένα, υποθέτω. Αλλά η δύναμή μου τον πετά όπισθεν, τον κάνει να παραπατήσει.

Υπό έλεγχο;...

Γελά. «Αυτό είναι το καλύτερο που μπορείς να κάνεις... Οφιομαχητή; Για λίγο, νόμιζα ότι κυνηγούσα να σκοτώσω κουνούπι!»

Η οργή μου απειλεί να με κυριεύσει, να με ωθήσει να δράσω πολύ ασύνετα· αλλά την κρατάω υπό έλεγχο.

Υπό έλεγχο... Ποιος κρατά υπό έλεγχο ετούτο τον Φιλημένο ώστε να μην έχει ακόμα σκοτώσει τον Κλέαρχο και τ'άλλα μιάσματα του Αρχέγονου Όφεως; –Ναι, αυτό ήταν που έπαιζε με το μυαλό μου. Αυτό... Ποιος;

Μα – ποιος άλλος, γαμώτο;

Ο Φιλημένος τινάζεται καταπάνω μου, κατεβάζοντας το πολεμικό σφυρί του. Λυγίζω ξανά, το αποφεύγω, και χτυπά ένα αναποδογυρισμένο όχημα, σπάζοντας μέταλλα, βγάζοντας έναν τροχό – έναν μεγάλο τροχό – από τη θέση του.

Ποιος άλλος, μα την Έχιδνα; Αυτό το μίasma – ο Κλέαρχος. Είναι η μόνη εξήγηση. Κρατά τον Φιλημένο υπό έλεγχο με τις δυνάμεις του μυαλού του.

Σκύβω κάτω από την τροχιά του θανατηφόρου σφυριού, και πετάγομαι μπροστά για να καρφώσω τον εχθρό μου. Αλλά δεν είναι τόσο απρόσεχτος όσο νόμιζα· κάνει στο πλάι αρκετά γρήγορα, καλοεκπαιδευμένος, και το Φιλί της Έχιδνας δεν τον καρφώνει, μονάχα σκίζει το λευκό-ροζ δέρμα του που είναι γεμάτο δερματοστιξίες πλεγμένων φιδιών. Το σκίζει απ'την κοιλιά ως τα πλευρά, δημιουργώντας ένα τραύμα που μάλλον θα είχε ρίξει άλλον μαχητή. Αλλά αυτός είναι σαν εμένα. Γι'αυτόν κάτι τέτοιο δεν είναι παρά μια γρατσουνιά.

Γρυλίζει και ανεμίζει πάλι το σφυρί του. Και παραλίγο να με χτυπήσει στον ώμο – πράγμα που ίσως να μου έспаγε κόκαλα. Ναι, ακόμα κι εμένα, παρά τον αλυσιδωτό θώρακα που φοράω. Γιατί η δύναμη με την οποία κινείται αυτό το σφυρί δεν είναι η δύναμη φυσιολογικού ανθρώπου. Είναι η απάνθρωπη δύναμη της οργής της Έχιδνας.

«Τι σου έχει κάνει ο Κλέαρχος και τον υπακούς σαν καλό σκυλί;» λέω στον Φιλημένο, κι έχω την εντύπωση πως και η δική μου φωνή αντηχεί σαν γρύλισμα θηρίου. Με τις άκριες των ματιών μου βλέπω τους άλλους γύρω μας να μας κοιτάζουν – αγωνιστές της Σαλντέρια, μισθοφόροι των Ηρμάντιων, ερπετοειδείς των Ουραίων Δασότοπων – φίλοι, εχθροί... «Είναι μέσα στο μυαλό σου; Και νομίζεις ότι είναι ο θεός σου; Δεν είναι θεός! Είναι ένα μίasma με μακριά ουρά και ραβδί με κρανίο επάνω!»

«ΠΕΘΑΝΕ ΠΡΟΔΟΤΗ!» Το πελώριο πολεμικό σφυρί έρχεται καταπάνω μου. Λυγίζω και τινάζομαι και κυλάω στο έδαφος – το γεμάτο

πτώματα και θραύσματα έδαφος κάτω από τη Νότια Πύλη της Σαλντέρια. Το σφυρί χτυπά ένα κουφάρι ξανά, τσακίζοντάς το, εκτινάσσοντας αίματα και μεταλλικά κομμάτια και κόκαλα, λες και κοτρόνα έπεσε από τους ουρανούς πάνω στον νεκρό.

Σηκώνομαι στο ένα γόνατο. «Είσαι ατζαμής,» λέω στον Φιλημένο, «και φοβάσαι ένα γαμημένο φίδι με μακριά ουρά ενώ θάπρεπε εσύ να είσαι ο αφέντης του! Νομίζεις ότι το μυαλό του μπορεί να δαγκώσει; Εσύ μπορείς να τον δαγκώσεις χειρότερα – με την οργή σου!»

Η οποία μάλλον δεν τον αφήνει να επεξεργαστεί τα λόγια μου μες στο κεφάλι του. Μου επιτίθεται πάλι, γρήγορος σαν φαρμακερός άνεμος της Φαρμακερής Κυράς· μετά βίας προλαβαίνω να πεταχτώ όρθιος και πίσω, αποφεύγοντας για πολλοστή φορά το σφυρί του. Κάτι πρέπει να κάνουμε γι' αυτό όπλο. Δε μπορώ να τον νικήσω όσο το έχει στο χέρι του...

Αισθάνομαι, τότε, μια παγερή, διαβολική παρουσία να πλησιάζει μοχθηρά το μυαλό μου. Ο Κλέαρχος. Προσπαθεί πάλι να ασκήσει επάνω μου την ίδια επιρροή όπως και στο Φαρμακοτόπι, για να με εξαντλήσει, να μου κλέψει τη δύναμη. Φοβήθηκε απ' αυτά που λέω στον μαχητή του; Φοβήθηκε μην τον ξυπνήσω από τον υπνωτισμό του;

Θα μετανιώσει για το λάθος του.

Στρέφω την οργή μου εναντίον του σαμάνου, από το ίδιο κανάλι που χρησιμοποιεί κι εκείνος για να με προσεγγίσει. Και, ξανά, αυτή η τακτική πιάνει. Ο καταραμένος αποτραβιέται, ενώ στο μυαλό μου έρχεται η φωνή του σαν καθαρή, εχθρική σκέψη: Δε μπορείς να σταθείς εμπόδιο στον Παλιό Οίκο, ούτε στον Αρχέγονο Όφι, Οφιομαχητή – είσαι καταδικασμένος!

Συγχρόνως, το πολεμικό σφυρί του Φιλημένου με πλησιάζει, γρήγορα. Αλλά, αν ο καταραμένος σαμάνος νόμιζε ότι τα λόγια του μπορεί να με αποπροσανατόλιζαν έστω και για λίγο, έκανε λάθος γι' ακόμα μια φορά. Αποφεύγω το επικίνδυνο όπλο όπως και πριν, αλλά σκύβοντας –

–κι αμέσως αρπάζω, με το ελεύθερο χέρι μου, το χέρι που το κρατά. Με το άλλο μου χέρι κάνω πίσω τη λεπίδα του Φιλίου της Έχιδνας, σκοπεύοντας να τη φέρω μπροστά και να καρφώσω τον εχθρό μου. Αλλά η γροθιά του με χτυπά καταπρόσωπο, και παραπατάω ζαλισμένος, νιώθοντας αίμα να τρέχει από τη μύτη μου. Σκοντάφτω πάνω στα

πτώματα και τα συντρίμια, μα δεν χάνω την ισορροπία μου. Ακούω κραυγές ολόγυρά μου. «Γεώργιε!» – αυτή η φωνή πρέπει νάναι της Λουκίας. Ελπίζω οι ανόητοι νάχουν αρκετό μυαλό ώστε να μην πλησιάζουν. Θα τους λιώσει ο Φιλημένος – που ο Κλέαρχος νομίζω πως αποκάλεσε Εύανδρο αρχικά· όνομα ερπετοειδή, όχι Υπερυδάτιου ανθρώπου, μα την Έχιδνα!

«Η Μεγάλη Κυρά με βλέπει, Οφιομαχητή! Με βλέπει!» κραυγάζει ο Εύανδρος, καθώς το σφυρί του κατεβαίνει. Κάνω στο πλάι, αλλά όχι αρκετά για να το αποφύγω τελείως αυτή τη φορά: με χτυπά στον αριστερό ώμο, ξώφαλτσα, πράγμα που φτάνει για να με ρίξει κάτω και να κουτρουβαλήσω πάνω στα πτώματα.

«Γεώργιε!» αντηχεί ξανά εκείνη η φωνή, και η μάχη – που είχε κοπάσει γύρω από εμένα και τον Φιλημένο του Αρχέγονου Όφεως, συνειδητοποιώ τώρα – ξεκινά πάλι. Αγωνιστές της Σαλντέρια χτυπιούνται με μαχητές των Ηρμάντιων. Μεγάλος σαματάς, κρότοι, κραυγές, φωνές, ουρλιαχτά. Δεν έχω χρόνο να δω τι γίνεται, φυσικά· ο Εύανδρος έρχεται.

«Θα πατήσω πάνω στο πτώμα σου, Οφιομαχητή!» φωνάζει. «Θα το προσφέρω στη Μεγάλη Κυρά, κι εκείνη θ'αναγνωρίσει ποιος είναι ο μεγαλύτερος μαχητής της στην Υπερυδάτια! Ο Αρχέγονος Όφης θα καταπιεί τις ψεύτικες θρησκείες που έχουν απλωθεί!» Το σφυρί του κατέρχεται σαν κεραυνός.

Το αρπάζω και με τα δύο χέρια, καθώς έχω μόλις σηκωθεί στο ένα γόνατο. Το σταματάω. Νιώθοντας ότι σταματάω ολόκληρο βουνό που πέφτει για να με πλακώσει. Τα δόντια μου τρίζουν. Το Φιλί της Έχιδνας είναι ξαπλωμένο παραδίπλα – έπρεπε να το αφήσω, δεν γινόταν αλλιώς. Η οργή μου ξεσπά σαν θύελλα εντός μου. ΘΑ ΤΟ ΣΥΝΘΛΙΨΩ ΑΥΤΟ ΤΟ ΓΑΜΗΜΕΝΟ ΜΙΑΣΜΑ! ΘΑ ΤΟΥ ΤΣΑΚΙΣΩ ΤΑ ΚΟΚΑΛΑ! ΘΑ ΛΙΩΣΩ ΤΟ ΓΑΜΗΜΕΝΟ ΚΡΑΝΙΟ ΤΟΥ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΔΑΧΤΥΛΑ ΜΟΥ!

Η κραυγή που αντηχεί σαν τους ανεμοδαίμονες του Ζέφυρου μέσα σε καταιγίδα των νότιων ακτών της Μικρυδάτιας είναι δική μου, συνειδητοποιώ καθώς ορθώνομαι σπρώχνοντας πίσω το πολεμικό σφυρί και τον χειριστή του μαζί. Ο Φιλημένος με κοιτάζει ξαφνιασμένα προς στιγμή, αλλά δεν αργεί να σταθεί γερά στα πόδια του, ακλόνητος – πιο ακλόνητος από βράχο. Βράχο θα τον είχα ρίξει τώρα.

Το σφυρί του το κρατάω ακόμα, και τώρα το στρίβω, προσπαθώντας να το πετάξω απ'το χέρι του.

Ο καταραμένος κάνει, τότε, το λάθος να με χτυπήσει με την ελεύθερή του γροθιά, νομίζοντας ότι αυτό θα με αποτινάξει. Το γρονθοκόπημά του με βρίσκει στα πλευρά, πάνω από την αλυσιδωτή πανοπλία μου – και πάλι το αισθάνομαι πολύ δυνατό.

Αλλά δεν πέφτω. Ούτε καν παραπατάω. Ακούω ακόμα μια θηριώδη κραυγή να βγαίνει από μέσα μου, ενώ συνεχίζω να στρίβω το πολεμικό σφυρί–

–και το μεγάλο όπλο πετάγεται απ'το χέρι του Ευάνδρου. Πετάγεται ψηλά από πάνω μας, στροβιλιζόμενο· κοπανά στην οροφή της Νότιας Πύλης και καταλήγει... κάπου.

Ο Εύανδρος κραυγάζει, εξαγριωμένος, και με γρονθοκοπεί ξανά. Αρπάζω τη γροθιά του στον αέρα, και τον γρονθοκοπώ καταπρόσωπο. Αίματα τινάζονται, παραπατά, αλλά αμέσως συνέρχεται, και τα χέρια του έρχονται σαν σφυριά καταπάνω μου. Τον χτυπάω, με χτυπάει· νιώθω σαν να κοπανάω βράχο και να με κοπανά βράχος. Περισσότερα αίματα πετάγονται – κόκκινο, το δικό του· σκούρο-μπλε, το δικό μου. Πού σκατά άφησα το Φιλί της Έχιδνας; Δεν έχω χρόνο να γυρίσω για να κοιτάξω. Δεν έχω καν χρόνο να τραβήξω ένα ξιφίδιο μέσα από τις πολλές εσωτερικές τσέπες της κάπας μου. Νομίζω ότι αντιμετωπίζω θύελλα των νότιων ακτών της Μικρυδάτιας. Αλλά καμιά θύελλα δεν έχω ποτέ γνωρίσει που να είναι τόσο φαρμακερή και επικίνδυνη όσο η οργή του Φιλημένου του Αρχέγονου Όφεως.

Κάποιος ηλίθιος ορμά εναντίον μου με το σπαθί του υψωμένο – ένας μισθοφόρος των Ηρμάντιων. Τον αρπάζω και τον στρέφω προς τον Εύανδρο. Το σώμα του άτυχου συνθλίβεται ανάμεσά μας, τσακίζεται από τα χτυπήματά μας· η πανοπλία του δεν μπορεί να τον προστατέψει από τα χέρια μας, από την οργή μας. Καταλήγουμε εγώ να έχω αρπάξει την πάνω μεριά του πτώματος – τον κορμό, το κεφάλι – και ο Εύανδρος την κάτω μεριά – τη μέση, τα πόδια – και το τραβάμε ο καθένας προς τον εαυτό του. Το κόβουμε στα δύο· αίματα μάς λούζουν. Κόκαλα προεξέχουν από το κομμένο κουφάρι. Ο Εύανδρος σηκώνει τα πόδια και τα κατεβάζει εναντίον μου, κραυγάζοντας. Τα χτυπάω με την επάνω μεριά του πτώματος. Μέταλλα κροτούν, κι άλλα κόκαλα σπάνε,

κι άλλα αίματα τινάζονται, σάρκες σκίζονται, διαλύονται. Μια θύελλα θανάτου. Κοπανάμε ο ένας τον άλλο με τα κομμάτια του πτώματος μέχρι που δεν έχει απομείνει τίποτα στα χέρια μας· κανείς δεν θα φανταζόταν ότι άνθρωπος είχε την κακοτυχία να πέσει ανάμεσά μας – δεν έχει μείνει ίχνος του, μόνο διάσπαρτα θραύσματα. Και ούτε εγώ νιώθω κουρασμένος ούτε ο Εύανδρος δείχνει κουρασμένος.

Αρπαζόμαστε και παλεύουμε. Με σπρώχνει και με ρίχνει κάτω, κυλάω πάνω στο χαλί του θανάτου που σκεπάζει το έδαφος.

«Σοσσοκοτώσσοστεςς τονςς Οφιομαχητήςςςς!» ακούω το σύριγμα του Κλέαρχου· και μια φωνή το ακολουθεί: «Ρίξτε του!» Με τις άκριες των ματιών μου βλέπω βαλλιστροφόρους να με σημαδεύουν, παρατεταγμένοι κατά σειρά. Πόσοι; Δεν έχω χρόνο να τους μετρήσω· ο Εύανδρος έρχεται. Κυλάω ξανά, για να ορθωθώ–

–κι ακούω τώρα κραυγές από τη μεριά των βαλλιστροφόρων, και τα οργισμένα συρίγματα του Κλέαρχου. Τι...; Φυσικά: οι σύντροφοί μου. Τους πρόλαβαν. Καλό να έχεις πιστούς φίλους στα νώτα σου όταν έχεις να κάνεις με τέτοια ύπουλα μιάσματα.

Ορθώνομαι, αρπάζοντας ένα πεσμένο σπαθί από κάτω. Δεν είναι το Φιλί της Έχιδνας – δεν ξέρω πού ακριβώς βρίσκεται το Φιλί τώρα – αλλά μου κάνει για την ώρα.

Ο Εύανδρος με βλέπει οπλισμένο και πιάνει κι εκείνος ένα πεσμένο σπαθί. Δεν υπάρχει έλλειψη πεσμένων όπλων εδώ, κάτω από τη Νότια Πύλη. Ούτε νεκρών ανθρώπων και ερπετοειδών.

Γύρω μας η μάχη μαίνεται.

«Ο Κλέαρχος σε τρομάζει;» φωνάζω. «Νομίζεις ότι δεν έχει δοκιμάσει τα κόλπα του και σ'εμένα; Στρέψε την οργή σου εναντίον του – απελευθερώσου απ'αυτόν! Δεν είναι φίλος σου!»

«Η δόξα του θανάτου σου θα είναι δική μου!» βρυχιέται ο καταραμένος, πιο φανατικός από Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου, καθώς μου ορμά σπαθίζοντας. Αποφεύγω τη λεπίδα και τον χτυπάω στον ώμο, τινάζοντας κι άλλο από το αίμα του. Κραυγάζει. Τα ξίφη μας συγκρούονται–

–κι οι δύο λεπίδες θρυμματίζονται συγχρόνως, σαν δόντια που σπάνε. Και μετά χτυπιόμαστε με τα χέρια και με τα πόδια, και με ό,τι όπλα τυχαίνει να αρπάξουμε από κάτω, προτού διαλυθούν. Δεν ξέρω πόση ώρα περνά ακριβώς. Η σύγκρουσή μας μοιάζει άχρονη. Μοιάζει

να πολεμούσαμε για πάντα οι δυο μας, δύο καταραμένοι από την ίδια την Έχιδνα, ενώ ολάκερη η Υπερυδάτια περιστρεφόταν γύρω μας. Είμαστε οι πιο παράφρονες από τους παράφρονες επάνω σε τούτη τη διάσταση· δεν υπάρχει αμφιβολία. Τρεις άλλοι μαχητές τυχαίνει – δεν είμαι βέβαιος πώς – να βρεθούν ανάμεσά μας, και διαλύονται από την οργή μας. Δεν είμαι καν βέβαιος αν είναι μισθοφόροι των Ηρμάντιων ή αγωνιστές της Σαλντέρια. Δυστυχώς. Η οργή μου έχει θολώσει το μυαλό μου· με το ζόρι προσπαθώ να την κρατάω υπό κάποιο σχετικό έλεγχο με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου.

Αλλά μετά, ξαφνικά, χωρίζουμε εγώ κι ο Εύανδρος σαν να τόχουμε συμφωνήσει. Απρόσμενα ένα, δυο μέτρα είναι ανάμεσά μας. Και συνειδητοποιώ τότε την κούραση. Ναι, έχω αρχίσει να κουράζομαι. Και μάλλον κι ο εχθρός μου επίσης. Βλέπω το μεγάλο, μυώδες στέρνο του να ανεβοκατεβαίνει έντονα, να πάλλεται. Τα ορθάνοιχτα μάτια του εξακολουθούν να στραφταλίζουν σαν γαλανές φωτιές–

Μια ενεργειακή ριπή τον χτυπά, και κραυγάζει, κάνει ένα βήμα πίσω, αλλά δεν πέφτει.

Μια φιγούρα έρχεται τρέχοντας καταπάνω του, βαστώντας σπαθί. Η Λουκία!

«Όχι!» φωνάζω.

Την αρπάζει μονοχεριάρι και την πετά κάπου μακριά... αλλά το ξίφος της προλαβαίνει να τον τραυματίσει. Ένα τραύμα αμελητέο για εκείνον.

«ΟΧΙ!» Είμαι έτοιμος να του χιμήσω, παρακινημένος απ'την οργή μου, αλλά οι διδαχές του Γέρου με συγκρατούν. Πού είν' η Λουκία;

Ένα ιπτάμενο καμάκι περνά από δίπλα μου, σφυρίζοντας, και καρφώνεται στο στήθος του Ευάνδρου που έρχεται προς τη μεριά μου. Το χτύπημα τον τινάζει πίσω, παραπατά, αλλά δεν πέφτει, γιατί ξαφνικά μαχητές των Ηρμάντιων είναι στα νώτα του, καθώς και ερπετοειδείς του Αρχέγονου Όφεως, και τον συγκρατούν, γεμάτος αίματα όπως είναι. Τον περιτριγυρίζουν, και στρέφουν τα όπλα τους εναντίον μου.

Αλλά τότε και οι δικοί μου σύμμαχοι είναι ολόγυρά μου, και συγκρούονται μαζί τους. Αρπάζω ένα τσεκούρι από κάτω και λιανίζω έναν ερπετοειδή, κόβοντας την ακανθωτή ασπίδα του στα δύο. Όμως έχω

τώρα χάσει τον Εύανδρο από τα μάτια μου. Πού είναι, ο καταραμένος; Πού; Θα τον τσακίσω!

Οι εχθροί υποχωρούν, γλιστράνε πίσω από τα αναποδογυρισμένα οχήματα, τα άλλα συντρίμια, και τους λόφους των νεκρών, φεύγουν από τη Νότια Πύλη, φεύγουν από τη Σαλντέρια.

Και το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου μόλις και μετά βίας καταφέρνει να κρατά μακριά την οργή μου, και σκέφτομαι πιο νηφάλια τώρα... Πού είναι η Λουκία;

Κοιτάζω τριγύρω, ψάχνοντάς την...

...και τη βλέπω να με πλησιάζει, ατενίζοντάς με με γουρλωμένα μάτια σαν ποτέ να μη μ'έχει ξαναδεί έτσι.

Τόσο στραπατσαρισμένος είμαι;

Ευτυχώς, είναι καλά. Ο Εύανδρος απλά την πέταξε και πρέπει να προσγειώθηκε κάπου σχετικά μαλακά – πιθανώς επάνω σε πτώματα.

Μετά από λίγο, βρίσκω το Φιλί της Έχιδνας μισοθαμμένο ανάμεσα στους νεκρούς. Πιάνω τη λαβή του και το τραβάω έξω, απελευθερώνοντας την ιερογραμμένη λεπίδα του. Προς στιγμή είχα ανησυχήσει ότι μπορεί να το έχανα εδώ, πολεμώντας αυτά τα καταραμένα μιάσματα του Αρχέγονου Όφεως...

Αρχές Χειμέριου του Τρίτου, και πλοία γεμάτα μισθοφόρους έφυγαν από το λιμάνι της Ερνέγης. Πέντε, αυτή τη φορά: περισσότερα από την προηγούμενη. Μηχανοκίνητα όλα ξανά. Μέσα στα τρία, μάγοι ρύθμιζαν την ενεργειακή ροή των μηχανών· μέσα στα άλλα δύο, η ενεργειακή ροή ρυθμιζόταν από μάγους που βρίσκονταν στην Ερνέγη κάνοντας Μαγγανεία Απομακρυσμένης Κινήσεως, χρησιμοποιώντας το νερό της Υπερυδάτιας ως μέσο επαφής τους με τα σκάφη.

Ο Οφιομαχητής και οι Επιζώντες βρίσκονταν επάνω στο ένα από αυτά τα δύο καράβια μαζί με μια ακόμα μισθοφορική ομάδα: τους Κακούς Εκδικητές, που αρχηγός τους ήταν ο Λουκάς – ένας ψηλόλιγνος, ξερακιανός μισθοφόρος με βλέμμα που νόμιζες ότι θα σου έτρωγε την ψυχή. Το πλοίο στο οποίο επέβαιναν άκουγε στο όνομα Η Φωνή των Υδάτων, και καπετάνισσά του ήταν η Ευγενία η Κουτσή, που δεν είχε τυχαία αυτό το παρωνύμιο: της έλειπε το ένα πόδι· είχε ένα μηχανικό μέλος στη θέση του, το οποίο έκανε κλικ-κλακ όποτε βάδιζε, αλλά ήταν αρκετά ευκίνητο και πρέπει να το είχε ακριβοπληρώσει. Κανείς δεν την αποκαλούσε «η Κουτσή» μπροστά της.

Ο Σαράντης Ικρένδιος δεν είχε έρθει μαζί με τους μισθοφόρους, ούτε κανείς άλλος από τους πράκτορες του Αλτόσσιου – είχαν, ίσως, μάθει το μάθημά τους από την προηγούμενη φορά. Πολλοί μισθοφόροι το θεωρούσαν ύποπτο αυτό. Γιατί δεν έρχονται; αναρωτιόνταν. Μας στέλνουν πάλι σε καμιά παγίδα; Η κατάσταση, όμως, δεν φαινόταν να είναι τέτοια. Ο Οφιομαχητής το είχε ερευνήσει το θέμα όσο μπορούσε, και είχε μιλήσει και με αρχηγούς άλλων μισθοφορικών ομάδων. Οι φήμες που έρχονταν στα λιμάνια της Ερνέγης μαρτυρούσαν ότι, πράγματι, στον Μεγάλο Κόλπο υπήρχαν πλοία του Πολιτοβασιλέα εκεί όπου έλεγαν οι πράκτορες του Αλτόσσιου. Ο Γεώργιος, επιπλέον, είχε πάει μια νύχτα να ρίξει κι ο ίδιος μια ματιά, μέσα σε μηχανοκίνητη βάρκα, μαζί με τον Δαγκωμένο Ιωάννη, τον Αρσένιο τον Άμεμπο, και τον

Ευάγγελο'μορ τον Τεχνομάγο (που ήταν όντως μάγος και του τάγμα-
τος των Τεχνομαθών – ένας απ'αυτούς που είχαν προσλάβει οι πρά-
κτορες του Αλτόσσιου, αλλά όχι μέλος της ομάδας των Επιζώντων).
Παρίσταναν πως απλά διέσχιζαν τον Κόλπο προς τα νοτιοδυτικά, και
είδαν τις μεγάλες σκοτεινές μορφές των πλοίων του Πολιτοβασιλέα.
Τρία από αυτή την κατεύθυνση, με κάμποσα μικρότερα πλοιάρια γύρω
τους. Τα μεγάλα καράβια δεν έμοιαζαν για μηχανοκίνητα· είχαν ιστία
ανοιγμένα, και είχαν και κουπιά. Αλλά ήταν γεμάτα όπλα. Ο Γεώργιος
τα είχε παρατηρήσει με τα κιάλια του που ήταν ενισχυμένα με Ξόρκι
Οπτικής Ενισχύσεως από τον Ευάγγελο'μορ ώστε τα σκοτάδια της νύ-
χτας λίγο να ενοχλούν τον χρήστη τους.

Τρία πολεμικά πλοία, ακριβώς εκεί όπου είχαν πει οι πράκτορες του
Αλτόσσιου.

Η μηχανοκίνητη βάρκα του Οφιομαχητή είχε περάσει και είχε φτάσει
κοντά στις δυτικές ακτές, πλάι στα Σελκόνια Δάση, όπου δεν φαίνο-
νταν τα φώτα καμιάς πόλης ή χωριού. Σ'ένα ακρογιάλι σταμάτησαν για
λίγο, και οι τρεις σύντροφοι του Γεώργιου ήταν τσιτωμένοι μην τους
ορμήσει κανένα θηρίο (είχαν ακούσει πολλά για τα Σελκόνια Δάση)
ενώ, συγχρόνως, παρατηρούσαν για καμιά ύποπτη κίνηση από τη θά-
λασσα – μήπως κάποιο σκάφος του Πολιτοβασιλέα, για παράδειγμα,
τους παρακολουθούσε. Ο Ευάγγελος'μορ χρησιμοποίησε ξανά τη μα-
γική του τέχνη επάνω στα κιάλια τους, ενισχύοντάς τα. Όταν είχαν βε-
βαιωθεί ότι δεν βρίσκονταν υπό παρακολούθηση, έφυγαν από τις δυ-
τικές ακτές του Μεγάλου Κόλπου κατευθυνόμενοι ευθεία ανατολικά,
προς τους Στενότοπους. Και, ναι, καθοδόν είδαν ακόμα ένα πλοίο του
Πολιτοβασιλέα – μεγάλο κι αυτό, μοιάζοντας επίσης να μην είναι μηχανο-
κίνητο αλλά ιστιοφόρο και κωπήλατο, γεμάτο όπλο, και με πολλά
μικρότερα σκάφη γύρω του. Οι πράκτορες του Αλτόσσιου είχαν πάλι
πει την αλήθεια, δηλαδή.

Ο Γεώργιος και οι άλλοι έφτασαν στις ακτές των Στενότοπων χωρίς
επεισόδιο, πέρασαν κοντά από τον Ναό της Έχιδνας δίχως να σταμα-
τήσουν, και έπλευσαν βόρεια, παράκτια, αράζοντας τελικά στην Ερ-
νέγη, ενώ κάθε τόσο κοίταζαν πίσω τους με μαγικά ενισχυμένα κιάλια
για νάναι σίγουροι ότι κανένα σκάφος δεν τους κατασκόπευε.

Την επόμενη νύχτα, ακολούθησαν την ίδια τακτική, αλλά τώρα προς τα βορειοδυτικά, για να βεβαιωθούν ότι τα πράγματα ήταν κι εκεί όπως τα έλεγαν οι πράκτορες του Αλτόσσιου. Και, όντως, έτσι ήταν. Δεν είχαν πέσει έξω στον αριθμό των μεγάλων караβιών του Πολιτοβασιλέα που φρουρούσαν εκείνα τα νερά, και ήταν όλα τους ιστιοφόρα και κωπήλατα, όχι μηχανοκίνητα – όπως είχαν πει – ενώ γύρω τους περιφέρονταν πολλά μικρότερα σκάφη με μηχανές.

Ο Οφιομαχητής – που οι υπόλοιποι ήξεραν ως Κάλνεντουρ ο Μαύρος – ξαναμίλησε τελικά με τους αρχηγούς των άλλων μισθοφόρων, και αποφάσισαν να αναλάβουν την αποστολή.

Έτσι τώρα, μες στο πρωινό, κατευθύνονταν δυτικά για να διαλύσουν τον αποκλεισμό που σχημάτιζαν τα πλοία του Πολιτοβασιλέα. Σκοπός τους ήταν να βυθίσουν όσο το δυνατόν περισσότερα σκάφη, ξεκινώντας από τα νότια του σχηματισμού τους και ανεβαίνοντας προς τα βόρεια, προς Σιρνάδια... από την οποία θα έρχονταν καράβια του Άρχοντα Αλτόσσιου για να πλεύσουν νότια (μαζί με τα πλοία των μισθοφόρων αν χρειαζόταν) και να φτάσουν στο νοτιοδυτικό άκρο του Μεγάλου Κόλπου, πέρα από τις εκβολές του Δεύτερου Γόνου και την Αρενάλδη, στην Αταρδία, με αποστολή να την καταλάβουν. Ο Ευθύμιος Αλτόσσιος σκεφτόταν πως αυτό δεν θα ήταν και τόσο δύσκολο επειδή ο Πολιτοβασιλέας λογικά δεν θα περίμενε επίθεση εκεί· μέχρι στιγμής, όλες τους οι συγκρούσεις είχαν γίνει στα διαφιλονικούμενα εδάφη ανάμεσα στην Οσκάληνη και τη Σιρνάδια, καθώς και στα βόρεια νερά του Μεγάλου Κόλπου. Όλες τους οι συγκρούσεις είχαν γίνει βόρεια των Σελκόνιων Δασών· αλλά η Αταρδία βρισκόταν νότια των Σελκόνιων Δασών. Στο νοτιότερο άκρο της Συμπολιτείας των Ποταμών. Στο νοτιότερο άκρο της Μικρυδάτιας.

Η Αταρδία ήταν πόλη· αλλά κυρίως ήταν φυλακές. Ήταν πολύ γνωστές οι φυλακές της Αταρδίας, παντού στη Μικρυδάτια, και πέρα από τη Μικρυδάτια επίσης. Ήταν δυσώνυμες από παλιά, από πολύ παλιά. Στέλνονταν εκεί κακούργοι και εγκληματίες, καθώς και αρκετοί άνθρωποι που είχαν άδικα κατηγορηθεί, ή που οι πράξεις τους δεν ήταν και τόσο σοβαρές ώστε να καταλήξουν σ'ένα τέτοιο μέρος.

Ο Ευθύμιος Αλτόσσιος σκόπευε να καταλάβει την πόλη της Αταρδίας και να ελευθερώσει τους κρατούμενους των φυλακών, να τους βάλει

να πολεμήσουν για εκείνον – να εκδικηθούν τους δεσμοφύλακές τους – να τσακίσουν τον Πολιτοβασιλέα.

Αυτή τη λεπτομέρεια οι μισθοφόροι από την Ερνέγγι δεν τη γνώριζαν ακόμα.

Τα πέντε πλοία τους διέσχιζαν τώρα τη θάλασσα, κατευθυνόμενα προς το πρώτο από τα καράβια της Συμπολιτείας που φρουρούσαν τον Μεγάλο Κόλπο· και ήταν πρωί, οι δίδυμοι ήλιοι δεν είχαν ακόμα σκαρφαλώσει στο κέντρο των ουρανών. Οι μισθοφόροι είχαν επιμένει να επιτεθούν πρωί, για νάχουν καλύτερη ορατότητα.

«Θα έχουν κι οι εχθροί σας καλύτερη ορατότητα,» τους είχε προειδοποιήσει ο Σαράντης Ικρένδιος. Αλλά δεν είχαν αλλάξει γνώμη· ήθελαν να βλέπουν καλά, ώστε ο Πολιτοβασιλέας να μη μπορεί να τους στήσει ενέδρα. Γιατί ο μόνος τρόπος να κρύψει τα πλοία του ήταν ή μες στη νύχτα ή πίσω από άλλα πλοία ή ένας συνδυασμός και των δύο. Δεν υπήρχαν νησιά στην Υπερυδάτια, όπως σε άλλες διαστάσεις, για να χρησιμοποιηθούν ως κάλυψη.

Ατενίζοντας με τα κιάλια τους, οι μισθοφόροι είδαν το πρώτο μεγάλο καράβι του Πολιτοβασιλέα περιτριγυρισμένο από μικρότερα μηχανοκίνητα σκάφη· και από το βάθος ερχόταν κι άλλο ένα καράβι, πλησίαζε, κι αυτό περιτριγυρισμένο από μικρότερα σκάφη, πολλά από τα οποία προηγούνταν. Είχαν, λοιπόν, προσέξει τους μισθοφόρους να προσεγγίζουν και είχαν θορυβηθεί· ετοιμάζονταν για πόλεμο. Και πόλεμο θα είχαν! σκέφτονταν οι αρχηγοί των μισθοφόρων.

Τα πλοία τους όρμησαν ολοταχώς στα σκάφη του Πολιτοβασιλέα. Κι από τις δυο μεριές, γιγαντοβαλλίστρες εκτόξευαν μεγάλα μεταλλικά βέλη, πυροβόλα κανόνια έβαλλαν κάθε τόσο, ηχητικά κανόνια εξαπέλυαν ζημιογόνους ήχους, υδατοτρόπα όπλα έκαναν τη θάλασσα κατά τόπους να φουρτουνιάζει απρόσμενα. Πληρώματα τόξευαν και πυροβολούσαν (όταν τα πυροβόλα αποφάσιζαν να λειτουργήσουν).

Το μεγάλο ιστιοφόρο, κωπήλατο σκάφος της Συμπολιτείας υποχωρούσε, με τα πανιά του φουσκωμένα (είχε δυνατό αέρα σήμερα) και τα κουπιά του να προκαλούν ολόκληρη θαλασσοταραχή γύρω του. Πήγαινε προς τα δυτικά, απ'όπου φαινόταν να έρχονται τώρα δύο άλλα ιστιοφόρα του σχηματισμού που φρουρούσε τον Κόλπο. Και ένα ακόμα φαινόταν να έρχεται από τα βόρεια. Και σύντομα, ήταν σίγουροι

οι περισσότεροι αρχηγοί των μισθοφόρων από Ερνέγη, θα έβλεπαν κι άλλο ένα πλοίο να πλησιάζει από τα νότια.

Πολλά μικρότερα σκάφη, βέβαια, βρίσκονταν ήδη κοντά, τρέχοντας γρήγορα με τις μηχανές τους. Αλλά δεν είχαν τη δύναμη των μεγαλύτερων πλοίων, ούτε μπορούσαν να φέρουν πολύ βαριά όπλα. Ωστόσο, οι επιθέσεις τους δεν ήταν αμελητέες καθώς περιστρέφονταν γύρω από τα πλοία των μισθοφόρων χτυπώντας τα συνεχόμενα και αποφεύγοντας ευέλικτα τις ριπές τους.

Επιπλέον, δύο ελικόπτερα είχαν τώρα έρθει από τον ουρανό για να βοηθήσουν τις δυνάμεις του Πολιτοβασιλέα. Πράγμα που δεν είχε αιφνιδιάσει τους αρχηγούς των μισθοφόρων από Ερνέγη. Ο Κάλνεντουντ ο Μαύρος τούς είχε πει ότι είχε δει ελικόπτερα επάνω σε τρία από τα μεγάλα καράβια που φρουρούσαν τον Κόλπο.

Αλλά το σκάφος που επί του παρόντος κυνηγούσαν οι μισθοφόροι δεν έμοιαζε να μπορεί να τους ξεφύγει. Η ταχύτητα των ιστιών και των κωπηλατών του δεν μπορούσε να συγκριθεί με την ταχύτητα των μηχανών των πέντε πλοίων των μισθοφόρων. Τα όπλα τους είχαν ήδη αρχίσει να το τσακίζουν. Ένα πανί σκίστηκε, ένα κατάρτι έσπασε, η κουπαστή είχε γίνει κομμάτια, η κουβέρτα είχε γεμίσει πτώματα και τραυματίες, το κύτος είχε τρυπηθεί αποδώ κι αποκεί, κάποια από τα μεγάλα όπλα είχαν καταστραφεί.

«Ας το πάρουμε!» φώναξε η Άκαρδη Γιολάντα, η αρχηγός των Μορφωμένων, μιας μισθοφορικής ομάδας που δεν βρισκόταν επάνω στη Φωνή των Υδάτων με τους Επιζώντες αλλά σε άλλο πλοίο, μαζί με δυο ακόμα ομάδες. «Μην το βυθίσετε! Ας το κάνουμε δικό μας! Πλησιάστε το προτού έρθουν τ'άλλα σκάφη!»

Τότε ήταν που το πλοίο της Γιολάντας, ο Ρωμαλέος Ιχθύς, δέχτηκε την επίθεση του υποβρυχίου.

Κανείς δεν είχε λάβει υπόψη του τα υποβρύχια. Ούτε οι πράκτορες του Αλτόσσιου ούτε οι αρχηγοί των μισθοφόρων. Ήταν λάθος τους. Γιατί ο Πολιτοβασιλέας είχε και υποβρύχια στον στόλο του. Δεν έπλεαν συνεχώς μες στη μέση του Κόλπου, φυσικά· αυτό θα ήταν μεγάλη σπατάλη ενέργειας και τρομερή κούραση για τους μάγους· αλλά ήταν έτοιμα να κινηθούν μόλις κάτι συνέβαινε. Και τώρα, ένα από αυτά βρισκόταν κάτω από τα πέντε πλοία των μισθοφόρων από Ερνέγη.

Οι τορπίλες, στη σύγχρονη Υπερυδάτια, δεν χρησιμοποιούσαν εκρηκτικές ύλες αφού αυτές ήταν τόσο αναξιόπιστες. Υπήρχαν, κυρίως, δύο ειδών τορπίλες. Οι τορπίλες του πρώτου είδους εκτοξεύονταν από το σκάφος μέσω συμπιεσμένου αέρα και επιπρόσθετης ενεργειακής ώθησης, ώστε να έχουν μεγάλη δύναμη για να χτυπήσουν την κάτω μεριά του εχθρικού πλοίου και να την τρυπήσουν με τη λεπίδα στην άκρη τους. Οι τορπίλες του δεύτερου είδους εκτοξεύονταν μόνο με συμπιεσμένο αέρα μεταφέροντας ένα ισχυρό ενεργειακό φορτίο που εξαπέλυαν κατά τη σύγκρουση με το σκάφος και μπορούσε να προκαλέσει ζημιά στις μηχανές του, και ακόμα και στο νευρικό σύστημα του μάγου που ρύθμιζε τη ροή της ενέργειας μέσα στο καράβι.

Αυτό το δεύτερο είδος τορπίλης εξαπέλυσε τώρα το υποβρύχιο της Συμπολιτείας, και ολάκερος ο Ρωμαλέος Ιχθύς έτριξε και δονήθηκε· ο μάγος στο κέντρο ισχύος του κραύγασε, πέφτοντας από την ειδική θέση, κρατώντας το κεφάλι του· οι μηχανές έπαψαν να λειτουργούν.

Στην αρχή, κανείς δεν κατάλαβε τι τους είχε χτυπήσει.

Ύστερα, το υποβρύχιο εξαπέλυσε μια τορπίλη του πρώτου είδους, η οποία έσκισε το νερό σχεδόν όπως ένα πελώριο βέλος γιγαντοβαλλίστρας θα έσκιζε τον αέρα, και καρφώθηκε στην αποκάτω μεριά του Ρωμαλέου Ιχθύος, σκίζοντας την κοιλιά του, αφήνοντας το νερό να μπει.

Τότε, οι μισθοφόροι από Ερνέγη άρχισαν να συνειδητοποιούν ότι κάτι τούς χτυπούσε υποβρυχίως. Και όχι μόνο αυτοί επάνω στον Ρωμαλέο Ιχθύ, γιατί μόλις δέχτηκαν και τη δεύτερη τορπίλη ο Καπετάνιος του πλοίου εξέπεμπε τηλεπικοινωνιακά: «Προσοχή – υποβρύχιο! Προσοχή – υποβρύχιο!»

Επάνω στη Φωνή των Υδάτων, η Νικολιά'σαρ – μια μάγισσα του τάγματος των Ερευνητών, που ανήκε στη μισθοφορική ομάδα των Κακών Εκδικητών – έκανε ένα Ξόρκι Εντοπισμού Υδατικών Αναταράξεων, στρέφοντας τις μαγικά διευρυμένες αισθήσεις της στο Υπερυδάτιο νερό και νιώθοντας αμέσως την πελώρια παρουσία του υποβρυχίου σκάφους κάτω από τη θάλασσα σαν βάρος επάνω στο μυαλό της.

«Ναι,» επιβεβαίωσε, «υποβρύχιο είναι.»

«Ένα, ή περισσότερα;» ρώτησε ο Λουκάς, ο αρχηγός των Κακών Εκδικητών.

«Ένα, Αρχηγέ.»

«Σίγουρη;»

«Ναι.»

Ο Οφιομαχητής ρώτησε: «Προς τα πού είναι;»

Η μάγισσα έδειξε. «Προς τα εκεί πάει τώρα» – προς τον Γελαστό Άνεμο, ένα άλλο από τα πλοία των μισθοφόρων. Η Νικολιά'σαρ εξακολουθούσε να διατηρεί τις αισθήσεις της διευρυμένες από το ξόρκι.

Ο Οφιομαχητής είπε στην Καπετάνισσα: «Προς τα εκεί πάμε κι εμείς»· γιατί η Ευγενία η Κουτσή ήταν κοντά τους, καθώς στέκονταν στην πρύμνη του σκάφους.

«Τι;» έκανε, νομίζοντας πως δεν είχε καταλάβει καλά.

«Πάμε προς το υποβρύχιο. Τώρα.»

«Τρελός είσαι;» μούγκρισε η Ευγενία η Κουτσή.

«Τι στις λάσπες του Λοκράθου έχεις στο μυαλό σου;» ρώτησε ο Λουκάς των Κακών Εκδικητών.

«Να δώσω τέλος σ'αυτό το υποβρύχιο.»

«Πώς, μα την Έχιδνα;»

Ο Οφιομαχητής κρατούσε μακριά την οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. «Δεν υπάρχει χρόνος για εξηγήσεις. Πάμε προς τα κει που έδειξε η μάγισσα, Καπετάνισσα – τώρα.»

Η Ευγενία κούνησε το κεφάλι της αρνητικά. «Δεν πάω το πλοίο μου πάνω από υποβρύχιο. Θα—»

«Το υποβρύχιο θάρθει σ'εμάς από μόνο του άμα δεν κάνουμε κάτι για να το σταματήσουμε! Θα βουλιάξει τα πλοία μας το ένα μετά το άλλο—»

«Θα το χτυπήσουμε με τις γιγαντοβαλλίστρες, σημαδεύοντας μες στ—»

«Μαλακίες! Δεν πρόκειται να το βγάλουμε έτσι απ'τη μέση.»

«Κι εσύ τι θα κάνεις;»

«Πήγαινε μας προς τα κει που λέει η μάγισσα, γαμώτο! Βιάσου!» Τα αβλεφάριστα μάτια του ήταν καρφωμένα επάνω της.

«Δεν πάω εκεί. Τελ—»

Την άρπαξε απ'τον λαιμό, με το ένα χέρι, σηκώνοντάς την από τα σανίδια. Τα μάτια της γούρλωσαν. Τον κλότσησε με το μηχανικό της πόδι στην κοιλιά – και τον είδε να μην καταλαβαίνει τίποτα! Από τι σκατά

ήταν, ο τύπος; αναρωτήθηκε καθώς αισθανόταν το χέρι του σαν μέγ-
γενη στον λαιμό της. Από ατσάλι;

«Είπα,» γρύλισε ο Οφιομαχητής, εξαγριωμένος, νιώθοντας την οργή
της Έχιδνας να τον φορτίζει – «πάμε προς αυτό το γαμημένο υποβρύχιο.
Τώρα!»

«Κάλνεντουρ!» Ο Πέτρος ο Φλογερός τον έπιασε από τον ώμο, αλλά
δεν τόλμησε και να τον τραβήξει. «Άφησέ την, Κάλνεντουρ!»

«Τι κάνεις, ρε μαλάκα;» έλεγε, συγχρόνως, ο Λουκάς των Κακών Εκδι-
κητών. «Ο Ζέφυρος σου φύσηξε τα μυαλά;»

Ο Γεώργιος έριξε την Καπετάνισσα στα σανίδια, όπου εκείνη, πε-
σμένη στα τέσσερα, άρχισε να παίρνει κοφτές ανάσες, βήχοντας, μη
μπορώντας αμέσως να μιλήσει. Και ούτε ο Οφιομαχητής περίμενε να
μάθει αν είχε αλλάξει γνώμη. Έτρεξε προς τη γέφυρα.

Ο Πέτρος ο Φλογερός κι ο Λουκάς τον ακολούθησαν. Και η Νικο-
λία'σαρ ακολούθησε αυτούς, καθαρά από περιέργεια. Είχε ακούσει
πολλά για τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο, και είχε κι η ίδια δει τη δύναμή
του· αλλά τι μπορεί να σκεφτόταν τώρα για να νικήσουν το υποβρύχιο;
Δεν ήταν πολεμικό όχημα για να το αναποδογυρίσει, μα την Έχιδνα!

Ο Οφιομαχητής μπήκε στη γέφυρα σχεδόν σπάζοντας την πόρτα. Ο
τιμονιέρης στράφηκε ξαφνιασμένος. «Τι κάν-;»

Ο Γεώργιος τον άρπαξε και τον πέταξε στον τοίχο, απότομα, άγρια.
Ο άντρας έχασε τις αισθήσεις του, καταρρέοντας σαν κούκλα.

Με το τιμόνι στα χέρια του τώρα, ο Οφιομαχητής έστρεψε τη Φωνή
των Υδάτων προς τα εκεί όπου είχε δείξει η μάγισσα, κι αισθανόταν σαν
κουρσάρος της Ιχθυοδάτιας ξανά. Αλλά δεν βρισκόταν πλέον στην Ιχθυ-
δάτια· ούτε καν κοντά της... και όλοι οι Αγενείς του ήταν νεκροί
απ'αυτό το γαμημένο κάθαρμα, τον Ευγένιο τον Μεγαλοφονιά!

Η οργή του ήταν σαν φαρμακερός δράκος μέσα του.

Ο Πέτρος κι ο Λουκάς μπήκαν στη γέφυρα. «Τι κάνεις, ρε, γαμώ τα
βυζιά της Έχιδνας; Τι κάνεις;» φώναξε ο δεύτερος.

«Προσπαθώ να μας σώσω από καταστροφή. Βγάλε το σκασμό,» α-
ποκρίθηκε ο Οφιομαχητής, με τα ορθάνοιχτα μάτια του εστιασμένα
στον Γελαστό Άνεμο που είχε καταφανώς μόλις δεχτεί κάποιο χτύπημα
κάτω από την επιφάνεια του νερού.

Η Νικολία'σαρ είχε επίσης μπει στη γέφυρα, και ο Γεώργιος, χωρίς να στραφεί να την κοιτάξει, της είπε: «Ψάξε πάλι για το υποβρύχιο, μάγισσα. Θέλω να ξέρω ακριβώς πού είναι.»

Η Νικολία δεν έφερε αντίρρηση· έκανε το Ξόρκι Εντοπισμού Υδατικών Αναταράξεων και, απλώνοντας τις μαγικά διευρυμένες αισθήσεις της στη θάλασσα, βρήκε το υποβρύχιο. Δεν ήταν δύσκολο. Ο όγκος του προκαλούσε πολλές αναταράξεις εκεί κάτω· δεν πρέπει να ήταν καθόλου μικρό.

«Εκεί.» Η μάγισσα έδειξε. «Απομακρύνεται απ'τον Γελαστό Άνεμο τώρα. Έρχεται προς τη μεριά μας.»

«Άψογα.»

«Είναι μεγάλο υποβρύχιο, Κάλνεντουρ,» τον προειδοποίησε η Νικολία'σαρ. «Δεν είναι κανένα μικρό σκάφος.»

«Το μέγεθος δεν έχει σημασία.»

Για να το λέει, κάτι θα ξέρει, σκέφτηκε η Νικολία. Σωστά;

«Τι στους γαμημένους ανεμοδαίμονες του Ζέφυρου έχεις στο μυαλό σου, ρε μαλάκα, γαμώτο;» γρύλισε ο Λουκάς ατενίζοντάς τον σαν να ήθελε να τον δολοφονήσει αλλά να δίσταζε μόνο επειδή ήξερε για την τρομερή δύναμή του.

«Τώρα είμαστε κοντά, μάγισσα;» ρώτησε ο Οφιομαχητής.

«Ναι.»

Ο Γεώργιος άφησε το τιμόνι, λέγοντας «Πέτρο – μαζί μου» και βγαίνοντας γρήγορα απ'τη γέφυρα–

Απέξω τον περίμενε η Ευγενία η Κουτσή σημαδεύοντάς τον μ'ένα πυροβόλο πιστόλι, και μαζί της ήταν τρεις γεροδεμένοι ναύτες της με φονικά καμάκια. «Θα πας στο μπαλαούρο, παλιομαλάκα του Λοκρ–» άρχισε η Καπετάνισσα, αλλά δεν πρόλαβε να τελειώσει καθώς ο Οφιομαχητής τής άρπαξε το χέρι (το πιστόλι δεν της έκανε τη χάρη να πυροβολήσει με το πάτημα της σκανδάλης) και τη σήκωσε πάνω απ'το κεφάλι του. Η Ευγενία ούρλιαξε. Οι ναύτες της έκαναν ένα βήμα πίσω, ξαφνιασμένοι, κι ο Οφιομαχητής τούς έριξε την Καπετάνισσά τους κατακέφαλα, σωριάζοντάς τους όλους στο κατάστρωμα.

Πέρασε από πάνω τους ενώ ο Πέτρος ο Φλογερός κι ο Λουκάς των Κακών Εκδικητών τον ακολουθούσαν.

Ο Γεώργιος στάθηκε πλάι στην κουπαστή. «Πέτρο...»

«Ναι.»

«Κράτα την, σε παρακαλώ.» Έβγαλε την Ευθαλία απ'το μανίκι του, δίνοντάς την στον μισθοφόρο, ο οποίος δίστασε προς στιγμή αλλά μετά την πήρε στα χέρια του. «Δε θα σε δαγκώσει· το ξέρει ότι είσαι φίλος μου.» Ύστερα, ο Οφιομαχητής έβαλε το ένα του πόδι πάνω στην κουπαστή και πήδησε από το σκάφος: βούτηξε στα ταραγμένα νερά της θάλασσας κι εξαφανίστηκε απ'τα μάτια τους.

«Είναι τρελός, γαμώ την πουτάνα του Λοκράθου,» είπε ο Λουκάς. «Τρελός.»

«Όχι,» είπε ο Πέτρος ο Φλογερός· «έχει κάποιο σχέδιο.»

«Τι σχέδιο, ρε μαλάκα, έτσι όπως βούτηξε στο νερό; Τι γαμημένο σχέδιο; Να κυνηγήσει το υποβρύχιο με κάνα καμάκι; Δεν είναι ψάρι! Χαιρέτα τον τον αρχηγό σας. Σκυλοπνιγμένος είναι.»

Ο Οφιομαχητής ήταν κάτω από τα κύματα χρησιμοποιώντας τις υδατοτρόπες ιδιότητές του, ωθώντας το σώμα του γρήγορα προς τον πελώριο σκοτεινό όγκο που τα μάτια του διέκριναν μέσα στο νερό, να πλησιάζει...

Το υποβρύχιο ονομαζόταν «Τα Δόντια του Βυθού», και κανείς μέσα του δεν πρόσεξε τον μοναχικό δύτε που ερχόταν παράτολμα προς το μέρος του. Οι ανιχνευτές δεν ήταν ρυθμισμένοι για να εντοπίζουν τόσο μικρά αντικείμενα, και ο οδηγός, κοιτάζοντας από το εμπρόσθιο παράθυρο, είχε τα μάτια του εστιασμένα στην αποκάτω μεριά του πλοίου που προσέγγιζαν για να τορπιλίσουν.

Μετά, ξαφνικά, κάτι έπεσε πάνω στο τζάμι. Ο οδηγός τρόμαξε, νόμισε πως ήταν κάποιο γιγάντιο χταπόδι. Η συνοδηγός αναφώνησε: «Τι...;»

Δεν ήταν χταπόδι. Με άνθρωπο έμοιαζε, συνειδητοποίησαν κι οι δύο.

«Δύτης!» γρύλισε ο οδηγός. «Χτύπα τον με ρεύμα!» Δεν το θεωρούσε και πολύ πιθανό να καταφέρει να σπάσει το τζάμι – το κρύσταλλο ήταν εξαιρετικά ανθεκτικό, για να μπορεί να δέχεται την πίεση του νερού – αλλά για καλό και για κακό...

Η συνοδηγός πάτησε τον διακόπτη που απελευθέρωνε το ενεργειακό ρεύμα έξω απ'το σκάφος, την ίδια στιγμή που ο Οφιομαχητής έκανε πίσω τη γροθιά του...

Η γροθιά κατέβηκε πάνω στο τζάμι, καθώς το ενεργειακό ρεύμα τον χτυπούσε.

Το τζάμι ράγισε μπροστά στα γουρλωμένα μάτια του οδηγού και της συνοδηγού.

Ο Οφιομαχητής δεν έπεσε από το υποβρύχιο. Παρέμεινε γαντζωμένος εκεί—

«Χτύπα τον με ρεύμα, σου είπα!»

«Τον χτύπησα!»

—και γρονθοκόπησε ξανά το ραγισμένο παράθυρο.

Τα κρύσταλλα έσπασαν, τα ουρλιαχτά του οδηγού και της συνοδηγού πνίγηκαν μέσα στο νερό που εισέβαλε στο σκάφος σαν οργή της Έχιδνας.

Πανικός άρχισε να επικρατεί μες στα Δόντια του Βυθού που γρήγορα πλημμύριζαν.

Ο Γεώργιος, κλονισμένος από το ενεργειακό ρεύμα αλλά καθόλου καταπονημένος, έμεινε πίσω καθώς έβλεπε το υποβρύχιο να βυθίζεται ολοένα και περισσότερο, πηγαίνοντας προς τα σαγόνια του Αβυσσαίου...

Βέβαιος πως ο εχθρός δεν πρόκειται να επέστρεφε, ο Οφιομαχητής χρησιμοποίησε τις υδατοτρόπες δυνάμεις του για ν'ανεβεί στον αφρό. Είδε ότι η Φωνή των Υδάτων δεν ήταν μακριά και, πλησιάζοντάς την, έγνεψε να του ρίξουν κάβο για ν'ανεβεί.

Μια μικρή αναστάτωση επικράτησε κοντά στην κουπαστή καθώς η Ευγενία η Κουτσή επέμενε να τον αφήσουν τον καριόλη να τον φάνε τα ψάρια, αλλά οι μισθοφόροι διαφωνούσαν. Του έριξαν ένα παλαμάρι και ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος σκαρφάλωσε εύκολα στην κουβέρτα, στάζοντας.

(Εν τω μεταξύ, τα άλλα πλοία των μισθοφόρων από Ερνέγγη συνέχιζαν να χτυπάνε το ιστιοφόρο κωπήλατο σκάφος του Πολιτοβασιλέα, και το είχαν ρημάξει. Αυτό και τα μικρότερα σκάφη που το υποστήριζαν.)

«Ζωντανός είσαι ακόμα;» είπε ο Λουκάς στον Οφιομαχητή. «Η Σιλοάρνη σε γλυκοκοιτάζει, γαμιόλη!»

«Δεν υπάρχει πια υποβρύχιο από κάτω μας,» τους πληροφόρησε ο Γεώργιος.

Ο Λουκάς ρουθούνισε. «Ναι; Τι του έκανες; Το τρόμαξες με το καμάκι σου;»

«Δεν κουβαλούσα καμάκι.» Ο Γεώργιος πήρε την Ευθαλία απ'τα χέρια του Πέτρου, αφήνοντάς την να τυλιχτεί ξανά γύρω από τον πήχη του. «Σ'ευχαριστώ.»

«Ήταν όντως φρόνιμη,» αποκρίθηκε ο Πέτρος, μορφάζοντας.

Η Νικολία'σαρ έκανε πάλι Ξόρκι Εντοπισμού Υδατικών Αναταράξεων, και είπε: «Λέει αλήθεια! Δεν υπάρχει πια υποβρύχιο πουθενά κοντά μας!»

«Μη μας δουλεύεις, μάγισσα!» Η Ευγενία η Κουτσή την ατένιζε με απειλητικό βλέμμα.

«Δεν υπάρχει υποβρύχιο,» επέμεινε η Νικολία'σαρ. «Βούτα, άμα θες, να ψάξεις μόνη σου.»

Ο Λουκάς κοίταζε τον Οφιομαχητή σαν να ήθελε να φάει την ψυχή του. «Τι έκανες, ρε;»

«Έσπασα το μπροστινό του τζάμι. Τα υπόλοιπα τα ανέλαβε το νερό.»

«Τι;»

Ο Πέτρος ο Φλογερός γελούσε. Το ίδιο και μερικοί άλλοι Επιζώντες που ήταν συγκεντρωμένοι γύρω τους.

«Τι σε ξαφνιάζει, Λουκά;» είπε η Πλούσια Αμαλία. «Δεν έχεις ξαναδεί άνθρωπο που αναποδογυρίζει τα πολεμικά οχήματα του Πολιτοβασιλέα με τα χέρια του; Ένα γαμημένο υποβρύχιο θαρρείς πως θα τον τρώμαζε;»

Και μετά γελούσαν δυνατότερα και ζητωκραύγαζαν και φώναζαν το όνομα του μαυρόδερμου εξωδιαστασιακού: Κάλνεντουρ! Κάλνεντουρ ο Μαύρος! Ο Μαύρος! Ο ΜΑΥΡΟΣ! Ο ΜΑΥΡΟΣ! Υψώνοντας όπλα στον αέρα, σαν μεθυσμένοι. Τους κοίταζαν οι μισθοφόροι από τ'άλλα καράβια και απορούσαν τι σκατά είχαν πάθει. Είχαν παλαβώσει μες στα καλά καθούμενα; Αλλά σύντομα έμαθαν, τηλεπικοινωνιακά, τι είχε συμβεί: τους ενημέρωσαν μέσω πομπών, για να ξέρουν ότι δεν υπήρχε κίνδυνος από υποβρύχιο πλέον. Ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος, ο αρχηγός των Επιζώντων, το είχε βυθίσει – με τις γροθιές του!

«Εσύ δεν είσαι άνθρωπος,» του είπε η Ευγενία η Κουτσή, μοιάζοντας να τον έχει ξαφνικά συγχωρέσει παρότι πιο πριν την πετούσε αποδώ κι αποκεί: «είσαι ζωντανή торπίλη, γαμώ την πουτάνα σου!»

Μόνο δύο από τα πέντε πλοία των μισθοφόρων είχαν χτυπηθεί από το υποβρύχιο, και οι ζημιές τους δεν ήταν τόσο σοβαρές ώστε να τα βυθίσουν αμέσως. Τα πληρώματά τους είχαν ήδη ανασκουμπωθεί για να κλείσουν τις τρύπες στα σκάφη, και σίγουρα δεν θα βούλιαζαν. Το ιστιοφόρο, κωπήλατο σκάφος του Πολιτοβασιλέα, όμως, βούλιαξε, κομματιασμένο, και οι μισθοφόροι τόξευαν και πυροβολούσαν τους ναυτομαχητές του που είχαν βρεθεί στη θάλασσα.

Από τα δυτικά έρχονταν άλλα δύο παρόμοια πλοία της Συμπολιτείας, κι από τα βόρεια ένα ακόμα – και πολλοί περίμεναν κι ένα από τα νότια, σύντομα.

Τα δύο ελικόπτερα οι μισθοφόροι τα είχαν ήδη απομακρύνει με βέλη από γιγαντοβαλλίστρες και ηχητικές ριπές από κανόνια.

Και τώρα, διαλύοντας τα μικρότερα σκάφη που είχαν απομείνει κοντά της, ή τρέποντάς τα σε φυγή, η μισθοφορική αρμάδα στράφηκε βόρεια, σύμφωνα με το σχέδιο του Ευθύμιου Αλτόσσιου. Πλέοντας, χτυπούσε καθοδόν τα πλοία του Πολιτοβασιλέα που φρουρούσαν τον Μεγάλο Κόλπο. Τα βύθιζε το ένα μετά το άλλο. Αλλά δεν άργησαν να έρθουν και κάποια καινούργια σκάφη, μηχανοκίνητα και μεγάλα συγχρόνως, εκπλέοντας από Οσκάλην μάλλον, υπέθεταν οι μισθοφόροι. Εκπλέοντας τώρα που εχθρός είχε παρουσιαστεί, για να ενισχύσουν τα πλοία που φρουρούσαν τον Μεγάλο Κόλπο. Και μαζί τους έρχονταν και ελικόπτερα.

Ο Οφιομαχητής είπε στη Νικολία'σαρ νάχει συνέχεια το νου της για υποβρύχια, κι εκείνη κατένευσε και ερευνούσε το νερό με τις μαγικά διευρυμένες αισθήσεις της, καθώς οι ναυμαχίες γίνονταν ολοένα και πιο άγριες και τα πλοία από την Ερνέγη δέχονταν, αναπόφευκτα, ολοένα και περισσότερες ζημιές. Αλλά όχι τόσες όσες οι εχθροί τους.

Η μισθοφορική αρμάδα δεν έμενε ποτέ σε μία θέση για πολύ. Χτυπούσε τα πλεούμενα που φρουρούσαν τον Μεγάλο Κόλπο, διέλυε τον αποκλεισμό που σχημάτιζαν, και συνέχιζε την πορεία της. Όταν ήταν στα βόρεια νερά του Κόλπου, οι μισθοφόροι είδαν μια άλλη αρμάδα να έρχεται προς το μέρος τους, αποτελούμενη κι αυτή από πέντε μεγάλα πλοία, όλα μηχανοκίνητα.

Ήταν η αρμάδα του Ευθύμιου Αλτόσσιου, που, εκπλέοντας από Σιρνάδια, είχε ήδη αρχίσει να συγκρούεται με τα σκάφη του

Πολιτοβασιλέα – τα ιστιοφόρα κωπήλατα που, αρχικά, φρουρούσαν τον Κόλπο και τα καινούργια μηχανοκίνητα καράβια που είχαν έρθει τώρα για να τα ενισχύσουν.

Οι μισθοφόροι έσπευσαν να συντρέξουν τον εργοδότη τους. Μια άγρια ναυμαχία ακολούθησε, κατά την οποία ένα από τα πλοία των μισθοφόρων, ο Γελαστός Άνεμος, ήδη χτυπημένος από το υποβρύχιο, βυθίστηκε. Οι επιβάτες του – όσοι δεν σκοτώθηκαν – μοιράστηκαν στα υπόλοιπα σκάφη. Αρκετοί ήρθαν και στη Φωνή των Υδάτων μαζί με τους Επιζώντες και τους Κακούς Εκδικητές.

Τα υπόλοιπα πλοία των μισθοφόρων και τα πλοία της Σιρνάδιας υπέστησαν από ελαφριές έως σοβαρές ζημιές. Αλλά τα σκάφη του Πολιτοβασιλέα έπαθαν πολύ χειρότερα πράγματα. Ο Μεγάλος Κόλπος είχε γεμίσει συντρίμια, νεκρούς, και ναυαγούς, καθώς οι ήλιοι είχαν φτάσει πλέον στο κέντρο του ουρανού. Το νερό είχε βαφτεί κόκκινο από το αίμα, όπως είχε, πριν από όχι και τόσο πολύ καιρό, προβλέψει η Ευτέρπη η Πρασινογάλαζη, η Ωκεανομάντισσα της Ερνέγγης.

Ναύαρχος της αρμάδας που είχε έρθει από Σιρνάδια ήταν ο Δημήτριος Ακράθνης, Στρατηγός της Σιρνάδιας και παλιός φίλος του Ευθύμιου Αλτόσσιου, τον οποίο πολλοί τοπικοί στρατιωτικοί και καπεταναίοι εμπιστεύονταν. Μαζί του ήταν η γυναίκα του, η Ευτυχία'λι, μια μάγισσα του τάγματος των Δεσμοφυλάκων, που ο δαίμονας μες στο διάδημα που φορούσε επάνω στο μελαχρινό κεφάλι της, η Παγερή Πνοή των Ακτών, είχε προκαλέσει χάος σ'ένα από τα καταστρώματα των πλοίων του Πολιτοβασιλέα, ώστε δύο από τα σκάφη του Αλτόσσιου να το πλευρίσουν γρήγορα και οι μαχητές τους να πηδήσουν στην κουβέρτα του, τσακίζοντας τους ναυτομαχητές του Πολιτοβασιλέα και καταλαμβάνοντας σύντομα το καράβι. Δυστυχώς, όμως, ο μάγος του δεν ήταν μέσα στο κέντρο ισχύος· δούλευε από μακριά. Οπότε δεν μπορούσαν να τον εξαναγκάσουν τώρα να δουλέψει για τον Άρχοντα Αλτόσσιο, και οι μηχανές του πλοίου δεν άργησαν να πάψουν να λειτουργούν, καθιστώντας το ιστιοφόρο προς το παρόν.

Ο Δημήτριος Ακράθνης πρόσταξε τηλεπικοινωνιακά τους μισθοφόρους να ακολουθήσουν τον στόλο του προς τα νότια. «Με εννιά πλοία,» είπε, «έστω και χτυπημένα, είμαστε ισχυρότεροι απ'ό,τι με πέντε – και δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο.»

Οι μισθοφόροι δεν έφεραν αντίρρηση. Πληρώνονταν καλά για τούτη τη δουλειά· τους είχαν ήδη προειδοποιήσει ότι πιθανώς θα τους ζητείτο να κατευθυνθούν νότια· και μέχρι στιγμής τα πράγματα δεν είχαν πάει άσχημα. Το ότι ένα από τα πλοία τους είχε βυθιστεί δεν ήταν κάτι το τρομερό, αν σκεφτόταν κανείς με πόσα σκάφη τα είχαν βάλει. Και οι ναυτομαχητές του Πολιτοβασιλέα ήταν αρκετά φημισμένοι για τις πολεμικές τους ικανότητες.

Έτσι τώρα ακολουούθησαν την αρμάδα του Δημήτριου Ακράθνη προς τα νότια, κάνοντας μια κίνηση που οι δυνάμεις του Πολιτοβασιλέα περίμεναν μόνο ως ένα σημείο. Δεν υπολόγιζαν ότι οι εχθροί τους θα προχωρούσαν πέρα από τα όρια του σχηματισμού του αποκλεισμού στον Μεγάλο Κόλπο. Αλλά ακριβώς αυτό έκαναν: Χτυπώντας βάνουσα τα πλοία που έρχονταν από Οσκάληνη, πέρασαν από τα κεντρικά του Κόλπου και συνέχισαν νότια. Η Πριγκίπισσα Ελευθερία Μοριλκόνη, που ήταν επάνω σ'ένα από τα μεγάλα μηχανοκίνητα σκάφη παρατηρώντας από μακριά με τα κιάλια της, αναρωτιόταν τι συνέβαινε. Γιατί έφευγαν; Ποιος ήταν ο προορισμός τους; Κανονικά, δεν θα έπρεπε να κατευθύνονται ανατολικά, προς Ερνέγη; Από εκεί είχαν έρθει τα πέντε μισθοφορικά πλοία αρχικά – από αυτή την καταραμένη πόλη των κουρσάρων! Οι δυνάμεις του Πολιτοβασιλέα τα είχαν εντοπίσει αμέσως, έχοντας παρατηρητές, και είχαν επίσης ειδοποιήσει αμέσως τους υπόλοιπους ώστε να ετοιμαστούν. Οι καταραμένοι κουρσάροι, όμως, είχαν καταφέρει να προκαλέσουν τρομερές ζημιές στον στόλο, όπως είχε σύντομα διαπιστώσει η Ελευθερία Μοριλκόνη, κι ακόμα και τα Δόντια του Βυθού πρέπει κάπως να είχαν βυθίσει. Κανείς δεν ήξερε πώς. Είχε χαθεί ξαφνικά κάθε επαφή με το υποβρύχιο.

Η Ελευθερία σκέφτηκε προς στιγμή να προστάξει τώρα τα εναπομείναντα πλεούμενα του στόλου να καταδιώξουν την αρμάδα του προδότη, αλλά δεν το έκανε γιατί τα σκάφη του αδελφού της ήδη είχαν υποστεί πολλές ζημιές, κι επιπλέον μπορεί τούτη η παράξενη κίνηση να γινόταν για να τους οδηγήσει σε παγίδα. Τελικά δεν ήμασταν και τόσο καλά προετοιμασμένοι γ'αυτούς... συλλογίστηκε. Αλλά το καταραμένο υποβρύχιο θα έπρεπε κανονικά να είχε βυθίσει την αρμάδα των μισθοφόρων από Ερνέγη! Τι είχε γίνει;

Ο στόλος των πλοίων του Ευθύμιου Αλτόσσιου είχε πλέον χαθεί από το βλέμμα της Πριγκίπισσας της Συμπολιτείας πλέοντας νότια, όχι μακριά από τις ακτές των Σελκόνιων Δασών. Μετά από τις ναυμαχίες στα βόρεια και στα κεντρικά του Μεγάλου Κόλπου, η αρμάδα αριθμούσε πια οκτώ σκάφη, όχι εννιά· ένα από τα καράβια από Σιρνάδια είχε βυθιστεί, και όλα τα υπόλοιπα είχαν ζημιές που τώρα, εν πλω, τα πληρώματά τους προσπαθούσαν γρήγορα να επιδιορθώσουν, ενώ δύο Τεχνομαθείς μάγοι – ένας από Σιρνάδια και ο Ευάγγελος'μορ ο Τεχνομάγος – πρόσφεραν καθοδήγηση και επιπλέον υποστήριξη όπου χρειαζόταν. Η Νικολιά'σαρ έψαχνε για πιθανή παρουσία υποβρυχίων κάτω απ'το νερό ξανά, όμως τίποτα δεν εντόπιζε: ο χώρος ήταν καθαρός από μεγάλα αντικείμενα· ακόμα κι από αντικείμενα μετρίου μεγέθους (όπως ένα μικρό υποβρύχιο). Αυτό τις έλεγαν οι υδατικές αναταράξεις.

Το πλοίο του Στρατηγού Δημήτριου Ακράθνη, ο Πλούσιος Μαχητής, ήρθε σύντομα κοντά στη Φωνή των Υδάτων, και ο ίδιος ο Στρατηγός πήδησε στην κουβέρτα της μαζί με μερικούς από τους ανθρώπους του και τη σύζυγό του, τη μάγισσα Ευτυχία'λι, που το διάδημα που φυλάκιζε τον δαίμονά της στραφτάλιζε πρασινωπά, καμωμένο από πρασινομέταλλο, στολισμένο με αχάτες. Ήταν ψηλή γυναίκα, γαλανόδερμη, με μακριά σγουρά μαύρα μαλλιά που χύνονταν στους ώμους της, συγκρατημένα μόνο από αυτό το διάδημα. Ντυμένη με μαύρη πουκαμίσια, μαύρο πέτσινο παντελόνι, και ψηλές καφετιές μπότες που τελείωναν μετά το γόνατο. Πάνω απ'το πουκάμισό της φορούσε ένα γιλέκο καμωμένο από ειδικά επεξεργασμένο δέρμα ώστε να είναι αλεξίσφαιρο. Από τη μέση της κρέμονταν ένα μακρύ λιγνό σπαθί κι ένα πιστόλι. Ο Δημήτριος Ακράθνης ήταν λίγο πιο ψηλός απ'αυτήν, καφετόδερμος, γαλανομάλλης, κοντοκουρεμένος, ντυμένος με ελαφριά αλεξίσφαιρη πανοπλία με μεταλλικά τμήματα, και χιτώνιο με το έμβλημα της Σιρνάδιας – το έμβλημα της Νέας Συμπολιτείας, όπως το αποκαλούσαν οι υποστηρικτές του Αλτόσσιου. Από την πλάτη του κρέμονταν σταυρωτά ένα μεγάλο ξίφος κι ένα μακρύ τουφέκι· από τη ζώνη του, ένα μικρότερο ξίφος και δύο ξιφίδια.

Είχε έρθει για ν'αντικρίσει αυτόν τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο με τα ίδια του τα μάτια.

«Εσύ είσαι, έτσι;» είπε, ατενίζοντας τον Οφιομαχητή που στεκόταν ανάμεσα στους Επιζώντες, με τον Πέτρο τον Φλογερό και τον Σπυρίδωνα τον Πέλεκυ κοντά του.

«Εγώ είμαι,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος, κρατώντας σε απόσταση τη θηριώδη οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου.

«Ξέρεις ποιος είμαι εγώ;»

«Μου είπαν.»

«Ήθελα να σ'αντικρίσω. Τον άνθρωπο που αναποδογύριζε πολεμικά οχήματα του Πολιτοβασιλέα με τα χέρια του. Τον άνθρωπο που μόλις τώρα με πληροφόρησαν ότι βύθισε ένα υποβρύχιο γρονθοκοπώντας το, μα την Έχιδνα!... Σε περίμενα γίγαντα, για νάμαι ειλικρινής...» Ακουγόταν σχεδόν καχύποπτος.

«Δεν είμαι γίγαντας,» αποκρίθηκε ουδέτερα ο Οφιομαχητής, ατενίζοντάς τον με μάτια που δεν βλεφάριζαν.

Ο Δημήτριος Ακράθνης συνοφρυώθηκε, και σκέφτηκε: Έχει επάνω του κάτι... κάτι που... Δεν μπορώ να καταλάβω τι είναι. Αλλά έχει επάνω του κάτι! «Τι άνθρωπος είσαι; Λένε πως έρχεσαι από τη Μοργκιάνη...»

«Από εκεί έρχομαι,» είπε ο Γεώργιος, και, με τις άκριες των ματιών του, κοίταξε τον κουκουλοφόρο άντρα που στεκόταν λίγο πιο δίπλα από τον Στρατηγό της Σιρνάδιας, και λίγο πιο πίσω. Φορούσε πράσινο χιτώνα, τα πόδια του ήταν ξυπόλυτα, και μέσα απ'την κουκούλα του ο Γεώργιος νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει τη μάσκα της ιεροσύνης – την πράσινη βαφή του προσώπου και την έντονη μαύρη βαφή γύρω από τα μάτια. Ένας ιερέας της Έχιδνας...

Αλλά δεν μιλούσε· ήταν σιωπηλός. Δε με ξέρει; αναρωτήθηκε ο Οφιομαχητής. Δεν έχει ακούσει για εμένα; Ή δεν είναι ακόμα σίγουρος ότι είμαι εγώ;... Ή, μήπως, απλά δεν ήθελε να μιλήσει;

«Δεν είναι όλοι από τη Μοργκιάνη τόσο δυνατοί,» είπε ο Δημήτριος Ακράθνης. «Έχω δει ο ίδιος ανθρώπους από εκεί. Γιατί εσύ είσαι τόσο δυνατός;»

«Έτσι είμαι,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος, κρατώντας σε απόσταση την οργή του.

Ο Δημήτριος σκέφτηκε ότι τώρα δεν θα ήταν συνετό να τον πιέσει για να μάθει περισσότερα. Ήταν χρήσιμος σύμμαχος. «Είναι ευτύχημα που σ'έχουμε στο πλευρό μας,» είπε. «Είσαι μαζί με τους σωστούς

ανθρώπους σ'ετούτο τον πόλεμο. Η Έχιδνα μάς ευνοεί.» Κι έριξε ένα φευγαλέο βλέμμα στον ιερέα παραδίπλα, ο οποίος εξακολούθησε να είναι σιωπηλός.

«Το ελπίζω,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής.

«Η βοήθειά σου πιθανώς να μας φανεί πολύτιμη και στην Αταρδία,» του είπε ο Δημήτριος Ακράθνης. «Σκοπός μας είναι να την καταλάβουμε όσο το δυνατόν πιο γρήγορα, εκμεταλλευόμενοι το πλεονέκτημα του αιφνιδιασμού.»

«Το έχουμε πληροφορηθεί.»

Ο Στρατηγός της Σιρνάδιας, βλέποντας πως ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος δεν ήταν και τόσο ομιλητικός, απλά ένευσε κι επέστρεψε στον Πλούσιο Μαχητή μαζί με τους δικούς του. Προς στιγμή τα μάτια του Οφιομαχητή συναντήθηκαν με τα μάτια του ιερέα της Έχιδνας μέσα απ'την κουκούλα του, αλλά αυτός πάλι έμεινε σιωπηλός.

Ο στόλος των οκτώ πλοίων του Ευθύμιου Αλτόσσιου πέρασε από τις ακτές των Σελκόνιων Δασών αλλά δεν πλησίασε την Αρενάλδη. Δεν ήταν σε θέση να καταλάβουν μια πόλη σαν αυτή, και ο Αλτόσσιος δεν βιαζόταν τόσο. Θα ερχόταν η ώρα της, στο σύντομο μέλλον, σκεφτόταν. Τώρα είχε άλλα σχέδια.

Η αρμάδα πέρασε σε μεγάλη απόσταση από την Αρενάλδη, μη θέλοντας οι δυνάμεις του Πολιτοβασιλέα που βρίσκονταν εκεί να τη βιγλίσουν. Καλύτερα να μην έβλεπαν πού κατευθύνονταν τα πλοία του Αλτόσσιου, γιατί η πληροφορία μπορεί σύντομα να μεταφερόταν στην Οσκάλην με αεροσκάφος, αν κρινόταν πως κάτι ύποπτο συνέβαινε. Έτσι, ο στόλος βγήκε από τον Μεγάλο Κόλπο πλέοντας στα κεντρικά του, μακριά από τις ακτές, κλυδωνισμένος από την άγρια θάλασσα. Δεν φαινόταν να έρχεται καταιγίδα σήμερα, ευτυχώς, αλλά ο καιρός δεν μπορούσε να θεωρηθεί και καλός. Οι μισθοφόροι κουνιόνταν μέσα στα πλοία τους.

Τρεις ώρες είχαν περάσει, από τότε που έπαψαν να ναυμαχούν με τα πλοία του Πολιτοβασιλέα, όταν αντίκρισαν την Αταρδία στις νοτιότερες ακτές της Μικρυδατίας. Η πόλη ήταν οχυρωμένη, φυσικά, και στο δυτικό άκρο της βρίσκονταν οι δυσώνυμες φυλακές της – ένα πελώριο οικοδόμημα σαν βράχος, άχαρο και απειλητικό. Επάνω του κυμάτιζε μια σημαία της Συμπολιτείας, καθώς κι επάνω σε διάφορα σημεία των

τειχών της πόλης της Αταρδίας. Η πόλη δεν ήταν μεγάλη, ούτε το λιμάνι της. Δεν ήταν χωριό, βέβαια, ή κωμόπολη, όμως δεν θεωρείτο γενικά εμπορικός προορισμός· οι έμποροι συνήθως την απέφευγαν, εκτός από όσους την είχαν συγκεκριμένα στη λίστα των προορισμών τους, ερχόμενοι για να πουλήσουν εφόδια και εξοπλισμούς. Δεν υπήρχαν και πολλά πράγματα για ν'αγοράσουν στην Αταρδία· δεν έκανε παρά ελάχιστη παραγωγή, και σχεδόν όλη τη χρησιμοποιούσε για τις τοπικές της ανάγκες. Ο Πολιτοβασιλέας διατηρούσε εδώ κάποιες δυνάμεις του, ασφαλώς, αλλά αναμενόμενα όχι πολλές. Σύμφωνα με τις πληροφορίες του Ευθύμιου Αλτόσσιου, μόνο δύο μεγάλα πολεμικά πλοία που μπορούσαν να κινηθούν με μηχανές· και ο στρατώνας των τοπικών μαχητών ήταν μικρός: λιγότεροι από πεντακόσιοι στρατιώτες, σίγουρα. Η αρμάδα από Σιρνάδια, ακόμα και χτυπημένη ύστερα από τις ναυμαχίες, δεν πρέπει να είχε πρόβλημα να καταλάβει την πόλη, υπολόγιζε ο Δημήτριος Ακράθνης, αν οι μισθοφόροι μάχονταν με το ίδιο σθένος που είχαν όλοι τους πολεμήσει μέχρι στιγμής.

Και αυτό ακριβώς έγινε. Τα πλοία της αρμάδας βρίσκονταν σύντομα μέσα στο λιμάνι της Αταρδίας, έχοντας τσακίσει τη βασική άμυνά του και βυθίσει το ένα από τα δύο πολεμικά πλοία του Πολιτοβασιλέα καθώς οι μηχανές του είχαν μόλις ενεργοποιηθεί και το πλήρωμά του είχε ανασκουμπωθεί. Το άλλο πολεμικό πλοίο το κατέλαβαν προτού καν οι μηχανές προλάβουν να μπουν σε λειτουργία· η μάγισσα που ρύθμιζε την ενεργειακή ροή τους ήταν μακριά από το λιμάνι εκείνη τη στιγμή και δεν είχε έρθει εγκαίρως. Κανείς δεν περίμενε επίθεση. Ποιος θα ερχόταν να επιτεθεί στην Αταρδία; Ούτε οι πειρατές δεν σκέφτονταν ποτέ να τη λεηλατήσουν, γιατί δεν είχε και τίποτα σπουδαίο για να λεηλατηθεί. Και τις φυλακές της δεν ήταν εύκολο να τις πολιορκήσεις, ακόμα κι αν, ίσως, ήθελες να πάρεις κάποιον κρατούμενο από εκεί. Οι φυλακές της ήταν ένα αυτόνομο οχυρό· η μόνη του σχέση με την πόλη ήταν απλά για να παίρνει προμήθειες και εξοπλισμούς από εκεί.

Οι μαχητές του Αλτόσσιου πήδησαν στο λιμάνι της Αταρδίας, και εκεί και στους δρόμους της συγκρούστηκαν με τις δυνάμεις του Πολιτοβασιλέα που φρουρούσαν την πόλη. Εκτός από τους μαχόμενους, όλοι οι άλλοι είχαν κλειδαμπαρωθεί σε όσο πιο ασφαλή μέρη μπορούσαν.

Καθώς οι ήλιοι είχαν προ πολλού δύσει μέσα στην ατέρμονη θάλασσα της Υπερυδάτιας, οι μαχητές του Άρχοντα της Σιρνάδιας νίκησαν, αιχμαλωτίζοντας όσους από τους μαχητές του Πολιτοβασιλέα δεν είχαν σκοτώσει. Μονάχα τρεις από αυτούς κατάφεραν να διαφύγουν, βγαίνοντας από την πόλη και τρέχοντας προς τα βόρεια επάνω σε δυο άλογα· και ο ένας τους ήταν τραυματισμένος. Η Διονυσία Αερνάλια, η διοικήτρια των δυνάμεων του Πολιτοβασιλέα στην Αταρδία, έπεσε στα χέρια των μαχητών του Αλτόσσιου. Παραδόθηκε όταν οι εχθροί είχαν περικυκλώσει εκείνη και τους τελευταίους πολεμιστές της.

Το νυχτερινό σκοτάδι που απλωνόταν στην Αταρδία διαλυόταν εδώ κι εκεί από ενεργειακά φώτα και λάμπες λαδιού, καθώς ο Στρατηγός Δημήτριος Ακράθνης, βαδίζοντας στο λιμάνι, πλησίασε τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο, τον αρχηγό των Επιζώντων, και του είπε: «Να κατακτήσουμε την πόλη δεν ήταν δύσκολο. Πιο δύσκολο θα είναι να μπούμε στις φυλακές της.» Κι έδειξε με το βλέμμα του τον γιγάντιο όγκο των φυλακών που ορθωνόταν στα δυτικά, κρύβοντας ένα μεγάλο μέρος του ουρανού από εκείνη τη μεριά. «Είναι απόρθητες. Μόνο φήμες ακούγονται για τρελούς που κατάφεραν κάπως να εισβάλουν για να βοηθήσουν φυλακισμένους να δραπετεύσουν. Αλλά αν έχεις τη δύναμη που λένε ότι έχεις....»

«Τι θέλεις να κάνω;»

«Να σπάσεις τις πύλες, φυσικά.»

«Γιατί σ'ενδιαφέρουν οι φυλακές; Φοβάσαι ότι μπορεί να χρησιμοποιηθούν για να μας επιτεθεί ο Πολιτοβασιλέας;»

«Ο Άρχοντας Αλτόσσιος θέλει να ελευθερώσουμε τους κρατούμενους.»

Τα μάτια του Οφιομαχητή τον ατένιζαν αβλεφάριστα μες στη νύχτα. «Τους κρατούμενους;»

«Θα πολεμήσουν για εμάς. Αλλιώς, πώς θα κρατήσουμε την Αταρδία; Και πώς θα τη χρησιμοποιήσουμε προς όφελός μας για να νικήσουμε τον Πολιτοβασιλέα;»

7

Ο στρατός των Ηρμάντιων που είναι έξω από τη Σαλντέρια δεν προσπαθεί πλέον να εισβάλει από τη Νότια Πύλη. Καταλαβαίνουν ότι δεν θα τα καταφέρουν, ειδικά έτσι όπως τώρα είναι γεμάτη συντρίμια οχημάτων και νεκρούς – μια φυσική οχύρωση για εμάς.

Αλλά τα προβλήματά μας δεν έχουν τελειώσει. Οι Ηρμάντιοι που βρίσκονται μέσα στην πόλη και η Φρουρά των Εχόντων εξακολουθούν να χτυπάνε τη Νότια Πύλη εκ των έσω, και παρατηρώ πως οι σύντροφοί μου είναι όλοι κουρασμένοι καθώς μάχομαι πλάι τους με το Φιλί της Έχιδνας και το βελονοβόλο μου.

Δεν έχουμε, όμως, χρόνο να καθίσουμε να ξεκουραστούμε. Ούτε καν να πούμε μερικές κουβέντες.

Αλλά η Λουκία δεν μπόρεσε παρά να με ρωτήσει: «Τι ήταν αυτό το κάθαρμα, Γεώργιε; Φαινόταν τόσο δυνατός όσο εσύ, μα τα δόντια της Έχιδνας! Και δεν φορούσε ούτε οργανική στολή ούτε τίποτα – μισόγυμνος ήταν, ο γαμιόλης, σαν πουτάνα.»

«Ήταν... ό,τι είμαι εγώ,» της είπα καθώς βγαίναμε κάτω απ'τη σκιά της πύλης και αντικρίζαμε τη μάχη στους δρόμους.

«Τι εννοείς, 'ό,τι είμαι εγώ';»

«Φιλημένος. Με υπερφυσική δύναμη.» Αναρωτήθηκα, φευγαλέα, αν ο καταραμένος είχε επίσης υδατοτρόπες ιδιότητες ή όχι.

«Μα...» με κοίταξε απορημένη, «νόμιζα ότι δεν υπήρχαν άλλοι σαν εσένα.»

«Ναι, εσύ κι όλοι οι ιερωμένοι της Έχιδνας που έχω συναντήσει. Αλλά τελικά υπάρχει άλλος ένας τουλάχιστον. Εύανδρο τον λένε, απ'ό,τι κατάλαβα. Έτσι νομίζω πως τον αποκάλεσε ο Κλέαρχος – αυτό το καταραμένο φίδι – ο σαμάνος που είχα συναντήσει και τότε στο Φαρμακοτόπι–»

«Τι; Αυτός ήταν;»

«Ναι.»

Αρχίσαμε τότε να χτυπάμε φρουρούς της Σαλντέρια, γιατί ήμασταν πλέον πολύ κοντά στη μάχη στους δρόμους. Και ακόμα μαχόμαστε ενώ οι σύντροφοί μας αγωνίζονται πλάι μας: ο Νικόλαος, ο Εικοστός-Τρίτος Όφρις των Κάτω Ακτών· ο Ζαχαρίας, ο Δέκατος-Ένατος Όφρις της Σαλντέρια· η Ευανθία, η Όγδοη Οχιά της Σαλντέρια· η Ευγενία, η Έκτη Οχιά της Σαλντέρια· ο Λεωνίδας, οι Ιάκωβοι, και άλλοι. Οι εχθροί μας είναι πολλοί αλλά τους κρατάμε μακριά από τη Νότια Πύλη· και οι σύμμαχοί μας που έχουν έρθει από τα βόρεια, από κάθε συνοικία της Σαλντέρια (οι οποίες τώρα έχουν αδειάσει από φρουρούς προκειμένου όλες οι δυνάμεις των Εχόντων να επιτεθούν στη Νότια Πύλη), οι σύμμαχοί μας που χτυπούσαν τους εχθρούς από τα νώτα, μας πλησιάζουν τώρα, έχοντας ανοίξει μονοπάτια ανάμεσα από την επιθετική μάζα των φρουρών, έχοντας τσακίσει την άμυνά τους. Παρότι μοιάζει ότι η δική μας κατάσταση εδώ, στη Νότια Πύλη, είναι άσχημη, ούτε η κατάσταση των εχθρών μας είναι καλή. Ουσιαστικά, τους έχουμε περικυκλωμένους. Εμείς από τούτη τη μεριά, και οι σύμμαχοί μας από κάθε άλλη μεριά. Τους χτυπάμε από το μέτωπο κι από τα νώτα κι από τα πλευρά – και τους φρουρούς της Σαλντέρια και τους μισθοφόρους της Ειρήνης του Πολέμου. Το μόνο που μας κάνει να μη δούμε εξαρχής ότι η νίκη βρίσκεται κοντά είναι το γεγονός ότι όλοι είμαστε τόσο πολύ κουρασμένοι από τη μάχη – και, ναι, συμπεριλαμβάνω και τον εαυτό μου, και θαυμάζω πολλούς από τους συντρόφους μου βλέποντάς τους να αγωνίζονται ακατάπαυστα σχεδόν όπως εγώ.

Καθώς οι σύμμαχοί μας τώρα μας πλησιάζουν μέσα από την κατακρεουργημένη μάζα των εχθρών – νεκρούς και σμπαραλιασμένα οχήματα – παρατηρώ πως οι πανοπλίες και τα ρούχα της Λουκίας και του Νικόλαου έχουν σκιστεί σε διάφορα σημεία από τις συγκρούσεις, κρέμονται επάνω τους. Τα σώματά τους είναι μελανιασμένα και κομμένα αποδώ κι αποκεί, αν και κανένα σοβαρό τραύμα δεν φαίνεται να έχουν υποστεί. Οι οργανικές στολές τους θα είναι κουρελιασμένες, υποθέτω. Λειτουργούν πλέον; Σίγουρα υπολειτουργούν, στην καλύτερη περίπτωση. Αναρωτιέμαι αν η Διονυσία θα μπορεί αυτή τη φορά να τις ξαναμπαλώσει...

Βλέπω τη Μάρθα, τη γυναίκα του Κοσμά, να ηγείται μιας ομάδας των συμμάχων μας που μας πλησιάζουν περνώντας ανάμεσα από

φρουρούς που τρέπονται σε φυγή. Τα όπλα των αγωνιστών της Σαλντέρια χτυπάνε τους φρουρούς εκδικητικά, τα πόδια τους τους κλοτσάνε για να τους ρίξουν κάτω και να τους αποτελειώσουν. Υπάρχει μίσος εδώ, τόσο πολύ λυσσασμένο μίσος που ακόμα κι εμένα με τρομάζει. Οι άνθρωποι είχαν φτάσει στα όριά τους σε τούτη την πόλη για να εξεγερθούν έτσι.

Σε καμιά άλλη περίπτωση δεν μπορώ να φανταστώ τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου να έχουν τόσο μεγάλη επιρροή. Δε μοιάζουν πλέον μόνο με φανατικούς, ιδεολογικούς δολοφόνους αλλά, κυρίως, με αρχηγούς: με κάποιου είδους πολεμική ελίτ που οδηγεί τους άλλους στη μάχη, που ποτέ δεν παραιτείται, που αγωνίζεται ως το τέλος – νίκη ή θάνατος. Και τώρα είναι τυχεροί. Τώρα, η πλάστιγγα γέρνει προς τη νίκη.

«Γιατί αργήσατε τόσο;» γρυλίζει η Ευγενία στη Μάρθα. Το σπαθί της στάζει αίματα στο αιματοβαμμένο πλακόστρωτο.

«Ήρθαμε όσο πιο γρήγορα μπορούσαμε,» αποκρίνεται η Μάρθα. «Κι ακόμα δε φαίνεται νάχει τελειώσει αυτή η ιστορία...» λέει κοιτάζοντας τριγύρω. Στο ένα της χέρι βαστά ένα τσεκούρι, στο άλλο ένα ρόπαλο με σιδερένια κεφαλή, όπως όταν την πρωτοείδα στη Γλυκώνυμη.

Ύστερα στρέφει τα μάτια της επάνω μου. «Είσαι καλά, Γεώργιε;»

Τόσο χάλια φαίνομαι, γαμώτο; Το βλέμμα της μου θυμίζει το βλέμμα της Λουκίας όταν με κοίταξε μετά από τη σύγκρουσή μου με τον Εύανδρο.

«Ναι,» αποκρίνομαι.

Και συνεχίζουμε να μαχόμαστε εναντίον των εχθρών μας. Όμως η μάχη έχει πια σχεδόν τελειώσει παρότι η Μάρθα δεν το έβλεπε λίγο πιο πριν. Οι φρουροί των Εχόντων τρέπονται σε φυγή, μαζικά. Οι μαχητές των Ηρμάντιων υποχωρούν πιο οργανωμένα, αλλά υποχωρούν. Κανείς δεν μένει πίσω. Εκτός από τους νεκρούς. Και οι νεκροί είναι πολλοί. Όπως και τα συντρίμια των οχημάτων.

Ευτυχώς, όμως, όλα τα οχήματα που εγκατέλειψαν οι εχθροί μας δεν είναι κατεστραμμένα, και οι αγωνιστές της Σαλντέρια τα παίρνουν υπό τον έλεγχό τους τώρα, ή τα έχουν ήδη πάρει υπό τον έλεγχό τους. Τα εμβλήματα της Σαλντέρια και του Οφιογενή τα έχουν σβήσει από τα περισσότερα από αυτά, τα έχουν κρύψει με μπογιά από σπρέι κι

επάνω σε αρκετά έχουν ζωγραφίσει έτσι, με σπρέι, διάφορα σχήματα, αλλά κυρίως ένα σύμβολο: τον Διπλό Καταβροχθιστή.

Θα πρέπει να τον μετατρέψουμε σε Διπλογενή Όφι, αν είναι τούτη η πόλη να μην καταστραφεί στο τέλος...

Τώρα, αφού η μάχη έχει κοπάσει, συγκεντρωνόμαστε στο φυλάκιο της Νότιας Πύλης, εγώ και οι σύντροφοί μου που ήρθαν μαζί μου από τη Μεγάπολη (όλοι τους καλά, παρατηρώ, πέρα από τα αναμενόμενα μικροτραύματα), καθώς και πολλοί άλλοι αγωνιστές της Σαλντέρια. Άπαντες κουρασμένοι αλλά, συγχρόνως, εκστασιασμένοι από τη νίκη μας. Και με ρωτάνε τι ήταν εκείνος που αντιμετώπισα κάτω από τη Νότια Πύλη, πώς ήταν δυνατόν να έμοιαζε τόσο δυνατός όσο εγώ.

«Τον σκότωσε ο μάστορας, έτσι; Δε μπορεί νάζησε ύστερ' απ' αυτό, έτσι;» λέει ο Κοντός Ιάκωβος. Και αναφέρεται στον Ψηλό Ιάκωβο. Εκείνο το καμάκι που πέρασε από δίπλα μου και κάρφωσε τον Εύανδρο στο στήθος αυτός το είχε εκτοξεύσει, όπως έμαθα τώρα.

«Πολύ φοβάμαι,» αποκρίνομαι, «ότι το πιθανότερο είναι να έζησε. Ο Εύανδρος – αυτό νομίζω πως είναι το όνομά του, αν άκουσα καλά – είναι τόσο δυνατός όσο εγώ. Είναι σαν εμένα–»

«Αυτό το μίasma του Αρχέγονου Όφεως;» συρίζει η Ευγενία.

«Είναι Φιλημένος. Δεν υπάρχει άλλη εξήγηση για τη δύναμή του.» Και ο Κλέαρχος τον ελέγχει με το μυαλό του. Είμαι σίγουρος πως τον ελέγχει κάπως. Αλλά δεν το λέω αυτό· το κρατάω για εμένα. Αν ο καταραμένος σαμάνος δεν έλεγχε τον Φιλημένο, ο Φιλημένος θα τους είχε σκοτώσει όλους προτού έρθει να πολεμήσει εναντίον μας. Εκτός αν μαζί του συμβαίνει κάτι τελείως διαφορετικό απ' ό,τι μ'εμένα. Αλλά δεν το νομίζω. Αν μη τι άλλο, μου φάνηκε πιο άγριος από εμένα. Ή, μήπως, έχω τέτοια εντύπωση επειδή ποτέ δεν βλέπω τον εαυτό μου από έξω;

Πάντως, ο Εύανδρος δεν έχει επισκεφτεί τον Γέρο του Ανέμου· αυτό είναι βέβαιο. Άρα, αποκλείεται να μπορεί να κουμαντάρει την οργή του όπως εγώ μπορώ να κουμαντάρω τη δική μου.

Τα λόγια μου έχουν κάνει τους άλλους γύρω μου να μείνουν σιωπηλοί για μερικές στιγμές, αλλά μετά ο Ζαχαρίας λέει: «Αν είναι σαν εσένα, Γεώργιε, τότε... τότε είναι πολύ επικίνδυνος για εμάς.»

«Ναι,» τον διαβεβαιώνω, «νάσαι σίγουρος γι' αυτό. Αν δεν ήμουν εγώ εκεί, τώρα θα είχαν εισβάλει από τη Νότια Πύλη. Ο Εύανδρος θα είχε τσακίσει τα πάντα στο πέρασμά του, και θα είχαν περάσει.»

«Μα – ο καριόλης έφαγε καμάκι στα θυζιά, γαμώτο!» λέει ο Κοντός Ιάκωβος. «Πώς μπορεί νάζησε μετά από τέτοιο πράμα, γαμώ την πουτάνα μου;»

«Ζωντανός είναι,» τον διαβεβαιώνω, μην έχοντας καμιά αμφιβολία. «Ίσως ν'αργήσει λίγο αλλά θα επιστρέψει... αν ο Κλέαρχος σκέφτεται να τον ξαναστείλει προς τα εδώ.»

«Είσαι αθάνατος, το λοιπόν; Δεν πεθαίνεις – ούτε εσύ ούτε αυτός;» λέει ο Κοντός, ενώ συγχρόνως η Μάρθα ρωτά: «Ποιος είν' ο Κλέαρχος;»

«Δεν είμαστε αθάνατοι,» διαβεβαιώνω τον Ιάκωβο, «αλλά ούτε εύκολο είναι να σκοτωθούμε.» Και μετά, τους λέω ποιος είναι ο Κλέαρχος, ο σαμάνος που συνάντησα στο Φαρμακοτόπι – ο Αρχιερέας του Αρχέγονου Όφεως, όπως μου φανέρωσε ο Αλέξανδρος ο Γηραιός. Και απορώ πού αυτά τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου δεν τον ξέρουν ήδη. Όχι προσωπικά, φυσικά· όμως περίμενα ότι ίσως να είχαν ακούσει γι' αυτόν, αφού θεωρούν τους οπαδούς του Αρχέγονου Όφεως μιάσματα και εχθρούς τους.

«Μας λες, δηλαδή, ότι αυτός κουμαντάρει κάπως τον Εύανδρο;» ρωτά ο Ζαχαρίας. «Αν σκοτωθεί ο Κλέαρχος, τι θα γίνει;»

«Δεν ξέρω,» του λέω.

«Εύανδρος...» μορφάζει ο Μάρκος, ο Έκτος Όφης της Σαλντέρια (ο οποίος, ναι, ήρθε ξανά από τα Φουγάρα μαζί με τους δικούς του για να μας συντρέξει εδώ, στη Νότια Πύλη). «Τι όνομα είν' αυτό; Σαν των ερπετοειδών!»

«Ναι,» συμφωνώ, «πράγματι. Και δεν είναι να απορείς, αν τον έχει εκπαιδεύσει ο Κλέαρχος. Ίσως να τον έχει κάνει να πιστέψει ότι είναι περισσότερο ερπετοειδής παρά άνθρωπος – ποιος ξέρει τι μπορεί να του έχει βάλει στο μυαλό!»

«Νομίζεις ότι θα ήταν εφικτό να τον φέρεις με το μέρος μας;» με ρωτά η Ευανθία. «Θέλω να πω... αν είναι ευλογημένος από τη Μεγάλη Κυρά, πρέπει να μπορεί να διακρίνει ποιοι έχουν το δίκιο με το μέρος τους σε τούτο τον πόλεμο.» Κι αρκετοί ακούγονται από γύρω να συμφωνούν μαζί της.

Το δίκιο είναι, πολλές φορές, μια πολύ υποκειμενική υπόθεση, σκέφτομαι, αλλά δεν προσπαθώ τώρα να τους νουθετήσω. Δεν είναι αυτή η δουλειά μου εδώ. Δεν έπρεπε καν να ήμουν στη Σαλντέρια τώρα!

Απομακρύνω την οργή μου με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου.

«Δεν ξέρω,» αποκρίνομαι. «Αλλά δεν το θεωρώ και πολύ πιθανό. Είναι φανατικά εναντίον μας, μου φαίνεται.» Και θέλει – επίσης φανατικά – τον θάνατό μου.

Δεν έχουμε, όμως, τώρα κουράγιο για πολλές άλλες κουβέντες. Οι πάντες είμαστε εξουθενωμένοι από τις συγκρούσεις. Ακόμα κι εγώ είμαι κουρασμένος. Χρειαζόμαστε ανάπαυση. Αυτοί που ήρθαν από τα βόρεια για να μας ενισχύσουν αναλαμβάνουν να φρουρούν τη Νότια Πύλη προς το παρόν, επειδή είναι οι συγκριτικά λιγότερο κουρασμένοι, και οι υπόλοιποι καθόμαστε να ξεκουραστούμε όπου νομίζουμε. Είναι απόγευμα πλέον, οι ήλιοι γέρνουν προς τη δύση.

Οι γωνίες των δρόμων, οι σκάλες, οι αυλές, και οι πιλοτές κοντά στη Νότια Πύλη αποτελούν τώρα μέρη ανάπαυσης για τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου και τους άλλους αγωνιστές της Σαλντέρια, που είναι πολλοί περισσότεροι. Κανείς δεν παύει να βρίσκεται σε σχετική ετοιμότητα, όμως όλοι πρέπει να ξεαποστάσουν. Εγώ είμαι καθισμένος στα σκαλοπάτια μιας παλιάς πέτρινης σκάλας στο πλάι μιας πολυκατοικίας ταλαιπωρημένης από τις συμπλοκές. Η Λουκία κάθεται πλάι μου, και τώρα βγάζει την κατακομμένη πανοπλία της, φανερώνοντας από μέσα ρούχα κουρελιασμένα και οργανική στολή επίσης κουρελιασμένη. Το γαλανόδερμο σώμα της είναι γεμάτο χτυπήματα: μελανιές και κοψίματα.

Η Διονυσία και ο Αρσένιος στέκονται κοντά μας· δε φαίνεται να θέλουν να καθίσουν. Η Ευθαλία είναι τυλιγμένη γύρω από τον πήχη του δεύτερου, που τα τυφλά μάτια του ατενίζουν τον τοίχο σαν να μπορούν να δουν πέρα από αυτόν. Είναι αχαρακτήριστα σιωπηλός, παρατηρώ.

Η Διονυσία υποτονθορύζει κάποιο ξόρκι, και μας κοιτάζει, εμένα και τη Λουκία, διαπεραστικά, με μάτια που προς στιγμή με τρομάζουν καθώς μου θυμίζουν, οριακά, τα μάτια του Ευάνδρου... μάτια που δεν βλεφαρίζουν. Αλλά ξέρω τι κάνει η φίλη μου. Τίποτα το κακό για εμάς.

Θέλει απλώς, με το μυαλό της, με τις μαγικά διευρυμένες αισθήσεις της, να δει σε τι κατάσταση βρισκόμαστε.

«Είστε κι οι δύο τυχεροί,» μας λέει τελικά. «Πολύ τυχεροί. Αν και φαίνεστε νάχετε τα χάλια σας, κανένα από τα τραύματά σας δεν είναι βαθύ ή σοβαρό. Ζωτικά όργανα δεν έχουν χτυπηθεί. Απλά ξεκούραση χρειάζεστε.»

«Τόσο άσχημα;» λέει ξερά ο Αρσένιος.

Η Διονυσία προσθέτει, κοιτάζοντάς με: «Δε σ'έχω ξαναδεί ποτέ έτσι χτυπημένο, Γεώργιε...»

Το σώμα μου το βλέπω κι εγώ: τα ρούχα μου και η κάπα μου είναι κουρελιασμένα από την πάλη με τον Εύανδρο και από τις άλλες συγκρούσεις – αλλά, κυρίως, από την πάλη με τον Εύανδρο. Ακόμα και ο αλυσιδωτός θώρακας που φοράω είναι σπασμένος αποδώ κι αποκεί: κρίκοι έχουν φύγει. Λύνω τώρα την κάπα μου, τη βγάζω, και βγάζω και τον θώρακα, για να ξεπιαστώ. Ξεθηκαρώνω το Φιλί της Έχιδνας και το σκουπίζω μ'ένα πανί, γυαλίζω τη λεπίδα του. «Δεν είχα ξανασυναντήσει άλλο Φιλημένο,» λέω στη Διονυσία, ενώ κοιτάζω την αντανάκλαση του προσώπου μου – γεμάτο κοψίματα και σκούρο-μπλε αίμα, καθώς και γαλανισμούς (όπως λένε τις μελανιές επάνω στους μαυρόδερμους της Μοργκιάνης, γιατί δεν είναι μαύρα αλλά γαλανά ή μπλε σημάδια στο δέρμα τους – και το ίδιο και στο δικό μου).

«Τον είχα δει,» λέει ο Αρσένιος, με την τραχιά του φωνή που μοιάζει να βγαίνει από λαιμό καμένο. «Αυτός ήταν. Ο άντρας με το ξυρισμένο κεφάλι, με τις δερματοστιξίες που θυμίζουν πλεγμένα φίδια.»

«Δε 'θυμίζουν' πλεγμένα φίδια,» τον διορθώνω. «Είναι πλεγμένα φίδια. Και, ναι, αυτός ήταν. Ο άντρας από το όραμά σου.»

«Πρέπει να τον σκοτώσεις, Οφιομαχητή. Η Υπερυδάτια δεν σας χωρά και τους δύο.» Εξακολουθούσε να κοιτάζει τον τοίχο πιο πριν, καθώς μιλούσε, αλλά τώρα το τυφλό βλέμμα του στρέφεται επάνω μου λες και μπορεί να με δει.

«Δεν έχεις τίποτα καλύτερο να πεις;» τον μαλώνει η Διονυσία.

«Ούτε εμένα και τους Ηρμάντιους φαίνεται να μας χωρά,» αποκρίνομαι στον Αρσένιο, κρατώντας μακριά την οργή μου με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου.

Η Ερασμία είναι επίσης κοντά μας – πάντα είναι κοντά στον Αρσένιο – και στέκεται κι αυτή όρθια – δεν είχε πολεμήσει παρά ελάχιστα, δεν είναι πολύ κουρασμένη – όμως δεν μιλά. Δεν λέει τίποτα, ούτε τώρα που συζητάμε για τον Εύανδρο. Με παραξενεύει αυτό, γιατί, κατά τα άλλα, μου φαίνεται σκεπτική.

Ο Λεωνίδα, ο Νηρέας, και ο Νικόλαος δεν ήταν εδώ, αλλά τώρα έρχονται, μοιάζοντας όλοι τους πολύ ταλαιπωρημένοι. Ο τελευταίος κρατά στα χέρια του την οργανική στολή ενδυνάμωσης, που είναι κι αυτή κουρελιασμένη όπως της Λουκίας. Ρωτά τη Διονυσία αν θα μπορούσε να την επιδιορθώσει ξανά.

Εκείνη την κοιτάζει συλλογισμένα προς στιγμή. Και η Λουκία τής ζητά να επιδιορθώσει και τη δική της στολή, την οποία έχει ήδη βγάλει μαζί με τις μπότες της, γιατί είναι μονοκόμματα. Φορά τώρα μόνο τα ελαφριά ρούχα που φορούσε και με τη στολή πιο πριν: μια γκρίζα πουκαμίσια, βασικά, κι από μέσα τα εσώρουχά της, και κάλτσες ως το γόνατο. Η πουκαμίσια είναι σκισμένη, κρέμεται από τον αριστερό της ώμο, το μανίκι διαλυμένο, φανερώνοντας χέρι που πάνω στο γαλανό δέρμα του αίμα έχει ξεραθεί.

Η Διονυσία λέει: «Τα χάλια τους έχουν οι στολές και των δυο σας. Δεν είμαι σίγουρη ότι μπορώ να κάνω κάτι. Δεν είμαι σίγουρη ότι έχω καν αρκετή οργανική κλωστή μαζί μου. Και μου φαίνεται πως λείπουν κι ολόκληρα κομμάτια απ'τις στολές σας, τα οποία δεν μπορώ να αναπληρώσω. Λειτουργούν όταν τις φοράτε; Αισθάνεστε να σας ενδυναμώνουν;»

«Πολύ λιγότερο από πριν,» απαντά ο Νικόλαος.

Η Λουκία νεύει. «Ναι,» λέει κουρασμένα. «Λιγότερο.»

«Θα προσπαθήσεις, Διονυσία;» ρωτά ο Νικόλαος.

«Θα δω τι μπορώ να κάνω. Αφήστε τις εδώ, σ'αυτό το σκαλοπάτι. Θέλουν πλύσιμο πρώτα, μα τους θεούς. Αλλά, προτού ασχοληθούμε με τις στολές, πρέπει ν'ασχοληθούμε με τους ανθρώπους.» Και βγάζει κάποια φάρμακα, βαμβάκι, και επιδέσμους από τον σάκο της. Στρέφεται στη Λουκία.

«Εντάξει είμαι,» λέει εκείνη, «δεν...»

Αλλά η Διονυσία επιμένει. «Μπορεί τα τραύματά σου να μην είναι σοβαρά, όμως η μόλυνση είναι επικίνδυνη για όλους εκτός από τον Γεώργιο. Χρειάζεσαι αντισηπτικό.»

Η Λουκία δεν φέρνει άλλη αντίρρηση, αφήνοντας τη Διονυσία να την περιποιηθεί.

Η Ερασμία μιλά επιτέλους: «Πρέπει να φύγουμε απ'αυτή τη γαμημένη πόλη,» λέει. «Πρέπει, κάπως, να φύγουμε.»

Κανείς δεν της απαντά. Ήταν σχεδόν σαν να μονολογούσε.

Μετά, ο Νηρέας λέει: «Ο στρατός των Ηρμάντιων είναι ακόμα απέξω, πέρα από την πύλη. Δε μπορούμε να περάσουμε αποκεί.»

«Και δεν είναι μόνο αυτό,» τους πληροφορώ. «Είναι κι ο Κλέαρχος. Με κυνηγά. Σας έχω βάλει σε κίνδυνο...»

«Οφιομαχητή,» μου λέει ο Νικόλαος, με φανατική γυαλάδα στα μάτια και όψη σαν τραυματισμένη φωτιά, «αν δεν ήσουν εσύ θα ήμασταν όλοι νεκροί.»

Δύο άνθρωποι μάς πλησιάζουν τότε: ο ένας μετρίου αναστήματος, παχύς, και άχαρος· ο άλλος, νάνος, λεπτός, και άχαρος. Οι Ιάκωβοι, και ο Ψηλός βαστά στα χέρια του ένα μεγάλο σφυρί που αναγνωρίζω. Μετά βίας φαίνεται να το σηκώνει.

«Ε, Οφιομαχητή!» λέει ο Κοντός. «Δες, ρε πούστη, τι βρήκαμε! Το σφυρί που κρατούσε εκείνο το αρχίδι. Ο Ψηλός παραλίγο να σπάσει τη μέση του κουβαλώντας το· βαρύ σαν κοτρόνα είναι! Εγώ δε μπορώ ούτε να το κουνήσω, το γαμημένο.»

Λέω στον Ψηλό: «Άφησέ το κάτω.»

Το αφήνει πλάι στο πρώτο σκαλοπάτι της πέτρινης σκάλας, κι ένας γδούπος ακούγεται.

Ο Νικόλαος δοκιμάζει να πιάσει το σφυρί, αν και όχι να το σηκώσει κιόλας. «Μα τη Φαρμακερή Κυρά!» αναφωνεί. «Είναι όντως ασήκωτο.»

«Εκείνος ο γαμιόλης τόκανε πέρα-δώθε σα νάταν το πουλί του,» λέει ο Κοντός, και προς τη Διονυσία και την Ερασμία: «Μετά συγχωρήσεως στις κυρίες, να πούμε.» Μειδιώντας μέσα απ'τα άγρια γένια του. Για κάποιο λόγο, τη Λουκία μοιάζει να την αγνοεί. Μάλλον, του φαίνεται πολύ στραπατσαρισμένη για «κυρία».

Σηκώνομαι αποκεί που καθόμουν, κατεβαίνω τα λίγα σκαλιά που με χωρίζουν απ'το σφυρί, το πιάνω, και το σηκώνω. Με το ένα χέρι.

Με κοιτάζουν όλοι τους σαν χαζοί.

Το αφήνω κάτω ξανά. «Όχι και τόσο βαρύ,» τους λέω, μειδιώντας κι εγώ, για να τους πειράξω. Αναρωτιέμαι αν θα μπορούσε κάπως να μου φανεί χρήσιμο...

Ο Αρσένιος ρωτά: «Για ποιο σφυρί λέτε;»

«Ο Εύανδρος,» του εξηγώ, «κουβαλούσε ένα σφυρί. Πράγμα που δεν είδες στο όραμά σου. Ή δεν μας το είπες.»

«Δεν το είδα,» παραδέχεται ο Αρσένιος.

Ο Ακατάλυτος πηδά, τότε, από κάποιο δώμα, μ'ένα σκοτωμένο ποντίκι στα δόντια. Σταματά πλάι στο μεγάλο σφυρί κι αρχίζει να τρώει.

Οι σκιές έχουν βαθύνει παντού στην πόλη. Είναι σούρουπο. Και παρατηρώ ότι αρκετοί κάτοικοι τώρα ξεμυτίζουν δειλά για να προσφέρουν ό,τι μπορούν στους κατάκοπους, τραυματισμένους αγωνιστές: φαγητά, ποτά, πρώτες βοήθειες. Παρότι ρημάξαμε τις γειτονιές τους δεν φαίνεται να μας κρατάνε κακία. Μάλλον εκτιμούν το γεγονός ότι δεν κάναμε λεηλασίες. Δε νομίζω, τουλάχιστον. Δεν είδα τίποτα τέτοιο, ούτε άκουσα κάτι. Επιπλέον, δεν υπήρχε και πολύς χρόνος για λαφυραγωγία, μα την Έχιδνα! Αν και ίσως – ίσως – να έγιναν μερικές κλεψιές. Δεν είναι να το αποκλείεις, σε τέτοιες καταστάσεις. Πάντα συμβαίνει.

Τους νεκρούς τούς συγκεντρώνουν σε κάρα και φορτηγά, γιατί ήδη ποντίκια, σκυλιά, πουλιά, και σύννεφα από μύγες έχουν μαζευτεί, και μαζεύονται ολοένα και περισσότερα με κάθε δεκάλεπτο που κυλά. Οι οσμές, επίσης, χειροτερεύουν με κάθε δεκάλεπτο που κυλά, και ο κίνδυνος της μόλυνσης μεγαλώνει. Τα πτώματα πρέπει να καούν. Δε νομίζω ότι κανείς σκέφτεται τώρα να τα κηδέψει στη θάλασσα, όπως συνηθίζουν στην Υπερυδία.

Τα συντρίμια τα μαζεύουν κι αυτά, αλλά με λιγότερο ζήλο. Δεν τα θεωρούν επικίνδυνα. Και δεν είναι. Σαβούρα απλώς.

Βλέπω ορισμένους να προσπαθούν ν'αρπάξουν ό,τι χρήσιμο μπορούν από τα απομεινάρια της μάχης, προτού εξαφανιστούν μες στα σκοτάδια του σούρουπου. Ρακοσυλλέκτες, κλέφτες, ή απλοί πολίτες που θεωρούν ότι κανένα όπλο παραπάνω ίσως να τους χρειαστεί στο σπίτι, για ασφάλεια.

Η Μάρθα κι ο Ζαχαρίας έρχονται προς το μέρος μας, κι οι δυο τους με επιδεμένα τραύματα, ο δεύτερος φανερά πιο κουρασμένος από την πρώτη.

«Οφιομαχητή,» μου λέει, «τι προτείνεις τώρα;»

«Τι εννοείς;» Κάθομαι στο πρώτο σκαλί της σκάλας, πλάι στο μεγάλο σφυρί που είναι ακουμπισμένο όρθιο, με την κεφαλή κάτω φυσικά.

«Τους έχουμε τσακίσει,» εξηγεί ο Ζαχαρίας. «Τους φρουρούς της Σαλντέρια, και τους Ηρμάντιους που είναι μέσα στα τείχη. Η Φρουρά δεν μπορεί πια να κρατήσει την πόλη υπό τον έλεγχό της· είχε φέρει εδώ τις τελευταίες της δυνάμεις. Τώρα μοιάζει να είναι η κατάλληλη στιγμή για ν'αποτελειώσουμε τους Έχοντες!»

«Στην κατάστασή σας; Κοίτα γύρω σου! Δεν τους βλέπεις; Είναι εξουθενωμένοι.» Και χρειάζεται να κρατάω μακριά την οργή μου με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου καθώς μιλάω.

«Η κούρασή τους θα φύγει,» αποκρίνεται ο Ζαχαρίας. «Οι Ηρμάντιοι που περιμένουν έξω απ'τη Σαλντέρια, όμως, δεν νομίζω ότι θα φύγουν· και σύντομα ίσως να μπουν, όχι από τη Νότια Πύλη αλλά από την Ωραία Πύλη, ή από την Ίσια Πύλη στα βόρεια.»

«Από την Ωραία Πύλη θα μπουν, μάλλον,» υποθέτει η Μάρθα.

«Προτείνετε, δηλαδή, να καταλάβουμε και την Ωραία Πύλη; Απόψε;» λέω. «Δε μου φαίνεται εφικτό.»

«Οι σύμμαχοί μας στην Ωραιόδρομη έχουν ήδη αρχίσει να τη χτυπάνε,» με πληροφορεί η Μάρθα. «Ο Στέργιος, ο Εικοστός Όφιος, είναι εκεί τώρα. Αλλά οι επιθέσεις δεν είναι σοβαρές. Παρενόχληση των φρουρών, ουσιαστικά. Δεν πρόκειται έτσι να καταλάβουν την πύλη, και το ξέρουν.»

«Και σ'άλλα μέρη της πόλης,» προσθέτει ο Ζαχαρίας, «γίνονται παρόμοιοι αγώνες. Εκτός από την Ισόδρομη, που φρουρείται καλά. Η μοναδική συνοικία που φρουρείται καλά πλέον. Οι άλλες όλες είναι, ουσιαστικά, δικές μας, Οφιομαχητή. Οι αγωνιστές μας διώχνουν τους τελευταίους φρουρούς που έχουν απομείνει, κι αυτοί συγκεντρώνονται κυρίως στην Ισόδρομη, οι καταραμένοι – τα μιανρά σκυλιά κοντά στους μιαρούς αφέντες τους.»

«Αν πάρουμε και την Ισόδρομη η πόλη θα έχει πλήρως απελευθερωθεί από τα μιάσματα,» λέει η Μάρθα.

«Αυτό, όμως, αποκλείεται να συμβεί απόψε,» τους λέω. «Δεν τους βλέπετε;» ρωτάω ξανά, δείχνοντας ολόγυρα, τους καταπονημένους μαχητές μας. «Δε μπορούν να σηκωθούν πάλι και να πολεμήσουν. Εσείς» – αναφέρομαι στα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου, τώρα, και μάλλον το καταλαβαίνουν – «ίσως να το κάνετε· οι άλλοι άνθρωποι δεν μπορούν. Αλλά ακόμα κι εσείς δεν νομίζω ότι θα ζούσατε για πολύ αν το επιχειρούσατε.»

Η Μάρθα μου λέει: «Έχεις δίκιο. Είναι αλήθεια: δε γίνεται να τους πολεμήσουμε απόψε.»

«Ούτε αυτοί έχουν τη δύναμη να μας επιτεθούν απόψε,» τονίζει ο Ζαχαρίας. «Αλλά η ώρα της μεγάλης απελευθέρωσης της Σαλντέρια δεν είναι μακριά, Οφιομαχητή· και πρέπει να εκμεταλλευτούμε σωστά τις περιστάσεις αν θέλουμε αυτή η ώρα όντως να έρθει.» Και ξαφνικά κοιτάζει τον Αρσένιο. «Τι βλέπεις εσύ, προφήτη; Βλέπεις πώς θα νικήσουμε;»

Το γέλιο του αδελφού της Διονυσίας αντηχεί ξερό. «‘Προφήτη’; Σ’έμένα μιλάς; Πρώτη φορά με βρίζουν έτσι!... Θες να μάθεις τι βλέπω, Ζαχαρία; Θέλεις;» Και τα τυφλά μάτια του είναι στραμμένα προς τη σωστή κατεύθυνση.

«Πες μου.»

«Θάνατο. Παντού νεκρούς.» Το γέλιο του αντηχεί ξανά. Τον δουλεύει τον Ζαχαρία; δεν μπορώ παρά να αναρωτηθώ. Μετά, όμως, προσθέτει: «Και από πάνω τους κυματίζουν σημαίες. Σημαίες με δύο σύμβολα – τον Διπλό Καταβροχθιστή και τον Οφιογενή...»

Δαμιανός:

Δεν περίμενα ότι ο Οφιομαχητής θα ήταν ακόμα εδώ όταν έφτανα στη Σαλντέρια, και σίγουρα δεν περίμενα ότι θα είχαν γίνει όλ’ αυτά. Όχι μόνο ο Οφιομαχητής είναι στην πόλη, αλλά οι πάντες φαίνεται να μιλάνε για τον καταραμένο δαίμονα! Γι’αυτόν και τους στασιαστές της Σαλντέρια, και τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου.

Το πρωί ήρθαμε αεροπορικώς, με το μεταβαλλόμενο σκάφος μας, και μάθαμε από τους ομόθρησκους ότι ετούτες τις ημέρες επανάσταση έχει ξεσπάσει στη Σαλντέρια – επανάσταση που υποκίνησαν οι τρομοκράτες της Έχιδνας, τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου – αλλά χτες

βράδυ έγινε το χειρότερο που έχει συμβεί μέχρι στιγμής: οι στασιαστές κατέλαβαν τη Νότια Πύλη, και νίκησαν, μάλιστα, και τον στρατό των Ηρμάντιων που βρίσκεται επί του παρόντος στην πόλη, ένα τμήμα της Ορδής των Όφεων. Μαζί με τους επαναστάτες, μαχόμενος στο πλευρό τους, ήταν – και είναι – ένας κατάμαυρος άντρας με υπερφυσική δύναμη. Ο Οφιομαχητής. Ο Οφιοδαίμονας.

Όχι πως χρειαζόταν να μας τα πουν αυτά οι ομόθησκοι, φυσικά. Όλη η πόλη τα ξέρει, και οι Έχοντες έχουν ανησυχήσει.

«Τους είχα προειδοποιήσει να μην εμπιστεύονται φίδια!» μου είπε ο Γεράσιμος, ο Ιεράρχης της Σαλντέρια. «Τους είχα προειδοποιήσει ότι η παρουσία του στρατού των Ηρμάντιων δεν θα έφερνε τίποτα το καλό στην πόλη. Αλλά η μόνη τους απάντηση ήταν ‘Δεν μπορούσαμε να κάνουμε αλλιώς. Θα μας είχαν πολιορκήσει.’ Σαν η Σαλντέρια να είναι καμιά παρακμιακή κωμόπολη, μα τον Μεγάλο Λοκράθο!»

«Δεν είναι, όμως, τώρα οι Ηρμάντιοι το πρόβλημα, απ’ό,τι καταλαβαίνω, Σεβασμιότατε...» αποκρίθηκα. Όχι πως συμπαθώ στο ελάχιστο αυτά τα τέρατα του Αρχέγονου Όφεως. Δεν είναι καλύτεροι από την επίσημη θρησκεία της Έχιδνας. Χειρότεροι, μάλλον. Και σχεδόν το ίδιο διεστραμμένοι με τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου, παρότι φαίνεται να τα θεωρούν εχθρούς τους. Αλλά ποιος στην Ιχθυδάτια δεν θεωρεί τους τρομοκράτες της Έχιδνας εχθρούς του; Οι καταραμένοι μισούν οτιδήποτε περπατά κι αναπνέει· θέλουν τους πάντες νεκρούς! Ναι, ακόμα και τα ζώα, ίσως· ακόμα και τα ψάρια. Μακάρι τα Τέκνα και οι οπαδοί του Αρχέγονου Όφεως να αλληλοσκοτώνονταν, να εξαφάνιζαν οι μεν τους δε από το πρόσωπο της Ιχθυδάτιας. Κι οι δύο είναι απειλή για κάθε λογικό κάτοικο της ηπειρονήσου, αν και διαφορετική απειλή. Τους έχει χαλάσει τα μυαλά το φαρμάκι της ίδιας τους της άκαρδης θεάς. Δεν ξέρουν τίποτα για το πώς να ζεις· μόνο για το πώς να δίνεις τέλος στη ζωή των άλλων και να μην υπολογίζεις τη δική σου.

«Κι όμως,» μου είπε ο Γεράσιμος, ο Ιεράρχης της Σαλντέρια, «ίσως οι Ηρμάντιοι να είναι το πρόβλημα. Αν δεν βρίσκονταν εδώ, μπορεί να μην είχε ξεκινήσει η επανάσταση.»

«Πραγματικά το πιστεύετε αυτό, Σεβασμιότατε;» Ήμασταν στον Ναό του Λοκράθου στο Πλατύ Λιμάνι όταν τα συζητούσαμε τούτα πριν από ώρες.

«Ναι. Διότι, αν οι Ηρμάντιοι δεν ήταν εδώ, τα Τέκνα μπορεί να μην παρακινούσαν τους άλλους να ξεκινήσουν την επανάσταση. Η επανάσταση ξέσπασε μια μέρα αφότου ο στρατός των Ηρμάντιων μπήκε στην πόλη. Τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου πρέπει να φοβήθηκαν ότι οι οπαδοί του Αρχέγονου Όφεως θα τους αναζητούσαν για να τους εξολοθρεύσουν. Ή ίσως απλά να μην ανέχονται την παρουσία των οπαδών του Αρχέγονου Όφεως κοντά τους,» πρόσθεσε ανασηκώνοντας τους ώμους, κάνοντας το παχύ σώμα του να τρανταχτεί στιγμιαία. Με είδωλο του Κυρίου μας μοιάζει ώρες-ώρες ο Ιεράρχης της Σαλντέρια. Αλλά ο Κύριός μας είναι ο Κύριός μας, πιο ιερός από εμάς και πέρα από εμάς· εμείς οφείλουμε να διατηρούμε το σώμα μας σε καλύτερη κατάσταση από αυτήν, νομίζω. Υπηρετούμε τον Κύριό μας, κι εκείνος μας εκτιμά, αλλά δεν είμαστε εικόνα του. Οι ιερωμένοι μας δεν βάφουν τα πρόσωπά τους όπως οι ιερωμένοι της Έχιδνας που θαρρείς ότι προσπαθούν να μοιάσουν με ερπετοειδείς, σαν να μην τους φτάνει να είναι άνθρωποι! Εμείς είμαστε άνθρωποι, κι ας μας λένε «βατράχια» οι εχθροί μας. Δεν ξέρουν τίποτα για τη Θρησκεία!

«Μάλιστα,» είπα. «Πιθανώς να έχετε δίκιο, Σεβασμιότατε. Πιθανώς να έχετε δίκιο.» Αλλά το αμφέβαλλα, κι ακόμα το αμφιβάλλω. Οι τρομοκράτες είχαν σκοπό ούτως ή άλλως να ξεσηκώσουν φαρμακερή επανάσταση εδώ – οι παράφρονες. Απλώς έτυχε και τα τέρατα του Αρχέγονου Όφεως να είναι στην πόλη όταν η επανάστασή τους ξεκίνησε. Ίσως να παρακινήθηκαν λιγάκι από την παρουσία τους – ίσως – αλλά τίποτα περισσότερο.

«Και θα προσπαθήσεις τώρα να κυνηγήσεις τον Οφιοδαίμονα;» με ρώτησε, μετά, ο Ιεράρχης της Σαλντέρια, γιατί του είχα εξηγήσει πως βρίσκομαι Υπό Δοκιμασία, φυσικά· δεν προσπάθησα να του το κρύψω. Δε θα ήταν πρόπον από μέρους μου· κι αν το έπραττα, θα του το φανέρωναν οι πιστοί που με συντροφεύουν – όπως και θα όφειλαν. Διότι ο Κύριός μας είναι πάνω από εμάς, και οι αποφάσεις μιας Συνόδου ιερές. Νόμος.

«Αυτή είναι η δοκιμασία μου, Σεβασμιότατε,» αποκρίθηκα.

«Δε θα είναι εύκολο να τον πλησιάσεις. Τι έχεις στο μυαλό σου;»

«Αυτή τη στιγμή, τίποτα ακόμα.»

Τώρα είναι σούρουπο, και μαθαίνουμε ότι, παρά τις καλύτερες προσπάθειες των Εχόντων, και παρά την παρουσία στρατού των Ηρμάντιων και έξω από την πόλη, η Νότια Πύλη εξακολουθεί να βρίσκεται στα χέρια των τρομοκρατών, και παντού στη Σαλντέρια γίνονται φασαρίες. Κανείς δεν έχει απομείνει για να επιβάλει την τάξη. Η Φρουρά είναι κατακερματισμένη· υποχωρεί από εκεί όπου συμβαίνουν επεισόδια, δεν στέκεται να αντιμετωπίσει τους ταραξίες. Έρχεται στην Ισόδρομη, όπου βρισκόμαστε κι εμείς τώρα.

Και κυκλοφορεί, επίσης, μια παράξενη φήμη. Λένε πως το πρωί – πολύ πρωί – είδαν τον Οφιομαχητή να φεύγει από τη Σαλντέρια περνώντας από τη Νότια Πύλη, μέσα σ'ένα όχημα. Αλλά αργότερα, πριν από το μεσημέρι, επέστρεψε πάλι εκεί, και ο στρατός των Ηρμάντιων – ένα τμήμα της Ορδής των Όφρων – τον καταδίωκε. Σαν αυτός ο καταραμένος να τους έφερε εδώ!

Όπως και νάχει, ένα είναι το βέβαιο: Βοήθησε ξανά τους τρομοκράτες και τους στασιαστές, και βρίσκεται ακόμα ανάμεσά τους, κοντά στη Νότια Πύλη, σύμφωνα με τις πληροφορίες μας.

Και κυκλοφορεί κι άλλη μια παράξενη φήμη που άκουσαν οι κατάσκοποί μας: ότι ο Οφιοδαίμονας αντιμετώπισε, κάτω από τη Νότια Πύλη, έναν άντρα δυνατό σαν τον ίδιο – έναν άντρα που πολεμούσε για τους Ηρμάντιους και σίγουρα δεν φορούσε οργανική στολή. Ήταν γυμνός από τη μέση κι επάνω, λένε, και κρατούσε ένα μεγάλο πολεμικό σφυρί με το ένα χέρι σαν να ήταν πούπουλο. Ψιθυρίζεται πως είναι παρόμοιος με τον Οφιομαχητή, αλλά οπαδός του Αρχέγονου Όφρων.

Ακόμα ένας Οφιοδαίμονας επάνω στην Ιχθυδάτια! Μόνο αυτό μάς έλειπε, μα τον Μεγάλο Λοκράθο...

Και κανένας από τους δυο τους δεν σκοτώθηκε όταν συγκρούστηκαν, απ'ό,τι αναφέρουν οι πληροφοριοδότες μας. Κοπανιόνταν και κοπανιόνταν αναμεταξύ τους σαν ακατάβλητοι γίγαντες από σίδηρο, όχι από σάρκα, οστά, και αίμα· αλλά στο τέλος κανείς δεν έπεσε. Αν και ο Οφιοδαίμονας του Αρχέγονου Όφρων τραυματίστηκε· ένα καμάκι καρφώθηκε επάνω του, μα ελάχιστοι πιστεύουν ότι αυτό τερμάτισε τη δηλητηριώδη ύπαρξή του.

Πηγαίνουμε τώρα να συναντήσουμε τους Έχοντες, γιατί οι πληροφοριοδότες μας μας έχουν φέρει άλλη μια πληροφορία: ότι οι Έχοντες σκέφτονται να επιτρέψουν στον στρατό των Ηρμάντιων που είναι έξω από την πόλη να μπει μέσα. Οι ίδιοι οι Ηρμάντιοι τούς το ζητάνε.

Και όλοι οι πιστοί της Θρησκείας έχουν ανησυχήσει. Η Φρουρά της Σαλντέρια είναι διαλυμένη· αν η Ορδή των Όφρων μπει στην πόλη, τότε η πόλη θα είναι υπό τον έλεγχο των Ηρμάντιων ουσιαστικά. Υπό τον έλεγχο του Αρχέγονου Όφρων. Κι εμείς δεν τα πηγαίνουμε και τόσο καλά με τους οπαδούς του. Η Έχιδνα κι ο Λοκράθος δεν κοιμούνται στην ίδια ακτή...

Το όχημά μας σταματά κοντά στο Πολιτικό Μέγαρο, στην Ισόδρομη, αντίκρυ της Πλατείας των Αρχόντων. Βγαίνουμε, εγώ, ο Γεράσιμος, κι άλλοι δύο τοπικοί ιερωμένοι – ένας κληρικός και μια κληρική, ο Σαράντης και η Ναταλία. Πλησιάζουμε μια πλευρική πύλη του Μεγάρου και μπαίνουμε από εκεί. Μας περιμένουν, φυσικά. Οι φρουροί έχουν ειδοποιηθεί να μας αφήσουν να περάσουμε. Η Θρησκεία έχει άμεση επαφή με τους άρχοντες της Σαλντέρια. Μας εμπιστεύονται, γιατί ξέρουν ότι αυτό είναι το συμφέρον τους. Δεν είναι ανόητοι. –Ή ίσως τελικά και να είναι. Έχουν αρχίσει να δείχνουν παρόμοια εμπιστοσύνη και σε φίδια... Αλλά το φίδι, στο τέλος, θα σε δαγκώσει· τέτοια είναι η φύση του. Και τα δόντια του στάζουν φαρμάκι...

Συναντούμε τους Έχοντες μέσα σε μια αίθουσα, πλούσια στολισμένη όπως κάθε δωμάτιο και διάδρομος του Μεγάρου. Όλοι τους είναι συγκεντρωμένοι εδώ – και οι έξι – και όλοι τους φαίνονται ανήσυχοι, τρομαγμένοι. Δικαιολογημένα. Κι εγώ έτσι θα αισθανόμουν αν ήμουν στη θέση τους. Κινδυνεύουν να χάσουν τα πάντα που έχουν. Ακόμα και τις ζωές τους.

Ύστερα από τις τυπικές καλησπéρες που δεν ακούγονται πραγματικές, η Ελένη Φαυράντη ρωτά: «Ποιος είναι ο κύριος;» δείχνοντας εμένα με το βλέμμα της. Δε μ'έχει ξαναδεί.

Ο Γεράσιμος αποκρίνεται: «Ένας κληρικός-αγωνιστής του Κυρίου μας. Κυνηγά τον Οφιομαχητή εδώ και καιρό. Προ ημερών, μάλιστα, είχε καταφέρει να τον αιχμαλωτίσει, στην Οδοντόπολη· αλλά δραπέτευσε.»

«Και ήρθε να προκαλέσει προβλήματα σ'εμάς...» μουρμουρίζει οργισμένα ο Νικόλαος Φορνοκάσης, καπνίζοντας νευρικά. Το τασάκι μπροστά του, επάνω στο στρογγυλό τραπέζι όπου έχουμε καθίσει, είναι γεμάτο αποτοσίγαρα.

Η Ελένη Φαυράντη με ρωτά αμέσως: «Μπορείς να τον βγάλεις απ'τη μέση;»

«Αυτό,» αποκρίνομαι, «δεν θα είναι εύκολο. Αν μπορεί να γίνει καν.»

«Γιατί είσαι, τότε, εδώ;» λέει ο Γρηγόριος Οσνάρθιος, που του ανήκει η Ωραία Ξυλουργική, όπως έμαθα πρόσφατα, και έχει χάσει ένα μεγάλο εργοστάσιο – το έχουν καταλάβει οι στασιαστές.

«Ακολουθώντας τα ίχνη του Οφιομαχητή ήρθα,» αποκρίνομαι. «Δεν περίμενα να βρω την πόλη σας σε τόσο... άθλια κατάσταση.»

«Μας κάνεις κριτική τώρα;» λέει ο Βικέντιος Νιρρόνιος, απότομα, με τα μάτια του να στενεύουν άγρια.

«Δεν χρειάζεται,» απαντώ ουδέτερα.

«Για ποιο λόγο,» μας ρωτά ο Γρηγόριος Οσνάρθιος, «ζητήσατε να μας μιλήσετε απόψε; Έχετε κάποιο σχέδιο για να επαναφέρουμε την τάξη στην πόλη και να εξολοθρεύσουμε τους τρομοκράτες;»

«Δεν είπα ότι έχουμε σχέδιο, κύριε Οσνάρθιε,» εξηγεί ο Γεράσιμος. «Μακάρι να είχαμε.»

«Τι ζητάτε, τότε;» λέει ο Βικέντιος. «Δε φαίνεται να μπορείτε να μας βοηθήσετε σε τίποτα!» Είναι όλοι τους πολύ νευρικοί, πολύ τσιτωμένοι.

«Έχετε ξεχάσει τις τόσες φορές που έχουμε κυνηγήσει τρομοκράτες για εσάς, κύριε;» ρωτά η Ναταλία, η κληρική μας.

«Δεν μπορείτε, όμως, να κάνετε τίποτα για να σταματήσετε την επανάσταση! Δεν έχουμε ανάγκη από κατασκόπους τώρα. Έχουμε ανάγκη από μαχητές. Έχετε κανένα στρατό κρυμμένο πουθενά και δεν το ξέρουμε;»

«Βρισκόμαστε εδώ για να σας προειδοποιήσουμε,» τονίζει ο Γεράσιμος.

Ο Νικόλαος Φορνοκάσης γελά σαν μεθύστακας, φυσώντας καπνό απ'τα ρουθούνια. «Να μας προειδοποιήσετε... Για τι να μας προειδοποιήσετε, μα τα δόντια της Έχιδνας;»

Η Ελένη Φαυράντη ρωτά, πιο νηφάλια: «Τι είδους προειδοποίηση, Σε-
βασμιότατε;»

«Να μην επιτρέψετε στους Ηρμάντιους να μπουν στην πόλη.»

«Σοβαρολογείτε;» λέει ο Βικέντιος Νιρρόνιος. «Αυτοί έχουν στρατό.
Εσείς δεν έχετε στρατό! Είναι οι μόνοι που μπορούν να μας βοηθήσουν
τώρα.»

«Αν τους αφήσετε να μπουν στην πόλη υπό αυτές τις συνθήκες, τι
νομίζετε ότι θα κάνουν;» θέτει το ερώτημα ο Σαράντης, ο κληρικός
μας· και το απαντά ο ίδιος: «Θα την καταλάβουν, φυσικά. Δε θα είστε
πλέον άρχοντες της Σαλντέρια· θα είναι οι Ηρμάντιοι. Ή, αν σας επιτρέ-
ψουν να διατηρήσετε τις θέσεις σας, δεν θα είστε παρά μαριονέτες
τους. Μια σκιώδης εξουσία. Ελεγχόμενη από αυτούς.»

«Βρόμικα κοάσματα βατράχων!» λέει μια γυναικεία φωνή, καθώς μια
πόρτα της αίθουσας ανοίγει και μια γυναίκα μπαίνει. Την αναγνωρίζω,
αν και ποτέ δεν την έχω ξαναδεί από τόσο κοντά. Η Ειρήνη Ηρμάντια:
λευκόδερμη, με τα μακριά μαύρα μαλλιά της φτιαγμένα ερπετοπλεξι-
δες, και με μελανούς ελλειψοειδείς κύκλους ζωγραφισμένους γύρω
από τα μάτια της – η καινούργια... μόδα του Οίκου της. Ένα μακρύ κα-
φετί φόρεμα τη ντύνει, καθώς κι ένα κλειστό γιλέκο, ένα γιλέκο που
πρέπει να είναι αλεξίσφαιρο και εσωτερικά ενισχυμένο με μέταλλα, νο-
μίζω. Επάνω του έχει κεντημένο τον Οφιογενή – το σιχαμερό σύμβολο
όπου το φίδι ξερνά τον άνθρωπο κι ο άνθρωπος πιάνει την ουρά του
φιδιού σαν νάναι υποτελής του.

Την Ειρήνη του Πολέμου (όπως έχω ακούσει να την αποκαλούν) ακο-
λουθούν μέσα στην αίθουσα πέντε στρατιωτικοί της, όλοι τους οπλι-
σμένοι.

Και ούτε η ίδια είναι άοπλη, φυσικά. Από τη ζώνη της κρέμονται ένα
ξίφος κι ένα όπλο που φαίνεται να συνδυάζει το πιστόλι και τη διπλή
χειροβαλλίστρα.

«Κοάσματα βατράχων,» επαναλαμβάνει η Ειρήνη Ηρμάντια. «Ακού-
στε τα και θα ρίξουν την πόλη σας στα χέρια τρομοκρατών και αναρχι-
κών!»

Έχουμε ορθωθεί όλοι γύρω από το τραπέζι – και εμείς και οι Έχοντες.

«Τι σημαίνει αυτό;» φωνάζει ο Γρηγόριος Οσνάρθιος. «Ποιος σας κά-
λεσε; Ποιος σας άφησε να μπειτε;»

«Ούτε το ένα έχει σημασία ούτε το άλλο.»

«Κάποιος από εσάς, κύριε Οσνάρθιε, δεν είναι και τόσο... εχέμυθος, μου φαίνεται,» λέει ο Γεράσιμος, με την πλαδαρή όψη του σκοτεινιασμένη και άγρια. Μπορεί να είναι χοντρός σαν τον Κύριό μας αλλά έχω ακούσει πως δεν θέλεις να βρεθείς μπροστά του όταν είναι οργισμένος.

Η Ναταλία κι ο Σαράντης έχουν ήδη τραβήξει τα πιστόλια τους, παρατηρώ· και έχω κι εγώ βάλει το χέρι μου στο δικό μου πιστόλι, το οποίο είναι κρυμμένο μες στα ρούχα μου. Ηχοβόλο και ενεργοβόλο – διπλής λειτουργίας. Γυρίζω τώρα τον διακόπτη στη λειτουργία ηχοβόλου, με τον αντίχειρα.

«Έχεμυθος;» γελά η Ειρήνη Ηρμάντια. «Τι ξέρουν τα βατράχια από εχεμύθεια;»

«Πολύ περισσότερα απ'ό,τι εσύ, να είσαι σίγουρη,» αποκρίνεται ο Γεράσιμος. «Εμείς, κύριοι,» λέει στους Έχοντες, «κρατάμε τον λόγο μας, και πάντοτε τηρούμε τις συμφωνίες μας!» Σαν να επιπλήττει άτακτα παιδιά.

«Οι τρομοκράτες της Έχιδνας θα μας αφανίσουν όλους!» φωνάζει ο Βικέντιος Νιρρόνιος, χτυπώντας ξαφνικά τη γροθιά του πάνω στο τραπέζι. «Πρέπει να συνεργαστούμε αν είναι να τους νικήσουμε. Οι Ηρμάντιοι μπορούν να μας βοηθήσουν.»

«Εσύ είσαι, λοιπόν, ο προδότης;» του λέει ο Σαράντης, αγριοκοιτάζοντάς τον, και μου μοιάζει στα πρόθυρα να τον σημαδέψει με το πιστόλι του.

«Δεν υπάρχουν προδότες εδώ,» παρεμβαίνει η Ειρήνη του Πολέμου βαδίζοντας μες στην αίθουσα λες και της ανήκει, ενώ οι μαχητές της στέκονται πίσω της, παρατηρητικοί σαν πολεμικά φίδια. «Εκτός από τα βατράχια που θέλουν, επάνω στον... ζήλο τους, να καταδικάσουν την πόλη.»

«Για τι ακριβώς μάς κατηγορείς;» λέει ο Γεράσιμος, με την πλαδαρή όψη του ακόμα σκοτεινιασμένη και άγρια. Πιο σκοτεινιασμένη και πιο άγρια.

«Για παραπλανητικές συμβουλές, το λιγότερο,» αποκρίνεται η Ειρήνη Ηρμάντια. «Τους προτείνετε να μην επιτρέψουν στον στρατό μας να μπει στην πόλη. Σε μια τέτοια περίπτωση, τι σκοπεύετε να κάνετε για

να νικηθούν οι αναρχικοί και οι τρομοκράτες που σύντομα, όπως φαίνεται, θα κρατάνε τη Σαλντέρια στα χέρια τους;»

«Θα διαλυθούν,» λέει ο Γεράσιμος. «Δεν μπορούν να διοικήσουν.»

Η Ειρήνη γελά. «Αυτή είναι η στρατηγική σας; Ένα έχω να πω: Εμένα, τουλάχιστον, με τρομάζει. Δε θα ήθελα να ήμουν εδώ όταν οι στασιαστές έχουν πάρει τον έλεγχο της πόλης. Κι εκείνο που θα κάνω είναι να έχω φύγει από νωρίς μαζί με τους μαχητές μου.»

«Θα μας εγκαταλείψετε;» ρώτα η Αρτεμία Σολονότρη, μία από τους Έχοντες που ως τώρα ήταν σιωπηλή. Η φωνή της ακούγεται σχεδόν τσυριχτή.

«Δε θα μείνουμε εδώ να πεθάνουμε μαζί σας· αυτό είναι το βέβαιο. Όταν η εξουσία σας έχει καταστραφεί, ίσως να επιστρέψουμε για να διαλύσουμε τους αναρχικούς και τους τρομοκράτες και να καταλάβουμε την πόλη. Δε θα θέλαμε να τους έχουμε στα νώτα μας ενώ αντιμετωπίζουμε την απειλή της Μελκάρνια και τους συκοφάντες της δήθεν ‘επίσημης’ θρησκείας της Έχιδνας.»

«Τους εκβιάζετε εν ολίγοις,» λέω. «Ή αφήνουν τον στρατό σας να μπει στην πόλη, ή τους εγκαταλείπετε στα δόντια των Τέκνων του Φαρμακερού Κύκλου.»

«Τι άλλη επιλογή έχουμε, βατράχι;»

«Ο στρατός σας μπορεί να έρθει,» δηλώνει ο Βικέντιος Νιρρόνιος. «Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα μ’αυτό. Μέχρι στιγμής, η συνεργασία μας μαζί σας μόνο καλό έχει φέρει στην πόλη—»

«Καλό;» τον διακόπτει ο Γεράσιμος. «Δεν ξέρουμε καν αν η επανάσταση θα είχε ξεκινήσει, κύριε, χωρίς την παρουσία των Ηρμάντιων εδώ—»

Η Ειρήνη του Πολέμου γελά ξανά. «Πραγματικά, βατράχι, τις πιστεύεις αυτές τις ανοησίες που ξεστομίζεις; Νομίζεις ότι εμείς παρακινήσαμε τους τρομοκράτες να επιτεθούν; Το είχαν ήδη σχεδιασμένο, φυσικά!» Τραβά από τη ζώνη της εκείνο το όπλο που αποτελεί συνδυασμό διπλής χειροβαλλίστρας και πιστολιού. «Ήρθε η ώρα να κλείσουμε τα στόματα βατράχων που βγάζουν βρόμικα κοάσματα!» Οι πέντε μαχητές της αμέσως ξεθηκαρώνουν τα ξίφη τους.

Υψώνουμε τα πιστόλια μας και τους σημαδεύουμε.

«Όχι!» φωνάζει ο Γρηγόριος Οσνάρθιος. «Όχι αιματοχυσία μες στο Μέγαρο! Όχι!»

Και η Ειρήνη μάς σημαδεύει. «Δε θα χύσουμε το αίμα βατράχων. Απλώς θα τους... περιορίσουμε—»

«Οι πιστοί του Μεγάλου Λοκράθου δεν θα γίνουν αιχμάλωτοί σας!» προειδοποιεί ο Γεράσιμος, που, ναι, τώρα κι αυτός έχει πιστόλι στο χέρι του. «Θα πεθάνουμε προτού γίνουμε αιχμάλωτοί σας, οχιά του Αρχέγονου Όφεως!» Και είμαι σίγουρος πως το εννοεί, ο καταραμένος. Αρχίζω ν'αναρωτιέμαι πώς να φύγω από εδώ με τον πιο γρήγορο και ασφαλή τρόπο.

Δε μου μοιάζει εφικτό...

«Κατεβάστε τα όπλα σας,» μας ζητά η Ελένη Φαυράντη. «Θα συζητήσουμε. Θα συζητήσουμε.

»Και δεν σας επιτρέπουμε,» λέει στην Ειρήνη Ηρμάντια, «να αιχμαλωτίσετε κανέναν μέσα στο Πολιτικό Μέγαρο της Σαλντέρια. Η πόλη δεν σας ανήκει!»

«Αν συνεχίσετε ν'ακούτε τις συμβουλές βατράχων, σε λίγο θ'ανήκει σε αναρχικούς, πάντως...»

«Δεν είπαμε ότι συμφωνούμε με ό,τι πρότεινε ο Σεβασμιότατος. Αλλά εξακολουθούμε να θεωρούμε τους πιστούς του Λοκράθου καλούς συμμάχους μας.»

Κοίτα να δεις· ίσως, τελικά, η κατάσταση να μην εξελιχτεί σε συμπλοκή...

Η κεντρική είσοδος της αίθουσας ανοίγει, ξαφνικά, και φρουροί μπαίνουν. Άνθρωποι των Εχόντων. Με όπλα στα χέρια. «Ακίνητοι!» φωνάζει ένας αρχηγός τους. «Ακίνητοι όλοι! Κατεβάστε τα όπλα σας!» Κάποιος από τους Έχοντες πρέπει να τους ειδοποίησε με το πάτημα κάποιου κρυφού κουμπιού – κάτω απ'το τραπέζι πιθανώς – ή μέσω τηλεπικοινωνιακού πομπού.

Τα μάτια της Ειρήνης στενεύουν.

Ο Βικέντιος λέει στους φρουρούς: «Κανέναν δεν είναι εχθρός μας εδώ. Απλώς... μια παρεξήγηση...»

Οι Ηρμάντιοι κατεβάζουν τα όπλα τους, και τα κατεβάζουμε κι εμείς για να δείξουμε καλή θέληση. Τα κατεβάζουν, τέλος, και οι φρουροί του Μεγάρου.

«Οι πιστοί του Λοκράθου θα φύγουν ασφαλείς από εδώ,» λέει η Ελένη Φαυράντη.

«Και ούτε κανείς θα τους πειράξει στον δρόμο,» προσθέτει ο Κυριάκος Χορδάνιος, ο τελευταίος από τους Έχοντες που ήταν ως τώρα σιωπηλός. «Τους θεωρούμε συμμάχους μας.»

«Αν τέτοιοι είναι οι σύμμαχοί σας, τότε δεν είναι κανείς να εκπλήσσεται που, στη Σαλντέρια, η κατάσταση έχει φτάσει εδώ που έφτασε,» λέει η Ειρήνη Ηρμάντια. Το όπλο της το κρατά κατεβασμένο· δεν το έχει ξανακρεμάσει από τη ζώνη της. «Χρειάζεστε πραγματικούς συμμάχους, με πραγματική δύναμη, για να νικήσετε αυτή την απειλή. Με βατράχια δεν μπορείς να πολεμήσεις δράκους της Έχιδνας.

»Αποφασίστε: Θα δεχτείτε τον στρατό μας μέσα στη Σαλντέρια, ή όχι; Δεν έχετε χρόνο για να το σκεφτείτε άλλο. Αν η απόφασή σας είναι αρνητική θα πρέπει να φύγω από την Ωραία Πύλη.»

Οι Έχοντες αλληλοκοιτάζονται για μερικές στιγμές.

Ο Γεράσιμος λέει: «Θα ήταν λάθος να τους επιτρέψετε να μπουν στην πόλη. Θα πάρουν τον έλεγχο!»

Ο Νικόλαος Φορνοκάσης ρωτά την Ειρήνη: «Είναι αλήθεια, ή δεν είναι; Θα συνεχίσουμε να έχουμε εμείς την εξουσία εδώ;» Στο χέρι του βαστά αναμμένο ένα καινούργιο τσιγάρο. Και κανείς μας δεν έχει καθίσει ακόμα· εξακολουθούμε άπαντες να στεκόμαστε γύρω απ'το στρογγυλό τραπέζι.

«Λέτε να σας απαντήσει ειλικρινά, κύριε;» παρεμβαίνει ο Γεράσιμος.

Η Ειρήνη του Πολέμου αγνοεί τον Ιεράρχη μας σαν να μη μίλησε. Λέει στους Έχοντες: «Οι Ηρμάντιοι ήταν ειλικρινείς ως τώρα μαζί σας, και θα συνεχίσουν να είναι. Κανείς σας δεν θα χάσει τίποτα από όσα έχει εδώ, στη Σαλντέρια. Ωστόσο, θα πρέπει να δεχτείτε έναν Ηρμάντιο επικυρίαρχο στην πόλη. Η εξουσία σας θα εξακολουθηθεί να υφίσταται αλλά μόνο με τη δική μας υποστήριξη.»

«Σας το είπα,» λέει ο Γεράσιμος: «θέλουν να σας καταστήσουν ελεγχόμενους.»

«Δεν είναι δυνατόν να περιμένετε ότι οι Ηρμάντιοι θα προσφέρουν τη βοήθειά τους χωρίς κανένα αντάλλαγμα!»

«Κι αυτό είναι το νόμισμα που πρέπει να πληρώσουμε;» λέει ο Γρηγόριος Οσνάρθιος. «Να δεχτούμε την επικυριαρχία σας στην πόλη μας;»

«Ή μπορείτε, εναλλακτικά, να δώσετε την πλήρη εξουσία της πόλης σε αναρχικούς και τρομοκράτες...» αποκρίνεται η Ειρήνη Ηρμάντια, παρουσιάζοντας μια επιλογή που δεν είναι επιλογή. Δεν είναι, τελικά, μόνο καλή στρατιωτικός (όπως είχα ακούσει) αλλά και επιδέξια πολιτικός. Δε φαίνεται να νομίζει ότι οι Έχοντες θα αρνηθούν.

Και οι καταραμένοι, όντως, δεν αρνούνται. Δέχονται τον στρατό των Ηρμάντιων μες στην πόλη τους, και την επικυριαρχία των Ηρμάντιων πάνω απ'τα κεφάλια τους. Παρά τις προειδοποιήσεις του Ιεράρχη μας.

«Θα πρότεινα, επίσης, αυτά τα βατράχια να φυλακιστούν,» λέει η Ειρήνη του Πολέμου. «Μπορεί να προκαλέσουν προβλήματα.»

«Οι πιστοί του Λοκράθου είναι σύμμαχοί μας, όπως είπαμε,» δηλώνει η Ελένη Φαυράντη. «Κανείς δεν θα τους πειράξει καθώς θα φεύγουν από εδώ.» Και προς εμάς: «Καλύτερα τώρα να πηγαίνετε. Όσο έχετε ακόμα καιρό.»

Δεν έχει άδικο, κι ακόμα κι ο Ιεράρχης μας το καταλαβαίνει. Με σκοτεινή όψη, ο Γεράσιμος μάς γνώφει. «Ας πηγαίνουμε.»

Εγκαταλείποντας το τραπέζι, γυρίζοντας την πλάτη μας στους Έχοντες, περνώντας ανάμεσα από τους φρουρούς, βαδίζουμε προς την κεντρική πόρτα της αίθουσας.

«Θα τα ξαναπούμε, βατράχια!» υπόσχεται πίσω μας η Ειρήνη του Πολέμου.

Ο Λοκράθος και η Έχιδνα δεν κοιμούνται στην ίδια ακτή...

Τα νέα έφτασαν στ'αφτιά του Πολιτοβασιλέα, Γεώργιου Μοριλκόνη, μέσα στην ίδια νύχτα, καθώς οι τρεις μαχητές του που είχαν ξεφύγει από τους μισθοφόρους του Άρχοντα της Σιρνάδιας πήγαν ολοταχώς, καβάλα στ'άλογά τους, στην Αρενάλδη, και από εκεί στάλθηκε αμέσως ελικόπτερο προς Οσκάληνη.

Η Αταρδία είχε καταληφθεί από τις δυνάμεις του Ευθύμιου Αλτόσσιου.

«Το κάθαρμα...» μουρμούρισε οργισμένα ο Πολιτοβασιλέας. «Το γαμημένο κάθαρμα της μάνας του Λοκράθου!» γρύλισε. Αλλά δεν έχασε την ψυχραιμία του. Κάλεσε τους στρατιωτικούς του και την αδελφή του, την Πριγκίπισσα Ελευθερία Μοριλκόνη, σε έκτακτο πολεμικό συμβούλιο.

«Δεν φανταστήκαμε ότι τα πλοία τους μπορεί να κατευθύνονταν νότια για να χτυπήσουν την Αταρδία,» είπε η Ελευθερία, «γι'αυτό κιόλας δεν τα καταδιώξαμε. Νομίζαμε ότι απλά... υποχωρούσαν πλέον.» Αν και είχαν προκαλέσει τόσες ζημιές στον στόλο του Πολιτοβασιλέα που το λογικό, ίσως, θα ήταν ο στόλος του Πολιτοβασιλέα να υποχωρήσει. Ίσως. Γιατί, φανερά, υπεραριθμούσε. Οι μισθοφόροι του Αλτόσσιου μπορεί να βύθιζαν πλοία και ακόμα και υποβρύχια, αλλά πόσα θα βύθιζαν προτού τα δικά τους σκάφη καταστραφούν; σκεφτόταν η Ελευθερία. Ωστόσο, το είχε θεωρήσει πιο συνετό να μην τους καταδιώξει, επειδή δεν έκρινε τότε ότι υπήρχε λόγος.

Τελικά, όμως, υπήρχε λόγος.

Είχαν στόχο την Αταρδία εξαρχής, και κανείς τους δεν το είχε υποψιαστεί.

Ορισμένοι στρατιωτικοί του Πολιτοβασιλέα άρχισαν να λένε πως η επίθεση στα πλοία που φρουρούσαν τον Κόλπο ίσως να μην ήταν παρά ένας αντιπερισπασμός. Άλλοι πάλι διαφωνούσαν: Αν δεν είχαν επιτεθεί στα πλοία μας, έλεγαν, πώς θα περνούσε από τον Κόλπο η αρμάδα από

Σιρνάδια για να φτάσει στην Αταρδία; Οι μισθοφόροι τής άνοιξαν τον δρόμο και τη συνόδεψαν ώς εκεί. Δεν ήταν μόνο ένας απλός αντιπερισπασμός.

«Η κατάληψη της Αταρδίας, πάντως, δεν είναι καμιά μεγάλη νίκη για τον Αλτόσσιο,» είπε ένας από τους στρατιωτικούς. «Η Αταρδία δεν έχει να προσφέρει πολλά από άποψη εμπορίου—»

Το γαλανό βλέμμα του Πολιτοβασιλέα τον κάρφωσε σαν μαχαιριά. «Καμιά πόλη της Συμπολιτείας δεν είναι ασήμαντη, Λοχαγέ! Και όλες βασίζονται σ'εμάς για την προστασία τους. Ήδη έχουμε αποτύχει να προφυλάξουμε τη Σιρνάδια και τις περιοχές γύρω της από τα νύχια αυτού του προδότη. Δε θα αποτύχουμε να προφυλάξουμε και την Αταρδία! Αλλιώς, ολάκερη η Συμπολιτεία των Ποταμών θα πέσει κομματίκομματι στα χέρια του Αλτόσσίου.»

Η αλήθεια, βέβαια, ήταν πως οι περισσότεροι κάτοικοι της Σιρνάδιας, ετούτες τις ημέρες, δεν θεωρούσαν ότι ο Πολιτοβασιλέας είχε αποτύχει να τους προστατέψει. Θεωρούσαν ότι είχε έρθει καιρός για αλλαγή, ότι η πόλη τους ήταν καλύτερη από την Οσκάλη και ο Άρχοντάς τους καλύτερος από τον τωρινό Πολιτοβασιλέα. Ναι, οι περισσότεροι αγαπούσαν τον Ευθύμιο Αλτόσσιο, διαφορετικά εκείνος δεν θα μπορούσε ποτέ να είχε κινηθεί εναντίον του Πολιτοβασιλέα. Αλλά αυτά δεν τα μετέφεραν στον Γεώργιο Μοριλκόνη οι κατάσκοποί του· κι ακόμα κι αν του τα είχαν μεταφέρει, εκείνος θα αρνιόταν να τα παραδεχτεί. Θεωρούσε τον Αλτόσσιο προδότη, σφετεριστή, τύραννο.

Το πολεμικό συμβούλιο του Πολιτοβασιλέα με τους στρατιωτικούς του και την Πριγκίπισσα Ελευθερία Μοριλκόνη κράτησε μέχρι την αυγή, μέχρι το ξεμύτισμα του Πρώτου Ήλιου μέσα από τα νερά του Μεγάλου Κόλπου.

Εν τω μεταξύ, στην Αταρδία, οι περισσότεροι μισθοφόροι του Άρχοντα της Σιρνάδιας ξεκουράζονταν ενώ κάποιοι ανάμεσά τους φρουρούσαν στις πύλες, στα τείχη, στο λιμάνι, στους δρόμους. Ο Στρατηγός Δημήτριος Ακράθνης δεν πίστευε ότι απόψε είχαν να φοβηθούν τίποτα, όμως δεν μπορούσε και να το ρισκάρει. Έπρεπε να βρίσκονται σε επιφυλακή, διαρκώς· γιατί ήταν ίσως θέμα ωρών προτού ο Πολιτοβασιλέας βάλει σε εφαρμογή κάποιο σχέδιο για να ανακαταλάβει την Αταρδία.

Πράγμα που σήμαινε ότι δεν είχαν χρόνο για χάσιμο.

Ο ίδιος ο Δημήτριος Ακράθνης κοιμήθηκε ελάχιστα πλάι στην Ευτυχία'λι, μέσα στον Πλούσιο Μαχητή, και με το ξημέρωμα σηκώθηκε αφήνοντας την να κοιμάται και κάλεσε τους αξιωματικούς του και τους αρχηγούς των μισθοφόρων σε έκτακτη συνάντηση μέσα στη γέφυρα του μεγάλου πλοίου. Έτσι, τώρα, καθώς οι πρώτες ακτίνες φωτός του Πρώτου Ήλιου έπεφταν στην Αταρδία, και στο βάθος του νότιου ορίζοντα διακρίνονταν κάποια σημάδια πιθανής καταιγίδας, ο Οφιομαχητής, ο Πέτρος ο Φλογερός, ο Λουκάς των Κακών Εκδικητών, η Άκαρδη Γιολάντα των Μορφωμένων, και άλλοι μισθοφόροι βρίσκονταν στο εσωτερικό του Πλούσιου Μαχητή, συγκεντρωμένοι αντίκρυ στον Στρατηγό της Σιρνάδας.

«Σήμερα,» τους είπε ο Δημήτριος Ακράθνης, «θα πάρουμε τις φυλακές της Αταρδίας. Σήμερα. Αν καθυστερήσουμε, ο Πολιτοβασιλέας θα μας χτυπήσει άσχημα.»

«Δε θα μας χτυπήσει άσχημα ούτως ή άλλως;» είπε ο Λουκάς των Κακών Εκδικητών. «Δεν πληρωθήκαμε για να υπερασπιστούμε πόλη υπό πολιορκία, Στρατηγέ...»

«Επειδή ελπίζουμε αυτό να μη χρειαστεί, κύριε,» αποκρίθηκε ο Δημήτριος. «Οι κρατούμενοι των φυλακών θα υπερασπιστούν την πόλη αν υπάρξει ανάγκη.»

«Σκοπεύεις να ελευθερώσεις τους φυλακισμένους;» έκανε, ξαφνιασμένη, η Άκαρδη Γιολάντα. «Οι χειρότεροι μαχαιροβγάλτες του Λοκράθου είναι κει μέσα, μα την Έχιδνα!»

«Αρκετά ικανοί, λοιπόν, για να πολεμήσουν για εμάς, δεν νομίζεις; Ο Άρχοντας Αλτόσσιος, τουλάχιστον, το νομίζει.»

«Να πεις στον Άρχοντα Αλτόσσιο ότι η Αταρδία θα γίνει πειρατικό λιμάνι άμα αυτοί ξαμοληθούν εδώ πέρα και τη δουν αφεντικά του μέρους!»

«Για την ώρα, δεν μας απασχολεί ιδιαίτερα αυτό. Αργότερα... θα δούμε. Τώρα εκείνο που προέχει είναι να νικήσουμε τον Πολιτοβασιλέα. Επομένως, θέλω σήμερα – οπωσδήποτε σήμερα – να κατακτήσουμε τις φυλακές.»

«Δεν μπορεί να γίνει,» του είπε ο Καταραμένος Αργύριος, ο αρχηγός των Μακροθάντων που φημίζονταν για τους τοξότες τους. «Οι

φυλακές της Αταρδίας είναι πανίσχυρο οχυρό. Έχει τη δυνατότητα να κρατήσει υπό πολιορκία για μήνες χωρίς καμιά εξωτερική υποστήριξη. Έχει αποθήκες, έχει δικό του υδρευτικό σύστημα. Τραβάνε νερό από κάτω απ'την ηπειρόνησο, αν οι φήμες αληθεύουν, και το αφαλατώνουν.»

«Έχεις δίκιο,» αποκρίθηκε ο Δημήτριος Ακράθνης. «Κανονικά, δεν θα μπορούσαμε να καταλάβουμε τις φυλακές σήμερα. Αλλά έχουμε τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο μαζί μας.» Το βλέμμα του στράφηκε στον Οφιομαχητή.

Ο οποίος είπε: «Νομίζεις ότι μπορώ να γκρεμίσω τους τοίχους των φυλακών με τα χέρια μου;»

«Σου εξήγησα χτες βράδυ τι θέλω να κάνεις, δεν σου εξήγησα;»

«Για να σπάσω τις πύλες θα πρέπει να τις πλησιάσω πρώτα· και δεν θα μ'αφήσουν να τις πλησιάσω, είτε ξέρουν για εμένα είτε όχι. Αλλά, ακόμα κι αν μ'αφήσουν, πάλι δεν πρόκειται να προλάβω να τις σπάσω: μόλις δουν ότι τις σπρώχνω θα με γεμίσουν βέλη. Και δεν είμαι αθάνατος, Στρατηγέ· απλώς πιο δυνατός από τους περισσότερους μαχητές σου.»

«Πιο δυνατός από τους περισσότερους μαχητές μου;» γέλασε κοφτά ο Δημήτριος. «Είσαι ο ίδιος ο γιος του Αστερίωνα, μα την Έχιδνα! Και είναι σωστό αυτό που λες: θα σε σκοτώσουν αν πλησιάσεις έτσι, χωρίς υποστήριξη. Αλλά δεν θα πλησιάσεις έτσι· θα έχεις υποστήριξη. Θα χτυπάμε συνεχόμενα τους φρουρούς των φυλακών—»

«Δε μπορείς να τους χτυπήσεις, Στρατηγέ,» τον διέκοψε ο Καταραμένος Αργύριος. «Δε μάχονται πάνω σε επάλξεις. Μάχονται μέσα από πολεμίστρες: τρύπες στα τείχη. Αδύνατον να τους σημαδέψεις. Η πιθανότητα είναι μία στα είκοσι να περάσει βέλος αποκεί μέσα.»

«Ποιος είπε ότι θα τους χτυπήσουμε με βέλη, κύριε; Με ηχητικές ριπές θα τους χτυπήσουμε. Αυτές περνάνε μέσα από τα ανοίγματα. Ακόμα κι από τα μικρά ανοίγματα.»

«Αποδυναμωμένες όμως,» τόνισε ο Πέτρος ο Φλογερός.

«Αυτή τη στιγμή, είναι το καλύτερο όπλο που έχουμε,» είπε ο Δημήτριος Ακράθνης. «Και, επίσης, η Ευτυχία'λι θα εξαπολύσει τον δαίμονά της εναντίον των εχθρών μας, αν καταφέρει να φτάσει αρκετά κοντά. Εκτός αυτών, ο Κάλνεντουρ θα είναι ντυμένος με βαριά πανοπλία και

θα τον συνοδεύει ένας κινούμενος, τροχοφόρος προφυλακτήρας από ατσάλι τον οποίο θα σπρώχνουν τέσσερις άλλοι μαχητές.»

«Ο προφυλακτήρας,» προειδοποίησε ο Καταραμένος Αργύριος, «προστατεύει από βέλη, σφαίρες, ενεργειακές ριπές, και ηχητικές ριπές. Όχι από όπλα εσωτερικών δονήσεων, αν έχουν τέτοια. Το ατσάλι της στέγης του προφυλακτήρα δεν είναι αρκετού πάχους για να μπλοκάρει όπλα εσωτερικών δονήσεων.»

«Τα όπλα εσωτερικών δονήσεων είναι σπάνια,» του είπε μία από τους αξιωματικούς του Στρατηγού της Σιρνάδιας. «Δε νομίζω ότι οι φρουροί των φυλακών έχουν τέτοια στην κατοχή τους, ή, ακόμα κι αν έχουν, ότι θα είναι έτοιμα για άμεση χρήση.»

«Αν τώρα δεν είναι έτοιμα για άμεση χρήση, πότε θα είναι;»

«Δε θα το σκεφτούν να χτυπήσουν πρώτα με όπλα εσωτερικών δονήσεων,» είπε ο Δημήτριος. «Αποκλείεται. Δε θα ξέρουν με τι έχουν να κάνουν. Και μόλις το ανακαλύψουν θα είναι πλέον πολύ αργά. Ο Κάλνεντουρ θα έχει γκρεμίσει την πύλη, θα έχουμε ορμήσει μαζικά, και θα έχουμε εισβάλει.»

«Το εσωτερικό των φυλακών δεν είναι αφύλαχτο, αν οι φήμες αληθεύουν,» προειδοποίησε η Άκαρδη Γιολάντα.

«Σίγουρα θα χρειαστεί να δώσουμε σκληρή μάχη. Αλλά θα είμαστε μέσα, και θα νικήσουμε.

»Θα πληρωθείτε όλοι σας επιπλέον γι'αυτή την υπόθεση,» πρόσθεσε. «Θα πληρωθείτε καλά.»

Και τελικά το συμφώνησαν: θα επιτίθονταν στις φυλακές της Αταρδίας σύμφωνα με το σχέδιο του Δημήτριου Ακράθνη. Θα επιτίθονταν τώρα, το πρωί. Αν και η νύχτα πιθανώς να τους εξυπηρετούσε σε μια τέτοια επιχείρηση, δεν μπορούσαν να περιμένουν. «Ός το βράδυ ο Πολιτοβασιλέας μπορεί νάχει στείλει ολόκληρο στράτευμα εδώ. Από την Αρενάλδη, ή από τη Βορλίνη, αν όχι απ'την ίδια την Οσκάλη,» είπε ο Δημήτριος.

Έτσι, η επίθεσή τους ξεκίνησε. Αλλά όχι προτού ζητήσουν από τον Αρχιφύλακα των φυλακών να τις ανοίξει και να παραδοθεί. Ο Στρατηγός της Σιρνάδιας τού το φώναξε μέσω ενεργειακού τηλεβόα, από ασφαλή απόσταση από τα τείχη των φυλακών. Καμιά απάντηση δεν έλαβε, οπότε σύντομα έδωσε το σύνθημα να αρχίσει η πολιορκία.

Χτύπησαν τα χοντρά τείχη με ηχητικές ριπές από τουφέκια και κανόνια που είχαν φέρει από τα πλοία· τα χτύπησαν επίσης με πυροβόλα, μικρά και μεγάλα, υπολογίζονταν ότι, ακόμα και με τη δεδομένη δυσλειτουργία αυτών των όπλων που συνέβαινε στην Υπερυδάτια, οι συνολικές ριπές που θα έπεφταν θα ήταν αρκετές για να προκαλέσουν πρόβλημα στους φρουρούς των φυλακών. Βέλη δεν χρησιμοποίησαν γιατί, όπως είχε τονίσει ο Καταραμένος Αργύριος, φαινόταν ότι θα ήταν άχρηστα. Κανείς δεν στεκόταν στις επάλλξεις των φυλακών. Δεν υπήρχαν επάλλξεις· μόνο πολεμίστρες, κάθετες τρύπες στα χοντρά τείχη.

Καθώς ο καταιγισμός έπληττε τις φυλακές της Αταρδίας, ο προφυλακτήρας με τους τέσσερις μεταλλικούς τροχούς κινήθηκε προς την κεντρική πύλη τους, διασχίζοντας τον δρόμο που οδηγούσε εκεί. Τέσσερις γεροδεμένοι μαχητές έσπρωχναν τον προφυλακτήρα, κρυμμένοι από κάτω του, τρέχοντας· και ο Οφιομαχητής έτρεχε ανάμεσά τους, ντυμένος με βαριά πανοπλία την οποία σήκωνε σαν να ήταν ελαφρά ρούχα.

Οι υπερασπιστές των φυλακών προσπάθησαν αμέσως να τους χτυπήσουν, καταλαβαίνοντας ότι κάτι κακό σίγουρα ερχόταν προς το μέρος τους, αν και μην ξέροντας τι ακριβώς (υπέθεταν ότι ίσως κάποιος ενεργειακός κριός να κρυβόταν κάτω από τον προφυλακτήρα παρότι φαινόταν μικρός για να καλύπτει τέτοιο όπλο). Αν και πιεσμένοι πολύ από τον καταιγισμό των ριπών που έπεφταν εναντίον τους – ιδιαίτερα των ηχητικών ριπών που γλιστρούσαν μέσα από τις κάθετες πολεμίστρες σαν φίδια που τρυπάνε το κρανίο – εξαπέλυσαν αρκετές δικές τους ριπές κατά του προφυλακτήρα που πλησίαζε γρήγορα σηκώνοντας ολόκληρο σωματά με τους μεγάλους μεταλλικούς τροχούς του επάνω στο πλακόστρωτο. Βέλη τον χτύπησαν, ακόμα και κάποιες σφαίρες, χωρίς να τον διαπεράσουν. Ηχητικές ριπές σπάθισαν, αόρατες, το ατσάλι του αλλά δεν πέρασαν πίσω από αυτό, κάνοντάς το να δονηθεί έντονα και να τραγουδήσει. Οι δύο γιγαντοβαλλίστρες που βρίσκονταν στις οροφές των φυλακών από ετούτη τη μεριά είχαν ήδη στραφεί προς τον δρόμο που οδηγούσε στην πύλη, και εξαπέλυσαν τα μεγάλα μεταλλικά βέλη τους. Αλλά ο στόχος κυλούσε γρήγορα, και τα βλήματα αστόχησαν· καρφώθηκαν στο πλακόστρωτο κι έμειναν εκεί, γυαλίζοντας στο φως των ήλιων.

Ύστερα, ο προφυλακτήρας έφτασε στην πύλη, και ο Οφιομαχητής όρμησε κατευθείαν επάνω της, κοπανώντας την με τον ώμο του σαν πολιορκητικός κριός. Ο κρότος που αντήχησε μες στις φυλακές έκανε τους υπερασπιστές τους να νομίσουν ότι, όντως, πολιορκητικός κριός τούς χτυπούσε. Αυτοί που βρίσκονταν κοντά στην πύλη την είδαν να τραντάζεται ολάκερη, κι ετοιμάστηκαν να πολεμήσουν.

Ο Γεώργιος ξαναχτύπησε τη μεγάλη μεταλλική θύρα με τον ώμο του, κι αυτή τραντάχτηκε γι'ακόμα μια φορά, οι μεντεσέδες της διαμαρτυρήθηκαν. Ο Οφιομαχητής δεν έκανε πίσω τώρα· συνέχισε να την πιέζει, να τη σπρώχνει, τρίζοντας τα δόντια, γρυλίζοντας μέσα από το κλειστό κράνος του, νιώθοντας την οργή της Έχιδνας να φορτίζει το σώμα του, νιώθοντας να θέλει να φονεύσει όλη την Υπερυδάτια!

Μέταλλα έτριζαν, πέτρες μούγκριζαν...

Η πελώρια πύλη λύγιζε μπροστά στην υπερφυσική δύναμη του Φιλημένου της Έχιδνας...

Βέλη και σφαίρες βροντούσαν πάνω στο ατσάλι του κινητού προφυλακτήρα· έπεφταν σαν χαλάζι παρά τον καταιγισμό που έβαλλε τους υπερασπιστές των φυλακών. Ηχητικές ριπές έκαναν τον προφυλακτήρα να δονείται και να τραγουδά. Αλλά οι γιγαντοβαλλίστρες δεν μπορούσαν να τον σημαδέψουν τώρα που ήταν τόσο κοντά στα τείχη.

Η πελώρια πύλη λύγιζε...

Οι φρουροί που την έβλεπαν από μέσα δεν μπορούσαν να καταλάβουν τι σκατά την έσπρωχνε. Αυτός σίγουρα δεν ήταν πολιορκητικός κριός. Οι πολιορκητικοί κριοί κοπανούσαν ξανά και ξανά και ξανά ώσπου να ρίξουν το εμπόδιο· δεν το έσπρωχναν.

Μεντεσέδες και πέτρες έσπασαν—

Η πελώρια πύλη έπεσε με μεγάλο κρότο—

—κι ένας άντρας όρμησε από εκεί, μοιάζοντας αυτός να την έχει γκρεμίσει, μόνος τους, σαν δαίμονας του Αστερίωνα. Έτρεχε καταπάνω στους φρουρούς ντυμένος απ'την κορφή ως τα πόδια με ατσάλι· έτρεχε σαν να ήταν γυμνός. Στο ένα του χέρι βαστούσε υψωμένη μια μακριά λεπίδα, στο άλλο μια ασπίδα. Μέσα από το κλειστό κράνος του έβγαине μια τρομερή κραυγή που γέμισε τις καρδιές όλων των φρουρών με υπερφυσικό τρόπο.

Τα τρία βέλη που κατάφεραν, μέσα στην παραζάλη τους, να εξαπολύσουν εναντίον του καρφώθηκαν στην ασπίδα του· και μετά ο Οφιομαχητής ήταν ανάμεσά τους, σπαθίζοντας με το Φιλί της Έχιδνας, κόβοντας κεφάλια, κόβοντας χέρια, ανοίγοντας σώματα από πάνω ως κάτω, λιανίζοντας πανοπλίες και σάρκες και κόκαλα σαν όλα να ήταν χαρτί, τινάζοντας αίματα παντού μέσα στον πέτρινο διάδρομο – μια φαρμακερή θύελλα της Έχιδνας. Μια φρουρός έκανε να υψώσει ενεργειακό πιστόλι για να τον σημαδέψει, κι εκείνος τίναξε το αριστερό του χέρι προς το μέρος της (έχοντας πλέον πετάξει την ασπίδα, διαλύοντάς την πάνω στο κεφάλι ενός φρουρού, σκοτώνοντάς τον) και η Ευθαλία εκτοξεύτηκε από το μεταλλικό γάντι του σαν βέλος της Φαρμακερής Κυράς, καρφώνοντας τα δόντια της στον λαιμό της γυναίκας η οποία έπεσε ουρλιάζοντας.

Οι τέσσερις μαχητές που είχαν οδηγήσει ως εδώ τον προφυλακτήρα όρμησαν πίσω από τον Οφιομαχητή, κραυγάζοντας, πάνοπλοι κι αυτοί. Ανήκαν όλοι στους Επιζώντες: ήταν ο Σπυρίδωνας ο Πέλεκυς, ο Γεννάδιος ο Γίγας, ο Κοφτός Ανδρέας, και ο Ιωάννης (που δεν είχε παρωνύμιο· ήταν απλά «ο γαμημένος ο Ιωάννης» για τους άλλους, μυώδης σαν θηρίο). Τα όπλα τους συνέβαλαν στο μακελειό, χρωματίζοντας κι αυτοί τον διάδρομο κόκκινο με τον δικό τους καλλιτεχνικό τρόπο: ο Σπυρίδωνας όπως πάντα με τον διπλό του πέλεκυ, ο Γίγας με τη σπάθα του, ο Ανδρέας μ'ένα μακρύ δόρυ, ο Ιωάννης μ'ένα σπαθί σε κάθε χέρι.

Και, σύντομα, τους τέσσερις μαχητές που έσπρωχναν τον προφυλακτήρα ακολούθησαν κι άλλοι μαχητές από τον πλακόστρωτο δρόμο που οδηγούσε προς την πύλη. Ήρθαν σαν καταιγίδα, και όχι τρέχοντας ή ιππεύοντας, αλλά μέσα σε οχήματα, για να είναι πιο δύσκολο για τους φρουρούς των φυλακών να τους χτυπήσουν. Φτάνοντας πλάι στον προφυλακτήρα, μπροστά στη σπασμένη πύλη, πετάχτηκαν έξω απ'τα οχήματα και εισέβαλαν.

Ο ίδιος ο Δημήτριος Ακράθνης και η Ευτυχία'λι δεν άργησαν να τους ακολουθήσουν στο εσωτερικό των φυλακών, και τώρα η δεύτερη εξαπέλυσε τον δαίμονα από το διάδημά της, την Παγερή Πνοή των Ακτών· γιατί πιο πριν δεν είχε καταφέρει να πλησιάσει αρκετά τα τείχη ώστε να τον εξαπολύσει εναντίον των φρουρών. Θα ήταν πολύ ριψοκίνδυνο να πάει τόσο κοντά.

Μέσα στους διαδρόμους και στα δωμάτια των φυλακών της Αταρδίας, οι μισθοφόροι του Αλτόσσιου τώρα σκότωναν τους φρουρούς. Τους λιάνιζαν. Αλλά, όπως είχαν ήδη αρκετοί προειδοποιήσει τον Δημήτριο Ακράθνη, το εσωτερικό των φυλακών ήταν φτιαγμένο έτσι ώστε να βοηθά τους υπερασπιστές τους. Υπήρχαν πόρτες και κιγκλιδώματα που έκλειναν αυτόματα, που μπορούσαν ακόμα και να παγιδέψουν τους πολιορκητές. Τώρα, όμως, αυτά ήταν άχρηστα. Όποτε κατέβαιναν για να φράξουν τον δρόμο, ο Οφιομαχητής τα κλοτσούσε και τα έσπρωχνε και τα κατέστρεφε μπροστά στα έκπληκτα μάτια των εχθρών του ενώ εκστατικές κραυγές αντηχούσαν από τα στόματα των συμμάχων του.

Αλλά οι πόρτες και τα κιγκλιδώματα δεν ήταν τα μοναδικά αμυντικά συστήματα του εσωτερικού των φυλακών. Υπήρχαν, επίσης, μέρη παγιδευμένα με κρυφούς εκτοξευτήρες ενέργειας οι οποίοι γέμιζαν ολόκληρους διαδρόμους με ενεργειακά ρεύματα που το σώμα κανενός ανθρώπου (εκτός μόνο, ίσως, του Οφιομαχητή) δεν μπορούσε να αντέξει. Υπήρχαν κρυφές καταπακτές που άνοιγαν απρόσμενα κάτω από τα πόδια των πολιορκητών για να τους ρίξουν σε λάκκους με καρφιά ή οξέα.

Ο Δημήτριος Ακράθνης περίμενε τέτοιες παγίδες, και είχε προστάξει τους μάγους να ερευνούν συνεχώς τους χώρους με τα ξόρκια τους. Δεν ήταν δύσκολο να εντοπίσουν τους εκτοξευτήρες ενέργειας, και η Νικολία'σαρ, των Κακών Εκδικητών, μπορούσε να τους αδρανοποιήσει κιόλας, μπλοκάροντας την ενεργειακή ροή τους, καθώς επίσης κι ο Ευάγγελος'μορ ο Τεχνομάγος. Αλλά τους λάκκους μόνο εκείνη απ'όλους τους μάγους μπορούσε να τους ανιχνεύσει· ήταν η μόνη που ήξερε το Ξόρκι Διαισθήσεως Εδαφικού Βάθους – ένα ξόρκι κυρίως γνωστό σε μάγους του τάγματος των Γαιοδιφών (και κανέναν τέτοιο μάγο δεν είχε τώρα ο Στρατηγός της Σιρνάδιας ανάμεσα στους μαχητές του). Αν δεν το ήξερε η Νικολία'σαρ θα είχαν πέσει πολύ περισσότερες φορές στις παγίδες των φυλακών.

Φτάνοντας σ'ένα από τα μέρη κράτησης, ελευθέρωσαν τους κρατούμενους κι αυτοί ήταν παραπάνω από πρόθυμοι να πάρουν όπλα και να πολεμήσουν μαζί τους, εναντίον των δεσμοφυλάκων που μισούσαν.

Και ο πόλεμος μέσα στους διαδρόμους και τα δωμάτια των φυλακών συνεχιζόταν ανελέητα. Οι φρουροί δεν έδειχναν κανένα σημάδι ότι σκέφτονταν να παραδοθούν. Ο Δημήτριος Ακράθνης αναρωτήθηκε πόσο φανατικοί μπορεί να ήταν, οι καταραμένοι. Τόσο καλά πληρώνονταν; Ή είχαν πειραχτεί τα μυαλά τους εδώ μέσα; Πολεμούσαν σαν μηχανικά αυτόματα βγαλμένα από παραμύθι!

Αν οι μαχητές του Στρατηγού της Σιρνάδιας δεν είχαν τον Κάλνε-ντουρ τον Μαύρο μαζί τους δεν θα είχαν καταφέρει να προχωρήσουν τόσο πολύ. Όλοι όσοι ήξεραν από πόλεμο το καταλάβαιναν αυτό. Οι πύλες και τα κιγκλιδώματα θα τους σταματούσαν. Τώρα, όμως, ο αρχηγός των Επιζώντων απλά τα γκρέμιζε σαν να ήταν από ελαφρύ ξύλο, παρότι ήταν όλα τους από βαριά μέταλλα!

Σε κάποια στιγμή συνάντησαν κάτι που δεν μπορούσαν να κατονομάσουν γιατί οι αισθήσεις τους δεν το αντιλαμβάνονταν πλήρως. Δαίμονας! φώναζαν αρκετοί από αυτούς. Δαίμονας, γαμώτο! Δαίμονας!

Και ήταν, όντως, ο δαίμονας του Νεκτάριου'λι, του μάγου των φυλακών: ο δαίμονας που άκουγε στο όνομα Χρυσός Εφιάλτης. Οι μισθοφόροι του Αλτόσσιου έβλεπαν μόνο μια ανεξήγητη χρυσή αραιά ομίχλη γύρω τους και, μετά, είχαν ξαφνικά φριχτές παραισθήσεις σαν να ονειρεύονταν με τα μάτια ανοιχτά. Χάνονταν μέσα σε ξυπνητούς εφιάλτες. Ούρλιαζαν, περίτρομοι. Έτρεχαν να φύγουν και κουτουλούσαν σε τοίχους και κιγκλιδώματα, σκόνταφταν πάνω σε πτώματα, κουτρουβαλούσαν. Ύψωναν τα όπλα τους και χτυπούσαν τους συντρόφους τους, παράφρονες.

Ύστερα, ο δαίμονας ζύγωσε τον Οφιομαχητή.

Ο Γεώργιος είδε τη χρυσή ομίχλη να συγκεντρώνεται γύρω του, και τον χώρο να αλλοιώνεται φριχτά, τους συμπολεμιστές του να παίρνουν εφιαλτικές όψεις – πρόσωπα εξωφρενικά τραβηγμένα και μέλη κοντά και χοντρά· μέλη εξωφρενικά μακριά και κεφάλια σχεδόν αόρατα σαν κουμπότρυπες· κι ένα βαθύ γέλιο αντηχούσε λες κι ερχόταν μέσα από μεταλλικό σωλήνα, ενώ κάτι ρημαγμένα κάγκελα (τα οποία ο ίδιος ο Γεώργιος είχε ρημάξει) σάλευαν σαν φίδια.

Αλλά δεν ήταν φίδια. Και ο Οφιομαχητής δεν αισθάνθηκε τρομαγμένος. Ούτε καν διασκεδασμένος. Η οργή του τον γέμιζε με φαρμακερή φωτιά. Καταλαβαίνοντας τι συνέβαινε – γιατί ήξερε για δαίμονες και

πνευματικές οντότητες από το αινιγματικό παρελθόν του, και γιατί είχε δει τι πάθαιναν οι συμμαχητές του – κραύγασε εξαγριωμένος κι ανέμισε το Φιλί της Έχιδνας διαγράφοντας ένα ημικύκλιο γύρω του. Και η ιερογραμμένη λεπίδα – κάπως – χτύπησε τον δαίμονα. Την ψυχή του, ίσως. Ο Οφιομαχητής άκουσε ένα σύριγμα να διαπερνά το κεφάλι του, και οι φριχτές παραισθήσεις εξαφανίστηκαν απρόσμενα όπως είχαν εμφανιστεί.

Είδε τη χρυσή ομίχλη να τυλίγει έναν άλλο μαχητή παραδίπλα, και την κυνήγησε, τη σπάθισε πάλι: και ο δαίμονας, όπως και πριν, απομακρύνθηκε. Κι αυτό ο Γεώργιος το επανέλαβε, ξανά και ξανά και ξανά, ώσπου ο δαίμονας τράπηκε σε φυγή και δεν τους πλησίαζε πλέον. Οι συμμαχητές του παρατήρησαν τι έκανε και φώναζαν: Ο Μαύρος, ρε! Ο Μαύρος διώχνει τον δαίμονα αποδώ! Μα την Έχιδνα – ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος σπαθίζει τον δαίμονα! Το λεπίδι του τραυματίζει την ομίχλη! Τραυματίζει τη χρυσή ομίχλη! Κάλνεντουρ ο Μαύρος! Κάλνεντουρ ο Μαύρος! Ο Μαύρος! Ο ΜΑΥΡΟΣ!

Ο Μαύρος τούς οδηγούσε τώρα καθώς ορμούσαν στους φρουρούς των φυλακών, λιανίζοντάς τους μέσα στους τελευταίους θαλάμους και διαδρόμους όπου είχαν συγκεντρωθεί για να αντισταθούν.

Ο Νεκτάριος'λι ήταν εκεί, μαζί με τους φρουρούς· το ίδιο κι ο Αρχιφύλακας των φυλακών, ο οποίος τον ρώτησε: «Τι συμβαίνει με τον δαίμονά σου, μάγε; Στείλ' τον εναντίον τους!»

«Φοβάται, Αρχιφύλακα. Δεν... δεν είμαι σίγουρος ακριβώς γιατί. Αλλά νομίζω πως αυτός ο διάολος με την εξωφρενική δύναμη κάτι τού κάνει.»

«Τι στις λάσπες του Λοκράθου είναι αυτός;» γρύλισε ο Αρχιφύλακας κάτω απ'τα μεγάλα μουστάκια του.

«Δεν ξέρω, Αρχιφύλακα... Δεν...» Ο μάγος ήταν προβληματισμένος.

«Στείλ' τον ξανά! Στείλε ξανά τον δαίμονά σου. Κάνε κάτι!»

Και ο Νεκτάριος'λι, προστάζοντας τον Χρυσό Εφιάλτη, ωθώντας τον με την εκπαιδευμένη θέλησή του, τον έστειλε πάλι εναντίον των πολιορκητών που τίποτα δεν έμοιαζε να μπορεί να σταματήσει. Τίποτα. Εξαιτίας αυτού του απίστευτα δυνατού διαβόλου που οι άλλοι ακουγόταν να φωνάζουν Κάλνεντουρ ο Μαύρος! Κάλνεντουρ ο Μαύρος! σαν

πολεμική κραυγή που αντηχούσε δυσοίωνα μες στους διαδρόμους και τις αίθουσες των φυλακών.

Οι κρατούμενοι, πίσω από τους φρουρούς, είχαν καταλάβει τι συνέβαινε, και χτυπούσαν τα κάγκελα των κελιών τους, και κραύγαζαν. Ο Αρχιφύλακας θα είχε προστάξει να τους ρίξουν αέρια, για να τους αναισθητοποιήσουν, αλλά δεν είχε χρόνο μέσα στον χαλασμό που επικρατούσε.

Ο Χρυσός Εφιάλτης όρμησε τώρα ξανά στους μισθοφόρους του Αλτόσσιου, και δεν συνάντησε τον Οφιομαχητή. Συνάντησε μια άλλη ισχυρή θέληση να τον κοντράρει. Τη θέληση της Ευτυχίας'λι, η οποία είχε αντιληφτεί την πνευματική οντότητα, φυσικά, και έκανε Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως, σταματώντας τις επιθέσεις της και πιέζοντάς την για να την απομακρύνει – με το μυαλό της.

Αναμενόμενα, η θέλησή της συγκρούστηκε με τη θέληση του Νεκτάριου'λι που ήταν άμεσα συνδεδεμένος με τον Χρυσό Εφιάλτη. Οι δυο μάγοι διασταύρωσαν αόρατα ξίφη – ξίφη ψυχής και νόησης – ενώ η αραιά χρυσή ομίχλη έστεκε προς στιγμή ακίνητη στον αέρα, στροβιλιζόμενη ελαφρά, και οι μισθοφόροι του Αλτόσσιου την απέφευγαν περνώντας από γύρω της, μέσα στην αίθουσα όπου μάχονταν με τους φρουρούς των φυλακών.

Ο Οφιομαχητής μόνο ζύγωσε την ομίχλη. Και τη σπάθισε.

Ο δαίμονας τινάχτηκε μακριά, συρίζοντας μες στο μυαλό του.

Τα αόρατα ξίφη των μάγων έπαψαν να είναι διασταυρωμένα. Και η Ευτυχία'λι έστειλε τον δικό της δαίμονα, την Παγερή Πνοή των Ακτών, εναντίον των φρουρών των φυλακών... με αποτέλεσμα να ξανασυναντήσει το νοητικό ξίφος του εχθρού της, καθώς τώρα εκείνος προσπαθούσε να διώξει τον δαίμονά της χρησιμοποιώντας Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως.

Αλλά αυτά τα μαγικά παιχνίδια δεν μπορούσαν ν'αλλάξουν την έκβαση της μάχης· οι φρουροί των φυλακών είχαν, ουσιαστικά, ήδη ηττηθεί. Σύντομα υποχώρησαν από την αίθουσα, τράπηκαν σε φυγή, μη μπορώντας να κάνουν τίποτ' άλλο καθώς δέχονταν την επίθεση των μισθοφόρων που τους οδηγούσε αυτός ο υπερφυσικά δυνατός άντρας. Ακόμα και δυο μαχητές με οργανικές στολές ενδυνάμωσης,

όταν στράφηκαν εναντίον του, ήταν ανίκανοι να τον σταματήσουν. Τους κομμάτιασε, τον έναν μετά τον άλλο.

«Ανοίξτε τα κελιά!» πρόσταξε ο Δημήτριος Ακράθνης, καθώς τώρα έμπαιναν σε χώρο με κρατούμενους ξανά οι οποίοι χτυπούσαν τα κάγκελα και φώναζαν, φώναζαν να τους ελευθερώσουν. Ξέφρενοι. Σε κατάσταση μερικής παραφροσύνης.

Οι μισθοφόροι του Αλτόσσιου χρησιμοποίησαν ενεργειακά όπλα – λεπίδες τυλιγμένες με ενεργειακά ρεύματα – για να χτυπήσουν κλειδαριές και να τις σπάσουν.

Ο Οφιομαχητής δεν είχε ανάγκη από τέτοια τεχνάσματα· απλά έπιανε τα κάγκελα και τραβούσε τις πόρτες, και οι κλειδαριές έσπαγαν, οι μεντεσέδες έφευγαν απ' τις θέσεις τους.

«Τι καριόλης είσαι συ, ρε πούστη, γαμώ τη μάνα του Λοκράθου; Τι έχεις πάρει, ρε γαμιόλη;» τον ρώτησε ένας κρατούμενος καθώς έβγαινε απ' το κελί που ο Οφιομαχητής τού είχε μόλις ανοίξει.

Ο Γεώργιος, μέσα στην οργή του, τον άρπαξε από τη μπροστινή μεριά της μπλούζας του και τον πέταξε πάνω σ' άλλους δύο. Κι οι τρεις τους, καθώς και μερικοί άλλοι γύρω τους, άρχισαν να γελάνε σαν η Σιλοάρνη να τους είχε δείξει τα βυζιά της.

Ο Οφιομαχητής είχε τώρα βγάλει το κράνος του, το είχε κρεμάσει από τη ζώνη του, και οι απελευθερωμένοι κρατούμενοι έβλεπαν την κατάμαυρη όψη του και απορούσαν. Τι ήταν ο τύπος; Εξωδιαστασιακός; Σε ποια διάσταση του σύμπαντος οι άνθρωποι είχαν τέτοια δύναμη;

Οι αποφυλακισμένοι έπαιρναν όπλα που τους έδιναν οι μισθοφόροι του Αλτόσσιου, και πανοπλίες και κράνη και ασπίδες – τα περισσότερα από τα οποία οι μισθοφόροι είχαν πάρει από τους φρουρούς των φυλακών, επειδή οι νεκροί είναι πάντα πολύ γενναιοδωροι.

Οι απελευθερωμένοι κρατούμενοι εξοπλίζονταν.

«Πολεμάτε μαζί μας τώρα!» τους είπε ο Δημήτριος Ακράθνης. «Πολεμάτε για εμάς, εναντίον των τυράννων!»

Οι κρατούμενοι κραύγασαν: *Εναντίον των τυράννων!*

«Ο Άρχοντας Αλτόσσιος της Σιρνάδιας είναι που σας ελευθέρωσε! Σ' αυτόν χρωστάτε την ελευθερία σας! Ο Άρχοντας Αλτόσσιος της Σιρνάδιας σάς ελευθέρωσε!» φώναξε ο Δημήτριος Ακράθνης.

Και κάποιοι κρατούμενοι ακούστηκαν επίσης να φωνάζουν: Άρχοντας Αλτόσσιος! Αλτόσσιος! Αλτόσσιος!

«Ο Πολιτοβασιλέας είναι κοντά στο τέλος της βασιλείας του!» δήλωσε μεγαλόφωνα ο Δημήτριος Ακράθνης. «Και εμείς φέρνουμε το τέλος της βασιλείας του! Δεν μπορεί πλέον να κρατά κανέναν δέσμιο! Ελευθερία! Μόνο ελευθερία!»

Οι αποφυλακισμένοι κραύγαζαν ξέφρενα, και ζητούσαν το αίμα των δεσμοφυλάκων τους.

Ένας απ'αυτούς, όμως, αναγνώρισε τον μαυρόδερμο άντρα που έσπαγε τις πόρτες των κελιών σαν να ήταν από χαρτόνι. «Μα την Έχιδνα!» αναφώνησε. «Ο Οφιομαχητής! Ο Καπ'τάνιος των Αγενών! Μα την Έχιδνα, τι κάνεις εδώ εσύ, ρε; Πώς βρέθηκες εδώ;»

Ο Γεώργιος στράφηκε και τον αντίκρισε. Προς στιγμή δεν τον θυμόταν. Ύστερα όμως τον θυμήθηκε. Ήταν ο Βλοσυρός Βικέντιος, ένας πειρατής από την Ιχθυδάτια. Τον είχε γνωρίσει στο λιμάνι της Ιλφόνης, αν δεν έκανε λάθος.

«Εσύ τι κάνεις εδώ;» του είπε. «Δεν είχ' ακούσει ότι σε κλείδωσαν, γαμημένε.»

«Είχαμε ξανοιχτεί απ'τις ακτές της Ιχθυδάτιας, για ν'αναζητήσουμε λεία πιο μακριά, και είχαμε βρεθεί κοντά στη Μικρυδάτια. Επιτεθήκαμε σ'ένα πλοίο που ήταν αυτού του Πολιτοβασιλέα που λένε εδώ. Μας τσάκισαν οι γαμιόληδες οι ναυτομαχητές του. Δεν έχω ξαναδεί τσούρμο να πολεμά έτσι πάνω σε κουβέρτα. Οι καταραμένοι πούστηδες του Λοκράθου! Σκότωσαν τους μισούς κουρσάρους μου. Τους υπόλοιπους μάς αιχμαλώτισαν, κι εγώ κατέληξα δω μαζί με μερικούς ακόμα – και οι μισοί απ'αυτούς πέθαναν απ'τα μαρτύρια των φυλάκων γιατί προσπαθούσαν να δραπετεύσουν. Κάτι άλλους πρέπει να τους πήραν για δούλους· δεν ξέρω τι έχουν απογίνει.

»Αλλά εσύ... τι... τι κάνεις εδώ; Πού είν' οι Αγενοί; Τι κάνεις με τούτους τους μισθοφόρους αυτού του Άρχοντα Αλτόσσιου;»

Ο Βλοσυρός Βικέντιος δεν γνώριζε ότι οι Αγενοί είχαν πέσει στην ενέδρα του Ευγένιου του Μεγαλοφονιά και των άλλων καθαρμάτων, συνειδητοποίησε ο Γεώργιος. Και του το είπε στα γρήγορα. «Όλοι τους είναι νεκροί,» πρόσθεσε προσπαθώντας να καταπολεμήσει την τρομερή οργή του.

Τα μαύρα μάτια του Βλοσυρού είχαν γουρλώσει.

«Αλλά θα επιστρέψω,» γρύλισε ο Γεώργιος, «και θα δώσω τέλος σ'αυτό το κάθαρμα, και σ'όλους που συμμάχησαν μαζί του!... Τώρα όμως» – άρπαξε ξαφνικά τον Βικέντιο απ'τον λαιμό, μονοχειριάρι, και τον κόλλησε πάνω σ'ένα κιγκλίδωμα – «μη με ξαναπείς 'Οφιομαχητή'. Δεν με ξέρεις από παλιά, συνεννοηθήκαμε; Δεν ξέρεις ποιος ήμουν. Με λένε Κάλνεντουρ ο Μαύρος. Κάλνεντουρ ο Μαύρος.»

«...Ναι,» έκανε ξέπνοα ο Βλοσυρός Βικέντιος, «ναι, 'ντάξει... Ναι, ρε! Ναι!»

Και ο Οφιομαχητής τον άφησε, νεύοντας. «Μην το ξεχάσεις,» του είπε.

Ο Βικέντιος έτριψε τον λαιμό του. «Δεν ξεχνιέται. Και σου είμαι υπόχρεος, αδελφέ, που μ'έβγαλες αποδώ. Αλλά πες μου, άμα θες: ποιο είν' το σχέδιο; Τι γίνεται, δηλαδή;»

«Θα μάθεις σύντομα. Πάρε τώρα όπλα. Δωρεάν τα δίνουν.»

«Σωστός,» του έκλεισε το μάτι ο Βλοσυρός Βικέντιος, και πήγε να εξοπλιστεί.

Ο Οφιομαχητής απομακρύνθηκε από εκεί, αλλά η συνάντησή του με τον πειρατή της Ιχθυοδτίας δεν είχε περάσει απαρατήρητη. Η Ευδοκία της Καταστροφής τον είχε δει να μιλά μαζί του, αν και δεν είχε καταλάβει τι ακριβώς έλεγαν μες στον σαματά που γινόταν. Είχε, όμως, καταφέρει ν'ακούσει αυτόν τον απελευθερωμένο κρατούμενο να λέει ένα παράξενο όνομα: Οφιομαχητής... Τι σκατά σήμαινε «Οφιομαχητής»; αναρωτήθηκε η Ευδοκία της Καταστροφής. Ήταν τίποτα που είχε σχέση με τη θρησκεία της Έχιδνας;

Και πλησίασε τώρα τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο. «Τι έγινε;» του είπε. «Ποιος ήταν αυτός ο πούστης; Τον ξέρεις από παλιά;»

«Είσαι χτυπημένη. Φρόντισε το τραύμα σου.»

«Δεν είναι τίποτα.» Το αριστερό της μπράτσο είχε σκιστεί από μια εχθρική λεπίδα καθώς η μεταλλική πανοπλία εκεί είχε σπάσει. «Ποιος ήταν αυτός;»

«Κανένας. Ένας μαλάκας που του είπα να μην κάνει φασαρία.»

«Δεν τον γνωρίζεις, δηλαδή;»

«Εκείνος νόμιζε πως με γνώριζε. Έκανε λάθος.»

«Τι σημαίνει Οφιομαχητής; Τον άκουσα να λέει Οφιομαχητής.»

«Δεν άκουσες καλά.»

«Τι λες, ρε; Αυτό είναι το μόνο που άκουσα καλά.»

«Σου λέω: δεν άκουσες καλά.» Και τα αβλεφάριστα μάτια του την ατένιζαν με τρόπο που την έκανε να μη θέλει να συνεχίσει τούτη την κουβέντα.

Επιπλέον, δεν είχαν χρόνο για άλλες κουβέντες ούτως ή άλλως. Έπρεπε να κινηθούν ξανά εναντίον των φρουρών των φυλακών, γιατί δεν τους είχαν ακόμα νικήσει ολοκληρωτικά: και χωρίς ολοκληρωτική νίκη οι φυλακές δεν μπορούσαν να θεωρούνται δικές τους. Έτσι, οι μισθοφόροι του Αλτόσσιου επιτέθηκαν σε όσους φρουρούς είχαν απομείνει, χτυπώντας τους μέσα σε διαδρόμους και δωμάτια. Τον Νεκτάριο'λι τον σκότωσαν, σύντομα, σε μια από τις συμπλοκές που ακολούθησαν. Η Ευτυχία'λι τον είχε ξεχωρίσει ανάμεσα στους μαχόμενους, και τον είχε δείξει στους μισθοφόρους. Το βέλος ενός Μακροθάνατου τον κάρφωσε στο μάτι, τρυπώντας το μυαλό του, και ο μάγος έπεσε νεκρός. Ο δαίμονάς του βρισκόταν ξαμολημένος, αν και δεμένος στο περικάρπιό του. Η Ευτυχία'λι τον χτύπησε με Ξόρκι Πνευματικής Εκδίωξεως και τον έστειλε ξανά μέσα στο περικάρπιο που αποτελούσε φυλακή γι'αυτόν. Ύστερα, πήρε το περικάρπιο από το χέρι του νεκρού μάγου και το έκρυψε μες στην τσάντα της. Ο δαίμονας δεν μπορούσε να ξαναβγεί από μόνος του.

Ο Αρχιφύλακας των φυλακών της Αταρδίας έβλεπε το αδιανόητο να συμβαίνει, εκείνο που εδώ και ώρα δεν ήθελε να παραδεχτεί: Οι φρουροί του σίγουρα, δίχως καμιά αμφιβολία, θα ηττούνταν. Οι φυλακές θα έπεφταν στα χέρια των μαχητών του Αλτόσσιου... Οι πανίσχυρες φυλακές της Αταρδίας κατακτήθηκαν μέσα σε μερικές ώρες! Κι αυτός ο γαμημένος δαίμονας έφταιγε για όλα – αυτός ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος. Δεν ήταν άνθρωπος! Τι διάολος ήταν, μα την ουρά της Έχιδνας; Τι διάολος ήταν;

Ο Αρχιφύλακας των φυλακών της Αταρδίας, Ιγνάτιος Καρβόλνης, αποφάσισε, αν και με βαριά καρδιά, να μείνει ζωντανός για να πολεμήσει μια άλλη μέρα. Ανέβηκε σε μια από τις οροφές των φυλακών, όπου βρισκόταν το ελικόπτερο. Είχε ήδη δώσει διαταγή να είναι έτοιμο, και ο έλικάς του στροβιλιζόταν θορυβωδώς. Μερικοί φρουροί ήταν εδώ, περιμένοντάς τον, και ο πιλότος καθόταν στο τιμόνι. Ο Ιγνάτιος

ανέβηκε στο αεροσκάφος, και το αεροσκάφος απογειώθηκε. Πέταξε από τις φυλακές της Αταρδίας, πέταξε προς τα βόρεια. Προς Οσκάληνη, περνώντας πάνω από τα πυκνά Σελκόνια Δάση.

Οι φυλακές ανήκαν τώρα στους μαχητές του Άρχοντα της Σιρνάδιας και στους απελευθερωμένους κρατούμενους που πανηγύριζαν. Οι περισσότεροι φρουροί ήταν νεκροί, και κάποιοι, αιχμάλωτοι: τους είχαν ρίξει, τραυματισμένους, στα κελιά (αυτά που είχαν ακόμα άθικτες κλειδαριές). Ήταν μεσημέρι, και οι δίδυμοι ήλιοι της Υπερυδάτιας βρίσκονταν ψηλά στον ουρανό, αλλά μια σκοτεινιά είχε αρχίσει ν'απλώνεται.

«Καταιγίδα έρχεται, Στρατηγέ,» προειδοποίησε ο Καταραμένος Αργύριος κοιτάζοντας έξω από ένα απ'τα παράθυρα των φυλακών. «Καταιγίδα.»

Μια από τις τρομερές καταιγίδες των νότιων ακτών της Μικρυδάτιας.

8

Μέσα στη νύχτα, αρκετοί από τους κατοίκους της Χαμηλόδρομης αποφασίζουν να ενταχθούν στον στρατό των στασιαστών. Βγαίνουν από τα σπίτια τους κρατώντας όπλα, ή ζητώντας όπλα. Λένε πως είναι πρόθυμοι να πολεμήσουν κι αυτοί. Οι στασιαστές δεν αρνούνται, φυσικά, τη βοήθεια κανενός. Τους καλωσορίζουν όλους σαν αδέρφια τους. Το ξέρουν ότι κάθε βοήθεια θα τους χρειαστεί τώρα, παρότι η Φρουρά των Εχόντων μοιάζει διαλυμένη.

Κι αυτή δεν είναι η μόνη υποστήριξη που μας έχουν προσφέρει οι κάτοικοι της περιοχής βόρεια της Νότιας Πύλης. Εκτός από φαγητά και άλλα εφόδια που είχαν ήδη φέρει από την αρχή που καθίσαμε να ξεκουραστούμε, αρκετοί, μάλιστα, άνοιξαν και τα σπίτια τους για να βάλουν μέσα τους άσχημα τραυματισμένους, για να τους περιθάλψουν.

Το κοντινότερο μεγάλο νοσοκομείο είναι στη Βοερή, στα κεντρικά της Σαλντέρια, αλλά οι στασιαστές δεν μου φαίνεται να το εμπιστεύονται. Φοβούνται πως αν μεταφέρουν τους τραυματίες τους εκεί θα τους σκοτώσουν ύπουλα, θα τους δηλητηριάσουν ίσως. Φοβούνται ότι οι γιατροί και το προσωπικό είναι ελεγχόμενοι από τους Έχοντες.

Η Διονυσία έχει πάει να βοηθήσει τους τραυματίες. Δεν ξέρει παρά μόνο τα βασικά από ιατρική – όπως η ίδια λέει – όμως με τη βιοσκοπική μαγεία της μπορεί να εξυπηρετήσει πολύ τους γιατρούς, δίνοντας χρήσιμες πληροφορίες, αλλά και τους χτυπημένους – κάνοντας ξόρκια που εξαφανίζουν τον πόνο, για παράδειγμα.

Ο Ζαχαρίας, η Μάρθα, και άλλα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου ακόμα συζητάνε για το πώς θα συνεχίσουν τον πόλεμό τους εναντίον των Εχόντων. Διαισθάνονται πως η νίκη είναι κοντά, αλλά μόνο αν βιαστούν.

Και έχουν δίκιο· ο στρατός των Ηρμάντιων – το τμήμα της Ορδής των Όφρων που μας κυνήγησε ως εδώ, εμένα και τους συντρόφους μου – περιμένει έξω από τα τείχη.

Εγώ είμαι ακόμα καθισμένος στα τελευταία σκαλιά εκείνης της πέτρινης σκάλας στο πλάι μιας πολυκατοικίας. Το πολεμικό σφυρί του Ευάνδρου είναι ακουμπισμένο δίπλα μου. Η Λουκία είναι κοντά μου, καθισμένη λίγο πιο πάνω στη σκάλα. Ο Αρσένιος επίσης, καθώς και η Ερασμία κι ο Νηρέας. Ο Νικόλαος δεν είναι στη σκάλα· κάθεται παραδίπλα, σε μια πεζούλα, μαζί με τους Ιάκωβους· τους λέει για τις περιπέτειές του κάτω απ'το Οδοντωτό Οχυρό· τους λέει για το πώς τον έσωσα από εκεί. Ο Κοντός τον ακούει μασώντας ένα τυλιχτό ψάρι, κάνοντας κάπου-κάπου σχόλια με τον αισχρό τρόπο του· ο Ψηλός τρώει νωχελικά μια φρατζόλα γεμισμένη με τυρί, σιωπηλός σαν νάναι κουφός – αλλά ακούει προσεχτικά. Τα φαγητά μάς τα έχουν φέρει οι κάτοικοι της περιοχής, φυσικά.

Ο Λεωνίδας δεν είναι κοντά μας· κάπου έχει εξαφανιστεί, ανάμεσα στους υπόλοιπους αγωνιστές της Σαλντέρια. Αναρωτιέμαι αν ξανασυνάντησε τον αδελφό του, τον Αρτέμιο, μες στις συμπλοκές, αν έκλεισε τους λογαριασμούς του μαζί του. Δεν έχει πει τίποτα γι'αυτόν.

Τώρα τον βλέπω να έρχεται ξανά, περνώντας μέσα από το ενεργειακό φως που είναι αναμμένο πάνω από μια είσοδο πολυκατοικίας. Πλάι του βαδίζει μια γυναίκα που κάτι μου θυμίζει.

Με πλησιάζουν.

«Καπετάνιε;» λέει η γυναίκα, χαμογελώντας. «Το λέγανε ότι ο Οφιομαχητής είν' εδώ, αλλά άμα δε σ'έβλεπα η ίδια δε θα πίστευα κανέναν.»

Η Χαρίκλεια, φυσικά. Η ανάποδη βουτήχτρια που ήταν πειρατικό μάτι στη Σαλντέρια για εμένα και τους Αγενείς μου, όπως και ο Διπλός Ιάκωβος.

Σηκώνομαι απ'το σκαλοπάτι και της δίνω το χέρι, χαμογελώντας κι εγώ. «Χαίρομαι που είσαι καλά. Αλλά δε θάπρεπε νάρθεις εδώ. Οι μάχες έχουν τελειώσει, όμως δεν ξέρω κατά πόσο ο κίνδυνος έχει γενικά περάσει.»

«Ήρθα για να μπω στην επανάσταση,» αποκρίνεται εκείνη, όπως φοβόμουν. «Το τέλος των Εχόντων είναι κοντά, και δεν είχα ποτέ τίποτα να κερδίσω απ'αυτούς. Ούτε απ'τους παλιούς Έχοντες ούτε απ'τους καινούργιους.»

Ο Λεωνίδας γνέφει καταφατικά καθώς ακούει τα λόγια της, σαν να θέλει να πει ότι εγκρίνει. Λες και μας ενδιαφέρει η έγκρισή του ή όχι, μα την Έχιδνα!

«Αφού είσαι μαζί μας, Καπετάνιε,» συνεχίζει η Χαρίκλεια, «τίποτα δεν μπορεί τώρα να μας σταματήσει. Λένε ότι γυρίζεις ανάποδα τα πολεμικά οχήματα των Ηρμάντιων!» γελά. «Είναι αλήθεια;»

«Αλήθεια είναι, αλλά μην πιστεύεις ό,τι ακούς. Ολόκληρος στρατός βρίσκεται έξω απ'τα τείχη ετούτης της πόλης.» Και εγώ τον έφερα εδώ, προσθέτω νοερά. Γαμώτο! Απομακρύνω την οργή μου με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. Δε θα με ωφελήσει σε τίποτα τώρα. «Η νίκη μας δεν είναι βέβαιη. Όχι ακόμα.»

Και τα λόγια μου αποδεικνύονται – δυστυχώς – προφητικά σαν τα όνειρα του Αρσένιου, γιατί, ύστερα από καμιά ώρα, οι παρατηρητές πάνω στις επάλξεις της Νότιας Πύλης κατεβαίνουν για να μας ενημερώσουν ότι ο στρατός των Ηρμάντιων κινείται. Κατευθύνεται προς τα ανατολικά και προς τα βόρεια, κάνοντας τον κύκλο των τειχών.

«Τα μιάσματα του Αρχέγονου Όφεως!» γρυλίζει ο Ζαχαρίας. «Το έλεγα ότι έπρεπε να βιαστούμε! Ξέρετε τι κάνουν τώρα; Έρχονται να μπουκώσουν από την Ωραία Πύλη, ή από την Ίσια Πύλη.»

«Ή κι από τις δύο,» λέει ο Μάρκος, ο Έκτος Όφης της Σαλντέρια, με σκοτεινή όψη. Δεν έχει ακόμα επιστρέψει στα Φουγάρα, και τώρα, ακούγοντας για τις κινήσεις των Ηρμάντιων, ανησυχεί για τις περιοχές του, νομίζω. Τα Φουγάρα είναι ανάμεσα στην Ωραιόδρομη, όπου βρίσκεται η Ωραία Πύλη, και στην Ισόδρομη, όπου βρίσκεται η Ίσια Πύλη.

«Δεν ήταν δυνατόν να επιτεθούμε απόψε στους Έχοντες,» τους λέω. «Το ξέρετε αυτό. Επομένως, ας αφήσουμε τις κατάρρες κι ας αρχίσουμε να σκεφτόμαστε πώς μπορούμε πραγματικά να αντιμετωπίσουμε την κατάσταση.»

«Ο Οφιομαχητής έχει δίκιο,» συμφωνεί μαζί μου ο Νηρέας, το Τέκνο από την Ιλφόνη.

«Για να κάνουμε σχέδια,» λέει η Μάρθα, «πρέπει πρώτα να δούμε πού ακριβώς πηγαίνει το Φίδι των Ηρμάντιων.»

«Ναι,» λέω, «πρέπει πρώτα να δούμε πού θα σταματήσουν.»

«Κι αν δεν σταματήσουν;» θέτει το ερώτημα η Ευγενία, η Έκτη Οχιά της Σαλντέρια. «Αν μπουκώσουν στην πόλη κι έρθουν καταπάνω μας,

κατευθείαν;» Είναι όλοι τους κουρασμένοι – καταφανώς κουρασμένοι – αλλά τώρα μοιάζουν πάλι έτοιμοι για μάχη, παρά την κούραση, παρά τις πληγές τους. Όχι όλοι οι αγωνιστές, βέβαια· μόνο τα Τέκνα. Ο φανατισμός τους νικά την κόπωση. Το φαρμάκι της Έχιδνας στο μυαλό τους νικά το σώμα τους.

«Δε νομίζω ότι αυτό θα συμβεί απόψε,» αποκρίνομαι στην Ευγενία. «Είχαν κι αυτοί πολλές απώλειες, και το σκοτάδι εξυπηρετεί εμάς.»

Γι'ακόμα μια φορά αποδεικνύομαι προφητικός. Όχι πως χρειάζεται νάσαι προφήτης για να υποθέσεις αυτά που έχω υποθέσει ως τώρα. Απλά λίγη πολεμική εμπειρία χρειάζεται. Και η πολεμική εμπειρία μου είναι μεγαλύτερη από των Τέκνων. Τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου είναι δολοφόνοι, δεν είναι στρατιωτικοί. Όλα αυτά που κάνουν εδώ δεν είναι συνηθισμένα γι'αυτούς. Κανονικά, δεν δρουν έτσι. Δρουν όπως όλοι οι δολοφόνοι: πετάγονται απρόσμενα από τα σκοτάδια, σκοτώνουν ανελέητα, εξαφανίζονται πάλι μες στα σκοτάδια. Δεν οργανώνουν επίθεση που περιλαμβάνει εκατοντάδες ή χιλιάδες μαχητές. Ούτε, φυσικά, οργανώνουν άμυνα. Ο όρος οργανωμένη άμυνα είναι άγνωστος για τέτοια άτομα.

Σύντομα, νέα έρχονται από την Ωραιόδρομη. Ο Στέργιος, ο Εικοστός Όφις της Σαλντέρια, που είναι εκεί, μας μιλά τηλεπικοινωνιακά μέσα από τον πομπό της Μάρθας. Μας λέει ότι οι Ηρμάντιοι μόλις μπήκαν από την Ωραία Πύλη και την έχουν καταλάβει – έχουν πάρει εκεί τις θέσεις των φρουρών της Σαλντέρια – και απλώνονται μες στους δρόμους σαν κατακτητές.

«Συγκρούονται με τους φρουρούς;» ρωτά ο Ζαχαρίας.

«Όχι,» απαντά η φωνή του Στέργιου. «Αλλά μοιάζουν με κατακτητές,» επαναλαμβάνει. «Προσπαθούν να θέσουν ολόκληρη την Ωραιόδρομη υπό τον έλεγχό τους. Κάποιοι αγωνιστές τούς χτυπάνε, αλλά βιαστικά μόνο, και μετά τρέπονται σε φυγή.»

«Μην κάνετε άλλες επιθέσεις εναντίον τους,» του λέω. «Δεν μπορείτε να τους διώξετε. Δεν έχετε αρκετούς μαχητές.»

«Το ξέρω. Να έρθουμε νότια;»

«Για την ώρα, μείνετε στις θέσεις σας. Παρακολουθείτε.»

Ο Στέργιος δεν φέρνει αντίρρηση, και σε λίγο η τηλεπικοινωνία μας μαζί του τελειώνει.

Πολλοί αναρωτιούνται αν οι Ηρμάντιοι μπήκαν μόνο από την Ωραία Πύλη ή και από την Ίσια Πύλη. Αλλά αυτό το ερώτημα δεν μπορούμε να το απαντήσουμε άμεσα τώρα, γιατί δεν έχουμε ανθρώπους στην Ι-σόδρομη, η οποία ελέγχεται πολύ στενά από τους Έχοντες.

«Θα το μάθουμε σύντομα,» τους λέω. «Δεν έχει μεγάλη σημασία, ούτε ως ή άλλως. Εκείνο που έχει σημασία είναι ότι ο στρατός τους βρίσκεται εντός των τειχών, και είναι προφανές πως θεωρούν τους εαυτούς τους καινούργιους άρχοντες της Σαλντέρια.»

«Νομίζεις ότι κάνουν πραξικόπημα, Οφιομαχητή;» ρωτά ο Ζαχαρίας. «Ότι ήρθαν για να κλέψουν την εξουσία των Εχόντων; Να πάρουν τη Σαλντέρια για δική τους;»

«Δε νομίζω ότι οι Ηρμάντιοι θα πολεμούσαν αφιλοκερδώς. Σίγουρα τούς ενδιαφέρει ο έλεγχος της πόλης.»

«Γαμώ την πουτάνα μου ανάποδα,» λέει ο Κοντός Ιάκωβος που μας ακούει με βλέμμα ανώμαλου δολοφόνου. «Απ'το κακό στο χειρότερο, γαμώ την πουτάνα μου. Αυτοί είναι χειρότεροι απ'τους Έχοντες· όλοι το λένε.»

«Και οι μαχητές τους είναι χειρότεροι απ'τους φρουρούς των Εχόντων,» λέει ένας άλλος από τους αγωνιστές της Σαλντέρια, τραυματισμένος στον ώμο.

«Κι έχουν κι ερπετοειδείς μαζί τους,» προσθέτει μια επαναστάτρια.

Κανείς δεν λέει ότι έχουν και τον Εύανδρο για σύμμαχο· αλλά αυτό είναι που θα έπρεπε να τους απασχολεί.

«Τι προτείνεις;» με ρωτά η Μάρθα.

Η αλήθεια είναι πως δεν έχω να τους προτείνω τίποτα συγκεκριμένο. «Πρέπει να σκεφτώ,» τους λέω, προσπαθώντας να κρατάω την οργή μου υπό έλεγχο με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου. «Χρειάζομαι έναν αναλυτικό χάρτη της Σαλντέρια, κάποιον που ξέρει καλά την πόλη, και τους τηλεπικοινωνιακούς κώδικες των συμμάχων μας στις άλλες συνοικίες.»

Η Μάρθα κι ο Ζαχαρίας μου δίνουν τους κώδικες των αδελφόφρων τους με τους οποίους έρχονται σε επαφή, και με διαβεβαιώνουν πως όλοι τους ξέρουν πλέον για εμένα (πράγμα που καθόλου δεν με εκπλήσσει). Μου δίνουν, επίσης, τον χάρτη που ζήτησα. Και πολλοί λένε πως ξέρουν καλά την πόλη και είναι πρόθυμοι να με βοηθήσουν. Από

αυτούς διαλέγω δύο Τέκνα που δεν ήταν στη Νότια Πύλη από την αρχή των συγκρούσεων, που ήρθαν μετά για να μας βοηθήσουν: τον Χρίστο, τον Εικοστό-Πρώτο Όφι της Σαλντέρια, και τη Φωτεινή, την Δωδέκατη Οχιά της Σαλντέρια. Ο πρώτος ήταν δημοσιογράφος προτού ενταχθεί στα Τέκνα· μόνο αυτό μου λέει, και δεν ρωτάω πώς και γιατί. Η δεύτερη ήταν δρομοπιλότος. Απορώ τι μπορεί να ώθησε μια δρομοπιλότο να γίνει Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου.

Στους υπόλοιπους προτείνω, επίμονα, να ξεκουραστούν. «Δε θα καταφέρετε τίποτα με το να μην ξεκουραστείτε,» τους λέω. «Κοιμηθείτε, κι εγώ, που δεν μου χρειάζεται ύπνος, θα κάνω ό,τι σχέδια μπορώ να κάνω.»

Στήνω ένα τραπέζι κάτω από την πιλοτή μιας πολυκατοικίας κι απλώνω εκεί τον χάρτη μου, με μια λάμπα λαδιού ακουμπισμένη παράδιπλα. Ο Χρίστος και η Φωτεινή κάθονται κοντά μου. Η Ερασμία κι ο Αρσένιος το ίδιο· δε φαίνεται να μπορούν να κοιμηθούν. Η Λουκία αντιθέτως κοιμάται, ξαπλωμένη στο έδαφος της πιλοτής, τυλιγμένη σε μια χειμωνιάτικη ταξιδιωτική κάπα. Είναι εξουθενωμένη. Ο Ακατάλυτος είναι κουλουριασμένος πλάι της. Ο Νικόλαος κι ο Νηρέας είναι επίσης εδώ, ξαπλωμένοι κι αυτοί. Αλλά ο Λεωνίδας έχει εξαφανιστεί ξανά· δεν ξέρω πού βρίσκεται. Ούτε ο Διπλός Ιάκωβος. Το πολεμικό σφυρί του Ευάνδρου το έχω πάρει μαζί μου. Για καλό και για κακό. Όχι πως κανείς θα διανοείτο να το σηκώσει για να το κλέψει.

Παρατηρώ τον χάρτη της Σαλντέρια, και κάνω ερωτήσεις στον Χρίστο και τη Φωτεινή, και σκέφτομαι. Και θυμάμαι τις ημέρες μου ως μισθοφόρος στη Μικρυδάτια. Και έρχονται και στο μυαλό μου γνώσεις από το αινιγματικό παρελθόν μου – το παρελθόν που όλο προσπαθώ να ανακαλύψω και ποτέ δεν φαίνεται να τα καταφέρνω! (Απομακρύνω την οργή μου με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου.) Τα πάντα πάνε στραβά, γαμώτο! Τώρα θα έπρεπε, κανονικά, να κυνηγάω αυτούς τους Τρομερούς Καπνούς, όχι να βοηθάω επαναστάτες στη Σαλντέρια και να αντιμετωπίζω καθάρματα του Αρχέγονου Όφεως! (Απομακρύνω την οργή μου με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου.) Τα παραμερίζω αυτά απ'το μυαλό μου· επικεντρώνομαι στη δουλειά μου.

Η Ευθαλία είναι κουλουριασμένη στην άκρη του τραπεζιού· κοιμάται. Εκεί την έχει αφήσει προσωρινά ο Αρσένιος, που είναι γενικά σιωπηλός αλλά κάπου-κάπου κάνει κανένα από τα καυστικά του σχόλια.

(Η Διονυσία, αλήθεια, πού βρίσκεται; Ακόμα τραυματίες πρέπει να βοηθά.)

Καθώς ξημερώνει, καθώς οι πρώτες ακτίνες του Πρώτου Ήλιου πέφτουν στη Σαλντέρια, έχω στο μυαλό μου μόνο ένα πολύ γενικό σχέδιο που δεν μπορώ να είμαι βέβαιος για την επιτυχία του. Αλλά, έτσι όπως είναι η κατάσταση, τι άλλο να επιχειρήσουμε, γαμώτο;

Τα Τέκνα που μου μιλάνε τηλεπικοινωνιακά μέσω του πομπού μου μου λένε ότι οι Ηρμάντιοι τελικά πρέπει να μπήκαν κι από την Ίσια Πύλη, γιατί τους βλέπουν μες στην Ισόδρομη. Τους βλέπουν εκεί χωρίς να τους έχουν δει να έρχονται από την Ωραιόδρομη. Αλλά δεν μένουν εκεί· απλώνονται ήδη: στα Φουγάρα, στο Τακούνι, στη Γλυκώνυμη. Οι αγωνιστές της Σαλντέρια τούς παρενοχλούν με ξαφνικές επιθέσεις, αλλά δεν μπορούν να κάνουν τίποτα περισσότερο απ'αυτό· δεν μπορούν να τους διώξουν.

«Χρειαζόμαστε τη βοήθειά σας,» μου λέει ο Μελέτιος – ο Δέκατος-Έκτος Όφις της Σαλντέρια, ένας απ'τους συντρόφους του Μάρκου – που είναι στα Φουγάρα τώρα, όχι εδώ. «Πρέπει να έρθετε από τα νότια, για να τους χτυπήσουμε μαζί! Αλλιώς θα πάρουν πίσω ό,τι με αγώνα κατακτήσαμε.»

«Μην κάνετε καμιά βιαστική κίνηση!» τον προειδοποιώ. «Περιμένετε.»

«Θα έρθετε να μας βοηθήσετε;»

«Θα σε ενημερώσουμε σύντομα.»

«Αν δεν έρθετε να μας βοηθήσετε, Οφιομαχητή, θα πάρουν τις βιομηχανίες από τα χέρια μας, θα—»

«Υπομονή. Θα σε ενημερώσουμε σύντομα, λέω. Για την ώρα, αποφύγετε τις συγκρούσεις μαζί τους. Παρενοχλείτε τους μόνο. Μόνο αυτό· τίποτα παραπάνω, γιατί θα ήταν αυτοκτονικό. Με καταλαβαίνεις;»

Ευτυχώς δεν φέρνει αντίρρηση.

Η Διονυσία έρχεται στην πιλοτή καθώς έχει ξημερώσει. Είναι φανερά εξουθενωμένη από τη δουλειά της, από τη βοήθεια που πρόσφερε στους τραυματίες. Κάθεται σε μια καρέκλα που βρίσκει άδεια κι

απλώνει τα πόδια της, σταυρώνοντάς τα στον αστράγαλο. Διπλώνει τα χέρια της μπροστά της. Αμίλητη.

«Όλα εντάξει;» τη ρωτάω.

«Τίποτα δεν είναι 'εντάξει', Γεώργιε,» μου απαντά. «Δε θάπρεπε να ήμασταν εδώ, μα την Έχιδνα. Δε θάπρεπε να ήμασταν εδώ...» αναστενάζει.

«Το ξέρω,» της λέω, ενώ, συγχρόνως, η Ερασμία παρατηρεί: «Το μόνο στο οποίο φαίνεται να συμφωνούμε οι δυο μας»· κι ο Αρσένιος μουρμουρίζει: «Εδώ είναι η αδελφή μου; Καλά νόμιζα ότι άκουσα ένα γνωστό βάδισμα. Αλλά δεν μου μιλά εμένα. Αναμενόμενο, ε;» Τον αγνοούμε γενικά. Δε λέει κάτι χρήσιμο.

Ο Ζαχαρίας έρχεται κάτω από την πιλοτή ύστερα από λίγο. «Οφιομαχητή. Τι σχέδιο έχεις;» Τσιτωμένος σαν χορδή τόξου με δηλητηριασμένο βέλος επάνω.

«Δεν κοιμήθηκες, γαμώτο;»

«Κοιμήθηκα όσο χρειαζόμουν. Τι σχέδιο έχεις;»

«Τα πράγματα είναι άσχημα,» του λέω. «Πολύ άσχημα.»

-8

Η καταιγίδα χτύπησε την Αταρδία όπως πάντα οι καταιγίδες τη χτυπούσαν: σαν να είχε έρθει η συντέλεια της Υπερυδάτιας. Η Αταρδία βρισκόταν στο νοτιότερο άκρο της Μικρυδάτιας και ήταν ο πιο εύκολος στόχος των καταιγίδων. Δεν υπήρχε πουθενά να κρυφτείς. Οι φυλακές, σ'αυτές τις περιπτώσεις, έμοιαζαν ιδανικό κρησφύγετο, με τους χοντρούς τοίχους τους και τα μικρά παράθυρά τους. Οι μισθοφόροι του Αλτόσσιου έμειναν εκεί καθώς η θύελλα λυσομανούσε φέρνοντας στροβιλώδη άνεμο και νερό.

Τα πλοία τους ήταν δεμένα γερά στο λιμάνι, και ήδη προετοιμασμένα για την καταιγίδα, αφού από το πρωί την είχαν διακρίνει να έρχεται. Επιπλέον, όλα τα σκάφη είχαν, φυσικά, υδατοσκορπιστικά συστήματα για να προστατεύονται από τέτοιες καταστάσεις και να μη βουλιάζουν. Αλλά, και πάλι, τίποτα δεν ήταν βέβαιο όταν καταιγίδα χτυπούσε. Ειδικά στο νοτιότερο άκρο της ηπειρονήσου.

Οι κάτοικοι της πόλης, και όσοι από τους μισθοφόρους έτυχε να βρίσκονται έξω από τις φυλακές όταν η θύελλα ξέσπασε, κρύφτηκαν μέσα στα υπόγεια των σπιτιών. Αυτή ήταν η συνηθισμένη τακτική εδώ, στην Αταρδία, όταν η μάνητα της Έχιδνας και του Ζέφυρου έρχονταν. Οι ντόπιοι βασίζονταν σε δύο πράγματα για να προφυλαχτούν: στο τείχος του λιμανιού – το οποίο ονόμαζαν Τείχος των Καταιγίδων – και στα υπόγεια. Επίσης, το ειδικά κατασκευασμένο αποχετευτικό σύστημα φρόντιζε να φεύγουν τα νερά από τους δρόμους, να γλιστράνε μέσα σε σχάρες και σε αγωγούς, να διοχετεύονται κάτω από την ηπειρόνησο, στη θάλασσα ξανά.

Σήμερα, όμως, υπήρχε ένα πρόβλημα: η πύλη του Τείχους των Καταιγίδων ήταν σπασμένη. Οι μισθοφόροι του Άρχοντα Αλτόσσιου την είχαν γκρεμίσει προκειμένου να εισβάλουν. Και τώρα ένας άλλος εισβολέας ερχόταν: ο άνεμος και τα νερά της καταιγίδας.

Ευτυχώς, η διαφορά αποδείχτηκε μικρή. Κάποιες επιπλέον ζημιές στα σπίτια πιο κοντά στο τείχος, απλώς. Τα νερά απορροφήθηκαν από το αποχετευτικό σύστημα, οδηγήθηκαν σε δεξαμενές και, εν συνεχεία, κάτω από την ηπειρόνησο, ως συνήθως, πίσω στη θάλασσα.

Για δύο ολόκληρες ώρες η καταιγίδα σφυροκοπούσε την Αταρδία, γεμίζοντάς την ουρλιαχτά και κρότους. Οι μισθοφόροι του Αλτόσσιου περίμεναν ο χαλασμός να περάσει ενώ, συγχρόνως, ερευνούσαν τις φυλακές και απελευθέρωναν κρατούμενους. Ο Στρατηγός Δημήτριος Ακράθνης μιλούσε στους τελευταίους δυνατά για να ακούγεται πίσω από τη φωνή της καταιγίδας· τους έλεγε ότι, αν ήθελαν την ελευθερία τους, έπρεπε να πολεμήσουν για τον Άρχοντα της Σιρνάδιας, ώστε να κρατήσουν την πόλη, να την κάνουν δική τους. «Θα είστε άρχοντες της Αταρδίας!» τους υποσχέθηκε. «Δεν υπάρχει κανένας άλλος άρχοντας εδώ τώρα.»

Και η Αρχόντισσα Οσμέλκη; τον ρώτησαν. Τι έγινε η Αρχόντισσα Οσμέλκη; Τη σκοτώσατε;

Η Δήμητρα Οσμέλκη ήταν η Αρχόντισσα της Αταρδίας, αλλά δεν είχε καμιά σπουδαία στρατιωτική δύναμη. Βασιζόταν στους μαχητές του Πολιτοβασιλέα για την προφύλαξη της πόλης της, η οποία δεν χρειαζόταν πολλή προστασία αφού δεν ήταν εμπορικό λιμάνι και πειρατές σπάνια έρχονταν να τη λεηλατήσουν. Η Αρχόντισσα Οσμέλκη είχε απλά μερικούς μισθοφόρους για την προσωπική της ασφάλεια, και δεν είχε βγει καθόλου για να αντιμετωπίσει τους μαχητές του Αλτόσσιου· είχε μέχρι στιγμής μείνει κλεισμένη στο Κάστρο της Αταρδίας, που βρισκόταν στο βόρειο άκρο της πόλης. Ο Δημήτριος Ακράθνης δεν το είχε θεωρήσει σκόπιμο να πολιορκήσει αυτό το μέρος ακόμα, και ούτε είχε προλάβει να επικοινωνήσει με την Αρχόντισσα· σχεδίαζε να το κάνει σήμερα, μετά την κατάκτηση των φυλακών, που ήταν σημαντικότερο, και ισχυρότερο, οχυρό από το Κάστρο της Αταρδίας.

Τώρα, είπε στους αποφυλακισμένους: «Η Αρχόντισσα Οσμέλκη δεν διοικεί πια εδώ! Η πόλη ανήκει στον Άρχοντα Αλτόσσιο, κι εκείνος τη δίνει σε όποιον θέλει! Η Αταρδία μπορεί να γίνει δική σας, αν είστε πρόθυμοι να αγωνιστείτε γι' αυτήν. Κι ετούτες οι φυλακές θα πάψουν να είναι φυλακές· θα είναι το φρούριό σας!»

Αρκετοί από τους αποφυλακισμένους συμφώνησαν με τον Στρατηγό Ακράθνη ώστε να μπορεί να γίνει συνεννόηση μεταξύ τους. Καθώς η καταιγίδα κόπαζε τα είχαν αποφασίσει: Η Αταρδία θα ήταν δική τους· μοναδικός άρχοντας πάνω από αυτούς θα ήταν ο Άρχοντας Αλτόσσιος, και θα τους υποστήριζε αν κι εκείνοι τον υποστήριζαν. Εδώ, στην πόλη, δεν θα υπήρχε επόπτης του· κανείς δεν θα παρέμβαινε στο πώς κυβερνούσαν την Αταρδία εκτός αν φαινόταν ότι οδηγούσαν την πόλη σε διάλυση ή αν την έστρεφαν εναντίον του Άρχοντα Αλτόσσου.

Ποιοι, όμως, από τους αποφυλακισμένους θα διοικούσαν; Δεν μπορούσαν όλοι να διοικούν. Ήταν πάρα πολλοί. Και, ευτυχώς, δεν ήθελαν όλοι να διοικούν. Ναι, ήθελαν να έχουν την πόλη για δική τους, ήθελαν να είναι ανάμεσα στους κυρίαρχους της Αταρδίας που παλιά ήταν η φυλακή τους, μα δεν ήθελαν να παίρνουν πολιτικές και οικονομικές αποφάσεις γι' αυτήν. Δεν ήξεραν αν μπορούσαν να τα καταφέρουν, αν οι αποφάσεις τους θα ήταν σωστές· και φοβόνταν μη δουν το πλοίο να γέρνει κάτω απ' τα πόδια τους. Ορισμένοι, όμως, προθυμοποιήθηκαν να διοικήσουν, και από αυτούς ο Δημήτριος Ακράθνης διάλεξε έξι, αφού δεν υπήρχε κανείς άλλος για να διαλέξει κι αφού κατακτητής της Αταρδίας ήταν εκείνος. Διάλεξε έναν κουρσάρο που λεγόταν Ιωάννης ο Νεκρός, γιατί η γαλανόδερμη όψη του θύμιζε κρανίο· διάλεξε μια πόρνη που σκότωνε πελάτες της και τους λήστευε, τη Διονυσία την Κόρη της Έχιδνας· διάλεξε δύο φονιάδες, τον Γεώργιο και τον Ισίδωρο τον Δωρητή του Αβυσσαίου· διάλεξε τη Λουκία τη Χρυσοπλόκαμη, που έκλεβε μεγάλα χρηματικά ποσά κάνοντας κομπίνες· και διάλεξε και τον Νηρέα τον Αποκεφαλιστή, έναν μισθοφόρο που κατ' επανάληψη είχε σκοτώσει εργοδότες του και αρκετοί έλεγαν πως ήταν τρελός. Αυτοί θα ήταν το καινούργιο Συμβούλιο της Αταρδίας, οι άρχοντές της. Αλλά ο Ακράθνης τους προειδοποίησε ότι τώρα θα βρίσκονταν υπό δοκιμασία. Αν το πλοίο έγερνε, τότε άλλοι θα έπαιρναν τις θέσεις τους. (Και, πράγματι, υπήρχαν άλλοι που εποφθαλμιούσαν τις θέσεις τους: αυτοί που ο Ακράθνης δεν είχε διαλέξει.)

Έχοντας τελειώσει με τις δουλειές τους στις φυλακές, κι αφού η καταιγίδα είχε πλέον κοπάσει μες στο απόγευμα, οι μισθοφόροι βγήκαν από τη σπασμένη πύλη των φυλακών και βάδισαν ξανά στην Αταρδία μαζί με τους αποφυλακισμένους κρατούμενους, μέσα στα νερά κι

ανάμεσα στα συντρίμμια που είχε αφήσει η θύελλα προτού εξαντλήσει τη δύναμή της επάνω στις νότιες ακτές της Μικρυδάτιας.

«Θα λεηλατήσουν τα πάντα,» προειδοποίησε τον Στρατηγό της Σιρνάδιας ο Λουκάς των Κακών Εκδικητών. «Είναι κακούργοι και κλέφτες όλοι τους.»

«Αυτό είναι ένα μικρό τίμημα που θα πρέπει να πληρώσουμε,» αποκρίθηκε ο Δημήτριος Ακράθνης.

Ο Οφιομαχητής πήγε μαζί με τους Επιζώντες στο λιμάνι, στο πλοίο τους, τη Φωνή των Υδάτων, κι εκεί συνάντησαν την Καπετάνισσά του, την Ευγενία την Κουτσή, και είδαν ότι το σκάφος δεν είχε υποστεί σοβαρές ζημιές. Μόνο τις αναμενόμενες ύστερα από θύελλα των νότιων ακτών. Τα ιστία του ήταν μαζεμένα και δεν είχαν σκιστεί, και το υδατοσκορπιστικό σύστημά του είχε λειτουργήσει καλά, διώχνοντας τα νερά και μην αφήνοντας το καράβι να βαρύνει και να βουλιάξει. Τα υπόλοιπα ήταν θέμα βαψίματος κυρίως. Τα πολεμικά πλοία του Πολιτοβασιλέα είχαν χτυπήσει τη Φωνή των Υδάτων χειρότερα απ'ό,τι την είχε χτυπήσει η καταιγίδα.

«Ο Στρατηγός ελευθέρωσε πραγματικά τους κρατούμενους των φυλακών;» ρώτησε η Ευγενία η Κουτσή. «Είναι φυσημένος, μα την ουρά της Έχιδνας; Οι χειρότεροι είν' εκεί μέσα. Οι χειρότεροι.»

«Ήταν,» τη διόρθωσε ο Πέτρος ο Φλογερός. «Τώρα είναι όλοι έξω, και άρχοντες της πόλης.»

«Άρχοντες της Αταρδίας;»

«Ναι.»

Η Ευγενία η Κουτσή ρουθούνισε άγρια. «Μα την Έχιδνα, ο Στρατηγός του Αλτόσσιου είναι σίγουρα τρελός!»

«Καλύτερα αυτοί νάναι εδώ όταν ο Πολιτοβασιλέας έρθει παρά εμείς,» είπε η Ευδοκία της Καταστροφής, και κάποιοι από τους Επιζώντες μουρμούρισαν ότι μιλούσε σωστά: ο Αρσένιος ο Άμεμπτος, ο Κοφτός Ανδρέας, ο Φαίδων ο Ξένος, ο Χαρούμενος Χαρίλαος, η Ασημίνα η Άγνωστη.

«Η Αταρδία θα γίνει άντρο ληστών, κακούργων, και πειρατών!» είπε η Ευγενία η Κουτσή. «Τους λυπάμαι αυτούς που μένουν εδώ. Την έχουν γαμήσει. Δούλοι θα καταλήξουν, ή τίποτα χειρότερο.»

Ο Οφιομαχητής δεν μιλούσε. Η τρομερή οργή του είχε κοπάσει μαζί με την καταιγίδα ύστερα από τόσες συγκρούσεις. Αισθανόταν σχεδόν κουρασμένος, όσο μπορούσε να αισθανθεί κουρασμένος. Είχε τώρα ξεφορτωθεί την πανοπλία του – όχι επειδή τον βάραινε αλλά επειδή, γενικά, δεν γούσταρε τις πανοπλίες – και είχε ρίξει ξανά την κάπα του στους ώμους. Τράβηξε ένα τσιγάρο από μια από τις πολλές εσωτερικές τσέπες της κι έναν ενεργειακό αναπτήρα από μια άλλη τσέπη και άναψε το τσιγάρο.

Καθώς φουσούσε καπνό, πρόσεξε ότι κάποιος τον παρατηρούσε από κάμποση απόσταση. Ήταν εκείνος ο κουκουλοφόρος ιερέας του Δημήτριου Ακράθνη, τον οποίο ο Στρατηγός ακόμα δεν είχε συστήσει. Ο Γεώργιος, τουλάχιστον, δεν γνώριζε το όνομά του. Αυτός, άραγε, έχει αρχίσει να αναγνωρίζει εμένα; Το λογικό να υποθέσει κανείς ήταν ότι, ως ιερωμένος της Έχιδνας, είχε ακούσει για τον Φιλημένο που αποκαλούσαν «Οφιομαχητή»...

Οι Επιζώντες συνέχισαν να συζητάνε με την Ευγενία την Κουτσή, αλλά και με άλλους μισθοφόρους και ναυτικούς που μαζεύονταν γύρω τους. Όλοι φαινόταν να έχουν κάτι να πουν για την κατάσταση στην Αταρδία. Όλοι είχαν άποψη.

Ο Στρατηγός Δημήτριος Ακράθνης, όμως, δεν ήταν τώρα στο λιμάνι μαζί τους. Βγαίνοντας από τις φυλακές, δεν είχε χάσει καθόλου καιρό· κατευθύνθηκε βόρεια μες στην πόλη, διασχίζοντας τους δρόμους της συνοδευόμενος από μαχητές του που είχαν έρθει από τη Σιρνάδια. Και η Ευτυχία'λι ήταν, φυσικά, στο πλευρό του, έτοιμη να εξαπολύσει τον δαίμονά της αν χρειαζόταν.

Έφτασαν αντίκρυ στο Κάστρο της Αταρδίας, όπου ακόμα κρυβόταν η Αρχόντισσα Οσμέλκη με την οικογένειά της, τους κοντινούς της ανθρώπους, και τους μισθοφόρους της. Κανείς από αυτούς δεν είχε επιχειρήσει να βγει, έλεγαν οι πληροφορίες του Δημήτριου που προέρχονταν από τα στόματα των παρατηρητών που είχε βάλει να παρακολουθούν το κάστρο. Κανείς δεν είχε βγει, κανείς δεν είχε μπει, ούτε από ξηρά ούτε από αέρα. (Από τη θάλασσα, φυσικά, δεν μπορούσε κανείς να μπει ή να βγει από το κάστρο· βρισκόταν μακριά από την ακτή.)

Ο Δημήτριος Ακράθνης και οι δικοί του στάθηκαν σε απόσταση ασφαλείας από το Κάστρο της Αταρδίας, και ο πρώτος,

χρησιμοποιώντας ενεργειακό τηλεβόα, μίλησε στην Αρχόντισσα Δήμητρα Οσμέλκη, ανακοινώνοντάς της ποιος ήταν και ότι η πόλη της βρισκόταν πλέον υπό την κυριαρχία του Άρχοντα Αλτόσσιου της Σιρνάδιας. Την πληροφόρησε πως η Διοικήτρια Διονυσία Αερνάλια, των δυνάμεων του Πολιτοβασιλέα στην πόλη, ήταν αιχμάλωτη. Επίσης, οι φυλακές είχαν πολιορκηθεί και οι φρουροί τους είχαν ηττηθεί· ο Αρχιφύλακας είχε εξαφανιστεί, δεν ήταν πια εδώ. Οι κρατούμενοι είχαν απελευθερωθεί και τους είχε δοθεί η διοίκηση της πόλης. «Το Συμβούλιο της Αταρδίας τώρα διοικεί την Αταρδία, κυρία Οσμέλκη, και σας προτείνω να αποχωρήσετε όσο έχετε ακόμα καιρό. Κανείς δεν θα επιχειρήσει να σας εμποδίσει ή να σας επιτεθεί· σας το υπόσχομαι. Εκτός αν αποφασίσετε να μείνετε στο κάστρο και να μας δυσκολέψετε, οπότε και, σας προειδοποιώ, δεν θα δείξουμε κανένα έλεος.» Η φωνή του Στρατηγού της Σιρνάδιας αντηχούσε στους δρόμους γύρω του και μέσα στο Κάστρο της Αταρδίας, ενισχυμένη από τον ενεργειακό τηλεβόα.

Ύστερα από κανένα δεκάλεπτο αναμονής, μια άλλη ενισχυμένη φωνή τού απάντησε από το κάστρο: μια γυναικεία φωνή. «Θα αποχωρήσουμε, Στρατηγέ,» είπε η Δήμητρα Οσμέλκη. «Αλλά να πεις στον Άρχοντά σου ότι αυτό που έκανε ήταν το χειρότερο λάθος στην Ιστορία της Συμπολιτείας των Ποταμών! Δεν έπρεπε να είχατε ελευθερώσει τους κρατούμενους. Μπορούσατε να είχατε συνεννοηθεί μαζί μου.» Αλλά δεν έμοιαζε να περιμένει απάντηση από τον Δημήτριο, κι εκείνος όντως δεν της έδωσε απάντηση. Δεν ήταν πρόθυμος να κάνει συνεννόηση μαζί της. Αυτές ήταν οι διαταγές του Ευθύμιου Αλτόσσιου, και οι δυο τους το είχαν ήδη συζητήσει: Η Δήμητρα Οσμέλκη δεν μπορούσε να θεωρηθεί αξιόπιστη. Ήταν πολύ πιστή στον Πολιτοβασιλέα, σύμφωνα με τις πληροφορίες τους. Αν της επέτρεπαν να συνεχίσει να διοικεί την πόλη, σύντομα θα τους πρόδιδε στον Γεώργιο Μοριλκόνη, και πιθανώς τη χειρότερη δυνατή στιγμή. Δεν μπορούσαν να το ρισκάρουν. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, τα απελευθερωμένα καθάρματα των φυλακών ήταν πιο αξιόπιστα, γιατί δεν είχαν τίποτα να κερδίσουν από τον Πολιτοβασιλέα αλλά πολλά από τη συνεργασία τους με τον Αλτόσσιο.

Μετά από καμιά ώρα, η πύλη του Κάστρου της Αταρδίας άνοιξε και οχήματα βγήκαν. Η βόρεια πύλη της πόλης δεν ήταν μακριά, και τα περιέμενε ανοιχτή όταν έφτασαν εκεί· πέρασαν από κάτω της, υπό τα βλέμματα των μαχητών της Σιρνάδιας, και έφυγαν από την Αταρδία.

Ο Δημήτριος Ακράθνης πρόσταξε το κάστρο να ερευνηθεί από πάνω ως κάτω, και ακολούθησε ο ίδιος τους μαχητές του εκεί μαζί με την Ευτυχία'λι η οποία υποτονθόρυζε ξόρκια ανίχνευσης και εντοπισμού.

Την υπόλοιπη ημέρα, οι μισθοφόροι του Άρχοντα Αλτόσσιου ξεκουράζονταν, οι απελευθερωμένοι κρατούμενοι λεηλατούσαν, και οι κάτοικοι της πόλης έτρεμαν. Ο Στρατηγός της Σιρνάδιας έδωσε διαταγή στους μαχητές του να εμποδίσουν τους αποφυλακισμένους μόνο αν τους έβλεπαν να σκοτώνουν ή να βιάζουν· βανδαλισμοί και λεηλασίες επιτρέπονταν. Ήθελε να τους έχει ευχαριστημένους, γιατί σύντομα θα τους χρειαζόταν.

«Όσο πιο γρήγορα φύγουμε απ'αυτό το μπουρδέλο,» είπε ο Πέτρος ο Φλογερός καθώς η νύχτα είχε πέσει, «τόσο το καλύτερο.» Κάθονταν στην τραπεζαρία μιας ταβέρνας, εκείνος, ο Οφιομαχητής, η Πλούσια Αμαλία, ο Σπυρίδωνας ο Πέλεκυς, η Ευδοκία της Καταστροφής, και άλλοι μισθοφόροι. Ο κάπελας δεν είχε παράπονο, γιατί τον πλήρωναν, δεν τον λεηλατούσαν, και τον κρατούσαν και προστατευμένο – αυτόν και την οικογένειά του – απ'τους κακούργους που απόψε τριγύριζαν στους δρόμους.

«Κι άμα μας ζητήσει να μείνουμε εδώ για όταν έρθει ο Πολιτοβασιλέας να πάρει πίσω την πόλη;» έθεσε το ερώτημα ο Δαγκωμένος Ιωάννης.

«Να πάει να γαμηθεί,» είπε η Ευδοκία της Καταστροφής. «Θα φύγουμε.»

Ο Οφιομαχητής κατένευσε. «Θα φύγουμε. Δε μένουμε άλλο σ'ετούτη την πόλη. Είναι από τα μέρη που το διαισθάνεσαι ότι σύντομα κάτι πολύ κακό θα συμβεί.» Η Ευθαλία, απλωμένη στους ώμους του, παιχνίδισε τη γλώσσα της κι έκλεισε τα μάτια, χουζουρεύοντας.

Τότε ήταν που ένας κουκουλοφόρος πλησίασε το τραπέζι τους. Αλλά μέσα από την κουκούλα του φαινόταν το πρόσωπό του βαμμένο με τη μάσκα της ιεροσύνης. Ο ιεράς της Έχιδνας που είχε έρθει μαζί με τον Δημήτριο Ακράθνη. Δεν ήταν βέβαιο ότι είχε ακούσει τις κουβέντες

τους· μάλιστα, οι περισσότεροι υπέθεταν ότι δεν τις είχε ακούσει, αφού δεν νόμιζαν ότι ήταν στην ταβέρνα μέχρι στιγμής. Τώρα πρέπει να είχε έρθει.

Αντικρίζοντάς τον έπαψαν να μιλάνε. Ακόμα κι οι μισθοφόροι σέβονταν τους ιερωμένους της Φαρμακερής Κυράς· και όσοι είχαν λίγη σύνεση τούς φοβόνταν κιόλας.

«Θα ήθελα να σου μιλήσω ιδιαιτέρως... Κάλνεντουρ,» είπε ο ιερέας, ατενίζοντας τον αρχηγό των Επιζώντων.

Και ο Γεώργιος σκέφτηκε ότι δεν του άρεσε όπως είχε εκφέρει αυτό το Κάλνεντουρ. Μ'έχει αναγνωρίσει; αναρωτήθηκε. «Ασφαλώς, Ιερότατε,» αποκρίθηκε, κρατώντας σε απόσταση την οργή του με την ασπίδα του Γαληνέματος του Άγριου Ανέμου. Σηκώθηκε από το τραπέζι και ακολούθησε τον ιερέα σε μια γωνία της ταβέρνας, ενώ οι μισθοφόροι μουρμούριζαν πίσω τους.

«Ονομάζομαι Χρίστος,» συστήθηκε ο ιερωμένος, «και είμαι από τον Ναό της Έχιδνας στις εκβολές του ποταμού Οθμόλλη.»

Ο Γεώργιος δεν μίλησε, περιμένοντάς τον να συνεχίσει, γιατί ήταν καταφανές ότι δεν είχε έρθει απλά για να δηλώσει το όνομά του και την κατοικία του.

«Εσύ,» είπε ο Χρίστος, «δεν είσαι πραγματικά ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος, έτσι δεν είναι; Ούτε είσαι από τη Μοργκιάνη.»

«Τι εννοείτε, Ιερότατε;»

«Είσαι ένας Φιλημένος της Έχιδνας που αποκαλούν 'Οφιομαχητή'. Έχω ακούσει για σένα.»

Ο Γεώργιος κράτησε μακριά την οργή του που έμοιαζε με τη θύελλα που είχε πριν από μερικές ώρες χτυπήσει την Αταρδία.

«Αυτός δεν είσαι;» επέμεινε ο Χρίστος. «Αποκλείεται η ομοιότητα να είναι τυχαία. Κατάμαυρο δέρμα σαν εξωδιαστασιακός· πράσινα μαλλιά· υπερφυσική δύναμη. Και μαζί σου έχεις πάντα αυτό το φίδι» – έριξε ένα βλέμμα στην Ευθαλία που ήταν απλωμένη στους ώμους του Οφιομαχητή – «το οποίο φαίνεται να σε συμπαθεί. Να σε θεωρεί κύριό του.»

«Για να είστε βέβαιοι ότι δεν θα σας πω ψέματα....» Ο Γεώργιος τράβηξε το Φιλί της Έχιδνας από το θηκάρι στη ζώνη του, κρατώντας τη λεπίδα ανάστροφα, με το πλατύ της μέρος στραμμένο προς τον ιερωμένο, να γυαλίζει στο φως των ενεργειακών λαμπών της ταβέρνας.

Τα μάτια του Χρίστου στένεψαν καθώς διάβαζε τα χαράγματα στην Ιερατική Γλώσσα της Έχιδνας. Μετά είπε: «Είσαι, λοιπόν, ο Οφιομαχητής.»

«Ναι. Αλλά δεν θα ήθελα να διαρρεύσει.»

«Θα διαρρεύσει όμως, αργά ή γρήγορα. Μάλλον γρήγορα. Αλλά όχι από τα δικά μου χείλη, σε διαβεβαιώνω. Η Μεγάλη Κυρά μάς δείχνει γι'ακόμα μια φορά την εύνοιά της στέλνοντάς σε σε εμάς· δε θα ριψοκινδυνέψω να σε χάσουμε.»

Το Φιλί της Έχιδνας γλίστρησε ξανά μες στο θηκάρι. «Δεν είμαι εδώ για τον Άρχοντα Αλτόσσιο, Ιερότατε.»

«Γιατί είσαι, τότε;»

«Αυτή είναι απλά μια δουλειά για εμένα. Δε θα τον υπηρετούσα αν δεν πλήρωνε.»

«Δεν ήθελα να υπονοήσω το αντίθετο.»

Ο Γεώργιος τον ρώτησε αν είχε ακούσει για ένα εξωδιαστασιακό πλοίο που, πριν από δύομισι χρόνια, καταποντίστηκε μέσα σε τρομερή καταιγίδα, μάλλον βόρεια της Κεντρυδάτιας.

Ο Χρίστος αποκρίθηκε ότι δεν το ήξερε. «Γιατί το αναζητάς;»

«Γιατί από εκεί ήρθα. Και δεν θυμάμαι τίποτ' άλλο από το παρελθόν μου.»

«Δεν θυμάσαι πότε σε ευλόγησε η Έχιδνα;»

«Με... ευλόγησε όταν το πλοίο μου καταποντίστηκε. –Αλλά τώρα πρέπει να επιστρέψω στους μισθοφόρους μου.»

Ο ιερέας δεν έφερε αντίρρηση. Δεν μπορούσε να φέρει αντίρρηση σ'ένα ιερό πρόσωπο σαν αυτό. Και σκεφτόταν ότι τα νέα για τον Οφιομαχητή θα ευχαριστούσαν πολύ τον Πρωθιερέα του, που, όπως όλοι στον Ναό, ήταν με το μέρος του Άρχοντα Αλτόσσίου.

Το επόμενο πρωινό, ο Στρατηγός Δημήτριος Ακράθνης συγκέντρωσε τους αρχηγούς των μισθοφόρων μέσα στο πλοίο του, τον Πλούσιο Μαχητή, και τους είπε ότι η δουλειά τους στην Αταρδία είχε τελειώσει. Θα ήθελαν κάποιοι από αυτούς να συνεχίσουν να βρίσκονται εδώ; Θα πληρώνονταν, φυσικά.

Κανείς δεν έδωσε θετική απάντηση.

Και ο Λουκάς των Κακών Εκδικητικών είπε: «Με το συμπάθιο, Στρατηγέ, αλλά μου φαίνεται ότι ψάχνεις για ανόητους που αναζητούν τα

σαγόνια του Αβυσσαίου. Ο Πολιτοβασιλέας θα κατεβεί, πολύ σύντομα, εδώ μαζί με την πανστρατιά του. Θα το ισοπεδώσουν το μέρος, και θα σκοτώσουν όλους όσους απελευθέρωσες.»

«Είμαι πεπεισμένος ότι οι καινούργιοι άρχοντες της Αταρδίας θα πολεμήσουν σθεναρά,» διαφώνησε ο Δημήτριος Ακράθνης.

«Έλα τώρα, Στρατηγέ. Δεν είναι δυνατόν να πιστεύεις ότι μπορούν να κρατήσουν την πόλη ενάντια σ'ολόκληρη τη δύναμη της Συμπολιτείας των Ποταμών!»

«Δε θα είναι ολόκληρη η δύναμη της Συμπολιτείας των Ποταμών. Μην ξεχνάς πως ο στρατός του Πολιτοβασιλέα τώρα δεν μπορεί να έρθει μαζικά προς τα εδώ. Αν το κάνουν θα πρέπει να εγκαταλείψουν τα διαφιλονικούμενα εδάφη ανάμεσα στην Οσκάληη και τη Σιρνάδια. Και δεν πρόκειται να τα εγκαταλείψουν.»

«Αυτό είναι το σχέδιό σου, έτσι, Στρατηγέ;» είπε η Άκαρδη Γιολάντα, η αρχηγός των Μορφωμένων, που είχε τραυματιστεί στις συμπλοκές μέσα στις φυλακές και τώρα στηριζόταν σ'ένα μπαστούνι για διευκόλυνση. «Να διαιρέσεις τις δυνάμεις του Πολιτοβασιλέα. Γι'αυτό κατέκτησες την Αταρδία. Γι'αυτό ελευθέρωσες τους κρατούμενους και τους έδωσες τον έλεγχο της πόλης.»

«Ναι,» παραδέχτηκε ο Δημήτριος Ακράθνης.

«Δε μπορεί, όμως, να νομίζεις ότι η Αταρδία είναι δυνατόν να αντισταθεί στον Πολιτοβασιλέα.»

«Εκτός αν ο Πολιτοβασιλέας πέσει.»

«Τόσο γρήγορα;»

«Θα τον χτυπάμε και από βορρά και από νότο τώρα.»

«Τα πλοία σας,» του είπε ο Κάλνεντουνρ ο Μαύρος, «δεν θα μπορούν εύκολα να περνάνε από τον Μεγάλο Κόλπο για να ενισχύουν την Αταρδία, να φέρνουν μαχητές εδώ.»

«Γι'αυτό έχουμε εσάς,» αποκρίθηκε ο Δημήτριος Ακράθνης. «Για να μας ανοίγετε τον Κόλπο όποτε χρειάζεται. Υποθέτω πως αυτή η δουλειά, τουλάχιστον, σας ενδιαφέρει.»

Κανείς δεν διαφώνησε.

«Ενδιαφέρει, επίσης, κάποιον από εσάς να μείνει στην Αταρδία; Σας διαβεβαιώνω πως δεν θα την εγκαταλείψουμε.»

Κανείς δεν συμφώνησε. Κανείς δεν πίστευε ότι η Αταρδία θα κρατούσε για πολύ. Νόμιζαν ότι σύντομα θα έπεφτε ξανά στα χέρια του Πολιτοβασιλέα.

Εκτός από τον Γεώργιο, ο οποίος είχε κάποιες αμφιβολίες. Όχι επειδή δεν θεωρούσε τον Πολιτοβασιλέα αρκετά ισχυρό ώστε να ανακαταλάβει την πόλη και τις φυλακές, αλλά επειδή δεν θεωρούσε τον Ευθύμιο Αλτόσσιο ανόητο, ούτε τον Στρατηγό του.

Την ίδια ημέρα κιόλας, απέπλευσαν από την Αταρδία, αφήνοντας εκεί μόνο ένα καράβι από αυτά που είχαν έρθει από τη Σιρνάδια, τον Παλαιστή των Θαλασσών. Ένα πλοίο γεμάτο μαχητές και εξοπλισμούς. Στον Καπετάνιο του ο Δημήτριος Ακράθνης είχε υποσχεθεί ότι σύντομα θα ερχόταν κι άλλη υποστήριξη, και τον είχε επίσης συμβουλέψει να φύγει αν νιώσει την κουβέρτα να γέρνει. «Απομακρύνσου,» του είπε, «πήγαινε στ'ανοιχτά, μακριά απ'την ηπειρόνησο, για να σε χάσουν οι άνθρωποι του Πολιτοβασιλέα, και μετά επέστρεψε και μπες στον Μεγάλο Κόλπο, έλα στη Σιρνάδια. Αν δεν μπορείς να τον διασχίσεις τον Κόλπο και χρειάζεσαι βοήθεια, κατευθύνσου στην Ερνέγη για να επικοινωνήσεις με τους πράκτορές μας εκεί.»

Έτσι, ο στόλος του Στρατηγού της Σιρνάδιας έφυγε από την Αταρδία, αφήνοντάς την στα χέρια του καινούργιου της Συμβουλίου από κακούργους. Η αρμάδα αριθμούσε εφτά πλοία τώρα και ακολούθησε την τακτική που ο Δημήτριος είχε προτείνει στον Καπετάνιο του Παλαιστή των Θαλασσών: Απομακρύνθηκαν από τις ακτές της Μικρυδάτιας για λίγο, μήπως οι άνθρωποι του Πολιτοβασιλέα τούς παρακολουθούσαν, διέγραψαν ένα μικρό ημικύκλιο με την πορεία πλεύσης τους, και μετά πλησίασαν τον Μεγάλο Κόλπο, πλέοντας βόρεια μέσα του.

Εκεί δεν άργησαν να συναντήσουν τα καράβια του Πολιτοβασιλέα, τα οποία φαινόταν να τους περιμένουν. Και δεν ήταν μόνο ιστιοφόρα τώρα· είχαν ήδη έρθει και μηχανοκίνητα σκάφη. Και ένα υποβρύχιο άρχισε να χτυπά τον στόλο του Αλτόσσίου κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας. Κατάφερε να βουλιάξει ένα από τα σκάφη των μισθοφόρων προτού ο Οφιομαχητής εφαρμόσει εναντίον του την τακτική που είχε εφαρμόσει κι εναντίον του προηγούμενου υποβρυχίου που τους είχε επιτεθεί. Η Νικολία'σαρ των Κακών Εκδικητών το εντόπισε με Ξόρκι Εντοπισμού Υδατικών Αναταράξεων, και ο Γεώργιος βούτηξε, το

ζύγωσε γρήγορα με τις υδατοτρόπες ιδιότητές του, και έσπασε το μπροστινό του τζάμι, στέλνοντάς το αúτανδρο στον Αβυσσαίο.

Παρά την τρομερή δύναμη του Οφιομαχητή, όμως, αυτή τη φορά η αρμάδα του Αλτόσσιου δεν μπορούσε να διασχίσει τον Μεγάλο Κόλπο ώστε να φτάσει στην πόλη του Άρχοντά της. Αναγκάστηκαν, ύστερα από επώδυνες ναυμαχίες, να εισπλεύσουν στο Κάτω Λιμάνι της Ερνέγης, στέλνοντας μήνυμα στους τοπικούς λιμενοφύλακες ότι έρχονταν ειρηνικά. Και οι Άρχοντες της Ερνέγης ποτέ δεν αρνούνταν σε κάποιον να αράξει στην πόλη αν ερχόταν ειρηνικά.

Αν όμως ερχόταν για να πολεμήσει, τον χτυπούσαν ανελέητα. Γι'αυτό κιόλας τα πλοία του Πολιτοβασιλέα δεν τόλμησαν να ακολουθήσουν εδώ την τραυματισμένη αρμάδα του Δημήτριου Ακράθνη.

«Αυτοί οι καταραμένοι πειρατές είναι εχθροί μας!» φώναξε η Πριγκίπισσα Ελευθερία Μοριλκόνη όταν, μέσα στην ίδια ημέρα, τα νέα έφτασαν στο Βασιλικό Παλάτι της Οσκάλης. «Σ'το είπα ότι το καλύτερο που μπορούμε να κάνουμε είναι να καταλάβουμε την πόλη τους.»

«Τώρα;» αποκρίθηκε ο Γεώργιος Μοριλκόνης, ο Πολιτοβασιλέας της Συμπολιτείας των Ποταμών. «Τώρα που, εκτός από το πρόβλημα του προδότη της Σιρνάδιας, έχουμε και το πρόβλημα της Αταρδίας;»

«Ο προδότης χρησιμοποιεί την Ερνέγη προς όφελός του,» επέμεινε η Ελευθερία. «Αν η πόλη δεν ήταν σύμμαχός του, τα πλοία του δεν θα είχαν πού να βρουν καταφύγιο! Θα τα είχαμε βουλιάξει απ'το πρώτο ως το τελευταίο.»

«Είσαι σίγουρη; Ακόμα δεν έχουμε καταλάβει τι είναι εκείνο που καταποντίζει τα υποβρύχιά μας τόσο εύκολα. Δύο έχουμε χάσει μέχρι στιγμής. Δύο, μα την Έχιδνα! Άλλα δύο μάς απομένουν, τα οποία αρχικά δεν σκόπευα να μπλέξω σ'αυτό τον πόλεμο.» Και κοίταζε τους στρατιωτικούς του με κάποια κατάκριση. Αισθάνονταν το γαλανό βλέμμα του να τους διαπερνά. Τους κατηγορούσε για την απώλεια των υποβρυχίων, δεν είχαν αμφιβολία.

«Με υποβρύχια ή μη,» επέμεινε ξανά η αδελφή του Πολιτοβασιλέα, «θα την είχαμε βουλιάξει την αρμάδα του Αλτόσσιου αν δεν ήταν η Ερνέγη εκεί για να της προσφέρει καταφύγιο. Είναι βέβαιο!»

«Η Αταρδία προέχει,» της είπε ο Γεώργιος Μοριλκόνης. «Και δεν μπορούμε να διαιρέσουμε τις δυνάμεις μας στα τρία. Θα ηττηθούμε σ'όλα τα μέτωπα!»

Έτσι, μέσα στον τελευταίο μήνα του χειμώνα, τον Χειμέριο τον Τρίτο, οι δυνάμεις του Πολιτοβασιλέα συγκρούονταν με τις δυνάμεις του Άρχοντα Αλτόσσιου στα διαφιλονικούμενα εδάφη ανάμεσα στην Οσκάληνη και τη Σιρνάδια, και επίσης προσπαθούσαν να ανακαταλάβουν την Αταρδία.

Η τελευταία, εκεί όπου βρισκόταν, στο νοτιότερο άκρο της Μικρυδάτιας, ήταν ουσιαστικά χωρίς καμία πραγματική υποστήριξη και περικυκλωμένη από εχθρούς. Ο Πολιτοβασιλέας έστελνε μαχητές του από τη Βορλίνη, στα δυτικά της, και από την Αρενάλδη στα ανατολικά της. Την είχε συνεχώς υπό πολιορκία, και ο Αλτόσσιος δυσκολευόταν πολύ να της δίνει πολεμιστές και εξοπλισμούς, γιατί, για να φτάσουν εκεί, τα πλοία του έπρεπε να διασχίσουν τον Μεγάλο Κόλπο που ήταν γεμάτος με σκάφη του Πολιτοβασιλέα. Οι μισθοφόροι από Ερνέγη ήταν οι σημαντικότεροι σύμμαχοι του Αλτόσσιου γι'αυτή τη δουλειά. Είχαν βοηθήσει, στις αρχές του Χειμέριου του Τρίτου, τον Στρατηγό Ακράθη να επιστρέψει στη Σιρνάδια από την Ερνέγη (η αρμάδα είχε πλεύσει μες στη νύχτα, για κάλυψη, ενώ πλοία του Αλτόσσιου, ερχόμενα από Σιρνάδια, χτυπούσαν για αντιπερισπασμό τα πλοία του Πολιτοβασιλέα που φρουρούσαν τον Κόλπο), και τώρα βοηθούσαν και τα σκάφη του Αλτόσσιου που προορίζονταν για ενίσχυση και ανεφοδιασμό της Αταρδίας. Επίσης, γύρω από την Αταρδία, κάθε τρεις και λίγο, τα καράβια του Πολιτοβασιλέα σχημάτιζαν αποκλεισμό, και έπρεπε να τον σπάνε κι αυτόν για να περάσουν. Δεν ήταν εύκολη δουλειά, αλλά οι μισθοφόροι αποδείχτηκαν αξιοσημείωτα αποτελεσματικοί. Καθώς και σε άλλες επιθέσεις κατά των πλοίων του Πολιτοβασιλέα στον Μεγάλο Κόλπο. Και όλοι έλεγαν για τον αρχηγό των Επιζώντων, τον εξωδιαστασιακό άντρα με την τρομερή δύναμη, τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο, που ορισμένοι είχαν αρχίσει να παρανοούν την ιδιότητά του και να νομίζουν ότι δεν ήταν αρχηγός μόνο των Επιζώντων αλλά όλων των μισθοφόρων από Ερνέγη. Τον έλεγαν στα λιμάνια «ο Ναύαρχος της Ερνέγης». Και κυκλοφορούσε και η φήμη ότι είχε βουλιάξει δύο υποβρύχια του Πολιτοβασιλέα με τα χέρια του· τα είχε γρονθοκοπήσει, μα την Έχιδνα!

Πολλοί πίστευαν ότι αυτό δεν ήταν παρά ακόμα ένα παραμύθι για τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο, αλλά άλλοι επέμεναν ότι ήταν αλήθεια. Οι μισθοφόροι του το λένε, ρε! Τους έριχνε γροθιές και τα έστελνε στον Αβυσσαίο. Και γιατί όχι; Εδώ τις προάλλες αναποδογύριζε βαριά πολεμικά οχήματα με τα χέρια του. Δεν είναι άνθρωπος αυτός· είναι ημίθεος του Αστερίωνα. Τι άλλο μπορεί νάναι;

Ο Οφιομαχητής. Ο Οφιομαχητής. Το όνομα δεν άργησε ν'ακουστεί στα λιμάνια γύρω από τον Μεγάλο Κόλπο. Αυτός ο άνθρωπος που γενικά αποκαλούσαν Κάλνεντουρ ο Μαύρος ήταν ο Οφιομαχητής. Στην Ιχθυδάτια τον ήξεραν· ήταν κουρσάρος εκεί. Έλεγαν πως ήταν ο ίδιος ο Ακατάλυτος Κουρσάρος, μα τους θεούς! Τα είχε βάλει με τον Ευγένιο τον Μεγαλοφονιά, τον τρομερότερο πειρατή της Ιχθυδατίας, τον Πρίγκιπα των Πειρατών. Και όλοι νόμιζαν, ως τώρα, ότι ο Μεγαλοφονιάς ίσως να τον είχε σκοτώσει. Αλλά, όχι, ήταν ζωντανός ο μαυρόδερμος δαίμονας! Και βρισκόταν εδώ, στη Μικρυδάτια.

Ο Οφιομαχητής... Το παράξενο όνομα δεν άργησε, φυσικά, να φτάσει και στ'αφτιά του Πολιτοβασιλέα, που είχε μέχρι στιγμής ακούσει πολλά γι'αυτό τον καταραμένο, τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο. Είχε υποστεί πολλά από αυτόν. Ο Κάλνεντουρ είχε δολοφονήσει ένα τσούρμο φρουρούς μέσα στο ίδιο το Βασιλικό Παλάτι της Οσκάλης, και τώρα πολεμούσε εναντίον του στρατού του Πολιτοβασιλέα και του στόλου του, ρημάζοντας ό,τι συναντούσε στο πέρασμά του. Επίσης, αυτός πρέπει να ήταν που, πριν από όχι και τόσο πολύ καιρό, είχε κουρσέψει το Ξίφος των Αρχόντων, ένα πλοίο του Πολιτοβασιλέα που έφευγε από την Ιχθυδάτια. Η Πλοίαρχός του, που είχε επιβιώσει από την επίθεση του τρομερού κουρσάρου, είχε μιλήσει η ίδια για το περιστατικό στον Πολιτοβασιλέα· και τώρα πάλι, που ακούγονταν τόσα γι'αυτόν τον μυστήριο μισθοφόρο, είχε πει στον Μεγαλειότατο ότι ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος τής θύμιζε τον Οφιομαχητή, τον πειρατή που είχε κουρσέψει το σκάφος της, ένα από τα ισχυρότερα καράβια του Πολιτοβασιλέα.

Τι είδους όνομα είναι αυτό – Οφιομαχητής; αναρωτιόταν ο Γεώργιος Μοριλκόνης. Μπορεί νάχει καμιά σχέση με τη θρησκεία της Έχιδνας; Και ήρθε σε επαφή με την Πρωθιέρεια του Ναού της Οσκάλης, ο οποίος ήταν οικοδομημένος στις εκβολές του Πρώτου Γόνου, στο Κάτω Λιμάνι της Κάτω Πόλης. Τη ρώτησε αν είχε ξανακούσει για τον Οφιομαχητή,

κι εκείνη αποκρίθηκε ότι, ναι, είχε σίγουρα ξανακούσει γι'αυτόν: και του μίλησε για τον συγκεκριμένο Φιλημένο της Μεγάλης Κυράς. Του είπε όσα είχαν φτάσει στ'αφτιά της από τους άλλους πιστούς.

Τίποτα από αυτά ο Γεώργιος Μορλκόνης δεν θεώρησε ότι μπορούσε να τον βοηθήσει να βγάλει από τη μέση τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο που είχε ήδη γίνει σοβαρή απειλή σε τούτο τον πόλεμο. Ήταν σαν ένας στρατός από μόνος του, ο καταραμένος μαυρόδερμος δαίμονας!

«Τι αδυναμίες έχουν αυτοί οι Φιλημένοι, Πρωθιέρεια;» ρώτησε καθώς μιλούσε μαζί της μέσα σ'έναν χώρο φιλοξενίας του Ναού· γιατί ακόμα κι ο Πολιτοβασιλέας έπρεπε να έρθει στην Πρωθιέρεια, δεν πήγαινε εκείνη σ'αυτόν παρά μόνο αν το ήθελε· δεν μπορούσε να την καλέσει. Και ακόμα και στον Πολιτοβασιλέα δεν επιτρεπόταν πρόσβαση στον ενδόναο, έτσι η συνάντησή τους δεν μπορούσε να γίνει παρά εδώ, στον χώρο φιλοξενίας, όπου οι δόκιμοι είχαν φέρει ποτά και γλυκίσματα και ήταν έτοιμοι να φέρουν περισσότερα, να εξυπηρετήσουν τον μεγάλο άρχοντα της Συμπολιτείας με ό,τι τρόπο επιθυμούσε. «Τι ευάλωτα σημεία έχουν; Πώς μπορείς να τους χτυπήσεις;»

«Δεν έχουν αδυναμίες,» αποκρίθηκε η Πρωθιέρεια, «ούτε ευάλωτα σημεία. Ούτε κανένας ναίτης θα διανοείτο ποτέ να χτυπήσει Φιλημένο της Μεγάλης Κυράς, Μεγαλειότατε.»

«Το θέμα είναι στρατιωτικό και πολιτικό, Ιερότατη. Είναι σημαντικό για ολάκερη τη Συμπολιτεία. Ελπίζω να μη μου κρύβεις πληροφορίες που μπορούν να με εξυπηρετήσουν.»

«Η θρησκεία της Έχιδνας, όπως γνωρίζετε, Μεγαλειότατε, δεν βρίσκεται υπό την εξουσία κανενός άρχοντα, οσοδήποτε δυνατού, παρά μόνο υπό την εξουσία της Μεγάλης Κυράς. Εκείνη είναι η Βασίλισσά μας.»

«Θα ανταμειφθεί πλούσια ο Ναός σου, Πρωθιέρεια, αν με βοηθήσεις να ξεπαστρέψω αυτή την απειλή.»

«Η απάντησή μου είναι η ίδια, Μεγαλειότατε: οι Φιλημένοι δεν έχουν αδυναμίες, ούτε ευάλωτα σημεία. Ρωτήστε όποιον άλλο επιθυμείτε αν δυσπιστείτε τα λόγια μου.»

«Θα μπορούσες, τότε, να τον φέρεις με το μέρος μου, αφού φαίνεται να ξέρεις τόσα γι'αυτόν; Θα μπορούσες να τον πάρεις από τον Αλτόσσιο;»

«Οι Φιλημένοι καθοδηγούνται μονάχα από τη βούληση της Μεγάλης Κυράς. Και δεν θα τολμούσα ποτέ να μπω ανάμεσα στη βούληση της Μεγάλης Κυράς και στον Οφιομαχητή.»

Ο Πολιτοβασιλέας την ατένισε με στενεμένα μάτια. «Αναρωτιέμαι τι γνώμη θα είχες γι'αυτόν τον Οφιομαχητή αν ερχόταν να λεηλατήσει τον Ναό σου...»

«Είμαι βέβαιη ότι αποκλείεται να έπραττε τέτοιο άγος, Μεγαλειότατε.»

Ο Γεώργιος Μοριλκόνης το βρήκε αδύνατο να συνεννοηθεί μαζί της. Και σκεφτόταν, μάλιστα, αν τα λόγια της θα μπορούσαν να θεωρηθούν οριακά προδοτικά. Μετά όμως θυμήθηκε ότι, ναι, η θρησκεία της Έχιδνας ήταν ανεξάρτητη από την πολιτική εξουσία οποιασδήποτε περιοχής σε οποιαδήποτε ηπειρόνησο της Υπερυδάτιας. Επομένως, δεν νοείτο να μιλάς για «προδοσία» από τους ιερωμένους της Φαρμακερής Κυράς.

Θα πρέπει να βρούμε μόνοι μας έναν τρόπο να ξεπαστρέψουμε αυτό τον μαυρόδερμο δαίμονα, σκέφτηκε ο Γεώργιος Μοριλκόνης, ο Πολιτοβασιλέας της Συμπολιτείας των Ποταμών, καθώς ο χειμώνας έφτανε στο τέλος του και έμπαινε η πρώτη ημέρα του εαρινού μεσομήνιου.

9

«Χρειαζόμαστε βοήθεια,» λέω στον Ζαχαρία, τα άλλα Τέκνα, και τους υπόλοιπους αρχηγούς των στασιαστών που έχουν συγκεντρωθεί μπροστά μου για να μάθουν σε τι σχέδιο κατέληξα. «Δε γίνεται να κρατήσουμε τη Σαλντέρια μόνοι μας—»

«Θα ξεσηκώσουμε ολάκερη την πόλη, Οφιομαχητή!» αναφωνεί ο Κοντός Ιάκωβος. «Δε μπορούν οι κωλογαμιόληδες της μάνας του Λοκράθου να τα βάλουν μ'όλακερη την πόλη ξεσηκωμένη. Θα τραπούν σε φυγή σαν δαρμένοι λιμανόσκυλοι!»

«Ίσως,» αποκρίνομαι. «Αλλά πόσοι από εσάς θα έχουν σκοτωθεί ως τότε; Πόσοι από τους ξεσηκωμένους κατοίκους της Σαλντέρια; Επιπλέον, οι εξοπλισμοί σας δεν είναι τόσο καλοί όσο αυτοί του στρατού των Ηρμάντιων. Κι ακόμα κι αν καταφέρετε να τους διώξετε, μετά τι θα γίνει; Είστε σίγουροι ότι οι Ηρμάντιοι δεν θα στείλουν κι άλλο φουσάτο εδώ; Το πιθανότερο είναι ότι θα στείλουν – για εκδίκηση. Η Ορδή των Όφεων αριθμεί δέκα χιλιάδες μαχητές, κι αυτοί που ήρθαν έξω από τα τείχη μας είναι καμιά χιλιάδα μόνο.»

«Και μέσα στα τείχη ήταν καμιά χιλιάδα...» λέει ο Ζαχαρίας.

«Το Σκατό των Όφεων,» προσθέτει κάποιος στασιαστής.

«Ναι,» λέω. «Και δεν έχουν σκοτωθεί όλοι. Απλώς τους νικήσαμε· δεν τους αφανίσαμε. Δεν είμαστε σε θέση να τα βάλουμε μόνοι μας με τον καινούργιο στρατό που έχει έρθει για να τους ενισχύσει. Χρειαζόμαστε βοήθεια—»

«Από ποιον;» με διακόπτει ο Ζαχαρίας.

«—και, εν τω μεταξύ, θα κινηθούμε κι οι ίδιοι. Δε θα περιμένουμε απλώς.»

«Από ποιον, Οφιομαχητή;» επιμένει ο Ζαχαρίας.

«Είμαι σίγουρος πως ήδη θα το έχετε μαντέψει. Ή από τη Μελκάρνια ή από την Ιλφόνη. Δεν έχουμε άλλους πιθανούς συμμάχους κοντά μας. Η Κυρτόπολη δε νομίζω πως θα μας βοηθήσει.»

«Ο Ψηλός Νηρέας και οι Τέσσερις,» λέει αμέσως ο Κοντός Ιάκωβος, «τάχουν μιλημένα με τους Ηρμάντιους. Έχουν έναν κοινό εχθρό – τη Μελκάρνια. Φυσικά και δεν πρόκειται να μας βοηθήσουν, οι πούστηδες.» Ο Ψηλός Ιάκωβος στέκεται αμίλητος πίσω από τον νάνο φίλο του, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά του, μοιάζοντας έτοιμος να δείρει κάποιον. Η Χαρίκλεια, η ανάποδη βουτήχτρια που παλιά ήταν πειρατικό μάτι μου, είναι πλάι τους, με το ένα της χέρι στη μέση. Ο Λεωνίδας, το Τέκνο, στέκεται απ'την άλλη μεριά, δείχνοντας προβληματισμένος.

«Ακριβώς,» λέω. «Οι νέοι άρχοντες της Κυρτόπολης δεν πρόκειται να μας βοηθήσουν. Άρα, ή από την Ιλφόνη ή από τη Μελκάρνια πρέπει να ζητήσουμε βοήθεια. Ή κι από τις δύο. Προτείνω το τελευταίο, για να είμαστε σίγουροι. Υπάρχει, όμως, ένα πρόβλημα: Όποιος έρθει εδώ για να μας βοηθήσει θα θέλει να πάρει τον έλεγχο της Σαλντέρια. Αποκλείεται να βοηθήσει αλλιώς.»

Οι στασιαστές μουρμουρίζουν αναμεταξύ τους. Η Μάρθα, η γυναίκα του Κοσμά, του παλιού Δευτεροκαπετάνιου μου, λέει τελικά: «Σκοπεύαμε να οργανώσουμε τη δική μας κυβέρνηση στη Σαλντέρια αφότου ξεπαστρέψουμε τα μιάσματα, Οφιομαχητή.»

«Το σχέδιο θα πρέπει ν'αλλάξει,» αποκρίνομαι. «Ή, τουλάχιστον, να τροποποιηθεί κάπως.»

«Αν είναι νάχουμε άλλους πάνω απ'τα κεφάλια μας ξανά,» λέει ένας στασιαστής, «γιατί όχι τους Ηρμάντιους;»

«Όχι τους Ηρμάντιους!» διαφωνεί μια άλλη. «Όχι τους Ηρμάντιους.»

«Οι Ηρμάντιοι υποστηρίζουν τους Έχοντες,» τους λέει η Ευγενία, η Έκτη Οχιά της Σαλντέρια. «Θα είστε πάλι στην ίδια κατάσταση άμα μείνουν εδώ!» Και οι περισσότεροι συμφωνούν μαζί της, παρατηρώ. Είναι αλήθεια αυτό που λέει, νομίζω, δεν είναι ψέματα. Έτσι θα εξελιχτούν τα πράγματα αν οι Ηρμάντιοι πάρουν τον έλεγχο της Σαλντέρια. Ίσως, μάλιστα, η κατάσταση εδώ να γίνει χειρότερη για τους εργάτες· και ήδη, ετούτες τις ημέρες, λένε Εργάτης στη Σαλντέρια, δούλος αλλού...

Ο Ζαχαρίας κοιτάζει εμένα. «Είπες, όμως, ότι θα κάνουμε και κάτι άλλο εκτός απ'το να ζητήσουμε βοήθεια. Τι άλλο θα κάνουμε;»

«Θα σας εξηγήσω. Αλλά πρώτα πρέπει ν'αποφασίσουμε από ποιους θα ζητήσουμε βοήθεια. Εγώ προτείνω κι από τους δύο συγχρόνως – και

από την Ιλφόνη και από τη Μελκάρνια – για να είμαστε σίγουροι. Αν και αυτό ίσως να δημιουργήσει ένα μικρό πρόβλημα.»

«Τι πρόβλημα;» ρωτά ο Μάρκος, ο Έκτος Όφρις.

«Θα θέλουν και οι δύο τον έλεγχο της πόλης – και η Κόρη της Μελκάρνια και η Φύλακας της Ιλφόνης. Και δεν ξέρω αν θα συμφωνήσουν να χωρίσουν κάπως τη διοίκηση ή αν θα συγκρουστούν.»

«Με τους Ηρμάντιους να τους απειλούν;» λέει ο Ζαχαρίας. «Δε νομίζω νάναι τόσο ανόητες ώστε να συγκρουστούν.»

«Δεν έχεις άδικο σ' αυτό. Έχουν έναν κοινό εχθρό. Οι Ηρμάντιοι είναι εναντίον και της Επικράτειας της Μελκάρνια και της επίσημης θρησκείας της Έχιδνας που ο Υψηλός Ναός της βρίσκεται κοντά στην Ιλφόνη.

»Συμφωνείτε, επομένως, να ζητήσουμε βοήθεια και από τη Μελκάρνια και από την Ιλφόνη;»

Οι περισσότεροι λένε πως, ναι, συμφωνούν.

«Ποιοι θα πάνε εκεί;» θέτει το ερώτημα η Χαρίκλεια, η ανάποδη βουτήχτρια. «Και πώς;»

«Από τη δημοσιά θα ήταν πολύ ριψοκίνδυνο να κατευθυνθούν προς τ' ανατολικά,» απαντώ. «Όταν εγώ κι οι σύντροφοί μου ταξιδεύαμε έτσι, οι Ηρμάντιοι μάς κυνήγησαν.» Και ο στρατός τους – αυτοί οι επιπλέον χίλιοι μαχητές – κατέληξε εδώ, προσθέτω νοερά, προβληματισμένος. «Οπότε, καλύτερα να πάνε στην Ιλφόνη από θαλάσσης. Τώρα τα λιμάνια δε νομίζω πλέον να ελέγχονται και τόσο στενά από τους Έχοντες, ύστερα από την πανωλεθρία της Φρουράς τους.»

«Ναι,» συμφωνεί η Μάρθα, «δεν ελέγχονται πια και τόσο στενά.» Και ρίχνει ένα βλέμμα σ' ένα άλλο Τέκνο που έχω ακούσει να φωνάζουν Ευτύχιο – έναν γαλανόδερμο τύπο που θυμίζει ναυτικό, ή κουρσάρο.

Τώρα γνέφει καταφατικά. «Οι φρουροί είναι διαλυμένοι στο Πλατύ Λιμάνι, και στο Πέταμα επίσης. Μπορώ να κανονίσω να μπαρκάρετε σ' ένα πλοιάριο στο Πέταμα και να την κοπανήσετε αποκεί για Ιλφόνη.»

«Κι αν οι Ηρμάντιοι έχουν φέρει και πλοία;» λέει ένας στασιαστής κι ένας άλλος: «Αν τώρα που μιλάμε εξαπλώνονται και στα λιμάνια;»

«Γι' αυτό,» τους τονίζω, «δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο,» ενώ ο Ευτύχιος λέει: «Κανείς δεν έχει βιγλίσει ως τώρα πλοία των Ηρμάντιων έξω απ' την πόλη· μόνο δυνάμεις ξηράς.»

«Όπως και νάχει,» λέει ο Ζαχαρίας, «ο Οφιομαχητής έχει δίκιο: πρέπει να βιαστούμε. Ποιοι θα πάνε στην Ιλφόνη;»

Κανείς δεν απαντά αμέσως.

«Θα πας εσύ, Μάρθα, ως αντιπρόσωπος των εξεγερμένων της Σαλντέρια;» τη ρωτάω – κι αναρωτιέμαι αν το προτείνω επειδή θέλω να προστατέψω τη γυναίκα του παλιού μου Δευτεροκαπετάνιου, που θεωρώ φίλο μου.

Η Μάρθα μοιάζει προβληματισμένη. Ρίχνει ένα ερωτηματικό βλέμμα στον Ζαχαρία. Εκείνος γνέφει καταφατικά, όπως επίσης κι άλλα Τέκνα. Την εμπιστεύονται, παρατηρώ. Τη βλέπουν ως μία από τους αρχηγούς τους. Και ούτε κανένας από τους στασιαστές φέρνει αντίρρηση.

«Θα πρέπει να φύγεις τώρα,» της λέω. «Δεν έχεις χρόνο να δεις τον Κοσμά· μόνο να του μιλήσεις τηλεπικοινωνιακά αν θέλεις.»

«Το καταλαβαίνω,» αποκρίνεται. «Δε νομίζω νάχει πρόβλημα. Κι εκείνος θα καταλάβει.»

«Είμαι σίγουρος γι' αυτό.» Το λέω και το εννοώ. Τον ξέρω αρκετά καλά. Αν και φαίνεται νάχει αλλάξει αρκετά πλέον, δε νομίζω ότι έχει αλλάξει τόσο πολύ.

«Να τον προσέχεις, Οφιομαχητή – όσο μπορείς,» μου ζητά η Μάρθα.

«Θα κάνω ό,τι μπορώ,» υπόσχομαι. Και προσθέτω: «Αλλά δε θα πας μόνη σου στην Ιλφόνη· θα πάρεις μαζί σου και μερικούς άλλους, φυσικά. Όποιους νομίζεις. Επίσης...» Στρέφομαι στην Ερασμία που στέκεται κοντά στον Αρσένιο και τη Διονυσία. «Θα πάτε κι εσείς μαζί της.»

Η Ερασμία νεύει σαν να περίμενε ότι θα το έλεγα αυτό.

«Θα πάτε μαζί της,» επαναλαμβάνω, «και θα φύγετε αμέσως από την Ιλφόνη. Θα ταξιδέψετε εκεί που έχουμε συμφωνήσει. Σε καθιστώ υπεύθυνη για την ασφάλεια και του Αρσένιου και της Διονυσίας, Ερασμία,» της λέω πολύ σοβαρά. «Κανένα κακό δεν πρέπει να τους βρει.»

«Θα τους προστατέψω με τη ζωή μου, Οφιομαχητή,» ορκίζεται η νεαρή οχιά, και κάνει αντίκρυ μου την υπόκλιση του φιδιού – και χρειάζεται να δαμάσω την τρομερή οργή μου για να μην τη μπατσίσω. Δε μ'αρέσει όταν το κάνουν αυτό τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου. Ποιος διάλογος της Έχιδνας νομίζουν ότι είμαι;

«Νηρέα.» Στρέφομαι στο Τέκνο από την Ιλφόνη.

«Θέλεις να τους συνοδέψω κι εγώ;»

«Ναι.»

«Κανένα πρόβλημα.»

Στρέφομαι τώρα στον Νικόλαο, αυτό τον παλαβό που έκανα το λάθος να ελευθερώσω από τα μπουντρούμια του Οδοντωτού Οχυρού.

«Θα μείνω στο πλευρό σου, Οφιομαχητή!» δηλώνει αμέσως, προτού προλάβω ν'αρθρώσω κουβέντα. «Μέχρι τον θάνατό μου, θα μείνω στο πλευρό σου!»

Δεν πρόκειται να τον μεταπείσω τον παράφρονα, οπότε: «Καλώς,» του αποκρίνομαι. Και κοιτάζω τώρα τον Λεωνίδα.

«Η θέση μου είναι στη Σαλντέρια, Οφιομαχητή,» μου λέει ο Τριακοστός-Τρίτος Όφις της Σαλντέρια· «μη μου ζητήσεις να απομακρυνθώ τώρα που η πόλη με χρειάζεται περισσότερο από ποτέ, τώρα που είμαστε τόσο κοντά στο να την καθαρίσουμε από τα μιάσματα.»

«Κάνε ό,τι νομίζεις,» του απαντώ. Και στρέφομαι πάλι στην Ερασμία, που ο Νηρέας την έχει πλησιάσει, ενώ ο Αρσένιος λέει, με την ξερή φωνή του: «Αποφασίζεις για τη μοίρα μας χωρίς τη συγκατάθεσή μας, Οφιομαχητή;»

«Εκτός αν προτιμάς να μείνεις εδώ...» του λέω.

«Μην τον ακούς,» παρεμβαίνει η Διονυσία. «Φυσικά και θα φύγουμε. Αν και θα προτιμούσα να ερχόσουν μαζί μας.»

Ναι, το ξέρω πως θα το προτιμούσε αυτό – και εκείνη και ο αδελφός της. Μα την Έχιδνα, κι εγώ θα το προτιμούσα! Αλλά... κοιτάζω τους στασιαστές της Σαλντέρια μπροστά μου, γύρω μου... δεν μπορώ να τους εγκαταλείψω τώρα, γαμώτο. Δεν μπορώ.

«Θα ξανασυναντηθούμε,» υπόσχομαι στη Διονυσία. «Πολύ σύντομα, θα ξανασυναντηθούμε.»

«Να προσέχεις αυτόν τον άλλο Φιλημένο,» με προειδοποιεί εκείνη. «Μη συγκρουστείς ξανά μαζί του αν μπορείς να το αποφύγεις.»

Αισθάνομαι την οργή μου να φουντώνει. Αυτό το μίσημα που υπακούει τα τέρατα του Αρχέγονου Όφεως πρέπει να εξαφανιστεί απ'το πρόσωπο της Ιχθυοδότης! Δαμάζω τη φαρμακερή θύελλα στην ψυχή μου με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου.

«Θα προσέχω,» υπόσχομαι στη Διονυσία, αν και είμαι σίγουρος πως ακούγεται σαν άγριο γρύλισμα. Τα μάτια μου, η όψη μου, φαίνεται να

τους έχουν τρομάξει. Στρέφομαι στον Ευτύχιο: «Κανόνισε να αποπλεύσουν από το Πέταμα, τώρα.»

«Έγινε, Οφιομαχητή,» αποκρίνεται το Τέκνο, και τους κάνει νόημα να τον ακολουθήσουν.

«Μια στιγμή!» λέει ο Ζαχαρίας. «Κι αυτοί που θα πάνε για Μελκάρνια, μαζί τους δεν πρέπει να φύγουν; Από πού αλλού να βγουν απ'την πόλη;»

«Έχεις δίκιο,» συμφωνώ. Και ρωτάω: «Ποιοι θα πάνε στη Μελκάρνια; Θα πας εσύ, Ζαχαρία;»

«Η παρουσία μου είναι απαραίτητη εδώ, Οφιομαχητή· δεν μπορώ να φύγω.»

Και δεν του το ζητάω αφού αυτό πιστεύει. «Ποιος θα πάει στη Μελκάρνια ως αντιπρόσωπος των εξεγερμένων της Σαλντέρια;» ρωτάω κοιτάζοντάς τους τον έναν μετά τον άλλο.

«Θα μπορούσα να πάω εγώ,» λέει ένας άντρας που δεν ξέρω το όνομά του αλλά, απ'ό,τι έχω καταλάβει, είναι κι αυτός Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου – λευκόδερμος, μαυρομάλλης, αρκετά νέος.

Ο Ζαχαρίας τον κοιτάζει προβληματισμένα.

«Ποιος είσαι;» ρωτάω.

Ο Ζαχαρίας είναι που μου απαντά: «Ο Χρύσανθος, ο Τριακοστός-Πέμπτος Όφιος της Σαλντέρια πλέον.» (Αυτό το πλέον μάλλον σημαίνει ότι υπολογίζει κάποιον άλλο που σκοτώθηκε και οι αριθμοί άλλαξαν.) «Ο γιος μου.»

«Γιος σου;»

«Ναι.»

Πρέπει να τον έκανε μικρός. Δεν μπορεί νάχουν πάνω από είκοσι χρόνια διαφορά. Λιγότερα, πιθανώς. «Τον εμπιστεύεσαι για να ταξιδέψει στη Μελκάρνια;»

«Τον εμπιστεύομαι.» Και κοιτάζει τον Χρύσανθο.

«Θα επιστρέψω γρήγορα,» υπόσχεται εκείνος.

«Πώς, όμως, θα ταξιδέψει ως εκεί;» θέτει το ερώτημα η Ευανθία, η Όγδοη Οχιά της Σαλντέρια. «Αν πάει στην Ιλφόνη μαζί με τους άλλους, η Ράχη του Ιχθύος θα είναι ανάμεσα σ'αυτόν και τη Μελκάρνια. Και το ορεινό πέρασμα το ελέγχουν οι Ηρμάντιοι, σωστά;»

«Σωστά,» συμφωνώ. Από εκεί μας κυνήγησαν. «Αλλά δεν είναι το μόνο πέρασμα που υπάρχει. Υπάρχει κι άλλο ένα, βόρεια της Σκιάπολης, το οποίο οδηγεί στην Ιρνάφη. Κι από την Ιρνάφη θα πρέπει να πάρει πλοίο για να φτάσει στη Μελκάρνια, γιατί δεν συμφέρει να διασχίσει τη Μουλιασμένη Γη.»

«Ολόκληρο ταξίδι!» παρατηρεί ο Χρύσανθος. «Θα προλάβουμε να φέρουμε βοήθεια εδώ, Οφιομαχητή; Θα έχει κανένα νόημα αυτό που θα κάνουμε;»

«Η αλήθεια είναι πως δεν μπορώ να είμαι σίγουρος. Αλλά τι άλλη επιλογή υπάρχει; Να μην προσεγγίσουμε τη Μελκάρνια; Αν κανείς σκέφτεται κάποιο καλύτερο δρόμο για εκεί, ας το πει τώρα.» Τους κοιτάζω ερωτηματικά.

«Κανονικά,» λέει η Ευανθία, «στη Μελκάρνια πας από ξηράς αν θες να πας γρήγορα. Κατευθύνεσαι βορειανατολικά, ακολουθώντας τους δρόμους και τα μονοπάτια. Περνάς κοντά από τους δυτικούς πρόποδες της Ράχης και φτάνεις.»

«Τώρα, όμως, τα μιάσματα του Αρχέγονου Όφεως είναι σ'αυτά τα μέρη,» τονίζει η Μάρθα. Και με ρωτά: «Ήρθαν και αποκεί για να σας κυνηγήσουν, έτσι δεν είναι;»

«Ναι. Το φουσάτο που συγκεντρώθηκε έξω απ'τα τείχη είναι το άθροισμα αυτών και όσων μας καταδίωξαν από τ'ανατολικά.»

«Ακόμα και με την παρουσία των Ηρμάντιων,» επιμένει η Ευανθία, «πάλι συμφέρει να ταξιδέψουμε έτσι. Μερικοί άνθρωποι μπορούν να αποφύγουν την Οργή των Όφεων· δεν είναι δύσκολο.»

«Αν ξέρουν καλά τα εδάφη, ίσως,» αποκρίνομαι. «Τα ξέρεις εσύ;» Γιατί έχω την εντύπωση ότι μιλά σαν να τα ξέρει.

«Ναι,» απαντά η Ευανθία.

«Είσαι πρόθυμη να τους οδηγήσεις;»

«Είμαι.» Δε με ξαφνιάζει καθόλου. «Θα βγούμε από το λιμάνι μαζί με τους άλλους, που πάνε για Ιλφόνη, αλλά εμάς θα μας αφήσουν στις Χαμηλές Ακτές, κι από εκεί θα ταξιδέψουμε βόρεια και θα φτάσουμε στη Μελκάρνια πολύ πιο γρήγορα απ'το αν κάναμε τον κύκλο.»

Τα υπόλοιπα Τέκνα δεν διαφωνούν· ούτε ο ίδιος ο Χρύσανθος φαίνεται να έχει πρόβλημα με το σχέδιό της. Δείχνει να το προτιμά, μάλιστα.

Του λέω: «Πάρε μαζί σου και όποιους άλλους νομίζεις. Η νίκη μας εδώ βασίζεται σ'εσάς.»

«Δε θα σε απογοητεύσω, Οφιομαχητή,» ορκίζεται, και μου κάνει την υπόκλιση του φιδιού δοκιμάζοντας την οργή μου.

Ο Ζαχαρίας με ρωτά, καθώς ετοιμάζονται για αναχώρηση: «Είπες ότι έχεις κάποιο σχέδιο και για εμάς που θα μείνουμε εδώ, έτσι δεν είναι;»

«Ναι.» Και δεν ξέρω αν μου αρέσει. Αλλά τι άλλο να κάνουμε; Αν μείνουμε ακίνητοι, απλά φρουρώντας τη Νότια Πύλη, έχω την υποψία ότι θα μας τσακίσουν. Τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου, επιπλέον, είναι καλύτερα στην επίθεση παρά στην άμυνα.

«Τι σχέδιο;»

«Θα καταλάβουμε τα τείχη της πόλης.»

Με κοιτάζουν όλοι τους συνοφρυωμένοι σαν να μην έχω μιλήσει αρκετά καθαρά.

«Θα καταλάβουμε τα τείχη της πόλης,» επαναλαμβάνω.

«Αυτό δεν μπορεί να γίνει, Οφιομαχητή!» διαφωνεί ο Μάρκος, ο Έκτος Όφης της Σαλντέρια. «Θα μας κομματιάσουν!»

«Αντιθέτως,» του λέω, «αυτό είναι το μόνο που μπορεί να γίνει. Αν μείνουμε ακίνητοι στις θέσεις μας – στη Νότια Πύλη, στα εργοστάσια που έχουμε καταλάβει – τότε θα μας κομματιάσουν. Ούτε μπορούμε να αντιμετωπίσουμε τους Ηρμάντιους μες στους δρόμους της πόλης, γιατί, πολύ απλά, δεν έχουμε τις αντίστοιχες δυνάμεις μ'αυτούς – εξοπλισμούς, πολεμικά οχήματα. Μπορούμε μόνο να τους χτυπάμε και να εξαφανιζόμαστε. Κλεφτοπόλεμος. Αλλά έτσι δεν είναι δυνατόν να κρατήσουμε τη Σαλντέρια· θα την κατακτήσουν. Αυτοί θα είναι οι κυρίαρχοι της κι εμείς οι 'παράνομοι'.»

«Τα τείχη, όμως, φρουρούνται πολύ καλά,» λέει ο Ευσέβιος, ο Τεσσαρακοστός-Τρίτος Όφης. «Πώς θα τα καταλάβουμε; Θα είναι ακόμα πιο δύσκολο απ'το να τους αντιμετωπίσουμε μες στους δρόμους.» Κι ακούω αρκετούς να συμφωνούν μαζί του.

«Κάνεις λάθος,» του λέω. «Στα τείχη, το μόνο για το οποίο θα χρειάζεται να ανησυχούμε είναι τα ελικόπτερα που μπορεί να στείλουν εναντίον μας. Και πόσα ελικόπτερα να έχουν; Τέσσερα; Πέντε; Έξι; Δε νομίζω νάχουν περισσότερα.»

«Μα – πώς στα κωλομέρια του Λοκράθου θα καταλάβουμε τα γαμημένα τείχη, ρε μάστορα;» λέει ο Κοντός Ιάκωβος. «Θα μας κόψουν φέτες καθώς θα προσπαθούμε ν'ανεβούμε.»

«Έχουμε ήδη ανεβεί, Κοντέ,» του αποκρίνομαι. «Οι επάλξεις της Νότιας Πύλης συνδέονται άμεσα με τις επάλξεις των υπόλοιπων τειχών. Βρισκόμαστε στην αρχή του δρόμου· απλά πρέπει να φτάσουμε στο τέλος του.»

«Οι επάλξεις φρουρούνται καλά, Οφιομαχητή,» επιμένει ο Ευσέβιος, αν και ο Ζαχαρίας με κοιτάζει τώρα με τρόπο που μαρτυρά ότι πρέπει νάχει κατανοήσει τι έχω κατά νου.

«Όχι αρκετά καλά για έναν Φιλημένο της Έχιδνας,» λέω. «Θα τους χτυπάω και θα με ακολουθείτε. Θα προχωράμε, συνεχώς θα προχωράμε, επάνω στον δρόμο που σχηματίζουν οι επάλξεις γύρω από την πόλη, ώσπου τα τείχη να είναι δικά μας. Το βασικό μας πρόβλημα με τους Ηρμάντιους είναι το πλήθος τους και οι ανώτεροι εξοπλισμοί τους. Επάνω στον στενό δρόμο των τειχών δεν θα μπορούν να χρησιμοποιήσουν το πλήθος τους εναντίον μας. Είναι μια λωρίδα εδάφους μόνο, μα την Έχιδνα! Πόσοι αντίπαλοι να σταθούν αντίκρου σου σε μια λωρίδα εδάφους; Όχι αρκετοί για να σταματήσουν εμένα, τουλάχιστον. Κι εσείς θα με ακολουθείτε, και θα βάζετε φρουρούς σε κάθε μέτρο του τείχους που θα κατακτούμε. Μετά δεν θα είναι τόσο εύκολο για τους Ηρμάντιους να μας το πάρουν, γιατί θα πρέπει να ανεβούν, και, καθώς θα ανεβαίνουν, θα είναι ευάλωτοι· θα τους χτυπάτε με ό,τι έχετε, θα τους διαλύσετε. Το λιγότερο, θα τους κρατήσετε μακριά ώσπου νάρθει βοήθεια απ'την Ιλφόνη, και πιθανώς κι από τη Μελκάρνια.»

«Κι αν ο Εύανδρος ανεβεί στα τείχη;» με ρωτά η Λουκία.

«Αν αυτό το μιάσμα ανεβεί στα τείχη, εγώ θα τον αναλάβω. Αν οι υπόλοιποι τον αντικρίσετε, το μόνο που θα κάνετε θα είναι να τον χτυπήσετε από απόσταση – βέλη, σφαίρες, ενεργειακές ριπές, καμάκια. Κανείς δεν θα τον πλησιάσει,» τονίζω στους στασιαστές.

«Μα είναι ήδη χτυπημένος ο πούστης!» λέει ο Κοντός Ιάκωβος. «Ο μάστορας αποδώ» – δείχνει τον Ψηλό Ιάκωβο με μια κοφτή κίνηση του κεφαλιού του – «του την έφερε στα βυζιά χτες. Δε μπορεί νάχει σηκωθεί πάνω τόσο γρήγορα!»

«Κι εγώ αυτό ελπίζω,» αποκρίνομαι. «Αλλά τίποτα δεν αποκλείεται. Είναι σαν εμένα. Είναι, ίσως, πιο άγριος από εμένα. Σου δίνει την εντύπωση ότι ερπετοειδείς των Ουραίων Δασότοπων τον έχουν μεγαλώσει.» Και ίσως όντως να είναι έτσι, σκέφτομαι. Αλλά είναι δυνατόν;

«Τα τείχη,» λέει ο Ζαχαρίας, «απλώνονται προς δύο μεριές ξεκινώντας από τη Νότια Πύλη, Οφιομαχητή. Από πού θα πάμε πρώτα;»

«Ανατολικά. Αυτή είναι η βασική μεριά που πρέπει να καταλάβουμε· έτσι θα κάνουμε τον κύκλο της πόλης, και οι άλλες δύο πύλες θα πέσουν στα χέρια μας. Τη δυτική μεριά θα την καταλάβουμε μετά αν χρειαστεί. Είναι λιγότερο σημαντική. Αλλά θα πρέπει να προσέχετε μήπως από εκεί μάς επιτεθούν οι Ηρμάντιοι εν τω μεταξύ.»

«Γιατί να μην καταλάβουμε αρχικά τη δυτική μεριά, που είναι μικρότερη, ώστε να ξεμπερδεύουμε;»

«Γιατί μέχρι να την καταλάβουμε οι Ηρμάντιοι μπορεί να αντιληφτούν τι έχουμε κατά νου και να ενισχύσουν τις επάλξεις στα υπόλοιπα τείχη – πράγμα που δεν θα μας εξυπηρετήσει. Καλύτερα να τους αιφνιδιάσουμε όσο περισσότερο μπορούμε.»

«Και τα ελικόπτερα;» ρωτά η Ευγενία, η Έκτη Οχιά. «Τι θα κάνουμε με τα ελικόπτερα;»

«Θα τα χτυπάτε με τα όπλα που θα βρίσκετε στις επάλξεις· υπάρχουν αρκετές γιγαντοβαλλίστρες και κανόνια εκεί. Κι όποτε κάποιο αεροσκάφος περνά από κοντά μου θα προσπαθώ να το χτυπήσω ο ίδιος αν έχω εύκαιρο κάτι για να του πετάξω.»

«Το σχέδιο ακούγεται καλό,» λέει ο Ζαχαρίας. «Εγώ συμφωνώ με τον Οφιομαχητή.»

Και οι υπόλοιποι συμφωνούν επίσης, με νεύματα και φωνές και χειρονομίες.

«Θάνατος στα μιάσματα!» φωνάζει ο Νικόλαος, ο Εικοστός-Τρίτος Όφις των Κάτω Ακτών, και πολλά άλλα Τέκνα τον μιμούνται: Θάνατος στα μιάσματα! Θάνατος στα μιάσματα! Θάνατος στα μιάσματα! Έχουν συγκεντρωθεί εδώ, στην πιλοτή της πολυκατοικίας, περισσότεροι απ'ό,τι ήταν στην αρχή. Καθώς και άλλοι στασιαστές – απ'αυτούς που ήδη πολέμησαν αλλά και καινούργιοι, απ'αυτούς που τώρα αποφάσισαν να μπουν στον άτακτο στρατό μας. Οφιομαχητής! κραυγάζουν.

Οφιομαχητής! Οφιομαχητή, στη νίκη μας οδηγείς! Στη νίκη μάς οδηγείς!
ΣΤΗ ΝΙΚΗ! Η πολυκατοικία από πάνω μας σείεται από τις φωνές τους.

Δαμιανός:

Ο κατάσκοπός μας έρχεται ολοταχώς στον Ναό του Μεγάλου Λοκράθου στο Πλατύ Λιμάνι, και μας μαρτυρά το σχέδιο του Οφιομαχητή, ο οποίος τώρα φαίνεται πως είναι αρχηγός αυτών των ταραχοποιών της Σαλντέρια που οι αποτρόπαιες σημαίες τους – αυτές με τον Διπλό Καταβροχθιστή – κυματίζουν στις επάλξεις της Νότιας Πύλης κι επάνω στα εργοστάσια που έχουν καταλάβει. Δηλητηριώδη φίδια, και παράφρονες που τα ακολουθούν προς την καταστροφή τους!

Ο κατάσκοπός μας λέει ότι σκοπεύουν να καταλάβουν τα τείχη της πόλης, ξεκινώντας από τη Νότια Πύλη και προχωρώντας επάνω στις επάλξεις. Ο ίδιος ο Οφιοδαίμονας θα τους οδηγεί, για να τσακίζει κάθε αντίσταση με την αφύσικη δύναμή του. Μπορεί ήδη να έχουν αρχίσει να κινούνται – δεν σκόπευαν να χάσουν καθόλου χρόνο – αν και ο κατάσκοπός μας ορκίζεται ότι ήρθε εδώ όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Και τον πιστεύω· μοιάζει αγχωμένος, ο καλός πιστός του Μεγάλου Λοκράθου που βάζει σε κίνδυνο τη ζωή του βρισκόμενος κοντά σε φαρμακερά φίδια.

«Να τους ειδοποιήσουμε, Σεβασμιότατε;» ρωτά ο Σαράντης, καθώς είμαστε συγκεντρωμένοι στον σηκό του Ναού, κοντά στο ιερό είδωλο.

«Ποιους;» λέει ο Γεράσιμος. «Τους Έχοντες, ή τους οπαδούς του Αρχέγονου Όφεως;» Έχω παρατηρήσει ότι έπαψε να τους αποκαλεί Ηρμάντιους ύστερα από τη χτεσινοβραδινή μας συνάντηση με την Ειρήνη του Πολέμου. Μόνο οπαδούς του Αρχέγονου Όφεως τούς λέει πια.

«Τους Έχοντες, ασφαλώς, Σεβασμιότατε.»

«Οι Έχοντες δεν είναι πλέον παρά υποτακτικοί των οπαδών του Αρχέγονου Όφεως, Σαράντη,» αποκρίνεται ο Γεράσιμος, «και δεν τολμώ να πλησιάζω τέτοια φίδια! Επιπλέον, δεν ήθελαν ν'ακούσουν τη συμβουλή μας· έλεγαν πως οι κατάσκοποί μας τους είναι άχρηστοι, πως χρειάζονται στρατό, όχι κατασκόπους. Ας δουν, λοιπόν, σε τι θα τους εξυπηρετήσει ο στρατός των φιδιών τώρα!»

«Δηλαδή, δεν θα κάνουμε τίποτα μ'αυτή την πληροφορία;» Ο Σαράντης μοιάζει προβληματισμένος.

Η Ναταλία, έχοντας μια συμπαθητική κόκκινη σαλαμάνδρα στην αγκαλιά της, λέει: «Το να ενημερώσουμε τους Έχοντες, αδελφέ του Κυρίου μας, είναι σαν να ενημερώνουμε τους Ηρμάντιους. Οι Έχοντες δεν έχουν ουσιαστικές δυνάμεις για να κρατήσουν τα τείχη ούτως ή άλλως. Οι Ηρμάντιοι είναι που θα κινηθούν για να τα υπερασπιστούν, και θα αποκτήσουν ακόμα μεγαλύτερο έλεγχο στη Σαλντέρια.»

«Ναι,» λέει ο Γεράσιμος, με σκοτεινή όψη, «αυτοί που τόλμησαν να μας απειλήσουν – σε μια πόλη όπου είμαστε χρόνια! Και όπου έχουμε, από καιρό, υπηρετήσει καλά την εξουσία της... η οποία δεν μοιάζει να μας εκτιμά όπως όφειλε.» Είναι οργισμένος, πολύ οργισμένος. Και φαίνεται.

«Η πληροφορία, ωστόσο, μπορεί να φανεί χρήσιμη,» τους λέω. «Σ'έμένα.»

Στρέφονται να με κοιτάζουν.

«Εξακολουθώ να βρίσκομαι εδώ για να πιάσω τον Οφιοδαίμονα και να προσφέρω τη δύναμή του σ'εμάς,» τους θυμίζω. «Αυτή είναι η αποστολή μου.»

«Και πώς σκοπεύεις να το καταφέρεις, ενώ εκείνος θα είναι επάνω στα τείχη μαζί με τους φονιάδες της Έχιδνας και τους επαναστάτες;» με ρωτά ο Γεράσιμος.

«Δεν είμαι σίγουρος ακόμα,» αποκρίνομαι, «αλλά θα πρέπει να βρω έναν τρόπο.»

Μέσα στον Χειμέριο τον Τρίτο, ενώ άγριοι άνεμοι μάστιζαν τον Μεγάλο Κόλπο της Μικρυδάτιας, και ενώ οι δυνάμεις του Άρχοντα Αλτόσσιου συγκρούονταν με τις δυνάμεις του Πολιτοβασιλέα έχοντας γεμίσει αίματα και συντρίμια τα νερά όπως είχε προβλέψει η Ωκεανομάντισσα Ευτέρπη η Πρασινογάλαζη, η Όλγα πουλούσε λουλούδια στα λιμάνια της Ερνέγης και άρχισε, σχεδόν άθελά της, να συγκεντρώνει μια συμμορία γύρω της.

Ξεκίνησε από τους εραστές της, νόμιζαν οι περισσότεροι· αλλά κανείς δεν ήταν σίγουρος. Ούτε οι ίδιοι οι εραστές της, ούτε η ίδια η Όλγα.

Είχε λυπηθεί πολύ όταν ο Χρύσανθος σκοτώθηκε από εκείνο το κάθαρμα, τον Ιγνάτιο Φερκίνιο, αλλά ήταν γυναίκα με πολλές ορέξεις και συναντούσε ένα σωρό προκλητικούς τύπους εδώ, στην Ερνέγη. Δεν μπορούσε να συγκρατεί τις ορμές της για πολύ, και ούτε ήθελε. Ο πρώτος της εραστής ήταν ο Αθανάσιος, ένας ψαράς που η σύζυγός του είχε χαθεί όταν μια από τις τρομερές καταιγίδες της νότιας Μικρυδάτιας την είχε βρει έξω από την πόλη, αφήνοντάς τον με δύο μικρά παιδιά που τώρα είχαν γίνει έφηβοι. Πρώτη φορά η Όλγα έκανε έρωτα μαζί του μέσα στη βάρκα του, ένα σούρουπο στον Στενό Γιαλό. Ο Αθανάσιος γαμούσε γρήγορα σαν να τον κυνηγούσαν, παρατήρησε.

Ο δεύτερος εραστής της ήταν ο Ευθύμιος, ένας ανεξάρτητος μισθοφόρος που δεν έμοιαζε πρόθυμος να μπει στις υπηρεσίες του Άρχοντα της Σιρνάδιας όπως πολλοί άλλοι ετούτες τις ημέρες. Ήταν κάτι ανάμεσα σε αλήτη και πολεμιστή, νόμιζε η Όλγα. Και έπαιρνε μέρος και σε μονομαχίες που γίνονταν στα λιμάνια. Κάποιοι τον έλεγαν «ο Αλητομάχος». Τον γούσταρε τον τύπο η Όλγα, και μια νύχτα τον καβάλησε σε μια σκιερή γωνιά του Γκρίζου Καρνάγιου, στο Πάνω Λιμάνι, ενώ οι περισσότεροι από τους υπόλοιπους που βρίσκονταν στην ταβέρνα κοιμόνταν, μεθυσμένοι.

Ο τρίτος εραστής της ήταν ο Δαμιανός, ένας κλέφτης και χταποδιάρης (δηλαδή, από εκείνους που έπαιζαν Πιάσε το Χταπόδι, «Εδώ χταπόδι, εκεί χταπόδι, πού είναι το χταπόδι;»). Κυρίως κλέφτης, όμως. Και καλός· δεν τον έπαιρνες είδηση εύκολα καθώς σου ψάρευε το πορτοφόλι. Η Όλγα, μάλιστα, απορούσε μετά πώς τον είχε καταλάβει όταν τον πρωτοσυνάντησε. Ο Δαμιανός είχε προσπαθήσει να της ψαρέψει μερικά απ'τα λουλούδια που πουλούσε στο Κάτω Λιμάνι. Τον αντιλήφτηκε με την άκρια του ματιού της, και το χέρι της κινήθηκε γρήγορα σαν το δικό του, αρπάζοντάς τον από τα αρχίδια. «Δεν έχεις να πας να ψαρέψεις τίποτα πιο πολύτιμο, ρε μαλάκα;» του είπε. «Τα λουλούδια μου βρήκες;» Ο Δαμιανός μειδίασε κι αποκρίθηκε: «Έχω να ψαρέψω κάτι πιο πολύτιμο,» και της άρπαξε το αριστερό στήθος. Από τότε έγιναν αχώριστοι. Δεν ήταν μόνο εραστής της· ήταν και φίλος της. Του έλεγε τα πάντα, κι εκείνος τής έλεγε πολλά – για κλειψιές που δεν θα τολμούσε να φανερώσει σε κανέναν άλλο, μην τον καρφώσουν με τα λόγια και μετά τον καρφώσουν και σε κάνα κατάρτι. Εκείνη την πρώτη φορά που η Όλγα τον πήρε είδηση να προσπαθεί να της ψαρέψει λουλούδια ο Δαμιανός μια τής έλεγε πως το είχε κάνει επίτηδες για να τον προσέξει, μια τής έλεγε πως τον είχε αποπροσανατολίσει το ντεκολτέ της και τα χέρια του είχαν κάνει μαλακία. «Μα δεν φορούσα ανοιχτό ντεκολτέ...» «Δε θυμάσαι καλά, μου φαίνεται.» Ήταν, επίσης, πιστός του Λοκράθου – γούσταρε να προσκυνά βατράχια, όπως το σκεφτόταν η Όλγα – και επιχείρησε να την προσηλυτίσει· την οδήγησε και σ'έναν υπόγειο ναό όπου κρατούσαν κάτι αμφίβια που εκείνη μόνο «σιχαμερά» μπορούσε να ονομάσει. Δεν προσηλυτίστηκε.

Ορισμένοι έλεγαν ότι η συμμορία της Λουλουδούς ουσιαστικά ξεκίνησε να χαρακτηρίζεται ως τέτοια από τότε που έγινε εκείνο το επεισόδιο με τον ανάποδο βουτηχτή στο Πάνω Λιμάνι. Ήταν ένας βουτηχτής που η Όλγα είχε ξανασυναντήσει, ο οποίος είχε προσπαθήσει, ένα απόγευμα, να τη στριμώξει σ'ένα σοκάκι και τα αχαμνά του είχαν γνωρίσει το γόνατό της. Έκτοτε δεν της μιλούσε κι αν τύχαινε να τη δει πάντα την αγριοκοίταζε. Εκείνο το βράδυ, όμως, έκανε κάτι περισσότερο απ'το να την αγριοκοιτάξει. Έμοιαζε λιγάκι πιωμένος. Η Όλγα μάζευε τα λουλούδια της κι ετοιμαζόταν να φύγει, να πάει να βρει τον Ευθύμιο, που ήταν εκεί κοντά. Ο ανάποδος βουτηχτής παρουσιάστηκε

απρόσμενα από δίπλα της, σαν φάντασμα, και την άρπαξε απ'το μπράτσο δυνατά όπως κανένα φάντασμα δεν μπορεί να σε αρπάξει. Η Όλγα αναφώνησε, τρομαγμένη. «Παλιογαμιόλα,» είπε ο βουτηχτής, «πάμε κάπου να τα πούμε πιο προσωπικά. Δεν έχουμε τελειώσει την κουβέντα μας. Κάτι μου χρωστάς!» Κι άρχισε να την τραβά, να τη σέρνει πάνω στο πλακόστρωτο καθώς τα πόδια της γλίστρησαν στις λάσπες του λιμανιού. Η Όλγα φώναζε βοήθεια αλλά οι περισσότεροι την αγνοούσαν. Ακόμα και οι φρουροί του Πάνω Λιμανιού έλεγαν πως δεν έδιναν σημασία σε «μικροεπεισόδια», όταν κανείς τούς παραπονιόταν γιατί δεν είχαν παρέμβει εδώ ή εκεί. *Ε τι περιμένετε; απαντούσαν. Να καθόμαστε να τρώμε μπουνιές και κλοτσιές απ'τον έναν μαλάκα και τον άλλο; Τις διαφορές σας μόνοι σας να τις λύνετε; δεν είμαστε; η μάνα σας, μα την Έχιδνα!*

Κάποιος ήρθε τρέχοντας από τ'αριστερά του ανάποδου βουτηχτή και τον γρονθοκόπησε κατάμουτρα, στο σαγόνι, σωριάζοντάς τον στις λάσπες του πλακόστρωτου, κι αναγκάζοντάς τον έτσι ν'αφήσει το χέρι της Όλγας. Ο Ευθύμιος ήταν εδώ, ο Αλητομάχος· και, καθώς ο βουτηχτής έκανε να σηκωθεί, τον κλότσησε στα πλευρά – και πάλι – και πάλι. Μέχρι που εκείνος διπλώθηκε, ανήμπορος να κουνηθεί. «Αμα σε ξαναμπανίσω θα ελαφρύνω το λιμάνι απ'το κουφάρι σου,» του είπε ο Ευθύμιος. «Να το θυμάσαι!»

Μια φρουρός είχε επίσης αρχίσει να πλησιάζει, αγνοώντας τους συναδέλφους της που της έλεγαν να μείνει πίσω. Ήταν η Χριστίνα, που η Όλγα την είχε γνωρίσει από τις πρώτες μέρες κιόλας που πουλούσε λουλούδια στα λιμάνια της Ερνέγης. Η Χριστίνα όλο έλεγε ότι πονούσε απ'τις μελανιές που ήταν γεμάτη, από τις φασαρίες στις οποίες έμπλεκε, και παραπονιόταν ότι δεν πληρωνόταν καλά από τους Άρχοντες για το ξύλο που έτρωγε.

«Είσαι 'ντάξει;» ρώτησε την Όλγα τώρα, βοηθώντας τη να σηκωθεί.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη τρίβοντας το μπράτσο της. «Κάτσε να δω, μόνο, μήπως κανείς μού ψάρεψε τα λουλούδια...»

«Όχι, εκεί είναι.» Η Χριστίνα τής τα έδειξε.

Η Χριστίνα ήταν ήδη μέλος της συμμορίας της, αν και πολλοί έλεγαν ότι από τότε ουσιαστικά η συμμορία άρχισε· ή, τουλάχιστον, από τότε άρχισε να λέγεται «η συμμορία της Λουλουδούς». Ήταν μέσα Χειμέριου του Τρίτου.

Και ώς το εαρινό μεσομήνιο η συμμορία είχε μεγαλώσει αξιοσημείωτα. Περιλάμβανε δεκαοκτώ μέλη, έχοντας ως κέντρο την Όλγα, που όλοι πλέον αποκαλούσαν Λουλουδού. Κάποιοι απορούσαν πώς ήταν δυνατόν αυτή να είναι αρχηγός της συμμορίας, αλλά άλλοι καταλάβαιναν. Τα μέλη της συμμορίας τη συμπαθούσαν, τη θεωρούσαν γουστόζικη, την έβλεπαν σχεδόν σαν σύμβολο καλοτυχίας· λεγόταν, μάλιστα, ότι πίστευαν πως ήταν ευνοημένη από τη Σιλοάρνη κι αν τη συναναστρέφονταν θα έπαιρναν λίγη από την τύχη της. Μα γιατί να είναι ευνοημένη από τη Σιλοάρνη; ρωτούσαν άλλοι. Και τους απαντούσαν: Δεν είναι προφανές; Κατάφερε μόνη της να επιβιώσει εδώ πέρα τόσες μέρες – και δεν είναι ούτε πολεμίστρια ούτε απατεώνισσα. Λουλούδια πουλά. Κωλοφαρδιά. Εύνοια της Σιλοάρνης, το δίχως άλλο. Τότε, όμως, κάποιοι θύμιζαν ότι πριν η Λουλουδού δεν ήταν τελείως μόνη της εδώ· είχε έρθει μαζί με τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο, σύμφωνα με τις φήμες, κι ακόμα τον συναντούσε κάπου-κάπου. Τον Οφιομαχητή, ορισμένοι έλεγαν. Τον Οφιομαχητή... Η ίδια δεν αρνιόταν ότι τον ήξερε όταν τη ρωτούσαν. Μάλιστα, κάποιες φορές το καυχιόταν. Και την είχαν ακούσει ακόμα και να λέει: Όχι μαλακίες μαζί μου, καριόληδες. Ξέρω τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο – τον Οφιομαχητή – και θάρθει να σας γαμήσει όλους! Αν και ποτέ κανένας δεν είχε δει τον αρχηγό των Επιζώντων να τη βοηθά σε τίποτα. Αν τύχαινε να γίνουν φασαρίες, τα μέλη της συμμορίας της τη βοηθούσαν, και συνήθως ο Ευθύμιος – ο Αλητομάχος, που έλεγαν.

Οι τρεις εραστές της ήξεραν ο ένας για τον άλλο, και δεν βρίσκονταν σε ανταγωνιστική κατάσταση για τη Λουλουδού. Την έβλεπαν κι οι τρεις σαν συνδετικό κρίκο. Μάλιστα, το θεωρούσαν τύχη που εξαιτίας της Όλγας είχαν γνωριστεί αναμεταξύ τους και με τα υπόλοιπα μέλη της συμμορίας. Συχνά τούς έβρισκες, τον Αθανάσιο τον ψαρά, τον Δαμιανό τον χταποδιάρη κλέφτη, και τον Ευθύμιο τον Αλητομάχο, να κάθονται μαζί σ'ένα συγκεκριμένο τραπέζι του Γκρίζου Καρνάγιου και να τα πίνουν, γελώντας, ανταλλάσσοντας ιστορίες, κουβεντιάζοντας για την κατάσταση στην πόλη και στον Μεγάλο Κόλπο. Κι όταν η Όλγα τούς πλησίαζε, την πείραζαν ανελέητα, την έκαναν να θυμώνει, αλλά όχι σοβαρά, γιατί καλοπροαίρετα ήταν τα πειράγματά τους· και σύντομα κατέληγε στην αγκαλιά του ενός ή του άλλου εραστή της, καθισμένη στα γόνατά του, με ποτό στο χέρι και λουλούδι στα μαλλιά,

μιλώντας και γελώντας μαζί τους. Ή, πιο σπάνια, έβγαζε τα υποδήματά της και μισοξάπλωνε πάνω στο τραπέζι, ανάμεσά τους κι ανάμεσα σε ποτά και φαγητά, πειράζοντάς τους καθώς την πείραζαν.

Ήταν η καλύτερη περίοδος που η Όλγα θυμόταν. Ποτέ άλλοτε στη ζωή της δεν περνούσε τόσο καλά όσο τώρα στην Ερνέγη. Ναι, πόλεμος μάζιζε τον Μεγάλο Κόλπο, και η πόλη ήταν γεμάτη μισθοφόρους και κατασκόπους, και κυκλοφορούσαν ψίθυροι ότι ο Πολιτοβασιλέας θα έστελνε στόλο εδώ για να καταλάβει την Ερνέγη ή να τη διαλύσει επειδή τη θεωρούσε σύμμαχο του Αλτόσσιου· αλλά η Όλγα περνούσε καλά. Καλύτερα από ποτέ. Και δεν είχε ξεχάσει ποιος την είχε οδηγήσει εδώ: ο Οφιομαχητής. Είχε ακούσει πως ορισμένοι τη θεωρούσαν ευνοημένη από τη Σιλοάρνη, και σκεφτόταν ότι, ναι, ίσως και να ήταν ευνοημένη από τη Σιλοάρνη παρά εκείνες τις ατυχίες της στο Μεγάλο Δάσος, στον ποταμό Κέλβο. Γιατί εκεί επίσης είχε συναντήσει τον Οφιομαχητή· κι από τότε, όλα πήγαιναν καλύτερα. Και, τελικά, δεν είχε πάρει λάθος απόφαση που είχε μείνει στην Ερνέγη, που δεν είχε μπαρκάρει σε πλοίο για Ηλβάρη. Τι θα έκανε στην Ηλβάρη, μα την Έχιδνα; Μάλλον, στις λάσπες του Λοκράθου θα σερνόταν εκεί. Ενώ εδώ ήταν βασίλισσα! Το ανέφερε στον Γεώργιο σε μια από τις συναντήσεις τους, που, τελευταία, ήταν ολοένα και πιο αραιές (πράγμα που δεν της άρεσε, αλλά ούτε και οι μισθοφόροι του της άρεσαν, για να ήταν ειλικρινής· δεν τους γούσταρε καθόλου – και τα συναισθήματα ήταν αμοιβαία, νόμιζε). Η Όλγα τού είπε: «Είδες που η Όλγα είναι σοφή, χα-χα, που δεν επέστρεψε σ' αυτό το μπουρδέλο όπως της είχες προτείνει;»

«Χαίρομαι που περνάς καλά, μικρή,» της αποκρίθηκε ο Γεώργιος, «αλλά να προσέχεις. Η κατάσταση εδώ είναι έκρυθμη, γίνεται ολοένα και πιο έκρυθμη με κάθε μέρα που περνά, και τα λιμάνια της Ερνέγης είναι γεμάτα φονιάδες και λεηκρίτες.»

Η Όλγα χαμογέλασε. «Εννοείς ανθρώπους σαν εμένα;»

Βρίσκονταν στο δωμάτιό της στον Λαμπερό (γιατί, ναι, ακόμα το νοίκιαζε αυτό το δωμάτιο, κι ακόμα εκεί έμενε επισήμως, αν και δεν ερχόταν και κάθε βράδυ, ούτε πια ερχόταν μόνη της συνήθως: ή ο Αθανάσιος ή ο Ευθύμιος ή ο Δαμιανός ήταν μαζί της).

«Εσύ δεν είσαι φόνισσα. Λεηρίτισσα μόνο. Αυτό είναι σοβαρό μειονέκτημα.»

Η Όλγα γέλασε. «Ούτε εσύ είσαι ο μπαμπάς μου, εντάξει;»
«Δε θα μπορούσα να είμαι.» Της έδειξε το χέρι του, το κατάμαυρο δέρμα του.

«Μπορεί να με είχες κάνει με κάποια λευκόδερμη καλλονή!»
«Είσαι μεθυσμένη, νομίζω.»

Η Όλγα ήπια μια γουλιά απ' το Αίμα της Έχιδνας στο ποτήρι της. «Όχι ακόμα. Πόσο χρονών είσαι, αλήθεια; Δεν είσαι καμιά σαρανταριά χρονών; Θα μπορούσες νάσαι πατέρας μου, άμα με είχες κάνει νωρίς.»

Ο Γεώργιος ρουθούνισε, και κράτησε μακριά την οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου.

«Πόσο χρονών είσαι, ρε;»

Την αγριοκοίταξε καθώς η οργή του φούντωνε μέσα του σαν φαρμακερή θύελλα. «Λες να θυμάμαι;»

«Συγγνώμη, ξέχασα... Πάντως, δε φαίνεσαι για πιο μεγάλος από σάραντα. Τέλος πάντων· πες μου τι κάνετε στον Μεγάλο Κόλπο αυτές τις μέρες, εσύ κι οι μισθοφόροι σου!»

«Σκοτώνουμε ανθρώπους και βυθίζουμε καράβια· εσύ τι λες να κάνουμε;» Δεν ήταν και πολύ ομιλητικός σχετικά με τις τελευταίες του περιπέτειες, παρατήρησε η Όλγα.

Τον προσκάλεσε να έρθει μια μέρα να γνωρίσει τα μέλη της συμμορίας της Λουλουδούς.

«Θα δούμε,» αποκρίθηκε μόνο εκείνος. «Ίσως.» Δεν έμοιαζε να το θέλει και πολύ.

«Είναι πιο κοινωνικοί άνθρωποι από τους μισθοφόρους σου,» του είπε η Όλγα.

«Δεν το αμφιβάλλω.»

Μια βραδιά, η Όλγα, ενώ κοιμόταν ανάμεσα στον Δαμιανό και στον Ευθύμιο, είδε ξανά εκείνα τα παράξενα όνειρα με ερπετοειδείς και φίδια τα οποία είχε δει κι όταν φιλοξενούνταν – αυτή, ο Οφιομαχητής, και η Σαμφώ – στο χωριό της φυλής των άγριων φιδανθρώπων στους Στενότοπους. Της φυλής που είχε και δίποδους και άποδες ερπετοειδείς. Η Όλγα ονειρεύτηκε ότι ήταν πάλι ανάμεσά τους, ότι χόρευε μαζί τους, ενώ οι ατέρμονες ουρές τους σχημάτιζαν κύκλους και σπείρες γύρω της, λαβυρίνθους ολόκληρους. Και σε κάθε της χέρι ένα φίδι ήταν τυλιγμένο, από τον ώμο ως τον καρπό, και το κεφάλι του βρισκόταν

μες στη χούφτα της. Δύο σύμμαχοι. Όπως η Ευθαλία ήταν σύμμαχος του Οφιομαχητή.

Αλλά στην πραγματικότητα η Όλγα ανατρίχιαζε και μόνο στη σκέψη να βάλει φίδια επάνω στα χέρια της. Κι εκείνη τη βραδιά ξύπνησε κάθιστη ανάμεσα στους κοιμισμένους εραστές της και δεν ξανακοιμήθηκε, περιμένοντας το πρώτο φως του Πρώτου Ήλιου να γλιστρήσει μέσα από τα παντζούρια του δωματίου της στον Λαμπερό. Ξεκουράσου, έλεγε στον εαυτό της κάθε τόσο. Το πρωί θα πάμε να πουλήσουμε λουλούδια. Ξεκουράσου. Αλλά μην κοιμηθείς. Μην κοιμηθείς! Τα μάτια της ήταν ορθάνοιχτα σαν του Οφιομαχητή...

Σε κανέναν δεν ανέφερε τίποτα για τα ερπετοειδή όνειρά της.

Και το εαρινό μεσομήνιο ήρθε σαν προάγγελος της άνοιξης.

Τα μεσομήνια της Υπερυδάτιας διαρκούσαν από τρεις μέχρι έξι ημέρες, και τότε οι δίδυμοι ήλιοι «αγκαλιάζονταν», όπως λεγόταν. Βρίσκονταν πολύ κοντά ο ένας στον άλλο. Οι κύκλοι τους εφάπτονταν· μαζί έβγαιναν από την ανατολή, μαζί έδυναν στη δύση. Ή, άλλες φορές, ήταν τόσο κοντά που έμοιαζαν να λιώνουν ο ένας μέσα στην ακτινοβολία του άλλου, διαμορφώνοντας ένα ενιαίο σχήμα, ένα παράξενο ουράνιο σώμα που θύμιζε οχτάρι. Το Οχτάρι των Ουρανών, το αποκαλούσαν κάποιοι, αναφερόμενοι φυσικά στα οχτάρια, τους οκτάποδες, το βασικό νόμισμα της Υπερυδάτιας. Και θεωρούσαν ότι αυτή η περίοδος ήταν καλή για την οικονομία, ότι όλοι θα πλούτιζαν λίγο περισσότερο.

Τώρα, οι ήλιοι δεν βρίσκονταν τόσο κοντά ώστε να σχηματίζουν οχτάρι, και σύμφωνα με τις προβλέψεις το εαρινό μεσομήνιο θα διαρκούσε τέσσερις ημέρες. Στην Ερνέγη γίνονταν εορτασμοί για να προϋπαντήσουν την άνοιξη, και η κατάσταση ήταν εύθυμη από τα βόρεια τείχη ως τα λιμάνια. Ξεφάντωναν σαν να μη γινόταν πόλεμος στον Μεγάλο Κόλπο, ή σαν το γεγονός ότι γινόταν πόλεμος να μην τους πείραζε καθόλου. Μουσικές αντηχούσαν δυνατά μέσα από το ίδιο το Παλάτι των Κουρσάρων και μπερδευόνταν, μες στους δρόμους, με τις μουσικές που προέρχονταν από άλλα οικοδομήματα. Η Όλγα πουλούσε λουλούδια ασταμάτητα, γεμίζοντας την τσάντα της και τις κρυφές τσέπες της με πλοκάμια. Είχε πλέον συνάψει σχέσεις άμεσα με προμηθευτές, ώστε να μην πηγαίνει εκείνη να αγοράζει τα άνθη αλλά να της τα φέρνουν. Οι προμηθευτές αυτοί ήταν άτομα που έβγαιναν από την Ερνέγη

και τριγύριζαν στις όχθες του ποταμού Σόρνη, στους πεδινούς τόπους πριν από τα Υσκάρια Όρη, στους πρόποδες των Υσκάριων, στα ίδια τα Υσκάρια, ή ακόμα και στις παρυφές των επικίνδυνων Στενότοπων. Μάζευαν διάφορα λουλούδια, με ποικίλες και όμορφες μυρωδιές, ή τελείως άοσμα άνθη αλλά με πανέμορφη όψη. Και οι περισσότεροι αυτά δεν ήταν τα μόνα πράγματα που συγκέντρωναν, μα και βοτάνια, ακόμα και δηλητήρια. Την Όλγα δεν την ενδιέφεραν τα τελευταία, όμως ο Οφιομαχητής την είχε πλησιάσει μια φορά για να της ζητήσει να τον φέρει σε επαφή με τους προμηθευτές της γιατί χρειαζόταν κάποια συγκεκριμένα φαρμάκια για το βελονοβόλο του.

Αλλά τώρα δεν ήταν μέρες για ν'αγοράζεις και να πουλάς δηλητήρια. Ήταν γιορτινές ημέρες.

Τη δεύτερη μέρα του εαρινού μεσομήνιου, ο Δαμιανός ζύγωσε την Όλγα από πίσω ξαφνιάζοντάς την, ενώ εκείνη στεκόταν πλάι στα λουλούδια της στο Κάτω Λιμάνι. «Πάμε να ξεφαντώσουμε,» της είπε. «Τι κάθεσαι δω;»

Η Όλγα έδωσε ένα μπουκέτο σε μια γυναίκα και μετά αποκρίθηκε στον Δαμιανό: «Τι θες, ρε, να με κάνεις απλόκαμη; Να μην έχω να πληρώσω τα ποτά μου;»

Ο Δαμιανός γλίστρησε το χέρι του μέσα στο φόρεμά της. «Τι πιάνω εδώ;» Άγγιξε μια εσωτερική τσέπη γεμάτη νομίσματα.

Η Όλγα άρπαξε τα μαλλιά του με το ένα χέρι και τον φίλησε ηχηρά. Γέλασε. «Το μεσημέρι, εντάξει; Στο Γκρίζο Καρνάγιο.»

«Και τι θα κάνουμε ώς τότε;»

«Θα μαζεύουμε οχτάρια. Και μετά θα τα μετρήσουμε να δούμε ποιος μάζεψε τα περισσότερα – εγώ πουλώνοντας λουλούδια, ή εσύ με τις δικές σου τακτικές; Πας στοίχημα;»

«Θα χάσεις λεφτά.»

«Πας στοίχημα;»

«Δε λέω ποτέ όχι στα στοιχήματα.»

«Αλλά μην κλέψεις!»

«Εγώ δεν κλέβω· το ξέρεις αυτό...»

Η Όλγα γέλασε ξανά. «Εννοώ, όχι ψέματα για το πόσα οχτάρια μάζεψες· μόνο την αλήθεια!»

«Ψέματα; Εγώ; Σ'έσένα;» Την κοίταξε προσβεβλημένος.

Η Όλγα τον φίλησε· και μετά, καθώς εκείνος άρχιζε ν'απομακρύνεται, του φώναξε: «Μην πα να κάνεις τίποτα ανοησίες για να μαζέψεις πιο πολλά!» Γιατί τον είχε ικανό να μπλέξει σε τίποτα παράτολμο.

Ολόκληρη η Ερνέγγι γιόρταζε την αρχή της άνοιξης. Ακόμα κι οι μισθοφόροι που πολεμούσαν στον Μεγάλο Κόλπο. Κυρίως αυτοί, ίσως. Γιατί τους χρειαζόταν κάτι για να πάρει το μυαλό τους, για λίγο έστω, μακριά από τις συγκρούσεις και τις αιματοχυσίες. Ο Γεώργιος ήταν με τους Επιζώντες του καθώς γλεντούσαν μαζί με άλλους μαχητές πληρωμένους από τον Άρχοντα Αλτόσσιο. Οι ραδιοφωνικοί σταθμοί έπαιζαν μόνο μουσικές, με ελάχιστες διακοπές για οτιδήποτε άλλο· και το Ερνέγιο Κανάλι, ο μοναδικός τηλεοπτικός σταθμός της Ερνέγγης, έδειχνε σκηνές από τα ξεφαντώματα στις ταβέρνες και στους δρόμους της πόλης. Την τρίτη ημέρα του μεσομήνιου έδειξαν και την Όλγα να πουλά λουλούδια στο Πάνω Λιμάνι· ο Γεώργιος την είδε από την οθόνη ενός τηλεοπτικού δέκτη μιας ταβέρνας της Λάμας. «Αυτή η κυρία είναι η 'Λουλουδού', όπως μας είπαν όταν ρωτήσαμε εδώ γύρω,» έλεγε η δημοσιογράφος που κρατούσε το μικρόφωνο. «Πάμε ν'αγοράσουμε ένα μπουκέτο από αυτήν, και να τη ρωτήσουμε για τα λουλούδια της. Φαίνεται να έχει κίνηση»· και πλησίασε την Όλγα. Ο Οφιομαχητής άναψε τσιγάρο, καθισμένος στο τραπέζι του, υπομειδιώντας. Η Ευθαλία, απλωμένη στους ώμους του, παιχνίδισε τη γλώσσα της, συρίζοντας.

Την ίδια ημέρα, το βράδυ, ο Πέτρος ο Φλογερός έκανε στον Γεώργιο την ερώτηση που του είχε κάνει η Ευδοκία της Καταστροφής πριν από πέντε νύχτες αφότου είχαν ερωτοτροπήσει οι δυο τους. Ο Οφιομαχητής τής είχε απαντήσει: «Μην πιστεύεις ό,τι ακούς.»

«Ναι, αλλά είσαι αυτός που λένε, ή δεν είσαι;»

«Είμαι ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος. Δεν είναι αρκετό για σένα;» Δαμάζοντας την οργή του με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου.

Η Ευδοκία, που δεν τρώμαζε εύκολα, τρώμαζε ορισμένες φορές απ'το παράξενο βλέμμα του Κάλνεντουρ – πράγμα που την έκανε να τον γουστάρει ακόμα περισσότερο. Ήταν δυνατός και άγριος. Άντρας. Αλλά δεν συνέχισε τότε να τον ρωτά για τις φήμες που είχε ακούσει γι'αυτόν.

Τις απορίες της επανέλαβε τώρα ο Πέτρος ο Φλογερός.

«Λένε πως είσαι κάποιος που ονομάζεται 'Οφιομαχητής'. Λένε πως ήσουν στην Ιχθυδάτια προτού έρθεις εδώ – κουρσάρος που τα έβαλε

με τον τρομερότερο κουρσάρο εκεί, τον Ευγένιο τον Μεγαλοφονιά. Λένε πως είσαι ευλογημένος από την Έχιδνα. Λένε πως δεν είσαι εξω-διαστασιακός αλλά από την Υπερυδάτια.»

Ο Γεώργιος δάμασε ξανά τη φαρμακερή οργή του, αν και παραλίγο να θρυμματίσει την κούπα μες στη γροθιά του. Το όνομα του Ευγένιου του Μεγαλοφονιά πάντα τον έκανε να θέλει να σκοτώσει κάποιον. «Τι σημασία έχει τι ‘λένε’, Πέτρο;»

«Καμία για εμάς, και το ξέρεις αυτό. Είσαι ο αρχηγός μας, ό,τι κι αν συμβαίνει. Είμαστε οι Επιζώντες. Αλλά, μα την Έχιδνα, είμαι περίεργος, Κάλνεντουρ. Είσαι από τη Μοργκιάνη, ή δεν είσαι; Είσαι αυτός ο Οφιομαχητής; Φημολογείται πως κι αυτός είναι υπερφυσικά δυνατός και κα-τάμαυρος στο δέρμα. Και πρασινομάλλης, επίσης. Στην Υπερυδάτια δεν είναι πολλοί οι μαυρόδερμοι, Κάλνεντουρ...»

«Αν θέλεις να νομίζεις ότι είμαι ο Οφιομαχητής, τότε είμαι ο Οφιομαχητής.» Ούτε ο ίδιος δεν ήξερε ακριβώς γιατί απέφευγε να απαντήσει ευθέως. Τι θ’αλλάξει αν του απαντήσω ευθέως; αναρωτήθηκε φευγαλέα. Τίποτα, μάλλον. Τι προσπαθώ ν’αποφύγω; Οι ναΐτες σε τούτες τις ακτές ήδη ξέρουν για μένα.

«Ναι, αλλά είσαι, ή δεν είσαι;» επέμεινε ο Πέτρος. «Ήσουν κουρσάρος στην Ιχθυδάτια;»

Ο Γεώργιος χτύπησε τη γροθιά του πάνω στο τραπέζι μέσα στη μεγάλη τραπεζαρία του Γκρίζου Καρνάγιου που ήταν γεμάτη κόσμο τέτοια ώρα, μια τέτοια νύχτα, και το τραπέζι ράγισε. «Δεν πρόκειται να το παρατήσεις το θέμα;»

Γύρω τους κάθονταν και μερικοί άλλοι από τους Επιζώντες, και τώρα όλων τα βλέμματα είχαν στραφεί επάνω τους.

«Είμαι περίεργος, αρχηγέ,» επανέλαβε ο Πέτρος ο Φλογερός. «Μου λένε κάτι άλλοι ότι έχουμε τον Οφιομαχητή για αρχηγό μας... Μου λένε ότι έχουμε τον Ακατάλυτο Κουρσάρο, μα την Έχιδνα! Μου λένε ότι είσαι γιος της, γαμώτο. Της Έχιδνας. Κι αυτό το φίδι σου» – έριξε ένα βλέμμα στην Ευθαλία, που ήταν απλωμένη στους ώμους του Γεώργιου σχεδόν βαριεστημένα – «μοιάζει να το αποδεικνύει.»

«Για να κλείσεις πια το στόμα σου, ναι, είμαι ο Οφιομαχητής. Είμαι αυτός που λένε.»

Σιγή έπεσε γύρω απ’το τραπέζι.

Η Ευδοκία της Καταστροφής ρώτησε: «Είσαι γιος της Έχιδνας;»
Ο Γεώργιος τη λοξοκοίταξε. «Αυτό είναι φήμη,» διαβεβαίωσε.
«Και τ'άλλα;» ρώτησε ο Σπυρίδωνας ο Πέλεκυς. «Ότ' ήσουν κουρσά-
ρος στην Ιχθυδάτια;»

«Αυτά είν' αλήθεια,» απάντησε ο Γεώργιος.

«Δε σε λένε, δηλαδή, Κάλνεντουρ;» θέλησε να μάθει η Πλούσια Αμα-
λία.

«Για εσάς, είμαι ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος. Κι αυτό δεν αλλάζει.»

Κανείς δεν διαφώνησε. Τους άρεσε να τον λένε Κάλνεντουρ ο Μαύ-
ρος. Δε νόμιζαν ότι θα μπορούσαν να συνηθίσουν να τον αποκαλούν
Οφιομαχητή. Ήταν πολύ παράξενο. Θύμιζε πολύ τη θρησκεία της Έ-
χιδνας. Τους έκανε να αισθάνονται... περιέργα.

Την τέταρτη, και τελευταία, ημέρα του μεσομήνιου κάποιος επιχεί-
ρησε να σκοτώσει τον Οφιομαχητή. Ένας μεγάλος χορός γινόταν
στους δρόμους του Χώρου, και αρκετοί μισθοφόροι, ανάμεσα στους ο-
ποίους και οι Επιζώντες, δεν ήταν μακριά. Παρακολουθούσαν τους ε-
παγγελματίες χορευτές να κάνουν τα επιδέξια νούμερά τους, καθώς
και τους μη-επαγγελματίες να κάνουν νούμερα που δεν ήταν και τόσο
λιγότερο επιδέξια. Οι πρώτοι πληρώνονταν από τους Άρχοντες της Ερ-
νέγγης για να διασκεδάσουν τον κόσμο· είχαν πάρει οχτάρια για να κά-
νουν θέαμα. Οι δεύτεροι ήταν ντόπιοι ή ταξιδιώτες που ξεφάντωναν.

Ο Οφιομαχητής στεκόταν σε μια μεριά μαζί με τον Πέτρο τον Φλο-
γερό, την Ευδοκία της Καταστροφής, τη Νεκταρία τη Λεπτοδάχτυλη,
τον Φαίδωνα τον Ξένο, και τον Νικόλαο τον Νόστιμο. Στο χέρι του ήταν
μια κούπα με καρυκευμένο κρασί. Τα μάτια του παρακολουθούσαν
τους χορούς χωρίς να βλεφαρίζουν.

Η Όλγα ήταν επίσης εδώ, αλλά όχι κοντά του· στην αντικρινή μεριά
του δρόμου. Αν και τον είχε δει, δεν γούσταρε να πλησιάσει επειδή «αυ-
τοί οι καριόληδες» ήταν πλάι του. Μαζί της ήταν οι δύο από τους τρεις
εραστές της – ο Ευθύμιος κι ο Δαμιανός – καθώς κι άλλα τρία από τα
μέλη της συμμορίας της. Πριν από λίγο πουλούσε λουλούδια, αλλά
τώρα, καθώς οι αγκαλιασμένοι ήλιοι είχαν φτάσει ψηλά στον ουρανό,
είχε σταματήσει για να ξεκουραστεί.

Μια ομάδα χορευτών πέρασε μπροστά από τους Επιζώντες και τον
αρχηγό τους, κι ο ένας χορευτής τινάχτηκε ξαφνικά κάνοντας τούμπα

στον αέρα, κατευθυνόμενος προς τον Γεώργιο – μ'ένα μακρύ ξιφίδιο να έχει εμφανιστεί στο χέρι του, πηγαίνοντας καρφωτά για τον λαιμό του Οφιομαχητή.

Ο δολοφόνος είχε ακούσει για τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο, ήξερε για την τρομερή δύναμή του, και ο εργοδότης του του είχε τονίσει να είναι πολύ προσεχτικός μ'αυτόν τον άνθρωπο, γιατί ορισμένοι έλεγαν ότι δεν ήταν καν άνθρωπος μα δαίμονας της Έχιδνας, γιος της.

Ο δολοφόνος είχε γελάσει. «Δεν τραυματίζεται; Το δέρμα του δεν σκίζεται; Δεν αιμορραγεί;»

«Σκίζεται. Έχουμε δει το αίμα του να τρέχει,» είχε επιβεβαιώσει ο εργοδότης. «Σκούρο-μπλε αίμα, όπως των μαυρόδερμων εξωδιαστασιακών από τη Μοργκιάνη.»

«Τότε θα πεθάνει. Η δύναμή του δεν θα τον σώσει.»

Ο δολοφόνος υπολόγιζε να τον καθαρίσει με ένα μόνο καλοσημαδεμένο χτύπημα. Όσο δυνατός κι αν ήταν ο «Ναύαρχος της Ερνέγης» (όπως αρκετοί τον έλεγαν τελευταία), ακόμα κι αν με τα χέρια του αναποδογύριζε πολεμικά οχήματα, τίποτα δεν μπορούσε να επιζήσει όταν ο λαιμός του είχε σκιστεί. Μέχρι και τα πιο δυνατά θηρία πέθαιναν όταν το αίμα έπαυε να πηγαίνει στο κεφάλι τους. Και ο δολοφόνος δεν πίστευε ότι ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος θα ήταν και πολύ γρήγορος. Θα σκοτωνόταν προτού προλάβει να καταλάβει τι τον είχε χτυπήσει. Συνήθως, οι άνθρωποι που είναι πολύ δυνατοί δεν είναι και πολύ γρήγοροι, σκεφτόταν ο δολοφόνος.

Αλλά έκανε λάθος.

Ο Οφιομαχητής ήταν αρκετά γρήγορος. Και πάντοτε σε εγρήγορση· το δηλητήριο μέσα του δεν άφηνε τα νεύρα του να χαλαρώσουν. Τα μάτια του ποτέ δεν βλεφάριζαν. Αμέσως είδαν τον χορευτή που πετάχτηκε ανάμεσα από τους υπόλοιπους κάνοντας τούμπα στον αέρα. Αμέσως είδαν τη λεπίδα που βγήκε στραφταλίζοντας απ'το μανίκι του. Κι αμέσως κατάλαβε ο Γεώργιος ότι η λεπίδα προοριζόταν για εκείνον.

Εξάλλου, δεν ήταν κι ότι δεν περίμενε πως θα προσπαθούσαν να τον σκοτώσουν. Ήξερε ότι ήταν θέμα χρόνου.

Ο καταραμένος φονιάς, όμως, ήταν αξιοσημείωτα γρήγορος, όφειλε να παραδεχτεί βλέποντάς τον να έρχεται σαν στρόβιλος θανάτου. Αν και, βέβαια, ο Οφιομαχητής είχε αντιμετωπίσει έναν πολύ πιο γρήγορο,

και πολύ πιο επικίνδυνο, δολοφόνο. Στους Κατωμήχανους της Ριλιάδας. Τον Στέφανο. Που σίγουρα θα σκότωνε ετούτον εδώ χωρίς καν να ιδρώσει.

Ο Γεώργιος έκανε στο πλάι, και η λεπίδα που ερχόταν για τον λαιμό του έσκισε τον ώμο του – ρούχα και δέρμα μαζί, τινάζοντας σκούρο-μπλε αίμα. Ένα χτύπημα που δεν μπορούσε να ενοχλήσει τον Οφιομαχητή περισσότερο από μια γρατσουνιά.

Ο δολοφόνος παραπάτησε καθώς τα πόδια του συνάντησαν το πλακόστρωτο. Η πλάτη του χτύπησε πάνω στην Ευδοκία της Καταστροφής, η οποία αναφώνησε· ο αγκώνας του τινάχτηκε αμέσως προς τα πίσω, βρίσκοντάς την στο σαγόνι, κάνοντάς την να πέσει φτύνοντας αίμα.

Ο Οφιομαχητή έτεινε ξαφνικά το χέρι του, και η Ευθαλία πετάχτηκε σαν βέλος απ'το μανίκι του, συρίζοντας. Τα δόντια της καρφώθηκαν στο χέρι του δολοφόνου το οποίο κρατούσε το ξιφίδιο. Καρφώθηκαν πάνω από τα δάχτυλά του. Μπήχτηκαν γερά εκεί, στέλνοντας το δηλητήριο τους μέσα του.

Ο άντρας αναφώνησε, τρομαγμένος. Έκανε να τρέξει, να φύγει, παρότι το φίδι ακόμα ήταν πιασμένο στο χέρι του. Δεν μπόρεσε να πάει μακριά, όμως. Το δηλητήριο των ταχύγλωττων εχιδνών δρα αμέσως: η όραση του δολοφόνου θόλωσε, και η ακοή του επίσης. Σαστισμένος, σκόνταψε. Έπεσε μπρούμυτα.

Ο Γεώργιος πήρε την Ευθαλία απ'το πλακόστρωτο, αφήνοντάς την να τυλιχτεί πάλι γύρω από τον πήχη του, ενώ ο Νικόλαος ο Νόστιμος φώναζε: «Το σκουλήκι! Είναι δικός μου! Δικός μου!» έχοντας τραβήξει το σπαθί του πρώτος απ'όλους, έτοιμος να καρφώσει τον πεσμένο δολοφόνο.

Ο Οφιομαχητής τού έπιασε τον καρπό σαν μέγγενη. «Όχι! Τον θέλω ζωντανό.»

Ολόγυρα φωνές αντηχούσαν, σαματάς επικρατούσε.

Η Όλγα δεν είχε προσέξει τι ακριβώς είχε συμβεί, αλλά τώρα έβλεπε ότι κάτι γινόταν εκεί, γύρω από τον Γεώργιο, και άρχισε να κατευθύνεται προς τη μεριά του. Η συμμορία της την ακολούθησε.

Ο Γεώργιος άφησε το χέρι του Νικόλαου του Νόστιμου κι άρπαξε τον πεσμένο δολοφόνο απ'τα μαλλιά, γυρίζοντάς τον ανάσκελα, για να

τον αρπάξει ύστερα απ'τον λαιμό και, μονοχεριάρι, να τον σηκώσει απ'το πλακόστρωτο σαν πάνινη κούκλα.

Ο δολοφόνος, με τις αισθήσεις του θολωμένες, νόμιζε ότι είχε σκοπτάψει ξαφνικά μέσα σε εφιάλτη, νόμιζε ότι πραγματικά είχαν δίκιο που έλεγαν ότι αυτός ο μαυρόδερμος μισθοφόρος ήταν δαίμονας της Έχιδνας. Δε μπορεί να ήταν τίποτ' άλλο!

Ο δολοφόνος κατούρησε το παντελόνι του καθώς το χέρι του Οφιομαχητή έσφιγγε τον λαιμό του.

«Πες μου ποιος σ'έστειλε, και θα μείνεις ζωντανός,» ζήτησε ο Γεώργιος, δαμάζοντας τη φαρμακερή οργή του...

...και η φωνή του έφτασε αλλοιωμένη στ'αφτιά του δολοφόνου που το δηλητήριο της Ευθαλίας κυλούσε μέσα του. Ήταν τρομοκρατημένος. Το πρόσωπο του Κάλνεντουρ του Μαύρου είχε χάσει τα χαρακτηριστικά του γι'αυτόν: ήταν μια κατάμαυρη μάσκα με δύο φωτεινές κουκίδες εκεί όπου θα έπρεπε να είναι τα μάτια.

«Πες μου ποιος σ'έστειλε, και θα μείνεις ζωντανός,» επανέλαβε ο Γεώργιος. «Συμφωνείς;»

Ο άντρας, μη μπορώντας να μιλήσει από το σφίξιμο στον λαιμό του, κατάφερε μόνο να γνέψει καταφατικά, κρώζοντας κάτι ακατανόητο.

Ο Οφιομαχητής τον έριξε κάτω πάλι, κι εκείνος άρχισε να βήχει.

«Ποιος σ'έστειλε;» ρώτησε ο Γεώργιος. «Ποιος;»

Κι ο δολοφόνος, όταν μπόρεσε να μιλήσει, του απάντησε με λεπτομέρειες...

Μέσα στο μεσημέρι, οι Επιζώντες πήγαν και βρήκαν έναν άντρα που καθόταν στον Γελαστό Καιροσκόπο, ένα πανδοχείο του Πάνω Λιμανιού. Κανείς τους δεν τον ήξερε αυτόν τον τύπο ως τώρα· τον είχαν εντοπίσει ρωτώντας, ξεκινώντας από τα λόγια του χορευτή που είχε επιχειρήσει να σκοτώσει τον αρχηγό τους.

Ο άντρας, που ονομαζόταν Χαρίλαος, καθόταν σ'ένα τραπέζι καπνίζοντας πίπα, παρέα με δυο πουτάνες. Οι τελευταίες έφυγαν σαν Ζέφυρου άνεμος μόλις οι Επιζώντες κύκλωσαν το τραπέζι. Ο Χαρίλαος έμεινε καθισμένος, αλλά το χέρι του πήγε στην τσέπη του πανωφοριού που κρεμόταν από την πλάτη της καρέκλας του, για να τραβήξει πιστόλι.

Δεν πρόλαβε. Ο Οφιομαχητής τον άρπαξε και τον κόλλησε πάνω στο τραπέζι, σκορπίζοντας στο πάτωμα ποτά και πρόχειρα φαγητά. Δαμάζοντας τη τρομερή οργή του, ρώτησε: «Ποιος διάολος είσαι και γιατί στέλνεις ανθρώπους να με σκοτώσουν;»

Ο Χαρίλαος προσποιήθηκε ότι δεν καταλάβαινε για τι πράγμα τού μιλούσε· και είπε: «Δε θάστελνα ποτέ να σκοτώσουν εσένα! Ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος δεν είσαι; Όλοι ξέρουν ποιος είσαι!»

Εν τω μεταξύ, η Νεκταρία η Λεπτοδάχτυλη είχε ψαχουλέψει το πανωφόρι του και την τσάντα του, και κρατούσε στο χέρι της ένα πιστόλι τριπλής λειτουργίας – πυροβόλο, ηχοβόλο, ενεργοβόλο. Σίγουρα όχι το όπλο κανενός τυχαίου, όπως όλοι οι Επιζώντες καταλάβαιναν... αν και πολλοί και διάφοροι κυκλοφορούσαν στην Ερνέγη με παράξενα κλεψιμαίικα επάνω τους. Αλλά τίποτ' άλλο αξιοσημείωτο δεν είχε βρει η Νεκταρία μες στο πανωφόρι ή την τσάντα του Χαρίλαου εκτός από αρκετά χρήματα.

«Σκότώσέ τον, αρχηγέ,» είπε η Πλούσια Αμαλία. «Αφού δε δίνει πληροφορίες δε μας χρειάζεται.»

Ο Οφιομαχητής, κρατώντας τον Χαρίλαο κολλημένο στο τραπέζι με το ένα χέρι, ύψωσε την άλλη του γροθιά για να τον κοπανήσει κατακέφαλα – ένα χτύπημα που σίγουρα θα τον σκότωνε. Ο Χαρίλαος ούρλιαξε: «Όχι! Εντάξει – θα σας πω! θα σας πω!»

Η γροθιά του Οφιομαχητή χτύπησε το τραπέζι, κάνοντας ρωγμές να εμφανιστούν πάνω στο ξύλο κι ένα τράνταγμα σαν από σεισμό να διατρέξει τη ράχη του Χαρίλαου. «Τραγούδα μας, τώρα,» πρόσταξε ο Γεώργιος. «Ή σ'εμάς ή στα ψάρια προτού σε καταπιεί ο Αβυσσαίος! Γιατί με θέλεις νεκρό;»

«Δε-δε-δε-δεν είναι τίποτα το προσωπικό, Κάλνεντουρ! Μα-μα την Έχιδνα – δεν είναι! Ένας μισθοφόρος είμαι κι εγώ όπως εσύ—»

«Δε ζήτησα να μάθω τη γνώμη σου για το θέμα. Σε ρώτησε γιατί με θέλεις νεκρό.»

«Δε σε θέλω νεκρό. Μα την Έχιδνα, τ'ορκίζομαι: δε σε θέλω νεκρό! Πληρώθηκα για να πληρώσω· αυτό είν' όλο. Μούδωσαν οχτάρια και τάδωσα κι εγώ. Ενδιάμεσος είμαι. Μη με σκοτώσεις!»

«Ποιος σε πλήρωσε;» Μετά βίας ο Γεώργιος συγκρατούσε την οργή του. Ο Χαρίλαος χρωστούσε τη ζωή του στον Γέρο του Ανέμου, για τον οποίο δεν είχε ποτέ ακούσει.

«Ο Πολιτοβασιλέας – και-και-και μ’απειλούσε! Έπρεπε να τον υπακούω! Θα με σκότωνε.»

Ο Πέτρος ο Φλογερός είπε, παγερά, παρατηρώντας τον: «Είσαι πράκτοράς του.»

«Όχι-όχι-όχι! Θα με σκότωνε! Και κρατά και τη γυναίκα μου στα μπουντρούμια του, και τα παιδιά μου! Μη με σκοτώσετε! Κρατά τη γυναίκα μου και τα παιδιά μου, το κάθαρμα – θα τους σκοτώσει όλους!» Ο Χαρίλαος έκλαιγε καθώς το χέρι του Οφιομαχητή τον κρατούσε κολλημένο στο τραπέζι, και όλοι μες στην τραπεζαρία του Γελαστού Καιροσκόπου εκτός από τους Επιζώντες παρακολουθούσαν βουβοί, αλλά μετά, για μέρες, θα έλεγαν για τούτο το επεισόδιο. Τώρα, όμως, κανείς δεν τολμούσε να μιλήσει· πόσω μάλλον να παρέμβει. Αυτός ήταν ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος, μα την Έχιδνα! Ο άνθρωπος που ορισμένοι αποκαλούσαν Οφιομαχητή. Ο άνθρωπος που λεγόταν πως ήταν αρχηγός όλων των μισθοφόρων του Άρχοντα Αλτόσσιου στην Ερνέγη: αυτός που τον αποκαλούσαν, εν μέρει χαριτολογώντας, Ναύαρχο της Ερνέγης. Ο φόβος κι ο τρόμος των ναυτομαχητών του Πολιτοβασιλέα.

Η Ευδοκία της Καταστροφής γέλασε. «Μαλακίες! Σιγά μην κρατά ο Πολιτοβασιλέας τα παιδιά αυτού του μαλάκα στα μπουντρούμια του!»

«Πράκτορας είναι,» επανέλαβε ο Πέτρος ο Φλογερός. «Ένα γλοιώδες υποκείμενο.»

«Αλήθεια σάς λέω! Έχει τη γυναίκα μου και τα παιδιά μου!» κλαψούριζε ο Χαρίλαος.

«Πριν από λίγο μάς τραγουδούσες ότι απειλούσε να σε σκοτώσει,» είπε η Πλούσια Αμαλία.

«Με απειλεί να με σκοτώσει, και θα σκοτώσει και τα παιδιά μου! Σας παρακαλώ, λυπηθείτε με!»

Ο Οφιομαχητής είχε χάσει πλέον την υπομονή του· η οργή του τον κατέλαβε. Συνεχίζοντας να κρατά τον άντρα κολλημένο στο τραπέζι με το ένα χέρι, τον άρπαξε από τα μαλλιά με το άλλο – και τράβηξε, απότομα και δυνατά. Το κεφάλι έφυγε από τους ώμους του Χαρίλαου, τινάζοντας αίματα ολόγυρα.

Ἄνθρωποι αναφώνησαν, ἄνθρωποι οὐρλιαξαν.

Ακόμα κι οἱ Επιζώντες ἔκαναν πίσω, προς στιγμή τρομαγμένοι.

Μετά, ἡ Ευδοκία τῆς Καταστροφῆς γέλασε.

Ὁ Οφιομαχητής, κρατώντας τὸ κομμένο κεφάλι ἀπὸ τὰ μαλλιά, εἶπε στους πελάτες τοῦ πανδοχείου: «ἔχω ἓνα δῶρο γιὰ τὸν Πολιτοβασιλέα. Ξέρει κανεῖς σὰς κάνα πλοῖο ποὺ νὰ αποπλέει σύντομα γιὰ Ὀσκάλην;»

Τουλάχιστον πέντε ἔσπευσαν νὰ τοῦ ἀπαντήσουν. Τουλάχιστον ἑξι ἔτρεξαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ πανδοχείου.

10

Ανεβαίνω στις επάλξεις της Νότιας Πύλης ντυμένος με την καλύτερη πανοπλία που μπορώ να βρω – μια από αυτές που έχουμε πάρει από τους σκοτωμένους μαχητές των Ηρμάντιων. Στο αριστερό μου χέρι είναι μια ασπίδα, επίσης παρμένη από την Ορδή των Όφεων, με τον Οφιογενή σβησμένο και τον Διπλό Καταβροχθιστή βιαστικά σχηματισμένο επάνω (οι στασιαστές επέμεναν, και δεν ήθελα να αρνηθώ και να τους ρίξω το ηθικό – όχι μια τέτοια στιγμή που το ηθικό θα παίζει καθοριστικό ρόλο). Στο δεξί μου χέρι είναι το Φιλί της Έχιδνας, με τη λεπίδα του να στραφταλίζει κάτω από το φως των δίδυμων ήλιων της Υπερυδάτιας. Στο κεφάλι μου είναι ένα κράνος με την προσωπίδα κατεβασμένη. (Ναι, ακόμα κι ο Οφιομαχητής δεν πάει γυμνός στη μάχη όταν μπορεί να το αποφύγει κι όταν ξέρει ότι μπορεί να δεχτεί χτυπήματα από οπουδήποτε.)

Η Λουκία και ο Νικόλαος είναι ένα βήμα πίσω μου, ντυμένοι με διάφορα κομμάτια πανοπλίας κι αυτοί και με τις οργανικές στολές ενδυνάμωσης – τις οποίες, δυστυχώς, η Διονυσία δεν πρόλαβε να επιδιορθώσει προτού φύγει και είναι κατασκισμένες και προσφέρουν πια λίγη επιπλέον δύναμη στους φίλους μου.

Πίσω από τη Λουκία και τον Νικόλαο έρχονται ο Ζαχαρίας ο Δέκατος-Ένατος Όφης της Σαλντέρια και οι υπόλοιποι – Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου και άλλοι στασιαστές – ανάμεσά τους και ο Διπλός Ιάκωβος. Πολλοί απ'αυτούς κρατάνε τηλέμαχα όπλα – βαλλίστρες, τόξα, πυροβόλα, ενεργοβόλα, ηχοβόλα, καμάκια – έτοιμοι να τα βάλουν σε χρήση εναντίον των εχθρών μας. Δύο κρατάνε ψηλά σημαίες με τον Διπλό Καταβροχθιστή – που θα πρέπει, τελικά, να τον μετατρέψουμε σε Διπλογενή Όφι αν είναι τούτη η πόλη να επιζήσει ύστερα από τέτοιο πόλεμο.

Αλλά αυτό είναι το λιγότερο που με απασχολεί τώρα.

Ακολουθούμε το σχέδιό μου:

Φεύγουμε από τις επάλξεις της Νότιας Πύλης περνώντας στις επάλξεις των τειχών ανατολικά της, με τις οποίες συνδέονται άμεσα, και οι οποίες είναι τώρα άδειες καθώς οι εχθροί μας δεν τολμούν να βρίσκονται τόσο κοντά μας. Τους έχουμε διώξει, από πρην.

Αλλά ούτε και πολύ μακριά είναι. Τους βλέπουμε, και μας βλέπουν κι αυτοί να ερχόμαστε. Φρουροί της Σαλντέρια και μισθοφόροι της Ορδής των Όφεων. Υψώνουν όπλα και μας ρίχνουν. Δύο βέλη καρφώνονται στην ασπίδα μου. Και οι σύντροφοί μου απαντούν αμέσως με τα δικά τους όπλα – βέλη εκτοξεύονται μαζί με καμάκια. Κραυγές αντηχούν: *Οφιομαχητή! Οφιομαχητή! Μας οδηγείς! Στη νίκη! ΣΤΗ ΝΙΚΗ!*

Ορμάω καταπάνω στους εχθρούς μας. Το Φιλί της Έχιδνας τούς λιανίζει. Πέφτουν μπροστά μου ο ένας κατόπιν του άλλου· οι πανοπλίες τους και οι ασπίδες τους δεν μπορούν να τους προστατέψουν από την οργή μου. Οι λεπίδες τους θρυμματίζονται όταν συγκρούονται με το ξίφος μου. Η Λουκία κι ο Νικόλαος έρχονται πάραυτα να πολεμήσουν πλάι μου, λιανίζοντας κι αυτοί με τα δικά τους σπαθιά. Αφήνουμε κουφάρια στο πέρασμά μας, κι ακούω τον Ζαχαρία να φωνάζει πίσω μου: «Πάρτε τους τα όπλα! Πάρτε τους τις πανοπλίες!» Χρειαζόμαστε κάθε κομμάτι εξοπλισμού που μπορούμε να μαζέψουμε, οσοδήποτε χτυπημένο. Αυτό είναι το βασικότερο μειονέκτημα τούτης της επανάστασης: δεν έχει αρκετούς εξοπλισμούς.

Ευτυχώς, το αναπληρώνει με περίσσια γενναιότητα – στο σημείο της παράτολμης απερίσκεψίας, μα τα δόντια της Έχιδνας!

Συνεχίζουμε να προχωρούμε πάνω στις επάλξεις χωρίς στιγμή ανάπαυλας. Συναντούμε τους επόμενους εχθρούς, και τους χτυπάω ξανά, ανελέητα, ενώ βλέπω παραπέρα έντονες κινήσεις· έχουν πια καταλάβει καλά τι συμβαίνει – έχουν καταλάβει ότι ερχόμαστε, ασταμάτητα, προς τα ανατολικά, και πρέπει να προσπαθήσουν να οργανωθούν εναντίον μας. Σπαθίζω ανθρώπους, σκίζοντας ή τρυπώντας τις πανοπλίες τους σαν ξύλο και τα σώματά τους σαν φουσκωμένο πανί, τινάζοντας αίματα ολόγυρα· κοπανάω αντιπάλους με την ασπίδα μου, ρίχνοντάς τους τον έναν πάνω στον άλλο, πετώντας τους από τα τείχη, έξω απ'τη Σαλντέρια ή μέσα στους δρόμους της, έναν-έναν, ή δύο-δύο, ή τρεις-τρεις. Ο Νικόλαος και η Λουκία με βοηθάνε αξιοσημείωτα: παράτολμα, ίσως. Οι στασιαστές εκτοξεύουν βλήματα από πίσω μας, για

υποστήριξη, και οι κραυγές τους γεμίζουν τον αέρα: Στη νίκη! Στη νίκη!
ΣΤΗ ΝΙΚΗ!

Ο Διπλός Καταβροχθιστής κυματίζει στον πρωινό παγερό, υγρό άνεμο που έρχεται από τη θάλασσα.

Φτάνουμε εκεί όπου το τείχος της Σαλντέρια στρίβει προς τα βόρεια κυρτώνοντας, ενώ έχουμε αφήσει στο διάβα μας αιμόφυρτα κουφάρια τα οποία οι στασιαστές γδύνουν από οτιδήποτε χρήσιμο προτού τα πετάξουν έξω από την πόλη. Ακούω κάποιους να φωνάζουν: Έξω οι τύραννοι! Έξω! Έξω! Έξω τα μιάσματα! Θάνατος στα μιάσματα! Έξω! Έξω!

Εκεί όπου το τείχος κυρτώνει υπάρχουν μεγάλα όπλα: δύο γιγαντοβαλλίστρες, ένα πυροβόλο κανόνι. Δικά μας τώρα. Και πάνω στην ώρα γιατί βλέπω δυο ελικόπτερα να έρχονται από το εσωτερικό της πόλης, ενώ οι εχθροί μας οργανώνονται στις επάλξεις στα βόρεια. Προς τα δυτικά, οι επάλξεις από εδώ ως τη Νότια Πύλη ανήκουν στους στασιαστές· μια σημαία με τον Διπλό Καταβροχθιστή έχει τοποθετηθεί σταθερά επάνω τους.

«Τα ελικόπτερα!» προειδοποιώ δείχνοντάς τα με το αιματοβαμμένο λεπίδι μου. «Ελικόπτερα!»

Στο πλάι τους έχουν το σύμβολο του Οφιογενή – το φίδι που ξερνά τον άνθρωπο ο οποίος αρπάζει την ουρά του φιδιού.

Οι στασιαστές έχουν ήδη αρχίσει να επανδρώνουν τα μεγάλα όπλα – τις γιγαντοβαλλίστρες και το κανόνι – και τα στρέφουν στα αεροσκάφη, που το ένα έρχεται προς τα εδώ, προς το κύρτωμα των τειχών, ενώ το άλλο κατευθύνεται προς τα μέσα της απόστασης από το κύρτωμα ως τη Νότια Πύλη, προς τα εκεί όπου κυματίζει η σημαία του Διπλού Καταβροχθιστή.

Το δείχνω καθώς θηκαρώνω το Φιλί της Έχιδνας και λύνω την ασπίδα απ'το χέρι μου. «Πρώτα αυτό!» φωνάζω. «Πρώτα αυτό!» Και με υπακούνε αμέσως σαν να ήμουν στρατηγός τους, μα την Έχιδνα. Οι γιγαντοβαλλίστρες στρέφονται δυτικά, εξαπολύοντας τα μεγάλα μεταλλικά βέλη τους, το ένα από τα οποία αστοχεί, αλλά το άλλο καρφώνεται στην πίσω μεριά του ελικοπτέρου, τραντάζοντάς το άσχημα χωρίς όμως να το καταρρίψει. Το κανόνι προσπαθεί να ρίξει στο ελικόπτερο που έρχεται προς τη μεριά μας, μα δεν λειτουργεί.

Δεν πειράζει. Εκτοξεύω την ασπίδα μου σαν δίσκο στροβιλιζόμενου θανάτου καθώς, ταυτόχρονα, το ηχοβόλο του ελικοπτέρου εξαπολύει μια ηχητική ριπή καταπάνω μας. Οι σύντροφοί μου, ευτυχώς, έχουν ήδη σκύψει, έχουν ήδη καλυφτεί πίσω από ασπίδες και πίσω από τις επάλξεις – κι αυτό τούς προφυλάσσει από ένα μέρος της δύναμης της ηχητικής ριπής. Εγώ δέχομαι τον καταστροφικό ήχο κι αισθάνομαι το σώμα μου να τραντάζεται, ακούω ένα τρομερό κουδούνισμα μες στ'αφτιά μου. Αλλά δεν πέφτω. Η οργή της Έχιδνας είναι πολύ ισχυρή μέσα μου.

Και η στροβιλιζόμενη ασπίδα μου σπάει το μπροστινό τζάμι του ελικοπτέρου, το θρυμματίζει – στραφταλίζοντα κομμάτια τινάζονται στον ουρανό και, μαζί τους, αίματα. Το ελικόπτερο κλονίζεται. Πέφτει.

Πρέπει να χτύπησα τον πιλότο.

Συγκρούεται πάνω στο τείχος, τραντάζοντας αυτό κι εμάς στην κορυφή του.

Το άλλο ελικόπτερο εξαπολύει ηχητικές ριπές εναντίον των στασιαστών στις επάλξεις ανάμεσα στη Νότια Πύλη και στο κύρτωμα του τείχους· και, συγχρόνως, τοξότες από τα πλάγια του ελικοπτέρου βάλλουν με θανατηφόρα βέλη. Βλέπω στασιαστές να πέφτουν.

Κι αυτοί κοντά μου δεν μπορούν τώρα να τους βοηθήσουν· είναι πολύ ζαλισμένοι για να ξαναχειριστούν αμέσως τις γιγαντοβαλλίστρες και το κανόνι. Αλλά αυτά δεν είναι τα μόνα μεγάλα όπλα που έχουμε: Από τη Νότια Πύλη γιγάντια βέλη εκτοξεύονται προς το ελικόπτερο. Το ένα το πετυχαίνει, και το αεροσκάφος αναγκάζεται να στραφεί βόρεια, να υποχωρήσει. Ένα μεγάλο βέλος το καταδιώκει, μα δεν το χτυπά.

Στις επάλξεις στα βόρεια παρατηρώ πως οι εχθροί μας δεν έχουν μείνει στάσιμοι. Μας πλησιάζουν. Μας πλησίαζαν – γρήγορα – από τότε που τα ελικόπτερα ζύγωσαν. Έρχονται να μας χτυπήσουν, τώρα που είμαστε ζαλισμένοι, προτού τους χτυπήσουμε εμείς. Κραυγάζω για να προειδοποιήσω τους συντρόφους μου, κι αρπάζοντας μια μισοσπασμένη ασπίδα από κάτω, ξεθηκαρώνοντας το Φιλί της Έχιδνας, στέκομαι στο διάβα των ερχόμενων αντιπάλων. Στέκομαι ανάμεσα σ'αυτούς και στους ζαλισμένους συμμαχητές μου.

Επιχειρούν να με περιτριγυρίσουν. Οι ανόητοι! Εδώ πάνω αυτό είναι αδύνατον. Δεν υπάρχει αρκετός χώρος. Μέχρι τρεις μπορούν να μου

επιτίθενται ταυτόχρονα – το πολύ. Κι άλλοι δύο μπορούν να προσπαθούν να με χτυπήσουν ανάμεσα από αυτούς τους τρεις. Υπό ιδανικές συνθήκες, φυσικά. Και οι συνθήκες δεν είναι ιδανικές· δεν προλαβαίνουν να οργανωθούν, δεν τους αφήνω. Το Φιλί της Έχιδνας χύνει το αίμα τους στις επάλξεις, το τινάζει στον αέρα· η λεπίδα του κόβει μέλη και κεφάλια, σκίζει σώματα, διαλύει πανοπλίες και όπλα και ασπίδες και κράνη. Τους κλοτσάω και τους κοπανάω με τη δική μου μισοσπασμένη ασπίδα (καταστρέφοντάς την ακόμα περισσότερο), ρίχνοντάς τους τον έναν πάνω στον άλλο, μπουρδουκλώνοντάς τους, πετώντας τους από τις επάλξεις. Κραυγάζουν και ουρλιάζουν. Δεν μπορούν να σταματήσουν την οργή της Έχιδνας!

Κάπου-κάπου καταφέρνουν να με χτυπήσουν, και συνήθως η πανοπλία μου με προστατεύει· τις άλλες φορές με τραυματίζουν, αλλά τέτοια τραύματα είναι αμελητέα για εμένα: και είμαι πολύ προσεχτικός και καλά αρματωμένος για να με τραυματίσουν χειρότερα. Η βασική μου άμυνα είναι η επίθεση: δεν τους αφήνω να κινηθούν εναντίον μου, τους λιανίζω ακατάπαυστα, όσο πιο γρήγορα μπορώ. Και το χέρι ενός Φιλημένου της Έχιδνας – ολόκληρο το σώμα του – δεν κουράζεται όταν είναι φορτισμένο από την οργή του.

Ύστερα, ο Νικόλαος και η Λουκία είναι πλάι μου, κι ο Ζαχαρίας επίσης, κι άλλα Τέκνα, κι άλλοι στασιαστές. Είμαστε μια αιματηρή θύελλα θανάτου. Τσακίζουμε τους πάντες στο πέρασμά μας· οι φρουροί της Σαλντέρια και οι μαχητές της Ορδής των Όφεων τρέπονται σε φυγή μπροστά μας. Προχωρούμε βόρεια, καταλαμβάνοντας τις επάλξεις, βάζοντας επάνω τους ακόμα μια σημαία με τον Διπλό Καταβροχθιστή.

Προς τα δυτικά, μέσα στην πόλη, βλέπω τα οικοδομήματα που οι Ηρμάντιοι είχαν επιτάξει για να στεγάσουν τον στρατό που εξαρχής έφεραν εδώ, στη Σαλντέρια, τους πολεμιστές της Ειρήνης του Πολέμου – το Σκατό των Όφεων. Τώρα, επάνω σε μια απ'αυτές τις πολυκατοικίες, στην ταράτσα της, παρατηρώ μια φιγούρα να στέκεται ανάμεσα σε άλλες. Μαλλιά μαύρα, μακριά, φτιαγμένα ερπετοπλεξίδες, ανεμίζουν γύρω απ'το κεφάλι της. Ντυμένη με πανοπλία που στραφταλίζει στο φως των ήλιων. Η Ειρήνη Ηρμάντια. Μπροστά της είναι στημένο ένα τρίποδο, κι επάνω του ένα πολυβόλο. Μια ταινία ξεκινά απ'το πλάι του όπλου, τελειώνοντας σ'ένα κουτί παραδίπλα.

Η Ειρήνη έχει το πολυβόλο στραμμένο προς τη μεριά μας, κι αρχίζει να ρίχνει. Όπως όλα τα πυροβόλα, έτσι κι αυτό υπολειτουργεί στην Υπερυδάτια. Άλλες σφαίρες εκτοξεύονται, άλλες όχι. Όμως το πολυβόλο έχει το πλεονέκτημα ότι ρίχνει πολλές σφαίρες συγχρόνως, από πολλές μικρές κάννες. Αν οι δυο κάννες δεν λειτουργήσουν, θα λειτουργήσει η τρίτη. Αν δεν λειτουργήσει ούτε η τρίτη, θα λειτουργήσει η τέταρτη. Τα πολυβόλα είναι, αναλογικά, πιο αποτελεσματικά από άλλα πυροβόλα όπλα στη σύγχρονη Υπερυδάτια.

Η Ειρήνη αναμφίβολα μ'έχει δει· καταλαβαίνει ποιος οδηγεί τους στασιαστές επάνω στις επάλξεις παρότι φοράω κλειστό κράνος και το κατάμαυρο δέρμα μου δεν φαίνεται μέσα από την πανοπλία μου. Ποιος άλλος να τους οδηγούσε; Ο μόνος άλλος Φιλημένος σε ακτίνα τουλάχιστον διακοσίων χιλιομέτρων είναι ο Εύανδρος. Αν υπάρχει και τρίτος θ'αρχίσω να νομίζω ότι ονειρεύομαι.

Η Ειρήνη βάλλει εναντίον μας, κατά ριπές. Η επίθεσή της, αν και με πυροβόλο που υπολειτουργεί, είναι επικίνδυνη, κυρίως για τους συντρόφους μου. Ευτυχώς, οι επάλξεις μπορούν να μας προστατέψουν κι από επιθέσεις μέσα από την πόλη, όχι μόνο από έξω. Προειδοποιώ τους στασιαστές να σκύψουν για να προφυλαχτούν, και το κάνουν· έχουν ήδη αρχίσει να το κάνουν προτού τους φωνάξω: δεν είμαι ο μόνος που πρόσεξα το πολυβόλο πάνω στην ταρατάσα αντίκρου μας.

Αντίκρου μας, αλλά όχι και τόσο κοντά. Περισσότερο από πενήντα μέτρα χωρίζουν τα τείχη της πόλης από αυτή την πολυκατοικία· κι από τέτοια απόσταση ούτε η Ειρήνη του Πολέμου δεν μπορεί να μας σημάδεψει εύκολα, ειδικά καθώς οι επάλξεις μάς προστατεύουν.

Ορισμένοι από τους συντρόφους μου προσπαθούν να τη χτυπήσουν: να της ρίξουν με τόξα, βαλλίστρες, τουφέκια. Μόνο τα τουφέκια έχουν καλές πιθανότητες να τη φτάσουν, φυσικά· αλλά δεν είναι αξιόπιστα. Ούτε καν όσον αφορά το βεληνεκές τους. Στη σύγχρονη Υπερυδάτια το πρόβλημα δεν είναι μόνο ότι τα πυροβόλα ρίχνουν, κατά μέσο όρο, μία φορά στις τρεις, αλλά και το ότι η εμβέλειά τους είναι γενικά μειωμένη σε σχέση με παλιά. Κανείς δεν ξέρει ακριβώς γιατί. Και πολλοί ειδήμονες υποθέτουν πως, ύστερα από μερικά χρόνια, πιθανώς τα πυροβόλα να είναι τελείως άχρηστα σε τούτη τη διάσταση του Γνωστού

Σύμπαντος, όπως είναι άχρηστα και σε κάποιες άλλες διαστάσεις (γνώσεις από το αινιγματικό παρελθόν μου).

«Προχωράμε!» λέω στους συντρόφους μου. «Προχωράμε – αλλά σκυφτοί. Καλυμμένοι. Πάμε βόρεια. Αφήστε αυτό το τμήμα αφύλαχτο· δεν πρόκειται να συμβεί τίποτα. Αφήστε την καταραμένη οχιά του Αρχέγονου Όφεως να ρίχνει στις πέτρες! Ακολουθήστε με! Ακολουθήστε με!»

Κατευθύνομαι βόρεια επάνω στις επάλξεις, σκυφτός κι εγώ, ενώ ακούω σφαίρες κάθε τόσο να σφυρίζουν στον αέρα ή να χτυπάνε στις χοντρές πέτρες του τείχους. Δεν μπορούμε να καθυστερήσουμε. Όχι τώρα. Καθυστερώντας δίνουμε χρόνο στους εχθρούς να οργανωθούν εναντίον μας. Κι ένα από τα βασικά μας πλεονεκτήματα – εκτός από τη στενότητα του χώρου στις επάλξεις – είναι ο αιφνιδιασμός. Όπως είχα υπολογίσει, δεν περίμεναν τέτοια κίνηση από εμάς. Μέχρι στιγμής το σχέδιό μου έχει δουλέψει άψογα, εκπλήσσοντας ακόμα κι εμένα – παρότι το ξέρω (κι άλλες μυστηριώδεις πληροφορίες από το σκοτεινό παρελθόν μου) ότι έχω κάποιες στρατηγικές γνώσεις πέρα από όσες απέκτησα ως μισθοφόρος στη Μικρυδάτια.

Οι σύντροφοί μου με ακολουθούν, αφήνοντας την Ειρήνη του Πολέμου να πυροβολεί πέτρες. Συνεχίζουμε βόρεια, στις επάλξεις πάνω από τον Νεοκόφτη. Η Ωραία Πύλη είναι στο τέλος του ψηλού δρόμου μας – ο πρώτος μας σταθμός. Αλλά απέχει, ακόμα, περίπου ενάμισι χιλιόμετρο απόσταση. Το ξέρω· μέτρησα προσεχτικά τις αποστάσεις επάνω στον αναλυτικό χάρτη της Σαλντέρια όλο το βράδυ. Νομίζω ότι γνωρίζω τώρα αυτή τη γαμημένη πόλη καλύτερα από ποτέ.

Οι επάλξεις προς τα βόρεια είναι γεμάτες μαχητές των Ηρμάντιων, αναμφίβολα από εκείνους που μπήκαν στην πόλη χτες βράδυ – από το τμήμα της Οργής των Όφεων που μας είχε καταδιώξει ως τη Σαλντέρια, εμένα και τους συντρόφους μου. Κατάλαβαν το σχέδιό μας, κατάλαβαν ότι κατευθυνόμαστε προς την Ωραία Πύλη, και αντιδρούν ανάλογα. Μαχόμαστε για κάθε μέτρο των επάλξεων, αλλά δεν μένουμε σε κανένα μέτρο για πολύ. Τσακίζουμε τους εχθρούς μας όσο πιο γρήγορα μπορούμε, και συνεχίζουμε, αφήνοντας πίσω μας ολοένα και περισσότερους στασιαστές για να φυλάνε το κατακτημένο έδαφος, τοποθετώντας σημαίες με τον Διπλό Καταβροχθιστή. Πόσες έχουν φτιάξει, μα την Έχιδνα; Σε λίγο ο Διπλός Καταβροχθιστής θα κυματίζει γύρω

απ'όλη τη Σαλντέρια... αλλά ο στρατός των Ηρμάντιων θα είναι ακόμα στους δρόμους της... κι εμείς στις επάλξεις των τειχών, από πάνω του. Τι κατάσταση!... Όμως δεν μπορούσα να σκεφτώ και κανένα καλύτερο σχέδιο. Τα Τέκνα δεν θα υποχωρούσαν, ούτε οι εξεγερμένοι. Κι επιπλέον, δεν είχαν πουθενά αλλού να πάνε. Οτιδήποτε άλλο ερχόταν στο μυαλό μου εκτός από αυτό το σχέδιο θα είχε ως αποτέλεσμα την καταστροφή τους, νομίζω.

Το Φιλί της Έχιδνας λιανίζει τους μισθοφόρους των Ηρμάντιων, τινάζει το αίμα τους στις πέτρες των επάλξεων, τινάζει τα κομμένα μέλη τους, τα κομμένα κεφάλια τους, σωριάζει τα κατακρεουργημένα σώματά τους. Κι αυτοί, όμως, με χτυπάνε με ό,τι μπορούν, με ό,τι προλαβαίνουν. Η πανοπλία μου έχει αρχίσει να κομματιάζεται, το σώμα μου να γεμίζει εκδορές και μικρά τραύματα και τραύματα που άλλον θα τον είχαν, ίσως, ρίξει, αλλά όχι έναν Φιλημένο της Έχιδνας.

Η Λουκία κι ο Νικόλαος με ακολουθούν, συνεχίζοντας να μάχονται δεξιά κι αριστερά μου: και είναι άμεσα παρατηρήσιμο ότι οι οργανικές στολές τους έχουν χάσει μεγάλο μέρος της δύναμής τους.

Δίπλα μας απλώνεται ο Νεοκόφτης, γεμάτος γκρίζες πολυκατοικίες και γκρίζα εργοστάσια που τώρα κανένα δεν φαίνεται να λειτουργεί. Δεν βγαίνουν καπνοί από τα φουγάρα τους. Μια από τις λίγες τέτοιες ημέρες στη Σαλντέρια... Γιορτή. Μια αιματηρή γιορτή. Της οργής της Έχιδνας. Του Διπλού Καταβροχθιστή. Αργία επειδή οι εργαζόμενοι έτσι το θέλουν. Επανάσταση.

Κανένας μαχητής των Ηρμάντιων δεν μπορεί να σταθεί στο διάβα μου. Είναι αντικειμενική αλήθεια. Ούτε μπορούν να συγκεντρωθούν αρκετοί μπροστά μου ώστε να με σταματήσουν έστω και για λίγο. Ο στενός δρόμος που σχηματίζουν οι επάλξεις τους περιορίζει. Πέφτουν σαν χάρτινα ανδρείκελα από τις σπαθιές του Φιλίου της Έχιδνας, από τις κλοτσιές μου, κι από τα χτυπήματα των ασπίδων που αρπάζω κάθε τόσο από κάτω προτού διαλυθούν στο χέρι μου από τις επιθέσεις που κάνω μ'αυτές κι από τα χτυπήματα που αποκρούω.

Σε ορισμένες στιγμές, οι εχθροί μας ακολουθούν πιο έξυπνη τακτική βλέποντας ότι ο αριθμός τους και ο εξοπλισμός τους δεν επαρκούν για να μας νικήσουν. Διατηρούν μια κάποια απόσταση και εξαπολύουν ριπές εναντίον μας. Αλλά και οι δικοί μου σύμμαχοι έχουν τηλέμαχα

όπλα, και, μόλις παρατηρούν ότι οι αντίπαλοι προσπαθούν να μείνουν μακριά μου, τους ρίχνουν, ενώ πρόσκαιρα καλυπτόμαστε πίσω από ασπίδες και στο πλάι των επάλξεων, εγώ, η Λουκία, ο Νικόλαος, ο Ζαχαρίας, κι όποιος άλλος τυχαίνει να προηγείται μαζί μας. Ύστερα ορμάμε ξανά, πλησιάζοντας τον εχθρό, λιανίζοντας και λιανίζοντας και λιανίζοντας.

Βρισκόμαστε στα μισά της απόστασης ανάμεσα στο νοτιοανατολικό κύρτωμα των τειχών και στην Ωραία Πύλη, ακόμα πάνω από τον Νεοκόφτη, όταν ένα βέλος καρφώνεται στον δεξή ώμο της Λουκίας κι εκείνη έφττει γρυλίζοντας. Αισθάνομαι την οργή μου να φουντώνει. Οι σύμμαχοί μας εξαπολύουν βλήματα καταπάνω στους εχθρούς γι'ακόμα μια φορά, αναγκάζοντάς τους να πάψουν να μας ρίχνουν με τον ίδιο ρυθμό. Τινάζομαι και τρέχω καταπάνω στους μισθοφόρους των Ηρμάντιων, με την ασπίδα μου μπροστά. Δυο βέλη καρφώνονται επάνω της, και μετά είμαι ανάμεσα στους εχθρούς, το Φιλί της Έχιδνας κόβει το χέρι ενός σκίζοντας και τον λαιμό του μαζί, ανοίγει την κοιλιά ενός άλλου, μπήγεται στο στήθος μιας πολεμίστριας και την κλοτσάω τινάζοντάς την πάνω σε δύο από τους συμμαχητές της. Το λεπίδι μου διαγράφει ένα θανατηφόρο ημικύκλιο σπάζοντας ένα άλλο ξίφος, κόβοντας ένα κεφάλι.

Τρέπονται σε φυγή. Σκίζω την πλάτη μιας γυναίκας, κλοτσάω έναν άντρα και τον πετάω έξω από την πόλη για να τσακιστεί.

Ο Νικόλαος, ο Ζαχαρίας, και μερικοί ακόμα είναι ήδη κοντά μου. Βλέπω και τη Λουκία να προσπαθεί να πλησιάσει, τρίζοντας τα δόντια, με το βέλος καρφωμένο στον ώμο της. «Πήγαινε πίσω!» της λέω. «Κάποιος πρέπει να το βγάλει αυτό από εκεί. Με προσοχή.»

«Όχι!» γρυλίζει, και τα μάτια της γυαλίζουν σαν να την έχω κολλήσει την αρρώστια της οργής μου ή τα Τέκνα την αρρώστια του φανατισμού τους.

«Πήγαινε πίσω!» επιμένω. Και προς τον Ζαχαρία: «Μην την αφήσεις νάρθει μαζί μας· θα σε σκοτώσω.»

Εκείνος γνέφει καταφατικά κοιτάζοντάς με σαν είδωλο ενώ, υποθέτω, οι περισσότεροι λογικοί άνθρωποι θα μ'έβλεπαν, περίτρομοι, σαν τρελό. «Θα γίνει, Οφιομαχητή,» υπόσχεται.

Και, καθώς συνεχίζω να προχωρώ προς τα βόρεια πάνω στις επάλξεις, οι στασιαστές κρατάνε πίσω τη Λουκία για να την περιθάψουν. Η παλιοπειρατίνα έχει πολεμήσει αρκετά. Έχει κάνει εδώ περισσότερα απ'ό,τι θα έπρεπε. Δεν το βλέπει; Αυτός ο πόλεμος δεν είναι δικός της. Ούτε και δικός μου, βέβαια, αλλά εγώ είμαι άλλη περίπτωση...

Αφήνοντας τον Νεοκόφτη πίσω μας, και δύο σημαίες να κυματίζουν στις κατακτημένες επάλξεις επιδεικνύοντας τον Διπλό Καταβροχθιστή, μαχόμαστε τώρα πάνω από την Ωραιόδρομη, και η Ωραία Πύλη δεν είναι μακριά μας.

«Κάλεσε τον Στέργιο,» προστάζω τον Ζαχαρία μόλις προλαβαίνω, έχοντας διαλύσει ακόμα ένα μέρος της αντίστασης εδώ. «Ήρθε η ώρα.»

Βγάζει τον πομπό του και καλεί τον Εικοστό Όφι της Σαλντέρια, για να μαζέψει τους δικούς του στην Ωραιόδρομη και να επιτεθούν στην Ωραία Πύλη από κάτω ενώ εμείς θα τη χτυπάμε από πάνω. Η επιπλέον βοήθεια θα μας χρειαστεί: ακόμα κι εγώ δεν μπορώ να τα κάνω όλα μόνος μου.

Ένα βέλος με χτυπά καθώς ορμάω καταπάνω στους εχθρούς μας, καρφώνεται στον δεξή μηρό μου· αλλά δεν ανακόπτει την έφοδό μου. Πέφτω ανάμεσά τους και το Φιλί της Έχιδνας τραγουδά το αιματηρό του τραγούδι, κόβοντάς τους κομμάτια. Ο Νικόλαος και ο Μάρκος, ο Έκτος Όφης της Σαλντέρια, αυτός από τα Φουγάρα, με υποβοηθάνε στο ανελέητο μακέλεμα των μαχητών της Οργής των Όφρων. Ύστερα τραβάω το βέλος από το πόδι μου και το πετάω έξω από την πόλη.

Συνεχίζουμε.

Και ερπετοειδείς τώρα έρχονται εναντίον μας. Μόνο ερπετοειδείς. Άγριοι άποδες, από τους Ουραίους Δασότοπους. Με πλατιά σπαθιά στα χέρια, και ασπίδες γεμάτες καρφιά και τον Οφιογενή σχηματισμένο επάνω. Τα σώματά τους είναι ντυμένα με αρματωσιές, και στο τέλος των μακριών ουρών τους έχουν λεπίδες δεμένες. Δυνατοί κι επικίνδυνοι. Τους σπαθίζω και τους καρφώνω με το Φιλί της Έχιδνας, κραυγάζοντας άναρθρα, πλημμυρισμένος από την οργή μου· τους κοπανάω με την ασπίδα μου, διαλύοντάς την σύντομα. Οι πλατιές λεπίδες τους χτυπάνε την πανοπλία μου, σπάζοντας κομμάτια. Μέταλλα κρέμονται επάνω μου. Το σώμα μου είναι σκισμένο αποδώ κι αποκεί, τα ρούχα

μου μουλιασμένα από σκούρο-μπλε αίμα, αλλά κι από το κόκκινο αίμα των εχθρών μου.

Οι ερπετοειδείς, αν και καταφανώς πιο άγριοι κι επικίνδυνοι από τους μισθοφόρους, σωριάζονται μπροστά μου ο ένας μετά τον άλλο όπως κι οι υπόλοιποι μαχητές των Ηρμάντιων. Και μες στο μυαλό μου αισθάνομαι την οργή του Κλέαρχου. Ναι, είναι εκεί, το καταραμένο μίσμα! Παρακολουθεί. Του στέλνω κι εγώ την οργή μου, με μένος – Έρχομαι, σαμάνε! ΕΡΧΟΜΑΙ! ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΣΟΥ! – και τον νιώθω ν’αποτραβιέται τώρα που τον πήρα είδηση, σαν ύπουλο, θρασύδειλο φίδι, πίσω στην τρύπα του.

Αναρωτιέμαι αν ο καταραμένος θα ξαναστείλει τον Εύανδρο εναντίον μου. Πόσο άσχημο ήταν, τελικά, εκείνο το τραύμα από το καμάκι του Ψηλού Ιάκωβου; Δεν μπορεί να ήταν και πολύ άσχημο για έναν Φιλημένο της Έχιδνας...

Πλησιάζουμε την Ωραία Πύλη, λιανίζοντας τώρα άγριους ερπετοειδείς και μισθοφόρους μαζί. Τη βλέπω κοντά μας πλέον. Επάνω της δύο σημαίες με τον Οφιογενή κυματίζουν (και καμία σημαία με το έμβλημα της Σαλντέρια, παρατηρώ). Η μία από τις δύο γιγαντοβαλλίστρες της πύλης – αυτή που είναι σε θέση να μπορεί να το κάνει – στρέφεται προς τη μεριά μας και μας σημαδεύει. Τι έχουν κατά νου, οι παράφρονες; Να ρίξουν στις επάλξεις της πόλης; Από αυτή τη γωνία; Είναι ηλίθιο, εκτός αν θέλουν απλά να μας τρομάξουν.

Κι όμως το κάνουν. Ένα μεγάλο μεταλλικό βέλος εκτοξεύεται εναντίον μας. Χτυπώντας πέτρες φυσικά, τινάζοντας μικρά λίθινα θραύσματα σαν χαλάζι.

Και δύο ελικόπτερα έρχονται ξαφνικά από τον ουρανό, με ηχοβόλα από κάτω τους. Οι Ηρμάντιοι είναι αποφασισμένοι να κρατήσουν την Ωραία Πύλη με κάθε μέσο.

Στους δρόμους της Ωραιόδρομης βλέπω τους στασιαστές του Στέργιου να χτυπάνε την πύλη από το έδαφος. Συγκρούονται με τους μισθοφόρους της Ορδής των Όφεων.

«Ελικόπτερα!» φωνάζει ο Ζαχαρίας. «Προσέξτε – ελικόπτερα!»

Κι εδώ κοντά δεν έχουμε καμιά γιγαντοβαλλίστρα για να τους ρίξει. Οι μόνες κοντινές γιγαντοβαλλίστρες ελέγχονται από τους εχθρούς μας.

Πιάνω την πεσμένη ακανθωτή ασπίδα ενός νεκρού ερπετοειδή. Μια άθικτη ασπίδα – τον είχα σκοτώσει περνώντας τη λεπίδα μου από δίπλα της. Την εκτοξεύω τώρα στροβιλιζόμενη προς το ένα ελικόπτερο καθώς και τα δυο τους μας πλησιάζουν. Το χτυπάω στο μπροστινό τζάμι και, όπως και την άλλη φορά, μαζί με τα γυαλιά βλέπω και αίματα να τινάζονται, και το αεροσκάφος πέφτει. Πέτυχα τον πιλότο. Αυτή η τακτική φαίνεται πάντα να πιάνει.

Αλλά το άλλο ελικόπτερο είναι ήδη αρκετά κοντά μας για να εξαπολύσει την ηχητική του ριπή, και το κάνει καθώς οι σύντροφοί μου πέφτουν κάτω για να καλυφτούν. Ο τρομερός ήχος μάς λούζει όλους, τραντάζοντας τα κόκαλά μας. Παραπατάω, γονατίζοντας στο ένα γόνατο, στηριζόμενος στο Φιλί της Έχιδνας γυρισμένο ανάστροφα. Τα δόντια μου τρίζουν. Η οργή μου είναι σαν δηλητηριώδη φωτιά μέσα μου.

Το ελικόπτερο είναι τώρα από πάνω μας· μας ρίχνουν βέλη από τα πλάγια του. Βλέπω συντρόφους μου να πέφτουν, καρφωμένοι. Ένα από τα βλήματα μπήγεται στον ώμο μου, ένα άλλο στην πλάτη μου.

Ακόμα μια ασπίδα από τους νεκρούς ερπετοειδείς. Αφήνοντας το Φιλί της Έχιδνας, την αρπάζω και, με τα δύο χέρια, την εκτοξεύω στροβιλιζόμενη προς τα πάνω, προς το αεροσκάφος, κραυγάζοντας. Το αυτοσχέδιο βλήμα μου το χτυπά από κάτω, τραντάζοντάς το, και καρφώνεται εκεί. Οι τοξότες παύουν να ρίχνουν, θορυβημένοι, ενώ ο ένας από αυτούς γλιστρά και πέφτει από το ελικόπτερο, τσακίζεται στις επάλξεις μερικά μέτρα προς τα βόρεια. Το αεροσκάφος έχει χάσει λίγο ύψος, και ήδη δεν βρισκόταν πολύ ψηλά· ήθελαν να μπορούν να μας σημαδεύουν εύκολα με τα τόξα τους.

Πηδάω πάνω στις επάλξεις, και ξαναπηδάω, όσο πιο ψηλά μπορώ (έχοντας σχεδόν ξεχάσει τα δύο βέλη που είναι καρφωμένα στο σώμα μου)· αρπάζομαι από την άκρη της μιας ανοιχτής πόρτας του ελικοπτέρου και με τα δύο χέρια, αλλά αμέσως μετά το ένα μου χέρι γραπώνει το πόδι ενός μισθοφόρου που στέκεται από πάνω μου και τον τραβά, πετώντας τον από το αεροσκάφος. Το κεφάλι μου ακόμα κουδουνίζει από την ηχητική ριπή καθώς ανεβαίνω μες στο ελικόπτερο, αλλά η οργή της Έχιδνας είναι πιο ισχυρή από αυτό το κουδούνισμα.

Μια μισθοφόρος υψώνει, φανερά πανικόβλητη, ένα ενεργειακό πιστόλι προς τη μεριά μου. Το αρπάζω στρέφοντας την κάννη του στο ταβάνι καθώς η φωτεινή ριπή του εκτοξεύεται, και η άλλη μου γροθιά χτυπά τη γυναίκα κατάμουτρα, σκοτώνοντάς την. Τραβάω το σπαθί της και επιτίθεμαι τους υπόλοιπους που βρίσκονται εδώ μέσα, βγάζοντας κραυγές που αναρωτιέμαι αν είναι δικές μου. Ένας μισθοφόρος πηδά από το αεροσκάφος οικειοθελώς, προσπαθώντας να γλιτώσει τη ζωή του (και, μάλλον, αποτυχαίνοντας). Έναν άλλο τον κλωτσάω εγώ για να τον στείλω να δοκιμάσει να πετάξει. Τους υπόλοιπους τους λιανίζω· το εσωτερικό του ελικοπτέρου βάφεται κόκκινο. Και, χωρίς τον πιλότο του, το αεροσκάφος αρχίζει να πέφτει...

Πηδάω έξω, προσγειώνομαι στις επάλξεις, περίπου εκεί όπου ήμουν και πριν. Το ελικόπτερο βουτά μες στην Ωραιόδρομη, τσακίζοντας ολόκληρη την πλαϊνή μεριά μιας πενταώροφης πολυκατοικίας, διαλύοντας μπαλκόνια και παράθυρα.

Από την Ωραία Πύλη, τώρα, εχθροί εφορμούν καταπάνω μας – μισθοφόροι των Ηρμάντιων και ερπετοειδείς του Αρχέγονου Όφεως – έρχονται να κατασφάξουν τους στασιαστές όσο εκείνοι είναι ακόμα ζαλισμένοι από την ηχητική ριπή.

Αλλά η ηχητική ριπή χτύπησε μόνο εμένα και τους γύρω μου. Υπάρχουν κι άλλοι πιο πίσω. Πολλοί άλλοι. Και τώρα έρχονται κι αυτοί, πρόθυμοι να πολεμήσουν.

Όμως δεν θ' αφήσω τα καταραμένα μιάσματα των Ηρμάντιων να σκοτώνουν τον Ζαχαρία και τον Νικόλαο και τους υπόλοιπους που είναι πεσμένοι – και αρκετοί απ' αυτούς τραυματισμένοι από τα βλήματα που οι καριόληδες μάς έριξαν απ' το ελικόπτερο. Τραβώντας τα δύο βέλη έξω από το σώμα μου – από τον ώμο κι από την πλάτη – πιάνω από κάτω το Φιλί της Έχιδνας και μια από τις πεσμένες ασπίδες των ερπετοειδών. Στέκομαι στο διάβα των εχθρών μου ξανά, και η λεπίδα μου τους κατακόβει. Δεν αισθάνομαι κουρασμένος, δεν αισθάνομαι εξαντλημένος από τα τραύματά μου. Μόνο οργή αισθάνομαι. Μια οργή που με ωθεί να δολοφονήσω ολόκληρη την Υπερυδάτια. Οτιδήποτε ζωντανό κινείται επάνω στις ηπειρονήσους της.

Για την ώρα, μου αρκούν οι οπαδοί του Αρχέγονου Όφεως και οι πληρωμένοι λακέδες τους. Σκοτώνω και σκοτώνω και σκοτώνω.

Γεμίζοντας τις επάλξεις αίματα, κουφάρια ανθρώπων και ερπετοειδών, κομμένα μέλη, κομμένα κεφάλια, σπασμένα όπλα και ασπίδες.

Και οι στασιαστές που έρχονταν από πίσω καταφτάνουν τώρα και μάχονται πλάι του, μανιασμένα, κραυγάζοντας, φωνάζοντας. Μέσα από το βούισμα που έχει προκαλέσει η ηχητική ριπή στο κεφάλι μου μετά βίας καταλαβαίνω τι λένε. Είναι κυρίως το όνομά μου, και: ΣΤΗ ΝΙΚΗ! ΣΤΗ ΝΙΚΗ! ΣΤΗ ΝΙΚΗ!

Η Ωραία Πύλη δεν βρίσκεται μακριά. Μακελεύοντας ανθρώπους και ερπετοειδείς, πατώντας πάνω σ'ένα χάλι υφασμένο από νεκρούς, φτάνουμε εκεί και πηδάμε στις επάλξεις της, κατακόβοντας τους υπερασπιστές της, τρέποντάς τους σε φυγή, καταλαμβάνοντας τα μεγάλα όπλα. Από κάτω μας βλέπω τους αγωνιστές του Στέργιου να μάχονται – Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου και, κυρίως, ως επί το πλείστον, άλλους στασιαστές: εξεγερμένους εργάτες και πολίτες της Σαλντέρια, και απελευθερωμένους δούλους επίσης. Ναι, έχουμε και κάμποσους τέτοιους ανάμεσά μας. Δούλους που τους έχουμε υποσχεθεί την ελευθερία τους αν πολεμήσουν στο πλευρό μας. Δούλους που δεν έχουν κανένα πρόβλημα να πιάσουν όπλο και να στραφούν κατά των αρχόντων της Σαλντέρια που τους φέρονταν χειρότερα από τους πληρωμένους εργάτες, χειρότερα από ζώα στον ζυγό, μέσα στις απάνθρωπες βιομηχανίες.

Ποτάμια αίματος κυλάνε από το πλάι των επάλξεων, σώματα πέφτουν από τις άκρες τους, μέσα ή έξω από την πόλη – ήδη νεκροί ή σύντομα νεκροί καθώς η γη θα τους συναντήσει.

Οι μαχητές του Στέργιου έρχονται από κάτω, εμείς είμαστε ήδη επάνω.

Η Ωραία Πύλη είναι δική μας. Οι στασιαστές έχουν ρίξει τη μία σημαία με τον Οφιογενή, και τώρα ρίχνουν και τη δεύτερη. Μια γυναίκα την πυρπολεί με τον ενεργειακό αναπτήρα της. Ένας άντρας υψώνει μια δική μας σημαία. Ο Διπλός Καταβροχθιστής κυματίζει στον φορτισμένο από οργή άνεμο.

Οι δίδυμοι ήλιοι είναι ψηλά, μα δεν έχουν ακόμα μεσουρανήσει.

Ο Ζαχαρίας και ο Νικόλαος έρχονται ζαλισμένοι προς το μέρος μου. Αλλά χαμογελάνε.

Νομίζουν ότι τελείωσε; Δεν καταλαβαίνουν πόσο δρόμο έχουμε ακόμα από εδώ ως την Ίσια Πύλη; Είναι γύρω στα τέσσερα χιλιόμετρα, και οι Ηρμάντιοι τώρα θα είναι καλύτερα προετοιμασμένοι.

Το Συμβούλιο της Αταρδίας που είχε ορίσει ο Δημήτριος Ακράθνης, ο Στρατηγός της Σιρνάδιας, το συμβούλιο από κακούργους και κακοποιούς, δεν μπορούσε να κρατήσει για πολύ εναντίον της δύναμης του Πολιτοβασιλέα. Όσο κι αν ο Άρχοντας Ευθύμιος Αλτόσσιος προσπαθούσε να ενισχύσει και να υποστηρίξει την Αταρδία, όσες φορές κι αν οι μισθοφόροι από Ερνέγη με αρχηγό τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο άνοιγαν δρόμο ανάμεσα από τα πλοία του Πολιτοβασιλέα στον Μεγάλο Κόλπο της Μικρυδάτιας, όσες φορές κι αν έσπαγαν τον αποκλεισμό έξω απ'το λιμάνι της Αταρδίας, η Αταρδία δεν μπορούσε να κρατήσει. Ήταν σε πολύ ευάλωτη θέση εκεί όπου βρισκόταν. Απομονωμένη. Περιτριγυρισμένη από εχθρούς.

Ο Ευθύμιος Αλτόσσιος και ο Δημήτριος Ακράθνης, φυσικά, το καταλάβαιναν αυτό. Καταλάβαιναν ότι αργά ή γρήγορα η Αταρδία θα έπεφτε πάλι στα χέρια του καθάρματος. Την είχαν πολιορκήσει και είχαν απελευθερώσει τους φυλακισμένους από τις φυλακές της για να δημιουργήσουν προβλήματα στον Γεώργιο Μοριλκόνη και να τον υποχρεώσουν να διαιρέσει τις δυνάμεις του, ώστε να μη μπορεί να πολεμήσει το ίδιο αποτελεσματικά με πριν στους διαφιλονικούμενους τόπους ανάμεσα στη Σιρνάδια και στην Οσκάλη. Και τα είχαν καταφέρει, αλλά εν μέρει μόνο. Οι διαφιλονικούμενοι τόποι εξακολουθούσαν να είναι διαφιλονικούμενοι καθώς η άνοιξη έμπαινε. Διαφιλονικούμενοι και τραυματισμένοι. Οι κάτοικοι εκεί είχαν υποφέρει, και αρκετοί είχαν φύγει – ή για Οσκάλη ή για Σιρνάδια, συνήθως. Η ανθηρή οικονομία αυτών των περιοχών είχε σμπαραλιαστεί. Παλιότερα, ταξιδιώτες οδοιπορούσαν ή ίππευαν ανέμελα στους δρόμους· αλλά όχι πια. Ετούτοι οι τόποι δεν φαίνονταν και τόσο όμορφοι μες στην άνοιξη, παρά τα ανθισμένα λουλούδια και τη φύση που ξυπνούσε στα λιβάδια και στους αγρούς. Με ερημιά έμοιαζαν, κι αρκετά μέρη τους ήταν καμένα από κάποιες από τις πιο άγριες συγκρούσεις ανάμεσα στις δυνάμεις του

Πολιτοβασιλέα και τους μαχητές του Άρχοντα της Σιρνάδιας. Αν και γενικά προσπαθούσαν να μην κάνουν ζημιές στους τόπους και στις μικρές πόλεις και τα χωριά, αυτό δεν μπορούσε όλες τις φορές να αποφευχθεί. Στον πόλεμο πολλά συμβαίνουν, πάντα. Είναι ανόητος όποιος πιστεύει οτιδήποτε άλλο, όπως ήξερε κάθε έμπειρος στρατιωτικός της Μικρουδάτιας.

Ο Ευθύμιος Αλτόσσιος σκεφτόταν να πάψει να χρησιμοποιεί τους Ερνέγιους μισθοφόρους κυρίως για να σπάει τον αποκλεισμό στον Μεγάλο Κόλπο και έξω από την Αταρδία όποτε χρειαζόταν. Άρχισε να σκέφτεται να τους φέρει όλους – μαζικά – στα διαφιλονικούμενα εδάφη, ώστε να τα καταλάβουν επιτέλους και να στείλουν τους μαχητές του καθάρματος πίσω στην Οσκάληνη. Ο καιρός ήταν κατάλληλος, δεν ήταν; Ο Ευθύμιος δεν νόμιζε ότι θα γινόταν ποτέ πιο κατάλληλος. Η αναστάτωση στην Αταρδία τούς είχε δώσει όσο πλεονέκτημα μπορούσε να τους δώσει· δεν πρόκειται να τους έδινε περισσότερο. Έτσι δεν ήταν; Ζήτησε τη γνώμη του παλιού του φίλου, Δημήτριου Ακράθνη, κι εκείνος αποκρίθηκε ότι ο Ευθύμιος μάλλον είχε δίκιο, αν και ήταν λιγάκι σκεπτικός σχετικά με το θέμα. «Αλλά σε ένα πράγμα είσαι σίγουρα σωστός,» είπε, καθώς συζητούσαν οι δυο τους: «ο καιρός δεν πρόκειται να γίνει πιο κατάλληλος.»

Όμως, προτού προλάβουν να κάνουν τίποτα, η Αταρδία έπεσε. Καταλήφθηκε από τις δυνάμεις του Πολιτοβασιλέα. Το νεοσύστατο Συμβούλιό της διαλύθηκε, και κανείς δεν ήταν βέβαιος ακόμα για τη μοίρα των μελών του· κάποιες φήμες έλεγαν ότι ο Πολιτοβασιλέας τούς είχε σκοτώσει όλους, κάποιες ότι τους είχε φυλακίσει, κάποιες ότι ορισμένοι τουλάχιστον από αυτούς είχαν γλιτώσει από τα χέρια του, είχαν φύγει κρυφά.

Ήταν μέσα Εαρινού του Πρώτου, αρχές της άνοιξης.

Στην Οσκάληνη, οι Μοριλκόνηδες πανηγύρισαν τη νίκη τους με μεγάλο γλέντι στο Βασιλικό Παλάτι, ανάμεσα σε μέλη της οικογένειάς τους, στρατιωτικούς που είχαν αγωνιστεί για την ανάκτηση της Οσκάλης, και άλλα σημαίνοντα πρόσωπα.

Στη Σιρνάδια, ο Αλτόσσιος και ο Ακράθνης άκουσαν για την πτώση της Αταρδίας με κάποιο προβληματισμό. Το περίμεναν ότι θα έπεφτε σύντομα, αλλά... όχι τόσο σύντομα, ήλπιζαν. Ετούτα τα νέα τούς

έκαναν να ξανασκεφτούν το σχέδιό τους για μαζική επίθεση στα διαφιλονικούμενα εδάφη προς τα νότια. Ίσως τελικά ο καιρός να μην ήταν κατάλληλος... Ή, μήπως, ποτέ δεν θα ήταν καταλληλότερος στο μέλλον; Αισθάνονταν διχασμένοι, κι οι δυο τους, και δίσταζαν να δράσουν...

Στην Ερνέγη, οι τέσσερις Άρχοντες του Παλατιού των Κουρσάρων – η Ιωάννα η Καλόκακη, ο Μεγάλος Μάρκος, ο Γέρο-Λουκάς, και ο Κυριάκος ο Κήρυκας – έμαθαν για τη μοίρα της Αταρδίας και σκέφτηκαν ότι αυτή η κατάληξη δεν ήταν παρά αναμενόμενη. Τι είχε στο μυαλό του ο Άρχοντας της Σιρνάδιας καταλαμβάνοντας μια πόλη τόσο μακριά από τη δική του; Τις λάσπες του Λοκράθου είχε στο μυαλό του, μα την Έχιδνα; Ήταν καταφανές ότι δεν θα μπορούσε ποτέ να υποστηρίξει αρκετά την Αταρδία ώστε να την κρατήσει! Αλλά αφού έδινε δουλειά στους μισθοφόρους, και οι μισθοφόροι έφερναν λεφτά στην Ερνέγη, όλα ήταν καλά για τους Άρχοντες του Παλατιού των Κουρσάρων. Δεν φοβόνταν τις απειλές του Πολιτοβασιλέα· ο Πολιτοβασιλέας είχε τώρα πολλά προβλήματα για να τολμήσει ν'απλώσει τα πλοκάμια του προς την πόλη τους.

Οι μισθοφόροι στα λιμάνια της Ερνέγης άκουσαν επίσης για την κατάληψη της Αταρδίας από τις δυνάμεις του Πολιτοβασιλέα, και πολλές κουβέντες άρχισαν να ανταλλάσσονται, γνώμες και σοφίες διαμορφωμένες εκ των υστέρων, και ακόμα πιο «σοφές» προβλέψεις για το μέλλον. Ο Πολιτοβασιλέας είχε ξοδέψει πολλή από τη δύναμή του για να ανακτήσει την Αταρδία, έλεγαν κάποιοι· τώρα δεν θα μπορούσε να αντιμετωπίσει τον Αλτόσσιο, και θα έχανε τον πόλεμο. Ο Αλτόσσιος θα καθόταν στον Θρόνο των Ποταμών. Ή ίσως να συνέχιζε να κάθεται στον Θρόνο του Βορρά, στο παλάτι του στη Σιρνάδια, και από εκεί να διοικούσε τη Συμπολιτεία. Άλλοι, όμως, διαφωνούσαν: Η κατάκτηση της Αταρδίας, έλεγαν, είχε δείξει πως ο Πολιτοβασιλέας ήταν πραγματικά ισχυρός και σύντομα θα νικούσε τον πόλεμο. Όπως είχε τσακίσει το νέο Συμβούλιο της Αταρδίας και τους άλλους κακούργους που τη διοικούσαν, έτσι θα τσάκιζε και τον Ευθύμιο Αλτόσσιο. Να περιμένετε πως η επόμενη πόλη που θα κατακτήσει θάνατι η Σιρνάδια! Θα το δείτε. Οι άνθρωποι εκεί θα υποφέρουν· δε θάθελα νάμουν στη Σιρνάδια όταν ο στρατός του Πολιτοβασιλέα περάσει τις πύλες της κι όταν οι ναυτομαχητές του

μπουν στα λιμάνια της. Η οργή της Έχιδνας θα πέσει – η οργή της Έχιδνας, χειρότερη από οποιαδήποτε καταιγίδα ετούτων των νότιων ακτών!

Κάποιοι άλλοι έλεγαν, μεταξύ αστείου και σοβαρού: Μαλακίες είν' όλ' αυτά π' ακούγονται. Ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος, ο Ναύαρχος της Ερνέγης, να δείτε που στο τέλος θα σκοτώσει και τον Πολιτοβασιλέα και τον Αλτόσσιο, κι αυτός θα κάτσει στον Θρόνο των Ποταμών!

Ο ίδιος ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος, όταν το άκουσε να λέγεται μπροστά του, τους είπε πως όποιος το επαναλάμβανε θα πέθαινε πρώτος. Και δεν ήξεραν αν έκανε πλάκα ή όχι, καθώς τους κοίταζε με μάτια που ποτέ δεν βλεφάρizαν.

Ένας, όμως, λιγάκι μεθυσμένος όπως φαινόταν, τόλμησε να πει: «Γιατί όχι, Οφιομαχητή;» (Κυκλοφορούσε αδέσποτο στα λιμάνια αυτό το όνομα για τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο.) «Τις προάλλες τού έστειλες του Γαμιολοβασιλέα το κεφάλι του πράκτορά του μέσα σ' ένα γαμημένο κουτί! Γιατί τώρα να μην πας για το δικό του κεφάλι, και να μας πάρεις κι όλους μαζί σου, και να κατακτήσουμε την Οσκάλη και να γίνει το γλέντι της Έχιδνας εκεί και να πλουτίσουμε' όλοι σα νάχουμε βουτήξει στο Θησαυρό του Άτλαντα!»

Βρίσκονταν στο Γκρίζο Καρνάγιο όταν ειπώθηκε αυτό, και ο Οφιομαχητής εκτόξευσε μια κούπα καταπάνω στον μισθοφόρο που είχε μιλήσει, βρίσκοντάς τον στο κεφάλι και ρίχνοντάς τον κάτω αναίσθητο. Κάποιοι άρχισαν να γελάνε, κάποιοι να μουρμουρίζουν. Από το ηχοσύστημα της ταβέρνας ακουγόταν το Θάλασσεσ Αγύριστες, ένα τραγούδι των Αφυδατωμένων Ναυτών.

Ο Σπυρίδωνας ο Πέλεκυς, που καθόταν στο ίδιο τραπέζι με τον Οφιομαχητή και μερικούς άλλους Επιζώντες, γέλασε και είπε: «Έχουν κάποιο δίκιο, όμως, αρχηγέ. Πρέπει να το παραδεχτείς.»

Ο Γεώργιος τον κοίταξε σαν να ήθελε να τον δολοφονήσει. Είχε αρχίσει να βαριέται αυτό τον πόλεμο εδώ, στον Μεγάλο Κόλπο της Μικρουδάτιας, και η οργή του έβραζε. Δεν αισθανόταν πως προχωρούσε καθόλου στην αναζήτησή του – να ανακαλύψει το αινιγματικό παρελθόν του. Δεν είχε μάθει ακόμα τίποτα για εκείνο το καταραμένο πλοίο που είχε χαθεί μες στην καταιγίδα...

Ο Σπυρίδωνας ο Πέλεκυς συνέχισε: «Σκέψου το! Τι στις λάσπες του Λοκράθου κάνει ο Αλτόσσιος, μα την Έχιδνα; Κάθεται και συγκρούεται

με τον Πολιτοβασιλέα νότια της Σιρνάδιας, και μας βάζει να χτυπάμε κάπου-κάπου τα πλοία του Πολιτοβασιλέα στον Μεγάλο Κόλπο· και μας έβαζε μέχρι στιγμής και να βοηθάμε στη μεταφορά εφοδίων για Αταρδία – πράγμα που τώρα, προφανώς, θα πάψει. Δε νικάς έτσι έναν πόλεμο, λέω εγώ! Νικάς τον πόλεμο χτυπώντας αποφασιστικά στο κέντρο, στην καρδιά του εχθρού σου, όχι γύρω-γύρω.» Ήπια μια γουλιά απ'τη μπίρα του, βρέχοντας τα ξανθά του μούσια. «Κανονικά, ξέρετε γω τι νομίζω ότι θάπρεπε να κάνει τώρα ο Αλτόσσιος; Να επιτεθεί στην Οσκάληνη, και ν'αφήσει αυτά τα κωλοεδάφη στα βόρειά της. Να επιτεθεί κατευθείαν στην Οσκάληνη—»

«Και πώς θα φτάσει εκεί, ρε βλαμμένε;» τον διέκοψε η Ευδοκία της Καταστροφής. «Δεν έχεις δει ποτέ σου χάρτη της Συμπολιτείας; Πρέπει να περάσει από αυτά τα edάφη για να φτάσει στην Οσκάληνη—»

«Τι λες που πρέπει να περάσει! Μπορεί να στείλει πλοία του από τους ποταμούς: από τον Οθμόλλη στον Σελκόνη, κι απ'τον Σελκόνη στον Πρώτο Γόνο – κι έτσι, στην Οσκάληνη—»

«Δεν πρόκειται ο Πολιτοβασιλέας να τον αφήσει να το κάνει αυτό, και το ξέρεις,» του είπε ο Πέτρος ο Φλογερός. «Θα τον χτυπήσει καθοδόν. Δε θα προλάβει να φτάσει στην Οσκάληνη—»

«Ναι, έχεις δίκιο, Φλογερέ· και ήθελα να το πω, μα την Έχιδνα: ότι αυτός είναι ένας τρόπος αλλά όχι κι ο προτιμότερος. Ο προτιμότερος τρόπος είναι να επιτεθεί στην Οσκάληνη από τη θάλασσα. Ναι, κατευθείαν. Από τη Σιρνάδια στην Οσκάληνη. Μαζεύοντας όλες τις δυνάμεις του από τα edάφη ανάμεσα σ'αυτές τις δύο πόλεις—»

«Θα τον τσακίσουν στη θάλασσα,» είπε η Ευδοκία της Καταστροφής.

«Μπορεί ναι, μπορεί όχι. Έχουμε κατακρεουργήσει τον στόλο του Πολιτοβασιλέα—»

«Έχει όμως αρκετά καράβια ακόμα,» είπε ο Αρσένιος ο Άμεμπτος. «Περισσότερα απ'τον Αλτόσσιο, πάω στοίχημα.»

«Ναι, ίσως. Αλλά θάρθουμε κι εμείς εκεί. Όλοι εμείς από την Ερνέγη, με τον Ναύαρχο» – έριξε ένα βλέμμα στον Κάλνεντουρ τον Μαύρο – «γι'αρχηγό. Θα κάνουμε κομμάτια ό,τι σκάφος βρεθεί στο δρόμο μας, και μαζί με τα πλοία από Σιρνάδια θα ορμήσουμε στα λιμάνια της Οσκάληνης και θα λεηλατήσουμε την πρωτεύουσα της Συμπολιτείας των

Ποταμών! Και τέλος ο Γεώργιος Μοριλκόνης! Θα τον καταπιεί ο Αβυσσαίος!»

«Τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά,» του είπε ο Πέτρος ο Φλογερός.

«Γιατί, ρε Φλογερέ; Είναι καλύτερα να χτυπάς τον εχθρό γύρω-γύρω αντί στο κέντρο, δυνατά και οριστικά;»

«Πολλές φορές, ναι, είναι καλύτερα. Τον αποδυναμώνεις σταδιακά και, στο τέλος, η νίκη έρχεται από μόνη της. Μια επίθεση 'στο κέντρο', όπως λες, είναι ριψοκίνδυνη. Ίσως όντως να νικήσεις, αλλά ίσως και να διαλυθείς τελείως. Μόνο αν είσαι απεγνωσμένος δρας έτσι· και ο Αλτόσσιος δεν είναι τόσο απεγνωσμένος. Εγώ δεν θα συμμετείχα σε μια τέτοια επίθεση· μιλάω σοβαρά. Ακόμα κι αν τελικά κατάφερναν να κατακτήσουν την Οσκάλην – που είναι μια πολύ ισχυρή πόλη – θα σκοτώνονταν τόσοι πολλοί που δεν θ'άξιζε να είσαι εκεί, γιατί περισσότερες θάταν οι πιθανότητες να γνωρίσεις από κοντά τον Αβυσσαίο παρά να λεηλατήσεις τα πλούτη της πρωτεύουσας της Συμπολιτείας των Ποταμών.»

«Επιπλέον,» είπε η Πλούσια Αμαλία, «σε μια τέτοια περίπτωση ο Αλτόσσιος πιθανώς να πρόσταζε να μην γίνουν λεηλασίες. Αν σκοπεύει να ονομαστεί αυτός Πολιτοβασιλέας, μάλλον δεν θα θέλει τη μεγαλύτερη πόλη της Συμπολιτείας κατεστραμμένη.»

Κάποιοι συμφώνησαν μαζί της, και κάποιοι διαφώνησαν λέγοντας ότι δεν τον ενδιέφερε η Οσκάλην, ότι είχε κατά νου να κάνει τη Σιρνάδια πρωτεύουσα.

Ο Γεώργιος δεν εξέφρασε καμιά γνώμη. Δεν έλαβε μέρος στην κουβέντα τους. Δεν τον απασχολούσε τόσο αυτός ο πόλεμος. Και το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου ήταν το μόνο που τον συγκρατούσε απ'το να ρημάξει το Γκρίζο Καρνάγιο. Η αναζήτησή του δεν τον οδηγούσε πουθενά! Δεν έβλεπε να πλησιάζει να ανακαλύψει το χαμένο παρελθόν του. Τι να έκανε; Να τους παρατούσε αυτούς τους καριόληδες και νάφευγε αποδώ; Τώρα είχε μαζέψει αρκετά οχτάρια από τις πληρωμές του Αλτόσσιου. Μπορούσε άνετα να εξαφανιστεί όποτε ήθελε. Όμως πού να πήγαινε;

Δίσταζε ακόμα να εγκαταλείψει την Ερνέγη και τον Μεγάλο Κόλπο της Μικρυδάτιας.

Και εκείνες τις ημέρες είχε γνωρίσει και μια φιγούρα που μπορούσε να χαρακτηρίσει μόνο αινιγματική. Το όνομά της ήταν Αμάντα, όπως η ίδια έλεγε, και ισχυριζόταν ότι μπορούσε να μαθαίνει πράγματα και να πουλά τις πληροφορίες. Συγχρόνως, εργαζόταν και ως μισθοφόρος, αλλά δεν συμμετείχε στον πόλεμο του Πολιτοβασιλέα και του Άρχοντα της Σιρνάδιας. Ήταν μετρίου αναστήματος, γαλανόδερμη, με καστανά μαλλιά μακριά ως το σαγόνι, που έπεφταν σαν κράνος γύρω απ'το κεφάλι της, μάτια μεγάλα και σταθερά – σχεδόν τόσο αβλεφάριστα όσο αυτά του Οφιομαχητή, αν κάτι τέτοιο μπορούσε ποτέ να ειπωθεί για έναν άνθρωπο – σαγόνι μικρό και στρογγυλό, χείλη επίσης μικρά και πεταχτά. Έμοιαζε να είναι κάτι ανάμεσα σε μισθοφόρο και σκιερή πληροφοριοδότρια. Ποτέ δεν φορούσε τις βαριές πανοπλίες που έβλεπες να φοράνε άλλοι μισθοφόροι στα λιμάνια της Ερνέγης· η πιο βαριά πανοπλία που την είχε δει ο Γεώργιος να φορά ήταν από επεξεργασμένο δέρμα. Ήταν συνήθως οπλισμένη μ'ένα σπαθί θηκαρωμένο στην πλάτη και δυο ξιφίδια θηκαρωμένα μέσα στις ψηλές μπότες της που έφταναν ως το γόνατο. Επίσης, συνήθιζε να κρύβει τα μάτια της πίσω από ένα ζευγάρι σκούρα-μπλε γυαλιά. Και ήταν σαν να μην... ταίριαζε ακριβώς στην Ερνέγη. Αλλά ο Γεώργιος δεν ήταν βέβαιος γιατί.

Την έβρισκε, όμως, συχνά κοντά του, και ήταν καταφανές ότι η τύπισσα τού ριχνόταν αν και διακριτικά. Είχε έναν τρόπο σαν χάδι σκιάς. Η Ευδοκία της Καταστροφής την αγριοκοίταζε, όποτε τύχαινε να τη δει, σαν να ήθελε να τη λιανίσει. «Αν την ξαναμπανίσω αυτή την καριόλα θα τη μαχαιρώσω,» είπε μια φορά στον Οφιομαχητή, κι εκείνος τής αποκρίθηκε πως θα την πλάκωνε στο ξύλο αν ενοχλούσε την Αμάντα. «Δε μας πειράζει, και μας έχει φέρει και κάποιες χρήσιμες πληροφορίες.»

«Με το αζημίωτο!»

«Εσύ δεν πληρώνεσαι για τη δουλειά σου;»

«Έχει κάτι το ύποπτο επάνω της. Η ανώμαλη!»

«Σου είπα: μην την ενοχλήσεις. Δε μας έχει πειράξει.»

Η Ευδοκία δεν ήταν καθόλου πεπεισμένη ότι η Αμάντα έπρεπε να βρίσκεται κοντά τους, αλλά έλαβε την προειδοποίηση του Κάλνεντουρ του Μαύρου σοβαρά και δεν την ενόχλησε με τίποτα περισσότερο από

φρονικά βλέμματα. Αν τα μάτια μπορούσαν να σκοτώσουν, η Αμάντα θα ήταν νεκρή.

Ο Οφιομαχητής δεν άργησε να ξαπλώσει στο ίδιο κρεβάτι μαζί της. Εκτός των άλλων, τον ώθησε η περιέργειά του γι' αυτήν, αν και την έβρισκε ομολογουμένως συμπαθητική. «Μην κρύβεις τα μάτια σου πίσω από γυαλιά,» της είπε τραβώντας τα σκούρα-μπλε γυαλιά απ' το πρόσωπό της καθώς οι δυο τους έμπαιναν στο δωμάτιό της στον Γελαστό Καιροσκόπο (το ίδιο πανδοχείο όπου, προ ημερών, ο Οφιομαχητής είχε αποκεφαλίσει τον πράκτορα του Πολιτοβασιλέα). «Είναι ωραία μάτια.»

Η Αμάντα γέλασε. «Με πειράζουν τα δυνατά φώτα, Κάλνεντουρ,» και τα χείλη της συνάντησαν ξανά τα δικά του.

Ο Γεώργιος άφησε τα γυαλιά της στο κομοδίνο και την έπιασε από τη μέση σηκώνοντάς την σαν να ήταν από πούπουλα. Την ξάπλωσε στο κρεβάτι κι άρχισε να βγάζει τα ρούχα της το ένα μετά το άλλο, με το πάσο του, φιλώντας και χαϊδεύοντας το γαλανόδερμο σώμα της που ήταν καμπυλωτό και σφριγηλό συγχρόνως. Είχε πολύ ωραίο σώμα η περίεργη μισθοφόρος.

Όταν είχαν τελειώσει και ήταν ξαπλωμένοι πλάι-πλάι, με τα πόδια τους ακόμα μπλεγμένα, η Αμάντα τον ρώτησε: «Ήσουν κάποτε 'ο Μαύρος Ξένος' στις αρένες της Νερκάλης;»

Αυτό τον παραξένεψε. «Γιατί ρωτάς;»

Η Αμάντα χαμογέλασε. «Δε μπορεί να υπάρχει και δεύτερος επάνω στη Μικρυδάτια... Κατάμαυρος στο δέρμα, σαν τη νύχτα· πρασινομάλλης· με τη δύναμη δέκα ανθρώπων· με μάτια που δεν βλεφαρίζουν ποτέ. Με κάποια... αγάπη για τα ερπετά.» Κοίταξε την Ευθαλία που σερνόταν στο πέρας του κρεβατιού, μετά από τα πόδια τους. «Τον έλεγαν Οφιομαχητή στη Νερκάλη, και τον λένε Οφιομαχητή κι εδώ. Ένας Φιλημένος της Έχιδνας...»

«Έχεις κάνει ολόκληρη έρευνα για τον Οφιομαχητή,» είπε ο Γεώργιος. «Τόσο πολύ σ' ενδιαφέρει;»

Η όψη της σοβάρεψε. «Ήσουν στη Νερκάλη, έτσι δεν είναι;»

«Κι αν ήμουν;» Προς στιγμή αναρωτήθηκε μήπως αυτή η τύπισσα ήταν καμιά φρόνισσα σταλμένη, ίσως, από τον Νικόλαο Καρβίλιο. Ήταν δυνατόν;

«Ήσουν ο Μαύρος Ξένος των αρένων, δεν ήσουν; Πες μου!»

«Ναι, ήμουν αυτός που λες.» Ήταν περίεργος να μάθει τι ήθελε η Αμάντα τελικά.

«Θα σου πω κάτι, τώρα, αλλά μη με παρεξηγήσεις. Δεν ξάπλωσα μαζί σου απλά και μόνο για να σου κάνω μερικές ερωτήσεις.»

Ο Γεώργιος αισθάνθηκε την οργή του δυνατή μέσα του· τη δάμασε με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. Ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι. «Τι ζητάς από εμένα;»

Η Αμάντα ανασηκώθηκε επίσης, αφήνοντας το σεντόνι να γλιστρήσει από το γυμνό σώμα της χωρίς να του δώσει σημασία. «Σου είπα: μη με παρεξηγήσεις—»

«Όχι άλλες σαχλαμάρες. Τι ζητάς από εμένα;»

«Απλά να σε ρωτήσω κάτι. Αλλά δεν ξάπλωσα γι'αυτό μαζί σου, σ'το ξαναλέω.»

«Ρώτα με.» Μετά βίας κρατούσε υπό έλεγχο την οργή του. Τα μάτια του ήταν σαν φωτιές.

Η Αμάντα, βλέποντας την έκφρασή του, φοβήθηκε προς στιγμή να μιλήσει· αλλά μετά σκέφτηκε ότι ήταν πια πολύ αργά γι'αυτό. Τώρα, αν δεν μιλούσε, θα του έμοιαζε ακόμα πιο ύποπτη. Έτσι, καθαρίζοντας τον λαιμό της, είπε: «Δουλεύω για τον κύριο Ιωάννη Κερβάκλιο, τον Άρχοντα της Νερκάλης—»

«Κατάσκοπός του!» Την άρπαξε απ'τον λαιμό με το ένα χέρι.

Η Αμάντα πανικοβλήθηκε, νομίζοντας ότι θα τη σκοτώνε. Γράπωσε τα αχαμνά του, σφίγγοντας, για να την αφήσει.

Ο Γεώργιος δεν την άφησε. «Τι θέλει ο Κερβάκλιος;» γρύλισε.

«...Θα σου πω...» έκρωξε η Αμάντα με τα μάτια της γουρλωμένα. «Γι'αυτό είμ' εδώ!... Άφησέ με...»

Ο Οφιομαχητής την άφησε, κι εκείνη πήρε το χέρι της από πάνω του κι έβηξε δυνατά. Ανέπνευσε βαθιά. Ήταν σίγουρη πως λίγο ακόμα αν έσφιγγε τον λαιμό της θα της τον είχε σπάσει σαν ξυλαράκι. Αισθάνθηκε ένα σύγκρυο να τη διατρέχει πατόκορφα. «Άκουσέ με,» του είπε, «δεν είμ' εχθρός σου. Σου λέω αλήθεια.»

«Τι θέλει από εμένα ο Άρχοντας της Νερκάλης; Δε δουλεύω πια γι'αυτόν, να του πεις!»

«Δεν είναι εκεί το θέμα,» αποκρίθηκε η Αμάντα ξεροκαταπίνοντας. «Δεν... δε σε κυνηγά, εντάξει; Δεν έχει κάτι εναντίον σου. Απλά... σε έψαχνε. Εσένα και τον Γρηγόριο—»

«Τον πράκτορά του.»

«Ναι. Είχατε πάει στην Οσκάλην μαζί, για μια ειδική αποστολή, και μετά εξαφανιστήκατε. Ο κύριος Κερβάκλιος δεν μπορούσε να μάθει τίποτα για εσάς, εκτός απ'το ότι έγινε μεγάλο μακελειό μια νύχτα στο παλάτι του Πολιτοβασιλέα. Κάποιος μαυρόδερμος άγνωστος με υπερφυσική δύναμη είχε κατακρεουργήσει τους φρουρούς του. Αλλά τίποτ' άλλο δεν ακουγόταν. Ίσως ο εισβολέας να ήταν νεκρός. Πρόσφατα, όμως, ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος εμφανίστηκε στον Μεγάλο Κόλπο...

»Ο κύριος Κερβάκλιος μ'έχει στείλει απλά για να μάθω κάποια πράγματα. Δεν είμαι εχθρός σου. Ούτε εκείνος είναι εχθρός σου.»

Ο Γεώργιος αναστέναξε, ενώ η ασπίδα του Γαληνέματος του Άγριου Ανέμου κρατούσε σε απόσταση τη φαρμακερή οργή της Έχιδνας. Πριν από λίγο είχε παρασυρθεί και φτάνει στα όρια να τη σκοτώσει την κατάσκοπο. «Τι θες να μάθεις; Αν ο Γρηγόριος είναι ζωντανός;»

«Ναι, και αυτό.»

«Δεν είναι ζωντανός. Σκοτώθηκε όταν εισβάλαμε στο παλάτι του Πολιτοβασιλέα. Το σχέδιό του δεν ήταν τόσο καλό όσο νόμιζε. Βρεθήκαμε ξαφνικά κυνηγημένοι από δεκάδες φρουρούς που πετάγονταν από παντού· νόμιζες ότι η ίδια η γη τούς γεννούσε. Τυχερός ήμουν που δεν τον ακολούθησα στα σαγόνια του Αβυσσαίου.»

«Μάλιστα...» είπε η Αμάντα σμίγοντας τα χείλη συλλογισμένα, καθαρίζοντας ξανά τον λαιμό της.

«Τον ήξερες;»

Κατένευσε. «Δε μου ήταν άγνωστος.» Απέφυγε το βλέμμα του.

Εραστής της; Συγγενής της; Φίλος της; αναρωτήθηκε ο Γεώργιος· αλλά δεν ρώτησε. «Λυπάμαι,» της είπε, «όμως δεν μπορούσα να κάνω τίποτα για να τον σώσω. Προσπάθησα...» Ανασήκωσε τους ώμους. Πήρε πιο βολική θέση πάνω στο κρεβάτι. Έπιασε την κάπα του από δίπλα, από το πάτωμα, και τράβηξε ένα πακέτο τσιγάρα κι έναν ενεργειακό αναπτήρα από μια από τις πολλές εσωτερικές τσέπες της.

«Και το ενεργειακό νοοσύστημα;» ρώτησε η Αμάντα. «Τι μάθατε γι'αυτό;»

Η τύπισσα ξέρει λεπτομέρειες, λοιπόν, σκέφτηκε ο Γεώργιος ανάβοντας τσιγάρο. Όχι πως δεν το περίμενε, δηλαδή. «Κάποιος μάς είχε προλάβει.»

Η Αμάντα συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείς;»

Ο Γεώργιος τής πρόσφερε τσιγάρο, το οποίο εκείνη πρόθυμα δέχτηκε. Της το άναψε. «Κάποιος το είχε κλέψει πριν από εμάς.»

Η Αμάντα φύσηξε καπνό απ'τα ρουθούνια. «Και πώς το μάθατε αυτό; Κυκλοφορούσε στην Οσκάλνη;»

«Δεν κυκλοφορούσε στην Οσκάλνη· μας το είπε ένας τύπος από το παλάτι του Πολιτοβασιλέα. Τον είχαμε πιάσει, κι ο Γρηγόριος τον απειλούσε. Επιστήμονας, ίσως· κάτι τέτοιο. Βρισκόταν σε μια πτέρυγα του παλατιού με εργαστήρια. Δεν ξέρω περισσότερα. Αλλά μας είπε ότι το νοοσύστημα είχε εξαφανιστεί, και πρέπει να νόμιζε, αν θυμάμαι καλά, ότι το ψάρεψε ο Άρχοντας Αλτόσσιος της Σιρνάδιας. Προσπαθήσαμε να τον πάρουμε μαζί μας αυτό τον τύπο, φεύγοντας – ο Γρηγόριος μού ζήτησε να τον κουβαλάω – αλλά μετά μας κυνήγησαν και...» Τα υπόλοιπα εννοούσαν.

«Το έχει όντως ο Αλτόσσιος το νοοσύστημα;»

Ο Γεώργιος μόρφασε φυσώντας καπνό. «Πού να ξέρω; Για νάμαι ειλικρινής, δεν το νομίζω.»

«Μπορείς να μάθεις; Φαίνεται νάχεις στενή επαφή με τους πράκτορές του στην Ερνέγη;»

«Με δουλεύεις; Δεν είμαι πια στις υπηρεσίες του Άρχοντα της Νερκάλης, Αμάντα.»

«Θα σε πληρώσει για μια τέτοια πληροφορία.»

«Δε νομίζω ότι ο Αλτόσσιος το έχει,» επανέλαβε ο Γεώργιος, «και δεν πρόκειται να κάνω τέτοιες ερωτήσεις στους πράκτορές του.»

«Γιατί όχι; Τι έχεις να χάσεις; Φοβάσαι μη σε παρεξηγήσουν;» Γέλασε κοφτά. «Σε χρειάζονται, Κάλνεντουρ! Ό,τι και να τους ζητούσες θα σ'το έδιναν, είμαι σίγουρη.»

«Είπαμε: δεν είμαι πια στις υπηρεσίες του Άρχοντα της Νερκάλης.» Και με κανέναν τρόπο η Αμάντα δεν μπορούσε να τον μεταπείσει. Όχι πως τον πίεσε και πολύ· δεν ήθελε να βρεθεί σε σύγκρουση μαζί του.

«Μην πεις σε άλλους ότι ξέρεις ποιος ήμουν στη Νερκάλη,» της ζήτησε, μετά, ο Γεώργιος.

«Φυσικά και όχι... αν υποσχεθείς να μην πεις σε κανέναν ότι δουλεύω για τον κύριο Κερβάκλιο.»

«Δεν το σκόπευα, ούτως ή άλλως.»

Η Αμάντα τον πίστευε.

Αυτή ήταν η πρώτη αλλά όχι η μοναδική φορά που πλάγιασαν μαζί οι δυο τους.

Κι ένα μεσημέρι, όταν ήταν ξανά στο ίδιο κρεβάτι με την Αμάντα, ο Γεώργιος τη ρώτησε, από περιέργεια: «Έμαθες τελικά τίποτα για το ε-νεργειακό νοοσύστημα;»

«Όχι, τίποτα ακόμα. Και δε νομίζω ότι θα μπορέσω να μάθω κάτι από εδώ.» Πρόσθεσε ύστερα από λίγο: «Σε μερικές μέρες θα φύγω για Νερ-κάλη, Γεώργιε.» (Της είχε ζητήσει να τον λείει Γεώργιο όταν ήταν οι δυο τους.) «Πρέπει να επιστρέψω στον κύριο Κερβάκλιο για να του πω για τον Γρηγόριο και ό,τι ξέρω για το νοοσύστημα – τίποτα από τα οποία δεν θα τον ευχαριστήσει, είμαι σίγουρη.»

«Θα ξανάρθεις στην Ερνέγη;»

«Ίσως,» αποκρίθηκε η Αμάντα, και σκαρφάλωσε επάνω του για τελευταία φορά.

11

Η Ωραία Πύλη είναι δική μας, αλλά δεν έχουμε χρόνο για να ξεκουραστούμε· πρέπει να συνεχίσουμε την επίθεση επάνω στα τείχη. Προς τα δυτικά. Γιατί όσο λιγότερο περιθώριο δώσουμε στους Ηρμάντιους να οργανωθούν τόσο το καλύτερο. Ο αιφνιδιασμός δούλεψε καλά μέχρι στιγμής. Δεν πρόκειται, βέβαια, να είναι αιφνιδιασμένοι πλέον, όμως και πάλι προτιμώ να μην έχουν καιρό να προετοιμαστούν εναντίον μας.

Αλλά δεν προλαβαίνουμε να φύγουμε από την Ωραία Πύλη και ο τηλεπικοινωνιακός πομπός μου κουδουνίζει. Τον βγάζω και πατάω το πλήκτρο της αποδοχής. «Ναι;»

«Η Ευγενία είμαι, Οφιομαχητή.» Η Έκτη Οχιά της Σαλντέρια· την είχαμε αφήσει πίσω, στη Νότια Πύλη, για να τη φρουρεί μαζί με άλλους. «Μας επιτίθενται. Από τις επάλξεις στα δυτικά. Ο Εύανδρος είναι εδώ.»

«Τι;»

«Ο Φιλημένος που αντιμετώπισες κάτω απ'τη Νότια Πύλη. Τώρα την πλησιάζει από πάνω. Μαζί με μιάσματα του Αρχέγονου Όφεως.»

«Έρχομαι,» της λέω, νιώθοντας την οργή μου σαν φαρμακερή θύελλα μέσα μου. «Μην τον πλησιάσετε. Χτυπάτε τον από απόσταση μόνο, με ό,τι έχετε.»

«Εντάξει.»

Κλείνω τον πομπό· στρέφομαι στον Ζαχαρία και τον Νικόλαο και τους εξηγώ τι συμβαίνει στη Νότια Πύλη.

«Δε μπορείς να φύγεις αποδώ,» μου λέει ο πρώτος. «Πώς θα συνεχίσουμε την επίθεση;»

«Αν δεν πάω πίσω,» του λέω, «ο Εύανδρος θα καταλάβει τη Νότια Πύλη και θ'αρχίσει να καταλαμβάνει κι όλες τις επάλξεις που έχουμε κατακτήσει ως τώρα.» Και τους προσπερνάω, τρέχοντας προς τη μεριά απ'την οποία ήρθαμε.

Ο Ζαχαρίας κι ο Νικόλαος με ακολουθούν. Περνάμε από επάλξεις που αγωνιστήκαμε για να κατακτήσουμε. Επάλξεις που τώρα φρουρούνται από στασιαστές. Επάλξεις επάνω στις οποίες σημαίες με τον Διπλό Καταβροχθιστή κυματίζουν. Καθοδόν συναντάμε τη Λουκία. Κάποιος έχει βγάλει πια το βέλος από τον δεξή της ώμο και εκείνη έρχεται προς τα βόρεια, προς την Ωραία Πύλη. Παραξενεύεται που με βλέπει. «Γεώργιε... Τι...;»

«Ο Εύανδρος,» της λέω καθώς την προσπερνάω, «στη Νότια Πύλη!»

«Τι;» κάνει, και με ακολουθεί, τρέχοντας κι αυτή. «Ο Εύανδρος στη Νότια Πύλη, είπες;»

«Ναι· μόλις τώρα με ειδοποίησε η Ευγενία. Πρέπει να βιαστώ!»

Δε μιλάμε άλλο. Δεν προσπαθώ καν να τη μεταπείσω απ'το νάρθει μαζί μου. Είναι πολύ ξεροκέφαλη, ούτως ή άλλως, μα την Έχιδνα!

Καθώς περνάμε απ'τις επάλξεις που είναι πιο κοντά στη Νότια Πύλη, η αναστάτωση των στασιαστών είναι καταφανής. Προσπαθούν να μου μιλήσουν, να μου πουν τι συμβαίνει· «το ξέρω,» τους αποκρίνομαι, «το ξέρω,» και συνεχίζω.

Στις επάλξεις της Νότιας Πύλης οι αγωνιστές μας συγκρούονται με μισθοφόρους των Ηρμάντιων και με άποδες ερπετοειδείς. Κι έχουν σχεδόν διωχτεί από εκεί. Οι εχθροί τους είναι ολοφάνερο ότι έχουν το πάνω χέρι. Και ο Εύανδρος είναι ανάμεσά τους. Το βλέπω το γαμημένο μίasma του Αρχέγονου Όφεως. Πιο προσεχτικός, αυτή τη φορά: ντυμένος με αλυσιδωτή πανοπλία. Κι έχει ένα μεγάλο τσεκούρι στο δεξί χέρι – ένα πράγμα που κανένας φυσιολογικός άνθρωπος δεν θα μπορούσε να χειριστεί παρά μόνο με δύο χέρια. Στο αριστερό του χέρι είναι μια ασπίδα. Ναι, είναι πολύ πιο προσεχτικός τώρα. Το τραύμα του από εκείνο το καμάκι δεν μπορεί να έχει θεραπευτεί ακόμα· απλά το αγνοεί και μάχεται, φορτισμένος από την οργή της Έχιδνας. Τον καταλαβαίνω. Αισθάνομαι το ίδιο φορτισμένος παρά τα δικά μου τραύματα.

Το τσεκούρι του Ευάνδρου, βαρύ και δίστομο, λιανίζει τους στασιαστές, τους κόβει σαν κλαδιά, και ο Φιλημένος του Αρχέγονου Όφεως πατά πάνω σε πτώματα και συνεχίζει. Γαμώτο! Είναι σαν να βλέπω τον εαυτό μου στον καθρέφτη... Έτσι όπως είναι πάνοπλος τώρα, δεν φαίνεται καν εύκολα ότι το δέρμα του δεν είναι κατάμαυρο σαν το δικό μου.

Τους είπα, όμως, να μην εμπλακούν μαζί του! Γιατί δεν έμειναν μακριά του, οι ανόητοι; Για να προστατέψουν τη Νότια Πύλη; Η Νότια Πύλη έχει ήδη χαθεί· πρέπει, ουσιαστικά, να την ανακαταλάβουμε.

Πηδάω στις επάλξεις της, ανάμεσα από τους στασιαστές, σπαθίζοντας μια μισθοφόρο των Ηρμάντιων καταπρόσωπο, κλοτσώντας έναν άλλο και πετώντας τον έξω απ'την πόλη. «Πίσω!» προστάζω τους επαναστάτες. «ΠΙΣΩ! Μακριά απ'τον Εύανδρο! Είναι δικός μου!»

Οι αγωνιστές της Σαλντέρια παρατηρούν ότι έχω έρθει και μοιάζουν να παίρνουν θάρρος από την παρουσία μου. Ευτυχώς με υπακούνε: τους βλέπω όντως ν'απομακρύνονται από τον Εύανδρο· και, καθώς χώρος ανοίγεται ανάμεσά μας, τα μάτια μου συναντούν τα γαλανά δικά του. Κανείς μας δεν βλεφαρίζει.

«Οφιομαχητή!» Με δείχνει με το αιματοβαμμένο τσεκούρι του. «Προδότη! Είσαι νεκρός τώρα! Θα σε στείλω στον Αβυσσαίο, έκτρωμα!» ουρλιάζει, και μου ορμά.

Κάνω στο πλάι και αποφεύγω το τσεκούρι του, το οποίο χτυπά τις πέτρες των επάλξεων με τρομερό κρότο, τινάζοντας λίθινα θραύσματα αποδώ κι αποκέι. Σχεδόν σαν το παλιό σφυρί του ακούγεται. Και υποθέτω πως αυτός ο γαμημένος πέλεκυς δεν είναι πολύ πιο ελαφρύς από εκείνο το μεγάλο σφυρί.

Ένας μισθοφόρος των Ηρμάντιων κάνει να μου χιμήσει από δίπλα. Το Φιλί της Έχιδνας τον ανοίγει από το στήθος ως την κοιλιά, σπάζοντας το σπαθί του, σκίζοντας την πανοπλία του. Τον κλοτσάω πάνω στους συντρόφους του, σωριάζοντας δύο, λούζοντας πολλούς με το αίμα του. Οπισθοχωρούν, πανικόβλητοι.

Ο Εύανδρος μού ορμά ξανά, κραυγάζοντας άναρθρα, διαγράφοντας ένα θανατηφόρο ημικύκλιο με τον πέλεκυ του. Κάνω πίσω και η κόψη γδέρνει μόνο την πανοπλία μου. Κατεβάζω το Φιλί της Έχιδνας για να κρατήσω κάτω το μεγάλο όπλο, και τον γρονθοκοπώ κατακέφαλα, πάνω στο κράνος του.

Παραπατά, αλλά δεν χάνει τον πέλεκυ.

«Ακόμα προσκυνάς εκείνο το φίδι με το ραβδί, ηλίθιε;» του λέω – και μου ακούγεται σαν γρύλισμα.

«Είσαι ντροπή για την Υπέρτατη Βασίλισσα, έκτρωμα!» αποκρίνεται. (Υπέρτατη Βασίλισσα; Την Έχιδνα εννοεί; Ποια άλλη; Μάλλον κάποια

ορολογία των οπαδών του Αρχέγονου Όφρεως.) «Μια ντροπή που θα σβήσω από το Βασίλειο της Ιχθυδάτιας, και η δόξα της καταστροφής σου θα είναι δική μου!» Μου επιτίθεται ξανά.

Αποφεύγω τον πέλεκυ, κάνοντάς τον να χτυπήσει γι'ακόμα μια φορά τις πέτρες των επάλξεων σπάζοντάς τις. Γύρω μας οι στασιαστές μάχονται με τους πολεμιστές της Ορδής των Όφρων. Αλλά σύντομα, καθώς συνεχίζουμε ν'ανταλλάσσουμε χτυπήματα, ο χώρος αδειάζει. Καταλαβαίνουν όλοι ότι είναι πολύ επικίνδυνο να βρίσκονται κοντά μας, γιατί και εγώ χτυπάω παράπλευρα όποιον μαχητή της Ορδής προλαβαίνω και ο Εύανδρος χτυπά επαναστάτες μ'αυτό τον πέλεκυ ή τους ρίχνει από τα τείχη.

Προσπαθώ να τον καρφώσω με το Φιλί της Έχιδνας, αλλά η ασπίδα και η πανοπλία του τον προστατεύουν από αρκετή από τη δύναμη των επιθέσεών μου, και σταδιακά κομματιάζονται. Η μισή ασπίδα έχει τώρα διαλυθεί και η άλλη μισή είναι ραγισμένη. Η αλυσιδωτή αρματωσιά κρέμεται επάνω του.

Η δική μου πανοπλία δεν είναι σε καλύτερη κατάσταση, γιατί μπορεί κατά κανόνα να προσπαθώ να αποφεύγω το μεγάλο τσεκούρι του, όμως ορισμένες φορές με χτυπά ξώφαλτσα, κι αυτό είναι αρκετό για να κουρελιάσει τα μέταλλα σαν να ήταν υφάσματα. Δεν ξέρω πια πόσες πληγές έχω επάνω μου· εδώ και ώρα έχω χάσει τη μέτρηση. Αλλά η οργή της Έχιδνας με ωθεί να συνεχίζω.

Και τον Εύανδρο επίσης.

Τα όπλα μας συγκρούονται ξανά και ξανά καθώς στριφογυρίζουμε πάνω στις επάλξεις της Νότιας Πύλης. Και δεν βλέπω πια κανέναν κοντά μας· είναι σαν οι πάντες να περιμένουν εμείς να τελειώσουμε ετούτη τη μάχη.

Ο βαρύς πέλεκυς του Ευάνδρου χτυπά τις πέτρες επανειλημμένα καθώς τον αποφεύγω, και η δύναμη του Φιλημένου του Αρχέγονου Όφρεως είναι τερατώδης: κομμάτια εκτοξεύονται, ρωγμές δημιουργούνται. Τόσο μεγάλες ρωγμές που σου δίνουν την εντύπωση ότι η Νότια Πύλη μπορεί και να καταρρεύσει... Αλλά, όχι, ούτε ένας Φιλημένος δεν είναι αρκετά δυνατός για να γκρεμίσει ολόκληρη την πύλη μιας πόλης.

Γρονθοκοπώ τον Εύανδρο με το ελεύθερό μου χέρι, όποτε έχω την ευκαιρία, ή τον κλοτσάω. Κι εκείνος με κλοτσά ή με κοπανά με τη

ρημαγμένη ασπίδα του. Μια εγώ καταλήγω στο έδαφος, μια εκείνος· αλλά πάντα σηκωνόμαστε γρήγορα και συνεχίζουμε τη μονομαχία μας. Οι ήλιοι σκαρφάζουν προς το κέντρο του ουρανού. Τριγύρω δεν ξέρω τι ακριβώς γίνεται, αλλά ακούω μεγάλο σαματά, πολλές φωνές, κλαγγή, ιαχές, κρότους. Κοντά μας, όμως, κανείς δεν μάχεται. Οι επάλλξεις της Νότιας Πύλης είναι η προσωπική μας αρένα.

Αλλά όσο ο Εύανδρος με κρατά απασχολημένο οι σύντροφοί μου βρίσκονται σε κίνδυνο...

Και έχω ήδη δει ένα πολύ δυσάρεστο θέαμα ανάμεσα στους νεκρούς των επάλλξεων της Νότιας Πύλης. Έχω δει την Ευγενία, την Έκτη Οχιά της Σαλντέρια, να κείτεται εκεί, μισοθαμμένη κάτω από αιμόφυρτα κουφάρια. Παραλίγο να μην τη γνωρίσω βλέποντάς την ανοιγμένη απ'τον δεξή ώμο ως τα αριστερά πλευρά. Και δεν έχω καμιά αμφιβολία ποιου το όπλο προκάλεσε τέτοιο τραύμα.

Αυτό το γαμημένο μίasma του Αρχέγονου Όφεως πρέπει να πεθάνει! Δεν υπάρχει άλλος χρόνος για παιχνίδια αρένας! (Και στο μυαλό μου έρχεται η Αρένα της Κιρβιάδας, ο Αθανάσιος Ζερδέκης – άλλο ένα μίasma! – και η οργή μου φουντώνει σαν δέκα χιλιάδες φωτιές που ζητούν να κατασπαράξουν ολάκερη την Ιχθυδάτια.)

Χτυπάω τον Εύανδρο μανιασμένα με το Φιλί της Έχιδνας, τον βλέπω να οπισθοχωρεί κάτω από τη θύελλα των χτυπημάτων μου. Η ασπίδα του κομματιάζεται τελείως, δεν μένει πια τίποτα στο χέρι του. Κρίκοι τινάζονται από την αλυσιδωτή πανοπλία του καθώς ένα τραύμα ανοίγει στ'αριστερά πλευρά του. Αλλά, συγχρόνως, ο πέλεκυς του έρχεται καταπάνω μου, προς τον ώμο μου. Δεν προλαβαίνω να τον αποφύγω. Η αρματωσιά μου σκίζεται, κραυγάζω καθώς σκούρο-μπλε αίμα πετάγεται στο πρόσωπό μου, παραπατάω, αρπάζομαι από την άκρη των επάλλξεων με το ένα χέρι για να μην πέσω.

«ΠΕΘΑΝΕ ΕΚΤΡΩΜΑ!» κραυγάζει ο Εύανδρος και κατεβάζει ξανά το βαρύ τσεκούρι του.

Κάνω στο πλάι και το αποφεύγω, οριακά. Δίπλα μου πέτρες σπάνε, τα κομμάτια τους με χτυπάνε στο πρόσωπο σαν λίθινες γροθιές. Πέφτω κάτω, σηκώνομαι στο ένα γόνατο, κάνοντας πίσω το Φιλί της Έχιδνας, έτοιμος να τον καρφώσω στην κοιλιά τον γαμημένο αν ζυγώσει. Αλλά είναι πιο προσεχτικός τώρα απ'ό,τι στην προηγούμενή μας

συνάντηση. Ναι, πολύ πιο προσεχτικός. Δεν ορμά αμέσως, κάνει πίσω, λυγίζοντας τα γόνατα, βαστώντας το μεγάλο πελέκι υψωμένο, με τις λεπίδες του να στραφταλίζουν στους ήλιους.

«Θα προσφέρω το τσακισμένο πτώμα σου ως δώρο στην Υπέρτατη Βασίλισσα!» φωνάζει.

«Εξακολουθείς να είσαι βλάκας όπως χτες! Το φίδι σ'εκμεταλλεύεται, ανόητε! Είσαι όπλο γι'αυτόν. Όπλο. Εργαλείο. Μπαίνει στο μυαλό σου και σε χειρίζεται όπως χειρίζομαι το σπαθί μου. Τι νομίζεις ότι είσαι; Κάτι περισσότερο;»

Παρατηρώ τα γαλανά μάτια του να στενεύουν, κι έχω την εντύπωση πως οι φλόγες της οργής του δυναμώνουν. Αλλά γιατί; Επειδή καταλαβαίνει ότι υπάρχει κάποια αλήθεια στα λόγια μου, ή επειδή θέλει να με κόψει στα δύο;

Διστάζει, πάντως, να μου επιτεθεί. Για μερικές στιγμές, διστάζει...

...και μια σκιά πέφτει επάνω μας.

Κοιτάζουμε κι οι δύο ψηλά.

Ένα αεροσκάφος είναι στον ουρανό. Ένα μαύρο αεροπλάνο που κάτι μου θυμίζει, νομίζω. Οι προωθητήρες του είναι στραμμένοι κάθετα για να το κρατάνε σταθερό στον αέρα· είναι από εκείνα που δεν χρειάζονται αεροδιάδρομο για προσγείωση ή απογείωση.

Στην αποκάτω μεριά του μια καταπακτή είναι ανοιχτή, και από εκεί ένα κανόνι μάς σημαδεύει. Πίσω από το κανόνι στέκεται κάποιος που αναγνωρίζω την όψη του παρά την απόσταση που μας χωρίζει. Ο Δαμιανός! Πώς στις λάσπες του Λοκράθου βρέθηκε αυτό το καταραμένο βατράχι εδώ;

Το κανόνι βάλλει εναντίον μας. Μας χτυπά με ήχο, κλονίζοντας τα σώματά μας, κάνοντας τα κεφάλια μας να κουδουνίσουν, τα κόκαλά μας να τρανταχτούν. Μένω γονατισμένος στο ένα γόνατο, μη μπορώντας να σηκωθώ, τρίζοντας τα δόντια – γεύομαι αίμα. Ο Εύανδρος παραπαίει, αρπάζεται από τις επάλξεις για να μην πέσει.

Με το ελεύθερό μου χέρι πιάνω το βελονοβόλο από το θηκάρι στη ζώνη μου (δεν φοράω την κάπα μου σήμερα· δε θα με εξυπηρετούσε καθόλου), το τραβάω–

Άλλη μια ηχητική ριπή μάς χτυπά.

Ζαλίζομαι, βλέπω σκοτοδίνες. Προσπαθώ να υψώσω το βελονοβόλο για να σημαδέψω τον Δαμιανό...

Ο Ευάνδρος τινάζει το τσεκούρι του προς τα πάνω – κραυγάζοντας μάλλον, αλλά δεν τον ακούω. Το όπλο στροβιλίζεται και κοπανά στην κάτω μεριά του μαύρου αεροπλάνου, αστοχώντας για λίγο την καταπακτή, τραντάζοντάς το.

Ακόμα μια ηχητική ριπή μάς λούζει, νομίζω. Το βουητό είναι σαν θύελλα. Είναι σαν νάχεις πέσει μες στη μέση καταιγίδας των νότιων ακτών της Μικρυδάτιας. Άλλος άνθρωπος θα είχε λιποθυμήσει, εννοείται – αν δεν ήταν ήδη νεκρός.

Αισθάνομαι να κουνιέμαι λες και βρίσκομαι πάνω σε θαλασσοδαρμένο κατάστρωμα. Τόσο μεγάλη είναι η ζάλη μου–

Όχι! Δεν είναι ζάλη αυτή. Οι επάλξεις της Νότιας Πύλης όντως κουνιούνται! Βλέπω τις ρωγμές που είχαν προκαλέσει τα χτυπήματα του Ευάνδρου να πλαταίνουν, ν'ανοίγουν... οι πέτρες χωρίζονται...

Πρέπει να φύγουμε αποδώ!

Νομίζω πως ο Δαμιανός κάτι λέει σε κάποιους μες στο σκάφος· φωνάζει.

...οι πέτρες θρυμματίζονται – λίθινα θραύσματα, χώματα, και μέταλλα τινάζονται–

Η Νότια Πύλη γκρεμίζεται ολόκληρη.

Κι εμείς μαζί της.

Αυτός ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος, που ορισμένοι αποκαλούσαν «Οφιομαχητή», είχε καταντήσει σοβαρή απειλή για τη Συμπολιτεία των Ποταμών, σκεφτόταν οργισμένα ο Πολιτοβασιλέας. Έτσι, είχε προστάξει να τον δολοφονήσουν στην Ερνέγη, κατά τη διάρκεια των εορτασμών του εαρινού μεσομήνιου, και είχε λάβει εδώ, στην Οσκάληνη, το κεφάλι ενός πράκτορά του. Του το είχε φέρει ένας έμπορος, κλεισμένο σε κουτί. Είπε ότι δεν ήξερε τι ήταν μέσα, όταν το παρέδωσε στους φρουρούς της πύλης του Βασιλικού Παλατιού, και ζήτησε συγνώμη για την άσχημη οσμή που είχε. Ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος το έστειλε στον Πολιτοβασιλέα, είπε· είχε πληρώσει για τη μεταφορά. «Συγνώμη και πάλι για την οσμή· δεν ξέρω τι περιέχει.»

Οι φρουροί, που υποπτεύονταν τι περιείχε, πήραν το κουτί και έδιωξαν τον έμπορο αγριοκοιτάζοντάς τον. Δεν παρέδωσαν αμέσως το πακέτο στον άρχοντά τους· το άνοιξαν πρώτα, είδαν το κομμένο κεφάλι, και ένας απ'αυτούς πήγε να του το αναφέρει. «Να σας το παραδώσουμε, Μεγαλειότατε, ή απλά να το πετάξουμε; Το θράσος αυτού του αισχρού μισθοφόρου, αλλά και του εμπόρου που—»

«Να μου το φέρετε,» τον διέκοψε νηφάλια ο Γεώργιος Μοριλκόνης.

«Ως προστάξετε, Μεγαλειότατε!» Ο φρουρός υποκλίθηκε κι αποχώρησε.

Και, σύντομα, ο Πολιτοβασιλέας έλαβε το κουτί που περιείχε το κεφάλι ενός από τους πράκτορές του στην Ερνέγη. Εκείνου που είχε υποσχεθεί ότι θα δολοφονήσουν τον Οφιομαχητή.

«Δεν μπορείτε να ξεπαστρέψετε αυτό τον δράκο της Έχιδνας με κοινούς δολοφόνους, Άρχοντά μου,» του είπε ο Διοικητής Άνθιμος Ορπέλλιος μια από τις επόμενες ημέρες, καθώς συζητούσαν το θέμα του Κάλνεντουρ του Μαύρου, του «Ναύαρχου της Ερνέγης». Έκαναν κανονικό πολεμικό συμβούλιο για έναν και μόνο άνθρωπο. «Πρέπει να του στήσουμε παγίδα – να μη μπορεί να ξεγλιστρήσει, να δέχεται πολλές

επιθέσεις συγχρόνως, από παντού, και κατά προτίμηση όχι κοντινές επιθέσεις.» Ο Άνθιμος Ορπέλλιος ήταν ο πρώτος που είχε αντιμετωπίσει τον Οφιομαχητή σε τούτο τον πόλεμο. Ήταν εκείνος που είχε στήσει την ενέδρα στους μισθοφόρους του Αλτόσσιου όταν είχαν έρθει ως δολιοφθορείς στους διαφιλονικούμενους τόπους.

Η Πριγκίπισσα Ελευθερία Μοριλκόνη, η αδελφή του Πολιτοβασιλέα, είπε: «Η προηγούμενη παγίδα σου απέτυχε παταγωδώς, κύριε Διοικητή.»

«Δεν ήταν παγίδα για τον Οφιομαχητή, Υψηλοτάτη, αν μου επιτρέπετε. Δεν τον είχα υπολογίσει γιατί δεν γνώριζα για την παρουσία του—»

«Και ένας άνθρωπος, μόνος του, ανέτρεψε τόσα άρματα μάχης ενώ κανείς σας δεν μπορούσε να τον σκοτώσει!» Τα μάτια της τον κατηγορούσαν.

«Επαναλαμβάνω: δεν γνώριζα για την παρουσία του.» Ο τρόπος του έμοιαζε να λέει: Μη με κατηγορείτε για κάτι που δεν θα έπρεπε. Κι επίσης: Είμαι έτοιμος τώρα να καθαρίσω το όνομά μου. Να μη με ξέρουν πλέον ως «ο διοικητής που η ενέδρα του ρεζιλεύτηκε από τον Οφιομαχητή» αλλά ως «ο διοικητής που σκότωσε τον Οφιομαχητή και έδωσε μια μεγάλη νίκη στη Συμπολιτεία των Ποταμών».

«Έχεις κάποιο σχέδιο, κύριε Ορπέλλιε;» τον ρώτησε ο Πολιτοβασιλέας ατενίζοντάς τον παρατηρητικά με τα γαλανά του μάτια, καθισμένος ήρεμα στην πολυθρόνα του, με το μουσάτο σαγόνι του ακουμπισμένο στο αριστερό του χέρι.

«Ασφαλώς, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε ο Διοικητής Άνθιμος Ορπέλλιος. «Κι αυτή τη φορά δεν θα έχει σημασία πόσο δυνατός είναι ο εχθρός μας. Όσο δυνατός κι αν είναι, θα πεθάνει. Αυτό που έχω στο μυαλό μου δεν έχει σχέση με τη σωματική του δύναμη· το μόνο που χρειάζεται είναι ο στόχος να είναι από σάρκα και οστά. Και οι μαχητές μας επιβεβαιώνουν ότι έχουν δει τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο να αιμορραγεί, αν και με σκούρο-μπλε αίμα, σαν εξωδιαστασιακός. Και ό,τι αιμορραγεί πεθαίνει κιόλας.»

«Δε μας ενδιαφέρει η φιλοσοφία σου, κύριε Διοικητή,» είπε η Ελευθερία Μοριλκόνη. «Ακόμα δεν έχουμε ακούσει κανένα συγκεκριμένο σχέδιο.»

Μετά, όμως, άκουσαν. Και κανείς γύρω απ'το τραπέζι του πολεμικού συμβουλίου δεν μπορούσε να πει ότι ήταν άσχημο, αν και κάποιοι εξέφρασαν αμφιβολίες για την επιτυχία του. Ο Άνθιμος Ορπέλλιος τούς ρώτησε αν είχαν τίποτα καλύτερο να προτείνουν. Όπως αποδείχτηκε, δεν είχαν.

Ο Πολιτοβασιλέας είπε: «Ας προχωρήσουμε, κύριε Ορπέλλιε. Αν οι περιστάσεις σάς ευνοήσουν, σύντομα θα είστε ήρωας της Συμπολιτείας των Ποταμών.»

«Δε θα σας απογοητεύσω, Μεγαλειότατε,» ορκίστηκε ο Άνθιμος Ορπέλλιος, ατενίζοντας τον Πολιτοβασιλέα και τους υπόλοιπους με το ασάλευτο στρατιωτικό βλέμμα του. Αισθανόταν αποφασισμένος. Ο Οφιομαχητής θα πέθαινε από το χέρι του. Τίποτα δεν θα τον σταματούσε. Ό,τι φήμες κι αν κυκλοφορούσαν γι'αυτό το μαυρόδερμο τέρας, όσο δυνατός κι αν ήταν ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος, θα αιμορραγούσε – και θα πήγαινε να βρει τον Αβυσσαίο.

Το πολεμικό συμβούλιο, που είχε γίνει στο Βασιλικό Παλάτι της Οσκάλης, διαλύθηκε.

Ο πόλεμος συνεχιζόταν μέσα στην άνοιξη. Τώρα ήταν αρχές Εαρινού του Δευτέρου. Η Αταρδία ανήκε στον Πολιτοβασιλέα ξανά, και οι συγκρούσεις μαίνονταν στα διαφιλονικούμενα εδάφη ανάμεσα στην Οσκάλη και τη Σιρνάδια, ζημιώνοντας την οικονομία της Συμπολιτείας. Αλλά ούτε ο Πολιτοβασιλέας μπορούσε να διώξει τον Αλτόσσιο από εκεί ούτε ο Αλτόσσιος τον Πολιτοβασιλέα. Στον Μεγάλο Κόλπο, οι μισθοφόροι από Ερνέγη έκαναν αιφνιδιαστικές επιθέσεις στα βασιλικά πλοία που σχημάτιζαν αποκλεισμό σ'αυτά τα νερά, προκαλώντας τους συνεχώς προβλήματα. Στο τέλος ο Πολιτοβασιλέας φοβόταν ότι δεν θα του έμεναν αρκετά σκάφη για να μπορεί να κάνει αποκλεισμό, και τα καράβια θα εισέπλεαν και θα απέπλεαν ανενόχλητα στη Σιρνάδια. Για όλα έφταιγε ο «Ναύαρχος της Ερνέγης» – αυτός ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος – ο Οφιομαχητής. Ο Γεώργιος Μοριλκόνης ήταν πεπεισμένος πως αν αυτό το κάθαρμα έβγαινε από τη μέση οι μισθοφόροι δεν θα μπορούσαν να χτυπάνε τόσο εύκολα τα πλοία του στον Μεγάλο Κόλπο.

«Σου λέω και σου ξαναλέω, αδελφέ μου,» του είπε η Ελευθερία: «πάμε να καταλάβουμε την Ερνέγγη. Και όλα μας τα προβλήματα θα λυθούν. Ούτε μισθοφόροι, πλέον, ούτε Οφιομαχητής!»

Αλλά ο Γεώργιος Μοριλκόνης εξακολουθούσε να μην είναι πρόθυμος να πραγματοποιήσει μια τέτοια επίθεση. «Πρώτα,» αποκρίθηκε, «ο Οφιομαχητής.» Τον είχαν πειράξει όλα όσα είχε κάνει αυτός ο μαυρόδερμος άντρας εναντίον του από τότε που ήταν κουρσάρος στην Ιχθυδάτια, μα την Έχιδνα! Είχε χτυπήσει το Ξίφος των Αρχόντων, ο καταραμένος. Και αργότερα, είχε εισβάλει στο ίδιο το Βασιλικό Παλάτι της Οσκάλης. Και τώρα, βύθιζε τα βασιλικά πλοία στον Μεγάλο Κόλπο. Δεν τον ενδιέφερε τον Πολιτοβασιλέα αν οι ιερωμένοι της Έχιδνας τον θεωρούσαν «ιερό πρόσωπο» και τέτοιες ανοησίες. Περισσότερο με κάποιου είδους εξωδιαστασιακό τέρας τού έμοιαζε παρά με ευλογημένο, ή «Φιλημένο», από την Έχιδνα όπως τον χαρακτήριζε η Πρωθιέρεια του Ναού εδώ, στην Οσκάλη.

Ο Γεώργιος Μοριλκόνης θα έστρεφε όλες τις δυνάμεις της Συμπολιτείας εναντίον του Κάλνεντουρ του Μαύρου – θα τον αφάνιζε! Δε μπορούσε ένας μισθοφόρος, οσοδήποτε δυνατός, να τα βάλει μ'ολόκληρη τη Συμπολιτεία των Ποταμών! Είχε τον προδότη, τον Αλτόσσιο, να τον υποστηρίζει, γι'αυτό ακόμα ζούσε. Και εξαιτίας του προδότη, ούτως ή άλλως, συνέβαιναν όλα τούτα. Δυστυχώς, όμως, για την ώρα ο Πολιτοβασιλέας δεν μπορούσε, όπως θα ήθελε, να στρέψει κάθε δύναμη της Συμπολιτείας εναντίον του Οφιομαχητή: έπρεπε να αρκεστεί να χρησιμοποιήσει τον Άνθιμο Ορπέλλιο εναντίον του. Μια καλοστημένη παγίδα ίσως αποδεικνυόταν πιο αποτελεσματική από δολοφόνους, πολεμικά οχήματα, και πολεμικά πλοία για να ξεπαστρέψει αυτό το μαυρόδερμο εξωδιαστασιακό θηρίο.

Έτσι, ένα απόγευμα, ο Διοικητής Άνθιμος Ορπέλλιος έβαλε το σχέδιό του σε εφαρμογή.

Τα σκάφη των μισθοφόρων από Ερνέγγη χτυπούσαν γι'ακόμα μια φορά τα πλοία του Πολιτοβασιλέα στα μέσα του Μεγάλου Κόλπου, στα νερά ανάμεσα σε Οσκάλη και Στενότοπους. Προσπαθούσαν να σπάσουν τον αποκλεισμό, ώστε εμπορικά καράβια να μπορούν να περάσουν για να αράξουν στο λιμάνι της Σιρνάδιας: πλοία που έφερναν διαφόρων ειδών υλικά, εφόδια, τρόφιμα, εξοπλισμούς.

Ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος ήταν εκεί, επάνω στον Δράκο της Θάλασσας, το πλοίο που ο ίδιος διοικούσε, δεν υπήρχε άλλος καπετάνιος. Το σκάφος ανήκε σ'εκείνον και τους Επιζώντες· ο Αλτόσσιος τον είχε βοηθήσει να το αποκτήσει μέσω των πρακτόρων του στην Ερνέγη. Τον υποστήριζε όσο μπορούσε γιατί ήταν ο καλύτερος πολεμιστής που είχε στον αγώνα του κατά του Πολιτοβασιλέα. Στο ενεργειακό κέντρο του Δράκου της Θάλασσας βρισκόταν τώρα ο Ευάγγελος'μορ ο Τεχνομάγος, που ακόμα επέμενε να εργάζεται ως ανεξάρτητος μισθοφόρος όμως συχνά συνεργαζόταν με τους Επιζώντες. Μαζί με τον Δράκο ήταν άλλα τρία μηχανοκίνητα πλοία, και οι μισθοφόροι δεν πίστευαν ότι θα χρειάζονταν άλλη βοήθεια για να σπάσουν τον αποκλεισμό του Πολιτοβασιλέα. Η Νικολία'σαρ των Κακών Εκδικητών χρησιμοποιούσε ξανά τη μαγεία της, φυσικά, ανιχνεύοντας για τυχόν ερχόμενα υποβρύχια· αλλά μέχρι στιγμής δεν είχε εντοπίσει κανένα.

Οι μισθοφόροι βύθισαν ένα ιστιοφόρο και ήταν έτοιμοι να βυθίσουν ένα ακόμα, όταν έξι μηχανοκίνητα πλοία ήρθαν ολοταχώς από τρεις κατευθύνσεις: βορειοδυτικά, δυτικά, και νοτιοδυτικά – δύο από κάθε μεριά.

«Το πράγμα φαίνεται πως θ'αγριέψει, Ναύαρχε,» είπε ο Λουκάς, ο αρχηγός των Κακών Εκδικητών, στεκόμενος στην πρύμνη του Δράκου, πλάι στον Οφιομαχητή και μερικούς άλλους. «Θέλουν θερμή ναυμαχία, οι καριόληδες, τώρα που ο καιρός ζεσταίνει.»

Γύρω από τον μισθοφορικό στόλο βρίσκονταν ήδη τέσσερα πλοία του Πολιτοβασιλέα, αν και όχι μηχανοκίνητα, καθώς και πολλά πλοιάρια, όλα μηχανοκίνητα, τα οποία είχαν τα μεγαλύτερα σκάφη ως πλωτές βάσεις. Οι μισθοφόροι είχαν βυθίσει μερικά από τα πλοιάρια προτού βυθίσουν το πρώτο από τα μεγάλα πλοία (που, αρχικά, ήταν πέντε).

Με τον ερχομό των μηχανοκίνητων караβιών οι μεγάλοι εχθροί των μισθοφόρων από Ερνέγη τώρα αριθμούσαν δέκα. Και τα πλοία των μισθοφόρων ήταν τέσσερα. Υπερδιπλάσιοι οι αντίπαλοι: καθόλου καλές οι συνθήκες. Οι μαχητές του Πολιτοβασιλέα τούς έμοιαζε πως ήταν αποφασισμένοι αυτή τη φορά· γιατί, τελευταία, δεν έστελναν τόσα μηχανοκίνητα πλοία μαζικά εναντίον τους. Ήταν θέμα οικονομικό, όπως όλοι οι έμπειροι μισθοφόροι καταλάβαιναν. Οι πελώριες μηχανές ήταν

ακριβές, οι μάγοι που ρύθμιζαν την ενεργειακή ροή τους πληρώνονταν επίσης ακριβά, κι επιπλέον δεν υπήρχαν πολλοί μάγοι· δεν τους προσλάμβανες σαν τους κουρσάρους, ακόμα κι αν ήσουν ο Πολιτοβασιλέας.

Τώρα, ορισμένοι μισθοφόροι πρότειναν να υποχωρήσουν. Δε θα ήταν η πρώτη φορά που είχαν υποχωρήσει· είχε ξανασυμβεί, όταν είχαν δει τα σκούρα. Κάποιοι άλλοι είπαν να καλέσουν ενισχύσεις από την Ερνέγη. «Τρία, τέσσερα πλοία ακόμα χρειαζόμαστε,» είπε ο Λουκάς των Κακών Εκδικητών, «και η νίκη είναι βέβαιη.»

Αλλά ο Οφιομαχητής είχε θυμηθεί ξανά την παγίδα του Ευγένιου του Μεγαλοφονιά και δεν ήθελε να έχουν οι μισθοφόροι την ίδια μοίρα που είχαν οι Αγενείς του. Καλύτερα να χτυπούσαν τα πλοία του Πολιτοβασιλέα μια άλλη μέρα. Καταπολεμώντας την οργή του με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου, είπε: «Όχι, Λουκά. Υποχωρούμε.» Και έδωσε τη διαταγή σε όλα τα σκάφη μέσω του τηλεπικοινωνιακού πομπού του. Είχε τη διοίκηση της αρμάδας· δεν ήταν τυχαίο που τον αποκαλούσαν Ναύαρχο της Ερνέγης: οι άλλοι μισθοφόροι πράγματι τον εμπιστεύονταν για να τους οδηγεί.

«Έλα τώρα, γαμώ την πουτάνα μου, Κάλνεντουρ!» γρύλισε ο Λουκάς. «Να τραπούμε σε φυγή μπροστά σ'αυτά τα γαμημένα σκυλιά του Πολιτοβασιλέα; Μόνο εσένα που έχουμε μαζί μας φτάνει! Ας καλέσουμε ενισχύσεις.»

Αλλά η διαταγή είχε ήδη δοθεί, τα πλοία στρέφονταν προς τα ανατολικά ξεμακραίνοντας από τα σκάφη του Πολιτοβασιλέα... ανάμεσα στα οποία, παρατήρησε ο Γεώργιος κοιτάζοντάς τα μ'ένα τηλεσκόπιο, ήταν και το Ξίφος των Αρχόντων, εκείνο το καράβι που κάποτε είχε κουρσέψει ως πειρατής στην Ιχθυδάτια. Δεν ήταν η πρώτη φορά που είχε τύχει να το ατενίσει στον Μεγάλο Κόλπο, αλλά ποτέ οι μισθοφόροι του δεν είχαν καταφέρει να το βυθίσουν. Ήταν πολύ ισχυρό σκάφος, και καλά επανδρωμένο με ναυτομαχητές.

Ο Γεώργιος αναρωτιόταν αν τον θυμόνταν από τότε που τους είχε κουρσέψει. Η Καπετάνισσα του σκάφους δεν μπορεί να τον είχε ξεχάσει, και πολύ πιθανόν ήδη να είχε κάνει τη σύνδεση, να είχε καταλάβει ότι εκείνος ο κουρσάρος και ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος ήταν το ίδιο πρόσωπο. Τέλος πάντων... Δεν είχε μεγάλη σημασία, ούτως ή άλλως. Δεν τον ενδιέφερε.

Τα τέσσερα πλοία της αρμάδας του απομακρύνονταν από τα πλοία του αποκλεισμού, όμως τα τελευταία έκαναν κάτι που ως τώρα δεν είχαν ξανακάνει: Άρχισαν να καταδιώκουν τους μισθοφόρους. Όχι τα ιστιοφόρα, βέβαια – αυτά ήταν σίγουρο πως δεν μπορούσαν να τους προλάβουν – αλλά τα έξι μηχανοκίνητα, καθώς και όλα τα πλοiάρια που ήταν επίσης μηχανοκίνητα. Και δύο ελικόπτερα υψώθηκαν από τα καταστρώματα και κυνήγησαν κι αυτά τα μισθοφορικά σκάφη, ξεκινώντας να τα παρενοχλούν με βολές από ψηλά – βέλη από γιγαντοβαλλίστρες, ηχητικές ριπές, σποραδικές οβίδες από πυροβόλα.

«Μα την πρόστυχη ουρά της Έχιδνας, θέλουν να ταΐσουν στον Αβυσσαίο οι γαμημένοι!» αναφώνησε ο Λουκάς των Κακών Εκδικητών. «Ας τους περιποιηθούμε!»

Τα πλοία των μισθοφόρων ανταπέδωσαν τις ριπές των ελικοπτέρων, ενώ τα έξι καράβια του Πολιτοβασιλέα έρχονταν ολοταχώς, και είχαν ανοιχτά και τα ιστία τους για επιπλέον ώθηση. Ήταν γρήγορα σκάφη και οι πιλότοι τους έμοιαζαν έμπειροι, αν έκριναν οι μισθοφόροι από τις κινήσεις που έβλεπαν.

Τα ελικόπτερα απέφευγαν τις βολές των μισθοφόρων και συνέχιζαν να τους ρίχνουν. Αλλά δεν πλησίαζαν πολύ· συνεχώς στα όρια του βεληνεκούς βρίσκονταν.

Ο Γεώργιος ρώτησε τη Νικολιά'σαρ: «Υπάρχουν υποβρύχια από κάτω μας, μάγισσα;» πλησιάζοντάς την εκεί όπου στεκόταν, κοντά στην κουπαστή της πρύμνης του Δράκου της Θάλασσας.

«Απ'ό,τι μπορώ να καταλάβω, όχι.»

Αλλά τα έξι καράβια του Πολιτοβασιλέα εξακολουθούσαν να πλησιάζουν γρήγορα. Η απόσταση ανάμεσα σ'αυτά και στα τέσσερα μισθοφορικά πλοία ολοένα και μίκραινε.

«Αρκετά με το τρέξιμο, Μαύρε!» γρύλισε ο Λουκάς των Κακών Εκδικητών κοιτάζοντας τον Γεώργιο σαν να σκεφτόταν να τον δολοφονήσει. «Δεν πρόκειται να προλάβουμε να φτάσουμε στην Ερνέγη. Ή γυρίζουμε τώρα να τους γαμήσουμε τη μάνα του Λοκράθου που τους γέννησε, ή θάρθουν από πίσω να μας εμβολίσουν στα κωλομέρια. Τα βλέπεις τα έμβολα που τάχουν έτοιμα, δεν τα βλέπεις;»

Ο Οφιομαχητής κράτησε την οργή του σε απόσταση ασφαλείας με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου γιατί αισθανόταν πραγματικά

δελεασμένος ν'αρπάξει τον Λουκά εκείνη την ώρα και να τον πετάξει στη θάλασσα. Ο αρχηγός των Κακών Εκδικητών, αν και, όπως πάντα, αθυρόστομος, είχε κάποιο δίκιο, όφειλε να παραδεχτεί ο Γεώργιος· και πρόσταξε, τηλεπικοινωνιακά, όλα τα πλοία να γυρίσουν για ν'αντιμετωπίσουν τα σκάφη του Πολιτοβασιλέα.

Έκαναν στροφή επάνω στα νερά του Μεγάλου Κόλπου ενώ τα όπλα τους συνέχιζαν να ρίχνουν στα δύο ελικόπτερα που παρέμεναν στα όρια του βεληνεκούς.

«Εμβολίστε τον εχθρό!» πρόσταξε ο Οφιομαχητής. «Και χτυπάτε τον με κάθε όπλο καθώς τον πλησιάζουμε.»

Τα καράβια του Πολιτοβασιλέα κατευθύνονταν προς τα μισθοφορικά σκάφη· τα μισθοφορικά σκάφη κατευθύνονταν προς τα καράβια του Πολιτοβασιλέα. Ολοταχώς όλα τους. Με έμβολα έτοιμα. Με αφρούς να τινάζονται πίσω και γύρω τους. Με τα όπλα τους – γιγαντοβαλλίστρες και κανόνια – να βάλλουν επαναληπτικά, αδιάκοπα.

Επάνω στο Ξίφος των Αρχόντων βρισκόταν ο Διοικητής Άνθιμος Ορπέλλιος μαζί με την Πλοίαρχο Δέσποινα Αντέλμη, η οποία είχε συναντήσει τον Οφιομαχητή ανοιχτά της Ιχθυοδίας, ως κουρσάρο. Τώρα, η Δέσποινα είπε στον Άνθιμο: «Η στιγμή πλησιάζει...»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, κι έφυγε από τη γέφυρα για να πάει στους μαχητές που είχε συγκεντρώσει για τη δουλειά του.

Τα δύο πελώρια έμβολα στη μπροστινή μεριά του Ξίφους των Αρχόντων, δύο γιγάντιες λεπίδες, τυλίχτηκαν με σπινθηρίζουσες ενέργειες, για επιπλέον δύναμη, καθώς η Πλοίαρχος Δέσποινα Αντέλμη πάτησε ένα κουμπί στην κονσόλα μπροστά της.

Τα όπλα των μισθοφόρων έκαναν ζημιές στα καράβια του Πολιτοβασιλέα καθώς τα προσέγγιζαν ολοταχώς· τα όπλα των ναυτομαχητών έκαναν ζημιές στα καράβια των μισθοφόρων καθώς τα προσέγγιζαν ολοταχώς. Οι πάντες στα καταστρώματα ήταν καλά καλυμμένοι, προετοιμάζοντας τους εαυτούς τους για τη σύγκρουση που έμοιαζε ότι θα ήταν τρομερή.

Και η σύγκρουση δεν άργησε καθόλου να έρθει.

Αν και ο λιγοστός χρόνος που μεσολάβησε φάνηκε σε όλους πολύς, πάρα πολύς, σαν ολόκληρη μέρα νάχε περάσει, η σύγκρουση αντικειμενικά δεν άργησε καθόλου να έρθει.

Πλοία όρμησαν σε πλοία σαν άγρια θηρία που το ένα χιμά στο άλλο για να το ξεσκίσει με νύχια και με δόντια. Κοφτερά έμβολα μπήχτηκαν στα πλάγια και στην πλώρη σκαφών. Τα καράβια τραντάχτηκαν καθώς τρομεροί κρότοι αντηχούσαν. Κουβέρτα βρέθηκε πλάι σε κουβέρτα· ναυτομαχητές πήδησαν στα καταστρώματα των μισθοφόρων, μισθοφόροι πήδησαν στα καταστρώματα των ναυτομαχητών. Αγχέ-μαχα όπλα ήταν τώρα στα χέρια των περισσότερων – σπαθιά και δό-ρατα και τσεκούρια – αλλά ορισμένοι χρησιμοποιούσαν και τηλέμαχα όπλα για να υποστηρίζουν τους συντρόφους τους από πίσω – βαλλί-στρες, τόξα, πιστόλια.

Ο Οφιομαχητής θυμήθηκε πολύ έντονα εκείνη τη ναυμαχία, εκείνη τη σφαγή, στο Άνοιγμα του Στόματος του Ιχθύος. Την ενέδρα του Ευγένιου του Μεγαλοφονιά και των άλλων πειρατικών καθαρμάτων. Η οργή του φούντωσε σαν μανιασμένος δράκος, και ο Γεώργιος δεν είχε τώρα καμιά πρόθεση να τη συγκρατήσει παρά μόνο οριακά. Τραβώ-ντας Φιλί της Έχιδνας και βελονοβόλο πήδησε στην κουβέρτα και από εκεί έτρεξε προς το εχθρικό κατάστρωμα δίπλα στον Δράκο της Θάλασ-σας, όπου ήδη οι μισθοφόροι του ορμούσαν για να χτυπηθούν με τους ναυτομαχητές του Πολιτοβασιλέα. Ο Δράκος είχε καρφώσει τα δόντια του πάνω στο εχθρικό σκάφος, από το πλάι – ο πιλότος του τον είχε οδηγήσει καλά, όπως ένας έμπειρος μαχητής οδηγεί τη λεπίδα του σπαθιού του αποφεύγοντας τη λεπίδα του σπαθιού του εχθρού του.

Το ακρόπρωρο του Δράκου της Θάλασσας ήταν λαξεμένο σαν δράκος (όπως φανταζόταν ο τεχνίτης αυτό το μυθικό πλάσμα, τουλάχιστον) αλλά δεν βρισκόταν εκεί μόνο για διακοσμητικούς λόγους. Καθώς ο Δράκος κάρφωσε τα έμβολά του πάνω στο καράβι του Πολιτοβασιλέα, η Πλούσια Αμαλία, που ήταν μέσα στη γέφυρα, πλάι στον πιλότο, πά-τησε ένα κουμπί στην κονσόλα μπροστά της, και ανάμεσα από τα σα-γόνια του δράκου του ακρόπρωρου φλόγες εκτοξεύτηκαν από το κρυφό φλογοβόλο μικρής εμβέλειας, πυρπολώνοντας το κατάστρωμα του καραβιού του Πολιτοβασιλέα, σπέρνοντας πανικό στους ναυτομα-χητές, ενώ οι μισθοφόροι έκαναν ρεσάλτο στην κουβέρτα, με κραυγές και κραδαίνοντας τα όπλα τους.

Αίμα χυνόταν στα σανίδια καθώς κι ο Οφιομαχητής πήδησε εκεί αρ-χίζοντας να μακελεύει πολεμιστές του Πολιτοβασιλέα με το Φιλί της

Έχιδνας, ή να τους κλοτσά και να τους πετά στη θάλασσα, ή, σπανιότερα, να τους ρίχνει με το βελονοβόλο στέλνοντας επικίνδυνα φαρμάκια μέσα τους. Οι μισθοφόροι φώναζαν το όνομα του αρχηγού τους: Κάλνεντουρ ο Μαύρος! Κάλνεντουρ! Ο Μαύρος! Ο Μαύρος! Ο ΜΑΥΡΟΣ!

Αυτό το πλοίο του Πολιτοβασιλέα ονομαζόταν «Ο Γενναίος» και το πλήρωμά του δεν φαινόταν να έχει ελπίδες να νικήσει.

Ο Άνθιμος Ορπέλλιος, που έβλεπε τη σύγκρουση από το κατάστρωμα του Ξίφους των Αρχόντων, ήταν βέβαιος για την ήττα του Γενναίου. Αλλά τώρα είχε εντοπίσει τον Οφιομαχητή. «Ο στόχος μας είναι εκεί,» είπε στους μαχητές του, δείχνοντας.

Το Ξίφος των Αρχόντων είχε εμβολίσει ένα από τα άλλα πλοία των μισθοφόρων ενώ κι αυτό το είχε συγχρόνως εμβολίσει, και τα πληρώματά τους βρίσκονταν σε σύγκρουση: οι ναυτομαχητές πηδούσαν στην κουβέρτα των μισθοφόρων και οι μισθοφόροι στην κουβέρτα των ναυτομαχητών. Η μάχη ήταν μια οργισμένη θύελλα. Αλλά ο Ορπέλλιος κι αυτοί γύρω του δεν συμμετείχαν παρά μόνο όταν αποδεικνυόταν απαραίτητο.

Και τώρα ένα άλλο από τα πλοία του Πολιτοβασιλέα ήρθε επιθετικά από δίπλα, εμβολίζοντας το μισθοφορικό σκάφος, και τα πράγματα άρχισαν να πηγαίνουν πολύ άσχημα για τους μισθοφόρους...

Τα πλοiάρια, που είχαν μείνει πίσω από τα μεγαλύτερα καράβια του Πολιτοβασιλέα γιατί δεν τα προλάβαιναν έτσι όπως αυτά έτρεχαν πριν από λίγο πάνω στα κύματα, τώρα έφτασαν κοντά τους για να τα βοηθήσουν. Ο Ορπέλλιος μίλησε τηλεπικοινωνιακά στον πιλότο ενός πλοιαρίου που ήρθε πλάι στο Ξίφος των Αρχόντων. Ύστερα, ο Άνθιμος και οι μαχητές του έριξαν ανεμόσκαλες και κατέβηκαν επάνω στο μικρότερο σκάφος. Ο διοικητής δεν ήθελε να είναι περιορισμένος στο κατάστρωμα ενός πλοίου· η παγίδα του, αν ήταν να δουλέψει, προϋπέθετε να είναι ευέλικτος, να μπορεί να βρεθεί τη σωστή στιγμή εκεί όπου έπρεπε.

Εν τω μεταξύ, ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος, οι Επιζώντες, οι Κακοί Εκδικητές, και οι Μακροθάνατοι κατακρεουργούσαν το πλήρωμα του Γενναίου. Αν και οι ναυτομαχητές του Πολιτοβασιλέα ήταν όλοι καλοεκπαιδευμένοι και φημισμένοι για τις ικανότητές τους να μάχονται επάνω σε καταστρώματα, οι μισθοφόροι δεν ήταν κατώτεροι από

αυτούς, και ήταν το ίδιο καλά εξοπλισμένοι, και είχαν και τον Οφιομαχητή μαζί τους, και είχαν πυρπολήσει και την κουβέρτα του Γενναίου. Το καράβι δεν άργησε να περιέλθει στα χέρια των μισθοφόρων, με τους ναυτομαχητές ή νεκρούς επάνω του ή να έχουν τραπεί σε φυγή πέφτοντας στη θάλασσα και φωνάζοντας στα συμμαχικά πλοίαρια να τους βοηθήσουν. Η μάγισσα στο κέντρο ισχύος του σκάφους ζήτησε έλεος από τους μισθοφόρους, κι εκείνοι τής το έδωσαν: την πήραν από εκεί και της έδεσαν τα χέρια πίσω από την πλάτη και τη φίμωσαν. Ο Πλοίαρχος προτίμησε να πολεμήσει ώς το τέλος, και οι μισθοφόροι τού έκαναν τη χάρη κι αυτού. Τελικά, ο Σπυρίδωνας ο Πέλεκυς έσπασε το σπαθί του μ'ένα χτύπημα από το μεγάλο τσεκούρι του, και ο Λουκάς των Κακών Εκδικητών τον κάρφωσε στην κοιλιά μ'ένα δόρυ και, σπρώχνοντάς τον έτσι, καρφωμένο, τον πέταξε μαζί με το όπλο από τη σπασμένη κουπαστή.

Ο Οφιομαχητής σκούπισε τη λεπίδα του Φιλιού της Έχιδνας επάνω στον μανδύα ενός νεκρού ναυτομαχητή, αλλά δεν το θηκάρωσε. Το βελονόβλο ήταν κρυμμένο στην κάπα του· δεν του έμεναν πια πολλές βελόνες. Η Ευθαλία ήταν μες στο αριστερό μανίκι του Γεώργιου κοιτάζοντας έξω παρατηρητικά.

«Τούτο το σκαρί είναι για τον Αβυσσαίο!» φώναξε ο Λουκάς. «Πάμε να φύγουμε αποδώ, Κάλνεντουρ! Πίσω στον Δράκο!»

Ο Γεώργιος δεν διαφώνησε. «Πίσω στον Δράκο!» πρόσταξε υψώνοντας το Φιλί της Έχιδνας. «Πίσω στον Δράκο!» Και οι μισθοφόροι επέστρεψαν στο σκάφος τους, το οποίο απομακρύνθηκε από τον Γενναίο κάνοντας πίσω με τις μηχανές του, ξεκαρφώνοντας τα έμβολά του, ενώ το άλλο καράβι είχε ήδη αρχίσει να βουλιάζει – και τώρα που τα έμβολα έβγαιναν από μέσα του θα βούλιαζε πιο γρήγορα καθώς περισσότερο νερό θα έμπαινε, όπως μια πληγή αιμορραγεί περισσότερο όταν η λεπίδα τραβηχτεί έξω.

Ο Άνθιμος Ορπέλλιος, ακόμα επάνω στο πλοίαριο μαζί με τους μαχητές του, είδε τον Γενναίο να καταποντίζεται και, ανοίγοντας τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του, μίλησε στους καπετάνιους των άλλων πλοίων καθώς και σε πιλότους πλοιαρίων. Είχε συνεχή επαφή με όλους τους. Ο Πολιτοβασιλέας τον είχε ορίσει Έκτακτο Ναύαρχο ετούτης της αρμάδας. Οι πάντες όφειλαν να υπακούν τις διαταγές του Ορπέλλιου,

προκειμένου εκείνος να στήσει σωστά την παγίδα του και να ξεπα-
στρέψει τον Οφιομαχητή.

Τα μάτια του Άνθιμου Ορπέλλιου, τώρα, παρατηρούσαν σταθερά την
πορεία της ναυμαχίας. Το στρατιωτικό μυαλό του δούλευε σαν καλο-
λαδωμένη μηχανή...

Η Φωνή των Υδάτων, το πλοίο των μισθοφόρων που είχε καρφωθεί
από το Ξίφος των Αρχόντων κι από άλλο ένα καράβι του Πολιτοβασι-
λέα, τώρα βούλιαζε, ενώ οι ναυτομαχητές προσπαθούσαν να αφανί-
σουν το πλήρωμά του. Πλοιάρια είχαν συγκεντρωθεί γύρω από τη
Φωνή και οι μαχητές επάνω τους χτυπούσαν τους μισθοφόρους που
πηδούσαν στη θάλασσα για να γλιτώσουν, ενώ επιτίθονταν σ'εκείνους
που έριχναν βάρκες απ'το πλάι του καραβιού για ν'απομακρυνθούν
μ'αυτές.

Η Ευγενία η Κουτσή, η Καπετάνισσα της Φωνής των Υδάτων, δεν έ-
φυγε από το πλοίο της. Πολέμησε εναντίον των ναυτομαχητών με α-
σπίδα και ενεργειακό καμάκι, και κλοτσώντας με το μηχανικό της
πόδι, σπάζοντας κόκαλα. Ακόμα και οι καλοεκπαιδευμένοι πολεμιστές
του Πολιτοβασιλέα δεν την έβρισκαν εύκολο αντίπαλο, και τελικά η
Πλοιάρχος Δέσποινα Αντέλμη ήταν που τους έδωσε τη νίκη, σημαδεύ-
οντας την Ευγενία μ'ένα ενεργειακό πιστόλι και καταφέρνοντας να την
πετύχει ανάμεσα από τους ναυτομαχητές, κλονίζοντας το σώμα της
και καθιστώντας την ευάλωτη στις επιθέσεις των εχθρών της, οι οποίοι
γρήγορα την αποτελείωσαν.

Ο Οφιομαχητής, βλέποντας από τον Δράκο της Θάλασσας τι μακελειό
συνέβαινε στη Φωνή των Υδάτων, πρόσταξε να εφορμήσουν στο Ξίφος
των Αρχόντων. Και ο Δράκος, κάνοντας στροφή πάνω στα ταραγμένα
νερά, που ήταν γεμάτα συντρίμια, αίματα, και νεκρούς, κατευθύν-
θηκε προς το Ξίφος των Αρχόντων με τα έμβολά του έτοιμα.

Αυτή τη φορά, Καπετάνισσα, σκέφτηκε ο Γεώργιος οργισμένος από τη
σφαγή που έβλεπε, δεν έρχομαι σαν πειρατής, και δεν πρόκειται το κα-
ράβι σου να φύγει αποδώ – ούτε εσύ!

Τα άλλα πλοία του Πολιτοβασιλέα ήταν όλα μπλεγμένα σε συγκρού-
σεις με τους μισθοφόρους, έτσι κανένα δεν μπορούσε να σταθεί στον
δρόμο του Δράκου της Θάλασσας. Μονάχα μερικά πλοιάρια ήρθαν από
δίπλα, με τους επιβάτες τους να ρίχνουν στο μεγαλύτερο σκάφος με

τόξα, βαλλίστρες, και δυσλειτουργικά πυροβόλα. Οι μισθοφόροι απάντησαν με θανατηφόρα ακρίβεια, σκοτώνοντας ανθρώπους με δικά τους τόξα και βαλλίστρες και ανατρέποντας τα πλοiάρια με τη χρήση των δύο υδατοτρόπων κανονιών του Δράκου. Το έκαναν για πλάκα, ουσιαστικά· τα πλοiάρια δεν μπορούσαν να τους σταματήσουν.

Μετά, ο Δράκος της Θάλασσας δάγκωσε το Ξίφος των Αρχόντων στα πλευρά, και το δεύτερο πλοiό τραντάχτηκε άγρια καθώς εκείνη την ώρα αποτραβούσε τα έμβολά του από τη Φωνή των Υδάτων η οποία έγερνε και, συγχρόνως, τα έμβολα της Φωνής αποτραβιόνταν από μέσα του και οι ναυτομαχητές έτρεχαν να φράξουν τις τρύπες που είχαν δημιουργηθεί.

Κραυγάζοντας, οι μισθοφόροι πήδησαν στην κουβέρτα του Ξίφους των Αρχόντων με τον Οφιομαχητή μαζί τους.

Η Πλοiάρχος Δέσποινα Αντέλμη, έχοντας μόλις επιστρέψει στο δικό της κατάστρωμα ύστερα από τον φόνο της Καπετάνισσας της Φωνής των Υδάτων, γύρισε και είδε τον άντρα που οδηγούσε τους μισθοφόρους, και, ναι, τώρα δεν υπήρχε η παραμικρή αμφιβολία στο μυαλό της: ήταν ο ίδιος που είχε κουρσέψει το πλοiό της ανοιχτά της Ιχθυόδας.

Πρόσταξε τους ναυτομαχητές της να χτυπήσουν ανελέητα τους μισθοφόρους, και υποσχέθηκε πέντε χιλιάδες οχτάρια σε όποιον της έφερνε το κεφάλι του Κάλνεντουρ του Μαύρου! Πέντε χιλιάδες οχτάρια!

Επίσης, κάλεσε τηλεπικοινωνιακά το άλλο βασιλικό πλοiό που ήταν κοντά, αυτό που είχε εμβολίσει τη Φωνή των Υδάτων από το πλάι, το Κεντρί του Μεγάλου Κόλπου. Ζήτησε βοήθεια από τον Καπετάνιο του. Τώρα. «Ο χειρότερος από τους εχθρούς μας βρίσκεται εδώ!»

Και το Κεντρί κατευθύνθηκε προς τα πλευρά του Δράκου της Θάλασσας, που το ακρόπρωρό του ξερνούσε φωτιά επάνω στην κουβέρτα του Ξίφους των Αρχόντων. Οι μισθοφόροι που είχαν μείνει επάνω στο πλοiό είδαν το Κεντρί του Μεγάλου Κόλπου να έρχεται κι έστρεψαν τα όπλα τους εναντίον του, χτυπώντας το με γιγαντοβαλλίστρες και κανόνια. Πελώρια μεταλλικά βέλη εκτοξεύτηκαν, σκίζοντας πανιά, σπάζοντας ξύλα, ανοίγοντας τρύπες, σκοτώνοντας ανθρώπους· ηχητικές ριπές τράνταξαν το κατάστρωμα του Κεντριού· υδατοτρόπες

επιδράσεις έκαναν τη θάλασσα από κάτω του να φουρτουιάσει· ακόμα και δυο οβίδες κατάφεραν να βληθούν από πυροβόλα, χτυπώντας βίαια το βασιλικό σκάφος. Παρ' όλ' αυτά, το Κεντρί του Μεγάλου Κόλπου – που επίσης έβαλλε με τα μεγάλα όπλα του – ήρθε κοντά και κάρφωσε τα έμβολά του στο πλάι του Δράκου της Θάλασσας. Ναυτομαχητές πήδησαν στο κατάστρωμα του Δράκου, και τώρα άγριες συμπλοκές διεξάγονταν και εκεί και στην κουβέρτα του Ξίφους των Αρχόντων.

Ο Άνθιμος Ορπέλλιος, παρατηρώντας από το πλοiάριο, έκρινε πως αυτή πρέπει να ήταν η στιγμή που περίμενε. Το μακελειό φαινόταν αρκετό για να μπορέσει να στήσει την παγίδα που ήθελε. Κάθε είδους οργάνωση είχε χαθεί. Αλλά μέσα από το χάος ο νικητής μπορεί να επιβάλει την τάξη. Και ο Ορπέλλιος δεν αμφέβαλλε ότι ήταν ο νικητής.

Πρόσταξε τον πιλότο του πλοιαρίου να ζυγώσει, γρήγορα, το Ξίφος των Αρχόντων...

...επάνω στο κατάστρωμα του οποίου ο Οφιομαχητής και οι μισθοφόροι του χτυπούσαν τους ναυτομαχητές της Δέσποινας Αντέλμης που άρχιζε να φοβάται ότι τα πράγματα θα εξελίσσονταν ξανά όπως τότε ανοιχτά της Ιχθυοδίας. Κανείς δεν φαινόταν να μπορεί να αντιμετωπίσει αυτό τον εχθρό. Ο Οφιομαχητής κατέκοβε το πλήρωμά της σαν οι αντίπαλοί του να ήταν φτιαγμένοι από ξύλο γεμισμένο με αίμα, και οι μισθοφόροι του μάχονταν σαν αλλόφρονες ολόγυρά του.

Η Πλοiάρχος του Ξίφους των Αρχόντων δεν είχε καμιά πρόθεση να τους συναντήσει από κοντά η ίδια. Κατευθύνθηκε προς τη γέφυρα του σκάφους και κλείστηκε εκεί. Πού ήταν ο Ορπέλλιος; αναρωτήθηκε.

Στο κατάστρωμα του Ξίφους, ο Πέτρος ο Φλογερός σπάθισε έναν ναυτομαχητή και οι λεπίδες τους διασταυρώθηκαν προς στιγμή· ύστερα, ο Κοφτός Ανδρέας ήρθε από δίπλα και κάρφωσε τον ναυτομαχητή στα πλευρά με το μακρύ δόρυ του. Και είπε: «Δες, Πέτρο! Ορμάνε στον Δράκο!» δείχνοντας πίσω.

Ο Πέτρος ο Φλογερός στράφηκε και κοίταξε: Ένα από τα πλοiα του Πολιτοβασιλεία – Το Κεντρί του Μεγάλου Κόλπου, έγραφε επάνω του – το πλοiό που είχε επιτεθεί και στη Φωνή των Υδάτων – είχε εμβολίσει τον Δράκο της Θάλασσας, και το πλήρωμά του βρισκόταν σε σύγκρουση με τους λιγοστούς μαχητές που είχαν μείνει εκεί.

«Κάλνεντουρ!» φώναξε ο Πέτρος, προσπαθώντας να ζυγώσει τον αρχηγό τους ανάμεσα από τις συμπλοκές στο κατάστρωμα του Ξίφους των Αρχόντων. «Κάλνεντουρ! Μαύρε!»

Ο Γεώργιος απέκρουσε το σπαθί ενός ναυτομαχητή και τον κλότσησε στην κοιλιά, τινάζοντάς τον πάνω σ'άλλους δύο, στέλνοντάς τους και τους τρεις να κουτρουβαλήσουν. Στράφηκε και σπάθισε μια ναυτομαχήτρια που ερχόταν από δίπλα, σπάζοντας τη λεπίδα της και κόβοντας το πρόσωπό της στα δύο. Ακούγοντας τον Πέτρο να τον φωνάζει, γύρισε και τον είδε να έρχεται. «Πρόσεχε!» τον προειδοποίησε. «Πίσω σου!» Και υψώνοντας το βελονοβόλο του (που είχε ξαναγεμίσει με δηλητηριώδεις βελόνες) έριξε στον ναυτομαχητή που ζύγωνε τον Φλογερό από εκεί όπου εκείνος δεν τον έβλεπε. Η βελόνα κάρφωσε τον πολεμιστή του Πολιτοβασιλέα στον λαιμό, και το φαρμάκι της – Φιλί της Έχιδνας – έκανε την καρδιά του να σταματήσει προτού προλάβει να φτάσει στον Πέτρο ο οποίος ήδη στρεφόταν προς τη μεριά του, με το ξίφος του έτοιμο.

Ο Οφιομαχητής πήγε κοντά στον Φλογερό. «Τι συμβαίνει;»

«Δες!» Ο Πέτρος έδειξε με τη λεπίδα του τον Δράκο.

Και ο Γεώργιος είδε. «Κατάρες του Λοκράθου...» μούγκρισε. Και προς τον Φλογερό: «Πάρε αποδώ όσους μαχητές μας νομίζεις και τρέξτε πίσω στον Δράκο. Μην τους αφήσετε να τον καταλάβουν!»

Ο Πέτρος κατένευσε. Αυτή ακριβώς τη διαταγή περίμενε απ'τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο. «Έγινε!» είπε, κι αμέσως απομακρύνθηκε.

Ο Οφιομαχητής στράφηκε ξανά στους ναυτομαχητές του Ξίφους των Αρχόντων, λιανίζοντάς τους με το Φιλί της Έχιδνας...

Ο Άνθιμος Ορπέλλιος και οι μαχητές του ανέβηκαν στο κατάστρωμα του Ξίφους (με ανεμόσκαλες και σχοινιά με γάντζους) καθώς ο Πέτρος ο Φλογερός και κάμποσοι άλλοι μισθοφόροι πηδούσαν πίσω στην κουβέρτα του Δράκου της Θάλασσας. Ο διοικητής, κοιτάζοντας την κατάσταση με στενεμένα μάτια, υπολογίζοντάς την με παγερό στρατιωτικό νου, αμέσως κατάλαβε τι έπρεπε να κάνει. Άρχισε να δίνει διαταγές στους μαχητές που είχε φέρει μαζί του – οι οποίοι ήταν όλοι άριστοι σημαδευτές και κουβαλούσαν άψογες βαλλίστρες, έτοιμες για χρήση – αλλά και στους άλλους ναυτομαχητές επάνω στο κατάστρωμα. Ήταν ο ανώτατος διοικητής της αρμάδας, ο Ναύαρχος της, με διαταγή του

Πολιτοβασιλέα· δεν χρειαζόταν η έγκριση της Πλοιάρχου για να τον υπακούσουν.

Ο Άνθιμος Ορπέλλιος τούς έβαλε ν'απομακρυνθούν απ'τον Οφιομαχητή, να ορμήσουν σε όλους τους άλλους μισθοφόρους γύρω απ'τον Οφιομαχητή, να τους αναγκάσουν ν'απομακρυνθούν κι αυτοί από τον αρχηγό τους, ώστε να τον απομονώσει, να μην έχει καθόλου συμμαχητές πλάι του, κανέναν που να μπορεί να τον βοηθήσει. Κι αυτό σύντομα έγινε πραγματικότητα. Η στρατιωτική εμπειρία του Ορπέλλιου τον εξυπηρέτησε καλά· οι ναυτομαχητές, πολεμώντας απεγνωσμένα εναντίον των μισθοφόρων, κατάφεραν να τους απομακρύνουν από τον αρχηγό τους και να τους κρατήσουν μακριά του–

«ΤΩΡΑ!» κραύγασε ο Άνθιμος Ορπέλλιος δείχνοντας τον Οφιομαχητή με το ξίφος του.

Και ο Γεώργιος τον είδε. Τον είδε επειδή είχε δημιουργηθεί ξαφνικά ολόκληρος κενός χώρος ανάμεσα σ'αυτόν και τον διοικητή. Ένας χώρος στρωμένος με πτώματα, σπασμένα όπλα, και συντρίμια. Ο Γεώργιος απορούσε, προς στιγμή, τι στις λάσπες του Λοκράθου είχε συμβεί εδώ. Μετά, οι βαλλιστροφόροι του Ορπέλλιου απλώθηκαν γύρω του, σχηματίζοντας δακτύλιο, σημαδεύοντάς τον με τα όπλα τους.

«Σκοτώστε τον Οφιομαχητή!» πρόσταξε ο Άνθιμος Ορπέλλιος, ενώ βέλη είχαν ήδη αρχίσει να εκτοξεύονται.

Ο Γεώργιος απέφυγε ένα κάνοντας στο πλάι· απέφυγε άλλο ένα· το τρίτο τον βρήκε στον αριστερό μηρό· το τέταρτο στην δεξιά ωμοπλάτη, το πέμπτο στ'αριστερά πλευρά. Ο Γεώργιος παραπάτησε πάνω στο κατάστρωμα, νιώθοντας την οργή του σαν μαινόμενη φωτιά μέσα του. Έριξε στους βαλλιστροφόρους με το βελονοβόλο του. Κάρφωσε δύο, στέλνοντας τρομερά φαρμάκια μέσα τους: ο ένας σωριάστηκε ουρλιάζοντας, σαν να καιγόταν· ο άλλος έμεινε κοκαλωμένος σαν άγαλμα.

«ΣΚΟΤΩΣΤΕ ΤΟΝ!» κραύγασε ο Άνθιμος Ορπέλλιος. «Ρίξτε τον κάτω!»

Ακόμα ένα βέλος καρφώθηκε πάνω στον Οφιομαχητή – στον δεξή μηρό – κι ακόμα ένα – στην πλάτη. Αλλά ο Γεώργιος τινάχτηκε και βρέθηκε μπροστά σε δύο βαλλιστροφόρους και τους λιάνισε με μια σπαθιά του Φιλίου της Έχιδνας, καταστρέφοντας βαλλίστρες και σώματα μαζί, μέσα σε πίδακες αίματος.

Οι μαχητές του Ορπέλλιου, έμπειροι και ψύχραιμοι όλοι τους και καλοεκπαιδευμένοι σε τέτοιες τακτικές, ανασχημάτισαν αμέσως τον δακτύλιό τους γύρω από τον Οφιομαχητή, οπλίζοντας τις βαλλίστρες τους και ρίχνοντάς του ξανά. Όταν οι μισοί όπλιζαν, οι άλλοι μισοί έβαλλαν.

Ακόμα ένα βέλος καρφώθηκε στην πλάτη του Γεώργιου, ακόμα ένα βέλος στον δεξή του μηρό. Ένα βέλος μπήχτηκε στον δεξή του ώμο, ένα στο στήθος του.

Ο Οφιομαχητής έπεσε πάνω στους νεκρούς του καταστρώματος, τυλιγμένος σε σκούρο-μπλε αίμα· το Φιλί της Έχιδνας έφυγε απ'το χέρι του, το βελονοβόλο τού είχε ήδη πέσει.

«Αποτελειώστε τον!» φώναξε ο Ορπέλλιος. «Θέλω το κεφάλι του!»

Ένας από τους μαχητές του έριξε κάτω τη βαλλίστρα του και, τραβώντας σπαθί, ζύγωσε τον πεσμένο εχθρό τους. Αλλά, προτού προλάβει να τον καρφώσει, ένα φίδι τινάχτηκε από τον Οφιομαχητή – η Ευθαλία – μπήγοντας τα δόντια της στο πόδι του ναυτομαχητή, τρυπώντας το πετσί της μπότας του, τρυπώντας τη σάρκα του, στέλνοντας το φαρμάκι της μέσα του. Ο άντρας κραύγασε, τρομαγμένος, και παραπάτησε καθώς οι αισθήσεις του θόλωναν.

Τότε, ένας άλλος από τους μαχητές του Ορπέλλιου έπεσε χτυπημένος από το μεγάλο τσεκούρι του Σπυρίδωνα του Πέλεκυ, ο οποίος είχε έρθει αμέσως μόλις είδε τι συνέβαινε και φώναζε τώρα να τον βοηθήσουν καθώς χτυπούσε ακόμα έναν από τους βαλλιστροφόρους προτού προλάβει να τραβήξει το σπαθί του, διαλύοντας την όψη του και σωριάζοντάς τον.

Ένα καμάκι εκτοξεύτηκε καρφώνοντας στην πλάτη έναν από τους ναυτομαχητές που είχαν κυκλώσει τον Οφιομαχητή, και ο Λουκάς των Κακών Εκδικητών το ακολούθησε με δυο ξίφη στα χέρια, σπαθίζοντας αποδώ κι αποκεί, σπάζοντας βαλλίστρες, τραυματίζοντας ναυτομαχητές, βρίζοντας χυδαία.

«Αποτελειώστε τον Οφιομαχητή!» πρόσταξε ο Άνθιμος Ορπέλλιος. «Βεβαιωθείτε ότι είναι νεκρός! Αποτελειώστε τον!»

«Γαμημένο μουνί!» γρύλισε ο Λουκάς, στρεφόμενος να τον αντικρίσει, καταλαβαίνοντας τι στις γαμημένες λάσπες του Λοκράθου είχε συμβεί εδώ, γιατί κι εκείνος δεν ήταν καθόλου άπειρος από

στρατηγική. «Το κωλοκεφάλι σου θάναι το δεύτερο που θα λάβει ο Γαμιολοβασιλέας σου – κι ο πούτσος σου μαζί του, χωμένος στο στόμα σου, παλιομαλάκα του κώλου του Λοκράθου!» ορμώντας καταπάνω στον Άνθιμο Ορπέλλιο, σπαθίζοντας και με τα δύο ξίφη του που ήταν αιματοβαμμένα ως τη λαβή.

Ο διοικητής απέκρουε τις μανιασμένες επιθέσεις πάνω στην ασπίδα του κι αναγκαζόταν να οπισθοχωρεί. Προσπάθησε να χτυπήσει τον Λουκά με το σπαθί του, αλλά εκείνος τον αφόπλισε και τον κλότσησε στην ασπίδα. Ο Άνθιμος Ορπέλλιος παραπάτησε και ίσως να είχε πέσει, αν ο Λουκάς συνέχιζε να του επιτίθεται, αλλά τότε ήρθαν δύο ναυτομαχητές να βοηθήσουν τον Ναύαρχο της αρμάδας του Πολιτοβασιλέα, κι ο μισθοφόρος έπρεπε ν'ασχοληθεί μαζί τους αν ήθελε να κρατήσει το δικό του κεφάλι στους ώμους του. Ο Άνθιμος Ορπέλλιος απομακρύνθηκε, κατευθυνόμενος προς τη γέφυρα, απ'την οποία η Δέσποινα Αντέλμη είχε μόλις βγει και στεκόταν στην πόρτα, με σπαθί και πιστόλι στα χέρια.

Εν τω μεταξύ, κι άλλοι μισθοφόροι είχαν έρθει να βοηθήσουν τον Σπυρίδωνα τον Πέλεκυ: ο Ιωάννης (αυτός που δεν είχε παρωνύμιο αλλά ήταν μυώδης σαν θηρίο), ο Αρσένιος ο Άμεμπτος, η Ευδοκία της Καταστροφής, ο Κοφτός Ανδρέας, ο Δαγκωμένος Ιωάννης, και όχι μόνο αυτοί. Τους λιάνισαν τους βαλλιστροφόρους του Ορπέλλιου: τρεις μόνο κατάφεραν να διαφύγουν από τη μάνητά τους κι έχοντας σωριάσει μονάχα δυο μισθοφόρους.

Η Ευθαλία ήταν επάνω στο στήθος του πεσμένου Οφιομαχητή, επάνω στο σκούρο-μπλε αίμα του, πλάι στο βέλος που είχε καρφωθεί εκεί, και σύριζε άγρια κι έμοιαζε ν'ατενίζει τους μισθοφόρους σαν να τους παρότρυνε και να τους απειλούσε συγχρόνως: Βοηθήστε τον αλλιώς θα σας σκοτώσω! Βοηθήστε τον αλλιώς όλα τα φαρμάκια της Εχίδνας θα πέσουν επάνω σας!

«Πάρτε τον πίσω στον Δράκο!» φώναξε ο Σπυρίδωνας ο Πέλεκυσ. «Πίσω στον Δράκο, ρε! Σηκώστε τον! Τώρα! Κουνηθείτε!»

Η Ευδοκία της Καταστροφής, ο Φαίδων ο Ξένος, και ο Δαγκωμένος Ιωάννης έπιασαν τον Οφιομαχητή από τις μασχάλες, τη μέση, και τα πόδια κι άρχισαν να τον μεταφέρουν προς το κατάστρωμα του Δράκου της Θάλασσας. Γύρω τους βρίσκονταν ο Σπυρίδωνας ο Πέλεκυσ και

άλλοι, κι ο Λουκάς των Κακών Εκδικητών επίσης, έχοντας επιστρέψει κοντά τους, βρίζοντας που «αυτό το γαμημένο μουνί» είχε ξεγλιστρήσει ζωντανό, «το άπουτσο αριστερό αρχίδι της βατραχοπηδηγμένης μάνας του Λοκράθου».

Στο κατάστρωμα του Δράκου της Θάλασσας γινόταν μακελειό ανάμεσα στους μισθοφόρους και τους ναυτομαχητές, μα δεν υπήρχε κανένα καλύτερο μέρος για να πάνε τον αρχηγό τους οι Επιζώντες και οι άλλοι μισθοφόροι, οπότε προς τα εκεί τον πήγαιναν, και, καθώς τώρα πλησίαζαν, οι ναυτομαχητές του Ξίφους των Αρχόντων τούς όρμησαν άγρια και συγκρούστηκαν μαζί τους. Η Ευδοκία, ο Φαίδων, και ο Δαγκωμένος Ιωάννης αναγκάστηκαν να ρίξουν τον Οφιομαχητή κάτω καθώς βρέθηκαν να δέχονται επιθέσεις, και ο Γεώργιος, προ πολλού λιπόθυμος, κύλησε κι έπεσε από τη σπασμένη κουπαστή, ανάμεσα στα δύο πλοία – το Ξίφος των Αρχόντων και τον Δράκο της Θάλασσας.

«Όχι!» κραύγασε η Ευδοκία της Καταστροφής βλέποντάς το αυτό να συμβαίνει, κι ένα σπαθί την τραυμάτισε στον ώμο κάνοντάς την να παραπατήσει.

Ο Δαγκωμένος Ιωάννης κάρφωσε στον λαιμό τον ναυτομαχητή που τής είχε επιτεθεί. Ο Φαίδων ο Ξένος ξιφομαχούσε μ'έναν άλλο.

«Πάω να τον πιάσω!» είπε ο Δαγκωμένος στην Ευδοκία, και, θηκαρώνοντας το σπαθί του, λύνοντας τον μεταλλικό θώρακά του και πετώντας τον παραδίπλα, βούτηξε αμέσως στη θάλασσα. Δεν δυσκολεύτηκε να βρει τον Κάλνεντουρ παρότι το νερό ήταν γεμάτο συντρίμια, αίματα, και πτώματα. Δεν πρόσεξε, όμως, ότι η Ευθαλία δεν βρισκόταν πλέον επάνω στον Οφιομαχητή· είχε χαθεί μες στη θάλασσα...

Ο Σπυρίδωνας ο Πέλεκυς, ο Λουκάς των Κακών Εκδικητών, και οι άλλοι μισθοφόροι κατάφεραν να απομακρύνουν τους ναυτομαχητές και να πηδήσουν στο κατάστρωμα του Δράκου της Θάλασσας καθώς η Ευδοκία τούς έλεγε τι είχε συμβεί και ότι έπρεπε να βιαστούν! να βιαστούν!

Από τον Δράκο έριξαν κάβους στη θάλασσα για να σηκώσουν τον Δαγκωμένο Ιωάννη και τον Οφιομαχητή από το νερό, ενώ ο Σπυρίδωνας ο Πέλεκυς φώναζε τρέχοντας προς τη γέφυρα (και χτυπώντας όποιον ναυτομαχητή τύχαινε να βρεθεί στο διάβα του): «Απομάκρυνε το

πλοίο, πιλότε! ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΕ ΤΟ ΠΛΟΙΟ, ΠΙΛΟΤΕ! Ο Μαύρος έχει χτυπηθεί! Έχει χτυπηθεί! Απομάκρυνε το πλοίο!»

Η Πλούσια Αμαλία, που ήταν εξ αρχής επάνω στον Δράκο, έφτασε στη γέφυρα πριν από τον Σπυρίδωνα και πρόσταξε τον πιλότο να υπακούσει, ν'απομακρύνει τον Δράκο.

Οι μηχανές του μεγάλου πλοίου μούγκρισαν καθώς προσπαθούσαν να το κινήσουν όπισθεν. Τα έμβολά του ξεκαρφώθηκαν από το πλάι του Ξίφους των Αρχόντων (το οποίο είχε χτυπηθεί δύο φορές από έμβολα σ'ετούτη τη ναυμαχία και φαινόταν να μπάζει νερά) και τα έμβολα του Κεντρίου του Μεγάλου Κόλπου ξεκαρφώθηκαν από το δικό του πλάι. Αλλά αρκετοί ναυτομαχητές του Κεντρίου εξακολουθούσαν να βρίσκονται στο κατάστρωμα του Δράκου, και οι μισθοφόροι συγκρούονταν μαζί τους. Όμως όχι για πολύ: σύντομα τους σκότωσαν ή τους πέταξαν στη θάλασσα.

Το Ξίφος των Αρχόντων δεν ήταν σε θέση να κυνηγήσει τους μισθοφόρους. Το Κεντρί του Μεγάλου Κόλπου, ωστόσο, δεν είχε χτυπηθεί, και τους κυνήγησε. Οι μισθοφόροι τού έριξαν με τα μεγάλα όπλα του σκάφους τους, και τα δύο υδατοτρόπα κανόνια ήταν που τελικά φάνηκε να τους δίνουν το πλεονέκτημα που χρειάζονταν: Έκαναν το Κεντρί να κλυδωνίζεται τόσο άσχημα πάνω στα κύματα που ο Δράκος εύκολα το άφησε μακριά του, και τώρα βρισκόταν έξω από τη ναυμαχία.

Από το πλάι – από εκεί όπου τον είχε εμβολίσει το Κεντρί – έμπαζε νερά, αλλά το πλήρωμα προσπαθούσε ήδη να κλείσει τις τρύπες και δεν έμοιαζε ότι θα δυσκολευόταν.

Από τα υπόλοιπα τρία πλοία των μισθοφόρων από Ερνέγγη, η Φωνή των Υδάτων είχε βουλιάξει, καθώς κι άλλο ένα. Αλλά το τρίτο σκάφος, ο Ρωμαλέος Ιχθύς, δεν φαινόταν να έχει καν χτυπηθεί άσχημα.

Από τα πλοία του Πολιτοβασιλέα, ο Γενναίος είχε καταποντιστεί· το Ξίφος των Αρχόντων ήταν καταφανώς σε δυσμενή κατάσταση, και ίσως κι αυτό να βούλιαζε· δύο άλλα καράβια είχαν βυθιστεί· και δύο μόνο απέμεναν σχετικά άθικτα, το Κεντρί του Μεγάλου Κόλπου και ο Άρχοντας της Καταιγίδας. Αυτά τα τελευταία σκάφη δεν επιχείρησαν να καταδιώξουν τα δύο εναπομείναντα καράβια των μισθοφόρων που υποχωρούσαν προς τα ανατολικά.

Ο Καπετάνιος του Ρωμαλέου Ιχθύος επικοινωνήσε τηλεπικοινωνιακά με τη γέφυρα του Δράκου της Θάλασσας ρωτώντας τι συνέβαινε, ποια ήταν η κατάσταση εκεί. Και ο πιλότος, ο μόνος που ήταν στη γέφυρα επί του παρόντος, του αποκρίθηκε: «Ο Ναύαρχος χτυπήθηκε, Καπ'τάνιε. Ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος έχει πέσει. Ίσως νάναι νεκρός' δεν ξέρω...»

Στην κουβέρτα του Δράκου της Θάλασσας, οι μισθοφόροι είχαν συγκεντρωθεί γύρω από τον αρχηγό τους που ήταν τυλιγμένος σε σκούρο-μπλε αίμα και γεμάτος βέλη, πολλά από τα οποία είχαν σπάσει μέσα του. Κανείς δεν τολμούσε να τα τραβήξει. Είχαν φωνάξει τον Κλεάνθη'νιρ νάρθει επάνω – τον Βιοσκόπο του καραβιού – κι εκείνος τώρα πλησίαζε γρήγορα.

«Τι κάνεις, ρε μαλάκα;» του είπε η Ευδοκία της Καταστροφής. «Κρύβεσαι χωμένος εκεί κάτω; Έχουμε τραυματίες εδώ πέρα!»

«Γινόταν μάχη πριν από λίγο,» αποκρίθηκε ο Κλεάνθης'νιρ. «Η δουλειά μου δεν είναι να πολεμώ' ο Άρχοντας Αλτόσσιος με πληρώνει για–»

«Σκάσε και δεξ αν είναι ζωντανός, μη σε γαμήσω!» τον διέκοψε ο Λουκάς των Κακών Εκδικητών. «Κουνήσου, γαμώ τη φάρα σου!»

Ο Κλεάνθης τον αγριοκοίταξε αλλά δεν έφερε αντίρρηση γιατί έβλεπε ότι η κατάσταση ήταν αναμφίβολα έκρυθμη και ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος πολύ άσχημα χτυπημένος – πράγμα που δεν θα άρεσε καθόλου στον Άρχοντα της Σιρνάδιας. Ο μάγος πλησίασε τον τραυματία αρχίζοντας να μουρμουρίζει τα λόγια για ένα Ξόρκι Ταχείας Αναλύσεως Ζωτικής Καταστάσεως–

Τα μάτια του Οφιομαχητή απρόσμενα άνοιξαν, κι έμειναν ανοιχτά όπως συνήθως. Σταθερά. Αβλεφάριστα. Τρίζοντας τα δόντια έκανε να σηκωθεί αλλά έπεσε ανάσκελα ξανά, μουγκρίζοντας.

«Όχι!» αναφώνησε η Ευδοκία, γονατισμένη δίπλα του. «Μην κουνιέσαι!»

«Μη σηκώνεσαι, Αρχηγέ,» του είπε ο Πέτρος ο Φλογερός. «Θα σε φροντίσουμε. Μας έσωσες και θα σε σώσουμε. Θα κάνουμε ό,τι χρειαστεί. Είσαι πολύ άσχημα χτυπημένος τώρα – μην κουνιέσαι. Είσαι γεμάτος βέλη.»

Ο Οφιομαχητής προσπάθησε να πει κάτι, μα δεν ακούστηκε καθαρά. Ήταν πολύ αδύναμος.

Ο Κλεάνθης'νιρ, εν τω μεταξύ, έκανε το ξόρκι του και εστίασε τη νόσή του στον Κάλνεντουρ τον Μαύρο, γονατίζοντας κι αυτός δίπλα του, αγγίζοντάς τον και γεμίζοντας τα χέρια του με σκούρο-μπλε αίμα. Πληροφορίες πλημμύρισαν το μυαλό του, και είπε: «Είναι στα όρια του θανάτου, και... Αλλά κρατιέται στη ζωή. Κρατιέται... Αλλά είναι στα όρια του θανάτου.»

«Τι μαλακίες τσαμπουνάς;» μούγκρισε η Ευδοκία της Καταστροφής. «Το βλέπουμε κι εμείς αυτό!»

«Μπορείς να βγάλεις τα βέλη από μέσα του;» ρώτησε ο Πέτρος ο Φλογερός, γιατί ο Κλεάνθης'νιρ δεν ήταν μόνο μάγος· ήταν και θεραπευτής και ήξερε και βασική ιατρική.

«Μπορώ, αλλά θα ήταν ριψοκίνδυνο...» είπε διστακτικά.

Το χέρι του Οφιομαχητή άρπαξε τον καρπό της Ευδοκίας, δυνατά, επώδυνα, και τα χείλη του άρθρωναν πάλι λέξεις.

«Κάτι προσπαθεί να μας πει!» είπε εκείνη, κι έσκυψε πάνω από το πρόσωπό του. «Τι;» ρώτησε. «Τι;» Και τον άκουσε να λέει, αδύναμα: «...Στενότοπους... στο Ναό... Τη Σαπφώ... τη Σαπφώ... Στο Ναό στους Στενότοπους... Εκεί!»

«Τι σου λέει;» ρώτησε ο Πέτρος ο Φλογερός.

Η Ευδοκία στράφηκε να τον κοιτάξει. «Κάτι για τους Στενότοπους και για έναν ναό... και για μια... Σαπφώ... Δεν ξέρω, δεν...»

Ο Πέτρος γονάτισε πλάι στον Κάλνεντουρ τον Μαύρο κι έπιασε την Ευδοκία από τον ώμο, σπρώχνοντάς την ήπια πίσω για να την παραμερίσει. Έσκυψε πάνω από τον αρχηγό τους. «Πες μου, Κάλνεντουρ, τι είναι; Τι θέλεις να κάνουμε;»

«Στους Στενότοπους...» ψιθύρισε εκείνος. «Στη Σαπφώ... Στον Ναό της Έχιδνας... Τη Σαπφώ, να καλέσουν... τη Σαπφώ...» Και τα ορθάνοιχτα μάτια του έκλεισαν.

12

Δαμιανός:

...και βλέπω τη Νότια Πύλη να τραντάζεται ολόκληρη και τη μεγάλη της αψίδα να σπάει, να γκρεμίζεται, παίρνοντας μαζί της τον Οφιοδαίμονα κι αυτόν τον άλλο με τον οποίο ο Οφιοδαίμονας πριν από λίγο συγκρουόταν – έναν άντρα που έμοιαζε εξίσου δυνατός – μάλλον αυτός που λένε ότι πολέμησε με τον Οφιομαχητή χτες κάτω από την πύλη – ένας Οφιοδαίμονας του Αρχέγονου Όφεως.

Η Νότια Πύλη καταρρέει σηκώνοντας σκόνη, καταπίνοντάς τους και τους δύο.

Εξωφρενικό!

Το ηχητικό κανόνι μου δεν μπορεί να γκρεμίσει τείχη. Ο ήχος που παράγει δεν είναι τόσο ισχυρός! Από τι ήταν φτιαγμένη αυτή η πύλη; Από άμμο;

Δε φαινόταν τόσο χτυπημένη...

Ο Οφιομαχητής εξαφανίζεται μες στα χαλάσματα. Ίσως νάναι νεκρός. Κι αν είναι νεκρός, δεν μπορώ να τον αιχμαλωτίσω για να τον προσφέρουμε στον Κύριό μας και να αποκτήσουμε την τρομερή του δύναμη.

Στην αρχή, άνθρωποι τρέχουν ν'απομακρυνθούν από τη Νότια Πύλη που γκρεμίζεται. Αλλά μετά άνθρωποι τρέχουν προς αυτήν, προς τα χαλάσματά της.

«Πρέπει να φύγουμε, Δαμιανέ!» λέει η Χριστίνα από πίσω μου. «Δε μπορούμε να κατεβούμε εκεί μέσα τώρα!»

«Πώς είναι δυνατόν η πύλη να γκρεμίστηκε;» μουγκρίζει ο Ανδρέας. «Πώς είναι δυνατόν;»

«Την ίδια απορία έχουμε,» του λέω.

Λουκία:

Το τραύμα στον δεξή μου ώμο πονά, αλλά όχι τόσο που να μη μπορώ να πολεμήσω αφού τράβηξαν το βέλος από μέσα μου. Είναι η υπερένταση· μετά δεν θα μπορώ να κουνήσω ολόκληρο το χέρι, είμαι σίγουρη. Θάχει μουδιάσει. Αλλά τώρα πρέπει να τους βοηθήσω. Είμαι εδώ, δεν είμαι; Σαν μεγαλύτερη απώλεια αισθάνομαι την αποδυνάμωση της οργανικής στολής μου. Ύστερα από τόσα σκισίματα επάνω της, δεν μου προσφέρει πλέον και πολλή δύναμη. Σίγουρα όχι τη δύναμη που μου πρόσφερε αφού η Διονυσία την είχε μπαλώσει. Θα πρέπει όμως να αρκεστώ σ'αυτήν, για την ώρα. Και η Διονυσία τώρα έχει φύγει, γαμώτο· δεν μπορεί να μου την ξαναφτιάξει. (Αν και καλά έκανε που έφυγε.)

Ενώ ο Γεώργιος μονομαχεί μ'αυτό το τέρας της Έχιδνας, τον Εύανδρο, επάνω στις επάλξεις της Νότιας Πύλης, εμείς – εγώ και οι αγωνιστές της Σαλντέρια – βρισκόμαστε ανατολικά τους, στις επάλξεις των κατακτημένων τειχών, αντιμετωπίζοντας τους μισθοφόρους των Ηρμάντιων και τους άποδες ερπετοειδείς. Ο Νικόλαος είναι πλάι μου, και ο Ζαχαρίας, κι άλλα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου. Και φαίνεται ότι θα νικήσουμε. Οι μαχητές των Ηρμάντιων δεν είναι και τόσο καλοί χωρίς τον Εύανδρο μαζί τους!

Ένα αεροπλάνο παρουσιάζεται ξαφνικά πάνω από τη Νότια Πύλη. Τι στις λάσπες του Λοκράθου συμβαίνει; «Γεώργιε!» φωνάζω, καθώς ακούω ένα τρομερό βουητό να έρχεται από εκεί. Οι πέτρες της Νότιας Πύλης τρίζουν. Το αεροπλάνο πρέπει να επιτίθεται με κάποιο ηχητικό όπλο, από την κάτω μεριά του· νομίζω πως διακρίνω μια καταπακτή εκεί.

Και μετά, η Νότια Πύλη γκρεμίζεται, μα την Έχιδνα!

«Γεώργιε!»

Το σύννεφο σκόνης καταπίνει και αυτόν και τον Εύανδρο· εξαφανίζονται. Πέφτουν. Πώς είναι δυνατόν η Νότια Πύλη να γκρεμίστηκε έτσι; Με τι τη χτύπησαν, μα την Έχιδνα;

Καρφώνω έναν μισθοφόρο των Ηρμάντιων στον λαιμό, καθώς είναι στραμμένος προς την ξαφνική καταστροφή (όπως και πολλοί άλλοι), και τρέχοντας πλησιάζω μια σκάλα των τειχών, περνώντας ανάμεσα

από τους αγωνιστές της Σαλντέρια που φωνάζουν και δείχνουν. Ο Νικόλαος με ακολουθεί, νομίζω, αν και δεν γυρίζω για να κοιτάξω.

Φτάνοντας κάτω, στους δρόμους της Χαμηλόδρομης, διαπιστώνω ότι, ναι, είναι όντως μαζί μου. Και βλέπω ξαφνικά και τον Ακατάλυτο να παρουσιάζεται δίπλα μου, από κάπου. Ήταν κοντά μου, τόση ώρα στις επάλλξεις; Νόμιζα ότι είχε μείνει κάτω. Τέλος πάντων...

«Δε μπορεί νάναι νεκρός,» μου λέει ο Νικόλαος. «Ο Οφιομαχητής δε μπορεί να σκοτωθεί!»

Δε θέλω καν να το σκέφτομαι, νιώθω το στόμα μου ξερό. Δεν του αποκρίνομαι. Τρέχω μόνο προς τα χαλάσματα της Νότιας Πύλης, περνώντας ανάμεσα από τα οικοδομήματα της Χαμηλόδρομης. Ναι, ίσως ο Γεώργιος να έζησε από την πτώση – είναι Φιλημένος της Έχιδνας, μα τους θεούς, έχει υπερφυσική δύναμη και υπερφυσική αντοχή – δεν μπορεί μερικές πέτρες να τον σκότωσαν, έτσι; Αλλά, επίσης, ίσως εμείς να μην είμαστε οι μόνοι που τον πλησιάζουμε τώρα. Ίσως και οι Ηρμάντιοι νάχουν στείλει δικούς τους· κι αυτοί μπορεί να τον σκοτώσουν όσο είναι ακόμα ζαλισμένος...

Ειρήνη του Πολέμου:

Στέκομαι στην ταράτσα μιας πολυκατοικίας και κοιτάζω τη σύγκρουση στη Νότια Πύλη με τα κιάλια μου. Οι μαχητές μας, με τη βοήθεια του Ευάνδρου, τσακίζουν τους αναρχικούς και τα εκτρώματα του Φαρμακερού Κύκλου που βρίσκονται εκεί. Δε μπορούν ν'αντισταθούν στην οργή ενός Φιλημένου της Υπέρτατης Βασίλισσας!

Νομίζει ο Οφιομαχητής ότι είναι ο μόνος με τη δύναμή της εδώ; Κάνει λάθος. Άσ' τον να πηγαίνει προς τα βόρεια μαζί με τους δικούς του· οι δικοί μας θα έρθουν από την άλλη μεριά, και ό,τι έχουν κατακτήσει αυτός και οι αναρχικοί του θα το πάρουμε απ'τα χέρια τους. Θα είναι απελπιστικά εύκολο, όπως δείχνει!

Μετά, όμως, βλέπω τον καταραμένο προδότη να έρχεται στη Νότια Πύλη τρέχοντας και να συγκρούεται με τον Εύανδρο. Οι αναρχικοί και οι δολοφόνοι φαίνεται να παίρνουν θάρρος μόλις τον αντικρίζουν· η μάχη φουντώνει ξανά.

«Ο Οφιομαχητής ήρθε,» λέω εξακολουθώντας να κοιτάζω τη Νότια Πύλη με τα κιάλια μου.

«Τορρς γνωρίζσσσωςρρς,» αποκρίνεται ο Αρχιερέας της Υπέρτατης Βασίλισσας από δίπλα μου, ο Κλέαρχος, που για εμένα είναι κάτι περισσότερο από ιερό πρόσωπο. Είναι σαν θείος μου. Ήταν κοντά μου από τότε που ήμουν μικρή.

«Μπορεί ο Εύανδρος να τον αντιμετωπίσει; Είναι τραυματισμένος, θείε.»

«Ανυπομονούσσσε-ρρρρς...»

Οι άλλοι σιγά-σιγά αραιώνουν γύρω από τους δύο Φιλημένους που πολεμάνε στις επάλξεις της Νότιας Πύλης, και τώρα μόνο αυτοί είναι εκεί, μονομαχώντας, ενώ οι υπόλοιποι συγκρούονται στις επάλξεις ανατολικά της... και δε μ'αρέσει καθόλου έτσι όπως βλέπω να πηγαίνει η συμπλοκή.

«Ο Εύανδρος δεν μπορεί να τον νικήσει, θείε. Χρειάζεται βοήθεια. Πρέπει να—»

Ένα αεροπλάνο έρχεται ξαφνικά πάνω από τη Νότια Πύλη. Δεν είναι των Εχόντων. Δεν διακρίνω κανένα έμβλημα επάνω του. Ένα κατάμαυρο αεροσκάφος. Και φαίνεται σαν να χτυπά με κάτι τον Οφιομαχητή και τον Εύανδρο. Ηχητικό όπλο;

Η Νότια Πύλη γκρεμίζεται!

Γκρεμίζεται!

Ακούω τον Κλέαρχο να συρίζει άγρια δίπλα μου.

Με τι τη χτύπησαν και πέφτει έτσι; Πώς είναι δυνατόν! Κατεβάζω τα κιάλια μου. «Ελάτε μαζί μου!» προστάζω τους μαχητές μου, και με ακολουθούν καθώς πηγαίνω, μαζί με τον θείο, προς τη σκάλα που οδηγεί στο εσωτερικό της πολυκατοικίας. Τραβάω τον τηλεπικοινωνιακό πομπό μου και δίνω κι άλλες διαταγές...

Οφιομαχητής:

Σκοτάδι απλώνεται γύρω μου αλλά – κάπως – βλέπω το πελώριο φίδι που ορθώνεται μπροστά μου. Ένας δράκος της Έχιδνας. Κι έχω την εντύπωση πως δεν μου είναι άγνωστος, πως τον – την – αναγνωρίζω... Μια δράκαινα...

«Ευθαλία;»

Συρίζει φιλικά προς το μέρος μου.

«Μεγάλωσες πολύ, μικρή μου...»

Σχηματίζει ξαφνικά έναν κύκλο με την ουρά της: έναν κύκλο, όχι στο έδαφος – που είναι τελείως μαύρο και σκοτεινό σαν από κινηματογραφική ταινία – αλλά στον αέρα αντίκρυ μου. Λες και χορεύει έναν παράξενο χορό των φιδιών. Το πέρας της ουράς της το βάζει στο στόμα της, το δαγκώνει. Και μέσα στον κύκλο που έχει σχηματιστεί δεν βλέπω σκοτάδι πια αλλά... κάποιο δωμάτιο, νομίζω. Έναν χώρο φωτισμένο είτε από φωτιές είτε από ενεργειακές λάμπες – δεν είμαι σίγουρος τι από τα δύο. Και δεν έχω χρόνο να τον παρατηρήσω για πολύ, καθώς μια φηγούρα βγαίνει αμέσως από εκεί, περνώντας μέσα απ'τον δακτύλιο που σχηματίζει το σώμα της Ευθαλίας. Είναι ένας άντρας, λευκόδερμος, καστανόξανθος. Και τα γαλανά μάτια του δεν μοιάζουν τυφλά τώρα...

«Αρσένιε!» Σηκώνομαι από κάτω – γιατί, ναι, συνειδητοποιώ ότι ως τώρα ήμουν ξαπλωμένος ανάσκελα.

«Οφιομαχητή...»

«Πού είστε; Είστε καλά;» Δεν ξέρω γιατί κάνω αμέσως αυτή την ερώτηση· είναι σαν να είχα κάποια κρυφή ανησυχία μέσα μου.

«Πλησιάζουμε στην Ιλφόνη τώρα, Οφιομαχητή. Αλλά η Μάρθα δεν θα βρει εκεί τα πράγματα όπως τα περιμένετε. Ευτυχώς η Ερασμία βιάζεται, και δεν θα είμαστε μαζί της.»

«Τι εννοείς; Τι θα γίνει; Η Φύλακας δεν θα δεχτεί να μας βοηθήσει;»

«Τα πράγματα δεν θα είναι όπως τα περιμένετε,» επαναλαμβάνει ο Αρσένιος, και, κάνοντας ένα βήμα πίσω, περνά ξανά τον κύκλο που σχηματίζει η ουρά της Ευθαλίας.

«Στάσου, Αρσένιε!» Τον ακολουθώ, αλλά όταν προσπαθώ να περάσω κι εγώ τον κύκλο της ουράς της Ευθαλίας το βρίσκω αδύνατον. Σαν να έχω συναντήσει καθρέφτη, που σκοτεινιάζει... και σκοτεινιάζει... και σκοτεινιάζει...

Λουκία:

Καθώς φτάνουμε κοντά στα συντρίμια της Νότιας Πύλης βλέπουμε ότι μαχητές των Ηρμάντιων έχουν ήδη μαζευτεί εκεί. Καβαλάρηδες, επάνω σε πολεμικά άλογα. Και συγκρούονται με μερικούς από τους αγωνιστές της πόλης. Μοιάζουν να έχουν έρθει μόλις τώρα, βιαστικά, ολοταχώς.

«Πάμε να βρούμε τον Οφιομαχητή,» μου λέει ο Νικόλαος, και νεύω.

Πλησιάζουμε τα χαλάσματα και το σύννεφο σκόνης που τα τυλίγει— Ένας καβαλάρης καλπάζει καταπάνω μας, σπαθίζοντας. Ο Νικόλαος αποκρούει το ξίφος του με το δικό του, και γρονθοκοπεί το κεφάλι του αλόγου του με το άλλο χέρι, σωριάζοντάς το. Η οργανική στολή ενδυνάμωσης δεν έχει αχρηστευτεί τελείως ακόμα. Ο καβαλάρης πέφτει στο πλακόστρωτο, μπλεγμένος, κι αμέσως ορμάω και τον καρφώνω στο στήθος. Ο τραυματισμένος ώμος μου μου ρίχνει μια δυνατή σουβλιά, αλλά την αγνοώ. Τραβάω πίσω το σπαθί μου, πιέζοντας το νεκρό σώμα με το πόδι μου.

Μπαίνουμε μες στο σύννεφο της σκόνης. «Γεώργιε!» φωνάζω. «Γεώργιε! Πού είσαι, Γεώργιε;»

Παραδίπλα, κάτι ακούγεται.

«Αποκεί!» λέει ο Νικόλαος, και βαδίζουμε προς τα δεξιά. Διακρίνουμε πέτρες να κουνιούνται σαν κάποιος να προσπαθεί να τις βγάλει από πάνω του – βαριές πέτρες, που χρησιμοποιούνται στα τείχη πόλεων.

«Βοήθησέ με!» μου λέει ο Νικόλαος, και προσπαθεί να σπρώξει μία απ'αυτές. Τον βοηθάω. Ούτε η δική μου οργανική στολή έχει αχρηστευτεί τελείως ακόμα· αισθάνομαι να επαυξάνει τη δύναμή μου. Η πέτρα κυλά, φεύγει απ'τη θέση της. Οι άλλες, από κάτω της, τραντάζονται δυνατότερα τώρα και μουγκρίσματα ακούγονται. Ο Νικόλαος αρπάζει ακόμα μία και τρίζει τα δόντια, σπρώχνοντας. Τον βοηθάω ξανά, και παραμερίζουμε την κοτρώνα, στέλνοντάς την να κυλήσει.

Ένα χέρι ξεπροβάλει, αρπάζεται από τις πέτρες, κι ένα σώμα το ακολουθεί. Ντυμένο με κουρελιασμένη αλυσιδωτή πανοπλία. Το κράνος στο κεφάλι του καταχτυπημένο. Τα μάτια που μας αντικρίζουν δεν βλεφαρίζουν, άγρια και γαλανά.

Δεν είναι ο Γεώργιος.

Ο Νικόλαος κάνει πίσω, μοιάζοντας ξαφνιασμένος. Αλλά δεν θα έπρεπε. Τι ανόητοι που είμαστε! Δύο ήταν πλακωμένοι εκεί κάτω, όχι ένας. Δύο. Και βοηθήσαμε τον λάθος Φιλημένο...

Η πανοπλία του είναι τσακισμένη, κρίκοι κρέμονται αποδώ κι αποκεί· αίμα κυλά επάνω του. Αλλά δεν φαίνεται και τόσο καταπονημένος, γαμώτο.

«Μίσσμα!» ουρλιάζει ξαφνικά ο Νικόλαος, και, τραβώντας το ξίφος του, τον σπαθίζει καρφωτά. Η λεπίδα χτυπά την αλυσιδωτή πανοπλία

του καθώς ο Εύανδρος κάνει στο πλάι· σπάζει κι άλλους κρίκους της, τινάζει κι άλλο αίμα. Αλλά ο Φιλημένος δεν πέφτει. Με μια τρομερή κραυγή, αρπάζει τον Νικόλαο και τον σηκώνει πάνω απ'το κεφάλι του και με τα δύο χέρια. Τον εκτοξεύει προς τη μεριά μου. Κάνω να τον αποφύγω, μα δεν τα καταφέρνω· με χτυπά, χάνω την ισορροπία μου πάνω στα χαλάσματα και πέφτω, κουτρουβαλάω μαζί του, νιώθοντας τις πέτρες να γρονθοκοπούν το σώμα μου παρότι φοράω κι εγώ πανοπλία πάνω απ'την οργανική στολή μου. Ο τραυματισμένος ώμος μου με λογχίζει με έντονο πόνο· ακόμα και το αριστερό μου χέρι πονά, παρότι νόμιζα ότι αυτό το τραύμα έχει πια θεραπευτεί αρκετά. Έχουν περάσει σχεδόν δέκα μέρες από τότε που με χτύπησε το βέλος των βατράχων στον Κόλπο της Μεγάπολης.

Ζαλισμένη. Ο Νικόλαος πεσμένος επάνω μου. Προσπαθώ να τραβηχτώ πίσω. «Σήκω,» του λέω. «Είσαι καλά;»

Μουγκρίζει και κάνει να ανασηκωθεί. «Λουκία;» Αίμα κυλά απ'την άκρη του στόματός του.

Μια ψηλή, σκοτεινή μορφή μάς πλησιάζει μέσα από το σύννεφο της σκόνης, βαδίζοντας πάνω στα χαλάσματα με κάποια κούραση ίσως. Αν και κανονικά δεν θάπρεπε να μπορεί να βαδίζει καθόλου, μα την Έχιδνα.

«...Ο Εύανδρος!» λέω ξέπνοα στον Νικόλαο. «Σήκω!» Και προσπαθώ να τραβήξω το ενεργειακό πιστόλι απ'τη ζώνη μου. Πρέπει νάχει μέσα του ακόμα μια ριπή, σωστά;

Μια κοτρώνα εκτοξεύεται από δίπλα και χτυπά τον Εύανδρο στο στήθος, σωριάζοντάς τον, στέλνοντάς τον να κουτρουβαλήσει πάνω στα χαλάσματα με μια οργισμένη κραυγή.

Οφιομαχητής:

Σκοτάδι παντού γύρω μου, αλλά τώρα δεν ονειρεύομαι· είμαι σίγουρος γι'αυτό.

Αισθάνομαι μια τρομερή πίεση. Ένα τρομερό βάρος. Κι αμέσως συνειδητοποιώ τι συμβαίνει: Το σώμα μου, φορτισμένο από την οργή της Έχιδνας, συγκρατεί τα χαλάσματα της Νότιας Πύλης. Τα συγκρατεί για να μην το λιώσουν. Οποιοσδήποτε άλλος άνθρωπος θα ήταν νεκρός...

Εκτός απ'αυτό το τέρας, ο Εύανδρος, φυσικά.

Αυτός ο καταραμένος, με τα χτυπήματα του τσεκουριού του, άνοιξε ρωγμές πάνω στη Νότια Πύλη, οι οποίες πρέπει να ήταν πιο βαθιές και πιο σοβαρές απ'ό,τι νόμιζα. Και μετά ήρθε το άθλιο βατράχι απ'τον αέρα (πώς στις λάσπες του Λοκράθου βρέθηκε εδώ ο Δαμιανός;) και μας χτύπησε με το ηχητικό κανόνι του, και οι κραδασμοί έκαναν τις πέτρες της πύλης να μετακινηθούν, εξαιτίας των ρωγμών που είχε δημιουργήσει ο Εύανδρος... και η Νότια Πύλη κατέρρευσε. Μ'εμάς επάνω της.

Τρίζω τα δόντια και σπρώχνω. Το σώμα μου πονά όπως, νομίζω, ποτέ δεν το έχω νιώσει να πονά. Είναι κατατραυματισμένο, καταχτυπημένο, και τώρα πρέπει να σηκώσει και τόσο βάρος. Τρομερή υπόθεση ακόμα και για έναν Φιλημένο της Έχιδνας. Μα τους θεούς, είμαι σίγουρος ότι έχω διαβάσει βιβλία, και δει και ταινίες, κάπου στο Γνωστό Σύμπαν (γνώσεις από το αινιγματικό παρελθόν μου), όπου κάποιος υπεράνθρωπα δυνατός ήρωας γκρεμίζει τείχη χωρίς να αισθάνεται τίποτα, ούτε κούραση ούτε πόνο ούτε τίποτα. Δεν έχουν δίκιο όσοι τα γράφουν αυτά.

Οι πέτρες μετακινούνται από πάνω μου. Ακούω τα δόντια μου να τρίζουν, ακούω τον εαυτό μου να μουγκρίζει σαν θηρίο και αρχικά νομίζω ότι δεν είμαι εγώ, ότι είναι κάποιος υποχθόνιος δαίμονας του Αστερίωνα. Τα αποτελέσματα της ηχητικής ριπής φαίνεται να μου έχουν περάσει ύστερα από το σοκ που έφαγε το σώμα μου καθώς γκρεμιζόταν μαζί με την πύλη. Πονάω παντού, σαν δεκάδες σπαθιά να με διαπερνάνε... κι αυτό μ'εξοργίζει ακόμα περισσότερο, και η οργή μου με φορτίζει με απερίγραπτη δύναμη.

Απ'το μυαλό μου περνάνε τα όσα είπε ο Αρσένιος στο όνειρό μου... Είναι δυνατόν να αληθεύουν; Είναι δυνατόν να έστειλα, άθελά μου, τη Μάρθα σε κίνδυνο; Τι ανοησία έκανα πάλι, γαμώτο; Τι ανοησία;

Η οργή μου είναι σαν φωτιά. Νιώθω φωτιά παντού γύρω μου.

Οι πέτρες υποχωρούν, τινάζονται, γλιστράνε, πέφτουν... Σηκώνομαι από ανάμεσά τους. Βήχω, βαριανασαίνω, βήχω. Παραπατάω. Χαλάσματα ολόγυρά μου, και σκόνη, ολόκληρο σύννεφο σκόνης. Βήχω, και φτύνω αίμα. Ο λαιμός μου είναι ξερός, τόσο ξερός... Πέφτω στο ένα γόνατο, στηρίζομαι με το αριστερό μου χέρι... Πού είναι το Φιλί της Έχιδνας;

Βλέπω μια σκιερή μορφή μέσα από το σύννεφο της σκόνης. Μια ψηλή μορφή. Έναν σωματώδη άντρα με κατακομματιασμένη αλυσιδωτή πανοπλία που κρέμεται εφιαλτικά επάνω του. Και... κάποιους πλησιάζει. Κάποιους πεσμένους. Δύο, που είναι ο ένας πάνω στον άλλο.

Ο Εύανδρος. Το γαμημένο μίasma του Αρχέγονου Όφεως! Τινάζομαι όρθιος αρπάζοντας μια κοτρώνα, υψώνοντάς την με τα δύο χέρια. Βαδίζοντας προς τη μεριά μου, την εκτοξεύω καταπάνω του. Τον χτυπάω και τον βλέπω να πέφτει και να κουτρουβαλά, να χάνεται απ'τα μάτια μου μες στο σύννεφο της σκόνης και τα χαλάσματα.

Οι δύο που είναι πεσμένοι δεν μου είναι άγνωστοι.

«Γεώργιε!» αναφωνεί η Λουκία. «Γεώργιε!»

Ο Νικόλαος σηκώνεται από πάνω της.

Ο Ακατάλυτος παρουσιάζεται από δίπλα, με τα γκρίζα μάτια του να στραφταλίζουν, σαν φάντασμα γάτου.

«Δε σας έχω πει να μην πηγαίνετε σε μέρη όπου συχνάζουν παλιοχαρακτήρες;» τους λέω, υπομειδιώντας.

Η Λουκία σηκώνεται όρθια και μ'αγκαλιάζει σφιχτά.

«Πρόσεχε,» της λέω. «Πονάω.»

«Σοβαρά;»

«Δε φαίνεται λογικό;»

Κάνει ένα βήμα πίσω και με κοιτάζει από πάνω ως κάτω. «Θα φαινόταν παράλογο που ζεις,» μου λέει, χαμογελώντας, «αν δεν ήσουν ο Ακατάλυτος Κουρσάρος.»

«Ευτυχώς που είμαι, τότε.»

«Το ήξερα, Οφιομαχητή, ότι δεν μπορεί να ήσουν νεκρός,» λέει ο Νικόλαος.

«Μια στιγμή,» τους λέω. «Πρέπει να βρω κάτι.» Και πηγαίνω πίσω, προς την τρύπα που άνοιξα για να βγω από τα χαλάσματα.

Με ακολουθούν. «Πώς διάολο γκρεμίστηκε η πύλη;» με ρωτά η Λουκία. «Τι σας έριξε αυτό το αεροπλάνο; Ηχητικές ριπές δεν ήταν;»

«Ναι, και οι κραδασμοί τους, σε συνδυασμό με τις ρωγμές που είχε ανοίξει το τσεκούρι του Ευάνδρου, γκρέμισαν τη Νότια Πύλη.»

«Δεν είναι δυνατόν...»

«Δε μπορώ να δώσω καμιά άλλη εξήγηση.» Κοιτάζω μες στον λάκκο, βλέπω κάτι να γυαλίζει. Το Φιλί της Έχιδνας. Πηδάω κάτω, το τραβάω ανάμεσα από τις πέτρες – άθικτο, ευτυχώς – και ανεβαίνω επάνω ξανά.

«Ο Εύανδρος,» λέει ο Νικόλαος. «Τι θα γίνει μ'αυτό το μίasma;» Κοιτάζει μες στο σύννεφο της σκόνης, σαν να τον αναζητά.

«Μάχη;» ρωτάω, γιατί διακρίνω μορφές να συγκρούονται πίσω από τη θολούρα – καβαλάρηδες και πεζούς – και ακούω και κραυγές, κρότους, ιαχές.

«Οι Ηρμάντιοι,» μου απαντά η Λουκία, «έστειλαν ιππείς τους. Χτυπιούνται με τους αγωνιστές. Μάλλον για σένα ήρθαν. Και για τον Εύανδρο.»

«Ας βοηθήσουμε όσο μπορούμε.» Κατεβαίνω απ'τα χαλάσματα, διασχίζοντας το σύννεφο της σκόνης, και η Λουκία κι ο Νικόλαος μ'ακολουθούν. Ο Ακατάλυτος είναι επίσης κοντά μας.

Βλέπω τους καβαλάρηδες της Ορδής των Όφεων να συγκρούονται με τους στασιαστές της Σαλντέρια, και ορμάω σ'έναν από τους πρώτους. Το Φιλί της Έχιδνας κόβει το κεφάλι του αλόγου του και τον σωριάζει. Τον σκοτώνω προτού σηκωθεί. Επιτίθεμαι και σε άλλους. Αλλά αισθάνομαι κουρασμένος. Ναι, εγώ αισθάνομαι κουρασμένος. Το σώμα μου, αν και φορτισμένο από την οργή της Έχιδνας, έχει περάσει πολλά.

Οι Ηρμάντιοι σύντομα τρέπονται σε φυγή, και δεν φταίω μόνο εγώ γι'αυτό. Οι στασιαστές έχουν πολλές δυνάμεις εδώ, γύρω από τη Νότια Πύλη.

«Οφιομαχητή,» μου λέει ο Ζαχαρίας πλησιάζοντάς με, «χαίρομαι που είσαι ζωντανός.» Και μου δίνει το χέρι του. «Για λίγο, είχα φοβηθεί, αν και ποτέ δεν έχασα την πίστη μου σ'εσένα.»

Σφίγγω το χέρι του. «Στον εαυτό σου να πιστεύεις.»

Χαμογελά.

Ο Νικόλαος λέει: «Πού είν' ο Εύανδρος; Δεν ήρθε να πολεμήσει, δεν τον είδα καθόλου. Ίσως νάναι λιπόθυμος επάνω στα χαλάσματα, από την πέτρα που του έριξες! Κι αν είναι εκεί, είναι ευκαιρία να τον σκοτώσουμε!»

«Έχω την αίσθηση πως δεν θα τον βρούμε εκεί,» αποκρίνομαι. Αλλά πηγαίνουμε να κοιτάξουμε, με τα όπλα μας έτοιμα – εγώ, ο Νικόλαος, ο Ζαχαρίας, η Λουκία, και μερικά άλλα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου.

Όπως το περίμενα, δεν τον βρίσκουμε πουθενά στα χαλάσματα. «Γι' αυτό επιτέθηκαν οι Ηρμάντιοι,» τους λέω. «Για να τον πάρουν από εδώ, όχι για να σκοτώσουν εμένα. Είναι τραυματισμένος κι αυτός. Αν του ορμούσαμε από παντού χωρίς νάχει καμιά υποστήριξη θα τον σκοτώναμε. Ακόμα κι οι Φιλημένοι δεν είναι αθάνατοι.

»Κι αυτό,» λέω στρεφόμενος να κοιτάξω τον Ζαχαρία, «ξέρεις τι σημαίνει; Πως δεν μπορώ να συνεχίσω την επίθεση επάνω στις επάλξεις. Με συγχωρείς, αλλά, ύστερα απ' ό,τι συνέβη εδώ, δεν μπορώ πάλι ν' ανεβώ στις επάλξεις για να πάμε από την Ωραία Πύλη προς την Ίσια Πύλη. Το αισθάνομαι, οι δυνάμεις μου θα με εγκαταλείψουν. Ούτε η οργή της Έχιδνας δεν είναι άσβεστη, Ζαχαρία. Με συγχωρείς,» επαναλαμβάνω.

«Δεν έχω να σε συγχωρέσω για τίποτα, Οφιομαχητή. Μόνο να σ' ευχαριστήσω, μα τη Μεγάλη Κυρά!»

«Τι πρέπει να κάνουμε τώρα;» με ρωτά η Μαρίνα, η Δέκατη Οχιά της Σαλντέρια, μια λιγνή, λευκόδερμη, ξερακιανή γυναίκα με μακριά μαύρα μαλλιά δεμένα σφιχτή αλογοουρά. Το πρόσωπό της και η πανοπλία της είναι πιτσιλισμένα με αίμα. Από την πλάτη της μια ασπίδα κρέμεται. Στη ζώνη της είναι θηκαρωμένα δύο σπαθιά.

«Να κρατήσουμε τις επάλξεις που έχουμε κατακτήσει,» απαντώ. «Δε νομίζω ότι μπορούμε, για την ώρα, να κάνουμε τίποτ' άλλο. Να μένουμε εκεί, πάνω στις επάλξεις, όπου δεν θα είναι εύκολο να μας χτυπήσουν.»

«Και η Νότια Πύλη;»

Στρέφομαι να κοιτάξω τα συντρίμια που κάποτε ήταν η Νότια Πύλη. «Έκλεισε για πάντα. Οι Ηρμάντιοι σίγουρα δεν πρόκειται νάρθουν από εκεί.»

Ανεβαίνουμε στις επάλξεις ξανά, καθώς το μυαλό μου είναι στη Μάρθα και τους άλλους που έχουν πάει στην Ιλφόνη. Πρέπει να πάρω σοβαρά εκείνη την ονειρική προειδοποίηση του Αρσένιου; Μα την Έχιδνα, είτε την πάρω σοβαρά είτε όχι, τι μπορώ να κάνω; Ίσως να έστειλα τη γυναίκα του Κοσμά σε μεγάλο κίνδυνο...

Καθώς είμαστε πλέον επάνω στις επάλξεις, ο Ζαχαρίας με ρωτά πώς έπεσε η Νότια Πύλη. Με τι τη χτύπησε εκείνο το μαύρο αεροπλάνο; Και προσθέτει: «Δεν είδα το έμβλημα των Ηρμάντιων επάνω του. Ούτε κανένα άλλο έμβλημα.»

«Δεν ήταν των Ηρμάντιων.»

«Ποιων ήταν;»

«Των ακολούθων του Λοκράθου.»

Με κοιτάζει παραξενεμένος.

«Του Λοκράθου;» κάνει η Λουκία.

Στρέφομαι να την αντικρίσω. «Ο Δαμιανός ήταν εκεί μέσα. Αυτός μάς έριξε με το ηχητικό κανόνι απ'την καταπακτή του σκάφους. Αλλά πάω στοίχημα ότι δεν είχε υπολογίσει πως η Νότια Πύλη θα γκρεμιζόταν. Για εμένα είχε έρθει, Λουκία· δεν υπάρχει αμφιβολία.»

«Μα... μα, τι στις λάσπες του Λοκράθου κάνει αυτός εδώ;»

«Θα έμαθε, κάπως, ότι κατευθυνόμαστε στη Σαλντέρια. Μέσω του Άφατου Δικτύου, κατά πάσα πιθανότητα.»

«Το μίasma!» γρυλίζει ο Νικόλαος. «Έπρεπε να τον είχαμε σκοτώσει όσο είχαμε την ευκαιρία.»

«Για τον Αρσένιο δεν τον σκοτώσαμε,» του θυμίζω.

«Αν ξαναπλησιάσει—»

«Δε θα προλάβεις,» τον διακόπτω. «Θα τον φτάσω εγώ πρώτος.»

Και ο Νικόλαος χαμογελά άγρια με την έκφραση που βλέπει στο πρόσωπό μου.

Ύστερα κάθομαι στις επάλξεις, κοντά σε μια από τις σημαίες με τον Διπλό Καταβροχθιστή, για να ξεκουραστώ. Το σώμα μου πονά παντού.

Ένας απ'τους θεραπευτές μας έρχεται για να κοιτάξει τα τραύματά μου, καθώς η Λουκία με βοηθά να βγάλω την κατακομματιασμένη πανοπλία μου.

Ο Άνθιμος Ορπέλλιος δεν ήταν σίγουρος αν ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος ήταν νεκρός, αλλά πίστευε ότι κατά πάσα πιθανότητα είχε σκοτωθεί. Κανένας άνθρωπος δεν μπορούσε να ζήσει ύστερα από τόσα βέλη. Και ακριβώς αυτό είπε στον Πολιτοβασιλέα όταν επέστρεψε στην Οσκάληνη μέσα στο Ξίφος των Αρχόντων που μετά βίας έπλεε και οι ναυτομαχητές του οριακά το είχαν γλιτώσει απ'το να βυθιστεί. Δύο φορές είχε εμβολιστεί μέσα σ'εκείνη τη ναυμαχία, και δύο φορές δεν είναι λίγες, για κανένα σκάφος. Ακόμα και για ένα ισχυρό πολεμικό πλοίο όπως το Ξίφος των Αρχόντων.

Ο Γεώργιος Μοριλκόνης άκουσε τα νέα χωρίς να δείξει κανέναν ενθουσιασμό. Καπνίζοντας έναν Δωδεκαπλόκαμο καθώς ήταν καθισμένος στον Θρόνο των Ποταμών, είπε: «Οι φήμες θα μας δείξουν αν έκανες καλή δουλειά ή όχι, κύριε Ορπέλλιε.»

Και περίμενε τις πληροφορίες που θα του έφερναν οι κατάσκοποί του από την Ερνέγη. Αν ο Οφιομαχητής ήταν νεκρός, γρήγορα θα το μάθαινε· δεν μπορεί να έμενε κρυφό, σκεφτόταν.

Εν τω μεταξύ, στην Ερνέγη, από την αρμάδα των τεσσάρων μισθοφορικών πλοίων μόνο το ένα επέστρεψε: ο Ρωμαλέος Ιχθύς. Πού ήταν τα άλλα τρία; ρωτούσαν στα λιμάνια. Πού ήταν ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος και οι Επιζώντες; Τα άλλα δύο καράβια είχαν βυθιστεί, ακούστηκε σύντομα. Είχαν εμπλακεί σε ναυμαχία με πλοία του Πολιτοβασιλέα και είχαν βυθιστεί. Έξι καράβια τούς είχαν επιτεθεί, όλα τους μηχανοκίνητα, και οι μισθοφόροι είχαν βουλιάξει τα τρία, και ίσως κι ακόμα ένα, έλεγαν: το είχαν αφήσει σε άσχημη κατάσταση πάνω στα κύματα. Πού ήταν ο Κάλνεντουρ, όμως; Πού ήταν ο Ναύαρχος της Ερνέγης; Πού ήταν οι Επιζώντες; Γιατί δεν είχαν επιστρέψει μαζί με τον Ρωμαλέο Ιχθύ; Ο Καπετάνιος του Ρωμαλέου Ιχθύος και οι άλλοι μισθοφόροι πάνω στο σκάφος απαντούσαν ότι ο Δράκος της Θάλασσας είχε πάει αλλού, προς τα νότια μάλλον· οι μισθοφόροι του δεν είχαν διευκρινίσει πού

ακριβώς· είχαν αναφέρει μόνο, τηλεπικοινωνιακά, ότι σύντομα θα έρχονταν κι αυτοί στην Ερνέγη.

Αλλά ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος ήταν άσχημα τραυματισμένος· αυτό είχε μάθει ο Καπετάνιος του Ρωμαλέου Ιχθύος. Πολύ άσχημα τραυματισμένος. Ίσως ετοιμοθάνατος.

Και γιατί δεν είχε έρθει στην Ερνέγη για να τον περιθάλψουν; ρωτούσαν τα λιμάνια.

Κανείς δεν μπορούσε να τους απαντήσει.

Οι πράκτορες του Άρχοντα Αλτόσσιου δυσανεστήθηκαν από τούτα τα νέα, κι αμέσως έσπευσαν να ειδοποιήσουν τον Άρχοντά τους, ο οποίος δυσανεστήθηκε ακόμα περισσότερο.

Οι πράκτορες του Πολιτοβασιλέα, αντιθέτως, ήξεραν ότι ο δικός τους Άρχοντας θα χαιρόταν, και ούτε αυτοί άργησαν να μεταφέρουν τα νέα στο Βασιλικό Παλάτι της Οσκάλνης.

«Κανείς, όμως, δεν είδε ακόμα το πτώμα του, έτσι δεν είναι;» είπε ο Γεώργιος Μοριλκόνης.

«Όχι, Μεγαλειότατε, κανείς δεν το έχει δει.»

«Επομένως, είναι ζωντανός.»

«Ίσως να το κρύβουν οι πράκτορες του Αλτόσσιου, Μεγαλειότατε,» είπε ένας από τους αυλικούς του Πολιτοβασιλέα, «για να μην πέσει το ηθικό των άλλων μισθοφόρων. Είναι πολύ πιθανό, δεν είναι;»

Και η αδελφή του Πολιτοβασιλέα, η Ελευθερία Μοριλκόνη, πρότεινε ξανά να επιτεθούν στην Ερνέγη. «Ο Οφιομαχητής είναι νεκρός τώρα, Γεώργιε, ή, το λιγότερο, θανάσιμα τραυματισμένος. Πάμε να τελειώσουμε και με τα υπόλοιπα καθάρματα που υπηρετούν τον Αλτόσσιο! Να τους δείξουμε ότι κανείς δεν δρα εναντίον της Συμπολιτείας των Ποταμών χωρίς να πληρώσει το ανάλογο τίμημα!»

Στην Ερνέγη, η Όλγα άκουσε επίσης τα νέα για τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο, τον Οφιομαχητή, τον Γεώργιο, τον φίλο της, και φοβήθηκε πολύ γι' αυτόν. Γιατί οι μισθοφόροι του δεν τον είχαν φέρει στην πόλη, μα την Έχιδνα, αφού είχε τραυματιστεί; Πού τον είχαν πάει; Ήθελαν, μήπως, να κρύψουν ότι ήταν νεκρός;

Η Λουλουδού ήταν πολύ ανήσυχη, και κανένας από τους τρεις εραστές της δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να της αλλάξει τη διάθεση, ούτε κανένα από τα άλλα μέλη της συμμορίας της. Η Όλγα δεν πήγε

καν να πουλήσει λουλούδια για τρεις ημέρες – πράγμα πρωτόφαντο. Τριγύριζε μονάχα στα λιμάνια ρωτώντας ξανά και ξανά για τον Κάλνε-ντουρ τον Μαύρο. Κοιτάζοντας τα κύματα. Περιμένοντας να δει τον Δράκο της Θάλασσας να επιστρέφει.

Την τρίτη ημέρα, μια τρομερή καταιγίδα χτύπησε τον Μεγάλο Κόλπο της Μικρυδάτιας...

Οι Επιζώντες και οι άλλοι μισθοφόροι επάνω στον Δράκο της Θάλασσας είχαν πάει τον αρχηγό τους εκεί όπου ο Πέτρος ο Φλογερός νόμιζε πως ο Μαύρος είχε ζητήσει την τελευταία φορά που είχε καταφέρει να μιλήσει: στον Ναό της Έχιδνας στους Στενότοπους. Όταν ο Ρωμαλέος Ιχθύς κατευθύνθηκε βόρεια, προς Ερνέγη, εκείνοι δεν τον ακολούθησαν· είπαν μονάχα στον Καπετάνιο του ότι σύντομα θα τον συναντούσαν στα λιμάνια της Ερνέγης αλλά πρώτα έπρεπε να πάνε αλλού.

«Ίσως να παραληρούσε, Πέτρο...» υπέθεσε ο Κλεάνθης'νιρ. «Ίσως να μην ήξερε τι έλεγε.»

«Έχεις καμιά καλύτερη ιδέα για να τον σώσουμε;» αποκρίθηκε ο Φλογερός.

«Είσαι άχρηστος,» είπε η Ευδοκία της Καταστροφής στον Βιοσκόπο. «Είσαι γιατρός και είσαι και μάγος, αλλά δεν μπορείς να κάνεις τίποτα για να τον βοηθήσεις!»

«Με τόσα βέλη που έχει καρφωμένα επάνω του, μα την Έχιδνα;» αναφώνησε ο Κλεάνθης'νιρ. «Θεραπευτής είμαι, όχι θεός!»

«Βγάλε το σκασμό, τότε, προτού σε κρεμάσουμε απ'το κατάρτι.»

Μες στο ασθενικό φως του σούρουπου είδαν τον Ναό της Έχιδνας στις ακτές των επικίνδυνων βαλτότοπων. Φαινόταν αμέσως. Τα αναμμένα πύραυνα στις πλατφόρμες του εξώναου διέλυαν τις πυκνές σκιές. Αγάλματα της Έχιδνας ορθώνονταν κοντά τους, και αγάλματα ψηλών ερπετών, τυλιγμένα με βλάστηση. Άνθρωποι στέκονταν επάνω στις πλατφόρμες, ντυμένοι με πράσινους χιτώνες.

«Δε μπορούμε να πλησιάσουμε περισσότερο,» είπε ο Πέτρος ο Φλογερός. «Το πλοίο μας είναι πολύ μεγάλο για ν'αράξει εκεί πέρα. Πρέπει να τον πάμε με βάρκα.»

Έτσι, μια βάρκα κατέβηκε απ'το πλάι του Δράκου της Θάλασσας, και μέσα της ήταν ο Πέτρος ο Φλογερός, η Ευδοκία της Καταστροφής, ο Σπυρίδωνας ο Πέλεκυς, η Ασημίνια η Άγνωστη, ο Κλεάνθης'νιρ, και ο

Γεννάδιος ο Γίγας ο οποίος κρατούσε στα χέρια του τον χτυπημένο αρχηγό τους, τον Ναύαρχο της Ερνέγγης.

Η βάρκα, μηχανοκίνητη, πλησίασε τις θαλασσολίθινες πλατφόρμες του εξώναου μες στο σούρουπο, κι ένας ιερέας της Έχιδνας – ένας άντρας ντυμένος με πράσινο χιτώνα, και με τη μάσκα της ιεροσύνης να καλύπτει το πρόσωπό του – ρώτησε: «Τι θέλετε εδώ;»

«Ένας τραυματίας μάς ζήτησε να τον φέρουμε στον Ναό σας, Ιερότατε,» αποκρίθηκε ο Πέτρος ο Φλογερός, επάνω στη βάρκα ακόμα, δίπλα στην πλατφόρμα όπου στεκόταν ο ιερέας, εν μέρει στην ακτινοβολία ενός πυραύνου, εν μέρει στη σκιά ενός αγάλματος. «Τον λένε Οφιομαχητή. Ίσως νάχετε ακούσει γι'αυτόν.»

Τα λόγια του προκάλεσαν μεγάλη αναστάτωση στον ιερέα και τους τέσσερις δόκιμους που στέκονταν στην πλατφόρμα. Από τους δεύτερους, δύο έτρεξαν προς τον κυρίως Ναό, για να ειδοποιήσουν, ενώ ο ιερέας είπε αμέσως να ανεβάσουν τον Οφιομαχητή στην πλατφόρμα, και οι μισθοφόροι υπάκουσαν.

Ύστερα, ο ιερωμένος – που ήταν ο Γεράσιμος και είχε παλιότερα έρθει μαζί με τον Οφιομαχητή από την Ερνέγγη, μέσα στην «ιερή βάρκα» – κοίταξε τον Γεώργιο καθώς τον κουβαλούσε ο Γεννάδιος ο Γίγας και παρατήρησε τα βέλη που τον είχαν καρφώσει, είδε πόσο σκούρο-μπλε αίμα ήταν επάνω του, και φοβήθηκε αληθινά γι'αυτόν. Ακόμα κι ένας Φιλημένος της Μεγάλης Κυράς δεν μπορούσε να γλιτώσει από κάτι τέτοιο, σκέφτηκε νιώθοντας τις τρίχες του να ορθώνονται.

«Μας μίλησε για μια Σαπφώ,» είπε ο Πέτρος ο Φλογερός στον ιερέα, «αλλά ίσως και να παραληρούσε, Ιερότατε. Ζήτησε να τον φέρουμε εδώ για να καλέσετε τη Σαπφώ. Έτσι νομίζω. Δεν ξέρω ποια είναι.»

Ο Γεράσιμος ένευσε. «Ξέρουμε εμείς. Ελάτε. Ελάτε! Ακολουθήστε με,» τους έγνεψε καθώς άρχιζε να βαδίζει γρήγορα, διασχίζοντας την πλατφόρμα.

Οι μισθοφόροι τον ακολούθησαν και σύντομα βρέθηκαν στον σηκό, μπροστά στο ψηλό άγαλμα της Έχιδνας που με το ένα χέρι έμοιαζε να στηρίζει την οροφή του μεγάλου κυκλικού δωματίου ενώ με το άλλο κρατούσε ένα ραβδί γεμάτο ερπετά το οποίο ξεκινούσε από το πάτωμα και τελείωνε στο ταβάνι. Πύραυνα ήταν αναμμένα κι εδώ και γλυκές οσμές απλώνονταν στον χώρο. Η Ρέα, η Πρωθιέρεια του Ναού –

ψηλή, λιγνή, καφετόδερμη, με μαύρα μαλλιά φτιαγμένα ερπετοπλεξίδες – τους περίμενε μαζί με άλλους ιερωμένους και δόκιμους.

«Αφήστε τον εδώ,» πρόσταξε. «Εδώ,» δείχνοντας μπροστά στο άγαλμα της Έχιδνας.

Ο Γεννάδιος ο Γίγας υπάκουσε δίχως δισταγμό.

«Θα ζήσει, Ιερότατη;» ρώτησε ο Πέτρος ο Φλογερός. «Μπορεί να ζήσει;»

Ο Γεράσιμος είπε στη Ρέα: «Τους ζήτησε να καλέσουν τη Σαφρώ, Ιερότατη.»

«Πρέπει να την ειδοποιήσουμε, τότε,» αποκρίθηκε εκείνη. «Αμέσως.»

«Θα πάω ο ίδιος.»

Η Ρέα κατένευσε.

«Θα τον συνοδεύσω, Ιερότατη,» δήλωσε η Γεωργία, μια από τις ιέρειες του Ναού – γαλανόδερμη, πρασινομάλλα, η οποία είχε πολλές φορές κάνει την τελετή της ιερής ένωσης με τον Γεράσιμο.

«Πηγαίνετε!» είπε η Ρέα. «Όχι άλλη καθυστέρηση! Βρείτε την απόψε. Το συντομότερο δυνατό!»

Ο Γεράσιμος και η Γεωργία αποχώρησαν από τον σηκό. Εφοδιάστηκαν μόνο με τα πιο απαραίτητα και σύντομα απομακρύνονταν από τον Ναό επάνω σ'ένα χαμηλό τρίκυκλο υδατόχρημα ειδικό για τους Στενότοπους. Φώτιζαν τους βάλτους με τον προβολέα του, ακολουθώντας τα σημάδια στη βλάστηση για να φτάσουν στο σπίτι της Σαφρώς. Γνώριζαν πόσο επικίνδυνοι ήταν οι Στενότοποι τις νύχτες, αλλά αυτή ήταν ιδιαίτερη περίπτωση: δεν μπορούσαν να εγκαταλείψουν έναν Φιλημένο της Μεγάλης Κυράς.

Ο Πέτρος ο Φλογερός, η Ευδοκία της Καταστροφής, ο Σπυρίδωνας ο Πέλεκυς, η Ασημίνα η Άγνωστη, ο Κλεάνθης'νιρ, και ο Γεννάδιος ο Γίγας περίμεναν μέσα στον σηκό, ενώ δόκιμοι και ιερωμένοι πήγαιναν κι έρχονταν γύρω τους, κάνοντάς τους να αισθάνονται νευρικοί. Η Πρωτιέρεια έφυγε για λίγο και, όταν επέστρεψε, είχε μαζί της ένα μείγμα μέσα σε ξύλινη κούπα. Γονάτισε δίπλα στον Οφιομαχητή και τον έβαλε να τον πιει, φέρνοντας το σκεύος σε επαφή με τα χείλη του ενώ εκείνος ήταν ακόμα λιπόθυμος. Ο Κλεάνθης'νιρ παρατηρούσε συνοφρυωμένος, μη γνωρίζοντας τι σκεύασμα ήταν αυτό· ύστερα, έκανε ένα Ξόρκι Ταχείας Αναλύσεως Ζωτικής Καταστάσεως, επικεντρώνοντας το

βλέμμα του στον Κάλνεντουρ σαν να ήθελε να τον καρφώσει με τα μάτια.

«Τι βλέπεις, μάγε;» τον ρώτησε ο Πέτρος.

«Κοιμάται,» αποκρίθηκε ο Κλεάνθης'νιρ. «Και είναι αδύναμος, πολύ αδύναμος. Αλλά όχι σε χειρότερη κατάσταση από την τελευταία φορά που τον κοίταξα. Είναι πολύ ανθεκτικός. Κανονικά, έπρεπε να ήταν νεκρός. Οποιοσδήποτε άλλος άνθρωπος θα ήταν νεκρός...»

«Ο Αρχηγός δεν είναι οποιοσδήποτε άνθρωπος,» είπε ο Σπυρίδωνας ο Πέλεκυς.

Ο Γεράσιμος και η Γεωργία επέστρεψαν μες στη νύχτα, και μαζί τους ήταν μια άποδη ερπετοειδής, λυγερή και γεροδεμένη συγχρόνως, πρασινόδερμη όπως όλοι του είδους της, και με μακριά μαύρα μαλλιά που έπεφταν ως τη μέση της. Στο δεξί της χέρι βαστούσε ένα μακρύ ραβδί γεμάτο ερπετά – αληθινά ερπετά, όχι λαξευτά – σχεδόν σαν αυτό που κρατούσε το μεγάλο άγαλμα της Έχιδνας στο κέντρο του σηκού. Τα χρυσαφιά μάτια της, που θύμιζαν μάτια φιδιού, έμοιαζε ποτέ να μη βλεφαρίζουν – όπως του Κάλνεντουρ του Μαύρου. Η ουρά της ήταν μακριά και ευέλικτη επάνω στο πάτωμα. Οι ιερωμένοι την αποκαλούσαν Οφιοκυρά.

«Αυτή είναι η Σαπφώ;» ρώτησε ο Πέτρος ο Φλογερός.

Η ερπετοειδής στράφηκε να τον κοιτάξει.

«Ναι, αυτή είναι η Σαπφώ,» του είπε ο Γεράσιμος, ενώ η ίδια δεν έχασε άλλο χρόνο με τον μισθοφόρο· γνώριζε τι συνέβαινε – ο Γεράσιμος και η Γεωργία τής είχαν πει – και πλησίασε αμέσως τον Οφιομαχητή που ήταν ξαπλωμένος μπροστά στο άγαλμα της Έχιδνας.

Άρχισε να δίνει εντολές στους ιερωμένους με τη συρικτή φωνή της, και οι ιερωμένοι, αν χρειαζόταν, έδιναν εντολές στους δόκιμους. Οι πάντες μπήκαν σε έντονη δραστηριότητα μες στον Ναό, ενώ οι μισθοφόροι στέκονταν αμήχανοι. Ο Κλεάνθης'νιρ παρατηρούσε τη θεραπευτική διαδικασία αλλά δεν μπορούσε να καταλάβει παρά τα πιο βασικά· δεν ήξερε τι είδους ουσίες ήταν αυτές που χρησιμοποιούσαν η Σαπφώ και οι ιερωμένοι.

Η ερπετοειδής ξεκίνησε να βγάζει τα βέλη από το σώμα του Οφιομαχητή, το ένα μετά το άλλο, και σε ορισμένα από τα τραύματα έβαζε φίδια να τα δαγκώνουν – φίδια! – ο Κλεάνθης δεν μπορούσε να το

πιστέψει – φρίδια – σαν για να κλείσουν με το στόμα τους την πληγή και να μην την αφήνουν να αιμορραγεί. Το αίμα, όμως, κυλούσε γύρω απ’τα σαγόνια τους... στην αρχή, τουλάχιστον, προτού σταματήσει... Και μετά, ο Κλεάνθης’νιρ νόμιζε πως κατάλαβε τι γινόταν. Τα φρίδια είχαν κάποιου είδους φαρμάκι που δρούσε καυστικά. Ναι, αυτό πρέπει να ήταν: έκαιγε το τραύμα, το έκλεινε, και, ίσως, το αποστείρωνε κιόλας. Αλλά – μα την Έχιδνα! – δηλητήριο επάνω στα τραύματα ενός ετοιμοθάνατου ανθρώπου; Ακόμα κι ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος θα πέθαινε από κάτι τέτοιο! Τι έκανε αυτή η φιδογυναίκα; Τι είδους... γιατρός ήταν; Ο Κλεάνθης μουρμούρισε ακόμα ένα Ξόρκι Ταχείας Αναλύσεως Ζωτικής Καταστάσεως (μην πλησιάζοντας τον Κάλνεντουρ, παρατηρώντας τον από κάποια απόσταση· οι ναίτες δεν τον άφηναν να πάει πιο κοντά) και συμπέρανε ότι ο αρχηγός των Επιζώντων δεν βρισκόταν σε χειρότερη κατάσταση από πριν. Εξακολουθούσε να κοιμάται. Πώς ήταν δυνατόν;

Ο Κλεάνθης’νιρ δεν γνώριζε ότι κανένα δηλητήριο δεν μπορούσε να βλάψει τον Οφιομαχητή. Η Σαπφώ, όμως, το γνώριζε, και χρησιμοποίησε αυτή τη γνώση για να βοηθήσει το σώμα του να υπερνικήσει τα τραύματα.

Οι ιερωμένοι ξεκίνησαν μια τελετουργία, καλώντας την αρωγή της Μεγάλης Κυράς, ζητώντας της να συντρέξει τον εκλεκτό της. Βοτάνια έκαιγαν μέσα στα πύραυλα, ομίχλες είχαν σηκωθεί, δίνοντας στους μισθοφόρους την αίσθηση ότι ο σηκός είχε ξαφνικά μεταφερθεί σε κάποια άλλη διάσταση έξω από την Υπερυδάτια. Και οι ψαλμωδίες ήταν σε μια γλώσσα που δεν καταλάβαιναν. Τους θύμιζε την Κοινή Υπερυδάτια, μα δεν μπορεί να ήταν αυτή... σωστά;

Κανείς τους δεν ήξερε την Ιερατική Γλώσσα της Έχιδνας, την οποία ελάχιστοι άνθρωποι πέρα από τους ιερωμένους και τους δόκιμους γνώριζαν ούτως ή άλλως. Και οι περισσότεροι δόκιμοι δεν τη γνώριζαν καλά.

Η Πρωθιέρεια Ρέα πλησίασε τους μισθοφόρους και είπε: «Ο Οφιομαχητής είχε μαζί του ένα ξίφος όταν ήρθε σ’εμάς. Ένα ξίφος με γραφές επάνω...»

«Το έχω εδώ,» δήλωσε η Ευδοκία της Καταστροφής, αγγίζοντας το μανίκι του όπλου που ήταν περασμένο στη ζώνη της. «Το πήρα από

κάτω όταν τον σηκώσαμε. Το σκέφτηκα ότι θα το ήθελε· δεν μοιάζει με συνηθισμένο όπλο.» Τον είχε, μάλιστα, ρωτήσει γι' αυτό κάποτε. Τον είχε ρωτήσει τι ήταν τα λαξεύματα επάνω στη λεπίδα, αλλά εκείνος δεν της είχε πει. Σκαλίσματα, είχε αποκριθεί μονάχα. Σκαλίσματα... Όμως η Ευδοκία ήταν σίγουρη πως ήταν κάτι το ιδιαίτερο.

«Φυσικά και δεν είναι συνηθισμένο όπλο,» της είπε τώρα η Ρέα. «Είναι ευλογημένο από τη Μεγάλη Κυρά. Είναι ένα ιερό όπλο. Μπορείς να μου το δώσεις;» Έτεινε τα χέρια της προς την Ευδοκία, κι εκείνη δίχως δισταγμό τράβηξε το Φιλί της Έχιδνας από τη ζώνη της και της το έδωσε.

Η Ρέα το κράτησε υψωμένο μπροστά της, κοιτάζοντας ξανά τις ιερές γραφές στη λεπίδα. Απομακρύνθηκε από τους μισθοφόρους και στάθηκε αντίκρυ του αγάλματος της Έχιδνας, σηκώνοντας το σπαθί πάνω απ' το κεφάλι της, με τα δύο χέρια, αρθρώνοντας τελετουργικές φράσεις στην Ιερατική Γλώσσα της Έχιδνας, δυνατά, ενώ οι υπόλοιποι ιερωμένοι, στεκόμενοι ολόγυρα, επαναλάμβαναν τα λόγια της και οι δόκιμοι έριχναν βοτάνια μες στα πύραυνα.

Η Σαπφώ συνέχιζε να βγάζει βέλη από το σώμα του Οφιομαχητή, το οποίο είχε γδύσει από όλα του τα ρούχα – τα είχε σκίσει μ' ένα μαχαίρι – και το είχε αλείψει με μια αλοιφή που έκανε το κατάμαυρο δέρμα του να μοιάζει γκριζό, σχεδόν σαν να ήταν ντυμένος με μια πολύ λεπτή υφασμάτινη στολή.

Τα μάτια του, που συνήθως ποτέ δεν έκλειναν, εξακολουθούσαν να είναι κλειστά.

Επάνω σε πολλά από τα τραύματά του, φίδια ήταν πιασμένα σαν να πιπιλούσαν το αίμα του.

Όταν η Σαπφώ είχε τραβήξει έξω όλα τα βλήματα από το σώμα του Οφιομαχητή, έδωσε ακόμα μια εντολή στους ναίτες, και οι δόκιμοι τής έφεραν ένα πλεχτό μπαούλο, αποθέτοντάς το πλάι της και ανοίγοντάς το. Το εσωτερικό του ήταν γεμάτο φίδια. Η Σαπφώ άρχισε να τα βγάζει, πιάνοντάς τα μέσα στις χούφτες της, πολλά μαζί, και να τα ακουμπά επάνω στον Οφιομαχητή. Τα ερπετά, που ήταν λιγνά, μακριά, και είχαν ένα έντονο πράσινο χρώμα που έμοιαζε να στραφταλίζει στο φως των πυραύνων, τυλίχτηκαν γύρω από τα μέλη του Οφιομαχητή, γύρω από τον κορμό του, και γύρω από το κεφάλι του. Σκεπάζοντάς τον από

πάνω ως κάτω. Κρύβοντας σχεδόν παντού τη γκρίζα αλοιφή που τον κάλυπτε.

Ο Κλεάνθης'νιρ παρακολουθούσε με γουρλωμένα μάτια. Είναι τρελή; αναρωτιόταν. Είναι τρελή; Νομίζει ότι αυτό θα τον βοηθήσει; Αλλά δεν τολμούσε να πει τίποτα, γιατί δεν ήξερε αν εκείνος θα μπορούσε να σώσει τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο. Κι επιπλέον, βρισκόταν μέσα σε Ναό της Έχιδνας...

Η Σαπφώ τελείωσε με τη δουλειά της κι έμεινε κοντά στον Οφιομαχητή, με την ουρά της κουλουριασμένη, σαν να ήταν γονατισμένη πλάι του. Ένας δόκιμος τής έφερε μια κούπα κι εκείνη ήπιε, μοιάζοντας τώρα να ξεκουράζεται. Ιδρώτας γυάλιζε πάνω στο πρασινόδερμο πρόσωπό της.

Και ο Πέτρος ο Φλογερός, κοιτάζοντάς την, όφειλε να παραδεχτεί ότι, αν δεν είχε αυτή την ουρά απ'τη μέση και κάτω, δε θα μπορούσε να τη χαρακτηρίσει τίποτα λιγότερο από ωραία γυναίκα. Το ίδιο είχαν παρατηρήσει και ο Σπυρίδωνας ο Πέλεκυς κι ο Γεννάδιος ο Γίγας. Ακόμα και η Ασημίνα η Άγνωστη, που ήταν γνωστό πως οι γυναίκες τής άρεσαν πιο πολύ από τους άντρες. Και ο Κλεάνθης'νιρ θα το είχε παρατηρήσει αν δεν ήταν τόσο σοκαρισμένος από τις μεθόδους που χρησιμοποιούσε αυτή η φιδογυναίκα για θεραπεία.

Ενώ η Σαπφώ ξεκουραζόταν, και η τελετουργία των ιερέων συνεχιζόταν, ο μάγος έκανε ξανά Ξόρκι Ταχείας Αναλύσεως Ζωτικής Καταστάσεως (χωρίς να πλησιάσει τον Κάλνεντουρ, φυσικά) και πάλι δεν πρόσεξε καμιά αλλαγή στον τραυματία. Ο αρχηγός των Επιζώντων εξακολουθούσε να κοιμάται. Δυστυχώς, αυτό το ξόρκι δεν μπορούσε να προσφέρει περισσότερες λεπτομέρειες. Πάντως, ο Κάλνεντουρ δεν βρισκόταν πλέον σε άμεσο κίνδυνο· ο Κλεάνθης αισθανόταν βέβαιος γ'αυτό.

Η Πρωθιέρεια Ρέα δεν κρατούσε πια το Φιλί της Έχιδνας υψωμένο πάνω απ'το κεφάλι της. Το είχε περάσει μέσα από τις φωτιές των πυραύνων ενώ η τελετουργία συνεχιζόταν. Είχε σκίσει τις παλάμες της με τη λεπίδα του και είχε στάξει το αίμα της στην ουρά του μεγάλου αγάλματος της Έχιδνας. Είχε αφήσει ερπετά να τυλιχτούν και να ξετυλιχτούν γύρω από το όπλο. Και, τελικά, το είχε ακουμπήσει επάνω σε

δύο μεταλλικά πόδια λαξευτά σαν φίδια, τα οποία το κρατούσαν στον αέρα, οριζόντια, αντίκρυ του αγάλματος της Έχιδνας.

Οι μισθοφόροι εξακολουθούσαν να αισθάνονται αμήχανοι με όλα τούτα. Κανείς τους δεν ήταν και τόσο θρήσκοι αλλά άπαντες φοβόταν τη θρησκεία της Έχιδνας, όπως και οι περισσότεροι Υπερυδάτιοι.

Όταν η τελετουργία περατώθηκε και ησυχία απλώθηκε μέσα στον Ναό, οι δόκιμοι και οι ιερωμένοι ήταν στα γόνατα, ενώ η Σαπφώ καθόταν επάνω στην ουρά της, υπομονετικά. Ο Οφιομαχητής κοιμόταν τυλιγμένος με φίδια.

Οι μισθοφόροι ήταν οι μόνοι που στέκονταν. Η Ευδοκία της Καταστροφής στηριζόταν μια στο ένα πόδι μια στο άλλο, λες και πατούσε σε αναμμένα κάρβουνα. Ο Πέτρος ο Φλογερός δίσταζε να σπάσει την ησυχία, αλλά τελικά πλησίασε τη Ρέα και είπε:

«Με συγχωρείτε, Ιερότατη... Εμείς... τι να κάνουμε τώρα;»

Η Πρωθιέρεια ορθώθηκε μπροστά του. «Μπορείτε να πηγαίνετε.»

«Πρέπει να φύγουμε;»

«Όχι υποχρεωτικά. Αν θέλετε, μείνετε. Μπορείτε να στήσετε σκηνή στην ιερή άμμο· ο καιρός είναι καλός, και τα ερπετά δεν θα σας πειράξουν αν δεν τα πειράξετε. Είναι φιλικά.»

Ο Πέτρος κοίταξε τους άλλους μισθοφόρους, που είχαν όλοι ακούσει τα λόγια της Πρωθιέρειας. Η Ρέα δεν είχε μιλήσει δυνατά, μα η ησυχία τώρα μες στον σηκό ήταν τόσο απόλυτη που ακόμα κι ένας ψίθυρος αντηχούσε σαν ουρλιαχτό.

«Τι νομίζετε;» ρώτησε ο Φλογερός.

«Να μείνουμε,» είπε η Ευδοκία αμέσως, και κανείς δεν διαφώνησε.

«Πού είν' αυτή η Ιερή Άμμος;» ρώτησε ο Γεννάδιος ο Γίγας. «Είναι πα-
ραλία ή κάνα χωριό εδώ πέρα;»

«Δεν υπάρχουν χωριά στους Στενότοπους, ανόητε,» του είπε ο Σπυρίδωνας, «παρά μονάχα ερπετοειδών.»

Η Ρέα τούς οδήγησε έξω από τον σηκό, στην αμμουδιά που οι ναύτες ονόμαζαν ιερή άμμο, ανάμεσα στον εξώναο και στον κυρίως Ναό. Ήταν ξημερώματα πλέον. Οι μισθοφόροι μίλησαν τηλεπικοινωνιακά μ'αυτούς στον Δράκο της Θάλασσας, που περίμενε ανοιχτά της ακτής, και μετά ο Πέτρος και ο Γεννάδιος πήραν τη βάρκα τους, πήγαν στο καράβι, προμηθεύτηκαν από εκεί δυο σκηνές, και επέστρεψαν. Μαζί τους

ήρθαν ο Λουκάς των Κακών Εκδικητών, η Νικολία'σαρ, ο Φαίδων ο Ξένος, κι ο Δαγκωμένος Ιωάννης. Ήθελαν νάρθουν κι άλλοι αλλά ο Πέτρος ο Φλογερός τούς είπε καλύτερα όχι, γιατί οι ναΐτες μάλλον δεν μπορούσαν να φιλοξενήσουν τόσους, ούτε καν στην ιερή άμμο, την αμμουδιά έξω απ'τον Ναό.

Ορισμένοι θορυβήθηκαν καθώς διαπίστωσαν πως η ιερή άμμος ήταν γεμάτη ερπετά, πολλά από τα οποία δηλητηριώδη πιθανώς, όμως σύντομα ηρέμησαν βλέποντας ότι δεν ήταν εχθρικά – όπως τους είπε, άλλωστε, ο Πέτρος ότι η ίδια η Πρωθιέρεια του Ναού τον είχε διαβεβαιώσει: «άμα δεν τα πειράξετε δε θα σας δαγκώσουν.»

Ο Οφιομαχητής συνέχιζε τον ύπνο του μέσα στον σηκό, τυλιγμένος με φίδια. Και τώρα, καθώς ο Πρώτος Ήλιος είχε υψωθεί από την ανατολή και ο Δεύτερος άρχιζε να τον ακολουθεί, η Ρέα πλησίασε τη Σαπφώ και τη ρώτησε:

«Ποια η εκτίμησή σου, Οφιοκυρά;»

«Θα ζήσει. Αλλά πρέπει πρώτα η δύναμη της Μεγάλης Κυράς μέσα του να καταπολεμήσει τα πεινασμένα σαγόνια του Αβυσσαίου· και χρειάζεται, επίσης, να αναπληρώσει τις αντοχές του. Δε θα συμβεί σήμερα, ούτε αύριο, ούτε μεθαύριο, όμως θα είμαι στο πλευρό του συνεχώς.»

Τρεις μέρες πέρασαν ενώ ο Οφιομαχητής ήταν ξαπλωμένος μπροστά στο άγαλμα της Έχιδνας, ενώ η Σαπφώ βρισκόταν διαρκώς πλάι του, ενώ οι ναΐτες έκαναν τακτικά τελετουργίες επικαλούμενοι την αρωγή της Μεγάλης Κυράς για τον εκλεκτό της, ενώ οι μισθοφόροι περίμεναν στην ιερή άμμο χωρίς κανείς τους να διανοείται να φύγουν. Το μόνο που έκανε η Σαπφώ ήταν να ξετυλίγει κάθε μέρα τα φίδια από το σώμα του Οφιομαχητή, να το καθαρίζει από τη γκρίζα αλοιφή, να το πλένει, να το αλείφει με καινούργια γκρίζα αλοιφή, και να ξαναφώνει φίδια να το τυλίξουν. Δεν έβαζε πλέον ερπετά να δαγκώνουν τα τραύματά του· δεν υπήρχε λόγος. Τα μάτια του, εν τω μεταξύ, ήταν κλειστά· κοιμόταν βαθιά, όπως δεν είχε κοιμηθεί ποτέ του.

Και την τρίτη ημέρα ήταν που η τρομερή καταιγίδα χτύπησε τον Μεγάλο Κόλπο της Μικρουδάτιας. Ο Δράκος της Θάλασσας παραλίγο να βυθιστεί· το υδατοσκορπιστικό σύστημά του ήταν το μόνο που τον έσωσε. Αλλά, παραδόξως, η άγρια θύελλα δεν φάνηκε να αγγίζει παρά

ελάχιστα τον Ναό της Έχιδνας στις ακτές των Στενότοπων. Η βάρκα των μισθοφόρων που ήταν αραγμένη εκεί, πλάι σε μια από τις πλατφόρμες του εξώναου, δεν κινδύνεψε να βουλιάξει· και οι σκηνές τους στην ιερή άμμο δεν γκρεμίστηκαν. Οι μισθοφόροι παραξενεύτηκαν πολύ από αυτό, γιατί έβλεπαν πως αντίκρυ τους, στη θάλασσα, ο κόσμος χαλούσε. Ο Ναός έμοιαζε να τους προστατεύει, και οι ναύτες, φυσικά, τους είπαν πως η δύναμη της Μεγάλης Κυράς ήταν που τους σκέπαζε, όταν οι μισθοφόροι τούς ρώτησαν. Όλα τούτα έκαναν τις τρίχες τους να ορθώνονται. Αλλά ο Αρσένιος ο Άμεμπτος, όταν ήρθε από τον Δράκο της Θάλασσας (γιατί κάθε τόσο άλλαζαν αυτοί που ήταν κατασκηνωμένοι στην ιερή άμμο – εκτός από κάποιους σταθερούς, όπως ο Πέτρος ο Φλογερός και η Ευδοκία της Καταστροφής), είπε πως απλώς η θέση του Ναού ήταν τέτοια που οι θύελλες δεν τον έπιαναν. Έφταιγε το μέρος. «Τα άλλα σάς τα λένε οι ιερείς για να το παίζουν σπουδαίοι.»

«Μπορεί,» αποκρίθηκε ο Πέτρος, «αλλά μην το πεις εκεί όπου ίσως να σ'ακούσουν.»

«Μαλακίες,» μούγκρισε ο Σπυρίδωνας ο Πέλεκυς. «Δεν είν' αυτό. Το μέρος έχει κάτι το διαφορετικό – το νιώθεις.»

«Ναι,» ρουθούνησε ο Αρσένιος, «είναι σε τοποθεσία προστατευμένη από τις καταιγίδες.»

«Προστατευμένη; Πώς, δηλαδή; Μια απλή ακτή είναι! Βλέπεις εσύ τίποτα περισσότερο από μια απλή ακτή;»

Ο Αρσένιος κούνησε το κεφάλι. «Η τοποθεσία είναι, σου λέω. Η τοποθεσία...» Αλλά δεν μπορούσε να δώσει καμιά πιο συγκεκριμένη εξήγηση.

Στην Ερνέγη, μετά την καταιγίδα, η Όλγα, η Λουλουδού, είδε πάλι ένα από εκείνα τα παράξενα ερπετοειδή όνειρα. Μόνο που αυτό ήταν ακόμα πιο παράξενο από τα προηγούμενα. Και ήταν κι ο Οφιομαχητής μέσα του.

Η Όλγα χόρευε ξανά μαζί με άγριους ερπετοειδείς ενώ δύο φίδια ήταν κουλουριασμένα στα χέρια της, από τον ώμο ως τους καρπούς, και στις χούφτες της ήταν τα κεφάλια τους. Οι ερπετοειδείς λίκνιζαν και κύρτωναν ψυχεδελικά τα σώματά τους, και ξαφνικά δύο από αυτούς – ένας άντρας και μια γυναίκα – σχημάτισαν με τις ουρές τους (που ήταν εξωφρενικά μακριές, όπως συνήθως στα όνειρα της Όλγας, υπερπραγματικά

μακριές) έναν δακτύλιο. Μια πόρτα. Και μέσα από την πόρτα φαινόταν το κατάστρωμα ενός καραβιού, και άνθρωποι να συγκρούονται επάνω του: μισθοφόροι και ναυτομαχητές του Πολιτοθασιλέα. Αίμα χυνόταν, κραυγές αντηχούσαν, κρότοι, και η κλαγγή των όπλων. Η Όλγα αισθάνθηκε κάτι να την έλκει προς τα εκεί, και πέρασε από την πύλη των όφρων, θγαίνοντας στο κατάστρωμα, νιώθοντας έναν καυτό άνεμο να κάνει τα μακριά μαύρα μαλλιά της να τινάζονται γύρω απ'το κεφάλι της. Τα δύο φίδια εξακολουθούσαν να είναι κουλουριασμένα γύρω από τα χέρια της, και η Όλγα αισθανόταν μια τρομερή δύναμη να προέρχεται από εκεί. Μια δύναμη μέσα κι επάνω στα χέρια της.

Κανείς από τους μαχόμενους δεν φαινόταν να την έχει προσέξει ακόμα. Σαν να ήταν αόρατη για τα μάτια τους.

Στράφηκε προς τη μεριά όπου ένιωθε πως κάποιος τη ζητούσε κι αντίκρισε τον Γεώργιο, πεσμένο στα σανίδια της κουβέρτας του πλοίου, τραυματισμένο, με το σώμα του γεμάτο βέλη. Δεν μπορούσε να κινηθεί. Ίσως, μάλιστα, να μην είχε καν τις αισθήσεις του. Κι ένας άντρας τον πλησίαζε: ψηλός, λιγνός, αλλά καταφανώς γυμνασμένος, ντυμένος με πανοπλία που είχε επάνω της το σύμβολο του Πολιτοθασιλέα, και μανδύα, και κράνος. Κάποιος αξιωματικός μάλλον. Η Όλγα είδε πολύ καθαρά το πρόσωπό του. Στο χέρι του βαστούσε ένα σπαθί, υψωμένο, που η λεπίδα του γυάλιζε στο φως των ήλιων... και δεν υπήρχε αμφιβολία ότι προοριζόταν για τον Οφιομαχητή.

«Όχι!» Η Όλγα έτρεξε και στάθηκε ανάμεσα στον πολεμιστή του Πολιτοθασιλέα και τον τραυματισμένο φίλο της. Και, ξαφνικά, τα μάτια του αξιωματικού μαύρισαν: οι κόρες τους εξαφανίστηκαν. Ήταν μαύρα, τελείως μαύρα. Και η όψη του πήρε ένα γωνιώδες, δαιμονικό σχήμα. Η Όλγα είχε την αίσθηση ότι δεν ήταν άνθρωπος αυτός που αντίκριζε, αλλά κάτι... άλλο... με τη μορφή ανθρώπου. Ένας δαίμονας του Αβυσσαίου που είχε έρθει για τον Οφιομαχητή.

...ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΟΣ ΜΟΥ... ακούστηκε μια φωνή από το στόμα του, η οποία δεν έμοιαζε να προέρχεται πραγματικά από εκεί αλλά από τα απώτερα βάθη των απύθμενων θαλασσών της Υπερυδάτιας. Το στόμα δεν είχε ανοιγοκλείσει καθώς ο άντρας μίλησε· είχε απλώς ανοίξει σαν ψαριού. Κάνοντας τις τρίχες της Όλγας να ορθωθούν, ακόμα και μέσα στο όνειρο.

«Όχι,» του είπε. «Είναι δικός μου.» Και νόμιζε ότι δεν αναφερόταν στον εαυτό της ακριβώς...

Με μια κραυγή, που πάλι έμοιαζε νάρχεται από τα απώτερα βάθη των θαλασσών, το ξίφος κατέβηκε, και τώρα η λεπίδα του δεν ήταν γυαλιστερή, αλλά κατάμαυρη και στρεβλή, γεμάτη εφιαλτικά λαξεύματα και ραβδώσεις· κι επάνω της ήταν πιασμένα όντα που θύμιζαν μολυσμένα μαλακόστρακα.

Η Όλγα απέφυγε το δαιμονικό όπλο με μια γρήγορη κίνηση του σώματός της, πέρασε κάτω από την τρομερή λεπίδα του θανάτου, και χτύπησε τον άντρα στο στήθος, με την παλάμη της, και με όλη τη δύναμη που αισθανόταν εκεί. Τα φίδια που τυλίγονταν γύρω από τα χέρια της, τώρα, ήταν φωτιά. Πράσινη φωτιά.

Ο άντρας κραύγασε ξανά, αλλά από πόνο αυτή τη φορά, καθώς τινάζόταν πίσω και πράσινες φλόγες τον σκέπαζαν καίγοντας το σώμα του. Κομμάτια σάρκας έπεφταν στο κατάστρωμα· το σπαθί έφυγε απ'το χέρι του και διαλύθηκε σε μυριάδες θραύσματα, σαν να ήταν καμωμένο από γυαλί. Μονάχα ο σκελετός του άντρα απέμεινε, όρθιος, κατάμαυρος και φριχτός, και μετά καταστράφηκε κι αυτός: έγινε σκόνη που την πήρε ο καυτός άνεμος.

Και η Όλγα ξύπνησε...

Όταν ξημέρωσε, ήταν στο Πάνω Λιμάνι της Ερνέγγης και πουλούσε λουλούδια ξανά. Το όνειρό της το θυμόταν πολύ έντονα, σχεδόν σαν να μην ήταν όνειρο αλλά ανάμνηση. Και δεν φοβόταν πια ότι ο Γεώργιος μπορεί να ήταν νεκρός.

13

Οι Ηρμάντιοι προσπαθούν να καταλάβουν τις επάλξεις των τειχών της Σαλντέρια, από τη γκρεμισμένη Νότια Πύλη ως την Ωραία Πύλη· αλλά δεν το βρίσκουν καθόλου εύκολη υπόθεση. Οι στασιαστές και τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου δεν τους αφήνουν να ανεβούν από τις πέτρινες σκάλες, ούτε τους αφήνουν να έρθουν από τις άλλες επάλξεις. Ελικόπτερα, ωστόσο, δεν στέλνουν πια εναντίον μας· έχουμε ήδη καταρρίψει αρκετά: αμφιβάλλω αν τους μένουν πολλά ακόμα. Ούτε βλέπω το μαύρο αεροπλάνο των βατράχων να πλησιάζει.

Εγώ, κυρίως, ξεκουράζομαι. Δεν χρειάζεται να επέμβω παρά σε ελάχιστες περιπτώσεις· οι επαναστάτες φαίνεται να τα καταφέρνουν καλά και χωρίς εμένα. Οι σημαίες με τον Διπλό Καταβροχθιστή κυματίζουν σταθερά επάνω στις κατακτημένες επάλξεις, και οι κραυγές των αγωνιστών αντηχούν σ' όλη την ανατολική μεριά της πόλης: Έξω οι Ηρμάντιοι από τη Σαλντέρια! Έξω τα μιάσματα! Ελευθερία στη Σαλντέρια! Ελευθερία! Ελευθερία! Η Σαλντέρια ανήκει στους ανθρώπους της! Έξω τα μιάσματα!

Οι ορολογίες των Τέκνων του Φαρμακερού Κύκλου μοιάζει να τους έχουν επηρεάσει όλους, οφείλω να παρατηρήσω, ελαφρώς διασκεδασμένος από το γεγονός. Αν και το ξέρω πως, μάλλον, θα έπρεπε να με προβληματίζει. Η ιδεολογία των Τέκνων, παρότι κατά περίπτωση (όπως τώρα, ίσως) μπορεί να φανεί ωφέλιμη, είναι γενικά δηλητηριώδης και επικίνδυνη. Όπως νομίζω ότι είχε πει περίπου κι ο Σωτήριος Χαρνιάκης – ο θεός του Λουκιανού, του νέου Άρχοντα της Οδοντόπολης – όταν τον σώσαμε: Ποιοι είστε εσείς που θα αποφασίζετε ποιος θα ζήσει και ποιος θα πεθάνει; Ένα πολύ καλό ερώτημα.

Ο γάτος της Λουκίας, ο Ακατάλυτος Κουρσάρος, είναι κοντά μου καθώς κάθομαι και ξεκουράζομαι, και η Λουκία το ίδιο. Ο Νικόλαος, όμως, πηγαίνει και βοηθά τους στασιαστές όπου υπάρχει ανάγκη. Το ίδιο κι ο Λεωνίδας, και ο Ζαχαρίας, και τα άλλα Τέκνα του Φαρμακερού

Κύκλου. Κρατάνε τους Ηρμάντιους μακριά από τις επάλξεις που έχουμε κατακτήσει.

Τρώω από το φαγητό που μου φέρνουν. Πίνω μισό μπουκάλι κρασί. Καπνίζω τέσσερα τσιγάρα.

Το απόγευμα περνά, και οι Ηρμάντιοι δεν έχουν καταφέρει να μας πάρουν σπιθαμή από τις κατακτημένες επάλξεις. Ούτε ο Εύανδρος έχει εμφανιστεί· πρέπει να είναι κι εκείνος πολύ τραυματισμένος και κουρασμένος για να πολεμήσει. Και, μάλλον, αυτό το μίasma του Αρχέγονου Όφεως, ο Κλέαρχος, δεν θέλει να ρισκάρει να τον χάσει. Τον θεωρηθεί, αναμφίβολα, πολύτιμο όπλο.

Αρκετά από τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου φαίνεται να έχουν στεναχωρηθεί από τον θάνατο της Ευγενίας, της Έκτης Οχιάς της Σαλντέρια, όμως δεν αφήνουν αυτό να τους εμποδίσει απ'το να συνεχίσουν να αγωνίζονται. Ούτε τους κάνει να αμφισβητήσουν στο ελάχιστο τον αγώνα τους. Αν μη τι άλλο, τους κάνει ακόμα πιο φανατικούς στον αγώνα τους. Τον Μεγάλο Αγώνα, όπως λένε την «εκστρατεία εκκαθάρισης» που έχουν ξεκινήσει, εδώ και καιρό, εναντίον των «μιασμάτων» της Ιχθυδάτιας – όσων πιστεύουν ότι κάνουν κακό στην ηπειρόνησο.

Τα μίσματα... Γαμώτο, έχω κι εγώ κολλήσει την ορολογία των Τέκνων, όπως και οι στασιαστές της Σαλντέρια. Πόσες φορές σκέφτομαι τώρα τους εχθρούς μου ως μίσματα; Πολλές. Προσπαθώ να το έχω κατά νου αυτό. Για να μη μου γίνει συνήθειο. Αν και είναι κάτι που είχε αρχίσει να με επηρεάζει από προτού έρθουμε στη Σαλντέρια...

Αναρωτιέμαι για τον Εύανδρο, μετά – διώχνοντας απ'το μυαλό μου τον χαρακτηρισμό μίσμα για αυτόν. Αναρωτιέμαι ποιος πραγματικά είναι. Θυμάται το παρελθόν του; Πώς έγινε Φιλημένος; Συνάντησε την ίδια την Έχιδνα, όπως εγώ; Πώς βρέθηκε μαζί με τον Κλέαρχο; Τι είδους άνθρωπος είναι, μα τη Φαρμακερή Κυρά; Από πού κατάγεται; Πρέπει να είναι Υπερυδάτιος, απ'ό,τι φαίνεται· δεν μοιάζει με εξωδιαστασιακός, σαν εμένα. Όμως, από πού κατάγεται; Είναι από εδώ, από την Ιχθυδάτια; Υποθέτω πως ναι. Κι αν ισχύει αυτό, τότε από πού επάνω στην Ιχθυδάτια; Είναι από τη Νοσρίντη; Ή, μήπως, από τους Ουραίους Δασότοπους; Δεν αποκλείεται, γιατί ξέρω πως υπάρχουν φυλές ανθρώπων στους Ουραίους Δασότοπους, όπως και φυλές ερπετοειδών.

Όταν έχει πέσει η νύχτα, σηκώνομαι όρθιος και καπνίζω ένα τσιγάρο κοιτάζοντας προς τα δυτικά, μέσα στην πόλη. Αυτές οι φωτιές και οι καπνοί που βλέπω στα κεντρικά της και στο Πλατύ Λιμάνι πρέπει να είναι από επιθέσεις στασιαστών που κάνουν κλεφτοπόλεμο στους δρόμους της ενώ εμείς κρατάμε τις επάλξεις. Η συμβολή τους είναι χρήσιμη· παρενοχλούν τους Ηρμάντιους. Οι οποίοι τώρα φαίνεται να έχουν ελαττώσει τις επιθέσεις τους εναντίον μας. Οι δυνάμεις τους έχουν εξαντληθεί.

Ωραία.

Ωρα να κινηθούμε. Η νύχτα μάς ευνοεί.

Ρίχνω το τσιγάρο μου από τις επάλξεις και στρέφομαι στη Λουκία που στέκεται παραδίπλα. «Είσαι έτοιμη;»

«Για τι;»

«Για οτιδήποτε, φυσικά.»

Χαμογελά. «Θα κουρσέψουμε την πόλη;»

«Αυτό έχω κατά νου.»

Ο Ακατάλυτος νιαουρίζει, έχοντας πηδήσει πάνω στις πέτρες των επάλξεων, κοντά μας. Τα γκρίζα μάτια του γυαλίζουν.

Πλησιάζουμε τον Ζαχαρία και τον Λεωνίδα, που κι αυτοί ξεκουράζονται αφού δεν υπάρχει άμεση ανάγκη για τα σπαθιά τους.

«Οφιομαχητή,» λέει ο Λεωνίδας. «Ποιο είναι το σχέδιο τώρα; Όσο καθόμαστε εδώ, οι Ηρμ—»

«Θα κινηθούμε,» τον διακόπτω. «Αν δεν το κάνουμε απόψε, το πρωί ίσως νάναι πολύ αργά.»

«Θα συνεχίσουμε επάνω στις επάλξεις;» ρωτά ο Ζαχαρίας.

Νεύω. «Προς την Ίσια Πύλη. Σκοπεύω νάναι δική μας πριν από τα ξημερώματα.»

«Η ίδια τακτική με πριν;»

«Ναι.»

«Αισθάνεσαι αρκετά δυνατός;»

«Δε θα το πρότεινα αλλιώς. Τώρα θα ήταν η χειρότερη στιγμή για να σας απογοητεύσω.»

«Κι ο Εύανδρος;» ρωτά ο Λεωνίδας. «Αυτό το μίasma; Αν ήμουν κοντά του, Οφιομαχητή, όταν πέσατε από τη Νότια Πύλη θα τον είχα

αποτελειώσει, μα τη Φαρμακερή Κυρά! Θα είχα μπήξει τη λεπίδα μου στα σωθικά του!»

«Πίστεψέ με,» του λέει η Λουκία, «δεν θα το έβρισκες τόσο εύκολο να το κάνεις όσο να το λες.»

«Ο Νικόλαος μού είπε ότι τον ξεθάψατε...»

«Ναι, ενώ ψάχναμε για τον Γεώργιο. Κάναμε μαλακία.»

«Σοβαρή μαλακία.»

«Τι θες τώρα; Να μας κατηγορήσεις;»

«Αν δεν τον είχατε ξεθάψει, δε θα χρειαζόταν πια ν'ανησυχούμε γι'αυτόν. Έπρεπε να τον είχαμε σκοτώσει ενώ ήταν ακόμα πλακωμένος από τις πέτρες! Τώρα, όμως... Τώρα, ο Οφιομαχητής μπορεί ξανά να πολεμήσει άρα, γιατί να μη μπορεί κι ο Εύανδρος;»

«Ίσως και να μπορεί,» του λέω. «Αλλά δεν είναι σίγουρο. Ούτε είναι σίγουρο ότι ο Κλέαρχος θα τον αφήσει.»

«Τι εννοείς;»

«Ο Εύανδρος καρφώθηκε στο στήθος από το καμάκι του Ψηλού Ιάκωβου – αρκετά σοβαρό τραύμα, ακόμα και για έναν Φιλημένο της Έχιδνας. Κι ενώ μονομαχούσαμε τον τραυμάτιστα κι εγώ, και μετά γκρεμίστηκε μαζί με τη Νότια Πύλη.»

«Είσαι, δηλαδή, βέβαιος ότι δεν θα τον ξανασυναντήσουμε απόψε;»

«Δε μπορώ να είμαι βέβαιος,» αποκρίνομαι. «Αλλά το θεωρώ λιγότερο πιθανό. Τουλάχιστον, αν κινηθούμε γρήγορα. Αν καταλάβουμε την Ίσια Πύλη ως τα ξημερώματα.»

«Και μετά;» θέτει το ερώτημα ο Ζαχαρίας. «Τι γίνεται μετά;»

«Γι'αυτό έχουμε ζητήσει βοήθεια από την Ιλφόνη και τη Μελκάρνια,» λέω. «Για το μετά.» Και στο μυαλό μου έρχεται εκείνο το όνειρο, και τα λόγια του Αρσένιου: *Η Μάρθα δεν θα βρει εκεί τα πράγματα όπως τα περιμένετε...* Έκανα κάποιο τρομερό λάθος, μα την Έχιδνα; Τώρα, όμως, ο μοναδικός δρόμος είναι να συνεχίσουμε το σχέδιό μου πιστεύοντας ότι η Ιλφόνη θα μας βοηθήσει. Τι άλλη επιλογή υπάρχει;

Ύστερα από κάποια γρήγορη, βασική οργάνωση των αγωνιστών μας, ξεκινάμε την επίθεση. Ντυμένος πάλι με πανοπλία (καινούργια, φυσικά· η προηγούμενη είναι διαλυμένη) και κρατώντας ασπίδα και το Φιλί της Έχιδνας, περνάω από τις επάλξεις της Ωραίας Πύλης και εφορμώ στους μαχητές των Ηρμάντιων που στέκονται στις επάλξεις

δυτικά της. Οι σύμμαχοί μου με υποστηρίζουν με τόξα και βαλλίστρες, αλλά, και πάλι, αμέσως τρία εχθρικά βέλη καρφώνονται στην ασπίδα μου. Μετά είμαι ανάμεσα στους εχθρούς, σπαθίζοντας δεξιά κι αριστερά, κόβοντας μέλη, κόβοντας κεφάλια, σκίζοντας και τρυπώντας σώματα, καταστρέφοντας αρματωσιές και ασπίδες και λεπίδες. Η οργή μου με φορτίζει τα τραύματα που δέχτηκα πριν από μερικές ώρες είναι σαν ποτέ να μην τα είχα δεχτεί: τώρα δεν τα αισθάνομαι καν. Αισθάνομαι μόνο οργή.

Ο Νικόλαος και η Λουκία με ακολουθούν, και με υποβοηθάνε, ντυμένοι κι αυτοί με πανοπλίες και, από κάτω, με οργανικές στολές ενδυνάμωσης. Ο Ζαχαρίας βρίσκεται πίσω τους, κι αυτή τη φορά κι ο Λεωνίδας είναι κοντά του, ενώ την προηγούμενη φορά ήταν ακόμα πιο πίσω, μαζί με τους υπόλοιπους αγωνιστές, οργανώνοντάς τους για να φρουρούν τις επάλξεις που κατακτούσαμε.

Οι μαχητές των Ηρμάντιων – άνθρωποι μισθοφόροι· δεν συναντώ ερπετοειδείς ακόμα – δεν μπορούν να μου αντισταθούν επάνω στο στενό μονοπάτι των επάλξεων των τειχών, δεν μπορούν να με κυκλώσουν για να με χτυπήσουν. Πέφτουν από τις σπαθιές μου και τα χτυπήματα της ασπίδας μου και τις κλοτσιές μου. Πεθαίνουν επάνω στις επάλξεις ή γκρεμίζονται από αυτές. Και όσους δεν προλαβαίνω να σκοτώσω εγώ τούς σκοτώνουν η Λουκία κι ο Νικόλαος, ή οι άλλοι αγωνιστές που μας ακολουθούν εξαπολύοντας βέλη και καμάκια, και σφαίρες όταν τα πυροβόλα αποφασίζουν να πυροβολήσουν.

Καθώς μάχομαι στις επάλξεις, κατευθυνόμενος δυτικά, αναρωτιέμαι αν ο Λεωνίδας έχει δίκιο που ανησυχεί για τον Εύανδρο. Αν εγώ τώρα δεν αισθάνομαι πλέον τα τραύματά μου μέσα στην οργή μου, γιατί να τα αισθάνεται εκείνος; Είναι πιθανό να τον ξανασυναντήσουμε, δεν είναι; Ελπίζω μόνο να μην επιχειρήσει πάλι να μας επιτεθεί από τη μεριά της γκρεμισμένης Νότιας Πύλης, γιατί αυτό θα με αναγκάσει να εγκαταλείψω τη δική μου επίθεση εδώ, στα βόρεια τείχη της Σαλντέρια.

Η απόσταση που με χωρίζει από την Ίσια Πύλη είναι γύρω στα τέσσερα χιλιόμετρα. Καθόλου μικρή. Οτιδήποτε μπορεί να συμβεί ώσπου να φτάσουμε εκεί. Πρέπει να είμαι προσεχτικός.

Παραδόξως, όμως, δεν συμβαίνει τίποτα το μη αναμενόμενο καθώς προχωράμε. Αντιμετωπίζουμε κάποιους αντιπάλους – πάντα

ανθρώπους, ποτέ ερπετοειδείς – και συνεχίζουμε, αφήνοντας πίσω μας ολοένα και περισσότερους αγωνιστές για να φρουρούν τις κατακτημένες επάλξεις. Αρχίζω να φοβάμαι ότι κάτι ύποπτο γίνεται εδώ, ότι ίσως να οδηγούμαστε σε καμιά παγίδα, γιατί η όλη διαδικασία μου μοιάζει εύκολη, πολύ πιο εύκολη από την κατάκτηση των επάλξεων από Νότια Πύλη ως Ωραία Πύλη, παρότι εκεί η απόσταση ήταν μικρότερη – η μισή περίπου. (Ναι, έχω μετρήσει τα πάντα επάνω στον χάρτη της Σαλντέρια.) Οι Ηρμάντιοι είναι σαν να μη θέλουν να μας εμποδίσουν, σαν να έχουν βάλει τυπικά μερικούς μισθοφόρους για να σταθούν στον δρόμο μας.

Παγίδα; Κι αν ναι, πού; Στην Ίσια Πύλη; Ή, μήπως, έχουν κάτι άλλο στο μυαλό τους;

Όταν έχουμε καταλάβει σχεδόν τις μισές επάλξεις από Ωραία Πύλη ως Ίσια Πύλη, σταματώ για λίγο και προειδοποιώ τη Λουκία, τον Νικόλαο, τον Ζαχαρία, και τον Λεωνίδα. Τους λέω να έχουν υπόψη τους πως κάτι περίεργο ίσως να συμβαίνει.

Ο Ζαχαρίας συμφωνεί. «Κι εγώ το παρατήρησα,» μου λέει. «Δεν έχουν καν στείλει ελικόπτερα τούτη τη φορά.»

«Δεν τολμούν πλέον!» αναφωνεί ο Νικόλαος σαν αλλοπαρμένος. «Το ξέρουν πως ο Οφιομαχητής θα φυσήξει και θα τα ρίξει στη γη!»

Τον αγνωώ τον παράφρονα. «Μάλλον δεν έχουν πολλά ακόμα,» λέω στον Ζαχαρία. «Αλλά, ναι, έχεις δίκιο: μέχρι κι αυτό είναι ύποπτο. Και ούτε ερπετοειδείς έχουμε συναντήσει.»

«Ούτε τον Εύανδρο,» προσθέτει νηφάλια ο Λεωνίδας.

«Έχετε επικοινωνία με τους άλλους στις υπόλοιπες επάλξεις;» τον ρωτάω.

«Ναι,» μου απαντά. «Κανείς δεν τον έχει δει. Ούτε έχουν δεχτεί καμιά επίθεση όσο προχωράμε εμείς εδώ.»

«Δε μπορεί οι Ηρμάντιοι ν'αποφάσισαν να τα παρατήσουν τόσο εύκολα...» λέει η Λουκία.

«Όχι,» συμφωνώ, «δεν μπορεί. Άρα, έχουν κάτι στο μυαλό τους. Πορευόμαστε με προσοχή λοιπόν.»

Οι πάντες νεύουν καταφατικά.

Και μετά, συνεχίζω την αιματηρή πορεία μου επάνω στις βόρειες επάλξεις της Σαλντέρια, μες στη νύχτα, ενώ οι σύντροφοί μου με

ακολουθούν και οι στασιαστές υψώνουν σημαίες με τον Διπλό Καταβροχθιστή πίσω μας, αφήνοντάς τες να κυματίζουν ατίθασα στον θαλασσινό άνεμο του χειμώνα.

Πλησιάζουν μεσάνυχτα όταν φτάνουμε στην Ίσια Πύλη, τη βόρεια πύλη της Σαλντέρια, την πύλη που βρίσκεται στην Ισόδρομη, τη συνοικία που ελέγχεται από τους Έχοντες πιο στενά από οποιαδήποτε άλλη. Ή, μάλλον, ελεγχόταν θα έπρεπε να πω, γιατί τώρα οι Ηρμάντιοι φαίνεται να έχουν τον έλεγχο ολάκερης της Σαλντέρια, όχι οι Έχοντες.

Και εδώ, στην Ίσια Πύλη, προβάλλουν πιο σθεναρή αντίσταση. Δεν αμύνονται διαδικαστικά πλέον. Μοιάζει να θέλουν να μας αποθαρρύνουν, να μας ωθήσουν να τα παρατήσουμε, να σταματήσουμε τις κατακτήσεις μας γι'απόψε αποφασίζοντας πως είναι αρκετές, πως δεν χρειάζεται να προσθέσουμε σ'αυτές και την Ίσια Πύλη.

Δεν αποθαρρυνόμαστε, όμως. Δεν αλλάζουμε το σχέδιό μας. Γιατί η κατάκτηση της Ίσιας Πύλης είναι το πιο βασικό σημείο ετούτης της επίθεσης. Εξαρχής, σκεφτόμουν να πάρουμε όλες τις επάλξεις και όλες τις πύλες υπό την κυριαρχία μας. Έτσι, εμείς θα είμαστε ψηλά και οι Ηρμάντιοι χαμηλά. Θα εξακολουθούν, βέβαια, να ελέγχουν την πόλη, αλλά δεν θα μπορούν εύκολα να μας διώξουν. Καθόλου εύκολα. Και θα βρισκόμαστε συνεχώς πάνω απ'τα κεφάλια τους. Μια προσωρινή νίκη, αναμφίβολα, όμως καλύτερη από την ήττα.

Το αιματοκύλισμα στην Ίσια Πύλη είναι άγριο, κι αυτή τη φορά αντικρίζουμε και ερπετοειδείς των Ουραίων Δασότοπων με πλατιά σπαθιά και ασπίδες γεμάτες καρφιά και τον Οφιογενή ζωγραφισμένο επάνω. Τους αντιμετωπίζω εγώ· δεν αφήνω κανέναν να τον αντιμετωπίσει ο Νικόλαος ή η Λουκία. Κι αισθάνομαι άσχημα που τους σκοτώνω· κάτι μέσα μου αντιδρά. Η συγγένεια που νιώθω μαζί τους. Αλλά εκείνοι δεν φαίνεται να έχουν ενδοιασμούς να μου επιτεθούν· σίγουρα, ο Κλέαρχος έχει δηλητηριάσει τα μυαλά τους ότι είμαι «προδότης», όπως και το μυαλό του Ευάνδρου, και θέλουν να με εξολοθρεύσουν. Ορισμένους ερπετοειδείς τούς χτυπάνε τα βέλη των συντρόφων μου που έρχονται από πίσω, και με υποβοηθάνε στην αιματηρή δουλειά μου... αν και δεν θα το ζητούσα ποτέ. Οι ερπετοειδείς είναι δική μου υπόθεση! Η οργή μου είναι μια καταιγίδα από φλεγόμενο φαρμάκι μέσα μου. Γιατί κι αυτό το γαμημένο μίσος, ο Κλέαρχος, να μην είναι εδώ απόψε; Πού

είσαι, σαμάνε; Πού κρύβεσαι; Όπου κι αν κρύβεσαι, το Φιλί της Έχιδνας θα σε βρει!

Οι υπερασπιστές της Ίσιας Πύλης τσακίζονται μπροστά μου, και σύντομα η πύλη είναι δική μας. Οι στασιαστές της Σαλντέρια, με κραυγές νίκης, υψώνουν τη σημαία του Διπλού Καταβροχθιστή κι εδώ.

Μονάχα ένα μικρό μέρος των βόρειων τειχών προς τα δυτικά, προς τη θάλασσα, προς το Τακούνι, δεν έχουμε κατακτήσει ακόμα. Αλλά αυτό θα πρέπει να το αφήσουμε για αύριο. Όπως επίσης και το άλλο τμήμα που δεν έχουμε ακόμα καταλάβει, εκείνο δυτικά της Νότιας Πύλης, το οποίο πάλι πάει προς τη θάλασσα και είναι πολύ μεγαλύτερο από αυτό εδώ το ακατάκτητο τμήμα στα βόρεια τείχη: γύρω στα δύομισι χιλιόμετρα έκταση.

Για την ώρα, οι σύντροφοί μου χρειάζονται ξεκούραση· και όχι μόνο αυτοί.

Εξακολουθεί, όμως, να μου φαίνεται περίεργο το πόσο εύκολα καταλάβαμε τις βόρειες επάλξεις μέχρι την Ίσια Πύλη. Οι Ηρμάντιοι σίγουρα έχουν κάτι στο μυαλό τους...

Σκουπίζω τα αίματα από το Φιλί της Έχιδνας επάνω στον μανδύα ενός νεκρού αξιωματικού των μισθοφόρων, και το θηκαρώνω. Ακουμπώντας τα χέρια μου στις επάλξεις της Ίσιας Πύλης, ατενίζω νότια, το εσωτερικό της πόλης, την Ισόδρομη και πέρα απ'αυτήν. Διακρίνω πάλι κάποιες φωτιές και καπνούς, σε διάφορα σημεία της Σαλντέρια. Οι στασιαστές που είναι κάτω από τα τείχη συνεχίζουν να προκαλούν προβλήματα. Και ολοένα και περισσότεροι κάτοικοι ξεσηκώνονται για να πολεμήσουν μαζί μας, αν ό,τι μου λένε τα Τέκνα και οι άλλοι αγωνιστές αληθεύει. Και γιατί να μην αληθεύει; Δε νομίζω ότι θα μου έλεγαν ψέματα. Ούτε νομίζω πως είναι παραπλανημένοι. Οι κάτοικοι της Σαλντέρια δείχνουν όντως πρόθυμοι να αγωνιστούν. Δεν τους άρεσε καθόλου η πολιτική των Εχόντων, και ούτε θέλουν να έχουν τους Ηρμάντιους για άρχοντες τώρα. Οι μεν τούς φαίνονται, ίσως, χειρότεροι από τους δε.

Ο Ζαχαρίας μου λέει: «Δεν ήταν παγίδα τελικά, Οφιομαχητή... σωστά;»

Ναι, πράγματι, δεν ήταν παγίδα... Δε μοιάζει να ήταν, τουλάχιστον. Αλλά... ήταν πολύ εύκολο. Πολύ πιο εύκολο απ'ό,τι περίμενα. Το μόνο που μπορεί, λοιπόν, να έχουν κατά νου οι Ηρμάντιοι είναι ένα πράγμα—

«Τι σκέφτεσαι;» με ρωτά ο Ζαχαρίας. «Συμβαίνει κάτι; Κάτι που δεν έχω προσέξει; Η Ίσια Πύλη είναι δική μας, και δεν τους βλέπω να έρχονται για να μας—»

«Δεν είν' αυτό,» τον διακόπτω. «Δεν ήταν παγίδα, Ζαχαρία. Ναι, δεν ήταν παγίδα· γιατί, μάλλον, δεν μπορούσαν να μας στήσουν παγίδα επάνω στον στενό δρόμο των επάλξεων, αν και πρέπει να ήλπιζαν πως θα τα παρατούσαμε απόψε χωρίς να κατακτήσουμε και την Ίσια Πύλη—»

«Την κατακτήσαμε, όμως.»

«Ναι, την κατακτήσαμε.»

«Δεν είχαν κανένα συγκεκριμένο σχέδιο, οπότε. Αλλά έχουν ακόμα πολλές δυνάμεις μες στην πόλη.»

«Ακριβώς,» λέω. «Αυτό είναι το σχέδιό τους.»

«Δεν καταλαβαίνω...»

«Δεν ήθελαν να σπαταλήσουν άλλες δυνάμεις σε κάτι που τους έμοιαζε άσκοπο. Το κατάλαβαν ότι δεν μπορούν να με σταματήσουν επάνω στις επάλξεις επειδή δεν υπάρχει χώρος να μου επιτεθούν κυκλωτικά. Και, προφανώς, ούτε τον Εύανδρο ήθελαν να εξαπολύσουν ξανά εναντίον μου. Μας άφησαν, ουσιαστικά, να καταλάβουμε τις βόρειες επάλξεις και την Ίσια Πύλη, Ζαχαρία. Δεν ήταν πρόθυμοι να θυσιάσουν περισσότερους μαχητές και εξοπλισμούς. Τους κράτησαν εκεί που έχει πραγματική σημασία: στους δρόμους της πόλης. Γιατί, σκέψου: Εμείς τι θα κάνουμε τώρα για να κατακτήσουμε τη Σαλντέρια; Ενώ είμαστε επάνω στα τείχη, τι μπορούμε να κάνουμε για να την κατακτήσουμε;»

«Μπορούμε,» παρεμβαίνει ο Κοντός Ιάκωβος, που ήρθε πλάι μας ενόσω μιλούσαμε, «να τους κατουράμε αποδώ πάνω ώσπου να πνιγούν, οι πούστηδες!» Ο Ψηλός Ιάκωβος τον έχει ανεβάσει στους ώμους του· ο νάνος έχει τα πόδια του γύρω απ'τον αυχένα του φίλου του σαν νάναι μικρό παιδί που το μεταφέρει ο μπαμπάς του.

Ο Λεωνίδας γελά. «Λες αυτό να πιάσει;»

«Θα σου πω ένα πράμα, μεγάλε—»

«Γεώργιε!» Η φωνή της Λουκίας. «Δες εκεί, Γεώργιε!» Στέκεται λίγο πιο μακριά από εμάς, δεξιά του Ζαχαρία, και τώρα δείχνει προς τη νυχτερινή θάλασσα. «Στόλος! Πολεμικά πλοία! Απ'τ'ανατολικά! Κι έχουν επάνω τους το έμβλημα της Ιλφόνης.»

Την πλησιάζω γρήγορα και παίρνω το κιάλι από το χέρι της για να κοιτάξω.

Έχει δίκιο. Η Φύλακας της Ιλφόνης αποφάσισε να μας βοηθήσει και, μάλιστα, χωρίς καθυστέρηση. Ίσως, τελικά, να μην ήταν προφητικό το όνειρό μου με την Ευθαλία και τον Αρσένιο.

Ίσως.

Αλλά κάτι, για κάποιο λόγο, με κάνει να το αμφισβητώ αυτό. Δεν ήταν ένα συνηθισμένο όνειρο· είμαι σίγουρος.

Οι πράκτορες του Πολιτοβασιλέα ανέφεραν στον Άρχοντά τους ότι κανείς δεν είχε δει τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο να επιστρέφει στην Ερνέγη. Δεν ήταν εκεί, εδώ και μέρες. Διάφορες φήμες κυκλοφορούσαν γι' αυτόν, αλλά ο αρχηγός των Επιζώντων δεν ήταν εκεί. Κατά πάσα πιθανότητα, ήταν νεκρός. Γιατί, αν ζούσε, ο Αλτόσσιος θα ήθελε αναμφίβολα να τον παρουσιάσει, για να μην πέσει το ηθικό των μισθοφόρων του στην Ερνέγη. Τώρα που ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος είχε σκοτωθεί – τον οποίο όλοι θεωρούσαν αθάνατο – άρχιζαν να έχουν αμφιβολίες για τον αφέντη που υπηρετούσαν, έλεγαν οι πράκτορες στον Πολιτοβασιλέα.

Και η αδελφή του, η Ελευθερία Μοριλκόνη, του είπε: «Ήρθε, λοιπόν, η ώρα να επιτεθούμε στην Ερνέγη. Ήρθε η ώρα να την καταλάβουμε και να σβήσουμε την απειλή της μια και καλή. Να δείξουμε ότι μέσα στον Μεγάλο Κόλπο η Συμπολιτεία των Ποταμών κυριαρχεί, όχι πειρατές και σφετεριστές!»

Αρκετοί από τους στρατιωτικούς του Πολιτοβασιλέα – οι περισσότεροι – συμφωνούσαν μαζί της· έλεγαν ότι η Πριγκίπισσα μιλούσε σωστά: αυτή η φωλιά κουρσάρων και μαχαιροβγαλτών έπρεπε να τεθεί υπό τον Νόμο της Συμπολιτείας όπως είχε πρόσφατα τεθεί και η Αταρδία.

«Η Αταρδία είχε μόλις εξεγερθεί,» τους θύμιζε ο Γεώργιος Μοριλκόνης· «δεν είχε τις δυνάμεις που έχει η Ερνέγη. Οι Άρχοντες της Ερνέγης είναι απείρως καλύτερα οργανωμένοι.»

Αλλά οι στρατιωτικοί και η αδελφή του επέμεναν να επιτεθούν τώρα στην Ερνέγη. Η θέση της, εκτός των άλλων, θα έκανε την επίθεση εύκολη υπόθεση, έλεγαν· δεν θα χρειαζόταν να πηγαίνουν στα νότια, όπως έκαναν για να επιτεθούν στην Αταρδία: απλά θα έπλεαν προς τα ανατολικά, απέναντι από την Οσκάληνη, γύρω στα δεκαεφτά μίλια απόσταση μόνο! Θα συγκέντρωναν όλα τους τα σκάφη – δεν θα άφηναν κανένα να φρουρεί τον Μεγάλο Κόλπο – και θα χτυπούσαν μαζικά την

Ερνέγη, με ολόκληρο τον στόλο της Συμπολιτείας, που ήταν ο ισχυρότερος σε τούτα τα νερά. «Η Ερνέγη δεν μπορεί να αντισταθεί, Μεγαλειότατε. Δεν έχει καμία πιθανότητα να αντισταθεί,» τόνισε ο Διοικητής Άνθιμος Ορπέλλιος, που κι αυτός ήταν υπέρ της επίθεσης φυσικά. «Και μετά, η αντιμετώπιση του προδότη Αλτόσσιου θα γίνει πολύ πιο εύκολη. Θα νικήσουμε τον πόλεμο ύστερα απ'αυτή την καθοριστική κίνηση.»

Με τα λόγια τους, η Πριγκίπισσα και οι στρατιωτικοί κατάφεραν να πείσουν τον Πολιτοβασιλέα. Παρότι είχε τις αμφιβολίες του, συμφώνησε να πραγματοποιηθεί επίθεση κατά της Ερνέγης: τώρα, χωρίς άλλη καθυστέρηση, χωρίς καμία προειδοποίηση στους Άρχοντές της.

«Πολύ σωστά,» είπε η αδελφή του. «Τους έχουμε προειδοποιήσει αρκετά, ήδη.»

Ήταν μέσα του Εαρινού του Δευτέρου: μέσα της άνοιξης. Συγκέντρωσαν τον στόλο τους και έπλευσαν προς Ερνέγη. Οι παρατηρητές των τεσσάρων Αρχόντων της αμέσως είδαν την αρμάδα και συναγερμός σηκώθηκε στην πόλη σαν θύελλα. Ο Πολιτοβασιλέας έστελνε πολεμικά πλοία! Η θάλασσα είχε γεμίσει πανιά και σημαίες της Συμπολιτείας των Ποταμών! Δε μπορεί να πλησίαζαν για να κάνουν κουβέντα. Μπορεί να πλησίαζαν μόνο για έναν λόγο: να χτυπήσουν την Ερνέγη.

Οι μισοί μαχητές των τεσσάρων Αρχόντων βγήκαν στα λιμάνια της, οι άλλοι μισοί επάνδρωσαν τα πολεμικά πλοία της και απέπλευσαν, εκτελώντας αμυντικό σχηματισμό μπροστά από την πόλη. Οι μισθοφόροι που δεν ήταν στη δούλεψη των Αρχόντων βρίσκονταν σε αναταραχή, μην ξέροντας τι ακριβώς να κάνουν· δεν τους πλήρωναν για να υπερασπίζονται την Ερνέγη από εξωτερική επίθεση. Αλλά ο Γέρο-Λουκάς, ο ένας από τους Άρχοντες, δήλωσε, μέσω του Ερνέγιου Καναλιού (του μοναδικού τηλεοπτικού σταθμού της πόλης), ότι όσοι μάχονταν για την προστασία της Ερνέγης θα ανταμείβονταν αναλόγως· και τώρα, είπε, αυτό ήταν το καλύτερο που μπορούσαν να κάνουν αν δεν ήθελαν να αποκλειστούν εδώ και να πεθάνουν «σαν ποντίκια παγιδευμένα στ'αμπάρι καραβιού που βουλιάζει. Στο ίδιο πλοίο βρισκόμαστε·ας το κάμουμε να μη βουλιάξει!» Η ένταση στα λόγια του έπεισε πολλούς μισθοφόρους αμέσως να συμφωνήσουν μαζί του, και ο στρατός των υπερασπιστών της Ερνέγης ξαφνικά αυξήθηκε αξιοσημείωτα.

Η Λουλουδού είχε μαζέψει τα λουλούδια της από το Πάνω Λιμάνι και είχε πάει βόρεια, στους δρόμους του Χώρου, μαζί με τον Ευθύμιο τον Αλητομάχο και τον Δαμιανό, τον χταποδιάρη κλέφτη, καθώς κι άλλα μέλη της συμμορίας της. Κανείς τους δεν ήθελε να είναι στο λιμάνι όταν η αρμάδα του Πολιτοβασιλέα ζύγωνε.

«Μπορεί να πάω να πολεμήσω,» είπε ο Ευθύμιος, ενώ στέκονταν σε μια από τις γωνίες ενός δρόμου γεμάτου κόσμο που ήταν πολύ αναστατωμένος, «αλλά μόνο άμα έρθουν εδώ. Στη θάλασσα δε βγαίνω.»

«Μην είσαι χαζός!» του είπε η Όλγα. «Οι Άρχοντες έχουν αρκετούς μισθοφόρους για να προστατέψουν την πόλη· δε χρειάζονται εσένα.» Φοβόταν ότι θα τον έχανε.

«Άμα ο στρατός του Πολιτοβασιλέα πατήσσει στα λιμάνια,» αποκρίθηκε εκείνος, «όλοι θα είμαστε σε άμεσο κίνδυνο έτσι κι αλλιώς.»

«Μου φαίνεται,» μουρμούρισε ο Δαμιανός, «ότι θάπρεπε να σκεφτόμαστε να την κοπανήσουμε αποδώ...»

Αποδώ; ρώτησαν κάποια από τ'άλλα μέλη της συμμορίας. Από πού «εδώ»; Από την Ερνέγη;

«Ναι, ρε.»

Μα δεν υπήρχε τίποτ' άλλο από την Ερνέγη σε τούτα τα μέρη! του θύμισαν.

«Βόρεια,» είπε ο Δαμιανός. «Προς τους πρόποδες των Υσκάριων.»

Διαφωνούσαν όμως μαζί του: Δεν είναι τόποι αυτοί!... Είναι άγριοι... Θα μας φάν' τα θηρία εκεί!...

Ο Δαμιανός μόρφασε, αγνοώντας τους.

«Δε θα μπουν στην Ερνέγη,» είπε η Όλγα. «Δεν είναι τόσο εύκολο να μπουν στην Ερνέγη! Αν ήταν, θα την είχε κατακτήσει ο Πολιτοβασιλέας από καιρό.» Λες και ήξερε τίποτα περισσότερο από φήμες και γενικολογίες για την πολιτική στον Μεγάλο Κόλπο της Μικρυδάτιας... αλλά ήθελε να ενθαρρύνει τη συμμορία της. Και σκεφτόταν συγχρόνως πως αν ο Γεώργιος ήταν εδώ τα πράγματα θα ήταν πολύ καλύτερα. Πού μπορεί να βρισκόταν τώρα; Πού; Γιατί σίγουρα – σίγουρα – δεν ήταν νεκρός. Η Όλγα το ήξερε. Στο όνειρό της τον είχε σώσει από έναν δαίμονα του Αβυσσαίου. Ο Οφιομαχητής ζούσε, αν και άσχημα χτυπημένος.

Η αρμάδα του Πολιτοβασιλέα έπλεε προς την Ερνέγη, σηκώνοντας αφρούς γύρω της, ταραάζοντας τη θάλασσα. Μηχανοκίνητα καράβια

μαζί με ιστιοφόρα και κωπήλατα. Μεγάλα πλοία μαζί με πολλαπλάσια πλοιάρια. Και ελικόπτερα πετούσαν από πάνω τους. Και κάτω από τη θάλασσα, εκεί όπου κανείς δεν μπορούσε να τα δει, ακολουθούσαν δύο υποβρύχια – τα τελευταία που είχαν απομείνει στον Πολιτοβασιλέα. Αυτός ήταν ολόκληρος ο πολεμικός στόλος της Συμπολιτείας των Ποταμών· δεν είχαν αφήσει πίσω παρά ελάχιστα σκάφη, για βασική άμυνα των λιμανιών.

Τα καράβια των Αρχόντων της Ερνέγης είχαν πάρει θέσεις μπροστά από την πόλη, και τώρα ήρθαν μαζί τους και τα περισσότερα από τα πολεμικά μισθοφορικά πλοία – αυτά που δούλευαν για τον Άρχοντα της Σιρνάδιας και άλλα. Ο Μεγάλος Μάρκος, ένας από τους Άρχοντες, ήταν επάνω στο κατάστρωμα του Ανεμόδρομου, του ισχυρότερου πλοίου της πόλης, που είχε και μεγάλα πανιά και μηχανές και ήταν γεμάτο οπλικά συστήματα.

Η Ιωάννα η Καλόκακη βρισκόταν στο Πάνω Λιμάνι· ο Κυριάκος ο Κήρυκας, στο Κάτω Λιμάνι· και ο Γέρο-Λουκάς, στο Παλάτι των Κουρσάρων. Όλοι οι Άρχοντες είχαν άμεση τηλεπικοινωνιακή επαφή ο ένας με τον άλλο. Και ήταν έτοιμοι να αντιμετωπίσουν τη χειρότερη απειλή κατά της πόλης τους.

Ορισμένοι στα λιμάνια και στους δρόμους της Ερνέγης αναρωτιόνταν πού να ήταν τώρα οι Επιζώντες και ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος, «ο Ναύαρχος της Ερνέγης» που έλεγαν· και άρχισε να κυκλοφορεί μια φήμη ότι κάποιοι είχαν μπανίσει το πλοίο του, τον Δράκο της Θάλασσας, ανοιχτά του Ναού της Έχιδνας, κοντά στις ακτές των Στενότοπων. Μπορεί να ήταν αλήθεια; Τι να έκανε ο Δράκος εκεί; Γιατί να μην ερχόταν στην Ερνέγη; Δεν μπορεί να ήταν αλήθεια!

Η Όλγα έτυχε να το ακούσει, και συνοφρυνώθηκε συλλογισμένη. Στον Ναό της Έχιδνας; Στους Στενότοπους;

Ο τρίτος εραστής της, όμως, ο Αθανάσιος, διέκοψε τις σκέψεις της καθώς τότε ήρθε ανάμεσα στα υπόλοιπα μέλη της συμμορίας, και μαζί του ήταν και τα δύο παιδιά του – τα παιδιά που είχε από τη γυναίκα του η οποία είχε χαθεί μέσα σε μια από τις τρομερές καταγίδες των νότιων ακτών – δύο έφηβοι, ένας νεαρός και μια κοπέλα. Δεν ήταν η πρώτη φορά που έβλεπαν τη Λουλουδού, και τη συμπαθούσαν. Η Όλγα τούς θεωρούσε περιφερειακά μέλη της συμμορίας της. Τώρα

παρατήρησε ότι κουβαλούσαν μεγάλους σάκους – και αυτοί και ο Αθανάσιος.

«Ο ψαράς είναι ξύπνιος,» είπε ο Δαμιανός. «Σκέφτεται να την κοπανήσει. Σας τόλεγα γω, δε σας τόλεγα;»

«Απλά θέλω νάμ' ετοιμασμένος για οτιδήποτε,» εξήγησε ο Αθανάσιος. «Δεν έχω να πάω πουθενά αλλού. Ψαράς είμαι μια ζωή δω, στην Ερνέγη.»

«Σε λίγο μπορεί να μην υπάρχει, Ερνέγη,» προειδοποίησε δυσοίωνα ο Δαμιανός, κι αρκετοί από τους άλλους της συμμορίας τού είπαν να σκάσει πια και να πάψει να προκαλεί τη Σιλοάρνη.

«Καλά,» αποκρίθηκε ο Δαμιανός, «καλά... αλλά γω βλέπω το πλοίο να γέρνει. Να γέρνει πολύ απότομα.»

Έξω από τα λιμάνια της Ερνέγης, τα πολεμικά σκάφη των Αρχόντων της άρχισαν να συγκρούονται με την αρμάδα του Πολιτοβασιλέα. Γιγαντοβαλλίστρες εκτόξευαν τα μεγάλα μεταλλικά βέλη τους· πυροβόλα κανόνια έβαλλαν κάθε τόσο· υδατοτρόπα όπλα φουρτούνιαζαν τα νερά απρόσμενα εδώ κι εκεί· ηχοβόλα εξαπέλυαν τρομερούς ήχους που τρυπούσαν το κεφάλι και τράνταζαν τα κόκαλα και θρυμματίζαν τα κρύσταλλα. Ελικόπτερα (κι από τις δυο παρατάξεις) πετούσαν στον αέρα, χτυπώντας το ένα το άλλο αλλά και τα πλοία από κάτω τους. Από μερικά αεροσκάφη της Συμπολιτείας αλεξιπτωτιστές έπεφταν για να βρεθούν στις κουβέρτες των караβιών της Ερνέγης και να επιτεθούν στα πληρώματα. Κάτω από το νερό κυκλοφορούσαν τρία υποβρύχια – δύο του Πολιτοβασιλέα, ένα των Αρχόντων της Ερνέγης – σαν επικίνδυνα ψάρια, χτυπώντας τις κοιλιές των караβιών με λεπιδοφόρες ή ενεργειακές τορπίλες, σπάζοντας ξύλα και μέταλλα, ή στέλνοντας ισχυρά ενεργειακά φορτία για να αδρανοποιήσουν μηχανικά συστήματα.

Οι κρότοι από τη ναυμαχία αντηχούσαν ώς την Ερνέγη, μέσα στους δρόμους της, τρομοκρατώντας τους πολίτες, κάνοντας ολοένα και περισσότερους μισθοφόρους να αποφασίζουν να πολεμήσουν. Κάποιοι είχαν ανεβεί σε ταράτσες και αγνάντευαν προς τα δυτικά, με γυμνό μάτι ή με κιάλια, τα καράβια να συγκρούονται. Ήταν καμιά ώρα πριν από το μεσημέρι, και οι δίδυμοι ήλιοι της Υπερυδάτιας φεγγοβολούσαν δυνατά από τον ουρανό.

Η συμμορία της Λουλουδούς είχε επίσης καταφέρει ν'ανεβεί στην ταράτσα μιας πολυκατοικίας και ατένιζαν κι αυτοί τη ναυμαχία.

«Τέτοιο πράμα δεν έχει ξανασυμβεί, μα την Έχιδνα,» είπε ο Αθανάσιος. «Τόσα χρόνια που είμ' εδώ, τέτοιο πράμα δεν έχει ξανασυμβεί. Ούτε ο πατέρας μου – ψαράς κι εκείνος – δε μούχε πει ότι τέτοιο πράμα έγινε ποτές, και ούτε κι ο δικός του πατέρας – ψαράς κι εκείνος – δεν τούχε πει ότι τέτοιο πράμα έγινε ποτές.»

«Εδώ χταπόδι, εκεί χταπόδι... πάει, βούλιαξε το χταπόδι,» μουρμούρισε ο Δαμιανός σαν να παραμιλούσε.

Ο Οφιομαχητής έπρεπε να ήταν μαζί μας, σκέφτηκε η Όλγα. Θα είχε, ως τώρα, βυθίσει τα μισά πλοία του Πολιτοθασιλέα αν ήταν εδώ!

Αλλά ο Οφιομαχητής δεν ήταν στην Ερνέγη. Ήταν νότια της, στους Στενότοπους, μέσα στον Ναό της Έχιδνας, ακόμα τραυματισμένος. Δεν είχε συνέλθει παρά ελάχιστα. Ξυπνούσε κάπου-κάπου και μιλούσε με τη Σαπφώ, που ήταν διαρκώς δίπλα του, και μετά ξανακοιμόταν. Ποτέ άλλοτε δεν είχε κοιμηθεί έτσι, από τότε που βρέθηκε στο Πλοκάμι των Ναυαγίων. Και μέσα στα όνειρά του – τα πρώτα όνειρα που θυμόταν να έχει δει – αντίκρισε την Όλγα... την Όλγα... να στέκεται κάπου κοντά του και να έχει δυο φίδια κουλουριασμένα στα χέρια της.

Όταν κοιμόταν, η Σαπφώ τον τύλιγε πάλι με τα πράσινα φίδια που ονομάζονταν υδατολάτρες οι θαλπεροί, γιατί η θερμότητά τους έκανε καλό στα τραύματα. Τα περισσότερα ερπετά ήταν ψυχρά όταν ακουμπούσαν το δέρμα σου, αλλά με τους υδατολάτρες τους θαλπερούς δεν ίσχυε το ίδιο. Αρχικά, τους αισθανόσουν δροσερούς αλλά, αν συνέχιζες να βρίσκεσαι σε επαφή μαζί τους, ένιωθες μια θερμότητα να προέρχεται από βαθιά μέσα τους, σχεδόν σαν βραδυκίνητο ενεργειακό ρεύμα. Και η Σαπφώ ήξερε ότι αυτό βοηθούσε τους βαριά τραυματισμένους.

Οι μισθοφόροι που περίμεναν κατασκηνωμένοι στην ιερή άμμο, ανάμεσα στον κυρίως Ναό και στον εξώναο – ο Πέτρος ο Φλογερός, η Ευδοκία της Καταστροφής, και οι άλλοι – ρωτούσαν κάθε μέρα πώς πήγαινε ο αρχηγός τους και τότε θα μπορούσαν να τον πάρουν από εδώ και να φύγουν.

«Όταν έχει σσσηκωθεί θα σας πει ο ίδιος τι θέλει,» τους αποκρίθηκε η Σαπφώ τις προάλλες.

«Ναι αλλά πότε θα σηκωθεί;» επέμεινε η Ευδοκία. «Θα ζήσει;»

«Θα ζήσει,» επιβεβαίωσε η Σαπφώ. «Όμως το σώμα του χρειάζεται χρόνο για να θεραπευτεί· έφτασε πολύ κοντά σςστον θάνατο. Και η χάρη της Μεγάλης Κυράςςς δεν του προσφέρει θεραπευτικές ιδιότητεςςς ανώτερες από οποιουδήποτε άλλου ανθρώπου· τον φορτίζει μόνο με την οργή τηςςςς.»

Στους μισθοφόρους αυτά έμοιαζαν με μυστικιστές ασυναρτησίες, και ανησυχούσαν για τον αρχηγό τους. Ο Πέτρος αναρωτιόταν αν είχαν κάνει καλά, τελικά, που τον είχαν φέρει εδώ. Αλλά πού αλλού να τον πήγαιναν; Θα επιβίωνε αν τον μετέφεραν σε νοσοκομείο της Ερνέγγης; Για κάποιο λόγο, το αμφέβαλλε. Και ο Κλεάνθης'νιρ, όταν ο Πέτρος τού είχε μιλήσει, έλεγε πως το αμφέβαλλε επίσης.

Η Σαπφώ τώρα είπε: «Κάπου-κάπου ξυπνά και μου μιλά,» κι αυτό αμέσως έκανε τους μισθοφόρους να αναθαρρήσουν.

«Τι σου λέει;» ρώτησε αμέσως η Ευδοκία της Καταστροφής. «Και γιατί δε μας το είπες πριν;»

«Δεν λέμε πολλά. Είναι πολύ αδύναμοςςς ακόμα. Του χρειάζεται ξεκούραση.»

Την ημέρα που έγινε η επίθεση κατά της Ερνέγγης, και που πλοία ναυμαχούσαν αντίκρυ των λιμανιών της, οι μισθοφόροι δεν άκουσαν τους κρότους της μάχης γιατί η πόλη απείχε πάνω από είκοσι χιλιόμετρα από τον Ναό, κατά μήκος των ακτών, και ανάμεσα απλώνονταν οι Στενότοποι, και ο άνεμος φυσούσε βόρεια παίρνοντας μακριά τους θορύβους, στέλνοντάς τους προς τα Υσκάρια Όρη.

Ο στόλος της Ερνέγγης αντιμετώπιζε σθεναρά την αρμάδα της Συμπολιτείας των Ποταμών, αλλά, καθώς το μεσημέρι έδινε τη θέση του στο απόγευμα, ήταν φανερό σε όλους πλέον ποιος είχε το πάνω χέρι: ο Πολιτοβασιλέας. Πολλά από τα πλοία του στόλου της Ερνέγγης είχαν βυθιστεί· ελάχιστα απέμεναν γύρω από τον Ανεμόδρομο, και τα αντίπαλα σκάφη ήταν πολλαπλάσια. Τα περικύκλωναν, χτυπώντας τα με όλα τους τα όπλα, και τα πλησίαζαν για να τα εμβολίσουν και το πλήρωμα του ενός караβιού να πηδήσει στην κουβέρτα του άλλου, ξεκινώντας αιματηρές συμπλοκές.

Τα λιμάνια της Ερνέγγης, από τη Λάμα ως το Λιμάνι των Κεκτημένων, είχαν γεμίσει με ανθρώπους που τα πλοία τους είχαν καταποντιστεί

αλλά αυτοί είχαν καταφέρει να επιζήσουν και να κολυμπήσουν ως εκεί. Και, εκτός από υπέρμαχοι της πόλης, ναυτομαχητές του Πολιτοβασιλέα παρουσιάζονταν επίσης στα λιμάνια, γιατί κάμποσα κι από τα δικά τους πλοία είχαν βουλιάξει. Οι ναυτομαχητές έβγαιναν στις αποβάθρες και στις προβλήτες για να σωθούν, αλλά οι ντόπιοι δεν τους άφηναν να μείνουν στην πόλη. Τους χτυπούσαν με βέλη και καμάκια και ρόπαλα και σπαθιά και πυροβόλα πιστόλια (που άλλοτε έβαλλαν άλλοτε όχι). Πολλές φορές, δε, δεν τους άφηναν καν να σκαρφαλώσουν στο λιμάνι· τους σκότωναν ενόσω προσπαθούσαν ν'ανεβούν ή ενώ ήταν ακόμα στη θάλασσα.

Τα νερά μπροστά από την Ερνέγη είχαν κοκκινίσει.

Και η ναυμαχία δεν πήγαινε καθόλου καλά για τους Άρχοντες του Παλατιού των Κουρσάρων. Η Ερνέγη ήταν δυνατή πόλη, δίχως αμφιβολία. Η Ερνέγη και η Σιρκόβη ήταν οι μοναδικές πόλεις στις ανατολικές ακτές του Μεγάλου Κόλπου. Μα, ούτε μαζί δεν θα ήταν αρκετά ισχυρές για να τα βάλουν με τον συναθροισμένο στόλο ολόκληρης της Συμπολιτείας των Ποταμών που κυριαρχούσε στις δυτικές ακτές.

Η αρμάδα της Ερνέγης – ακόμα και με τα επιπλέον πλοία των μισθοφόρων – κατακερματίστηκε. Καθώς οι ήλιοι έγερναν προς τη δύση, προς τη Συμπολιτεία των Ποταμών, έμοιαζε να προμηνύουν ότι και η πλάστιγγα έγερνε προς τη μεριά του Πολιτοβασιλέα. Ο Ανεμόδρομος βούλιαξε αφού τρία εχθρικά πλοία τον εμβόλισαν και ενώ οι ναυτομαχητές είχαν επανειλημμένα αποτύχει να καταλάβουν την κουβέρτα του. Ο Μεγάλος Μάρκος βυθίστηκε μαζί με το καράβι, και οι άλλοι Άρχοντες έχασαν την τηλεπικοινωνιακή επαφή που είχαν μ'αυτόν. Ήλπιζαν, όμως, ότι θα επιβίωνε, γιατί ήταν ντυμένος με οργανική στολή υποβρύχιας αναπνοής.

Στα λιμάνια της Ερνέγης, οι υπέρμαχοί της ετοίμαζαν τα όπλα τους, μικρά και μεγάλα. Η Ιωάννα η Καλόκακη εξακολουθούσε να βρίσκεται στο Πάνω Λιμάνι, ο Κυριάκος ο Κήρυκας στο Κάτω, και ο Γέρο-Λουκάς στο Πειρατικό Ανάκτορο.

Τα πλοία της αρμάδας του Πολιτοβασιλέα πέρασαν μέσα από τα συντρίμια και τις φωτιές και ζύγωσαν την Ερνέγη... για να δεχτούν αμέσως επιθέσεις από γιγαντοβαλλίστρες, πυροβόλα κανόνια, υδατοτρόπα όπλα, και ηχοβόλα. Ολόκληρη θύελλα καταστροφής. Μεγάλα

μεταλλικά βέλη, οβίδες, απρόσμενα τραντάγματα της θάλασσας, διαπεραστικοί ήχοι. Πολλά από τα πλοιάρια που ακολουθούσαν τον γιγάντιο στόλο βυθίστηκαν, πολλά από τα μεγαλύτερα πλοία χτυπήθηκαν άσχημα.

Αλλά και οι δυνάμεις του Πολιτοβασιλέα απαντούσαν με παρόμοιο τρόπο, έχοντας βάλει τα δικά τους όπλα σε ακατάπαυστη λειτουργία, στέλνοντας καταστροφή και θάνατο στα λιμάνια της Ερνέγης, διαλύοντας αποβάθρες και προβλήτες, τσακίζοντας πλακόστρωτο κι ανθρώπους, κομματιάζοντας μεγάλα όπλα και οχυρωματικά έργα. Πτώματα, θραύσματα, αίματα γέμισαν τους παράκτιους δρόμους των λιμανιών.

Η συμμορία της Λουλουδούς βίγλιζε από την ταράτσα της πολυκατοικίας όπου βρισκόταν και πριν, κι αισθάνονταν όλοι τους μουνδιασμένοι απ' αυτό που έβλεπαν. Κανείς δεν μιλούσε. Είχαν την εντύπωση ότι ο λάκερη η πόλη τρανταζόταν ολόγυρά τους...

Πολλοί άνθρωποι προσπαθούσαν τώρα να βγουν από την Ερνέγη περνώντας από την Πύλη των Ορέων ή την Πύλη των Ελών· ποτέ άλλοτε οι πύλες δεν είχαν τέτοια κίνηση. Αλλά οι φρουροί τις κρατούσαν κλειστές παρά τις φωνές και τις απειλές του κόσμου. Δεν τις άνοιγαν, δεν έκαναν εξαίρεση για κανέναν· αυτές ήταν οι διαταγές των Αρχόντων· κι όποιος γινόταν επιθετικός τον χτυπούσαν ανελέητα, αν και προσπαθώντας να μην τον σκοτώσουν.

Κάποιοι άλλοι ήταν πιο έξυπνοι και δεν επιχειρούσαν να φύγουν από τις πύλες· ανέβαιναν σε βάρκες και έπλεαν πάνω στον ποταμό Σόρνη, κατευθυνόμενοι βόρεια, βγαίνοντας από την πόλη. Ο Σόρνης κατερχόταν από τα Υσκάρια Όρη, και ανάμεσα σ' αυτά και την Ερνέγη δεν υπήρχαν πόλεις· μονάχα ερημίτες κατοικούσαν. Οι πρόσφυγες δεν είχαν, ουσιαστικά, πουθενά να πάνε εκτός από την ερημιά. Αλλά τώρα εκείνο που τους ενδιέφερε κυρίως ήταν να γλιτώσουν· φοβόνταν την κυριαρχία του Πολιτοβασιλέα στην Ερνέγη.

Δεν ήταν, όμως, όλοι τόσο τρομαγμένοι. Οι περισσότεροι δεν προσπαθούσαν να φύγουν από την πόλη. Και τι θα γινόταν, σκέφτονταν, αν ο Πολιτοβασιλέας την καταλάμβανε; Θα σκότωνε τους πάντες; Για ποιο λόγο; Μόνο εκείνους που του αντιστέκονταν θα σκότωνε, κι εκείνους που ήταν άμεσα συνδεδεμένοι με τους Άρχοντες του Κλεμμένου Παλατιού. Αλλά οι πιο πολλοί άνθρωποι δεν ήταν άμεσα συνδεδεμένοι

με τους Άρχοντες, έτσι δεν θα κινδύνευε η ζωή τους αν δεν αντιστέκονταν στις δυνάμεις της Συμπολιτείας· απλά η εξουσία θα άλλαζε γι'αυτούς. Απλά; Η αλλαγή εξουσίας θα σήμαινε πολλά! προειδοποιούσαν ορισμένοι. Τα πράγματα στην Ερνέγη θα ήταν πολύ διαφορετικά. Αρκετοί από εμάς δεν θα μπορούν πλέον να δουλέψουν εδώ όπως παλιά, έλεγαν. Ενώ άλλοι προμήνυαν: Μπορεί και να καταντήσουμε δούλοι. Δούλοι! Και κάποιοι σχολίαζαν: Μονάχα οι δούλοι δεν έχουν τίποτα να φοβηθούν απ'την κατάκτηση της πόλης... (Γιατί και στην Ερνέγη υπήρχαν κάποιοι δούλοι, από χρέη κυρίως, ή εξαιτίας παράνομων ενεργειών, όπως βανδαλισμούς.)

Οι υπερασπιστές της πόλης χτυπούσαν τον στόλο του Πολιτοβασιλέα με τα όπλα που είχαν στα λιμάνια, και ο στόλος του Πολιτοβασιλέα χτυπούσε αυτούς, προσπαθώντας να κάνει απόβαση στην Ερνέγη. Και είχε στη διάθεσή του κι ένα όπλο που αυτοί δεν είχαν. Ένα όπλο που σπάνια έβλεπε κανείς, ειδικά στην Υπερυδάτια. Ένα ενεργειακό κανόνι επάνω στον Κυρίαρχο των Κυμάτων, το πλοίο όπου επέβαινε η Πριγκίπισσα Ελευθερία Μοριλκόνη ως Ναύαρχος του στόλου. Το ενεργειακό κανόνι χρειαζόταν μάγο για να ρυθμίζει τη ροή της ενέργειάς του ώστε να εκτοξεύει τις φωτεινές ριπές του μακριά· ήταν ένα όπλο δύσκολο να φτιαχτεί και απαιτητικό στη συντήρηση και τη χρήση του. Αλλά ήταν από τα πιο καταστροφικά όπλα στο Γνωστό Σύμπαν. Μέχρι στιγμής η Πριγκίπισσα δεν το είχε βάλει σε λειτουργία γιατί δεν της είχε φανεί απαραίτητο, και δεν ήθελε να ξοδεύει επιπλέον ενέργεια χωρίς καλό λόγο. Τώρα, όμως, άλλαξε γνώμη. Πρόσταξε να το χρησιμοποιήσουν. Ένας μάγος από την Οσκάληνη κι ένας καλός σκοπευτής το επάνδρωσαν, και μια θυρίδα άνοιξε στο πλάι του Κυρίαρχου των Κυμάτων απ'όπου βγήκε η κάννη του όπλου αρχίζοντας να εξαπολύει αστραφτερές λόγχες που τίποτα δεν μπορούσε να τους αντισταθεί – ούτε μέταλλα, ούτε ξύλα, ούτε πέτρες. Τους ανθρώπους, δε, όταν τύχαινε να τους χτυπήσουν, τους έκαναν στάχτη κατευθείαν.

Οι υπερασπιστές των λιμανιών της Ερνέγης πανικοβλήθηκαν. Οι περισσότεροι δεν ήξεραν καν τι ήταν αυτό με το οποίο τους χτυπούσαν· τα ενεργειακά όπλα – πιστόλια και τουφέκια – δεν έριχναν τόσο μακριά, ούτε ήταν τόσο ισχυρά: δεν μπορούσαν εύκολα να σε σκοτώσουν, πόσω μάλλον να προκαλέσουν τέτοιες καταστροφές. Αλλά

ορισμένοι γνώριζαν ακριβώς τι ήταν το συγκεκριμένο κανόνι και προειδοποίησαν όσους μπορούσαν. Η Ιωάννα η Καλόκακη και ο Κυριάκος ο Κήρυκας πρόσταξαν τα όπλα τους να χτυπήσουν το πλοίο με το ενεργειακό κανόνι, να το βουλιάξουν. Όμως αυτό δεν αποδείχτηκε καθόλου εύκολο...

Επάνω στην ταράτσα της πολυκατοικίας, τα μέλη της συμμορίας της Λουλουδούς ήταν ανάστατα. Αναρωτιόνταν τι ήταν αυτές οι φωτεινές ριπές που έριχνε το πλοίο του Πολιτοβασιλέα στο λιμάνι – οι ριπές που διέλυαν τα πάντα. Καινούργιο όπλο θα είναι, έλεγαν. Οι επιστήμονες του Πολιτοβασιλέα βρίσκουν τρελά πράγματα στην Οσκάληνη! Τρελά!

«Δεν είναι καμιά εφεύρεση αυτή, ρε ψάρια,» τους είπε ο Δαμιανός. «Έχω ξανακούσει για τέτοιο πράγμα. ‘Ενεργειακό κανόνι’ το λένε. Χρειάζεται μάγο για να λειτουργήσει, όπως και τα μεγάλα πλοία. Είναι σαν ενεργειακό πιστόλι αλλά πενήντα χιλιάδες φορές πιο ισχυρό.»

Η Όλγα αισθανόταν μουδιασμένη. Της άρεσε η Ερνέγη, γαμώτο! Της άρεσε έτσι ακριβώς όπως ήταν. Και τώρα είχε έρθει ο γαμημένος Πολιτοβασιλέας με τον γαμημένο στόλο του για να τη ρημάξει. Αν κατάφερνε να την κατακτήσει, η πόλη σίγουρα θα άλλαζε για πάντα. Η Όλγα είχε περάσει στην Ερνέγη καλύτερα από ποτέ στη ζωή της, κι αισθανόταν αυτές τις μέρες να φεύγουν ανεπιστρεπτί... Ο Γεώργιος έπρεπε να ήταν εδώ! σκεφτόταν. Αν ο Οφιομαχητής ήταν στην Ερνέγη θα τους είχε τσακίσει όλους!

Πού να βρισκόταν; Στον Ναό της Έχιδνας, στους Στενότοπους; Μπορεί να αλήθευε αυτό που έλεγαν; Αλλά, αν ήταν εκεί, γιατί δεν ερχόταν; Ήταν τόσο άσχημα τραυματισμένος;

Πολύ αργά τώρα, σκεφτόταν η Όλγα. Οι δυνάμεις της Συμπολιτείας των Ποταμών νικούσαν...

Ο στόλος του Πολιτοβασιλέα πλησίαζε τα λιμάνια που τα όπλα του ρήμαζαν με βέλη, οβίδες, ηχητικές ριπές, και φωτεινές λόγχες που διέλυαν τα πάντα στον δρόμο τους, τρυπώντας τοίχους, γκρεμίζοντας οικοδομήματα. Οι υπέρμαχοι της Ερνέγης τρέπονταν σε φυγή· δεν μπορούσαν πια να κάνουν τίποτα για να αποτρέψουν την απόβαση καθώς οι ήλιοι βούλιαζαν στη δύση και οι σκιές πύκνωναν παντού στην πόλη.

Οι μαχητές της Συμπολιτείας κατέβηκαν στα λιμάνια της Ερνέγης και άγριες συμπλοκές ξεκίνησαν στους δρόμους της μες στο δειλινό.

«Καλύτερα να μείνουμε εδώ πάνω,» είπε ο Δαμιανός. «Δεν υπάρχει κανένα πιο ασφαλές μέρος τώρα.»

«Ναι,» συμφώνησε η Όλγα, και είπε στη συμμορία της: «Μείνεται' όλοι εδώ.»

«Εγώ πρέπει να πάω κάτω,» είπε η Χριστίνα, που ήταν φρουρός της πόλης. «Κανονικά, έπρεπε ήδη να ήμουν κάτω, Όλγα.»

«Μην είσαι ανόητη,» της αποκρίθηκε η Λουλουδού. «Το ξέρεις ότι δεν σε πληρώνουν αρκετά καλά για να τρως το ξύλο που τρως. Νομίζεις ότι σε πληρώνουν αρκετά καλά για να σκοτωθείς; Σε χρειαζόμαστε περισσότερο από τους Άρχοντες της Ερνέγης.»

Κι αρκετά από τα άλλα μέλη της συμμορίας είπαν ότι η Λουλουδού μιλούσε σωστά.

Η Χριστίνα έμοιαζε προβληματισμένη.

«Μείνε μαζί μας,» της είπε ο Ευθύμιος ο Αλητομάχος. «Την πόλη θα κουμαντάρει σύντομα ο Πολιτοβασιλέας, και πολύ πιθανό οι αξιωματικοί του να καθαρίσουν όλους όσους υπηρετούσαν τους Άρχοντές της – και πρώτους τους φρουρούς.»

Η Χριστίνα δεν έφερε αντίρρηση, και βιαστικά ξεφορτώθηκε από πάνω της καθετί που την αναγνώριζε ως φρουρό της Ερνέγης.

Ο Δαμιανός ένευσε. «Πιο έξυπνη απ'ό,τι φαίνεσαι!...»

Η Χριστίνα τον αγριοκοίταξε.

Η Όλγα μειδίασε.

Στους δρόμους, οι συμπλοκές αγρίευαν με κάθε μισάωρο που περνούσε, καθώς οι Άρχοντες της Ερνέγης γνώριζαν καλά την πόλη τους και μπορούσαν να τη μετατρέψουν σε οχυρό αν ήθελαν· μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν τα πάντα εδώ ως οχυρωματικό έργο. Ο Μεγάλος Μάρκος είχε τελικά επιβιώσει (όπως οι άλλοι Άρχοντες περίμεναν) και τώρα ήταν κι αυτός στην Ερνέγη και βοηθούσε την Ιωάννα την Καλόκακη και τον Κυριάκο τον Κήρυκα που είχαν υποχωρήσει, από τα λιμάνια, στο εσωτερικό της πόλης. Ο Γέρο-Λουκάς εξακολουθούσε να βρίσκεται στο Πειρατικό Ανάκτορο, διατηρώντας τηλεπικοινωνιακή επαφή με όλους τους, δίνοντας διαταγές και συμβουλές, παρατηρώντας την πόλη από ψηλά με τα κιάλια του (μαγικά ενισχυμένα από το ξόρκι μιας μάγισσας που βρισκόταν στη δούλεψη των Αρχόντων), και κάνοντας σχέδια για την καλύτερη αντιμετώπιση της εισβολής. Οι Άρχοντες

δεν θεωρούσαν ότι είχαν ηττηθεί ακόμα. Ο συγκεντρωμένος στόλος του Πολιτοβασιλέα ήταν πανίσχυρος και είχε τσακίσει τον δικό τους, πολύ μικρότερο στόλο (αν και με αξιοσημείωτο κόστος), αλλά η Συμπολιτεία δεν μπορούσε να χρησιμοποιήσει ολόκληρη τη δύναμή της μες στους δρόμους της Ερνέγης. Οι δρόμοι της Ερνέγης ήταν ένας λαβύρινθος γεμάτος παγίδες για τους πολεμιστές του Πολιτοβασιλέα. Ήταν το πιο ισχυρό αμυντικό όπλο των τεσσάρων Αρχόντων.

Οι ζημιές που γίνονταν στην πόλη, βέβαια, ήταν τρομερές – ήταν χειρότερες από όταν καταιγίδα ερχόταν από τα νότια – όμως ό,τι είχε χαλάσει μπορούσε να επιδιορθωθεί αν νικούσαν τον εχθρό τους, σκέφτονταν οι Άρχοντες. Αν εκείνος τούς νικούσε, τότε όλα θα πήγαιναν χαμένα ούτως ή άλλως.

Οι συγκρούσεις στους δρόμους συνεχίστηκαν ως τα μεσάνυχτα και οι μαχητές του Πολιτοβασιλέα δεν κατάφεραν να προχωρήσουν πολύ. Είχαν κατακτήσει τη Λάμα, το Κάτω Λιμάνι, το Μαύρο Άκρο, και κάποιες από τις νότιες γειτονιές του Χώρου και της Ασπίδας· είχαν καταλάβει, επίσης, τη Μικρή Γέφυρα και το μεγαλύτερο μέρος του Στενού Γιαλού, είχαν καταλάβει το Κάτω Λιμάνι, ένα πολύ μικρό τμήμα του Κέντρου, και τα μισά Κεκτημένα. Αλλά δεν είχαν κατορθώσει να επεκταθούν περισσότερο από εκεί. Δεν ήταν λίγες οι κατακτήσεις τους· ήταν το ένα τρίτο της πόλης· όμως θα περίμενε, ίσως, κανείς να είχαν κατακτήσει ολόκληρη την πόλη ύστερα από έτσι όπως είχαν νικήσει τον στόλο της και τσακίσει την άμυνά της στα λιμάνια.

Η συμμαχία της Λουλουδούς βρισκόταν ακόμα στην ταράτσα εκείνης της πολυκατοικίας στον Χώρο, καθώς τα μεσάνυχτα ήρθαν, και κανείς τους δεν αισθανόταν νυσταγμένος.

«Να κατεβούμε τώρα;» πρότεινε ένας. «Μόνο ησυχία ακούς.»

«Την ησυχία να φοβάσαι, Σαράντη,» του είπε ο Δαμιανός, με το πρόσωπό του κρυμμένο μες στο σκοτάδι της κουκούλας της κάπας του.

14

Τα πλοία του στόλου της Ιλφόνης πλησιάζουν τη Σαλντέρια μες στα μεσάνυχτα. Τα βλέπω με το κιάλι της Λουκίας καθώς στέκομαι στις επάλξεις της Ίσιας Πύλης που έχουμε μόλις κατακτήσει.

Στρέφω το βλέμμα μου στα λιμάνια της πόλης για να δω τι γίνεται εκεί. Όπως το περίμενα, υπάρχει ξαφνικά μεγάλη κινητικότητα: μαχητές των Ηρμάντιων τρέχουν, καβαλάρηδες καλπάζουν, πολεμικά οχήματα κινούνται. Μεγάλα όπλα – γιγαντοβαλλίστρες, κανόνια – ετοιμάζονται. Ορισμένα από αυτά, παρατηρώ καθώς στρέφω αλλού το κιάλι μου, βρίσκονται δυτικά μας, στις επάλξεις που δεν έχουμε ακόμα κατακτήσει, καθώς και στις νοτιοδυτικές επάλξεις που επίσης δεν έχουμε ακόμα κατακτήσει.

Κατεβάζω το κιάλι. «Οι Ηρμάντιοι ετοιμάζονται να υποδεχτούν τους Ιλφόνιους,» λέω. «Αλλά δε θα το βρουν εύκολο, μάλλον, εξαντλημένοι όπως είναι μετά από τόσες μάχες μαζί μας.»

«Την έχουν γαμήσει, στα σίγουρα,» λέει ο Κοντός Ιάκωβος, που εξακολουθεί νάναι καθισμένος στους ώμους του Ψηλού Ιάκωβου.

«Τίποτα δεν είναι σίγουρο,» προειδοποιεί ο Ζαχαρίας. Και προς εμένα: «Να τους βοηθήσουμε; Να χτυπήσουμε τα μιάσματα στα λιμάνια;»

«Όλη μέρα πολεμάτε. Δεν είστε αρκετά κουρασμένοι;»

Ο Νικόλαος λέει: «Ξεκουραζόμασταν ολόκληρο το απόγευμα, Οφιομαχητή. Οι λεπίδες μας διψούν κι άλλο!»

Τον λοξοκοιτάζω. Είναι γεμάτος μικρά τραύματα, ο ανώμαλος – καινούργια μικρά τραύματα – ύστερα από τις τελευταίες μάχες μας για να καταλάβουμε τις βόρειες επάλξεις και την Ίσια Πύλη. Ποιος νομίζει ότι είναι; Εγώ;

«Αυτό είναι σημαντικό, Οφιομαχητή,» λέει ο Λεωνίδας, πιο νηφάλια από τον Νικόλαο. «Είναι, ίσως, η κρισιμότερη στιγμή για την πόλη. Δε μπορούμε να σκεφτούμε τους εαυτούς μας πριν από τον Μεγάλο Αγώνα. Ο Μεγάλος Αγώνας προέχει!»

«Μη βιάζεσαι να κρίνεις,» του αποκρίνομαι.

«Τι εννοείς; Είναι καθοριστικό αυτό που τώρα συμβαίνει!»

«Μόνο εκ των υστέρων θα μπορείς να πεις τι ήταν, τελικά, καθοριστικό και τι όχι.»

«Μα, αν δεν κάνουν απόβαση, θα τους χάσουμε,» επιμένει ο Λεωνίδας. «Θα μας αφήσουν μόνους.»

«Ο Λεωνίδας έχει δίκιο, Οφιομαχητή,» συμφωνεί ο Ζαχαρίας. «Πρέπει να τους βοηθήσουμε. Πρέπει να χτυπήσουμε τα λιμάνια. Τώρα.»

«Οι Ηρμάντιοι ευτυχώς δεν έχουν στόλο εδώ,» παρατηρεί η Λουκία.

«Έχουν, όμως, οι Έχοντες,» της λέει ο Ζαχαρίας. «Δες εκεί, στα νότια του Πλατύ Λιμανιού. Βλέπεις εκείνα τα μεγάλα πλοία; Αυτά είναι τα πολεμικά σκάφη τους.»

«Και φαίνεται να ετοιμάζονται να αποπλεύσουν,» προσθέτω.

«Ναι. Ας τους σαμποτάρουμε όσο μπορούμε.»

Νεύω. «Εντάξει. Εγώ θα προχωρήσω δυτικά επάνω στα τείχη, ώστε να αδρανοποιήσω τα μεγάλα όπλα από τούτη τη μεριά. Και μετά θα κατεβώ στο Τακούνι.»

«Θάρθω μαζί σου,» λέει η Λουκία.

«Κι εγώ,» δηλώνει ο Νικόλαος.

«Κι εμείς,» προσθέτει ο Κοντός Ιάκωβος· και ο Ψηλός, σιωπηλός ως συνήθως, δεν φέρνει αντίρρηση.

«Εσείς,» λέω στον Ζαχαρία και τον Λεωνίδα, «πηγαίνετε όπου χρειαστεί. Και ειδοποιήστε και τους άλλους, τηλεπικοινωνιακά, γι' αυτό που συμβαίνει.»

«Εννοείται,» αποκρίνεται ο Ζαχαρίας.

«Αν κάποιος από εσάς μπανίσει τον Εύανδρο, να με ειδοποιήσετε αμέσως.»

«Έγινε, Οφιομαχητή.»

«Μην προσπαθήσετε να τον αντιμετωπίσετε μόνοι σας – σε καμία περίπτωση.»

«Εντάξει.»

Στρέφομαι στη Λουκία. «Το χέρι σου πώς είναι;» Δεν διευκρινίζω ότι αναφέρομαι στο τραύμα στον ώμο της, από το βέλος που δέχτηκε εκεί σήμερα το πρωί· το καταλαβαίνει, είμαι σίγουρος.

«Αρκετά καλά για να σηκώνει αυτό,» μου αποκρίνεται η παλιοπειρατίνα τραβώντας το ξίφος από τη ζώνη της.

«Άμα κουραστείς μείνε πίσω,» της λέω. «Όχι μαλακίες.»

Γνέφει καταφατικά. Με παίρνει σοβαρά, ευτυχώς. Δε θέλω να πεθάνει ή να σακατευτεί, η ανόητη, πολεμώντας για έναν αγώνα που ουσιαστικά δεν είναι δικός της. Αν δεν ήμουν εδώ, δεν θα ήταν ούτε εκείνη εδώ.

«Θα τα ξαναπούμε σύντομα,» λέω στον Ζαχαρία και τον Λεωνίδα.

«Σε μια Σαλντέρια καθαρή από μιάσματα, Οφιομαχητή!» προσθέτει ο τελευταίος.

Και μετά χωρίζουμε. Εγώ, η Λουκία, ο Νικόλαος, οι Ιάκωβοι, και μερικοί άλλοι αγωνιστές φεύγουμε από τις επάλξεις της Ίσιας Πύλης περνώντας στις επάλξεις δυτικά της, επάνω στα τείχη, χτυπώντας τους μαχητές των Ηρμάντιων εκεί όπως και πριν. Προπορεύομαι κι οι άλλοι μ'ακολουθούν, υποστηρίζοντάς με όσο μπορούν. Είμαι ντυμένος με βαριά πανοπλία, κρατάω ασπίδα, φοράω κλειστό κράνος. Το Φιλί της Έχιδνας λιανίζει τους εχθρούς μου, τσακίζοντας τις δικές τους ασπίδες, σκίζοντας τις δικές τους πανοπλίες σαν χαρτί, σπάζοντας τα δικά τους κράνη και τα κρανία από κάτω. Διαλύω τα όπλα τους· τους σκοτώνω τον έναν μετά τον άλλο, τους πετάω από τα τείχη. Και τώρα η αντίσταση που προβάλλουν δεν μου μοιάζει τυπική όπως στις προηγούμενες επάλξεις. Τώρα με αντιμετωπίζουν με όλα τους τα μέσα, νομίζω. Θέλουν οπωσδήποτε να κρατήσουν ετούτο το μέρος των τειχών, έτσι όπως έχει εξελιχτεί η κατάσταση.

Δεν πρόκειται να τους κάνουμε τη χάρη.

Δεν αισθάνομαι κούραση. Αισθάνομαι μόνο οργή, την οποία εξαπολύω εναντίον των αντιπάλων μου σαν φαρμακερό δράκο της Έχιδνας, κομματιάζοντάς τους. Η Λουκία κι ο Νικόλαος είναι στο κατόπι μου, αποτελειώνοντας όσους δεν έχω προλάβει να αποτελειώσω. Οι άλλοι αγωνιστές, πίσω μας, εξαπολύουν βέλη και καμάκια και σφαίρες και ενεργειακές ριπές, υποβοηθώντας μας.

Η ασπίδα μου γεμίζει βέλη των εχθρών. Ένα βέλος καρφώνεται στον αριστερό μου μηρό, λίγο πιο πάνω από το γόνατο· το τραβάω και το πετάω παραδίπλα, και δεν αισθάνομαι καν το τραύμα καθώς συνεχίζω να μάχομαι. Τις ενεργειακές ριπές τις αποκρούω επίσης επάνω στην

ασπίδα μου, νιώθοντάς την να δονείται. Αλλά οι αντίπαλοί μου, γενικά, δεν έχουν χρόνο να εξαπολύουν και πολλές βολές εναντίον μου· γρήγορα, πάντα, τους ζυγώνω και το Φιλί της Έχιδνας που έρχεται καταπάνω τους είναι το τελευταίο θέαμα που βλέπουν.

Η έκταση από την Ίσια Πύλη ως τα άκρα των τειχών δυτικά της (όπου βρίσκονται και τα μεγάλα όπλα της πόλης) είναι μικρότερη από ένα χιλιόμετρο, αλλά ο αγώνας μας είναι πιο σκληρός απ'ό,τι αυτός που δώσαμε για να διασχίσουμε την έκταση των τειχών από Ωραία Πύλη προς Ίσια Πύλη, που είναι γύρω στα τέσσερα χιλιόμετρα. Οι Ηρμάντιοι τώρα δεν κάνουν πλάκα.

Αντιμετωπίζω ανθρώπους και ερπετοειδείς. Οι επάλξεις είναι γεμάτες. Είναι σαν να προσπαθώ να αδειάσω έναν κοσμοπλημμυρισμένο δρόμο. Τους σπαθίζω και τους κλοτσάω και τους κοπανάω με την ασπίδα μου, τινάζοντάς τους αποδώ κι αποκέι. Αν μπορούσαν να με περικυκλώσουν θα ήμουν χαμένος, το ξέρω. Ούτε ο Οφιομαχητής δεν μπορεί να τα βάλει με τόσους πολλούς. Αλλά δεν έχουν τη δυνατότητα να με περικυκλώσουν· γι'αυτό εξαρχής διάλεξα να πολεμήσουμε πάνω στις επάλξεις.

Έχοντας διαλύσει κάθε αντίσταση στο διάβα μας, φτάνουμε τελικά στο πέρας των βόρειων τειχών και σκοτώνουμε τους χειριστές των μεγάλων όπλων – δύο γιγαντοβαλλίστρες και ένα υδατοτρόπο κανόνι. Οι αγωνιστές πίσω μου πανηγυρίζουν και ορθώνουν μια σημαία με τον Διπλό Καταβροχθιστή, φωνάζοντας: Οφιομαχητής! Οφιομαχητής! Οφιομαχητή, στη νίκη μάς οδηγείς! Στη νίκη! ΣΤΗ ΝΙΚΗ!

Σκουπίζω το Φιλί της Έχιδνας επάνω στον μανδύα ενός νεκρού μισθοφόρου και βιγλίζω αυτά που διαδραματίζονται αντίκρυ μας, προς τα νότια. Οι συμπλοκές στα λιμάνια της πόλης – από το Τακούνι, αμέσως από κάτω μας, μέχρι το Πέταμα στα νότια – είναι φανερές. Βλέπω ανθρώπους να συγκρούονται με ανθρώπους και με ερπετοειδείς· βλέπω οχήματα να κινούνται, άλογα να τρέχουν· βλέπω μαχητές να πεδάνε πάνω σε οχήματα για να τα καταλάβουν· βλέπω φωτιές και καπνούς· βλέπω στασιαστές να έχουν ορμήσει σ'ένα από τα καταστρώματα των πολεμικών πλοίων των Εχόντων και να χτυπιούνται εκεί με το πλήρωμά του (και με μισθοφόρους των Ηρμάντιων πιθανώς). Βλέπω, επίσης, ότι όλα τα άλλα πολεμικά καράβια των Εχόντων έχουν

αποπλεύσει και σχηματίσει έναν προστατευτικό κλοιό μπροστά από τη Σαλντέρια, μια πλωτή ασπίδα. Συγκρούονται τώρα με τα πλοία της Ιλφόνης. Ναυμαχία. Ελικόπτερα πετάνε από πάνω τους.

«Τα μιάσματα!» αναφωνεί ο Νικόλαος. «Προσπαθούν να κρατήσουν την πόλη με νύχια και με δόντια!» Λες κι αυτό δεν ήταν αναμενόμενα, γαμώ την ουρά της Έχιδνας.

«Να παίξω με το υδατοτρόπο λιγάκι, Καπετάνιε;» με ρωτά η Λουκία, έχοντας θηκαρώσει το σπαθί της. Το χέρι της μοιάζει κουρασμένο πια· το τραύμα στον ώμο πρέπει να την ενοχλεί.

«Μέχρι που να το βαρεθείς,» της αποκρίνομαι. Και προς τον Μελέτιο, τον Δέκατο-Έκτο Όφι της Σαλντέρια, που μας έχει ακολουθήσει ως εδώ μαζί με τους άλλους αγωνιστές: «Εσύ πιάσε τη μια γιγαντοβαλλίστρα,» ενώ πηγαίνω προς την άλλη. «Οι υπόλοιποι βοηθάτε να τις οπλίζουμε όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Κι άμα τελειώσουν οι ενεργειακές φιάλες του κανονιού, φέρτε κι άλλες!»

«Ποιους χτυπάμε, Οφιομαχητή;» ρωτά ο Μελέτιος.

«Τον στόλο των Εχόντων, φυσικά.» Στέκομαι πίσω από τη γιγαντοβαλλίστρα, πιάνω τις χειρολαβές της, και τη στρίβω. Τέσσερα βέλη είναι ήδη επάνω της, έτοιμα: μακριά ατσάλινα παλούκια, με κοφτερές αιχμές που γυαλίζουν στο φεγγαρόφωτο. Αυτά τα πράγματα είναι ικανά να βυθίσουν πλοίο, όπως ξέρω πολύ καλά.

Σημαδεύω ένα καράβι των Εχόντων. Πατάω τους διακόπτες Ένα και Τέσσερα, κλειδώνοντας δύο βέλη στη βολή. Κατεβάζω τον μοχλό της σκανδάλης. Το πρώτο και το τέταρτο βέλος της γιγαντοβαλλίστρας εκτοξεύονται, και βρίσκουν και τα δύο τον στόχο τους. Καρφώνονται στα πλευρά του караβιού, το ένα στην πρύμνη, κοντά στις μηχανές, το άλλο λίγο πιο πέρα.

Κλειδώνω τα βέλη Δύο και Τρία· κατεβάζω τη σκανδάλη. Τα μεγάλα μεταλλικά βλήματα χτυπάνε το κατάστρωμα του караβιού, καταστρέφοντας μια γιγαντοβαλλίστρα εκεί και κάνοντας κι άλλες ζημιές.

Ο Μελέτιος εκτοξεύει κι αυτός βέλη από τη δεύτερη γιγαντοβαλλίστρα μας, προς άλλο πλοίο των Εχόντων. Η Λουκία κάνει ξαφνική τρικυμία να κλυδωνίσει άγρια το καράβι που έχω τραυματίσει. Πέρα-δώθε κουνιέται πάνω στα οργισμένα κύματα, κι ένα πολεμικό πλοίο της Ιλφόνης το γεμίζει βέλη από τις γιγαντοβαλλίστρες του, κι ακόμα κι ένα

πυροβόλο κανόνι αστράφτει, και η τρικυμία θεριεύει – πρέπει να χρησιμοποιούν και οι Ιλφόνιοι υδατοτρόπο όπλο. Το καράβι των Εχόντων γέρνει· καταφανώς έχει πάρει νερά και τραντάζεται πολύ επικίνδυνα.

Οι αγωνιστές της Σαλντέρια οπλίζουν τη γιγαντοβαλλίστρα μου με άλλα τέσσερα βέλη. Τα οποία χρησιμοποιώ εναντίον ενός άλλου σκάφους τώρα, αλλά με λιγότερη επιτυχία, γιατί βρίσκεται αρκετά πιο μακριά. Το κανόνι της Λουκίας δεν το φτάνει – τα υδατοτρόπα συνήθως δεν έχουν μεγάλη εμβέλεια, δυστυχώς – επομένως στρέφει την προσοχή της στο καράβι που σημαδεύει ο Μελέτιος. Το πλοίο που είχα χτυπήσει στην αρχή σύντομα βυθίζεται κάτω από τις επιθέσεις των σκαφών της Ιλφόνης.

«Οφιομαχητή – ελικόπτερο!» φωνάζει ο Νικόλαος δείχνοντας στον ουρανό.

Υψώνω το βλέμμα μου. Όντως, ένα ελικόπτερο έρχεται. Υψώνω και τη μπροστινή μεριά της γιγαντοβαλλίστρας, με ευκολία· είναι πολύ ελαφριά για εμένα. Κλειδώνω αμέσως και τα τέσσερα καινούργια βέλη που έχουν τοποθετήσει στο όπλο οι αγωνιστές της Σαλντέρια. Σημαδεύω το ελικόπτερο καθώς μας ζυγώνει, καθώς αναμφίβολα ετοιμάζεται να μας χτυπήσει με ηχητικό κανόνι, και τραβάω τη σκανδάλη όσο ακόμα βρισκόμαστε πέρα από την εμβέλεια της ηχητικής ριπής.

Τα τέσσερα βέλη εκτοξεύονται σαν θανατηφόρα πουλιά από μέταλλο. Τα δύο πάνε τελείως χαμένα, αστοχώντας· αλλά τα άλλα δύο χτυπάνε το αεροσκάφος: το ένα το διαπερνά πέρα για πέρα, το δεύτερο καρφώνεται κοντά στην οροφή του. Βλέπω το ελικόπτερο να γέρνει. Γυρίζει να φύγει.

Ο Μελέτιος τού ρίχνει με τη δική του βαλλίστρα. Ακόμα ένα γιγάντιο βέλος εκτοξεύεται, και το ελικόπτερο πέφτει.

«Άψογο σημάδι!» του λέω, μειδώντας άγρια.

«Ευχαριστώ, Οφιομαχητή!»

Ο Νικόλαος με ρωτά: «Δεν έλεγες ότι θα κατεβαίναμε από τα τείχη; Στο Τακούνι;»

«Ναι,» αποκρίνομαι, «αλλά άλλαξα γνώμη. Εδώ πάνω είναι καλύτερα, μου φαίνεται.»

Ακούω τη Λουκία να γελά καθώς ξαναχρησιμοποιεί το υδατοτρόπο κανόνι για να κάνει τη θάλασσα να ταραχτεί κοντά σ'ένα από τα πλοία των Εχόντων.

Οι στασιαστές της Σαλντέρια οπλίζουν πάλι τη γιγαντοβαλλίστρα μου με τέσσερα βέλη, και τα εξαπολύω εναντίον του στόλου των εχθρών μας.

«Τα μιάσματα ανεβαίνουν!» μας προειδοποιεί ύστερα από λίγο ο Νικόλαος.

Μισθοφόροι των Ηρμάντιων έρχονται από την πέτρινη σκάλα του τείχους. Αφήνω τη γιγαντοβαλλίστρα, λέγοντας κάποιος άλλος να πάρει τη θέση μου, και τρέχω να τους αντιμετωπίσω, με το Φιλί της Έχιδνας στο ένα χέρι και μια καινούργια ασπίδα στο άλλο – μια από τις ασπίδες που πήραμε από τους νεκρούς, γιατί η προηγούμενη είναι μισοδιαλυμένη πια. Ο Νικόλαος με ακολουθεί, και η Λουκία επίσης, καθώς κι ο Μελέτιος, ο Δέκατος-Έκτος Όφις της Σαλντέρια· μια άλλη επαναστάτρια παίρνει τη θέση του στη γιγαντοβαλλίστρα, παρατηρώ με μια ματιά πάνω απ'τον ώμο μου.

Και ύστερα χτυπάω ξανά μισθοφόρους των Ηρμάντιων: τους σπαθίζω, τους κλοτσάω, τους κοπανάω με την ασπίδα μου. Τους ρίχνω από τις πέτρινες σκάλες. Δεν έχουν ελπίδα να ανεβούν. Περιμένω εν μέρει να δω τώρα τον Εύανδρο να έρχεται από πίσω τους, αλλά δεν τον βλέπω. Και δεν αργούν να καταλάβουν ότι, μ'εμένα εδώ πάνω, δεν μπορούν να φτάσουν στις επάλξεις.

Λέω στον Νικόλαο και στη Λουκία: «Ώρα να κατεβώ, νομίζω.» Και προς τη δεύτερη συγκεκριμένα: «Εσύ καλύτερα να μείνεις εδώ.»

«Φυσικά και όχι!» μου αποκρίνεται.

«Είσαι τραυματισμένη, και φαίνεται να χειρίζεσαι καλά το υδατοτρόπο. Μείνε,» επιμένω.

Με κοιτάζει δυσαρεστημένα. «Γιατί θες να κατεβείς; Πιο πριν έλεγες ότι καλύτερα είμαστε επάνω.»

«Θέλω να βοηθήσω, όσο μπορώ, τους αγωνιστές στα λιμάνια, για να επιταχύνω την απόβαση του στόλου των Ιλφόνιων. Μην έρθεις μαζί μου. Είμαι σίγουρος, εξάλλου, ότι θάρθει ο Νικόλαος–»

«Θα έρθω, Οφιομαχητή,» λέει ο ίδιος.

«—και δεν χρειάζομαι κανέναν άλλο. Οι υπόλοιποι πρέπει να μείνετε εδώ, για να κρατήσετε τις επάλξεις σε περίπτωση που οι Ηρμάντιοι επιχειρήσουν να μας τις ξαναπάρουν. Εντάξει;»

Η Λουκία εξακολουθεί να μοιάζει δυσανεστήμενη, αλλά γνέφει καταφατικά. «Εντάξει.»

«Να μείνω κι εγώ, Οφιομαχητή;» ρώτα ο Μελέτιος.

«Εννοείται. Μόνο ο Νικόλαος θάρθει μαζί μου, το ξαναλέω· οι υπόλοιποι θα φρουρείτε τις επάλξεις και θα χτυπάτε τα πλοία των Εχόντων με τις βαλλίστρες και το κανόνι.»

Δε φέρνουν αντίρρηση. «Να προσέχεις εκεί κάτω, μάστορα,» λέει ο Κοντός Ιάκωβος. «Ο τόπος είν' γεμάτος λοκράθιους πούστηδες.»

Μαζί με τον Νικόλαο κατεβαίνω την πέτρινη σκάλα, κλοτσώντας πτώματα και σπασμένα όπλα από τα σκαλοπάτια. Φτάνουμε στο τέλος της, στους δρόμους του Τακουνιού, όπου βοηθάμε τους στασιαστές εναντίον των δυνάμεων των Ηρμάντιων που βρίσκονται στο τοπικό λιμάνι. Σκοτώνουμε μερικούς μισθοφόρους, ανατρέπω ένα πολεμικό όχημα. Παίρνουμε μια γιγαντοβαλλίστρα υπό τον έλεγχό μας, και οι επαναστάτες τη στρέφουν τώρα εναντίον των πλοίων των Εχόντων.

Φεύγουμε απ'το Τακούνη και πηγαίνουμε στο Πλατύ Λιμάνι όπου αντιμετωπίζουμε περισσότερους μισθοφόρους των Ηρμάντιων καθώς και άποδες ερπετοειδείς. Αναποδογυρίζω δύο πολεμικά οχήματα. Προσφέρουμε πάλι σημαντική βοήθεια στους στασιαστές που μάχονται εδώ. Συναντώ κάποια Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου κι ανταλλάσσω γρήγορες κουβέντες μαζί τους. Αρπάζουμε δυο γιγαντοβαλλίστρες από τους Ηρμάντιους.

Απορώ που δεν έχω συναντήσει τον Εύανδρο ακόμα. Τραυματίστηκε, τελικά, χειρότερα απ'ό,τι υπολόγιζα, ή ο Κλέαρχος δεν θέλει να τον ρισκάρει ξανά; Το δεύτερο μού μοιάζει πιθανότερο από το πρώτο. Αν και ούτε το πρώτο μπορώ να αποκλείσω.

Κάπου-κάπου κοιτάζω προς τα βορειοδυτικά, με τα κιάλια μου, προς τις επάλξεις που πρόσφατα καταλάβαμε, και βλέπω εκεί τις δυο γιγαντοβαλλίστρες και το υδατοτρόπο κανόνι να χρησιμοποιούνται από τους μαχητές μας. Όλα φαίνεται να πηγαίνουν καλά.

Δεν αργώ να συναντήσω και τον Ζαχαρία στο Πλατύ Λιμάνι και, ύστερα απ'αυτόν, τον Λεωνίδα. Είναι κι οι δυο τους εδώ, φυσικά. Τα

Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου και οι υπόλοιποι στασιαστές (που ο αριθμός τους μοιάζει νάχει αυξηθεί, καθώς ολοένα και περισσότεροι ντόπιοι ξεσηκώνονται) διεξάγουν κλεφτοπόλεμο κατά των Ηρμάντιων: χτυπάνε και κρύβονται μες στα σκοτάδια της νύχτας, και ξαναχτυπάνε και ξανακρύβονται· καρφώνουν με λεπίδες, τρυπούν με καμάκια και βέλη, βάζουν φωτιά σε ό,τι εύφλεκτο βρίσκουν. Οι δρόμοι είναι γεμάτοι συντρίμια, νεκρούς, καπνούς, φλόγες... Ο θάνατος μοιάζει να έρχεται τυχαία, από οποιαδήποτε μεριά.

Ο Νικόλαος ορμά καταπάνω σε μια πολεμίστρια των Ηρμάντιων που, κρίνοντας απ'τον τρόπο που μάχεται, είναι σίγουρα ντυμένη με οργανική στολή ενδυνάμωσης μέσα από την αλυσιδωτή πανοπλία της. Το Τέκνο διασταυρώνει το λεπίδι του με το λεπίδι της, επιχειρώντας να τη σπρώξει, να την πετάξει κάτω· αλλά η δική του στολή είναι πια κουρελιασμένη, και δεν του προσφέρει τη δύναμη που του πρόσφερε, ενώ η δική της στολή φαίνεται άθικτη, δε βλέπω χτυπήματα επάνω στην πανοπλία της. Ο Νικόλαος πέφτει. Κάνει να σηκωθεί, και η πολεμίστρια τον κλοτσά στα πλευρά. Ο Νικόλαος διπλώνεται. Το σπαθί της υψώνεται—

Τινάζω πέρα τον έναν από τους τρεις αντιπάλους που αντιμετωπίζω εκείνη τη στιγμή, ρίχνοντάς τον πάνω στους άλλους δύο, και ορμάω προς τη γυναίκα που είναι έτοιμη να σκοτώσει τον τρελό που ελευθέρωσα απ'τα μπουντρούμια του Οδοντωτού Οχυρού. Κραυγάζω καθώς τρέχω. Εσκεμμένα. Και πιάνει. Η πολεμίστρια γυρίζει ξαφνιασμένη και με βλέπει. Στρέφει την ασπίδα της στη μεριά μου, καθώς και την αιχμή του υψωμένου ξίφους της. Χτυπάω την ασπίδα με το Φιλί της Έχιδνας, και μ'όλη τη φαρμακερή οργή μου. Η γυναίκα παραπατά παρά την οργανική στολή της, κάνει όπισθεν, και μετά κάνει να με σπαθίσει καρφωτά. Αποφεύγω τη λεπίδα και κατεβάζω το Φιλί της Έχιδνας στον ώμο της, σπάζοντας κρίκους της αλυσιδωτής πανοπλίας της, κόβοντας σάρκα, θρυμματίζοντας κόκαλα, τινάζοντας αίμα· το όπλο μου φτάνει ως το στήθος της. Η γυναίκα καταρρέει καθώς τραβάω πίσω το σπαθί μου, και ο Νικόλαος σηκώνεται από κάτω.

«Οφιομαχητή... σου χρωστάω ξανά τη ζωή μου.»

«Φρόντισε να μην τη χάσεις, ανόητε!» του γρυλίζει. «Δε μπορείς να πολεμάς όλη μέρα με τον τρόπο που πολεμάς. Ξεκουράσου.»

Δε διαφωνεί μαζί μου αυτή τη φορά. Αν και τα Τέκνα είναι φανατικά στους αγώνες που βάζουν στο μυαλό τους – φανατικά μέχρι θανάτου – καταλαβαίνει ότι ο άσκοπος θάνατός του δεν πρόκειται να εξυπηρετήσει τίποτα. Ή, τουλάχιστον, έτσι ελπίζω.

Μετά από λίγο, παρατηρούμε ότι ο στόλος της Ιλφόνης φαίνεται να έχει νικήσει. Τα πλοία του περνάνε και φτάνουν στα λιμάνια της Σαλντέρια· μαχητές πηδάνε απ'τα καταστρώματά τους, οχήματα βγαίνουν από κατεβασμένες ράμπες. Οι στασιαστές πανηγυρίζουν. Οι Ηρμάντιοι προσπαθούν να εμποδίσουν τους Ιλφόνιους. Κι άλλες αιματηρές συμπλοκές ξεκινάνε. Αλλά τώρα τα καθάρματα του Αρχέγονου Όφρεως δεν μοιάζει να χτύνουν και πολλές πιθανότητες νίκης. Οι επαναστάτες τούς χτυπάνε απ'τα σκοτάδια της πόλης, οι Ιλφόνιοι τούς χτυπάνε με καλά οπλισμένους μαχητές και πολεμικά οχήματα, και είμαι κι εγώ εκεί – το Φιλί της Έχιδνας τρυπά και λιανίζει. Έχω ήδη αλλάξει δύο ασπίδες, και τώρα πιάνω την τρίτη.

Ακόμα κάποια πλοία ναυμαχούν ανοιχτά των λιμανιών, μα δεν είναι πολλά. Η νίκη ανήκει, αναμφίβολα, στους Ιλφόνιους. Στη θάλασσα, τουλάχιστον· αλλά σύντομα, είμαι σίγουρος, και στην ξηρά.

Αναρωτιέμαι πού να είναι η Μάρθα και οι άλλοι στασιαστές που πήγαν μαζί της για να ζητήσουν τη βοήθεια της Φύλακα της Ιλφόνης. Δε θάπρεπε κανονικά να ήταν εδώ; Δε θάπρεπε να τους είχα δει ως τώρα; Τα λόγια του Αρσένιου από εκείνο το δυσοίωνα όνειρο με στοιχειώνουν: Η Μάρθα δεν θα βρει εκεί τα πράγματα όπως τα περιμένετε... Σπάνια ονειρεύεται ο άνθρωπος που δεν κοιμάται, κι όταν ονειρεύεται υπάρχει συνήθως κάποιος καλός λόγος...

Ένα από τα καράβια του στόλου της Ιλφόνης που έχουν αράξει στο Πλατύ Λιμάνι παρατηρώ ότι είναι λίγο διαφορετικό από τα υπόλοιπα. Στο πλάι του γράφει «Ο Εκδικητής της Μεγάλης Κυράς», κι επάνω του κυματίζουν σημαίες με το πολεμικό σύμβολο της Θρησκείας της Έχιδνας: ένα φίδι τυλιγμένο σπειροειδώς γύρω από ένα όρθιο ξίφος, έτσι που το σώμα του να μην αγγίζει τη λεπίδα σε κανένα σημείο παρά μονάχα το πέρας της ουράς του να σφίγγει τη λαβή. Δεν είναι ένα σύμβολο που χρησιμοποιείται συχνά, απ'ό,τι ξέρω, γιατί η επίσημη Θρησκεία της Έχιδνας γενικά δεν μπλέκει σε πολέμους. Αλλά όταν εμφανίζεται ο Όφρις του Ξίφους πρόκειται πάντα για ιερό πόλεμο. Όπως τώρα.

Και δεν μπορεί να κάνω λάθος, γιατί βλέπω μαχητές ντυμένους σαν ναοφύλακες να έχουν βγει από τον Εκδικητή της Μεγάλης Κυράς και να χτυπάνε τους Ηρμάντιους· και μαζί τους είναι και πολεμικά οχήματα που κι αυτά έχουν επάνω τους τον Όφι του Ξίφους.

Η Φύλακας της Ιλφόνης δεν ήρθε, λοιπόν, να μας βοηθήσει μόνη της. Έχει και την ενεργή υποστήριξη του Υψηλού Ναού της Ιχθυδτίας.

Δε νομίζω ότι αυτό θ'αρέσει στα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου. Κι ακόμα λιγότερο θ'αρέσει στη Βασίλισσά τους, την παλιά μου φίλη, την Πράσινη Κρίνη...

Πού είναι η Μάρθα και οι άλλοι που την ακολούθησαν στην Ιλφόνη; Κι εμένα αρχίζει να μη μ'αρέσει καθόλου τούτη η ιστορία...

Σκοτώνω έναν ιππέα των Ηρμάντιων, σκίζοντας πρώτα τον λαιμό του αλόγου του και σπάζοντας μετά το δικό του κεφάλι μαζί με το κράνος του, ενώ κατευθύνομαι προς τα εκεί όπου βλέπω τους ναοφύλακες να μάχονται. (Ο Νικόλαος δεν είναι τώρα κοντά μου· έχει μείνει με τον Ζαχαρία, καταλαβαίνοντας επιτέλους ότι το σώμα του χρειάζεται κάποια σχετική ανάπαυλα.) Σκοτώνω ακόμα δύο μισθοφόρους των Ηρμάντιων. Ζυγώνω από πίσω ένα όχημά τους· θηκαρώνω το Φιλί της Έχιδνας κι αρπάζω την άκρη του τετράκυκλου. Το ανασηκώνω μονοχεριάρι και το ανατρέπω· δεν είναι και τόσο μεγάλο. Και είναι σκεπασμένο μόνο εν μέρει – από μπροστά. Στην πισινή μεριά έχει ένα πολυβόλο που το χειριζόταν μια πολεμίστρια, και κανείς άλλος δεν ήταν δίπλα της· ουρλιάζει τώρα καθώς πέφτει. Ο οδηγός ανοίγει την πλαϊνή πόρτα του αναποδογυρισμένου οχήματος και σέρνεται έξω· κάνει να σηκωθεί και το Φιλί της Έχιδνας, που έχω μόλις ξανατραβήξει, του κόβει το κεφάλι. Η πολεμίστρια, σηκωμένη στο ένα γόνατο, τραβά ενεργειακό πιστόλι και με σημαδεύει. Στρέφοντας την ασπίδα μου αποκρούω τη ριπή, και νιώθω το αμυντικό όπλο να τραντάζεται καθώς σπίθες τινάζονται. Εκτοξεύω το Φιλί της Έχιδνας σαν να ήταν ακόντιο, καρφώνοντας τη γυναίκα στο στήθος, πέρα για πέρα. Πλησιάζω το πτώμα της και τραβάω πίσω το σπαθί μου.

Κάποιοι έρχονται προς το μέρος μου. Γυρίζω απότομα – κι αντικρίζω ναοφύλακες.

«Εσύ!» λέει μία. «Εσύ πρέπει να είσαι! Ο Οφιομαχητής...»

Βγάζω το κράνος μου, για να δουν το κατάμαυρο πρόσωπο μου με τα πράσινα μαλλιά – δεν έχουν πολλοί στην Υπερυδάτια την εμφάνισή μου. «Και ποια είσαι εσύ;»

Η ναοφύλακας βγάζει το δικό της κράνος, φανερώνοντας όψη γαλανόδερμη και καστανά μαλλιά που, απελευθερωμένα, χύνονται στους ώμους της, φτιαγμένα ερπετοπλεξίδες. «Μάγδα Οσρίλλια, Πρώτη Ιερομαχήτρια του Υψηλού Ναού της Ιχθυοδατίας, με τη χάρη της Μεγάλης Κυράς και της Πανιερότατης.»

Πρώτη Ιερομαχήτρια; Δεν έχω ξανακούσει τέτοιο τίτλο. Η επίσημη θρησκεία της Έχιδνας στην Ιχθυοδατία σίγουρα βρίσκεται σε κατάσταση ιερού πολέμου... πράγμα που δεν θα έπρεπε να με εκπλήσσει, ίσως, με την Ορδή των Όφρων στα πρόθυρα του Υψηλού Ναού ουσιαστικά.

Η Μάγδα Οσρίλλια μού κάνει την υπόκλιση του φιδιού, με τα πόδια ενωμένα και τα χέρια τεντωμένα και κολλημένα στα πλευρά, σαν Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου, ξαφνιάζοντάς με. Αρχίσαμε πάλι αυτές τις μαλακίες, γαμώ την ουρά της Έχιδνας;

«Ποιος ηγείται των μαχητών του Ναού;» τη ρωτάω. «Εσύ;»

«Όχι,» αποκρίνεται. «Η ίδια η Πανιερότατη μαζί με την Αρωγό της, Οφιομαχητή. Και θέλει να σε συναντήσει.»

Η Αθανασία και η Ανδρομέδα, λοιπόν, έφυγαν από τον Υψηλό Ναό και ήρθαν στη Σαλντέρια... αναμφίβολα επειδή έμαθαν ότι είμαι εδώ. Πού είναι, όμως, η Μάρθα;

«Είχαμε στείλει μια αντιπρόσωπο στη Φύλακα της Ιλφόνης,» λέω στη Μάγδα. «Πού βρίσκεται; Δεν έχει έρθει με τον στόλο, εκείνη και όσοι τη συνόδευαν;»

Κάτι αλλάζει στην έκφρασή της όταν μ'ακούει να αναφέρομαι στη Μάρθα. «Θα πρέπει να μιλήσεις με την Πανιερότατη γι'αυτό, Οφιομαχητή,» μου αποκρίνεται.

«Δεν είναι εδώ, δηλαδή;»

«Όχι, δεν είναι εδώ.»

«Πού είναι;»

«Στην Ιλφόνη, απ'ό,τι ξέρω.»

«Γιατί;»

«Θα σου εξηγήσει η Πανιερότατη. Όπως σου είπα, θέλει να σου μιλήσει.»

Έχω, όμως, αρχίσει ήδη να καταλαβαίνω τι συμβαίνει...

Με το ξημέρωμα, οι συγκρούσεις άρχισαν πάλι στους δρόμους της Ερνέγης ανάμεσα στους μαχητές του Πολιτοβασιλέα και τους υπερασπιστές της πόλης. Η Λουλουδού και η συμμορία της έφυγαν από την τάρτασα όπου ήταν σκαρφαλωμένοι, γιατί η συγκεκριμένη πολυκατοικία βρισκόταν επικίνδυνα κοντά στις συμπλοκές πλέον. Πήγαν βόρεια, πιο μέσα στον Χώρο, πλησιάζοντας το Φανάρι, που θεωρείτο η πιο σκοτεινή και ύποπτη συνοικία της πόλης.

Τις επόμενες ημέρες, αυτή η κατάσταση συνεχίστηκε. Οδομαχίες κι άλλες οδομαχίες. Η κατάκτηση της Ερνέγης αποδεικνυόταν πιο δύσκολη υπόθεση απ'ό,τι είχαν υπολογίσει οι στρατιωτικοί του Πολιτοβασιλέα και η αδελφή του, η Πριγκίπισσα Ελευθερία Μοριλκόνη, η οποία βρισκόταν εδώ τώρα, στο Κάτω Λιμάνι, έχοντας επιτάξει ένα ολόκληρο πανδοχείο για το εαυτό της και κάνοντάς το προσωρινή βάση της. Στη θάλασσα, οι δυνάμεις της Συμπολιτείας είχαν νικήσει γρήγορα, δεν είχαν αργήσει· αλλά στην ξηρά τα πράγματα φαινόταν ότι θα ήταν πολύ πιο χρονοβόρα. Οι Άρχοντες της Ερνέγης είχαν κάνει ολόκληρη την πόλη τους σαν φρούριο: κάθε δρόμος και παγίδα. Αλλά και οι απώλειες κι οι ζημιές που οι δυνάμεις της Συμπολιτείας είχαν υποστεί στη θάλασσα δεν ήταν λίγες, παρατηρούσε η Πριγκίπισσα τώρα που οι ναυμαχίες είχαν τελειώσει και κοίταζε εκείνη την κατάσταση από κάποια απόσταση: Συγκεκριμένα, οι απώλειες και οι ζημιές ήταν πολλές, ειδικά αν σκεφτόταν κανείς τη διαφορά μεγέθους ανάμεσα στους δύο στόλους. Οι Άρχοντες της Ερνέγης είχαν ηττηθεί πάνω στα κύματα, αλλά όχι χωρίς βαρύ κόστος. Η Ελευθερία άρχιζε ν'αναρωτιέται αν μήπως ο αδελφός της είχε δίκιο που έλεγε ότι η κατάκτηση της Ερνέγης ίσως να μην άξιζε τον κόπο. Τώρα, όμως, που είχαν ξεκινήσει δεν μπορούσαν ν'αφήσουν τον αγώνα στη μέση. Αν το έκαναν θα ήταν σαν όλες οι απώλειες μέχρι στιγμής να ήταν για το τίποτα...

Ο ίδιος ο Πολιτοβασιλέας, ο Γεώργιος Μοριλκόνης, ακούγοντας αυτά τα νέα από τον μαντατοφόρο που έστειλε η αδελφή του στην Οσκάληνη, προβληματίστηκε. Και σκέφτηκε ότι δεν έπρεπε ποτέ να είχε συμφωνήσει να γίνει τούτη η επίθεση. Γιατί άκουσα αυτούς τους ανόητους; συλλογίστηκε, κουνώντας το κεφάλι, καθώς κάπνιζε έναν Δωδεκαπλόκαμο επάνω σ'ένα από τα μπαλκόνια του Βασιλικού Παλατιού της Οσκάλης. Στην Ελευθερία έστειλε μόνο ένα μήνυμα: Τελειώνετε με την υπόθεση της Ερνέγγης όσο το δυνατόν ταχύτερα. Μας έχει ήδη κοστίσει περισσότερο απ'ό,τι έπρεπε!

Στον Ναό της Έχιδνας στις ακτές των Στενότοπων, οι Επιζώντες, οι άλλοι μισθοφόροι, και οι ναύτες δεν άργησαν να μάθουν για την τρομερή ναυμαχία μπροστά από την Ερνέγη και για την εισβολή των μαχητών του Πολιτοβασιλέα στους δρόμους της, όπου ακόμα συμπλοκές διεξάγονταν.

«Γαμώ τη λοκράθια πουτάνα μου,» είπε ο Λουκάς των Κακών Εκδικητών. «Μερικές μέρες λείψαμε κι ολόκληρος ο γαμημένος Κόλπος γαμιέται.»

Ο Πέτρος ο Φλογερός ήταν συλλογισμένος. «Αν η Ερνέγη πέσει,» είπε, «πρέπει να φύγουμε από τούτες τις ακτές. Να σαλπάρουμε νότια, για Σιρκόβη ίσως, ή και πιο μακριά.»

Ο Οφιομαχητής δεν είχε συνέλθει ακόμα, αλλά η Σαπφώ δεν τον είχε πλέον μπροστά στο μεγάλο άγαλμα της Έχιδνας στον σηκό του Ναού· τον είχε πάρει στον ενδόναο, όπου οι μισθοφόροι απαγορευόταν να μπουν. Η Ευδοκία τσακώθηκε με τους ναύτες γι'αυτό, καθώς επέμενε να πάει να δει τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο· αλλά ο Πέτρος ο Φλογερός τη συγκράτησε προτού κάνει καμιά ανοησία. «Τουλάχιστον φέρτε τον έξω να τον δούμε,» τους είπε ο Λουκάς των Κακών Εκδικητών. «Κουλοί είστε;» Αλλά του αποκρίθηκαν ότι δεν ήταν καλό να τον μεταφέρουν· ο Οφιομαχητής χρειαζόταν ξεκούραση. Η Ευδοκία είπε, αργότερα, στους μισθοφόρους: «Να δείτε που αυτή η φιδογυναίκα τού κάνει τίποτα το ύποπτο εκεί μέσα. Κανονικά, πρέπει να εισβάλουμε και να—»

«Μη λες μαλακίες,» τη διέκοψε ο Πέτρος. «Σε ναό της Έχιδνας είμαστε, όχι σε ναό του Λοκράθου. Θες να βρεθούμε όλοι καταραμένοι για πάντα;»

Και ο Κοφτός Ανδρέας είπε: «Ένας τύπος που κάποτε είδα να κλοτσά βωμό της Έχιδνας – και έξω από μεγάλο ναό, μάλιστα – μετά τον έπνιξε ένα φίδι στον ύπνο του. Η Έχιδνα να με δαγκώσει άμα λέω ψέματα· τον είδα πνιγμένο και το φίδι γύρω απ'τον λαιμό του. Πρησμένος και πόφιος.»

Στο Ψηλό Παλάτι της Σιρνάδιας, ο Ευθύμιος Αλτόσσιος αρχικά εξοργίστηκε όταν οι πράκτορές του του έφεραν τα νέα για την επίθεση κατά της Ερνέγγης. Δεν περίμενε ότι ο Πολιτοβασιλέας θα τολμούσε να κάνει κάτι τέτοιο. Μετά, όμως, σκέφτηκε πιο νηφάλια, και συζήτησε το θέμα με τον παλιό του φίλο και Στρατηγό της Σιρνάδιας, τον Δημήτριο Ακράθνη. Για ώρες μιλούσαν. Οι γυναίκες τους, η Γιολάντα'σαρ και η Ευτυχία'λι, ήταν μαζί τους μόνο σ'ένα μέρος αυτής της μεγάλης κουβέντας· μετά έφυγαν. Ακόμα και η κατάμαυρη, χρυσομάτα γάτα του Αλτόσσιου έμοιαζε νάχει βαρεθεί, κι απομακρύνθηκε απ'τον αφέντη της (πράγμα που σπάνια έκανε), χάθηκε μες στο Ψηλό Παλάτι.

Ο Ευθύμιος και ο Δημήτριος καταλάβαιναν, φυσικά, γιατί το κάθαρμα είχε χτυπήσει την Ερνέγγη. Δεν χωρούσε αμφιβολία: ήθελε να διαλύσει τους μισθοφόρους που ο Αλτόσσιος είχε οργανώσει εκεί, και ήθελε και να πάψει να μπορεί ο Αλτόσσιος να αντλήσει περισσότερους μισθοφόρους από τη συγκεκριμένη πόλη. Επίσης, λεγόταν πως ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος ήταν νεκρός – δεν είχε εμφανιστεί εδώ και μέρες – κι αυτό ήταν πολύ ανησυχητικό. Το κάθαρμα είχε, σίγουρα, βάλει ολόκληρο σχέδιο σε εφαρμογή για να στερήσει από τη Σιρνάδια τους καλύτερους της συμμάχους. Αποσκοπούσε να την αποδυναμώσει.

Αλλά δεν μπορεί αυτό να μην του κόστιζε, τόνισε ο Δημήτριος Ακράθνης. Η Ερνέγγη δεν ήταν κανένα χωριουδάκι· ήταν ολόκληρη πόλη. Ισχυρή πόλη. Μπορεί να έπεφτε στο τέλος, αλλά θα δάγκωνε άσχημα το πόδι του κατακτητή της, θα τον άφηνε κουτσό σχεδόν. «Κι έναν κουτσό εχθρό,» είπε ο Δημήτριος, «τον σπρώχνεις και γκρεμίζεται. Αρκεί το χτύπημά σου νάναι καλοσημαδεμένο.»

«Πού θες να καταλήξεις, Δημήτρε;»

«Αν δεν επιτεθούμε τώρα, δυνατά και αποφασιστικά, δεν θα παρουσιαστεί καμιά καλύτερη ευκαιρία. Εκείνο που περιμέναμε να συμβεί με την Αταρδία, συμβαίνει με την Ερνέγγη. Οι αέρηδες του Ζέφυρου φύσηξαν μες στα μυαλά του καθάρματος, κι απλώθηκε περισσότερα απ'ότι

τον συμφέρει. Δεδομένου ότι έχει υποστεί κι άλλες απώλειες από τα προβλήματα στην Αταρδία, και ότι έχει τόσες δυνάμεις του απασχολημένες στην Ερνέγη, αντί να βρίσκονται στη Συμπολιτεία και να φρουρούν τα εδάφη του, τώρα θα είναι αρκετά αποδυναμωμένος.»

«Προτείνεις εκείνο που νομίζω ότι προτείνεις; Τελική επίθεση; Για να πάρουμε τους διαφιλονικούμενους τόπους στα νότια; Για να φτάσουμε στην Οσκάλη;»

«Ακριβώς,» είπε ο Δημήτριος Ακράθνης. «Πρέπει να δώσουμε τέλος. Τώρα.»

Ο Ευθύμιος Αλτόσσιος το σκέφτηκε. Για κανένα λεπτό περίπου. Ύστερα, άδειασε την πίπα του μέσα στο τασάκι και είπε: «Ναι. Τώρα.»

Την επόμενη μέρα κιόλας ο πόλεμος στα διαφιλονικούμενα εδάφη ανάμεσα στη Σιρνάδια και στην Οσκάλη θέριψε ξαφνικά καθώς όλες οι δυνάμεις του Αλτόσσιου επιτέθηκαν αποφασιστικά στις δυνάμεις του Πολιτοβασιλέα με σκοπό να διαρρήξουν την άμυνά τους και να προχωρήσουν προς την πρωτεύουσα της Συμπολιτείας. Και δεν κινούνταν μόνο από την ξηρά· κινούνταν κι από τη θάλασσα. Ολόκληρος ο πολεμικός στόλος της Σιρνάδιας έφυγε από το λιμάνι της κατευθυνόμενος νότια, παράκτια. Και ο Στρατηγός Δημήτριος Ακράθνης είχε εκπονήσει, μαζί με τον παλιό του φίλο, το αρτιότερο πολεμικό σχέδιο που μπορούσε να εκπονήσει, γνωρίζοντας πλέον πολύ καλά τα διαφιλονικούμενα εδάφη και την κατάσταση που είχε διαμορφωθεί εκεί.

Οι μαχητές του Πολιτοβασιλέα χτυπήθηκαν άσχημα, και δεν υπήρχε η δυνατότητα να έρθουν αρκετοί άλλοι για να τους ενισχύσουν. Οι δυνάμεις τους ήταν πολύ διαιρεμένες, και είχαν υποστεί πάρα πολλές ζημιές. Ο στρατός του Άρχοντα της Σιρνάδιας κατέλαβε τα διαφιλονικούμενα εδάφη, τρέποντας τους μαχητές του Πολιτοβασιλέα σε φυγή, ενώ η Πριγκίπισσα Ελευθερία Μοριλκόνη και οι μαχητές που ήταν μαζί της βρίσκονταν ακόμα στην Ερνέγη, οδομαχώντας εναντίον των τεσσάρων Αρχόντων της, και ένα μεγάλο μέρος του βασιλικού στόλου ήταν επίσης απασχολημένο εκεί παρότι οι ναυμαχίες ανοιχτά της Ερνέγης είχαν τελειώσει.

«Η Συμπολιτεία των Ποταμών, σύντομα, θα έχει μια καινούργια εξουσία! Μια εξουσία που της αξίζει να έχει!» ακούστηκε ο Ευθύμιος Αλτόσσιος να διακηρύττει από τους διαφιλονικούμενους τόπους, όπου

είχε ακολουθήσει τον στρατό του επάνω σ'ένα μεγάλο πολεμικό όχημα. «Το τέλος των Μοριλκόνηδων είναι κοντά! Πείτε το παντού! Πείτε το παντού! Οι έξυπνοι θα έρθουν με το μέρος μας – με το μέρος της νέας, καλύτερης εξουσίας της Συμπολιτείας των Ποταμών!» Και είπε πως καλούσε όλους τους άρχοντές της να πολεμήσουν στο πλευρό του, τώρα, στον τελικό αγώνα κατά των δυναστών της Συμπολιτείας, των Μοριλκόνηδων.

Ο στρατός του, εν τω μεταξύ, διασχίζοντας τα διαφιλονικούμενα εδάφη που δεν ήταν πλέον διαφιλονικούμενα, έφτασε στην Οσκάληνη. Μεγάλο μέρος της πρωτεύουσας ήταν απεριτείχιστο, αλλά οι μαχητές του Πολιτοβασιλέα είχαν φτιάξει ήδη οχυρωματικά έργα στα όρια της πόλης και είχαν γεμίσει το μέρος με ισχυρά πολεμικά άρματα και εξοπλισμούς. Πολλοί πολίτες, όμως, έφυγαν από εκεί ολοταχώς, πηγαίνοντας να κρυφτούν πίσω από τα τείχη της Γηραιάς Πόλης ή της Κάτω Πόλης... μέχρι που ο Πολιτοβασιλέας το απαγόρευσε, γνωρίζοντας τι συνέβαινε σε καταστάσεις πανικού και εκεί όπου μαζευόταν περισσότερος κόσμος απ'ό,τι ο χώρος μπορούσε να αντέξει. Οι πύλες της Γηραιάς Πόλης έκλεισαν, και οι φρουροί στις γέφυρες και στα λιμάνια της Γηραιάς Πόλης και της Κάτω Πόλης δεν άφηναν κανέναν τυχαίο να περάσει· μόνο σε στρατιωτικούς επέτρεπαν πρόσβαση, ή σε όσους είχαν τα ανάλογα χαρτιά. Επίσης, στους εμπόρους. Όχι πως πολλοί έμποροι θα έρχονταν τώρα, σε μια πόλη που βρισκόταν υπό πολιορκία.

Οι δυνάμεις του Άρχοντα της Σιρνάδιας άρχισαν αμέσως να χτυπάνε τα απεριτείχιστα τμήματα της Οσκάληνης, προσπαθώντας να διαλύσουν την άμυνα στα όρια της πόλης και να εισβάλουν. Ο Πολιτοβασιλέας στεκόταν επάνω σε μια τaráτσα του Βασιλικού Παλατιού (το οποίο βρισκόταν εντός των τειχών της Γηραιάς Πόλης) και κοίταζε μ'ένα ζευγάρι κιάλια ενισχυμένα από τους μάγους του. Εκατέρωθέν του στέκονταν οι δύο κόρες του, Ισμήνη και Ευφροσύνη. Γύρω τους στέκονταν Ορκισμένοι – μαχητές που είχαν ως πρώτο τους μέλημα την προστασία του Οίκου των Μοριλκόνηδων – και ένας μάγος ήταν επίσης εκεί – αυτός που είχε κάνει Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως επάνω στα κιάλια του Πολιτοβασιλέα. Η σύζυγος του Γεώργιου Μοριλκόνη δεν ήταν κοντά του· του είχε πει ότι ήταν πολύ ταραγμένη απ'όσα γίνονταν, και ζαλιζόταν. Πράγμα που δεν τον εξέπληττε· η Ευαγγελία όλο ζαλάδες ήταν

από τότε που την είχε παντρευτεί. Ευτυχώς, σκεφτόταν ώρες-ώρες ο Γεώργιος, οι κόρες τους δεν της είχαν μοιάσει.

Αλλά τώρα οι σκέψεις του δεν ήταν στην Ευαγγελία· ήταν σ'αυτό το προδοτικό τέρας, τον Ευθύμιο Αλτόσσιο. Ο τρισκατάρatos είχε αρπάξει την ευκαιρία για να κάνει μια ύστατη επίθεση εναντίον τους. Το ήξερα πως η κίνηση κατά της Ερνέγγης ήταν λάθος. Λάθος! συλλογίζόταν ο Γεώργιος Μοριλκόνης. Γιατί την επέτρεψα; Ελάχιστες φορές επέπληττε τον εαυτό του για πολιτικά σφάλματα, κι ετούτη ήταν μία από αυτές. Όμως κι ο άθλιος προδότης ίσως να είχε κάνει ένα τρομερό σφάλμα τώρα, σκεφτόταν ο Πολιτοβασιλέας. Γιατί η ύστατη επίθεση είναι πάντα... ύστατη. Αν τον συνθλίψω, το καταραμένο ζώψιο δεν θα έχει άλλες δυνάμεις για να στρέψει εναντίον μας, είμαι σίγουρος. Θα πάμε και θα καταλάβουμε τη Σιρνάδια κάνοντας περίπατο. Και θα τον πιάσω τον προδότη, και θα δείξω γιατί δεν είναι καθόλου – καθόλου – συνετό να προδίδεις τον Πολιτοβασιλέα της Συμπολιτείας των Ποταμών!

Ωστόσο, δεν ήταν τόσο εύκολο να διαλύσει το φουσάτο του Ευθύμιου Αλτόσσιου που είχε συγκεντρωθεί στην Οσκάληνη. Και οι επιθέσεις στην πόλη δεν γίνονται μόνο από ξηράς, αλλά και από τη θάλασσα: ολόκληρος ο στόλος της Σιρνάδιας είχε κατεβεί εδώ και τώρα ναυμαχούσε με τον βασιλικό στόλο της Οσκάλης ο οποίος μετά βίας μπορούσε να τον κρατά μακριά από τα λιμάνια της πρωτεύουσας. Είχε υποστεί πολλές απώλειες τόσο καιρό από τους μισθοφόρους και από τον αγώνα για να ξαναπάρουν την Αταρδία και, πρόσφατα, από τη ναυμαχία ανοιχτά της Ερνέγγης.

Επίσης, αεροσκάφη πετούσαν πάνω από την πρωτεύουσα της Συμπολιτείας και αερομαχίες διεξάγονταν εκτός από ναυμαχίες. Ο Αλτόσσιος είχε φέρει εδώ και τις εναέριες δυνάμεις του, οι οποίες δεν ήταν πολλές, όμως αυτό δεν αποτελούσε πρόβλημα για εκείνον, γιατί ούτε και οι εναέριες δυνάμεις του Πολιτοβασιλέα ήταν πολλές. Ήταν και των δύο αρκετές για ετούτες τις περιοχές στα νότια της Μικρυδάτιας. Κανείς δεν είχε περισσότερες εναέριες δυνάμεις γύρω απ'τον Μεγάλο Κόλπο.

Εν τω μεταξύ, η Πριγκίπισσα Ελευθερία Μοριλκόνη και οι δικοί της μαχητές εξακολουθούσαν να είναι μπλεγμένοι στην Ερνέγγη, οδομαχώντας και ακόμα οδομαχούσαν καθώς ο στρατός του Ευθύμιου

Αλτόσσιου έσπαγε την άμυνα στα όρια της απεριτείχιστης μεριάς της Οσκάλης και έμπαινε στην πόλη. Ο ίδιος ο Αλτόσσιος ήταν εκεί, επάνω στο μεγάλο, θωρακισμένο άρμα του, υποσχόμενος στους πολίτες ότι κανέναν δεν θα πείραζε. Είχε έρθει, έλεγε, για να τους απελευθερώσει από την τυραννία του Δυνάστη της Συμπολιτείας των Ποταμών και να δημιουργήσει μια καινούργια εξουσία, καλύτερη για όλους.

Ελάχιστοι αισθάνονταν «απελευθερωμένοι» ή είχαν καλή προοπτική για το μέλλον. Αλλά κανείς δεν του το έλεγε.

Μισθοφόροι, πεζοί και ιππείς, και πολεμικά οχήματα είχαν γεμίσει τους δρόμους της απεριτείχιστης Οσκάλης, και όλοι είχαν επάνω τους το έμβλημα του Άρχοντα της Σιρνάδιας. Οι μαχητές του Πολιτοβασιλέα ή είχαν σκοτωθεί ή είχαν υποχωρήσει στη Γηραιά Πόλη ή στην Κάτω Πόλη.

Στη θάλασσα, η ναυμαχία δεν πήγαινε καλά για τον βασιλικό στόλο. Η αρμάδα της Σιρνάδιας ήταν πιθανό σύντομα να έμπαινε στα λιμάνια της Γηραιάς Πόλης ή στο λιμάνι της Κάτω Πόλης – το Κάτω Λιμάνι.

Ο Αλτόσσιος ξεκίνησε αμέσως να πολιορκεί τα τείχη της Γηραιάς Πόλης με τις δυνάμεις ξηράς, αλλά δεν επιχείρησε να τα κατακλύσει. Όχι ακόμα. Ο Δημήτριος Ακράθνης τού έλεγε πως οι μαχητές τώρα δεν ήταν έτοιμοι για τέτοια κίνηση ύστερα από τόσες συγκρούσεις. Επομένως, για την ώρα, απλά σφυροκοπούσαν τα τείχη με τα πολιορκητικά όπλα τους.

Οι άρχοντες κάποιων από τις άλλες πόλεις της Συμπολιτείας των Ποταμών είχαν, εν τω μεταξύ, μάθει για την πρόσκληση του Ευθύμιου Αλτόσσιου· είχαν μάθει ότι τους ζητούσε να έρθουν να πολεμήσουν στο πλευρό του. Και τώρα μάθαιναν επίσης ότι η Οσκάλη, η ισχυρή πρωτεύουσα του Πολιτοβασιλέα, βρισκόταν υπό πολιορκία από τις δυνάμεις του Αλτόσσιου· το απεριτείχιστο τμήμα της είχε ήδη πέσει στα χέρια του, και ανοιχτά των λιμανιών τρομερές ναυμαχίες διεξάγονταν. Πολλοί από τους άρχοντες των πόλεων των Ποταμών είχαν αρχικά θεωρήσει τα λόγια του Αλτόσσιου κομπασμούς για να τους πάρει με το μέρος του, αλλά τώρα άλλαζαν γνώμη: Ο Άρχοντας της Σιρνάδιας αποδεικνυόταν πραγματικά πιο δυνατός από τον Πολιτοβασιλέα, και ήταν καλό να υποστηρίζεις δυνατούς ηγέτες. Τέτοιοι άνθρωποι μπορούσαν

να κρατήσουν τη Συμπολιτεία ενωμένη ώστε να μην καταλήξει περιοχές πειρατών, ληστών, και αγρίων.

Έτσι, ορισμένοι από τους άρχοντες των πόλεων των Ποταμών άρχισαν να στέλνουν μαχητές, οχήματα, και σκάφη στον Αλτόσσιο, για να τον ενισχύσουν.

Ο Πολιτοβασιλέας, μαθαίνοντάς το αυτό, τους καταδίκασε όλους ως προδότες και ορκίστηκε ότι θα φρόντιζε να μετανιώσουν πικρά για την απόφασή τους.

Ωστόσο, η κατάσταση έμοιαζε να πηγαίνει απ'το κακό στο χειρότερο για εκείνον.

Ένας ξάδελφός του, ο Υποπρίγκιπας Νικόλαος Μοριλκόνης, επιχείρησε ξαφνική εξόρμηση έξω από τα τείχη της Γηραιάς Πόλης, για να προκαλέσει ζημιές στον εχθρό και να ρίξει το ηθικό των μαχητών του, να σπάσει ει δυνατόν την πολιορκία. Είχε μαζί του πάνοπλους καβαλάρηδες και θωρακισμένα οχήματα, και αρκετοί από τους πολεμιστές του ήταν ντυμένοι με οργανικές στολές ενδυνάμωσης ή οργανικές στολές επιτάχυνσης. Η έφοδός του ήταν μια φονική θύελλα. Αλλά η θύελλα τσακίστηκε επάνω στις συγκεντρωμένες, καλοοργανωμένες δυνάμεις του Στρατηγού Δημήτριου Ακράθνη. Τους κατέκοψαν. Τους σκότωσαν σχεδόν όλους· οι μισοί επέστρεψαν πίσω από τα τείχη, και οι μισοί από αυτούς τραυματισμένοι. Ο Υποπρίγκιπας Νικόλαος Μοριλκόνης δεν επέστρεψε, και σύντομα, από τις επάλλξεις των τειχών και από τις ταρατσες του Βασιλικού Παλατιού, είδαν το κεφάλι του καρφωμένο σ'ένα ψηλό δόρυ, με μια πινακίδα να κρέμεται από κάτω η οποία έγραφε ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΥΣ ΔΥΝΑΣΤΕΣ.

Η Ευαγγελία, η Βασιλική Σύζυγος, πανικοβλήθηκε, έκλαιγε και φώναζε· και ο Γεώργιος οργίστηκε μαζί της, γιατί είχε την πεποίθηση ότι ποτέ – ποτέ – κάποιος δεν πρέπει να χάνει την ψυχραιμία του. Δεν ανεχόταν αυτούς που τόσο εύκολα λιποψυχούσαν.

«Μην τρομοκρατείσαι από τους προδότες,» της είπε.

«Μα, μας έχει περικυκλωμένους!» αποκρίθηκε η Ευαγγελία. «Δε βλέπεις; Δε μπορούμε να φύγουμε από πουθενά! Ούτε από ξηρά ούτε από θάλασσα ούτε από αέρα! Και τώρα, κι ο καημένος ο Νικόλαος είναι νεκρός και-!»

Τη χαστούκισε, σωριάζοντάς την στο πάτωμα. Ευτυχώς, βρίσκονταν στα προσωπικά τους διαμερίσματα μέσα στο Βασιλικό Παλάτι και κανείς δεν είδε τη σκηνή – πράγμα που θα είχε αρνητικά αποτελέσματα στο ηθικό, ήταν σίγουρος ο Γεώργιος. Και της είπε να πάψει τις σαχλαμάρες της στο εξής. Ο προδότης ήταν καταδικασμένος. Θέμα χρόνου, μόνο! «Μη βγεις αποδώ κι αρχίσεις τη γκρίνια σου εκείπου μπορούν να σ'ακούσουν οι πάντες.»

Η Ευαγγελία έκλαιγε, ακόμα πεσμένη στο πάτωμα, καθώς ο Πολιτοβασιλέας έφευγε από τα προσωπικά τους διαμερίσματα.

Στην Ερνέγη, τα πράγματα πήγαιναν καλύτερα για τους μαχητές της Συμπολιτείας. Η Πριγκίπισσα Ελευθερία Μοριλκόνη, έχοντας ακούσει για την κατάσταση στην Οσκάλη, βιαζόταν να τελειώνει εδώ και να επιστρέψει· όμως η βιασύνη της δεν την έκανε βιαστική. Ήξερε πως, αν τώρα γινόταν βιαστική, θα πήγαινε χαμένος όλος ο κόπος που είχαν κάνει για να χτυπήσουν την Ερνέγη – αυτό το καταραμένο πειρατικό λημέρι. Έτσι, συνέχιζε σταθερά τον αγώνα της. Και ο στρατός της νικούσε. Επιτέλους, είχαν αρχίσει να διαλύουν την απεγνωσμένη άμυνα των τεσσάρων Αρχόντων της πόλης· ο ένας δρόμος κατόπιν του άλλου γινόταν δικός τους. Η Ασπίδα στα ακροδυτικά καταλήφθηκε, τα Γυρίσματα στα ακροανατολικά καταλήφθηκαν (τώρα οι δυνάμεις της Πριγκίπισσας έλεγχαν και τις δύο πύλες, και την Πύλη των Ορέων και την Πύλη των Ελών – όχι πως αυτό ήταν πολύ σημαντικό σε μια πόλη με θέση όπως η Ερνέγη), ο Χώρος καταλήφθηκε... και όταν καταλήφθηκε και το Κέντρο δεν υπήρχε αμφιβολία πλέον ότι η Ερνέγη είχε πέσει στα χέρια της Συμπολιτείας των Ποταμών. Η Πριγκίπισσα πρόσταξε να κυκλώσουν το Παλάτι των Κουρσάρων και να το πολιορκήσουν.

Η πολιορκία δεν κράτησε για πολύ, και όταν οι βασιλικοί μαχητές εισέβαλαν βρήκαν το μέρος με ελάχιστους υπερασπιστές κι αυτούς πανικόβλητους. Δεν ήξεραν πού είχαν πάει οι Άρχοντες, ορκίζονταν. Είχαν εξαφανιστεί! Είχαν εξαφανιστεί! Η Ελευθερία σκότωσε έναν μπροστά στα μάτια των άλλων, για να τους κάνει να μιλήσουν, σε περίπτωση που τολμούσαν να της λένε ψέματα. Αλλά δεν είχαν τίποτα να προσθέσουν ή ν'αλλάξουν· έπεσαν στα γόνατα και παρακαλούσαν για τη ζωή τους. Η Πριγκίπισσα κλότσησε έναν κατάμουτρα σπάζοντάς

του τη μύτη. Δεν της άρεσε καθόλου που αυτά τα πειρατικά σκουλήκια είχαν ξεφύγει!

Από τους τέσσερις Άρχοντες της Ερνέγγης μόνο οι τρεις ήταν ζωντανοί όταν, βλέποντας πως η πόλη ήταν χαμένη, είχαν αποφασίσει να υποχωρήσουν. Ο Μεγάλος Μάρκος είχε σκοτωθεί στις οδομαχίες. Είχε επιβιώσει από τη βύθιση του Ανεμόδρομου αλλά είχε χάσει τη ζωή του μες στην Ερνέγη – πράγμα που λυπούσε τους άλλους Άρχοντες οι οποίοι ζητούσαν εκδίκηση για τον θάνατό του: και αυτοί και η γυναίκα του, η Ελένη η Εαρινή, και τα δύο παιδιά του που το μεγαλύτερο ήταν δεκαεννιά χρονών – ένας γιος που του έμοιαζε στην όψη. Για να εκδικηθούν, όμως, έπρεπε να ζήσουν. Παίρνοντας, λοιπόν, τους πιο πιστούς τους ανθρώπους μαζί τους, κατέβηκαν στα βαθιά υπόγεια του Πειρατικού Ανακτόρου, απ'όπου μπορούσες να βγεις κάτω από την ηπειρόνησο. Εκεί, ένα υποβρύχιο τούς περίμενε. Επιβιβάστηκαν γρήγορα και έφυγαν.

Η Πριγκίπισσα Ελευθερία Μοριλκόνη, αργότερα, ερευνώντας το Παλάτι των Κουρσάρων, βρήκε το άνοιγμα που οδηγούσε κάτω από την ηπειρόνησο κι άρχισε να υποπτεύεται τι είχε συμβεί. Από εκεί πρέπει να είχαν υποχωρήσει οι πειρατές... και πού μπορεί να είχαν πάει;

Αλλά το σημαντικό, σκεφτόταν η Πριγκίπισσα, ήταν πως τώρα η Ερνέγη ανήκε στον αδελφό της, και ο Αλτόσσιος δεν θα μπορούσε να την ξαναχρησιμοποιήσει για να μαζεύει μισθοφορικά καθάρματα.

Από την άλλη, βέβαια, ο προδότης τώρα βρισκόταν προ των πυλών της Γηραιάς Πόλης της Οσκάλης. Είχε ήδη κατακτήσει την απεριτείχιστη περιοχή της, σύμφωνα με τις τελευταίες πληροφορίες της Ελευθερίας.

«Πρέπει να βιαστούμε,» είπε η Πριγκίπισσα στον Διοικητή Άνθιμο Ορπέλλιο, καθώς βρίσκονταν μέσα στο κατακτημένο Παλάτι των Κουρσάρων. «Πρέπει να επιστρέψουμε στην πρωτεύουσα, για να σπάσουμε την πολιορκία του προδότη. Αλλά ούτε την Ερνέγη μπορούμε ν'αφήσουμε αφύλαχτη. Οι πειρατές ξέφυγαν—»

«Ο ένας – αυτός που αποκαλούσαν 'Μεγάλο Μάρκο' – είναι νεκρός, Πριγκίπισσα. Είδα το πτώμα του ο ίδιος.»

«Οι άλλοι τρεις και οι συνεργάτες τους είναι αρκετοί για να ξεσηκώσουν επανάσταση εδώ αν δεν έχουμε στην πόλη κάποιες δυνάμεις που

να μπορούν να ασκήσουν έλεγχο.» Και τον πρόσταξε εκείνος να μείνει στην Ερνέγγ μαζί με μαχητές, πολεμικά οχήματα, δύο ελικόπτερα, και τρία πολεμικά πλοία, το ένα εκ των οποίων μηχανοκίνητο. «Η διοίκηση της πόλης θα είναι προσωρινά δική σου, Διοικητή. Σε ορίζω Προσωρινό Άρχοντα της Ερνέγγης.» Είχε νομικό δικαίωμα να το κάνει αυτό εν καιρώ πολέμου· ήταν πριγκίπισσα της Συμπολιτείας των Ποταμών, αδελφή του ίδιου του Πολιτοβασιλέα. Ένας υποπρίγκιπας – πιο μακρινός συγγενής του Πολιτοβασιλέα – θα έπρεπε πρώτα να ζητήσει, τυπικά τουλάχιστον, έγκριση από κάποιον ανώτερό του για να προσφέρει τέτοια θέση· αλλά όχι μια πριγκίπισσα.

«Η Ερνέγγ θα παραμείνει υπό τον έλεγχό μας,» ορκίστηκε ο Άνθιμος Ορπέλλιος· και μετά, με τρόπο, της ζήτησε να εξακολουθήσει να είναι Άρχοντας της Ερνέγγης όταν τα πράγματα ηρεμούσαν. Η θέση τον ενδιέφερε.

Η Ελευθερία χαμογέλασε. «Γιατί όχι;» είπε. «Θα το σκεφτούμε. Δε μπορώ να φανταστώ κανέναν καλύτερο αυτή τη στιγμή.»

Και αργότερα, ενώ οι βασιλικές δυνάμεις οργανώνονταν στην Ερνέγγ και το μεγαλύτερο μέρος τους ετοιμαζόταν για αναχώρηση, η Ελευθερία Μοριλκόνη και ο Άνθιμος Ορπέλλιος ερωτοτροπούσαν μέσα στο Πειρατικό Ανάκτορο, στο δωμάτιο που μέχρι πρότινος ανήκε στην Ιωάννα την Καλόκακη. Τα μακριά κόκκινα μαλλιά της Πριγκίπισσας χύνονταν σαν φλόγες γύρω απ'το γυμνό λευκόδερμο σώμα της καθώς καβαλούσε τον γαλανόδερμο διοικητή ο οποίος, ως τώρα, νόμιζε ότι ήταν μόνο η ιδέα του ότι η αδελφή του Πολιτοβασιλέα τον κοίταζε με το μάτι του Νηρέα τελευταία. Τελικά, δεν ήταν η ιδέα του. Και η αλήθεια ήταν πως κι εκείνος το είχε επιδιώξει, φυσικά. Την κολάκευε συχνά-πυκνά όταν βρισκόταν κοντά της – και η Σιλοάρνη τούς έφερνε κοντά πολλές φορές ενώ μάχονταν για την κατάκτηση της Ερνέγγης. Τώρα, μούγκρισε δυνατά καθώς κρατούσε γερά τη μέση της, και η Ελευθερία έσκυψε από πάνω του και του έκλεισε το στόμα με τα χείλη της...

Στους δρόμους της Ερνέγγης, πανικός επικρατούσε. Κανένας από τους ντόπιους δεν το θεωρούσε καλό που ο Πολιτοβασιλέας είχε κατακτήσει την πόλη. Οι πάντες φοβόνταν ότι η καινούργια εξουσία θα κατέστρεφε τον τρόπο ζωής τους το λιγότερο. Και πολλοί, μάλιστα, υποπτεύονταν πως, αν συνέχιζαν τις παλιές τους δραστηριότητες, ίσως να

κατέληγαν φυλακισμένοι, ή δούλοι, ή σκυλοπνιγμένοι. Κακός άνεμος αυτός, πολύ κακός άνεμος... μουρμούριζαν.

Η συμμορία της Λουλουδούς είχε κρυφτεί σ'ένα από τα στέκια της κι αναρωτιόνταν τι να κάνουν. Να έφευγαν από την πόλη; Κι αν ναι, πού να πήγαιναν; Η Σιρκόβη έμοιαζε η μόνη λύση. «Ας μείνουμε, για την ώρα, και βλέπουμε,» είπε ο Αθανάσιος, ο ψαράς, ο ένας από τους τρεις εραστές της Λουλουδούς. «Περιμέντε λίγο τα πράματα να καλμάρουνε.»

«Είτε καλμάρουν είτε όχι,» τόνισε ο Δαμιανός, ο χταποδιάρης κλέφτης, «η Ερνέγη δε θάναί πια η πόλη που ήταν. Αυτό είναι σίγουρο.»

Η Χριστίνα, που μέχρι πρότινος ήταν φρουρός στην Ερνέγη, είπε: «Λένε πως οι Άρχοντες ξέφυγαν, οι βασιλικοί δεν τους βρήκαν στο Κλεμμένο Παλάτι. Ίσως, άρα, να γυρίσουν.»

Ο Δαμιανός ρουθούνισε. «Να γυρίσουν και να κάνουν τι; Εδώ δεν μπορούσαν να κρατήσουν την πόλη όσο την είχαν στα χέρια τους; Θα την ξαναπάρουν τώρα που έχει φύγει απ'τα χέρια τους;»

Η Όλγα δεν μιλούσε. Ήταν πολύ τσαντισμένη με την κατάσταση. Είχε περάσει στην Ερνέγη τις καλύτερες μέρες της ζωής της, κι αυτός ο καριόλης, ο Πολιτοβασιλέας, είχε έρθει με τον κωλοστόλο του και τα είχε γαμήσει όλα! Ήθελε να τον κλοτσήσει στ'αρχίδια. Συμβιβάστηκε με το να καπνίζει τα τελευταία της τσιγάρα. Και αναρωτιόταν τι να γινόταν τώρα ο Οφιομαχητής. Ακόμα στον Ναό της Έχιδνας ήταν;

Ο Οφιομαχητής ήταν, πράγματι, στον Ναό της Έχιδνας, και είχε αρχίσει να συνέρχεται καθώς τα μέσα του Εαρινού του Δευτέρου είχαν περάσει και πλησίαζαν τα τέλη του. Σηκωνόταν τώρα από το κρεβάτι όπου τον είχε βάλει η Σαπφώ στον ενδόναο, και βάδιζε. Και δεν μπορούσε να κοιμηθεί, όπως παλιά· η οργή της Έχιδνας δεν τον άφηνε. Αλλά αισθανόταν το σώμα του ακόμα καταπονημένο και πιασμένο.

«Πού είναι η Ευθαλία;» ρώτησε τη Σαπφώ μόλις συνειδητοποίησε ότι η φίλη του δεν ήταν κοντά του ως συνήθως.

«Δεν ξέρω. Δεν την είχες μαζί σου όταν σ'έφεραν εδώ.»

Ο Γεώργιος καταράστηκε. Πρέπει να είχε πέσει από πάνω του, σκέφτηκε, μέσα στη μάχη, όταν εκείνος είχε σωριαστεί γεμάτος βέλη.

«Αν η Μεγάλη Κυρά θέλει να την ξαναφέρει κοντά σσσου, θα τη φέρει,» του είπε η Σαπφώ.

«Πού είν' οι μισθοφόροι μου;»

«Εδώ» και του εξήγησε ότι βρίσκονταν κατασκηνωμένοι στην ιερή άμμο, ενώ το πλοίο τους περίμενε ανοιχτά του εξώναου.

«Πρέπει να φύγουμε,» είπε ο Οφιομαχητής. «Αυτά τα καθάρματα του Πολιτοβασιλέα θα το μετανιώσουν που δε μ'αποτελείωσαν!»

Η τρομερή οργή του ήταν που μιλούσε, και η Σαπφώ το καταλάβαινε. Του είπε ότι δεν μπορούσε να φύγει τώρα. Ήταν πολύ αδύναμος ακόμα· το σώμα του χρειαζόταν χρόνο για να θεραπευτεί. «Η οργή της Μεγάλης Κυράς μπορεί να σε ωθεί, αλλά εξακολουθείς να είσαι άνθρωπος· και τραυματίστηκες άσσχημα. Κάνε υπομονή, κι ο καιρός θα έρθει.»

Τα λόγια της έφεραν στο μυαλό του Γεώργιου τον Γέρο του Ανέμου: Υπομονή. Η ευκαιρία θα παρουσιαστεί. Ο άνεμος θα τη φέρει στα πόδια σου...

Ο άνεμος φυσά πάντοτε προς τα εμπρός, Γεώργιε. Τον έχεις δει να φυσά ποτέ προς τα πίσω;...

Οι καιροί κάνουν κύκλους. Ο αέρας φυσά κι όλα τα φέρνει γύρω-γύρω, αλλά ποτέ τα ίδια ακριβώς...

Βλέπεις τον άνεμο να είναι ποτέ παρορμητικός; Δυνατός, ναι. Ικανός να γκρεμίσει τα δέντρα και τους τοίχους κάπου-κάπου. Αλλά ποτέ παρορμητικός. Πάντοτε ξέρει ακριβώς τι κάνει. Σκέψου το αυτό!...

Ναι, θα έκανε υπομονή. Για την ώρα.

Η Πάροδος του Πράου Ανέμου μουρμούριζε εντός του, καθώς καθόταν οκλαδόν επάνω στο κρεβάτι του.

Η Ρέα, η Πρωθιέρεια του Ναού, και ο Γεράσιμος, ο ιερέας που είχε αρχικά έρθει μαζί του μέσα στην ιερή βάρκα, σύντομα τον επισκέφτηκαν – πρώτα εκείνη, ύστερα εκείνος – και ο Οφιομαχητής μίλησε για κάποια ώρα με τον καθένα. Η κουβέντα τους ήταν ευχάριστη. Χαίρονταν πολύ κι οι δύο που τον έβλεπαν καλύτερα. Είχαν ανησυχήσει γι'αυτόν σαν να ήταν αδελφός τους – πράγμα που, όφειλε να παραδεχτεί, τον παραξένευε λίγο.

Του είπαν, επίσης, για την κατάσταση στην Ερνέγη. Οι δυνάμεις του Πολιτοβασιλέα είχαν επιτεθεί – ολόκληρος ο πολεμικός στόλος του, σύμφωνα με τα λεγόμενα – και η πόλη είχε πρόσφατα κατακτηθεί

ύστερα από αιματηρές οδομαχίες. Οι συγκρούσεις στους δρόμους είχαν κρατήσει περισσότερο από τις ναυμαχίες – πολύ περισσότερο.

Ο Γεώργιος φοβήθηκε για την Όλγα κυρίως. Την είχε δει στα όνειρά του... με δυο φίδια τυλιγμένα στα χέρια της... Την είχε δει να στέκεται από πάνω του και να κρατά μακριά έναν... δαίμονα. Έναν άντρα με σπαθί και διαβολική όψη λες κι ήταν γόνος του ίδιου του Αβυρσαίου. Αλλά, συγχρόνως, του θύμιζε κάποιον... Εκείνον τον διοικητή που πρόσταζε τους βαλλιστροφόρους ναυτομαχητές που τον είχαν γεμίσει βέλη; Ναι, κατά πάσα πιθανότητα αυτός ήταν... Τι μπορεί να σήμαιναν όλα τούτα; Ήταν καλά η μικρή, ή όχι; Πρέπει να ήταν. Πρέπει.

Την επόμενη μέρα, είπε στη Σαπφώ ότι θα έβγαινε να μιλήσει στους μισθοφόρους του. Εκείνη τού αποκρίθηκε ότι καλύτερα να περίμενε, αλλά ο Οφιομαχητής επέμεινε: «Δεν είμαι σε τέτοια κατάσταση που να μη μπορώ να βαδίσω!» Έτσι, βγήκε μαζί της από τον ενδόναο, πέρασε από τον σηκό, και περπάτησε πάνω στην ιερή άμμο. Η μέρα έμοιαζε καλή, αλλά στο βάθος μια καταιγίδα φαινόταν να έρχεται από τα νότια. Πρέπει να χτυπούσε τον Μεγάλο Κόλπο σε δυο, τρεις ώρες.

Οι μισθοφόροι, που ήταν κατασκηνωμένοι κοντά στο οικοδόμημα του Ναού, αμέσως είδαν τον αρχηγό τους και σηκώθηκαν από τις θέσεις τους. Τον πλησίασαν καθώς κι εκείνος τούς πλησίαζε ακολουθούμενος από τη Σαπφώ. Φτάνοντας κοντά του, γελούσαν και του έσφιγγαν τα χέρια. Η Ευδοκία της Καταστροφής τον φίλησε στα χείλη, αλλά δεν τον αγκάλιασε σφιχτά όπως θα ήθελε γιατί ήξερε ότι δεν είναι συνετό ν'αγκαλιάζεις σφιχτά τους τραυματίες. Αν και ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος δεν φαινόταν σε κανέναν τους για τραυματίας πλέον. Βάδιζε σαν ποτέ να μην είχε χτυπηθεί.

«Θα φύγουμε τώρα, Αρχηγέ;» ρώτησε ο Πέτρος ο Φλογερός.

«Ξέρεις τι γίνεται στην Ερνέγη;» ρώτησε η Πλούσια Αμαλία.

«Ξέρω,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής. «Μου το είπαν.»

«Δε μπορούμε να επιστρέψουμε εκεί,» είπε ο Πέτρος. «Καλύτερα ν'απομακρυνθούμε.»

«Θα μείνω μερικές μέρες εδώ ακόμα,» τους πληροφόρησε ο Γεώργιος. «Η μαμά μου» – έδειξε τη Σαπφώ με μια κίνηση του κεφαλιού, υπομειδώντας – «επιμένει.»

«Το σσώμα σου χρειάζεται ξεκούραση,» είπε εκείνη. Και προς τους μισθοφόρους: «Τον βλέπετε τώρα να στέκεται έτσσι μόνο από χάρη της Μεγάλης Κυράςς. Άλλος δεν θα μπορούσε να σηκωθεί για μήνεςς – αν ήταν τόσο τυχερός ώστε νάχει ζήσσει!»

Ο Πέτρος ένευσε. «Το καταλαβαίνουμε,» αποκρίθηκε σοβαρά.

«Με συγχωρείτε που σας έχω κρατήσει εδώ,» τους είπε ο Γεώργιος, κι αμέσως θύελλα αντιδράσεων ξέσπασε: έλεγαν ότι απλά τον βοηθούσαν όπως κι εκείνος τούς είχε βοηθήσει, ότι τον ξεπλήρωναν, ότι θα έκαναν και περισσότερα γι'αυτόν αν χρειαζόταν, ότι δεν είχαν ούτως ή άλλως πουθενά αλλού να πάνε, ότι καλύτερα εδώ παρά στην Ερνέγη τώρα. «Σας ευχαριστώ που με φέρατε στον Ναό,» συνέχισε ο Οφιομαχητής. «Δεν ήμουν σίγουρος ότι θα καταλαβαίνετε τι σας ζητούσα.»

«Μετά δυσκολίας καταλάβαμε,» παραδέχτηκε η Ευδοκία της Καταστροφής, μειδώντας.

«Η Ευθαλία ξέρετε τι έγινε;» τους ρώτησε ο Γεώργιος. «Το φίδι που είχα πάντα μαζί μου. Η Ευθαλία. Ξέρετε τι έγινε;»

Αλληλοκοιτάζονταν τότε, ρωτώντας ο ένας τον άλλο με τα μάτια. Όχι, του είπαν τελικά, δεν ήξεραν τι είχε γίνει η Ευθαλία. Πρέπει να χάθηκε κάπου μες στη συμπλοκή. «Συγγνώμη, Αρχηγέ,» είπε ο Πέτρος. «Δεν... δεν τη σκεφτήκαμε καν.»

«Δεν πειράζει,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος. «Κάνετε τόσα για μένα που δεν μπορώ να παραπονεθώ γι'αυτό.» Και το εννοούσε.

«Το σπαθί σου το πήρα μαζί μου,» του είπε η Ευδοκία. «Το έχει τώρα η Πρωτιέρεια· επέμενε να το κρατήσει.»

«Ναι,» ένευσε ο Γεώργιος, «μου το έδωσε.»

«Και πότε θα σαλπάρουμε;» ρώτησε ο Λουκάς των Κακών Εκδικητών που είχε μόλις έρθει από τον Δράκο της Θάλασσας μαζί με μερικούς άλλους που είδαν, από την κουβέρτα του σκάφους, ότι ο αρχηγός τους είχε σηκωθεί και στεκόταν πάνω στην ιερή άμμο του Ναού. «Τ'αρχίδια μας έχουν πιαστεί πια απ'το πολύ καθισιό εδώ πέρα.»

Αρκετοί τον έβρισαν, και είπαν πάλι ότι θα περίμεναν για τον Κάλνε-ντουρ τον Μαύρο όσο χρειαζόταν· θα περίμεναν ακόμα κι έναν ολόκληρο χρόνο σε τούτο τον Ναό.

«Καλά, ρε, δεν είπα τ'αντίθετο, γαμώ την πουτάνα σας!» εξηγήθηκε ο Λουκάς. «Έκανα, γαμώ τη μάνα του Λοκράθου, μια ερώτηση στον Ναύαρχο.»

«Δεν είμαι πια 'Ναύαρχος της Ερνέγης',» του είπε ο Γεώργιος. «Η Ερνέγη έπεσε στα χέρια του Πολιτοβασιλέα, ακούω.»

«Ναι, αυτό είναι γεγονός. Αλλά τελευταία κάτι προσκυνητές που ήρθανε στο Ναό μάς έλεγαν πως οι Άρχοντες του Παλατιού των Κουρσάρων ξέφυγαν – εκτός απ'τον Μεγάλο Μάρκο που πετσοκόφτηκε μες στους δρόμους της πόλης σαν σκυλί. Οι άλλοι γλίτωσαν, και πάω στοίχημα ότι σχεδιάζουν να επιστρέψουν.»

Η Ευδοκία ρουθούνισε. «Με τι φουσάτο;»

«Θα βρουν φουσάτο αυτοί οι καριόληδες, είμαι σίγουρος.» Και προς τον Κάλνεντουρ: «Εμείς ως πότε θα καθόμαστε δω;»

«Μερικές μέρες ακόμα,» απάντησε εκείνος. «Μη με βλέπεις έτσι καλά· δεν είμαι τόσο καλά όσο φαίνομαι.»

«Χρειάζεται ξεκούρασση,» επιβεβαίωσε πάλι η Σαπφώ, στηριζόμενη στο μακρύ ραβδί της που ήταν γεμάτο κουλουριασμένα ερπετά.

«Η καταιγίδα ζυγώνει!» προειδοποίησε ο Αρσένιος ο Άμεμπτος δείχνοντας νότια. «Είναι όλα έτοιμα στο καράβι;» Ήταν από αυτούς που βρίσκονταν κατασκηνωμένοι στην ιερή άμμο επί του παρόντος.

«Όσο έτοιμα μπορούν να είναι,» του απάντησε ο Λουκάς των Κακών Εκδικητών. Και προς τον Οφιομαχητή: «Δε λες στους ναίτες να ευλογήσουν τον Δράκο της Θάλασσας ώστε οι θύελλες να μην τον χτυπάνε κι αυτόν, όπως τον Ναό τους;»

«Είμαι σίγουρος πως αν ήταν δυνατόν να το κάνουν θα το είχαν κάνει ήδη,» είπε εκείνος.

15

Οι συμπλοκές στα λιμάνια συνεχίζονται μες στη βαθιά νύχτα. Οι δυνάμεις της Ιλφόνης χτυπάνε τις δυνάμεις των Ηρμάντιων, με τη δική μας υποστήριξη. Και η πλάστιγγα γέρνει. Προς τη μεριά μας.

Βλέπω τον Λεωνίδα να συναντά ξανά τον αδελφό του, τον Αρτέμιο, που είναι καφετόδερμος κι αυτός, και να μονομαχούν οι δυο τους ενώ η μάχη μαίνεται γύρω τους. Ο Αρτέμιος είναι από τους λίγους φρουρούς των Εχόντων που έχουν απομείνει, και φαίνεται να εξακολουθεί να πολεμά γι'αυτούς με το ίδιο σθένος. Τελικά ο φανατισμός δεν είναι χαρακτηριστικό μόνο των Τέκνων του Φαρμακερού Κύκλου...

Θα μπορούσα να παρέμβω στη μονομαχία τους, να βοηθήσω τον Λεωνίδα, αλλά δεν το κάνω· χτυπάω κάποιους μισθοφόρους των Ηρμάντιων, παραδίπλα. Η σύγκρουση των δυο αδελφών μοιάζει προσωπική υπόθεση. Θα κάνω κάτι μόνο αν δω τη ζωή του Λεωνίδα να κινδυνεύει.

Αλλά αυτό δεν συμβαίνει. Ρίχνει κάτω τον Αρτέμιο και στέκεται από πάνω του, με το σπαθί του να κεντρίζει τον λαιμό του αδελφού του. Τα μάτια τους συναντιούνται, και τα βλέμματα είναι άγρια.

«Διστάζεις τώρα, φονιά;» ακούω τον Αρτέμιο να γρυλίζει, καθώς τους πλησιάζω βαδίζοντας αργά.

«Θα μπορούσε να ήταν αλλιώς,» του λέει ο Λεωνίδας, «αλλά ήθελες νάσαι λακές αυτών των μισασμάτων. Δεν υπάρχει πλέον επιστροφή.»

«Δε ζήτησα έλεος από σένα.» Και παρατηρώ το χέρι του να πηγαίνει στη ζώνη του, σ'ένα πιστόλι που κρέμεται εκεί, ενώ τα βλέμματά τους εξακολουθούν να είναι διασταυρωμένα και ο Λεωνίδας μάλλον δεν υποπτεύεται τίποτα.

«Λεωνίδα!» φωνάζω, τρέχοντας τώρα.

Το Τέκνο στρέφεται να με κοιτάξει.

Ο Αρτέμιος τραβά το πιστόλι.

Εκτοξεύω το Φιλί της Έχιδνας και η λεπίδα του τον βρίσκει στο χέρι, κάνοντας το όπλο να πέσει. Ο Αρτέμιος κραυγάζει.

Ο Λεωνίδας στρέφεται πάλι σ'αυτόν, απότομα, καταλαβαίνοντας τι έχει συμβεί, και τον καρφώνει στον λαιμό όπως φαινόταν εξαρχής να σκόπευε. Τραβά το σπαθί του πίσω και τον ξανακαρφώνει, στο στήθος. Και ξανά. Και ξανά. Σαν να θέλει να βεβαιωθεί ότι δεν θα σηκωθεί.

Παίρνω το Φιλί της Έχιδνας από κάτω. Το θηκαρώνω κι ακουμπώ το χέρι μου στον ώμο του Λεωνίδα. «Λυπάμαι,» του λέω.

«Ήταν ήδη νεκρός για εμένα, Οφιομαχητή,» μου αποκρίνεται μ'αυτή τη φανατική γυαλάδα που έχουν στα ματιά όλα τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου. «Δεν ήταν πια αδελφός μου.»

Καθώς οι συμπλοκές αραιώνουν στο Πλατύ Λιμάνι, βλέπω τη Λουκία να έρχεται μαζί με τον Ακατάλυτο, και τον Μελέτιο, τον Δέκατο-Έκτο Όφι της Σαλντέρια, και τους Ιάκωβους.

Τους συναντώ. «Δε σας είπα να μείνετε στις επάλξεις;» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει εντός μου, συγκρατώντας τη θύελλα της οργής μου.

«Δεν έμοιαζε να υπήρχε λόγος πια, Καπετάνιε,» αποκρίνεται η Λουκία. «Δεν είχαμε σε κανένα πλοίο να ρίξουμε με τα μεγάλα όπλα. Ο στόλος των Εχόντων νικήθηκε.»

«Και όχι μόνο ο στόλος των Εχόντων, όπως φαίνεται,» προσθέτει ο Μελέτιος. «Η τελική νίκη είναι δική μας! Ολόκληρη η Σαλντέρια είναι δική μας, Οφιομαχητή! Ελευθερία, επιτέλους!»

Αλλά, ύστερα, όλοι τους παρατηρούν την παρουσία του Εκδικητή της Μεγάλης Κυράς και των ναοφυλάκων ανάμεσα στους υπόλοιπους μαχητές από την Ιλφόνη, και προβληματίζονται.

«Τι θέλουν αυτοί εδώ;» ρωτά ο Ζαχαρίας όταν τον συναντώ μαζί με τη Λουκία και τους άλλους. Ο Νικόλαος στέκεται κοντά του, καθώς κι άλλα Τέκνα και στασιαστές.

«Δεν είμαι σίγουρος ακόμα, αλλά έχω μια υποψία,» αποκρίνομαι. «Μίλησα πιο πριν, για λίγο, με την αρχηγό τους: κάποια Πρώτη Ιερομαχήτρια του Υψηλού Ναού της Ιχθυδάτιας, ονόματι Μάγδα Οσρίλλια.»

«Τα μιάσματα της επίσημης θρησκείας της Έχιδνας!...» μουγκρίζει ο Νικόλαος. «Τώρα το θυμήθηκαν να έρθουν; Τώρα που ο αγώνας εδώ τελείωσε; Συνηθισμένο γι'αυτούς τους θρασυδείλους!»

«Όχι φασαρίες,» του λέω. «Δε θέλουμε φασαρίες—»

«Νομίζεις ότι μπορούμε να συνυπάρξουμε μαζί τους, Οφιομαχητή; Νομίζεις ότι θα αποδεχτ—»

«Είπα: όχι φασαρίες. Η Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας βρίσκεται εδώ, μέσα σ’αυτό το πλοίο· και θα μιλήσω μαζί της.»

«Αυτή η καταραμένη;» κάνει ο Λεωνίδας.

«Μη στραφεείτε εναντίον τους!» τους προειδοποιώ, κρατώντας μετά βίας υπό έλεγχο την τρομερή οργή μου. «Είναι σύμμαχοί μας για την ώρα.»

«Η Μάρθα κι οι άλλοι πού είναι;» με ρωτά ο Ζαχαρίας, νηφάλια, μοιάζοντας κι εκείνος να έχει τις ίδιες υποψίες μ’εμένα.

«Αυτό ρώτησα κι εγώ την Πρώτη Ιερομαχήτρια,» του λέω, «και μου απάντησε ότι θα μου εξηγήσει η Πανιερότατη.»

Ο Ζαχαρίας φτύνει στο αιματοβαμμένο πλακόστρωτο του λιμανιού. «Τους αιχμαλώτισαν, Οφιομαχητή! Τους κάνουν βασανιστήρια – αν είναι ακόμα ζωντανοί καν!»

«Τα μιάσματα!» αναφωνεί ο Νικόλαος, και τραβά, σαν από ακούσιο αντανakλαστικό, το σπαθί του.

Τα μιάσματα! ακούγονται κι άλλα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου. Τα μιάσματα! Τα μιάσματα! Μιάσματα... Μιάσματα της επίσημης θρησκείας...

«Θάνατος στα μιάσματα της επίσημης θρησκείας – τους υποκριτές της Έχιδνας!» φωνάζει ξαφνικά ο Χρίστος, ο Εικοστός-Πρώτος Όφης της Σαλντέρια, που με είχε βοηθήσει όταν μελετούσα τον χάρτη της πόλης, προτού εκπονήσω το σχέδιό μου για επίθεση στις επάλξεις. Ο Χρίστος, που παλιά, πριν γίνει Τέκνο, ήταν δημοσιογράφος.

Τον αρπάζω απ’τον λαιμό – η οργή μου με ωθεί – και τον σηκώνω μονοχεριάρι από το έδαφος. «Δε μ’ακούσατε, γαμώτο;» φωνάζω. «Είπα – δεν θέλουμε φασαρίες!» Τον ρίχνω κάτω προτού τον πνίξω· και το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει δυνατά εντός μου. «Δεν θέλουμε φασαρίες με την επίσημη θρησκεία της Έχιδνας. Όχι τώρα! Αν αρχίσουμε να—»

«Κάποιοι έρχονται,» μας προειδοποιεί η Φωτεινή, η Δωδέκατη Οχιά της Σαλντέρια, αυτή που, μαζί με τον Χρίστο, με είχε επίσης βοηθήσει όταν μελετούσα τον χάρτη της πόλης· αυτή που παλιά ήταν δρομοπιλότος.

Δεν είναι η μόνη που τους έχει παρατηρήσει· κι άλλοι τούς δείχνουν.

Στρεφόμεστε και κοιτάζουμε. Μια μεγάλη ομάδα μαχητών της Ιλφόνης βαδίζουν προς τη μεριά μας, και μαζί τους είναι και ναοφύλακες. Δύο φιγούρες προπορεύονται: ένας λευκόδερμος, καστανομάλλης, μουσάτος άντρας, ντυμένος με αλυσιδωτή πανοπλία και μανδύα· και μια γαλανόδερμη γυναίκα. Τη δεύτερη την αναγνωρίζω: είναι η Πρώτη Ιερομαχήτρια. Αυτόν δεν τον ξέρω.

Τους περιμένουμε νάρθουν κοντά μας, και σύντομα φτάνουν. Τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου είναι τσιτωμένα. Το ίδιο κι οι άλλοι στασιαστές που άκουσαν πιο πριν τι λέγαμε. Οι περισσότεροι κρατάνε όπλα σαν να ξέχασαν να τα θηκαρώσουν παρότι πλέον όλες οι συμπλοκές στο Πλατύ Λιμάνι φαίνεται νάχουν τελειώσει.

«Εσύ πρέπει νάσαι ο Οφιομαχητής,» λέει ο άντρας που δεν αναγνωρίζω.

«Και ποιος είσαι εσύ;» τον ρωτάω, όπως είχα ρωτήσει και τη Μάγδα.

«Βικέντιος Μοσιλδάνης,» αποκρίνεται. «Στρατηγός των δυνάμεων που η Φύλακας της Ιλφόνης έστειλε στη Σαλντέρια ως ανταπόκριση στο κάλεσμά σας για βοήθεια. Είσαι ο αρχηγός εδώ πέρα;»

«Πού είναι οι απεσταλμένοι μας;» ρωτά ο Ζαχαρίας προτού προλάβω να μιλήσω. «Γιατί δεν έχουν έρθει; Έμειναν στην Ιλφόνη;»

«Εσύ είσαι ο αρχηγός εδώ πέρα;» αποκρίνεται ο Βικέντιος Μοσιλδάνης, και τα βλέμματά τους συναντιούνται, άγρια.

«Σου έκανα μια ερώτηση που δεν απάντησες. Η επανάσταση στη Σαλντέρια δεν έχει γενικό αρχηγό· είμαστε κίνημα για την απελευθέρωση της πόλης. Τώρα: πού είναι οι απεσταλμένοι μας;»

«Στην Ιλφόνη.» Και στρέφεται πάλι σ'εμένα. «Θα μιλήσω σε έναν και μόνο. Διαλέξτε ποιος θα είναι αυτός. Νόμιζα πως εσύ, ο Οφιομαχητής, ήσουν ο αρχηγός τους.»

«Τους κρατάνε αιχμάλωτους!» φωνάζει κάποιος – κάποιο Τέκνο, αναμφίβολα. Και μια άλλη: «Τους φυλάκισαν!» Κι ένας ακόμα: «Τα μιάσματα!...»

«Δεν είμαι αρχηγός τους,» λέω στον Βικέντιο Μοσιλδάνη. «Απλώς τους βοηθάω.»

«Δεν υπάρχει, δηλαδή, καμία οργάνωση εδώ; Σε ποιον να μιλήσω για να ενημερωθώ για την κατάσταση και για να του πω τι έχει αποφασίσει η Φύλακας για τη Σαλντέρια;»

«Σ'εμάς, φυσικά,» του απαντώ.

«Ποια είναι, λοιπόν, η κατάσταση, Οφιομαχητή;»

«Το όνομά μου είναι Γεώργιος,» του λέω. «Η Φρουρά της Σαλντέρια είναι διαλυμένη· οι Ηρμάντιοι είχαν τον πλήρη έλεγχο της πόλης μέχρι που ήρθατε. Οι Έχοντες βρίσκονται ακόμα στη Σαλντέρια, απ'ό,τι γνωρίζουμε, αλλά μάλλον ως τίποτα περισσότερο από πιόνια των Ηρμάντιων. Το μόνο που μπορούσαμε να κάνουμε ήταν να καταλάβουμε τις επάλξεις των τειχών. Και τις έχουμε καταλάβει σχεδόν όλες: από τη Νότια Πύλη ως τα βόρεια.»

«Αξιοσημείωτο,» παρατηρεί ο Βικέντιος. «Πώς τα καταφέρατε;»

«Ο Οφιομαχητής ήταν μαζί μας, μιάσμα!» του λέει ο Νικόλαος, ατενίζοντάς τον οργισμένα. «Κι ακόμα δεν μας έχεις απαντήσει πού είναι οι άνθρωποι που στείλαμε στην Ιλφόνη! Πού τους έχετε;» Τον δείχνει με το σπαθί του.

Ο Βικέντιος τον αγριοκοιτάζει. «Αν ήμουν στη θέση σου θα το κατέβαζα αυτό.»

«Μας απειλείς;»

«Γνωρίζω πολύ καλά τι είστε,» λέει ο Βικέντιος, «και δεν με τρομάζετε. Η Φύλακας της Ιλφόνης δεν πρόκειται να δώσει την εξουσία της Σαλντέρια σε δολοφόνους.»

«Η εξουσία δεν ήταν ποτέ ο σκοπός μας,» του λέει ο Ζαχαρίας. «Ο σκοπός μας ήταν, και είναι, ένας: να φύγουν τα μιάσματα από την πόλη.» Τα μάτια του στενεύουν καθώς ατενίζει τον Βικέντιο Μοσιλδάνη. «Αλλά φαίνεται πως αυτό δεν το έχουμε κατορθώσει ακόμα...»

Εκείνος λέει: «Η πόλη ανήκει στη Φύλακα της Ιλφόνης τώρα—»

«Δεν 'ανήκει' σε κανέναν! Απλά ζητήσαμε τη βοήθειά της. Και απαιτούμε να ελευθερώσετε τους απεσταλμένους μας!»

«Δεν είστε σε θέση να απαιτείτε τίποτα. Ακούστε με καλά—»

«Όχι,» τον διακόπτω, συγκρατώντας τη φαρμακερή οργή που με ωθεί να τραβήξω το Φιλί της Έχιδνας και να τον κοπανήσω κατακέφαλα, «εσύ άκουσέ με! Οι Ηρμάντιοι δεν έχουν φύγει ακόμα από την πόλη.

Ούτε οι Έχοντες. Και τι κάνουμε τώρα; Στεκόμαστε και συζητάμε σαν να έχει τελειώσει αυτή η υπόθεση – αλλά δεν έχει τελειώσει!»

«Σύντομα θα τελειώσει,» με διαβεβαιώνει ο Βικέντιος. «Πόσες δυνάμεις έχουν εδώ; Δεν μπορεί να είναι πολλές, γιατί αλλιώς θα εξακολουθούσαν να είναι στα λιμάνια και να μας πολεμάνε.»

«Χάρη σ'εμάς,» του λέει η Φωτεινή, «κάνατε απόβαση! Χάρη σ'εμάς!»

Εκείνος την αγνοεί. «Η πόλη σύντομα θα βρίσκεται υπό τον έλεγχο της Φύλακα της Ιλφόνης. Όλοι πλέον υπόκεισθε στην εξουσία της· να το ξέρετε αυτό. Και τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου θεωρούνται παράνομη οργάνωση, σύμφωνα με τον Νόμο της Ιλφόνης–»

«Αυτοί οι άνθρωποι πολέμησαν για να μπορέσετε εσείς να έρθετε στην πόλη,» του λέω. «Δε θα ήσασταν εδώ αν δεν ήταν αυτοί.»

«Δεν γράφω εγώ τους νόμους, Οφιομαχητή.»

«Η Σαλντέρια δεν βρίσκεται ακόμα υπό τον έλεγχο της Φύλακα,» του τονίζω ξανά. «Πρώτα, πρέπει να διωχτούν οι Έχοντες από την εξουσία, και οι Ηρμάντιοι από την πόλη.» Στρέφομαι στην Πρώτη Ιερομαχήτρια, που μέχρι στιγμής ήταν σιωπηλή. «Θα ήθελα τώρα να μιλήσω με την Αρχιέρεια,» της λέω. «Νομίζω πως είναι κάποια θέματα που πρέπει οπωσδήποτε να συζητήσουμε.»

«Το ίδιο πιστεύει κι εκείνη, Οφιομαχητή,» αποκρίνεται η Μάγδα Οσρίλλια.

Και με οδηγούν στην Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας, την Αθανασία, την οποία έχω να δω πολύ καιρό. Προτού φύγω, τονίζω στα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου να μην κάνουν καμία κίνηση μέχρι να επιστρέψω, εκτός αν τους επιτεθούν. Τους το λέω ενώ έχουμε απομακρυνθεί λίγο από τον Βικέντιο Μοσιλδάνη, αυτό το μίασμ– τον Βικέντιο Μοσιλδάνη. Δεν φέρνουν αντίρρηση. Με εμπιστεύονται, με θεωρούν ιερό πρόσωπο. Ελπίζω να μην το μετανιώσουν.

Επίσης, προτού ακολουθήσω τη Μάγδα και τους ναοφύλακες, λέω στον Μοσιλδάνη πως, αν επιτεθεί σε οποιονδήποτε από τους αγωνιστές της Σαλντέρια, να ξέρει ότι θα είναι σαν να επιτίθεται σ'εμένα. Δεν μου απαντά αμέσως, και δεν του δίνω περισσότερο χρόνο· στρέφομαι και βαδίζω προς τον Εκδικητή της Μεγάλης Κυράς ενώ οι ναοφύλακες έρχονται γύρω μου και, σύντομα, η Πρώτη Ιερομαχήτρια προπορεύεται μαζί μ'άλλους δύο.

Φτάνουμε στο μεγάλο πλοίο που επάνω του κυματίζουν σημαίες με τον Όφι του Ξίφους. Στο κατάστρωμά του βλέπω κι άλλους ναοφύλακες, καθώς κι ανθρώπους που μοιάζουν για απλό πλήρωμα, ναύτες. Δύο φιγούρες στέκονται στην πρύμνη τις οποίες δεν μπορώ να μπερδέψω με κανέναν άλλο: η Αθανασία – η νεαρή Αρχιέρεια της Ιχθυόδαιας· στο κεφάλι της, εκείνο το χρυσό διάδημα που είναι λαξεμένο σαν πλεγμένα φίδια και συγκρατεί στο μέτωπο έναν Οφθαλμό του Όφεως· τα μακριά καστανόξανθα μαλλιά της φτιαγμένα ερπετοπλεξίδες ως συνήθως· το πρόσωπό της βαμμένο με τη μάσκα της ιεροσύνης, φυσικά, το σώμα της ντυμένο μ'έναν μακρύ πράσινο ιερατικό χιτώνα· τα χέρια της γεμάτα βραχιόλια και δαχτυλίδια που, πέρα από το διάδημα, δείχνουν το αξίωμά της – και πλάι της, μια φιγούρα με πράσινη κάπα και με κουκούλα σηκωμένη στο κεφάλι, κρύβοντας την όψη της. Η Αρωγός της Αθανασίας. Η Ανδρομέδα, όπως μου είπαν ο Αγησίλαος και ο Αλέξανδρος ο Γηραιός – ένα όνομα που, μάλλον, ούτε η Αρχιέρεια δεν γνωρίζει...

Ανεβαίνουμε στο μεγάλο πλοίο από μια ράμπα ενώ, συγχρόνως, η Αθανασία και η Ανδρομέδα κατεβαίνουν από την πρύμνη, και δυο άλλες γυναίκες αμέσως τις ακολουθούν: δυο ιέρειες. Η μία έχει τα νύχια του αριστερού της χεριού πολύ μακριά και βαμμένα μαύρα. Νομίζω πως τη θυμάμαι από παλιά, αλλά δεν είμαι σίγουρος αν είχα ακούσει το όνομά της.

«Οφιομαχητή,» λέει η Αθανασία, αντικρίζοντάς με. «Το ήξερα πως θα ξανασυναντιόμασταν σύντομα. Το είχα δει. Και άλλα, επίσης... Πράγματα ανησυχητικά.» Προφανώς εννοεί ότι το είχε δει μέσα από τους κρυστάλλους της. Μπορεί να το κάνει αυτό παρότι δεν είναι ερπετοειδής. Μπορεί να το κάνει επειδή είναι – σύμφωνα με τον Αγησίλαο και τον Αλέξανδρο τον Γηραιό – «έκτρωμα», κόρη της Ανδρομέδας, γέννημα ανθρώπου και ερπετοειδή.

«Πανιερότατη,» λέω μόνο εν είδει χαιρετισμού. «Χαίρομαι που είστε καλά. Αλλά είναι κάποια πράγματα που οφείλουμε να συζητήσουμε.»

«Σίγουρα,» αποκρίνεται η Αθανασία. «Έλα μαζί μας, Οφιομαχητή.» Και βαδίζει προς την πρύμνη ξανά, αλλά όχι για να ανεβεί τις σκάλες τώρα· κατευθύνεται προς μια πόρτα εκεί. Η Αρωγός της, φυσικά, την

ακολουθεί. Καθώς και οι δύο ιέρειες. Και εγώ, ενώ η Πρώτη Ιερομαχήτρια και κάποιοι ναοφύλακες ακολουθούν εμένα.

Η Αθανασία σταματά μπροστά στην πόρτα, στρέφεται στη Μάγδα, και λέει: «Δεν υπάρχει λόγος για συνοδιά. Δεν κινδυνεύω απ'τον Οφιομαχητή.»

«Είναι αρχηγός των Τέκνων του Φαρμακερού Κύκλου, Πανιερότατη—»

«Δεν είμαι αρχηγός τους!» τονίζω, νιώθοντας την οργή μου να φουρντώνει.

Η Αθανασία γελά μ'εκείνο το γέλιο που φανερώνει τη μικρή ηλικία της. (Είναι πια είκοσι-πέντε χρονών, ή όχι; αναρωτιέμαι φευγαλέα. Πρέπει να είναι!) «Και νομίζεις, Μάγδα, ότι αν θέλει να με σκοτώσει θα καταφέρεις να τον σταματήσεις; Ξέρεις με ποιον έχεις να κάνεις;»

«Ασφαλώς και γνωρίζω, Πανιερότατη. Απλώς...» Κομπιάζει.

Η Αθανασία τής γνέφει ν'απομακρυνθεί. «Άφησέ μας μόνους, Μάγδα.» Κι ανοίγει την πόρτα. Η Αρωγός της, οι δύο ιέρειες, κι εγώ την ακολουθούμε· η Πρώτη Ιερομαχήτρια και οι ναοφύλακες μένουν έξω. Κλείνω πίσω μας.

Βρισκόμαστε τώρα σε μια όμορφα διακοσμημένη καμπίνα. Μια καμπίνα διακοσμημένη για την Αρχιερεία της Ιχθυδάτιας συγκεκριμένα, αναμφίβολα. Στους τοίχους κρέμονται ταπετσαρίες με ιερά σύμβολα της Έχιδνας και ιερές αναπαραστάσεις με ερπετά και ανθρώπους. Επάνω στο γραφείο είναι κουλουριασμένη μια χρυσοφόρος έχιδνα – μια μακριά οχιά με χρυσαφιές φολίδες και πράσινα μάτια – την οποία νομίζω πως, παλιά, έχω ξαναδεί κοντά στην Αθανασία. Το φίδι παιχνιδίζει τη γλώσσα του προς τη μεριά μου, συρίζοντας, σαν για να με χαιρετήσει.

Επάνω σ'ένα από τα μεταξωτά μαξιλάρια του κρεβατιού βλέπω μια μεγάλη σαύρα να κάθεται νωχελικά. Είναι του είδους των μελανονύχων σαυρών, παρατηρώ, οι οποίες έχουν όντως μαύρα νύχια.

«Κάθισε,» με προτρέπει η Αθανασία καθώς η ίδια καθίζει σε μια μαλακή πολυθρόνα, σταυρώνοντας τα γόνατά της κάτω απ'τον χιτώνα της. Η Ανδρομέδα παίρνει θέση σε μια καρέκλα δίπλα της. Η ιέρεια με τα μακριά νύχια μισοξαπλώνει πλάι στη μεγάλη σαύρα. Η άλλη ιέρεια

– μια μαυρομάλλα, στρογγυλοπρόσωπη γυναίκα – κάθεται στην άκρη του γραφείου.

Δύο δόκιμες που βρίσκονταν ήδη εδώ σπεύδουν να μας προσφέρουν ποτά και γλυκίσματα. Δεν αρνούμαι ένα ποτήρι Αίμα της Έχιδνας και μια γλυκοουρά. Η Αθανασία ζητά τα ίδια μ'εμένα – επίτηδες μάλλον.

Μου λέει: «Δεν περίμενα να σε βρω στο πλευρό αυτών των αιρετικών φονιάδων, Γεώργιε!» Σαν να με επιπλήττει.

«Οι καιροί αλλάζουν, Πανιερότατη,» αποκρίνομαι πίνοντας μια γουλιά Αίμα της Έχιδνας και νιώθοντάς το να δροσίζει ευχάριστα το στόμα μου ύστερα από τόσες μάχες.

«Ναι αλλά... με αυτούς;» μορφάζει η Αθανασία. «Είναι ό,τι χειρότερο υπάρχει επάνω στην Ιχθυδάτια!»

«Υπάρχουν και οι οπαδοί του Αρχέγονου Όφρεως. Πολύ χειρότεροι, νομίζω.»

«Είσαι, δηλαδή, σύμμαχός τους τώρα; Σύμμαχος των Τέκνων του Φαρμακερού Κύκλου;» Μοιάζει θυμωμένη μαζί μου.

«Οι περιστάσεις μ'έφεραν κοντά τους–»

«Τι περιστάσεις ήταν αυτές;»

Προς στιγμή το σκέφτομαι. Μόνο προς στιγμή. Γιατί σίγουρα δεν είναι για τ'αφτιά της. «Δεν μπορώ να πω περισσότερα. Όμως ο αγώνας τους–»

«Ούτε σ'εμένα;» Ακόμα πιο θυμωμένη μαζί μου, τώρα· είμαι σίγουρος. Τα μάτια της μ'ατενίζουν στενεμένα.

«Δυστυχώς, Πανιερότατη, ούτε σ'εσάς. Αλλά ο αγώνας τους εδώ,» συνεχίζω, «είναι σωστός και δίκαιος. Αγωνίζονταν εξ αρχής για να απελευθερώσουν την πόλη από τους Έχοντες–»

Γελά, σχεδόν χλευαστικά. «Να την 'απελευθερώσουν'; Οι Έχοντες ήταν οι νόμιμοι άρχοντές της!»

«Ο νόμος τους, όμως, καταπίεζε τους πάντες στην πόλη. Από παλιά. Και τώρα πλέον, με τους καινούργιους Έχοντες στην εξουσία, όλοι έλεγαν 'Εργάτης στη Σαλντέρια, δούλος αλλού'. Αναμφίβολα θα το έχετε ακούσει.»

Δεν αποκρίνεται.

«Και τώρα,» συνεχίζω, «τα Τέκνα μάχονται εναντίον της απειλής του Αρχέγονου Όφρεως. Και είμαι σίγουρος πως οι Ηρμάντιοι δεν είναι σύμμαχοί σας, Πανιερότατη...»

«Θέλουν να εξαφανίσουν την επίσημη θρησκεία της Έχιδνας από την Ιχθυδάτια!» λέει ξαφνικά η ιέρεια με τα μακριά μαύρα νύχια στο αριστερό χέρι. Και η σαύρα πλάι της γυρίζει το κεφάλι και την κοιτάζει.

«Το ότι αυτοί οι αιρετικοί φονιάδες έτυχε να αντιμετωπίζουν τους οπαδούς του Αρχέγονου Όφρεως δεν τους κάνει αποδεκτούς από εμάς!» τονίζει η Αθανασία.

«Δεν έτυχε,» εξηγώ. «Είναι γενικά εναντίον τους.»

«Ακόμα κι έτσι! Δεν έχει σημασία ποιους θεωρούν εχθρούς τους και ποιους όχι. Εξάλλου, τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου όλους τούς θεωρούν εχθρούς· είναι τρελοί! Και σίγουρα ξέρεις ήδη ότι μου πρότειναν να συμμαχήσουμε για να πολεμήσουμε τον Αρχέγονο Όφι–»

«Το ξέρω.»

«Μάλλον θα σου είπαν απαράδεκτα πράγματα για εμένα – μαζί με πολλά ψέματα.»

«Μου είπαν ότι αρνηθήκατε να συνεργαστείτε.»

«Ποιος; Αυτή η... Βασίλισσά τους;»

«Ναι. Μιλήσαμε.»

«Η ανώμαλη καριόλα! Έπρεπε να την είχα εκτελέσει τότε που συναντηθήκαμε. Το μετανιώνω κάθε μέρα.»

Καταπολεμάω (με τη βοήθεια του Γαληνέματος του Άγριου Ανέμου) μια παρόρμηση να χαμογελάσω, πίνοντας μια γουλιά Αίμα της Έχιδνας. Θυμάμαι ότι η Πράσινη Κρίνη αποκάλεσε την Αθανασία – ναι, είμαι σίγουρος πως την είπε έτσι – ξεπαρμένο πορνίδιο. Δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία ότι η μία έχει τη χειρότερη δυνατή γνώμη για την άλλη.

«Δε μου είπε, πάντως, κάτι διαφορετικό απ'ότι μου λέτε εσείς, Πανιερότατη. Είπε ότι αρνηθήκατε να συνεργαστείτε μαζί τους· ότι τους ονομάσατε... αιρετικούς και παράφρονες, αν δεν κάνω λάθος;»

«Μα είναι! Και αιρετικοί και παράφρονες. Μα τη Μεγάλη Κυρά, δεν θα έπρεπε να υπάρχουν επάνω στην Ιχθυδάτια!» Και ξαφνικά, με ρωτά: «Πού μίλησες μαζί της, Οφιομαχητή; Ξέρεις πού είναι το κρυφό άντρο της;»

«Ιδέα δεν έχω.» Πίνω ακόμα μια γουλιά Αίμα της Έχιδνας.

Με ατενίζει παρατηρητικά. Ακούει, άραγε, τη φωνή της Ανδρομέδας μες στο μυαλό της τώρα; Τελικά, μου λέει: «Είμαι βέβαιη ότι δεν μου λες όλη την αλήθεια... και με λυπεί.»

«Αν έτσι νομίζετε, Πανιερότατη, μάλλον δεν μπορώ να σας μεταπείσω.» Και κάνω κι εγώ μια ερώτηση: «Αυτό ήταν που είδατε μέσα στους κρυστάλλους και σας ανησύχησε; Ότι θα μάχομαι μαζί με τα Τέκνα εναντίον των οπαδών του Αρχέγονου Όφεως;» Δαγκώνω τη γλυκοουρά, και η σοκολάτα της γεμίζει το στόμα μου.

«Όχι,» μου απαντά η Αθανασία. «Σου είπα: αυτό με ξάφνιασε. Κάτι άλλο είδα... Κάτι... Σε είδα να αντιμετωπίζεις έναν άντρα που έμοιαζε νάχει δύναμη σαν τη δική σου. Κρατούσε πολεμικό σφυρί, με το ένα χέρι – ένα όπλο που φαινόταν αδύνατον να–»

«Ο Εύανδρος.»

«Ο ποιος;» Και όλες τους τώρα με κοιτάζουν πολύ έντονα: η Αθανασία, οι ιέρειες, η Ανδρομέδα μέσα απ'την κουκούλα της, ακόμα κι οι δύο δόκιμες.

«Ο Εύανδρος. Ένας Φιλημένος του Αρχέγονου Όφεως–»

«Αποκλείεται!» αναφωνεί η ιέρεια με τα μακριά νύχια. «Η Μεγάλη Κυρά ποτέ δεν θα ευλογούσε έτσι έναν άντρα που μάχεται στο πλευρό αυτών των διεστραμμένων αιρετικών!»

«Αν δεν είναι Φιλημένος, Ιερότατη,» της λέω, «τότε πείτε μου εσείς τι μπορεί να είναι. Γιατί σίγουρα έχει δύναμη παρόμοια με τη δική μου. Το ξέρω καλά. Δύο φορές μέχρι στιγμής τον αντιμετώπισα: και τις δύο φορές ήταν θέμα τύχης ποιος θα σκότωνε ποιον.»

«Τον σκότωσες, λοιπόν;» ρωτά η Αθανασία.

«Δυστυχώς όχι. Την πρώτη φορά τον απομάκρυναν οι δικοί του. Τη δεύτερη φορά γκρεμίστηκαν οι επάλξεις της Νότιας Πύλης, επάνω στις οποίες μονομαχούσαμε.» Και αλλάζω θέμα ελαφρώς: «Τον ελέγχει ο Κλέαρχος· δεν υπάρχει αμφιβολία. Γνωρίζετε ποιος είναι ο Κλέαρχος; Είχαμε μιλήσει γι'αυτόν παλιότερα, Πανιερότατη, αλλά δεν τον ξέρατε τότε με το εξόνομά του. Ούτε εγώ.»

«Τον έχω ακούσει. Ένας ιερός οφειόμορφος, Αρχιερέας του Αρχέγονου Όφεως. Αλλά... πότε μιλήσαμε γι'αυτόν;»

«Σας είχα πει ότι στο Φαρμακοτόπι συνάντησα έναν σαμάνο που μπορούσε να μπει στο μυαλό μου—»

«Αυτός;» συρρίζει σαν οχιά η Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας. «Αυτός είναι ο Κλέαρχος που ορίζει τον εαυτό του τώρα ‘Αρχιερέα’;»

«Αυτός,» τη διαβεβαιώνει, και πίνω Αίμα της Έχιδνας, γιατί η γλυκοουρά παραήταν γλυκιά. «Και με κάποιο τρόπο – νοητικό, αναμφίβολα – ελέγχει τον Εύανδρο· είμαι σίγουρος. Πιθανώς, μάλιστα, ο Εύανδρος να είναι από τους αγρίους που κατοικούν στους Ουραίους Δασότοπους – αν κι αυτό δεν είναι παρά μια υπόθεση από μέρους μου. Το εικάζω επειδή έχω ακούσει πως οι φυλές εκεί λατρεύουν τους ερπετοειδείς· τους κάνουν ακόμα και... προσφορές.»

Η Αθανασία μοιάζει να σκέφτεται... ή να αφουγκράζεται τη φωνή της Αρωγού της – που, όπως πάντα, είναι σιωπηλή. Έχει πάρει όρκο σιωπής, σύμφωνα με τον Αγησίλαο και τον Αλέξανδρο τον Γηραιό.

Η ιέρεια με τα μακριά νύχια ρωτά: «Ήταν και στα λιμάνια, τώρα; Ο Εύανδρος; Ήταν εκεί;»

«Όχι,» αποκρίνομαι. «Για κάποιο λόγο, δεν ήταν. Μπορώ μόνο να υποθέσω πως έχει τραυματιστεί αρκετά σοβαρά, και ο Κλέαρχος δεν ήθελε να ρισκάρει τη ζωή του. Τον θεωρεί πολύ σημαντικό όπλο του Αρχέγονου Όφρεως.»

«Τα νέα που μας φέρνεις είναι ανησυχητικά,» μου λέει η Αθανασία, και πίνει κι εκείνη μια γουλιά Αίμα της Έχιδνας. «Σχεδόν τόσο ανησυχητικά όσο το ότι πολεμάς στο πλευρό αιρετικών φονιάδων.»

«Όχι. Το γεγονός ότι πολεμώ, στη συγκεκριμένη περίπτωση, μαζί με τα Τέκνα δεν είναι ούτε κατά διάνοια τόσο ανησυχητικό όσο η παρουσία ενός Φιλημένου του Αρχέγονου Όφρεως, Πανιερότατη.»

Με κοιτάζει μ’εκείνο το σούφρωμα των χειλιών που φανερώνει τη μικρή ηλικία της, και τα μάτια της γυαλίζουν – ενώ, όπως συνήθως, με ατενίζει κατάματα. «Από κανέναν άλλο δεν θα δεχόμουν τέτοια... διόρθωση, Οφιομαχητή. Να το ξέρεις.»

«Λέω απλώς την αλήθεια.»

«Η επίσημη θρησκεία της Έχιδνας σε χρειάζεται πολύ περισσότερο απ’ό,τι αυτά τα τέρατα.»

«Αν και έχουν, ομολογουμένως, κάποιες... ακραίες αντιλήψεις, δεν νομίζω ότι είναι πιο ‘τέρατα’ από πολλούς άλλους, Πανιερότατη.»

«Υπάρχουν και όρια στις ‘διορθώσεις’ που μπορώ να δεχτώ ακόμα κι από εσένα, Οφιομαχητή! Και οι αντιλήψεις τους δεν είναι απλά ‘ακραίες’. Δεν μιλάμε για θεωρητικές απόψεις! Οι παράφρονες σκοτώνουν όποιον τους φουσήξει!»

«Δε θα υπερασπιστώ την ιδεολογία τους, γιατί, ούτως ή άλλως, δεν συμφωνώ μ’αυτήν. Δεν είναι δική μου ιδεολογία. Σας εξήγησα, Πανιερότατη: οι περιστάσεις με οδήγησαν να πολεμήσω μαζί τους στη Σαλντέρια. Εδώ ο αγώνας τους ήταν δίκαιος.»

«Τότε θα παραδώσουν ήρεμα την εξουσία στη Φύλακα της Ιλφόνης, σωστά;»

«Το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι οι καταπιεστές να φύγουν από την πόλη· οι ίδιοι δεν θέλουν να διοικήσουν. Όμως – έστειλαν κάποιους στην Ιλφόνη, κι αυτοί δεν επέστρεψαν. Κρατούνται αιχμάλωτοι, απ’ό,τι καταλαβαίνω...»

«Είναι Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου. Το σημάδι επάνω τους το φανερώνει!»

«Τους γδύσατε.» Κρατάω μακριά την οργή μου με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου για να μην τιναχτώ από τη θέση μου κι αρπάξω την Αρχιέρεια απ’τον λαιμό.

«Η Φύλακας τούς συνέλαβε όταν την επισκέφτηκαν για να ζητήσουν βοήθεια. Από τα λόγια τους υποπτεύθηκε ότι ήταν Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου, πράγμα που αμέσως έγινε φανερό μόλις τα ρούχα τους έφυγαν. Όχι όλοι, βέβαια· δεν είχαν όλοι το σημάδι επάνω τους. Μόνο η αρχηγός τους κι άλλος ένας. Αλλά και οι υπόλοιποι ήταν, καταφανώς, συνεργάτες τους. Απ’αυτούς που λένε – πώς τους λένε; – περιφερειακά μέλη;»

«Ήρθαν να ζητήσουν βοήθεια, μα την Έχιδνα – και η Φύλακας τούς φυλάκισε; Είναι με τα καλά της;»

«Τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου είναι παράνομη οργάνωση στην Ιλφόνη, Οφιομαχητή!» μου λέει απότομα η Αθανασία. «Η Φύλακας πολύ συνετά έπραξε και τους φυλάκισε και με ειδοποίησε αμέσως προκειμένου να πάρουμε απόφαση. Γιατί οι φρονιάδες είπαν ότι εσύ είσαι αρχηγός τους: είσαι μαζί τους στη Σαλντέρια και βοηθάς την επανάσταση, αγωνίζεσαι πλάι τους. Αποφάσισα, λοιπόν, ότι το θέμα δεν είναι μόνο πολιτικό αλλά αφορά και τον Ναό, άμεσα. Εξαιτίας της

παρουσίας σου, κυρίως. Αλλιώς δεν θα ήμουν τώρα εδώ. Οι αιρετικοί του Αρχέγονου Όφρεως βρίσκονται πολύ κοντά στον Υψηλό Ναό και στην Ιλφόνη, και όλοι φοβόμαστε.»

«Πρέπει να τους ελευθερώσετε,» της λέω.

«Ποιους; Τους δύο φονιάδες;»

«Όλους.»

«Γιατί;»

«Σας το ζητάω ως προσωπική χάρη, Πανιερότατη. Θα προκληθεί μεγάλη αναστάτωση αν συνεχίσετε να τους κρατάτε, ή αν τους βλάψετε—»

«Δε φοβάμαι αυτούς τους αιρετικούς! Ούτε τη Βασίλισσά τους!»

«Επιπλέον, η γυναίκα – η Μάρθα – είναι σύζυγος ενός καλού μου φίλου και παλιού μέλους του πληρώματός μου. Ελευθερώστε τους, Πανιερότατη. Για χάρη μου.»

Η Αθανασία είναι σκεπτική προς στιγμή. «Δεν ξέρω... Δεν τους έχω εγώ, κατά πρώτον. Τους έχει η Φύλακας.»

«Αν όμως της το ζητήσετε είμαι βέβαιος ότι θα σας ακούσει. Εκτός αν διαφέρει τόσο πολύ από την προηγούμενη Φύλακα, Πανιερότατη...»

Τη βλέπω ακόμα πιο σκεπτική. Ή, μήπως, ακούει τη φωνή της Ανδρομέδας;

«Τι συνέβη στην Ευαγγελία Αρσιλκάδια;» ρωτάω επί τη ευκαιρία. «Είναι αλήθεια ότι η Ιουλία τη σκότωσε για να πάρει την εξουσία;»

«Φυσικά και όχι!» Το λέει σαν να θέλει να το πιστέψει, ή είναι η ιδέα μου;

«Γιατί τότε κρατά τον σύζυγό της φυλακισμένο;»

«Το γνωρίζεις, παρότι λένε πως έλειπες από την Ιχθυδάτια...»

«Η Φαρμακερή Βασίλισσα μού το είπε.»

Το βλέμμα της αγριεύει ξανά. «Τι άλλο σου είπε η Φαρμακερή Βασίλισσα;»

«Ότι, σύμφωνα με κάποιους, η Ιουλία Αρσιλκάδια κυνηγά να σκοτώσει τα παιδιά της αδελφής της, και γι' αυτό τα έχουν κρύψει.»

«Ο σύζυγος της Ευαγγελίας προκάλεσε την Ιουλία ανοιχτά, σχετικά με την πολιτική της· αυτός είναι ο λόγος που τον φυλάκισε.»

«Δε μου μοιάζει αρκετά καλός λόγος, Πανιερότατη.»

«Λείπεις χρόνια από την Ιχθυδάτια, Οφιομαχητή! Τι ξέρεις για τα προβλήματα εδώ;»

«Έχω ακούσει...»

«Από αυτή την ανώμαλη καριόλα; Ο Ζέφυρος έχει φουσήξει μες στα μυαλά της!»

«Ο σύζυγος της Ευαγγελίας, όμως, είναι φυλακισμένος, και τα παιδιά της κάπου κρυμμένα—»

«Δεν ξέρω αν είναι κρυμμένα,» μου λέει. «Ξέρω ότι κανείς δεν γνωρίζει πού ακριβώς βρίσκονται.»

«Πράγμα που λέει πολλά από μόνο του. Όχι;»

«Η δουλειά της θρησκείας της Μεγάλης Κυράς, Οφιομαχητή, δεν είναι να ασχολείται με πολιτικά θέματα.»

«Ωστόσο, ήρθατε απόψε για να πολεμήσετε στη Σαλντέρια—»

«Θα με προκαλείς με κάθε σου λέξη!;» Πρώτη φορά την έχω δει τόσο οργισμένη μαζί μου. Ρίχνει τη γλυκοουρά της μες στη χρυσοποίκιλτη κούπα της με το Αίμα της Έχιδνας, και την κούπα τη ρίχνει στο πάτωμα. Τα μάτια της με ατενίζουν ευθέως. «Ήρθαμε εδώ για εσένα! Και για τους επικίνδυνους αιρετικούς του Αρχέγονου Όφεως. Το ζήτημα δεν είναι μόνο πολιτικό· είναι και θρησκευτικό. Δεν το βλέπεις;»

Ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει επίμονα μέσα μου, αποκρίνομαι: «Έχετε δίκιο, Πανιερότατη, σ' αυτό.»

«Η εξουσία της πόλης θα περιέλθει στα χέρια της Φύλακα της Ιλφόνης. Έτσι είναι το σωστό τώρα.»

Τα Τέκνα δεν τη συμπαθούν την καινούργια Φύλακα της Ιλφόνης. Δεν τη συμπαθούν καθόλου· το γνωρίζω καλά. Αλλά δεν φέρνω αντίρρηση στην Αθανασία. Δε θέλω να τσακωθούμε. Αν ο Οφιομαχητής και η Αρχιέρεια της Ιχθυδατίας τσακωθούν, αυτό θα δώσει περισσότερη δύναμη στον Αρχέγονο Όφι. Οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου μού προσφέρουν, γ'ακόμα μια φορά, πολύτιμη βοήθεια... Είμαι νηφάλιος.

Επιπλέον, σκέφτομαι, το ξέραμε πως η Ιλφόνη θα ήθελε την εξουσία εδώ. Το ξέραμε από τότε που αποφασίσαμε να ζητήσουμε τη βοήθειά της. Αλλιώς, γιατί να στείλει τους μαχητές της στη Σαλντέρια;

Λέω στην Αθανασία: «Εκείνο που ενδιαφέρει εμένα είναι να απαιτήσετε να ελευθερωθούν οι απεσταλμένοι και να σταλούν πίσω στην πόλη τους. Επισκέφτηκαν τη Φύλακα με καλή θέληση και με δική μου

προτροπή. Σας παρακαλώ, Πανιερότατη· δε θα ήθελα να πάθουν κακό εξαιτίας μου.»

Η Αθανασία μοιάζει προβληματισμένη ξανά. Μετά αποκρίνεται: «Μόνο αν μου υποσχεθείς ότι θα πάψεις να συνεργάζεσαι μ' αυτούς. Αν μου το ορκιστείς στο όνομα της Μεγάλης Κυράς! Και αν δεχτείς να μείνεις στο πλευρό μας για να πολεμήσουμε την αίρεση του Αρχέγονου Όφεως και να τη σβήσουμε από το πρόσωπο της Ιχθυδάτιας.»

«Ήρθα στην Ιχθυδάτια,» την πληροφορώ, «έχοντας τελείως άλλα πράγματα στο μυαλό μου... Και η Ιλφόνη ήταν ο αρχικός μου προορισμός. Κατά λάθος – από βιάση – έφτασα στη Σαλντέρια: επειδή εκεί τύχαινε να πηγαίνει το πρώτο πλοίο που μπορούσα να βρω.»

«Έλα, λοιπόν, μαζί μας – στην Ιλφόνη.»

«Ναι, τώρα μπορώ να έρθω... Αλλά δεν μπορώ να σας υποσχεθώ πως θα μείνω εκεί.»

«Γιατί;»

«Γιατί,» απαντώ, «αναζητώ ένα συγκεκριμένο πλοίο που ψάχνει για το λημέρι των Τρομερών Καπνών.»

Συνοφρυώνεται. «Των πειρατών;»

«Θα έχετε ακούσει γι' αυτούς, υποθέτω...»

«Ναι. Κυκλοφορούν... πολύ παράξενες φήμες.»

«Αν οι φήμες είναι για έναν δαίμονα από καπνό ο οποίος, με το τσεκούρι του, κόβει πλοία στη μέση, δεν είναι μόνο φήμες. Τον έχω δει ο ίδιος. Βύθισε το σκάφος επάνω στο οποίο βρισκόμουν. Παραλίγο να σκοτωθώ.»

«Και ζητάς εκδίκηση τώρα;»

«Όχι ακριβώς. Ο λόγος που ψάχνω γι' αυτούς είναι... άλλος. Σχετίζεται με το χαμένο παρελθόν μου, Πανιερότατη.»

«Δεν καταλαβαίνω... Πες μου περισσότερα!» Τα μάτια της νομίζω ότι γυαλίζουν όπως στην πρώτη μας συνάντηση, τότε που μου ζητούσε να της πω τα πάντα για εμένα – και της διηγήθηκα πώς είχα βρεθεί στο Πλοκάμι των Ναυαγίων και άλλες μου περιπέτειες.

«Είναι αργά, Πανιερότατη, μετά τα μεσάνυχτα, και όλη μέρα πολεμάω εναντίον των Ηρμάντιων. Θα προτιμούσα να τα πούμε αυτά κάποια άλλη στιγμή.»

«Όπως θέλεις, Οφιομαχητή.»

«Όμως δεν μπορώ να υποσχεθώ πως θα μείνω στην Ιλφόνη, ή στην Ιχθυδάτια γενικά...»

«Πρέπει να πολεμήσεις στο πλευρό μας! Εναντίον του Αρχέγονου Όφρεως. Δεν το βλέπεις; Γι'αυτό η Μεγάλη Κυρά σ'έστειλε εδώ, σ'εμάς.»

Σαν ν'ακούω τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου να μιλάνε...

Και με απειλεί ξαφνικά – ή, τουλάχιστον, με πιέζει: «Αν δεν μείνεις να πολεμήσεις στο πλευρό μας, δεν μπορώ να κάνω τίποτα για τους φυλακισμένους δολοφόνους. Θα λάβουν ακριβώς ό,τι τους αξίζει!»

Άρχισε πάλι τα παλιά της κόλπα...

Και τότε που ήμουν κουρσάρος στην Ιχθυδάτια προσπαθούσε να με κάνει να μείνω στον Ναό της, με κάθε τρόπο.

Πίνω μια γουλιά Αίμα της Έχιδνας. «Δε μου αφήνετε πολλά περιθώρια, Πανιερότατη...»

Με κοιτάζει σαν να νομίζει πως έχει νικήσει. Και, ακουμπώντας την πλάτη της στη μαλακή πολυθρόνα, πιο ήρεμη ξανά, λέει: «Παρεμπιπτόντως, ξέρεις ποιοι δολοφόνησαν τον παλιό Φύλακα, τον πατέρα της Ευαγγελίας και της Ιουλίας Αρσιλκάδιδας;»

Προσπαθώ να θυμηθώ. Κάτι δεν μου είχε πει η Λουκία ενώ ήμουν κουρσάρος στην Ιχθυδάτια; «Κάποια οργάνωση δολοφόνων;»

«Κάποια οργάνωση;» Η Αθανασία γελά κοφτά. «Τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου σκότωσαν τον πατέρα τους!» με πληροφορεί, με μένος· και γνέφει σε μια από τις δόκιμες να της φέρει μια καινούργια κούπα με Αίμα της Έχιδνας.

Η Πριγκίπισσα Ελευθερία Μοριλκόνη απέπλευσε από την Ερνέγη με τα περισσότερα πλοία του βασιλικού στόλου που απέμεναν εκεί – τα οποία δεν ήταν και πολλά, γιατί ήδη αρκετά είχαν εκπλεύσει για να συντρέξουν τον Πολιτοβασιλέα στην Οσκάληνη.

Η Πριγκίπισσα διέσχισε γρήγορα τον Μεγάλο Κόλπο από ανατολικά προς δυτικά και πλησίασε την πρωτεύουσα της Συμπολιτείας των Ποταμών. Αλλά οι ιπτάμενοι παρατηρητές της (επάνω σε ελικόπτερο) την προειδοποίησαν πως ανοιχτά των λιμανιών της Οσκάλης ναυμαχίες διεξάγονταν και η αρμάδα της Σιρνάδιας είχε σχηματίσει κλοιό. Δεν φαινόταν πολύ ασφυκτικός κλοιός· ίσως ο στόλος της Πριγκίπισσας να κατόρθωνε να τον διαπεράσει και να φτάσει στην πρωτεύουσα. Αλλά, ό,τι και να γινόταν, οι ζημιές που θα υφίσταντο οι δυνάμεις της θα ήταν αξιοσημείωτες. Επομένως, προτίμησε να κάνει κάτι που θεωρούσε εξυπνότερο. Οδήγησε τον στόλο της στις ακτές βόρεια της Οσκάλης μες στη νύχτα (γιατί νύχτα είχε επιλέξει να έρθει· πίστευε ότι το σκοτάδι θα την εξυπηρετούσε) και άραξε εκεί, σ'ένα μέρος που ήταν οριακά επικίνδυνο λόγω των βράχων. Οι δυνάμεις της έκαναν απόβαση, και προσέγγισαν την Οσκάληνη από τα βόρεια, με σκοπό να χτυπήσουν το φουστάτο του Αλτόσσιου που είχε καταλάβει το απεριτείχιστο τμήμα της πρωτεύουσας και πολιορκούσε την περιτειχισμένη Γηραιά Πόλη.

Καθώς πλησίαζε, η Πριγκίπισσα κάλεσε τηλεπικοινωνιακά το Βασιλικό Παλάτι της Οσκάλης για να ενημερώσει τον αδελφό της για την κίνησή της και να ζητήσει, το λιγότερο, οι φρουροί της Βόρειας Πύλης να είναι έτοιμοι να την ανοίξουν ώστε να μπει ο στρατός της στη Γηραιά Πόλη καθώς θα περνούσε μέσα από τις δυνάμεις του Αλτόσσιου. Καλύτερα όμως, πρότεινε, οι υπέρμαχοι της Οσκάλης να έκαναν έξοδο. Να έρχονταν και από τη Γηραιά Πόλη και από την Κάτω Πόλη, περνώντας τον ποταμό, και να χτυπούσαν το φουστάτο του Αλτόσσιου

μες στη νύχτα, μαζί με τις δικές της δυνάμεις. «Θα τον κλείσουμε ανάμεσά μας, αδελφέ μου. Θα τον τσακίσουμε, μια και καλή!»

Ο Γεώργιος Μοριλκόνης, που, δεδομένης της κατάστασης, αισθανόταν αρκετά απεγνωσμένος – αισθανόταν πιο απεγνωσμένος από ποτέ άλλοτε – συμφώνησε με την Ελευθερία. Μια αιφνιδιαστική επίθεση μες στη νύχτα, σκεφτόταν, μια κυκλωτική αιφνιδιαστική επίθεση, ίσως να ήταν ακριβώς ό,τι χρειαζόταν για να ξεπαστρέψουν τον προδότη.

Και ο Πολιτοβασιλέας, όμως, και η αδελφή του υπολόγιζαν χωρίς να έχουν γνώση των σχεδίων και των μέτρων ασφαλείας του Στρατηγού Δημήτριου Ακράθνη...

Ο Ακράθνης είχε υπόψη του ότι κάποια στιγμή σύντομα οι δυνάμεις από Ερνέγγη – μαζί με την Πριγκίπισσα που βρισκόταν εκεί – θα έρχονταν για να ενισχύσουν την Οσκάληνη... και τους περίμενε. Δεν το είχε αφήσει καθόλου στην τύχη. Ούτε είχε βάλει απλώς μερικούς παρατηρητές όλες τις ώρες της ημέρας και της νύχτας· είχε βάλει και Τεχνομαθείς μάγους να παρακολουθούν τις ασύρματες τηλεπικοινωνίες. Και τώρα έπιασαν την κλήση της Πριγκίπισσας προς τον αδελφό της. Την κλήση και τα λόγια της επίσης. Και αμέσως ειδοποίησαν τον Δημήτριο Ακράθνη.

Έτσι, όταν οι δυνάμεις της Ελευθερίας Μοριλκόνης επιτέθηκαν από τα βόρεια και οι δυνάμεις του Πολιτοβασιλέα έκαναν έξοδο από τις πύλες της Γηραιάς Πόλης και ήρθαν και από την Κάτω Πόλη περνώντας τον Πρώτο Γόνο, δεν βρήκαν το φουσάτο του Αλτόσσιου απροετοίμαστο· αλλά, αντιθέτως, βρήκαν μια ενέδρα στημένη γι'αυτούς. Διότι ο Ακράθνης – που όλοι παραδέχονταν πως είχε αξιοσημείωτες στρατηγικές ικανότητες – είχε προβλέψει ότι οι εχθροί τους πιθανώς να έκαναν ακριβώς τούτη την κίνηση όταν επέστρεφε ο στρατός από Ερνέγγη. Πιθανώς να επιχειρούσαν να τους κυκλώσουν. Και είχε ένα σχέδιο για την περίπτωση. Πρόσταξε τώρα τους διοικητές του ποιο σχέδιο ν'ακολουθήσουν, κι εκείνοι, γνωρίζοντάς το ήδη, το ακολούθησαν, τη μια κίνηση κατόπιν της άλλης, σαν να συναρμολογούσαν έναν μηχανισμό από τα έτοιμα κομμάτια του. Η ενέδρα στήθηκε πολύ γρήγορα.

Και ο βασιλικός στρατός χτυπήθηκε άσχημα. Κατακρεουργήθηκε μέσα στους δρόμους της κατακτημένης απεριτείχιστης μεριάς της Οσκάληνης. Οι μαχητές που είχαν έρθει από τη Γηραιά Πόλη και την Κάτω

Πόλη κατάφεραν κακήν-κακώς να υποχωρήσουν πάλι εκεί· αλλά οι δυνάμεις της Ελευθερίας Μοριλκόνης δεν κατόρθωσαν να περάσουν τα τείχη. Ένα μέρος του στρατού της αποδεκατίστηκε· ένα άλλο μέρος αιχμαλωτίστηκε από το φουσάτο του Αλτόσσιου· και ένα τρίτο μέρος τράπηκε σε άτακτη φυγή προς τα βόρεια, μέσα στους τόπους που μέχρι πρότινος ήταν διαφιλονικούμενοι αλλά τώρα πλέον ανήκαν στον Άρχοντα της Σιρνάδιας.

Η Πριγκίπισσα ήταν από αυτούς που αιχμαλωτίστηκαν. Δεν παραδόθηκε εύκολα· πολέμησε σαν λυσσασμένη ωκεανίδα, μόνη της, κυκλωμένη από εχθρούς· όμως, στο τέλος, την έπιασαν. Την τραυμάτισαν ελαφρά (γιατί ο Αλτόσσιος είχε δώσει διαταγή να μην τη σκοτώσουν) και την ξυλοκόπησαν άγρια. Την έγδυσαν από την πανοπλία της, αφήνοντάς την με ρούχα κουρελιασμένα και αιματοβαμμένα· της πήραν τις μπότες της, και, φορώντας της αλυσίδες στα χέρια και στα πόδια, την τράβηξαν ως το ξενοδοχείο που είχε επιτάξει ο Άρχοντάς τους για αρχηγείο του. Με μια κλοτσιά στα πισινά την έριξαν στα γόνατα μπροστά του, ενώ το βλέμμα της ήταν σαν το βλέμμα της Έχιδνας καθώς τον ατένιζε μέσα από μπλεγμένα κόκκινα μαλλιά. Το λευκόδερμο πρόσωπό της ήταν μελανιασμένο απ'τα χτυπήματα· αίμα κυλούσε από τη σπασμένη μύτη της και την άκρη του στόματός της.

«Εξαιρετική κίνηση, Πριγκίπισσα,» είπε ο Ευθύμιος Αλτόσσιος, μειδώντας, καθώς καθόταν σ'ένα από τα ψηλά σκαμνιά του μπαρ του ξενοδοχείου και κρατούσε τη μαύρη γάτα του στην αγκαλιά του. Δίπλα του ήταν ένα μακρύποδο ποτήρι με λευκό κρασί. «Παραλίγο να πιάσει κιάλας!» Γέλασε, και ήπιε μια γουλιά.

Η γυναίκα του, η Γιολάντα'σαρ, καθόταν σ'ένα άλλο από τα ψηλά σκαμνιά, παραδίπλα. Αρχικά δίσταζε να έρθει εδώ, νότια, μες στον πόλεμο· αλλά μετά είχε αποφασίσει να μιμηθεί τη φίλη της, τη σύζυγο του Δημήτριου Ακράθνη, Ευτυχία'λι, η οποία ήταν σχεδόν πάντα κοντά στον Στρατηγό στις μάχες.

«...Η Συμπολιτεία ποτέ δεν θα πέσει στα κωλόχερά σου, γαμιόλη,» γρύλισε η Ελευθερία Μοριλκόνη, τσεβδίζοντας μέσα από τραυματισμένα χείλη και σπασμένα δόντια.

«Οι προβλέψεις σου, Πριγκίπισσα, έχουν την τάση να μην βγαίνουν αληθινές!» αποκρίθηκε εύθυμα ο Ευθύμιος, και εκείνος, η

Γιολάντα'σαρ, και μερικοί από τους στρατιωτικούς του που βρίσκονταν κοντά γέλασαν με το ευφυολόγημά του. «Προσπάθησε να μην κλέψεις τη δουλειά καμιάς Ωκεανομάντισσας, Πριγκίπισσα...» Και ξαναγέλασαν.

Η Ελευθερία έφτυσε αίμα στο πάτωμα, και μια μισθοφόρος την κλότσησε στα πλευρά, διπλώνοντάς την.

«Σ'ευχαριστούμε, παρεμπιπτόντως,» είπε ο Ευθύμιος, «που μας έφερες εδώ τις δυνάμεις από Ερνέγη και που οδήγησες σ'εμάς τους μαχητές του αδελφού σου που κρύβονταν πίσω από τα τείχη. Μόνοι μας δεν θα τα είχαμε καταφέρει.» Κάποιοι γέλασαν πάλι, κοφτά, σύντομα· αλλά ο ίδιος ο Αλτόσσιος δεν γελούσε.

Είπε στην Ελευθερία: «Ένας ξάδελφός σου είναι νεκρός. Τον έλεγαν Υποπρίγκιπα Νικόλαο. Το κεφάλι του ακόμα είναι στολισμένο. Αναρωτιέμαι αν θα σου ταίριαζε μια παρόμοια μοίρα... Αλλά μάλλον όχι.» Ήπιε μια γουλιά λευκό κρασί, κι άφησε τη γάτα του επάνω στο μπαρ. «Από την άλλη, δε νομίζω ότι θα μου ήσουν χρήσιμη ως απλή αιχμάλωτη. Αποκλείεται ο αδελφός σου ν'ανοίξει τις πύλες του σ'εμάς προκειμένου να σε επιστρέψουμε σ'αυτόν. Επιπλέον, δεν έχουμε σκοπό να κάνουμε επιστροφές. Εδώ τελειώνουν οι Μοριλκόνηδες. Δεν είσαι πια Πριγκίπισσα, Ελευθερία. Σύντομα θα μεταφερθείς στη Σιρνάδια όπου η καινούργια σου ζωή θα ξεκινήσει – ως δούλα.»

Τα μάτια της άστραψαν. «Θα σε σκοτώσω,» είπε, καθώς ο Αλτόσσιος έκανε νόημα και οι μαχητές του τη σήκωναν όρθια, βίαια, και την τραβούσαν προς την έξοδο του ξενοδοχείου. «Θα σε σκοτώσω!»

«Μην εξάπτεσαι από τώρα, Ελευθερία· έχουμε ακόμα κάποια σχέδια για σένα!» Ύψωσε το ποτήρι του προς τη μεριά της. «'Ελευθερία η Ανελεύθερη' θα πρέπει να σε λένε τώρα.» Οι άνθρωποί του και η Γιολάντα'σαρ γέλασαν ξανά με το ευφυολόγημά του. «Στην υγεία σου!»

Η Ελευθερία Μοριλκόνη γρύλιζε σαν θηρίο καθώς την έσερναν από τις αλυσίδες της έξω από το επιταγμένο ξενοδοχείο.

Το επόμενο πρωί, από τα Παλιά Τείχη και τις ταράτσες του Βασιλικού Παλατιού είδαν τους ανθρώπους του Αλτόσσιου να τραβάνε μες στους δρόμους μια αλυσοδεμένη, φανερά ταλαιπωρημένη γυναίκα, ξυπόλυτη και ντυμένη με κουρέλια. Μακριά κόκκινα μαλλιά έπεφταν γύρω από το πρόσωπό της, κρύβοντας την όψη της, αλλά όλοι άρχισαν

αμέσως να υποθέτουν ποια ήταν. Εκτός των άλλων, οι βασανιστές της κρατούσαν μια μεγάλη πινακίδα που έγραφε: ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΓΙΑ ΔΟΥΛΑ. ΔΕΧΟΜΑΣΤΕ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ. Και μια γυναίκα ερχόταν από πίσω, κρατώντας μηχανικό οφθαλμό στον ώμο, καταγράφοντας την κινούμενη εικόνα της αιχμάλωτης Πριγκίπισσας.

Οι παρατηρητές που έστεκαν στις τaráτσες του Βασιλικού Παλατιού δεν ήξεραν πώς ακριβώς να πουν στον Πολιτοβασιλέα αυτό που συνέβαινε· κόμπιαζαν, μπέρδευαν τα λόγια τους, χαρακτήριζαν με χυδαίο τρόπο τον Αλτόσσιο– Ο Γεώργιος Μοριλκόνης, εκνευρισμένος μαζί τους, ανέβηκε ο ίδιος σε μια τaráτσα ζητώντας να τον ακολουθήσει ο καλύτερος τοξότης του: ο Υποπρίγκιπας Χρίστος Μοριλκόνης, που τον έλεγαν «το Μαύρο Βέλος».

Ο Πολιτοβασιλέας είδε τους ανθρώπους του προδότη να τραβάνε την αδελφή του αλυσοδεμένη και καταχτυπημένη μες στους δρόμους ενώ μια καριόλα με μηχανικό οφθαλμό κατέγραφε τις εικόνες. Και τώρα ένας παλιάνθρωπος ζύγωνε πίσω από την Πριγκίπισσα χτυπώντας την με μαστίγιο και κλοτσώντας την.

Ο Γεώργιος αισθάνθηκε μια οργή που δεν είχε αισθανθεί ξανά. Χτύπησε τη γροθιά του στην άκρη της τaráτσας. Αλλά δεν έχασε την ψυχραιμία του. Ποτέ ο Πολιτοβασιλέας δεν έχανε την ψυχραιμία του.

Κατέβασε τα μαγικά ενισχυμένα κιάλια του και στράφηκε στον Χρίστο.

Αλλά προτού προλάβει να του μιλήσει:

«Αυτή είναι η θεία Ελευθερία, μπαμπά;» ρώτησε η Πριγκίπισσα Ισμήνη. Η μεγάλη κόρη του Πολιτοβασιλέα τον είχε ακολουθήσει στην τaráτσα. «Δώσε μου τα κιάλια να δω!»

Ο Γεώργιος κούνησε το κεφάλι του. «Όχι.»

«Μα, μπαμπά, θέλω να–»

«Είπα – όχι.»

«Τι να κάνω;» ρώτησε ο Υποπρίγκιπας Χρίστος Μοριλκόνης, έχοντας το τόξο του στο χέρι.

«Σκότωσέ τους όλους.»

«Και την Ελευθερία;»

«Είσαι φουσημένος;» γρύλισε ο Πολιτοβασιλέας αρπάζοντάς τον με τη μια γροθιά απ'τη μπροστινή μεριά του πέτσινου γιλέκου του.

«Απλώς σκέφτηκα ότι θα προτιμούσες να μην την εγκαταλείψεις σε μια τέτοια... κατάσταση. Θα την πούλησαν ως δού—»

«Θα τη σώσουμε, Χρίστο. Φυσικά και θα τη σώσουμε! Δεν αφήνω την αδελφή μου στα χέρια αυτού του καθάρματος. Τώρα: σκότωσε όλους τους υπόλοιπους. Ξεκινώντας απ'αυτόν που τη μαστιγώνει και συνεχίζοντας μ'αυτήν που κρατά τον μηχανικό οφθαλμό.»

Ο Χριστός ένευσε. Τράβηξε βέλος από τη φαρέτρα στην πλάτη του, το πέρασε στη χορδή, και σημάδεψε. Ο αντίχειράς του κατέβασε τον διακόπτη που άνοιγε την ενεργειακή λειτουργία του τόξου, φορτίζοντάς το με επιπλέον δύναμη. Υπήρχαν λεπτά καλώδια περασμένα μες στη χορδή και στο ξύλο του όπλου.

Ο Χρίστος ελευθέρωσε το βέλος, και ο μαστιγοφόρος το βρήκε ξαφνικά καρφωμένο στο αριστερό του μάτι και σωριάστηκε.

Επόμενο βέλος στο βλεφάρισμα του ματιού: η γυναίκα με τον μηχανικό οφθαλμό καρφωμένη στον λαιμό.

Κι άλλα βέλη: καρφώνοντας αυτούς που τραβούσαν την Πριγκίπισσα από τις αλυσίδες. Η πινακίδα έπεσε.

Οι μαχητές επάνω στις επάλξεις των Παλιών Τειχών ζητωκραύγασαν, υψώνοντας τα όπλα τους.

Η Ελευθερία έτρεξε να φύγει αλλά, αναμενόμενα, οι άνθρωποι του Αλτόσσιου την έπιασαν· δεν μπορούσε να πάει μακριά έτσι αλυσοδεμένη.

Ο Πολιτοβασιλέας, χρησιμοποιώντας έναν ενεργειακό τηλεβόα, έκανε τη φωνή του ν'αντηχήσει πέρα από το Βασιλικό Παλάτι, πέρα από τα Παλιά Τείχη, μέσα στους δρόμους του κατακτημένου απεριτείχιστου τμήματος της Οσκάλης: «ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΒΕΛΟΣ ΕΧΕΙ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΣΟΥ ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΕΠΑΝΩ ΤΟΥ, ΑΛΤΟΣΣΙΕ. ΠΑΡΑΔΩΣΕ ΤΗΝ ΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ ΣΤΗ ΒΟΡΕΙΑ ΠΥΛΗ ΟΣΟ ΕΧΕΙΣ ΑΚΟΜΑ ΚΑΙΡΟ, ΠΡΟΔΟΤΗ.»

Και οι μαχητές στις επάλξεις πανηγύριζαν ξανά.

Ο Ευθύμιος Αλτόσσιος δεν αισθανόταν διασκεδασμένος από την παράσταση του καθάρματος. Ούτε εντυπωσιασμένος. Ούτε ένιωθε φοβισμένος από τις απειλές του. «Αφήστε τον να μιλάει,» είπε στους κοντινούς του ανθρώπους. «Σύντομα θα έχουμε κι έναν πρώην Πολιτοβασιλέα για πούλημα. Δεν μπορεί να μας αντιστέκεται για πολύ ακόμα.»

Κάποιοι από τους μαχητές του είχαν ήδη κατευθυνθεί βόρεια, και εδώ και ώρες τού είχαν αναφέρει πως είχαν καταλάβει τα αγκυροβολημένα πλοία της Πριγκίπισσας. Όπως το περίμεναν, τα είχε αφήσει με ελάχιστη φύλαξη...

Εν τω μεταξύ, στην Ερνέγη, ο νέος Προσωρινός Άρχοντας της πόλης δεν άργησε να κάνει την παρουσία του γνωστή στους πάντες. Η όψη του εμφανίστηκε στο Ερνέγιο Κανάλι (τον μοναδικό τηλεοπτικό σταθμό, τον οποίο τώρα έλεγχε ο ίδιος ο Προσωρινός Άρχοντας, φυσικά) και στις τοπικές εφημερίδες, καθώς έδινε σύντομες συνεντεύξεις σε δημοσιογράφους. Το όνομά του ήταν Άνθιμος Ορπέλλιος, και θα φρόντιζε ο Νόμος της Συμπολιτείας να εφαρμοστεί στην Ερνέγη ώστε η πόλη να ευδαιμονήσει όπως ευδαιμονούσαν οι πόλεις της Συμπολιτείας των Ποταμών. (Αυτό το τελευταίο έμοιαζε με αστείο σε αρκετούς, γιατί όλοι ήξεραν για τον πόλεμο που τώρα διεξαγόταν εκεί.)

Η Όλγα, η γνωστή και ως Λουλουδού, είδε το πρόσωπο του Άνθιμου Ορπέλλιου σε μια εφημερίδα και προς στιγμή κοκάλωσε. Αυτός είναι... σκέφτηκε. Αυτός. Δε μπορεί νάναι άλλος, μα την Έχιδνα! Αυτός είναι... Ο άντρας από το όνειρό της. Εκείνος που πήγαινε να σκοτώσει τον τραυματισμένο Οφιομαχητή – ο δαίμονας του Αβυσσαίου, τον οποίο η Όλγα είχε κατατροπώσει με τη δύναμη των φιδιών στα χέρια της.

Μπορεί αυτό το όνειρο να είχε καμιά σχέση με την πραγματικότητα; αναρωτιόταν. Μπορεί ο Άνθιμος Ορπέλλιος να ήταν που είχε τραυματίσει θανάσιμα τον Γεώργιο;

Η Όλγα ήθελε να πάει να δει τον παλιό της φίλο, τον Οφιομαχητή, στον Ναό της Έχιδνας στους Στενότοπους, όπου υπέθετε πως βρισκόταν. Αλλά δίσταζε. Δίσταζε να πλησιάσει την ιερή βάρκα ξανά. Τι θα έλεγε στη συμμορία της; Να τους έπαιρνε κι αυτούς μαζί; Δίσταζε...

Όμως η Όλγα δεν ήταν η μόνη που αναζητούσε τον Οφιομαχητή. Ο Άνθιμος Ορπέλλιος τον αναζητούσε επίσης. Ακόμα δεν είχε μάθει αν ήταν νεκρός, και ήθελε οπωσδήποτε να μάθει. Να ξέρει αν είχε ολοκληρώσει τη δουλειά του. Κανείς, βέβαια, δεν είχε αντικρίσει τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο ύστερα από εκείνη τη μοιραία ναυμαχία – πράγμα που υποδήλωνε πως ήταν μόνιμος φιλοξενούμενος του Αβυσσαίου. Αλλά, από την άλλη, κανείς δεν είχε δει και το πτώμα του – πράγμα που

υποδήλωνε πως ίσως να ήταν προσωρινός φιλοξενούμενος του Αβυσσαίου.

Ο Άνθιμος Ορπέλλιος είχε πάρει το θέμα προσωπικά. Έτσι τώρα, παρότι πολύ ανησυχητικά νέα έρχονταν από την Οσκάλη – η πολιορκία συνεχιζόταν, η Πριγκίπισσα δεν είχε καταφέρει να τη σπάσει – εκείνος είχε βάλει πράκτορές του να ψάχνουν για φήμες σχετικά με τον Οφιομαχητή. Τι ψιθύριζαν τα λιμάνια γι’ αυτόν τον καταραμένο δαίμονα;

Δεν άργησε να πληροφορηθεί ότι κάποιοι είχαν δει τον Δράκο της Θάλασσας ανοιχτά του Ναού της Έχιδνας στις ακτές των Στενότοπων. Ήταν εκεί και δεν έφευγε, έλεγαν· και λόγια ακούγονταν ότι ο Κάλνε-ντουρ ο Μαύρος ήταν ακόμα ζωντανός και ετοίμαζε επίθεση κατά των «κατοχικών δυνάμεων» της Ερνέγης, ή ότι ο Οφιομαχητής ήταν άσχημα τραυματισμένος και οι ναίτες τον περιέθαλπαν, ή ότι είχε πάει στον Ναό για να λάβει καθοδηγήσει από τη μητέρα του, την Έχιδνα την ίδια.

Διαδόσεις και ανοησίες! σκεφτόταν οργισμένα ο Άνθιμος Ορπέλλιος. Δεν μπορεί ο Οφιομαχητής να ήταν ακόμα όρθιος! Όχι ύστερα από τόσα βέλη που είχε δεχτεί! Τον είδα να πέφτει. Να πέφτει. Ήταν κάτω, ο καταραμένος. Τυλιγμένος με μπλε αίματα – δικά του αίματα. Εξωδιαστασιακά, σαν των Μοργκιανών. Είναι νεκρός! Και θα το αποδείξω!

Κι αν παρ’ ελπίδα δεν ήταν νεκρός, και οι ναίτες όντως τον περιέθαλπαν, ο Άνθιμος σκόπευε να τον σκοτώσει – μέσα στον ίδιο τον Ναό της Έχιδνας εν ανάγκη. Τίποτα δεν θα τον σταματούσε απ’ το να εξολοθρεύσει τον Οφιομαχητή!

Ντύθηκε με οργανική στολή ενδυνάμωσης και πανοπλία από πάνω, και πορφυρό μανδύα πάνω από την πανοπλία. Πήρε τα δύο ελικόπτερα και τα τρία πολεμικά πλοία που είχε στη διάθεσή του – ένα μηχανοκίνητο και δύο ιστιοφόρα, όλα γεμάτα μαχητές έτοιμους να κάνουν ό,τι τους πρόσταζε – και κατευθύνθηκε νότια, πλάι στις ακτές των Στενότοπων, προς τον Ναό της Έχιδνας.

Τα λιμάνια της Ερνέγης βούιξαν από την αναχώρησή του, όχι επειδή σκεφτόταν κανείς να κάνει τώρα εξέγερση, αλλά επειδή αρκετοί άρχισαν να ψιθυρίζουν ότι ο Ορπέλλιος πήγαινε στον Ναό της Έχιδνας για να συναντήσει τον Δράκο της Θάλασσας... και οι ψίθυροί τους πολλαπλασιάστηκαν, κι έγιναν σαν άνεμος Ζέφυρου, που έφτασε στ’ αφτιά

της Όλγας. Και η Όλγα αισθάνθηκε μουδιασμένη, καθώς θυμήθηκε πάλι το όνειρό της...

Τα σκάφη του Άνθιμου Ορπέλλιου έφτασαν στον Ναό χωρίς καθυστέρηση. Δεν ήταν μακριά από την Ερνέγη, άλλωστε – γύρω στα έντεκα μίλια απόσταση. Οι Επιζώντες και οι άλλοι μισθοφόροι βρήκαν τους βασιλικούς ξαφνικά κοντά τους χωρίς καμία προειδοποίηση. Ο Δράκος της Θάλασσας ήταν αναμφίβολα ισχυρό πολεμικό σκάφος, και αρκετές από τις ζημιές του είχαν επιδιορθωθεί εδώ, όσο μπορούσαν να επιδιορθωθούν χωρίς να βρίσκεται σε ναυπηγείο. Όμως δεν ήταν καθόλου βέβαιο ότι είχε τη δυνατότητα να αντιμετωπίσει τρία εχθρικά πλοία, παρότι τα δύο δεν ήταν μηχανοκίνητα. Και είχαν και την υποστήριξη δύο οπλισμένων ελικοπτέρων, επίσης.

Ο Πέτρος ο Φλογερός, που καθόταν στην ιερή άμμο, μπροστά στη σκηνή του, καθώς το μεσημέρι πλησίαζε, σηκώθηκε όρθιος. «Τι στα κωλομέρια του Λοκράθου θέλουν αυτοί οι καριόληδες εδώ;» μούγκρισε.

«Δεν καταλαβαίνεις;» του είπε η Ευδοκία της Καταστροφής πλησιάζοντάς τον. «Μόνο για έναν λόγο μπορεί να ήρθαν: Άκουσαν ότι ο αρχηγός μας είναι στον Ναό.»

«Ακόμα κι έτσι, δεν θα τολμήσουν να εισβάλουν σε ναό της Έχιδνας...»

«ΣΑΣ ΜΙΛΑ Ο ΑΝΘΙΜΟΣ ΟΡΠΕΛΛΙΟΣ, ΠΡΟΣΩΡΙΝΟΣ ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΕΡΝΕΓΗΣ,» αντήχησε μια φωνή ενισχυμένη από ενεργειακό τηλεβόα, μια φωνή που έφτασε ως την ιερή άμμο και τον Ναό. «ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΔΩ ΓΙΑ ΝΑ ΕΠΙΤΕΘΟΥΜΕ ΣΤΟ ΣΚΑΦΟΣ ΣΑΣ. ΑΦΗΣΤΕ ΜΑΣ ΝΑ ΑΝΕΒΟΥΜΕ ΣΤΟ ΚΑΤΑΣΤΡΩΜΑ ΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΝ ΘΑ ΣΑΣ ΧΤΥΠΗΣΟΥΜΕ.»

«ΠΟΙΟΣ Ο ΛΟΓΟΣ ΝΑ ΕΡΘΕΤΕ ΣΤΟ ΠΛΟΙΟ;» ρώτησε ο Λουκάς των Κακών Εκδικητών, που τότε τύχαινε να είναι πάνω στον Δράκο της Θάλασσας. Χρησιμοποιούσε κι αυτός ενεργειακό τηλεβόα, φυσικά.

«ΕΝΑΣ ΤΥΠΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ.»

«ΤΙ ΤΥΠΙΚΟΣ ΓΑΜΗΜΕΝΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ; ΑΥΤΑ ΤΑ ΝΕΡΑ ΔΕΝ ΑΝΗΚΟΥΝ ΣΤΟΝ ΠΟΛΙΤΟΒΑΣΙΛΕΑ. ΕΙΝΑΙ ΟΥΔΕΤΕΡΗ ΠΕΡΙΟΧΗ, ΓΑΜΩ ΤΗ ΛΟΚΡΑΘΙΑ ΠΟΥΤΑΝΑ ΣΑΣ.»

(Κάποιοι από τους μισθοφόρους στην ιερή άμμο άρχισαν να κάνουν αστεία σχόλια και να γελάνε με τη φρασεολογία του Λουκά, παρότι η κατάσταση ήταν καταφανώς έκρυθμη.)

«ΕΧΟΥΜΕ ΕΔΩ ΤΡΙΑ ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΠΛΟΙΑ ΚΑΙ ΔΥΟ ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΑ. ΕΧΕΤΕ ΜΟΝΟ ΕΝΑ ΣΚΑΦΟΣ,» αποκρίθηκε ο Ορπέλλιος. «ΟΧΙ ΑΛΛΕΣ ΑΝΟΗΣΙΣ, ΑΛΛΙΩΣ ΘΑ ΣΑΣ ΒΥΘΙΣΟΥΜΕ.»

Ο Πέτρος ο Φλογερός κάλεσε με τον πομπό του τον Λουκά των Κακών Εκδικητών, κι εκείνος, προτού απαντήσει στον Προσωρινό Άρχοντα της Ερνέγγης, έπιασε τον δικό του πομπού και, βλέποντας ποιος ήταν, πάτησε το πλήκτρο της αποδοχής. «Τι στον πούτσο του Λοκράθου θες, ρε γαμημένε;» ρώτησε.

«Αφήστε τους να ερευνήσουν το σκάφος άμα θέλουν,» του είπε ο Πέτρος. «Δεν πρόκειται να κλέψουν τίποτα. Καταλαβαίνεις γιατί είναι εδώ, έτσι; Τον Οφιομαχητή ψάχνουν. Και δεν πρόκειται να τον βρουν μέσα στον Δράκο. Αφήστε τους να ψάξουν, οι καριόληδες.»

«Καλώς, γαμώ την πουτάνα σου,» αποκρίθηκε ο Λουκάς και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία. Καθώς στεκόταν κοντά στο κεντρικό κατάρτι του Δράκου (τα ιστία του οποίου ήταν μαζεμένα, φυσικά), ύψωσε πάλι τον τηλεβόα του και είπε: «ΕΛΑΤΕ. ΑΛΛΑ ΟΠΟΙΟΣ ΠΑΕΙ ΝΑ ΒΑΛΕΙ ΧΕΡΙ ΣΕ ΠΡΟΜΗΘΕΙΣ, ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥΣ, Ή ΟΤΙΔΗΠΟΤΕ ΑΛΛΟ – ΘΑ ΤΟ ΧΑΣΕΙ ΤΟ ΚΩΛΟΧΕΡΟ, ΣΑΣ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΩ!»

«ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΕΙΡΑΤΕΣ,» αποκρίθηκε ο Ορπέλλιος. «ΜΙΑ ΕΡΕΥΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ.»

Και το μηχανοκίνητο πλοίο του πλεύρισε τον Δράκο της Θάλασσας· οι ναυτομαχητές του και ο ίδιος πήδησαν στο κατάστρωμα. Το βλέμμα του Άνθιμου συνάντησε το βλέμμα του Λουκά των Κακών Εκδικητών. Θυμόνταν ο ένας τον άλλο από εκείνη τη ναυμαχία, αλλά για την ώρα κανείς δεν επιχείρησε να επιτεθεί.

«Ψάχνεις κάτι συγκεκριμένο, να σε βοηθήσουμε;» ρώτησε μόνο ο Λουκάς, και η φωνή του ήταν σαν γρύλισμα.

«Όχι. Μια διαδικαστική έρευνα κάνουμε,» αποκρίθηκε ο Ορπέλλιος, σχεδόν αγνοώντας τον.

Ο Λουκάς ρουθούνισε. «Διαδικαστική έρευνα το μουνί της Σιλοάρνης!» μούγκρισε. «Φέρνετε πάντα ολόκληρο στόλο με συνοδία αεροσκαφών για τις διαδικαστικές έρευνές σας;»

Ο Ορπέλλιος δεν του απάντησε, και οι ναυτομαχητές είχαν ήδη αρχίσει να ερευνούν τον Δράκο της Θάλασσας. Μια μάγισσα έκανε Ξόρκι Ανιχνεύσεως, γνωρίζοντας την όψη του Κάλνεντουρ του Μαύρου από μια φωτογραφία που είχε τραβήξει κρυφά ένας από τους πράκτορες του Πολιτοβασιλέα στην Ερνέγη. Η μάγισσα κρατούσε ένα καθρεφτάκι μπροστά της και περίμενε να δει να παρουσιάζεται εκεί μια κόκκινη κουκίδα για να την καθοδηγήσει. Τίποτα όμως δεν παρουσιάστηκε.

«Δεν είναι στο καράβι, Άρχοντά μου,» είπε στον Ορπέλλιο, «ή τον κρύβουν κάπως με μαγεία.»

«Στον Ναό;»

«Η εμβέλεια του ξορκιού μου δεν φτάνει ως εκεί. Θα πρέπει να πλησιάσουμε.» Δεν το γνώριζε και τόσο καλά το Ξόρκι Ανιχνεύσεως· άλλοι μάγοι, όπως ήξερε, έφταναν μ'αυτό σε μεγαλύτερες αποστάσεις.

Ο Άνθιμος Ορπέλλιος δεν πρόσταξε να σταματήσει η έρευνα στον Δράκο της Θάλασσας. Όχι ακόμα.

Στον Ναό της Έχιδνας, εν τω μεταξύ, οι ναΐτες είχαν ανησυχήσει και αναβρασμός επικρατούσε. Κανείς δεν αμφέβαλλε γιατί οι ναυτομαχητές του Πολιτοβασιλέα βρίσκονταν ανοιχτά των ακτών τους: Έψαχναν για τον Οφιομαχητή. Ήταν η μόνη εξήγηση.

«Αν ζητήσουν να κάνουν έρευνα και στον Ναό, Πρωθιερότατη;» ρώτησε μια φοβισμένη δόκιμη τη Ρέα, την Πρωθιέρεια.

Εκείνη την κοίταξε σαν να είχε μιλήσει στη γλώσσα κάποιας άγνωστης διάστασης του σύμπαντος. «Έρευνα;» είπε. «Σε ιερό χώρο της Μεγάλης Κυράς; Μόνο ο Αρχιερέας της Μικρυδάτιας έχει δικαίωμα να το κάνει αυτό. Δεν ξέρεις τίποτα...»

«Αν... αν όμως το ζητήσουν;»

Η Ρέα κούνησε το κεφάλι, αγνοώντας την.

Κανείς τους δεν πίστευε ότι οι άνθρωποι του Πολιτοβασιλέα θα απαιτούσαν να ερευνήσουν τον Ναό όπως τώρα ερευνούσαν τον Δράκο της Θάλασσας.

Η Σαπφώ πλησίασε τη Ρέα, που στεκόταν στα πρόθυρα του σηκού, μπροστά στην ιερή άμμο. «Τι σσσυμβαίνει;» ρώτησε η άποδη ερπετοειδής, βαστώντας το ραβδί της που ήταν γεμάτο κουλουριασμένα ερπετά.

Η Πρωθιέρεια τής είπε· και ρώτησε: «Είναι ξύπνιος, Οφιοκυρά;»

«Φυσικά. Δεν κοιμάται πλέον, καθώς ξέρεις. Όπως παλιά. Αλλά αναπαύεται.»

«Μην του πεις τίποτα. Μην τον ανησυχήσεις.»

«Όπως επιθυμείς.» Η Σαπφώ επέστρεψε στο εσωτερικό του Ναού.

Όταν η έρευνα του Δράκου της Θάλασσας τελείωσε, οι ναυτομαχητές και ο Ορπέλλιος έφυγαν από το σκάφος χωρίς να έχουν αρπάξει ή σπάσει τίποτα – αν και είχαν κάνει το μέρος άνω-κάτω σε διάφορα σημεία.

«Ευχαριστούμε για τη συνεργασία σας,» είπε ο Άνθιμος Ορπέλλιος στον Λουκά των Κακών Εκδικητών λίγο προτού πηδήσει στο κατάστρωμα του δικού του σκάφους.

Ο Λουκάς τού έκανε το δάχτυλο του Λοκράθου, ατενίζοντάς τον σαν να υπολόγιζε να τον δολοφονήσει μέσα στην ημέρα.

Τα πλοία του Πολιτοβασιλέα πλησίασαν τις πλατφόρμες του εξώ-ναου όσο τολμούσαν, γιατί το μέρος ήταν έτσι εδώ που μεγάλα σκάφη δεν μπορούσαν να αράξουν. Έριξαν βάρκες στη θάλασσα, και ο Άνθιμος Ορπέλλιος και οι μαχητές του σύντομα βρίσκονταν στις θαλασσο-λίθινες πλατφόρμες, πλάι στα αγάλματα και στα αναμμένα πύραυνα, ενώ τα δύο ελικόπτερα πετούσαν από πάνω τους. Μερικοί δόκιμοι και ιερείς που βρίσκονταν στον εξώναο είχαν ήδη φύγει τρέχοντας.

Καθώς οι βασιλικοί πάτησαν το πόδι τους στην ιερή άμμο, η Ρέα βρέθηκε αντίκρυ τους μαζί με ιερωμένους και ναοφύλακες. Και στα χέρια όλων των τελευταίων βρίσκονταν όπλα που φαινόταν πως ήταν έτοιμοι να χρησιμοποιήσουν.

Το ίδιο ίσχυε και για τους ναυτομαχητές του Πολιτοβασιλέα.

«Τι σημαίνει αυτό;» απαίτησε η Πρωθιέρεια. «Τολμάτε να φέρνετε τόσους οπλισμένους πολεμιστές στον Ναό;»

«Απ'ό,τι βλέπω,» αποκρίθηκε ο Ορπέλλιος, «έχετε ήδη αρκετούς οπλισμένους πολεμιστές κοντά σας, Ιερότατη. Και δεν αναφέρομαι στους ναοφύλακες...»

«Τι ζητάτε; Δεν επιτρέπεται να φέρνετε τόσους μαχητές!»

«Αναρωτιέμαι, τότε, τι κάνουν αυτοί εκεί.» Ο Ορπέλλιος έδειξε τους κατασκηνημένους μισθοφόρους στην ιερή άμμο. «Κι αυτοί εκεί.» Έδειξε, με τον αντίχειρά του, προς τα πίσω, χωρίς να στραφεί να κοιτάξει, εννοώντας τους μισθοφόρους στον Δράκο της Θάλασσας.

«Δεν είναι δική σας δουλειά,» του είπε η Ρέα, ατενίζοντάς τον σταθερά. «Ζητώ να φύγετε από τον Ναό. Τώρα.»

«Ούτε καν να προσευχηθούμε δεν μπορούμε;»

«Μπορείς να περάσεις, εσύ και μόνο, αν θέλεις να προσευχηθείς στη Μεγάλη Κυρά.»

«Με συγχωρείτε, Ιερότατη,» είπε ο Ορπέλλιος. «Δώστε μου μια στιγμή να προετοιμαστώ.» Στράφηκε στη μάγισσα, που στεκόταν πίσω του. «Βρες τον,» πρόσταξε.

Εκείνη έκανε ξανά Ξόρκι Ανιχνεύσεως κρατώντας το καθρεφτάκι μπροστά της. Και κούνησε το κεφάλι αρνητικά. Δεν τον είχε εντοπίσει. (Αλλά ο Οφιομαχητής ήταν μέσα στον Ναό, φυσικά. Κανονικά, σύμφωνα με τους νόμους της μαγείας που ήξερε η μάγισσα, θα έπρεπε να τον είχε εντοπίσει.)

Ο Άνθιμος Ορπέλλιος περίμενε ότι θα τον είχαν καλά κρυμμένο, οπότε δεν ξαφνιάστηκε. Οι μάγοι των μισθοφόρων μάλλον είχαν υφάνει κάποιο προστατευτικό ξόρκι επάνω του, σκέφτηκε. Κι αντίκρισε ξανά την ψηλή, καφετόδερμη, μαυρομάλλα ιέρεια που φαινόταν επικεφαλής εδώ. «Θα κάνουμε μια σύντομη έρευνα του Ναού,» την πληροφορήσε. «Τίποτα που θα έπρεπε να σας θορυβήσει, Ιερότατη.»

«Δεν επιτρέπεται αυτό που ζητάτε,» του είπε η Ρέα.

«Θα χρειαστεί να γίνει μια εξαίρεση. Σύμφωνα με τις πληροφορίες μου, μέσα στον Ναό σας κρύβεται ένας πολύ επικίνδυνος κακοποιός. Σίγουρα δεν θα θέλατε τέτοιες άσχημες διαδόσεις να κυκλοφορούν για έναν ιερό χώρο της Έχιδνας...»

«Δεν έχεις δικαίωμα να μου λες τι να κάνω. Μόνο ο Αρχιερέας της Μικρυδάτιας έχει αυτό το δικαίωμα, και η ίδια η Μεγάλη Κυρά!»

Ο Γεράσιμος, στεκόμενος πλάι στην Πρωθιέρεια, είπε, πιο ήπια: «Παρακαλώ, αποχωρήστε από τον Ναό και το θέμα θα λήξει εδώ. Αλλιώς, σας προειδοποιώ, η οργή της Μεγάλης Κυράς θα πέσει επάνω σας.»

«Δε θέλουμε να συγκρουστούμε μαζί σας,» αποκρίθηκε ο Ορπέλλιος, «αλλά θα το κάνουμε εν ανάγκη,» ενώ πίσω του οι ναυτομαχητές είχαν αρχίσει να μουρμουρίζουν, νευρικοί. Ναι, ακόμα κι αυτοί φοβόνταν την οργή της Έχιδνας, και είχαν ακούσει πολλά για όσους είχαν βεβηλώσει ιερούς χώρους της. «Ελπίζω να μην οδηγηθούμε εκεί. Παραμερίστε. Αν δεν κρύβετε τον κακοποιό που αναζητούμε, δεν έχετε να—»

«Ο Ναός δεν είναι υπόλογος σ'εσένα!» του είπε η Ρέα, ατενίζοντας τον με μάτια που στραφτάλιζαν. «Αν νομίζουμε ότι οφείλουμε να προσφέρουμε άσυλο σε κάποιον, θα του το προσφέρουμε. Ούτε πειρατές δεν θα τολμούσαν να μας ζητήσουν να τους τον παραδώσουμε!»

«Οι πειρατές είναι παράνομοι, Ιερότατη. Εγώ δεν είμαι. Ο Πολιτοβασιλέας είναι πίσω μου—»

«Πίσω σου και ετοιμοθάνατος!»

Δεν ήταν η Ρέα που είχε μιλήσει.

Ο Άνθιμος Ορπέλλιος στράφηκε για ν'αντικρίσει τον Πέτρο τον Φλογερό που πλησίαζε ακολουθούμενος από τους υπόλοιπους μισθοφόρους που βρίσκονταν στην ιερή άμμο.

«Έχεις το θράσος, μισθοφόρε, να μιλάς έτσι για τον Άρχοντα της Συμπολιτείας των Ποταμών;»

Η Ρέα είπε στον Ορπέλλιο: «Ο Πολιτοβασιλέας δεν έχει καμιά δικαιοδοσία στον Ναό μας, ή σε οποιονδήποτε άλλο Ναό της Έχιδνας.»

«Ο Πολιτοβασιλέας,» πρόσθεσε ο Πέτρος ο Φλογερός, ατενίζοντας τον Ορπέλλιο, «σύντομα θα είναι τυχερός αν έχει ακόμα το κεφάλι του, απ'αυτά που ακούμε για την κατάσταση στην Οσκάληνη.»

«Πάρτε δρόμο προτού σας κόψουμε κομμάτια!» απείλησε η Ευδοκία της Καταστροφής, τραβώντας το σπαθί της.

«Έπρεπε να είχα ήδη βυθίσει το καταραμένο σκάφος σας,» είπε ο Ορπέλλιος. «Ένα λάθος που γρήγορα θα φροντίσω να διορθώσω.»

Η Ευδοκία τού όρμησε, με το σπαθί της υψωμένο – προτού ο Πέτρος προλάβει να την αρπάξει – προτού οι ναυτομαχητές, νιώθοντας νευρικοί επειδή βρίσκονταν σε ιερό έδαφος της Έχιδνας, προλάβουν να σταθούν στο διάβα της.

Αλλά ο Άνθιμος Ορπέλλιος δεν ήταν ανέτοιμος για επίθεση. Καθώς το ξίφος κατέβαινε προς το μέρος του, άρπαξε τον καρπό της Ευδοκίας με το ένα χέρι (σταματώντας την κατερχόμενη λεπίδα) και τη ζώνη της με το άλλο, και τη σήκωσε στον αέρα, πάνω απ'το κεφάλι του, κραυγάζοντας – θυμίζοντας σ'όλους τους μισθοφόρους τον Οφιομαχητή, και ξαφνιάζοντάς τους, τρομάζοντάς τους. Την πέταξε καταπάνω τους, ρίχνοντάς την στην άμμο μαζί με τον Πέτρο τον Φλογερό και τον Σπυρίδωνα τον Πέλεκυ.

«Αρκετά μ'αυτές τις ανοησίες!» φώναξε. «Κανείς δεν αντιστέκεται στη δύναμη της Συμπολιτείας των Ποταμών! Εισβάλατε στον Ναό! Τώρα! ΤΩΡΑ!»

Η φωνή του διέλυσε το μούδιασμα των ναυτομαχητών. Είχαν μάθει να ακούν τις διαταγές των αξιωματικών τους. Είχαν μάθει να υπακούν. Η εκπαίδευσή τους έσπασε το ιερό δέος στο μυαλό τους. Κινήθηκαν προς τον Ναό, σπρώχνοντας τους ιερωμένους που φώναζαν και τους καταριόνταν με τρομερές κατάρες. Οι ναοφύλακες έκαναν κάτι περισσότερο: τους επιτέθηκαν με λεπίδες και ενεργειακά όπλα. Άγρια συμπολοκή ξέσπασε πάνω στην ιερή άμμο.

Αλλά δεν κράτησε για πολύ. Οι ναοφύλακες, παρότι καλά εκπαιδευμένοι και αξιόμαχοι, ήταν λιγότεροι από τους ναυτομαχητές, οι οποίοι τους διέλυσαν απλά και μόνο με τον αριθμό τους. Μια μεγαλύτερη μάζα ανθρώπων που σπρώχνει μια άλλη, μικρότερη μάζα.

Οι ιερείς δεν ήταν οπλισμένοι, ούτε οι δόκιμοι· έτσι, είχαν αμέσως υποχωρήσει μέσα στον Ναό. Ορισμένοι – όπως η Ρέα και ο Γεράσιμος – έμειναν στον σηκό· οι περισσότεροι πήγαν πιο βαθιά, στον ενδόναο.

Οι μαχητές του Πολιτοβασιλεία εισέβαλαν, σωριάζοντας ναοφύλακες στο διάβα τους – μερικούς απλά σπρωγμένους, άλλους αιμόφυρτους, ίσως νεκρούς. Κυλούσαν στο πάτωμα του σηκού. Κανένας ναίτης δεν θυμόταν ποτέ να είχε γίνει τέτοιο πράγμα εδώ. Ήταν το χειρότερο άγος που μπορούσαν να διανοηθούν. Η οργή της Έχιδνας σίγουρα – σίγουρα – θα έπεφτε στα κεφάλια αυτών των ανοσιουργών σαν θύελλα από ιπτάμενους φαρμακερούς δράκους.

Ο Άνθιμος Ορπέλλιος βάδιζε μαζί με τους πρώτους από τους ναυτομαχητές του, και με το ξίφος στο χέρι του σκότωσε τώρα έναν ναοφύλακα, κατεβάζοντάς το και σπάζοντας τη λεπίδα του άντρα σαν να ήταν ο Οφιομαχητής, σκίζοντας με την ίδια κίνηση και τον λαιμό του. Το πρόσωπο του Ορπέλλιου, που φαινόταν μέσα από το ανοιχτό κράνος του, είχε πάρει μια όψη που έκανε τις τρίχες των ναϊτών να ορθώνονται. Ήταν μια όψη η οποία έμοιαζε βγαλμένη από εφιάλτη. Νόμιζαν όλοι τους προς στιγμή ότι ήταν πιο γωνιώδης απ'ό,τι θα έπρεπε, και τα μάτια του... κατάμαυρα, χωρίς κόρες! Μια δαιμονική όψη, σαν νάχε βγει από όνειρο ή παραίσθηση. Αλλά τα φυτά που καίγονταν επί του

παρόντος μέσα στα πύραυνα του σηκού δεν μπορούσαν να προκαλέσουν τέτοιες παραισθήσεις...

Ο Άνθιμος Ορπέλλιος κλότσησε ένα από τα πύραυνα, ανατρέποντάς το και πυρπολώνοντας το σώμα ενός νεκρού ναοφύλακα. «Δώστε μου τον Οφιομαχητή που ξέρω πως κρύβετε εδώ, αλλιώς όλοι θα επισκεφτείτε τον Αβυσσαίο!» βροντοφώναξε, δείχνοντας με το αιματοβαμμένο ξίφος του προς τη μεριά της Ρέας και μερικών άλλων ιερέων που ακόμα τολμούσαν να στέκονται μέσα στον σηκό, αν και στο βάθος.

«Μη μπαίνεις στον κόπο. Ήρθε να σε βρει.» Ο Οφιομαχητής ξεπρόβαλε πίσω από το ψηλό είδωλο της Φαρμακερής Κυράς που έμοιαζε να στηρίζει το ταβάνι με το ένα χέρι. Στη μια γροθιά του Γεώργιου ήταν το Φιλί της Έχιδνας· στην άλλη ένα μακρύ ξιφίδιο. Κανείς δεν τον είχε δει να έρχεται, ούτε καν οι ιερωμένοι. Ήταν σαν, πραγματικά, η σκιά του αγάλματος να τον είχε γεννήσει! σκέφτονταν.

«Δε μπορεί ακόμα να στέκεσαι όρθιος!» γρύλισε ο Άνθιμος Ορπέλλιος.

Ο Γεώργιος όρμησε καταπάνω του δίχως άλλες κουβέντες. Οι λεπίδες τους άρχισαν να συγκρούονται, και η ασπίδα του Ορπέλλιου σχεδόν αμέσως έχασε μια άκρη της. Αλλά οι δυο τους ήταν, δεδομένης της κατάστασης, περίπου ισοδύναμοι: ο Οφιομαχητής, ταλαιπωρημένος από τα τραύματά του που ακόμα δεν είχαν πλήρως θεραπευτεί, και χωρίς να φορά πανοπλία· ο Ορπέλλιος, ντυμένος με πανοπλία και με οργανική στολή ενδυνάμωσης.

Προς στιγμή οι ναυτομαχητές, που είχαν ουσιαστικά τελειώσει με τους ναοφύλακες, απλά κοίταζαν τον αρχηγό τους να συγκρούεται με τον Οφιομαχητή, νιώθοντας ξανά μουδιασμένοι. Ένα ιερό δέος τούς είχε καταλάβει. Ο Οφιομαχητής ήταν σαν να είχε γεννηθεί μέσα από τη σκιά του αγάλματος της Έχιδνας. Ήταν άνθρωπος, ή δαίμονας όπως έλεγαν;

Το σάστισμα αυτό κράτησε για λίγο, αλλά ήταν αρκετό, γιατί τότε μπήκαν στον σηκό οι μισθοφόροι που βρίσκονταν στην ιερή άμμο, με τα όπλα τους στα χέρια, κραυγάζοντας σαν παράφρονες, χτυπώντας όποιον ναυτομαχητή συναντούσαν: ο Πέτρος ο Φλογερός με ξίφος και ασπίδα, ο Σπυρίδωνας ο Πέλεκυς με τον μεγάλο πέλεκύ του, η Ευδοκία της Καταστροφής με σπαθί και πυροβόλο πιστόλι, ο Χαρούμενος

Χαρίλαος με κεφαλοθραύστη και ασπίδα, η Ασημίνα η Άγνωστη με ενεργειακό πιστόλι και ηχοβόλο πιστόλι ενώ ένα σπαθί κρεμόταν από την πλάτη της...

Και, συγχρόνως, ήρθαν κι άλλοι ναοφύλακες από τα ενδότερα του Ναού, γιατί δεν βρίσκονταν όλοι έξω, στην ιερή άμμο, όταν η έφοδος των ναυτομαχητών έγινε· κανείς δεν πίστευε ότι θα αποτολμούσαν τέτοιο άγος.

Ο σηκός γέμισε ξαφνικά ανθρώπους που μάχονταν, αναποδογυρισμένα πύραυνα, πτώματα, κομμάτια από όπλα και πανοπλίες... Φωτιές χόρευαν. Μια ομίχλη ήταν απλωμένη παντού, χαμηλά, ως τα γόνατα, ενώ πυκνοί καπνοί υψώνονταν αποδώ κι αποκεί.

Και ο Οφιομαχητής κι ο Άνθιμος Ορπέλλιος συγκρούονταν. Ο Γεώργιος αμέσως κατάλαβε, φυσικά, ότι ο αντίπαλός του φορούσε οργανική στολή· κανένας φυσιολογικός άνθρωπος χωρίς οργανική στολή δεν μπορούσε νάχει τέτοια δύναμη. Και επίσης αμέσως τον είχε αναγνωρίσει· ήξερε ποιος ήταν: ο αξιωματικός που πρόσταζε τους βαλλιστροφόρους οι οποίοι παραλίγο να τον σκοτώσουν, και εξαιτίας των οποίων είχε χαθεί η Ευθαλία.

Ο Οφιομαχητής έσπαγε την ασπίδα του Ορπέλλιου κομμάτι-κομμάτι με τα χτυπήματά του, αλλά το σπαθί του δεν μπορούσε να το σπάσει γιατί ο Ορπέλλιος ήταν καλά εκπαιδευμένος ξιφομάχος και προσεχτικός· δεν έβαζε το όπλο του στον δρόμο ενός εχθρικού όπλου: παραμέριζε το εχθρικό όπλο, το εξέτρεπε από την πορεία του. Επιπλέον, το ταλαιπωρημένο σώμα του Οφιομαχητή, που μετά βίας είχε γλιτώσει από τα σαγόνια του Αβυσσαίου, δεν αντιδρούσε τόσο γρήγορα όσο συνήθως παρά την ώθηση της οργής του.

Ο Ορπέλλιος τον χτύπησε κατάμουτρα με τη μισοσπασμένη ασπίδα του, κάνοντάς τον να παραπατήσει από τη δύναμη της οργανικής στολής. Και κατέβασε το σπαθί του για να τον λιανίσει. Ο Γεώργιος το απέκρουσε με το ξιφίδιό του, και το ξιφίδιο κόπηκε στη μέση – αλλά η εχθρική λεπίδα δεν τον άγγιξε παρά ξώφαλτσα στον ώμο, σκίζοντας την πουκαμίσσα του.

«Αυτή τη φορά ο Πολιτοβασιλέας θα λάβει το κεφάλι σου!» βρυχήθηκε ο Ορπέλλιος – και ο Γεώργιος νόμιζε ότι κάτι σαν να είχε αλλάξει

στο πρόσωπό του, λες και είχε αλλοιωθεί κάπως, όπως μες στα όνειρα. Έφταιγαν οι αναθυμιάσεις εδώ μέσα;

«Το μόνο δεύτερο κεφάλι που θα λάβει ο Άρχοντάς σου θάναι από εμένα – το δικό σου!» Καθώς τα ξίφη τους διασταυρώθηκαν έσπρωξε τον Ορπέλλιο πίσω, αλλά εκείνος παρότι παραπάτησε δεν έπεσε. Και επιτέθηκε ξανά, πιο ορμητικά αν μη τι άλλο. Τα μάτια του έμοιαζαν κατάρματα στον Γεώργιο: κατάματα, χωρίς κόρες!

Ένα αναποδογυρισμένο πύραυνο μπλέχτηκε στα πόδια του Οφιομαχητή: το δεξί μπατζάκι του παντελονιού του άρπαξε φωτιά. Έχασε την ισορροπία του – εξαιτίας των τραυμάτων του – κι έπεσε μες στην αραιή ομίχλη που σκέπαζε το πάτωμα του σηκού. Κυλίστηκε και οι φλόγες στο μπατζάκι έσβησαν.

Ο Ορπέλλιος τον ακολούθησε, κι ένα γέλιο βγήκε απ'τον λαιμό του το οποίο ακούστηκε, το λιγότερο, παράξενο στον Γεώργιο. Ακούστηκε παράξενο ακόμα και στον ίδιο τον Άνθιμο, αλλά αυτό δεν τον έκανε να σταματήσει ούτε για λίγο. Ύψωσε το ξίφος του–

Μια γυναίκα ξεπρόβαλε μέσα από τον αέρα, μπροστά στα ξαφνιασμένα μάτια του. Μια γυναίκα σχετικά κοντή, με μακριά μαύρα μαλλιά που τινάζονταν σαν δυνατός άνεμος να φυσούσε (αλλά δεν φυσούσε άνεμος στον Ναό), και θύμιζαν φίδια στον Άνθιμο. Μια καταγίδα από οργισμένα φίδια γύρω απ'το κεφάλι της. Και στα χέρια της τυλίγονταν δύο πραγματικά φίδια. Κρατούσε τα κεφάλια τους μες στις χούφτες της, τις οποίες έστρεψε ανοιχτές προς τη μεριά του Άνθιμου: και τα φίδια έγιναν φως – πράσινο, δυνατό, που έκαιγε τα μάτια του. Ήταν δηλητηριώδες! Δηλητηριώδες!

Ο Ορπέλλιος ούρλιαξε, κάνοντας πίσω. Το σπαθί έφυγε απ'το χέρι του, χάθηκε μες στις χαμηλές ομίχλες του σηκού.

Ο Γεώργιος δεν είχε δει καμιά γυναίκα να εμφανίζεται· νόμιζε μόνο – νόμιζε – πως είχε δει μια ξαφνική σκιά να περνά ανάμεσα από εκείνον και τον αξιωματικό του Πολιτοβασιλέα (αλλά υπέθεσε φευγαλέα ότι έφταιγε που ήταν ζαλισμένος)... και μετά, ο αξιωματικός ούρλιαξε και του έπεσε το σπαθί του, λες κι είχε αντικρίσει το πιο τρομαχτικό θέαμα που μπορούσε να αντικρίσει άνθρωπος.

Ο Γεώργιος δεν έχασε καιρό: ανασηκώθηκε αμέσως και, με μια γρήγορη ημικυκλική κίνηση του Φιλιού της Έχιδνας, του έσκισε την

πανοπλία και την κοιλιά μαζί. Ο Ορπέλλιος κατέρρευσε, κραυγάζοντας, καθώς τα σωθικά του τινάζονταν έξω.

Ο Οφιομαχητής ορθώθηκε από πάνω του, νιώθοντας την οργή της Έχιδνας να καίει εντός του. Έσκυψε κι άρπαξε το κρανοφόρο κεφάλι του Ορπέλλιου με το ένα χέρι (το ξιφίδιο κάπου τού είχε πέσει) ενώ κρατούσε το σώμα του κάτω με το ένα πόδι. Και τράβηξε, με όλη την υπερφυσική του δύναμη. Το κεφάλι χωρίστηκε από τους ώμους, και ο Οφιομαχητής το σήκωσε ψηλά, κραυγάζοντας: «ΑΚΟΜΑ ΕΝΑ ΔΩΡΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΟΒΑΣΙΛΕΑ!»

Οι ναυτομαχητές που βρίσκονταν στον σηκό καταλήφθηκαν από έναν τρόμο που παρόμοιό του δεν είχαν ποτέ τους γνωρίσει. Νόμιζαν ξαφνικά πως όλες οι ιερές απεικονίσεις στους τοίχους είχαν ζωντανέψει και κουνιόνταν – ερπετά και γυναίκες-ερπετά – και θα ορμούσαν καταπάνω τους. Και είδαν τα μάτια του μεγάλου ειδώλου στο κέντρο του σηκού να μαίνονται σαν να φλέγονταν, και φοβήθηκαν ότι η Φαρμακερή Κυρά θα τίναζε το ραβδί της και τα ερπετά που τυλίγονταν επάνω του θα ζωντάνευαν και θα έρχονταν να τους καταβροχθίσουν – δράκοι με φαρμακερά δόντια και φαρμακερά βλέμματα.

Κραυγάζοντας, περίτρομοι, οι ναυτομαχητές του Πολιτοβασιλέα τράπηκαν σε φυγή. Ο Οφιομαχητής εκτόξευσε το κεφάλι του Ορπέλλιου καταπάνω τους, σαν οβίδα από κανόνι, η οποία χτύπησε έναν κατακέφαλα, στέλνοντάς τον να κοπανήσει σ'έναν τοίχο, σκοτώνοντάς τον. Ύστερα, τους κυνήγησε με το Φιλί της Έχιδνας στο χέρι. Και οι μισθοφόροι του ακολούθησαν το παράδειγμά του, και οι ναοφύλακες επίσης.

Αίμα χύθηκε ξανά στην ιερή άμμο· αλλά τώρα δεν ήταν συμπλοκή. Ήταν σφαγή. Ακόμα και τα φίδια της άμμου τινάζονταν και δάγκωναν τους ναυτομαχητές, οι οποίοι προσπαθούσαν να ξεφύγουν, να φτάσουν στις βάρκες πλάι στις πλατφόρμες του εξώναου. Αλλά τους έμοιαζε πως κι εκεί, στον εξώναο, τα αγάλματα είχαν ζωντανέψει και σάλευαν περίεργα, με σκοπό να τους αρπάξουν ή να τους δαγκώσουν ή να τους ρίξουν στη θάλασσα.

Ελάχιστοι κατόρθωσαν να φτάσουν στις βάρκες, και ο Οφιομαχητής πήδησε σε μία από αυτές και λιάνισε τους πάντες επάνω της με το Φιλί της Έχιδνας. Άρπαξε έναν που δεν ήταν βέβαιο αν ήταν νεκρός και,

μονοχεριάρι, τον τίναξε καταπάνω στον πιλότο μιας άλλης βάρκας. Κι οι δύο άντρες έπεσαν στο νερό. Και ο Οφιομαχητής πήδησε για να φτάσει στην άλλη βάρκα. Το σώμα του, όμως, τραυματισμένο καθώς ήταν, παρά την εξωφρενική δύναμή του δεν μπορούσε να ολοκληρώσει το άλμα· κι εκείνος το συνειδητοποίησε πολύ αργά: θα κατέληγε στη θάλασσα. Χρησιμοποίησε αμέσως, όσο πιο έντονα μπορούσε, τις υδατοτρόπες ιδιότητές του: και το πόδι του πάτησε προς στιγμή στο νερό. Πάτησε αρκετά γερά για να πηδήσει τη μικρή απόσταση που πλέον τον χώριζε από τη βάρκα.

Οι ναυτομαχητές επάνω της ήταν πολύ πανικόβλητοι για να του αντισταθούν. Τους μισούς τούς λιάνισε το Φιλί της Έχιδνας· οι άλλοι μισοί έπεσαν στη θάλασσα, είτε οικειοθελώς είτε από τα χτυπήματα του Οφιομαχητή.

Ο Λουκάς των Κακών Εκδικητών και οι περισσότεροι μισθοφόροι βρίσκονταν στο κατάστρωμα του Δράκου της Θάλασσας, και έβλεπαν αυτά που συνέβαιναν και είχαν σαστίσει. Μα την Έχιδνα, σκέφτονταν, ο Οφιομαχητής είχε τρέψει σε φυγή όλους τους μαχητές του Πολιτοβασιλέα! Ήταν δυνατόν;

Τώρα, είδαν τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο να τους γνέφει από τη βάρκα που είχε μόλις καταλάβει, και μετά να κατευθύνεται προς το μηχανοκίνητο πλοίο του Άνθιμου Ορπέλλιου. Τους έγνεφε να τον ακολουθήσουν. Να επιτεθούν στο σκάφος.

Αρκετοί δεν ήξεραν τι να κάνουν, αλλά ο Λουκάς τούς φώναξε να υπακούσουν, και ο Δράκος της Θάλασσας κινήθηκε προς το βασιλικό καράβι με τις μηχανές του να βουίζουν.

Ο Γεώργιος, εν τω μεταξύ, είχε ήδη φτάσει πλάι στο σκάφος. Τρεις ναυτομαχητές τού έριξαν με τόξα από την κουπαστή, αλλά αστόχησαν, κι ο Οφιομαχητής βούτηξε στο νερό. Άφησε τις υδατοτρόπες ιδιότητές του να τον περάσουν κάτω από το μεγάλο καράβι ώστε να βγει από την άλλη μεριά του. Είχε ήδη αρπάξει δυο ξιφίδια από τους νεκρούς στη βάρκα και τώρα, χρησιμοποιώντας τα, άρχισε να σκαρφάζει στο πλάι του σκάφους. Τα έμπηγε στη μεταλλική του θωράκιση και τα ξανατραβούσε, και τα ξαναέμπηγε και τα ξανατραβούσε... και ανέβαινε. Κανένας άλλος άνθρωπος στην Υπερυδάτια δεν θα μπορούσε να το κάνει· ούτε καν κάποιος με οργανική στολή ενδυνάμωσης.

Ένας ναυτομαχητής έτυχε να τον δει να έρχεται, και φώναξε, προειδοποιώντας τους άλλους, ενώ έστρεφε μια οπλισμένη βαλλίστρα προς τον Γεώργιο. Αλλά το βέλος του δεν βρήκε τον στόχο του· τινάχτηκε στον αέρα, αλλού, γιατί τότε ο Δράκος της Θάλασσας κάρφωσε τα έμβολά του μέσα στο βασιλικό καράβι, τραντάζοντάς το άγρια.

Ο Οφιομαχητής ανέβηκε στην κουβέρτα, ενώ και οι μισθοφόροι του ηγηδούσαν εκεί. Οι ναυτομαχητές που είχαν απομείνει στο σκάφος δεν ήταν πολλοί· τους περισσότερους τούς είχε πάρει μαζί του ο Ορπέλλιος στον Ναό, και είχαν αποδεκατιστεί. Ένα βασικό πλήρωμα απέμενε εδώ: και το βασικό πλήρωμα δεν ήταν αρκετό για ν'αντιμετωπίσει την οργή του Οφιομαχητή και των μισθοφόρων του. Από τα σαγόνια του ακρόπρωρου του Δράκου της Θάλασσας φωτιές εκτοξεύτηκαν από το συγκαλυμμένο φλογοβόλο, πυρπολώντας το κατάστρωμα.

Τα δύο ελικόπτερα επιχείρησαν να ρίξουν με τα όπλα τους στον Δράκο της Θάλασσας, αλλά οι μισθοφόροι που ακόμα βρίσκονταν εκεί τούς έριξαν πρώτοι με τα δικά τους όπλα. Είχαν ήδη τα αεροσκάφη υπόψη τους, φυσικά. Ήταν έμπειροι στη δουλειά τους· δεν άφηναν τέτοια πράγματα στην τύχη. Το ένα ελικόπτερο έπεσε στη θάλασσα· το άλλο τράπηκε σε φυγή, προς τα βόρεια.

Στο κατάστρωμα του βασιλικού πλοίου, οι ναυτομαχητές ή βουτούσαν στο νερό ή σκοτώνονταν. Ο Οφιομαχητής και οι μισθοφόροι του δεν ήταν σε διάθεση να πάρουν αιχμαλώτους. Και το σκάφος είχε αρχίσει να βουλιάζει. Εγκαταλείποντάς το στη μοίρα του, πήδησαν στο δικό τους πλοίο και απομακρύνθηκαν.

Αυτοί που βρίσκονταν στην ιερή άμμο είχαν πλέον έρθει εδώ με τη βάρκα τους.

«Το ήξερα πως η φιδογυναίκα δεν έλεγε αλήθεια!» αναφώνησε η Ευδοκία της Καταστροφής.

Ο Γεώργιος την ατένισε συνοφρυωμένος. «Τι στις λάσπες του Λοκράθου θες να πεις;»

«Συνέχεια έλεγε ότι δεν είσαι ακόμα καλά, ότι—»

«Δεν είμαι καλά,» τους διαβεβαίωσε ο Οφιομαχητής, γιατί δεν στεκόταν μόνο η Ευδοκία κοντά του, επάνω στην κουβέρτα του Δράκου. «Θα προτιμούσα να ήμουν ξαπλωμένος. Έτοιμος να λιποθυμήσω είμαι.»

Γελούσαν που τον άκουγαν – ακόμα κι όσοι είχαν τραυματιστεί στις σύντομες συμπλοκές.

«Δίνεις την τελείως αντίθετη εντύπωση, γαμώ τη λοκράθια πουτάνα σου!» του είπε ο Λουκάς των Κακών Εκδικητών. «Μακάρι να είχα δέκα τέτοιους ‘λιποθυμικούς’ γαμιόληδες σαν του λόγου σου στην ομάδα μου και θάχαμε βγάλει έξω τις ψωλές μας για να κατουρήσουμε μες στο παλάτι του Γαμιολοβασιλέα–»

«Αρκετά!» τον διέκοψε ο Πέτρος ο Φλογερός, γελώντας. «Υπάρχουν όρια ακόμα και στο τι μπορούμε ν’ακούσουμε από εσένα.»

«Τα άλλα δύο πλοία φεύγουν, Αρχηγέ,» είπε η Πλούσια Αμαλία στον Οφιομαχητή, αγνοώντας τον Λουκά. Θεωρούσε πως ο άνθρωπος έλεγε τις χειρότερες μαλακίες που μπορείς να διανοηθείς· αλλά, δυστυχώς, ήταν καλός στρατιωτικός κι έπρεπε να τον παίρνεις σοβαρά.

Ο Γεώργιος αποκρίθηκε: «Κυνηγήστε τα,» ατενίζοντας τα ιστιοφόρα που έπλεαν με βόρεια κατεύθυνση.

«Σίγουρος;» τον ρώτησε ο Πέτρος.

«Ναι.» Ο Γεώργιος βάδισε προς τη γέφυρα. Ο Δράκος της Θάλασσας δεν είχε άλλο Καπετάνιο εκτός από εκείνον.

Και τώρα καταδίωξε τα βασιλικά πλοία, τα οποία δεν μπορούσαν να του ξεφύγουν. Κινούνταν με τα πανιά, αλλά ο Δράκος ήταν μηχανοκίνητος: ο Ευάγγελος’μορ καθόταν στο ενεργειακό κέντρο του κάνοντας Μαγανεία Κινήσεως.

Ο Οφιομαχητής, έχοντας ο ίδιος πάρει το δοιάκι, οδήγησε τον Δράκο προς το ένα από τα πλοία, αλλά όχι για να το καρφώσει με τα έμβολα, ούτε για να το πλευρίσει ακριβώς. Ενώ μεγάλα όπλα έβαλλαν κι από τις δυο μεριές – γιγαντοβαλλίστρες, ηχοβόλα, πυροβόλα, υδατοτρόπα – κατάφερε να φτάσει πλάι στο βασιλικό σκάφος και να εξαπολύσει φλόγες από το ακρόπρωρο του Δράκου, πυρπολώντας ολόκληρη εκκείνη τη μεριά του ιστιοφόρου απ’την πρύμνη ως την πλώρη, καθώς περνούσε από δίπλα του και το άφηνε πίσω. Πανικός κατέλαβε τους ναυτομαχητές.

Και ο Οφιομαχητής έστριψε τώρα τον Δράκο προς το άλλο ιστιοφόρο, διαγράφοντας ένα μεγάλο ημικύκλιο πάνω στα κύματα, αναπτύσσοντας ταχύτητα. Είχε θυμηθεί τις πειρατικές του μέρες στην

Ιχθυδάτια, και η οργή του – η οργή του για τον άδικο αποδεκατισμό των Αγενών του – τον είχε καταλάβει.

Κατεύθυνε τον Δράκο της Θάλασσας προς το τελευταίο καράβι του Πολιτοβασιλέα, ολοταχώς. Μεγάλα όπλα έβαλλαν κι από τα δύο σκάφη, αλλά όχι για πολύ. Η απόσταση εκμηδενίστηκε: τα έμβολα του Δράκου χώθηκαν μες στα πλευρά του άλλου πλοίου με τέτοια δύναμη που το έγειραν. Και ο Οφιομαχητής συνέχισε να έχει τις μηχανές του карабиού του στη μέγιστη λειτουργία. Σπρώχνοντας. Το βασιλικό πλοίο γύρισε στο πλάι, ανατράπηκε. Ναυτομαχητές έπεφταν στη θάλασσα, πανικός επικρατούσε. Οι μισθοφόροι τούς τόξευαν από την κουβέρτα του Δράκου. Η θάλασσα τούς κατάπινε, ο Αβυσσαίος ήταν ευχαριστημένος.

Ο Οφιομαχητής απομάκρυνε το πλοίο του από το ναυάγιο· το οδήγησε προς τον Ναό της Έχιδνας στις ακτές των Στενότοπων, όπου στον εξώναο φαινόταν να είναι συναθροισμένοι όλοι οι ναύτες. Όσοι από αυτούς είχαν επιβιώσει ύστερα από την επίθεση του Άνθιμου Ορπέλλιου.

«Λοιπόν,» είπε ο Λουκάς των Κακών Εκδικητών, που ήταν τώρα στη γέφυρα μαζί με τον Γεώργιο, τον Πέτρο τον Φλογερό, και την Πλούσια Αμαλία, «γαμώ τη λοκράθια πουτάνα μου. Για πού θα πλεύσουμε τώρα, Καπετάνιε; Αυτός ο κωλοπούστης ήταν ο Προσωρινός Άρχοντας της Ερνέγης» (ο Πέτρος και η Ευδοκία τού είχαν ήδη πει ότι ο Κάλνεντουρ τον είχε αποκεφαλίσει μες στον Ναό), «και ήταν επίσης το αρχίδι που είχε κανονίσει να σε γεμίσουν βέλη τότε που—»

«Το ξέρω. Τον θυμάμαι.»

«Το θέμα είναι ότι τώρα η Ερνέγη δεν θάχει Προσωρινό Μαλάκα για να τη διοικεί. Θάναι ακυβέρνητο μπουρδέλο. Και μόλις στείλαμε στον Αβυσσαίο τρία πλοία του Πολιτοβασιλέα, ένα ελικόπτερο, και τρεις κουβέρτες ναυτομαχητές. Λες νάχουν πολλές ακόμα δυνάμεις για να υπερασπιστούν την πόλη;»

«Πού θες να καταλήξεις;» τον ρώτησε ο Πέτρος ο Φλογερός. «Ότι πρέπει να πάμε να πάρουμε την Ερνέγη; Μόνοι μας; Με ένα πλοίο μονάχα; Δεν είμαστε αρκετοί, Λουκά, και το ξέρεις. Άσε τις μαλακίες – γαμώ τη λοκράθια πουτάνα σου.»

Ο Λουκάς μειδίασε βλέποντας τον Πέτρο να μιμείται (εσκεμμένα, αναμφίβολα) τις βρισιές του. «Ναι, σίγουρα. Μόνοι μας δεν γίνεται. Αλλά

με λίγη βοήθεια από κάποιους – άλλους μισθοφόρους, κουρσάρους, οτιδήποτε – γίνεται. Ο Πολιτοβασιλέας δε μπορεί να στείλει ενισχύσεις τώρα· έχει προβλήματα στην Οσκάληνη. Το έλεγαν τις προάλλες αυτοί που—»

«Θα το συζητήσουμε μετά,» τους διέκοψε ο Οφιομαχητής καθώς είχε ήδη σβήσει τις μηχανές του Δράκου της Θάλασσας. «Ελάτε, πάμε στον Ναό. Είμαι σίγουρος ότι μας περιμένουν.» Και ήταν επίσης σίγουρος πως η Σαπφώ θα ανησυχούσε για εκείνον. Της είχε μπει η ιδέα ότι ήταν η μαμά του, τελευταία. Αλλά δεν ξέρω ποια είναι η πραγματική μου μητέρα... και μ'αυτά που κάνω εδώ δεν φαίνεται ότι πρόκειται να το ανακαλύψω! Κράτησε πέρα τη δηλητηριώδη οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου, καθώς έβγαινε από τη γέφυρα κατεβαίνοντας στην κουβέρτα...

...όπου οι μισθοφόροι ύψωσαν τα όπλα τους στον θαλασσινό αέρα φωνάζοντας το όνομά του – σαν κουρσάροι, μα την Έχιδνα! δεν μπόρεσε παρά να παρατηρήσει ο Γεώργιος.

Κάλνεντουρ! κραύγαζαν. Κάλνεντουρ ο Μαύρος! ΚΑΛΝΕΝΤΟΥΡ! ΚΑΛΝΕΝΤΟΥΡ! Ο ΜΑΥΡΟΣ! Ο ΜΑΥΡΟΣ! Ο ΜΑΥΡΟΣ!

Και κάποιοι: Οφιομαχητής! Οφιομαχητής! ΟΦΙΟΜΑΧΗΤΗΣ!

16

Τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου δολοφόνησαν τον παλιό Φύλακα της Ιλφόνης... Θα έπρεπε να με εκπλήσσει; Μάλλον όχι. Επιπλέον, τα Τέκνα που ήταν τότε δεν είναι τα Τέκνα που είναι τώρα. Δεν ήταν η Φαρμακερή Βασίλισσα αρχηγός τους. Πιθανώς να μην ήταν αρχηγός τους ούτε καν ο Μέγας Διαφεντευτής που η Ευτυχία σκότωσε και πήρε τη θέση του. Αυτή η υπόθεση είναι πολύ παλιά.

Αλλά τώρα η Ευαγγελία Αρσιλκάδια, την οποία εκτιμούσα όσο ήμουν κουρσάρος στην Ιχθυδάτια, έχει εξαφανιστεί. Κι αυτή είναι μια καινούργια υπόθεση.

Αν και κουρασμένος ύστερα από τόσες μάχες και τόσους τραυματισμούς (κανένας απ'τους οποίους σοβαρός για εμένα), δεν μπορώ παρά να ρωτήσω την Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας: «Τι γνωρίζετε για την εξαφάνιση της Ευαγγελίας Αρσιλκάδιας, Πανιερότατη; Το ξέρω πως ήταν σαν μητέρα για εσάς. Η ίδια, τουλάχιστον, αυτό θεωρούσε· μου το είχε πει. Δεν μπορώ να πιστέψω ότι δεν έχετε ερευνήσει γι'αυτήν...»

Η Αθανασία με κοιτάζει συλλογισμένα προς στιγμή, και νομίζω πως διακρίνω έντονο προβληματισμό στα μάτια της. «Εξαφανίστηκε,» μου λέει τελικά ανασηκώνοντας τους ώμους. «Δεν ξέρω τι έγινε, Οφιομαχητή. Αληθινά. Εξαφανίστηκε. Και, ναι, έβαλα ναίτες να το ερευνήσουν, να ψάξουν γι'αυτήν, όμως κανείς δεν κατόρθωσε να μάθει κάτι που... να δίνει κάποιο στοιχείο. Κοίταξα ακόμα και μέσα στους κρυστάλλους, αλλά η Μεγάλη Κυρά δεν μου αποκάλυψε τίποτα. Η Ευαγγελία απλά...» μορφάζει – μια κοριτσίστικη έκφραση που φανερώνει την ηλικία της – «εξαφανίστηκε.»

«Και η αδελφή της, η Ιουλία – που μέχρι πρότινος δεν ασχολείτο καθόλου με την πολιτική – πήρε ξαφνικά την εξουσία και συμπεριφέρεται σαν ο Πόλεμος των Κουρσάρων ποτέ να μην τελείωσε. Δεν το θεωρείτε ύποπτο;»

«Ποιος σ'τα είπε αυτά; Η Φαρμακερή Βασίλισσα;»

«Έχει σημασία; Είναι αλήθεια, δεν είναι;»

«Τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου είναι εναντίον της καινούργιας Φύλακα· αλλά η Ιουλία είναι καλή Φύλακας για την περίοδο στην οποία βρισκόμαστε. Ο Πόλεμος των Κουρσάρων μπορεί να έχει τελειώσει, όμως ο πόλεμος στην Ιχθυδάτια – ο Πόλεμος του Αρχέγονου Όφεως – μόλις αρχίζει, όπως βλέπεις.»

«Ναι, αλλά δεν θεωρείτε ύποπτο αυτό που συνέβη με την εξαφάνιση της Ευαγγελίας Αρσιλκάδιας;»

«Δεν ξέρω,» λέει η Αθανασία, σκεπτική ξανά, «ίσως και να είναι.» Α-νακινεί το Αίμα της Έχιδνας μέσα στην καινούργια κούπα της, πίνει μια μικρή γουλιά.

«Αν το γνωρίζατε ότι είχε δολοφονήσει την αδελφή της, η οποία ήταν σαν μητέρα για εσάς, θα εξακολουθούσατε να την υποστηρίζετε;»

«Κάνεις αβάσιμες υποθέσεις, Οφιομαχητή!» μου λέει απότομα, κι αισθάνομαι την οργή μου να φουντώνει – την κρατάω σε απόσταση, με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σαν αόρατη ασπίδα γύρω μου. «Ο Ναός δεν αναμειγνύεται στην πολιτική της Ιλφόνης. Δεν είναι η δουλειά του να ορίζει ποιος κυβερνά και ποιος όχι, παρά μόνο σε... εξαιρετικές περιστάσεις. Η Ιουλία συνεργάζεται άψογα μαζί μας· δεν έχουμε παράπονο από τη νέα Φύλακα.»

«Και η προηγούμενη Φύλακας;»

«Γιατί συνεχώς με προκαλείς απόψε; Σου εξήγησα: ερευνήσαμε, δεν βρήκαμε τίποτα. Νομίζεις ότι δεν θα ενδιαφερόμουν για την Ευαγγελία Αρσιλκάδια;»

«Το αντίθετο, Πανιερότατη. Γι'αυτό κιόλας ρωτάω.

»Τέλος πάντων,» λέω καθώς σηκώνομαι από την καρέκλα μου. «Πρέπει να πηγαίνω τώρα. Εκτός αν έχουμε κάτι άλλο να συζητήσουμε.»

Σηκώνονται κι εκείνες μαζί μου – η Αθανασία, η Αρωγός της (η Ανδρομέδα), οι δύο ιέρειες. Οι δόκιμες ήταν ήδη όρθιες, και στη μία επιστρέφω την τελειωμένη κούπα μου και τη μισοτελειωμένη γλυκοουρά μου.

«Δεν υπάρχει κάτι άλλο να συζητήσουμε,» αποκρίνεται η Αρχιέρεια της Ιχθυδατίας, «για την ώρα. Ξεκουράσου, Οφιομαχητή. Έχουμε σκληρό αγώνα μπροστά μας. Η απειλή του Αρχέγονου Όφεως είναι η μεγαλύτερη που έχει παρουσιαστεί στην Ιχθυδάτια εδώ και... αιώνες.»

Δε μ'αρέσει όταν ακούω τέτοια λόγια. Της λέω, αλλάζοντας θέμα: «Ζητήστε από τον Βικέντιο Μοσιλδάνη να μην κυνηγήσει Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου μες στην πόλη – όχι όσο αντιμετωπίζουμε εχθρούς ακόμα – γιατί αλλιώς θα δώσει λόγο σ'εμένα.»

«Μην ανησυχείς· δεν είναι ανόητος. Καταλαβαίνει ότι τώρα μια τέτοια κίνηση δεν θα εξυπηρετούσε τίποτα.»

Βγαίνουμε από τη στολισμένη καμπίνα της Αρχιέρειας και βαδίζουμε στο κατάστρωμα του Εκδικητή της Μεγάλης Κυράς, μέσα στο φως των αναμένων ενεργειακών λαμπών. Είναι περασμένα μεσάνυχτα. Στο λιμάνι δεν βλέπω φασαρίες. Καλό σημάδι.

Χαιρετώ την Αθανασία και κατεβαίνω τη ράμπα.

Μάτια με κοιτάζουν καθώς προχωρώ – μαχητές από την Ιλφόνη, στασιαστές της Σαλντέρια – και σύντομα συναντώ τη Λουκία, τον Ζαχαρία, και τους άλλους, που αμέσως με ρωτάνε τι έγινε, τι είπαμε με την Αρχιέρεια.

«Δε θα σας επιτεθούν όσο εχθροί βρίσκονται ακόμα μες στην πόλη–»

«Εχθροί;» λέει ο Ζαχαρίας. «Ηρμάντιοι, ή Έχοντες;»

«Ή Ηρμάντιοι ή Έχοντες, υποθέτω.»

«Και μετά;» ρωτά η Φωτεινή, η Δωδέκατη Οχιά της Σαλντέρια. «Μετά θα μας κυνηγήσουν;»

«Τι άλλο περιμένετε από τη Φύλακα της Ιλφόνης, όταν έχει την εξουσία της Σαλντέρια;»

«Σκοπός μας,» λέει ο Κοντός Ιάκωβος, «δεν ήταν αυτή η πουτάνα της Ιλφόνης να πάρει την εξουσία της πόλης μας! Σκοπός μας ήταν να ορίσουμε δικούς μας άρχοντες, Οφιομαχητή!»

«Για τη Μάρθα, τον Ευθύμιο» (το Τέκνο που πήγε μαζί με τη Μάρθα), «και τους άλλους, τι σου είπε;» με ρωτά ο Ζαχαρίας προτού προλάβω ν'απαντήσω στον Κοντό. «Θα τους ελευθερώσουν;»

«Η υπόθεση είναι... δύσκολη,» αποκρίνομαι, και τους μιλάω για τη συμφωνία που έκανα μαζί της, τη συμφωνία που η ίδια πρότεινε.

«Αυτό δεν είναι και τόσο κακό,» σχολιάζει ο Ζαχαρίας. «Αν και θα θέλαμε να είσαι στο πλευρό μας, όχι στο πλευρό των υποκριτών της 'επίσημης' Θρησκείας, είναι σημαντικό όλοι να πολεμήσουμε την απειλή του Αρχέγονου Όφεως.»

«Ναι,» του λέω, «αλλά δεν ήρθα γι'αυτό στην Ιχθυδάτια...» Και κατευ-
νάζω την οργή μου με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου.

Με κοιτάζει συνοφρυωμένος, μην καταλαβαίνοντας. Αναμενόμενα.
«Ο Αρσένιος και οι άλλοι έφυγαν...» λέει. «Δεν αιχμαλωτίστηκαν κι αυ-
τοί, έτσι;»

«Ναι,» αποκρίνομαι. «Δεν είν' εκεί το θέμα. Τέλος πάντων. Χρειαζό-
μαστε ξεκούραση τώρα. Και πρέπει να πάω να μιλήσω και σ'έναν παλιό
φίλο. Το πρώι... θα δούμε τι θα γίνει.»

Κανείς δεν διαφωνεί. Είναι πολύ κουρασμένοι για να διαφωνήσουν,
αν και η κατάσταση είμαι σίγουρος πως δεν τους αρέσει. Ναι μεν φαί-
νεται ότι μάλλον θα διώξουμε τους Ηρμάντιους από την πόλη αλλά
αυτό που έρχεται δεν είναι ακριβώς επιθυμητό για τους στασιαστές.

Πλησιάζω ένα όχημα της Ορδής των Όφεων που ο ίδιος είχα αναπο-
δογυρίσει και το γυρίζω απ'την καλή. Είναι ένα θωρακισμένο τετράκυ-
κλο που θυμίζει χελώνα. Έχει μια γιγαντοβαλλίστρα από πάνω, αλλά ο
χειριστής της κάθεται μέσα, καλυμμένος.

Ανεβαίνω στη θέση του οδηγού και δοκιμάζω να το ενεργοποιήσω. Η
μηχανή του μουγκρίζει· λειτουργεί ακόμα.

Η Λουκία, ο γάτος της, και ο Νικόλαος έρχονται μαζί μου. Η πειρατίνα
κάθεται πλάι μου· το Τέκνο κάθεται πίσω, στη θέση της γιγαντοβαλλί-
στρας. Ο Ακατάλυτος μια είν' εδώ μια είν' εκεί.

Ο Λεωνίδας έμεινε πίσω, με τον Ζαχαρία και τους άλλους. Αναρωτιέ-
μαι αν τον ενδιαφέρει πια να επιστρέψει στο άντρο της Φαρμακερής
Βασίλισσας. Τι έχουν, άραγε, στο μυαλό τους τα τοπικά Τέκνα για τη
Σαλντέρια; Θα συνεχίσουν τον Μεγάλο Αγώνα τους ακόμα κι όταν η
Φύλακας της Ιλφόνης έχει την εξουσία;

Βάζω σε κίνηση τους τροχούς του οχήματος, και λέω στη Λουκία:
«Γδάρε το έμβλημα απέξω, μην έχουμε κανά επεισόδιο.»

Εκείνη νεύει, κι ανοίγοντας την πόρτα της βγάζει το σπαθί της και
γδέρνει τον Οφιογενή επάνω στη θωράκιση του οχήματος. Μετά κλεί-
νει πάλι την πόρτα. «Εντάξει,» λέει. Τώρα δεν θα μας μπερδέψουν με
μισθοφόρους των Ηρμάντιων. Αν μας μπέρδευαν, μπορεί και να δεχό-
μασταν κανένα μεταλλικό βέλος γιγαντοβαλλίστρας προτού λυθεί η
παρεξήγηση.

«Πού πάμε;» ρωτά ο Νικόλαος. «Είπες στον Ζαχαρία κάτι για έναν παλιό φίλο...»

«Στον Ναυτοκάπελα πάμε.» Κι αναρωτιέμαι πώς – πώς – να του πω αυτό που πρέπει να του πω. Εν μέρει, φταίω κι εγώ για ό,τι συνέβη στη γυναίκα του, τη μητέρα του παιδιού του.

Οδηγώ το θωρακισμένο όχημα βόρεια, βγαίνουμε απ'το Πλατύ Λιμάνι, μπαίνουμε στη Γλυκώνυμη, και πλησιάζουμε τον Σωσμένο. Οι μαχητές της Φύλακα έχουν απλωθεί ως εδώ, παρατηρώ, και κανένας της Ορδής δεν τους αντιστέκεται. Ευτυχώς δεν μας επιτίθενται· βλέπουν το γδαρμένο έμβλημα επάνω στη θωράκισή μας.

Σταματάω τους τροχούς ένα τετράγωνο πριν από το καπηλειό, αποβιβαζόμαστε, και πηγαίνουμε στο σοκάκι πλάι στον Σωσμένο. Δε νομίζω ότι τώρα υπάρχει κίνδυνος, αλλά για καλό και για κακό... Μπαίνουμε από την πίσω πόρτα. Ο Κοσμάς μάς περιμένει. Εμάς ή τη Μάρθα. Ή εμάς και τη Μάρθα. Αλλά η Μάρθα δεν είναι μαζί μας. Τον βλέπω συνοφρυωμένο καθώς στέκεται στηριζόμενος στο μπαस्तούνι του μες στην κεντρική αίθουσα του καπηλειού. Ο Γεώργιος, ο γιος του, είναι πλάι του.

«Καπετάνιε...» λέει ο Κοσμάς. Το ξέρει πως η Μάρθα έφυγε σήμερα το πρωί για Ιλφόνη· τον ενημέρωσε. Προτού φύγει, μου είπε ότι θα τον ενημέρωνε, νομίζω. Και τώρα, που τα πλοία από Ιλφόνη είναι εδώ, ο Κοσμάς σίγουρα πιστεύει ότι κι εκείνη είναι στην πόλη.

«Κοσμά... Κάθισε. Αυτή η μέρα ήταν... πολύ μεγάλη. Για δέκα μέρες κάνει, φίλε μου.» Και καθίζω σ'ένα από τα τραπεζάκια. Η Λουκία παίρνει θέση πλάι μου, κι ο Νικόλαος επίσης. Αισθάνομαι τον Ακατάλυτο κάπου στα πόδια μας.

«Ναι, βέβαια,» λέει ο Κοσμάς. «Να σας φέρω κάτι να πιείτε.»

«Μας χρειάζεται,» συμφωνεί η Λουκία, και ζητά οινοειδείς εκκρίσεις τρίουρης σουπιάς. Ο Νικόλαος ζητά απόκρασο (θέλει ν'αυτοκτονήσει, μετά από τόσες μάχες που επέζησε;). Εγώ, Κίτρινο Σημάδι ανάμικτο με Αίμα της Έχιδνας.

«Πού είναι η μαμά μου, Οφιομαχητή;» με ρωτά ο Γεώργιος.

«Θα έρθει,» του λέω, «αλλά όχι απόψε.»

Βλέπω την όψη του Κοσμά να σκοτεινιάζει καθώς μας φέρνει τα ποτά. «Τι της συνέβη, Καπετάνιε;» Κάθεται, βαριά, σε μια καρέκλα αντίκρου μου.

Αναστενάζω. Πίνω μια γουλιά από το ποτό μου. «Δεν έπρεπε να την είχα αφήσει να πάει εκεί!»

«Και θα κινδύνευε κάποιος άλλος. Μη μου λες τέτοια τώρα, Καπ'τάνιε. Πες μου: είναι ζωντανή;»

«Είναι, και θα παραμείνει ζωντανή· και σύντομα θα βρίσκεται εδώ.» Του εξηγώ τι έγινε χωρίς να ξαναγγίξω το ποτό μου, και του λέω και για τη συμφωνία μου με την Αρχιέρεια.

«Σ'ευχαριστώ, Οφιομαχητή.»

«Δε χρειάζεται. Δε μπορούσα να την εγκαταλείψω, και το ξέρεις.» Πίνω τώρα ξανά μια γερή γουλιά απ'το ανάμικτο ποτό μου.

«Η Αρχιέρεια ευτυχώς δεν ζήτησε τίποτα... πιο δύσκολο,» λέει ο Κοσμάς. «Δηλαδή, θέλω να πω... είχες κατά νου ούτως ή άλλως να πολεμήσεις τους Ηρμάντιους, έτσι δεν είναι;»

«Όχι ακριβώς, Κοσμά.»

«Ναι, ξέρω βέβαια πως ήρθατε στη Σαλντέρια με σκοπό να πάτε τον Αρσένιο στη Φαρμακερή Βασίλισσα. Αλλά ο Αρσένιος δεν είναι πια παγιδευμένος στη Σαλντέρια. Οπότε....» Μορφάζοντας, ανάβει την πίπα του· ρουφά καπνό και τον βγάζει απ'τα ρουθούνια. Ο γιος του είναι καθισμένος πλάι του, σιωπηλός, ατενίζοντας με με μεγάλα μάτια. Είναι πολύ μικρός για νάχει καταλάβει όλα όσα είπα· αλλά σίγουρα έχει καταλάβει ότι η μαμά του δεν θα επιστρέψει απόψε, ούτε αύριο, ούτε μεθαύριο μάλλον.

«Εγώ,» αποκρίνομαι στον Κοσμά, «δεν ήρθα στην Ιχθυδάτια μόνο για να συνοδέψω τον Αρσένιο...»

Με κοιτάζει ερωτηματικά.

Είμαι πολύ κουρασμένος πλέον – από όλα – όμως του λέω για τους Τρομερούς Καπνούς και για τη μαυρόδερμη γυναίκα η οποία είναι μαζί τους και η οποία με αναγνώρισε όταν με είδε. Του εξηγώ γιατί πηγαίνω στην Ιλφόνη, ποιους ψάχνω εκεί.

Ο Κοσμάς δείχνει συλλογισμένος. «Και είσαι σίγουρος ότι αυτή η τύπισσα σε θυμόταν όντως από το χαμένο παρελθόν σου; Πολλοί ξέρουν πια τον Οφιομαχητή. Λίγοι έχουν δει την όψη του, ακόμα και σε

φωτογραφία ή οθόνη, μα πολλοί ξέρουν ότι είναι κατάμαυρος και πρασινομάλλης, κι ότι άλλοτε έχει μούσια άλλοτε όχι. Μπορεί να αναγνώρισε τον Οφιομαχητή αυτή η κοπέλα, όχι εκείνον που κάποτε ήσουν.»

Κουνάω το κεφάλι αρνητικά. «Δεν αναγνώρισε τον Οφιομαχητή. Δεν είναι τέτοια η αντίδραση που έχουν οι περισσότεροι που αναγνωρίζουν τον Οφιομαχητή. Η συγκεκριμένη γυναίκα – γυναίκα, όχι κοπέλα, Κοσμά· δεν μπορεί να ήταν κάτω από τριάντα χρονών – με ήξερε. Με ήξερε όπως ξέρεις κάποιον που τον έχεις... τον έχεις κοντά σου, και μετά νομίζεις ότι χάθηκε, και μετά, ξαφνικά, τον βλέπεις αντίκρου σου!»

Ο Κοσμάς αδειάζει την πίπα του. «Πιστεύεις ότι μπορεί νάταν κάποτε γυναίκα σου, το λοιπόν;»

«Δε γνωρίζω αν ήταν γυναίκα μου ή όχι, ούτε έχω κανένα σοβαρό στοιχείο για να το υποθέσω. Πάντως, με ήξερε.»

«Και θες να την ξαναβρείς.»

«Οπωσδήποτε.»

«Κι αυτός ο πόλεμος με τον Αρχέγονο Όφι σε καθυστερεί...»

Ακουμπώ την πλάτη μου στην καρέκλα η οποία τρίζει μες στη σιγαλιά που έχει απλωθεί στο δωμάτιο. Πίνω μια γουλιά απ'το ποτό μου.

«Εγώ πρέπει να σου ζητήσω συγνώμη, λοιπόν,» λέει ο Κοσμάς.

«Μη λες ανοησίες. Και τώρα είναι αργά· σε μερικές ώρες ξημερώνει. Πάμε να ξεκουραστούμε. Αύριο ίσως να είναι ακόμα μια μεγάλη μέρα. Έχεις δωμάτια εδώ που-;»

«Φυσικά και έχω. Για τόσο καλούς φίλους, φυσικά και έχω. Ελάτε επάνω.» Σηκώνεται απ'την καρέκλα του στηριζόμενος στο ραβδί του... Το δώρο που του άφησε ο Ευγένιος ο Μεγαλοφονιάς όταν κατέσφαξε τους κουρσάρους μου, το μίasma! Και τώρα, να είναι Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου... Εξωφρενικό!

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου κρατά σε απόσταση την οργή μου.

Ο Κοσμάς μάς οδηγεί στο επάνω πάτωμα του Σωσμένου, όπου είναι ουσιαστικά το σπίτι του. Δίνει στον Νικόλαο ένα δωμάτιο που θυμίζει αποθήκη αλλά έχει και στενό κρεβάτι, και το Τέκνο τον ευχαριστεί. Εγώ και η Λουκία θα κοιμηθούμε στο καθιστικό. Ο ίδιος Κοσμάς πάει στο δικό του δωμάτιο μαζί με τον γιο του, που μάλλον έπρεπε ήδη να κοιμάται, ο πιτσιρικός.

Βοηθάω τη Λουκία να βγάλει την πανοπλία της, και βγάζω και τη δική μου. Η οργανική στολή της είναι κουρελιασμένη, αλλά ακόμα σχετικά λειτουργική. Τη βγάζει κι αυτήν, μένοντας με τα εσώρουχα και τους επιδέσμους. Ρίχνω μια ματιά στα τραύματα. Θα επιζήσει. Αν και δεν είμαι καθόλου σίγουρος ότι έχει περάσει κι από χειρότερα. Κοιτάζω και τα δικά μου τραύματα. Δε βλέπω κάτι που χρειάζεται άμεση περιποίηση· οι πληγές έχουν κλείσει. Κίνδυνος μόλυνσης, για εμένα, δεν υπάρχει. Κανένα δηλητήριο δεν με βλάπτει.

Ανάβω το μικρό τζάκι στη γωνία και ξαπλώνουμε πλάι του, επάνω στο χαλί, σκεπασμένοι με μια κουβέρτα που μας έχει φέρει ο Κοσμάς. Πάω στοίχημα πως η Λουκία θα γούσταρε να κάνανε έρωτα εδώ. Κι εγώ θα γούσταρα. Αλλά είναι εξουθενωμένη. Κι ακόμα κι εγώ είμαι πολύ κουρασμένος ύστερα από αυτή την τρομερή ημέρα που ξεκίνησε στη Νότια Πύλη, όταν η Νότια Πύλη έστεκε, και τελείωσε με την άφιξη των δυνάμεων της Φύλακα της Ιλφόνης.

Η Λουκία αποκοιμίζεται σχεδόν αμέσως. Εγώ, φυσικά, δεν μπορώ να κοιμηθώ. Την κρατάω στην αγκαλιά μου και κοιτάζω τις φλόγες να χορεύουν στο τζάκι, ενώ η Πάροδος του Πράου Ανέμου μουρμουρίζει μες στο μυαλό μου... και σκέφτομαι τη Μάρθα... και την εξαφανισμένη Ευαγγελία Αρσιλκάδια... και τα καθάρματα του Αρχέγονου Όφρεως... και τη Διονύσια και τον Αρσένιο... την Ευτυχία, τη Φαρμακερή Βασίλισσα... τον Ευστάθιο Λιρκάδιο και τον Μελέτιο'σαρ που αναζητούν τους Τρομερούς Καπνούς, κάπου στην Υπερυδάτια... τη μαυρόδερμη γυναίκα που με αναγνώρισε...

Οι δυνάμεις του Πολιτοβασιλέα, ύστερα από την τελευταία τους ήττα πέρα από τα Παλιά Τείχη, ήταν πλέον ελάχιστες, και ο στόλος του άσχημα χτυπημένος. Ο Ευθύμιος Αλτόσσιος και ο Δημήτριος Ακράθνης ξεκίνησαν την τελική τους προσπάθεια να καταλάβουν την Οσκάληνη και να δώσουν τέλος στον Οίκο των Μοριλκόνηδων. Ο στρατός τους, αν και είχε αναμενόμενα υποστεί ζημιές και απώλειες, δεν ήταν ουσιαστικά αποδυναμωμένος· και είχε, μάλιστα, ενισχυθεί κι από τα μικρά φουσάτα που έστελναν εδώ διάφοροι άρχοντες της Συμπολιτείας οι οποίοι «ήθελαν να είναι με τον νικητή».

Το στράτευμα του Αλτόσσιου εισέβαλε στη Γηραιά Πόλη, γκρεμίζοντας τις πύλες της· ο στόλος του εισέβαλε στο Λιμάνι της Ρίζας και στο Κάτω Λιμάνι, και μαχητές του έκαναν απόβαση εκεί. Οδομαχίες ξέσπασαν μέσα στη Γηραιά Πόλη. Το Βασιλικό Παλάτι ήταν περικυκλωμένο. Ο Αλτόσσιος ακολούθησε τους μαχητές του σ' αυτή την τελική επίθεση, θέλοντας ει δυνατόν να έχει ο ίδιος τη δόξα να αποτελειώσει τον Πολιτοβασιλέα.

Εκείνο που έλαβε ήταν ένα βέλος στα πλευρά. Ο Υποπρίγκιπας Χρίστος Μοριλκόνης τον είχε τοξέψει, όπως τις προάλλες ο Πολιτοβασιλέας τού είχε υποσχεθεί. Αλλά ο Αλτόσσιος δεν σκοτώθηκε από το χτύπημα· τουλάχιστον, δεν τον είδαν να πεθαίνει. Τον είδαν μόνο να πέφτει, και τους μαχητές του να συγκεντρώνονται γύρω του για να τον προστατέψουν, ενώ οι μαχητές του Πολιτοβασιλέα τούς ορμούσαν από παντού, και μαζί τους ήταν κι ο ίδιος ο Πολιτοβασιλέας, ο Γεώργιος Μοριλκόνης, ντυμένος με ενεργειακά φορτισμένη πανοπλία που έτριζε και στραφτάλιζε και ούτε λεπίδα ούτε βέλος ούτε σφαίρα μπορούσε να την αγγίξει χωρίς να εξοστρακιστεί. Το μόνο της μειονέκτημα ήταν ότι ο Γεώργιος έπρεπε να κουβαλά μια ενεργειακή φιάλη στην πλάτη για να λειτουργεί τέτοιο κατασκεύασμα· και η φιάλη ήταν προστατευμένη με ισχυρά μέταλλα, αλλά το να έχεις μια ενεργειακή φιάλη

τόσο κοντά σου μέσα στη μάχη ήταν πάντα επικίνδυνο. Κι όταν η ενέργεια τελείωνε, η πανοπλία δεν ήταν πιο ισχυρή από οποιαδήποτε άλλη παρόμοιας κατασκευής. Στο ένα του χέρι ο Πολιτοβασιλέας βαστούσε μια μεγάλη ασπίδα· στο άλλο το μακρύ ξίφος του, τον Υπέρμαχο. Κανένας από τους μαχητές του Αλτόσσιου δεν μπορούσε να σταθεί μπροστά του· τους μακέλευε τον έναν κατόπιν του άλλου.

Η Ευτυχία'λι έστειλε τον δαίμονά της, την Παγερή Πνοή των Ακτών, εναντίον του· αλλά ο Πολιτοβασιλέας δεν είχε έρθει στη μάχη χωρίς μαγική υποστήριξη. Οι μάγοι του, που δεν ήταν μακριά, αμέσως εντόπισαν τον δαίμονα και τον απομάκρυναν με τα ξόρκια τους. Και, επίσης, χρησιμοποιούσαν τη μαγεία τους για να μπλοκάρουν την ενεργειακή ροή μέσα σε πολεμικά οχήματα του στρατού του Αλτόσσιου και να προκαλούν διάφορα προβλήματα.

Ο Γεώργιος Μοριλκόνης, παρότι αποδυναμωμένος και περικυκλωμένος, εξακολουθούσε να έχει στη διάθεσή του πολλών ειδών όπλα. Δεν ήταν κατά τύχη Πολιτοβασιλέας της Συμπολιτείας των Ποταμών. Ωστόσο, παρ'όλα του τα όπλα, δεν μπορούσε να κατορθώσει εκείνο που ήθελε: να τρέψει το φουσάτο του Αλτόσσιου σε φυγή, να το σπρώξει πάλι έξω από τη Γηραιά Πόλη. Και δεν ήταν καν βέβαιος αν είχε σκοτώσει τον ίδιο τον προδότη.

Οργισμένος, αναγκάστηκε να υποχωρήσει μέσα στο Βασιλικό Παλάτι, το οποίο οι Ορκισμένοι του περιφρουρούσαν σαν να ήταν το τελευταίο κομμάτι γης στην Υπερυδάτια. Οι εχθροί ορμούσαν για να περάσουν την άμυνά τους και κομματιάζονταν από βέλη, λεπίδες, ενεργειακές ριπές, ηχητικές ριπές, σφαίρες.

Ήταν φανερό, όμως, πως δεν μπορούσαν να αντιστέκονται για πάντα. Καθώς η νύχτα πλησίαζε, προειδοποίησαν τον Πολιτοβασιλέα και την οικογένειά του πως το πιο συνετό θα ήταν να φύγουν. Και ο Γεώργιος Μοριλκόνης, αν και με βαριά καρδιά, όφειλε να συμφωνήσει. Αν έμενε θα σκοτωνόταν – και εκείνος και οι δικοί του. Φεύγοντας, όμως, μπορούσαν στο σύντομο μέλλον να ξαναπολεμήσουν τον προδότη – και όσους άφρονες τον είχαν υποστηρίξει.

Ο Πολιτοβασιλέας και οι άλλοι Μοριλκόνηδες που βρίσκονταν στο Βασιλικό Παλάτι κατέβηκαν στα υπόγεια, όπου υπήρχε άνοιγμα που οδηγούσε κάτω από την ηπειρόνησο. Επιβίβάστηκαν σ'ένα υποβρύχιο

και αποχώρησαν. Χωρίς να το ξέρουν, ακολούθησαν ακριβώς την ίδια τακτική που είχαν ακολουθήσει οι εναπομείναντες Άρχοντες της Ερνέγγης και οι κοντινοί τους άνθρωποι. Αλλά, στην περίπτωση των Μοριλκόνηδων, αυτή η τακτική δεν έπιασε. Γιατί είχαν για εχθρό τον Στρατηγό Δημήτριο Ακράθνη, ο οποίος είχε προβλέψει κι ετούτη την κίνησή τους. Τι μπορεί να ήταν πιο πιθανό απ'το να προσπαθήσουν να διαφύγουν όταν το Βασιλικό Παλάτι θα είχε περικυκλωθεί; Και ήταν δυνατόν να μην υπήρχε έξοδος που να οδηγεί, από το παλάτι, στην κάτω μεριά της ηπειρονήσου;

Οι δυνάμεις του Αλτόσσιου είχαν ήδη διαλύσει τα δύο υποβρύχια που απέμεναν στον Πολιτοβασιλέα. Τα δύο πολεμικά υποβρύχια – αυτά που είχε για στρατιωτικές επιχειρήσεις. Από τα δικά τους υποβρύχια είχαν χάσει το ένα. Το άλλο περίμενε τώρα κάτω από την ηπειρόνησο, μέσα στο σκοτάδι, με τα φώτα του σβηστά, παραφυλώντας σαν δαίμονας του Αβυσσαίου. Ο Δημήτριος Ακράθνης είχε υπολογίσει πού έπρεπε να ενεδρεύει για να είναι κάτω από το Βασιλικό Παλάτι.

Η Πλοίαρχος του υποβρυχίου – η Ιωάννα η Υποβρύχια, που ήταν πολεμική δύττρια, έχοντας υπηρετήσει τον Ακράθνη καλά αρκετές φορές, προτού γίνει πλοίαρχος – είδε φώτα να διαλύουν την υποθαλάσσια μαυρίλα, και δεν υπήρχε αμφιβολία ότι έρχονταν από πάνω, από κάποιο άνοιγμα στην ηπειρόνησο· δεν έρχονταν από μακριά. Αυτό, επομένως, δεν μπορεί παρά να ήταν το υποβρύχιο του Πολιτοβασιλέα που προσπαθούσε να διαφύγει.

Η Ιωάννα το κυνήγησε με το δικό της υποβρύχιο, τον Φονικό Ιχθύ, κι από τα πλάγια του πολεμικοί δύτης βγήκαν ντυμένοι με οργανικές στολές υποβρύχιας αναπνοής. Δύο τορπίλες εκτοξεύτηκαν από το σκάφος της Ιωάννας: η μία για να τρυπήσει το βασιλικό υποβρύχιο, η άλλη για να προκαλέσει ενεργειακές διαταραχές στα συστήματά του.

Και οι δύο βρήκαν τον στόχο τους.

Το πλήρωμα του υποβρυχίου του Πολιτοβασιλέα δεν είχε προσέξει τον Φονικό Ιχθύ μέχρι που ήταν πλέον πολύ αργά. Η αιχμηρή τορπίλη έσκισε τα πλευρά του σκάφους και νερά άρχισαν να μπαίνουν· ενώ, από τις ενεργειακές δονήσεις, πολλοί από τους μηχανισμούς του έπαψαν να λειτουργούν, και οι υπόλοιποι υπολειπούν.

Η Βασιλική Σύζυγος πανικοβλήθηκε, ουρλιάζοντας, μοιάζοντας στα όρια της λιποθυμίας. Ο Πολιτοβασιλέας πρόσταξε να τη ντύσουν με οργανική στολή υποβρύχιας αναπνοής, ενώ κι εκείνος ντυνόταν με μια τέτοια στολή, όπως και οι κόρες του κι οι άλλοι Μοριλκόνηδες που βρίσκονταν μες στο σκάφος. Ο Γεώργιος δεν παρέλειψε να προσέξει ότι οι δύο μικρές Πριγκίπισσες – η Ισμήνη και η Ευφροσύνη – ήταν πολύ πιο θαρραλέες από την αξιολύπητη μητέρα τους· και σκέφτηκε ότι κάποτε θα διοικούσαν τη Συμπολιτεία των Ποταμών όπως οι Μοριλκόνηδες όφειλαν να διοικούν. Αλλά, πρώτα, έπρεπε να γλιτώσουν από τούτη την παγίδα και να ξεπαστρέψουν τον προδότη – γιατί ο Γεώργιος ώσπου να έβλεπε το πτώμα του Αλτόσσιου δεν θα πίστευε ότι ήταν νεκρός.

Έτσι, ο Πολιτοβασιλέας και οι άλλοι του Οίκου του βγήκαν από το υποβρύχιο φορώντας οργανικές στολές υποβρύχιας αναπνοής, καθώς το σκάφος πλημμύριζε. Γι'ακόμα μια φορά δεν είχαν προσέξει τον εχθρό. Δεν είχαν δει τους δύτες που ήταν επίσης ντυμένοι με οργανικές στολές· και τώρα αυτοί ήρθαν μέσα από τα σκοτάδια των βυθών κάτω από τη Μικρυδάτια και τους επιτέθηκαν. Οι Μοριλκόνηδες ήταν εύκολος στόχος για τους δύτες, γιατί, σε αντίθεση μ'εκείνους, είχαν φώτα μαζί τους. Τα βέλη που εκτοξεύτηκαν από τις βαλλίστρες κάρφωσαν την οικογένεια του Πολιτοβασιλέα σαν να ήταν ψάρια. Το νερό γέμισε αίμα.

Περισσότεροι δύτες – αυτοί όχι ντυμένοι με οργανικές στολές αλλά με συμβατικό εξοπλισμό: μάσκες και αναπνευστήρες – βγήκαν από τον Φονικό Ιχθύ για να βεβαιωθούν ότι κανένας από τους Μοριλκόνηδες δεν θα ξέφευγε ζωντανός, σύμφωνα με τις διαταγές του Δημήτριου Ακράθνη. Η Ιωάννα η Υποβρύχια τούς συνόδεψε – εκείνη φορώντας οργανική στολή και κρατώντας στο ένα χέρι βαλλίστρα και στο άλλο καμάκι.

Ο Γεώργιος Μοριλκόνης, με ένα βέλος μπηγμένο στο αριστερό του πόδι, προσπάθησε να προστατέψει τις κόρες του, να τις οδηγήσει μακριά από τους υποβρύχιους φονιάδες του Αλτόσσιου. Δεν τα κατάφερε. Παρότι είχαν βγει αμέσως δύτες και από το βασιλικό υποβρύχιο για να βοηθήσουν τον Πολιτοβασιλέα, δεν τα κατάφερε. Οι δύτες της Ιωάννας της Υποβρύχιας ήταν καλύτεροι από αυτούς, και είχαν ήδη

τραυματίσει τα θηράματά τους. Τα κυνηγούσαν τώρα όπως τα οδοντόψαρα κυνηγούν τους δαγκωμένους ανθρώπους.

Κανένας από όσους είχαν βγει από το βασιλικό υποβρύχιο δεν φάνηκε να απομακρύνεται· όλοι σκοτώθηκαν, και το νερό γέμισε πορφυρόχρωμη ομίχλη και πτώματα κάτω από την ηπειρόνησο. Το ίδιο το υποβρύχιο χτυπήθηκε ξανά από μια τορπίλη του Φονικού Ιχθύος και γρήγορα βυθίστηκε προς τα εκεί όπου κανένας βουτηχτής δεν τολμούσε να κολυπήσει – προς τα σαγόνια του Αβυσσαίου.

Οι δύτες πήραν τα κουφάρια μαζί τους για να τα βγάλουν στην ξηρά. Ο Αλτόσσιος, ο Άρχοντάς τους, ήθελε να έχει το κεφάλι του Γεώργιου Μοριλκόνη, και η Ιωάννα η Υποβρύχια φρόντισε να βεβαιωθεί ότι ο Πολιτοβασιλέας ήταν ανάμεσα στους νεκρούς. Τον βρήκε τρυπημένο από τρία βέλη και καρφωμένο από δύο καμάκια.

Καθώς ήταν μες στον Φονικό Ιχθύ, πρόσταξε τους ανθρώπους της να γδύσουν τους Μοριλκόνηδες από τις οργανικές στολές τους. «Δεν είναι τελείως κατεστραμμένες. Με λίγη επιδιόρθωση θα μπορούμε να τις χρησιμοποιήσουμε.»

«Εναντίον ποιων;» αστειεύτηκε κάποιος. «Ο Πολιτοβασιλέας είναι νεκρός!»

Ο Πολιτοβασιλέας ήταν νεκρός. Αλλά ο Ευθύμιος Αλτόσσιος δεν μπορούσε να δει το πτώμα του. Καθώς η Γηραιά Πόλη και, εν συνεχεία, η Κάτω Πόλη έπεφταν στα χέρια του, ήταν τραυματισμένος και παραληρούσε. Οι θεραπευτές πάσχιζαν να τον σώσουν, αλλά οι Βιοσκόποι προέβλεπαν το χειρότερο. Δεν νόμιζαν ότι ο Άρχοντας της Σιρνάδιας θα άντεχε. Κι αν πέθαινε, αναρωτιόνταν οι κοντινοί του άνθρωποι, ποιος θα έπαιρνε την εξουσία; Ο γιος του ήταν πολύ μικρός για να διοικήσει: μόλις έξι χρονών.

Αυτό ήταν ένα ενδεχόμενο που ούτε ο Ευθύμιος Αλτόσσιος ούτε ο Δημήτριος Ακράθνης είχαν προβλέψει. Έχοντας τα βλέμματά τους στραμμένα στη νίκη, δεν κοίταζαν καθόλου προς τη μεριά της καταστροφής. Αλλά η καταστροφή είχε έρθει και τους είχε βρει.

Η σύζυγος του Αλτόσσιου, η Γιολάντα'σαρ, που ήταν μάγισσα του τάγματος των Ερευνητών, επιχείρησε μια παράτολμη μέθοδο για να τον σώσει όταν πλέον είχαν περάσει τρεισήμισι ώρες ύστερα από τον τραυματισμό του και δεν φαινόταν ότι θα επιζούσε. Η μέθοδός της

περιλάμβανε πειραματικούς μηχανισμούς και σπάνιες μορφές ενέργειας, όμως δεν τον γλίτωσε.

Τέσσερις ώρες αφότου είχε καρφωθεί από εκείνο το βέλος, ο Ευθύμιος Αλτόσσιος υπέκυψε.

Και η Συμπολιτεία των Ποταμών σύντομα θρυμματίστηκε, καθώς κανείς πλέον δεν μπορούσε να την κρατήσει ενωμένη...

Στην Ερνέγη, προτού μαθευτεί οτιδήποτε για τον θάνατο του Πολιτοβασιλέα, είχε μαθευτεί ότι ο Προσωρινός Άρχοντας Άνθιμος Ορπέλλιος έπλευσε προς τον Ναό της Έχιδνας στις ακτές των Στενότοπων, και δεν επέστρεψε ποτέ. Ούτε αυτός ούτε τα πλοία του. Μόνο ένα ελικόπτερο γύρισε στην πόλη, και κάποιοι ναυτομαχητές – κολυμπώντας ή σωσμένοι από βάρκες. Μερικοί προσπάθησαν να βγουν στην ακτή και να διασχίσουν τα έλη, μα κανείς δεν τους ξαναείδε. Κυκλοφόρησε και μια φήμη ότι ορισμένους τούς έσωσαν δελφίνια, αν και πολλοί το αμφισβητούσαν αυτό, γιατί στις ακτές των Στενότοπων πιο πιθανό είναι να συναντήσεις δηλητηριώδη ερπετά παρά δελφίνια.

Ο Οφιομαχητής είχε σκοτώσει τον Άνθιμο Ορπέλλιο! έλεγαν στην Ερνέγη. Ο Οφιομαχητής! Ήταν στον Ναό της Έχιδνας. Και μόνος του, με τους μισθοφόρους του, διέλυσε και τα τρία πλοία του Ορπέλλιου!

Κανένα πολεμικό καράβι του Πολιτοβασιλέα δεν απέμενε στην Ερνέγη. Μονάχα κάποιοι μαχητές του βρίσκονταν πια εδώ, στο Παλάτι των Κουρσάρων, και όλοι υπέθεταν ότι πρέπει να ήταν απεγνωσμένοι και τρομοκρατημένοι. Στα λιμάνια μιλούσαν για εξέγερση· έλεγαν ότι ο Οφιομαχητής θα ερχόταν για να κάνει επανάσταση, φέρνοντας μαζί του τους Επιζώντες και όσους άλλους ήταν επάνω στον Δράκο της Θάλασσας. Θα γινόταν ο καινούργιος Άρχοντας της Ερνέγης.

Τελικά, τα πράγματα δεν εξελίχτηκαν έτσι. Οι παλιοί Άρχοντες επέστρεψαν και κατέλαβαν το Παλάτι των Κουρσάρων χωρίς δυσκολία, χρησιμοποιώντας κρυφές διόδους που μονάχα εκείνοι ήξεραν. Η Ερνέγη τούς ανήκε ξανά. Μόνο ο Μεγάλος Μάρκος έλειπε, αλλά τον είχε αντικαταστήσει η γυναίκα του, η Ελένη η Εαρινή, που έλεγαν ότι είχε τέτοιο παρωνύμιο επειδή είχε γεννηθεί άνοιξη, όπως τώρα.

Ήταν αρχές Εαρινού του Τρίτου.

Ο κόσμος ήταν ευχαριστημένος. Τα ποτά που είχαν απομείνει στα κελάρια της Ερνέγης έρρεαν άφθονα. Όλοι είχαν λόγο να γιορτάζουν.

Η Όλγα, ακούγοντας για τον θάνατο του Ορπέλλιου και την εμφάνιση του Οφιομαχητή, ήταν καταχαρούμενη. Ο Γεώργιος ζούσε! Το ήξερε, φυσικά – ύστερα από εκείνο το όνειρό της, το ήξερε – όμως τώρα είχε επιβεβαιωθεί κιόλας. Και η Ερνέγη σύντομα θα ήταν πάλι όπως πριν... εκτός αν ο Πολιτοβασιλέας έστελνε κι άλλους μαχητές του εδώ. Πού ήταν, γαμώτο, ο Οφιομαχητής; Γιατί δεν επέστρεφε; Να πήγαινε η Όλγα να τον βρει στον Ναό;

Προτού το αποφασίσει, ο Δράκος της Θάλασσας μπήκε στο Πάνω Λιμάνι της Ερνέγης φέρνοντας τους Επιζώντες, τους υπόλοιπους μισθοφόρους, και τον Οφιομαχητή. Σάλος έγινε. Παντού μιλούσαν, παντού σχολίαζαν. Πολλοί πλησίαζαν για να μπανίσουν τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο, να δουν ότι πράγματι ήταν αυτός, ότι πράγματι είχε επιστρέψει. Ελάχιστοι τολμούσαν να πάνε πιο κοντά. Τρεις δημοσιογράφοι που αποδείχτηκαν τόσο θαρραλέοι διώχτηκαν από τους μισθοφόρους του.

Η Όλγα δεν πτοήθηκε· πήγε και τον βρήκε, και την άφησαν να περάσει γιατί τη γνώριζαν, αν και δεν ήξεραν ποια ακριβώς ήταν η σχέση της με τον Οφιομαχητή. Τον αγκάλιασε σαν να ήταν παλιός, χαμένος αδελφός της που είχε επιστρέψει. Κρεμάστηκε απ'τον λαιμό του, γελώντας.

«Ήσυχα, μικρή,» της είπε ο Γεώργιος, μειδώντας, ενώ οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου απομάκρυναν την ξαφνική, παράλογη οργή του. «Είμαι τραυματισμένος άνθρωπος!»

Η Όλγα φίλησε ηχηρά το μάγουλό του, εκεί, μες στη μέση του Γκρίζου Καρνάγιου, και τον άφησε απ'την αγκαλιά της: στάθηκε στα πόδια της. «Είχα δει ένα τρομερό όνειρο,» του είπε καθώς την οδηγούσε προς μια καρέκλα για να καθίσουν: «ότι ήσουν άσχημα χτυπημένος επάνω στην κουβέρτα ενός карабиού. Τυλιγμένος σε μπλε αίματα.»

«Το ίδιο τρομερό όνειρο είδαμε, φαίνεται...» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής.

«Και ξέρεις ποιος ερχόταν να σε σκοτώσει; Ξέρεις;»

Την περίμενε να συνεχίσει.

«Δε θα με πιστέψεις αλλά τον είδα. Τον είδα στο όνειρό μου παρότι δεν τον είχα ξαναδεί. Ήταν ο Ορπέλλιος. Ο Άνθιμος Ορπέλλιος, μα την Ήχιδνα!»

«Αυτός είχε κανονίσει την ενέδρα,» είπε ο Γεώργιος.

«Ποια ενέδρα;»

«Προσπάθησε να με ξεκάνει, στη θάλασσα. Παραλίγο και να τα καταφέρει.»

«Πες μου τι έγινε!»

Της είπε, ενώ έπιναν μπίρες κερασμένες από το Καρνάγιο («Οι μπίρες απλόκαμες απόψε για τον Ναύαρχο που επέστρεψε,» είχε δηλώσει ο κάπελας, που το μαγαζί του είχε γεμίσει κόσμος εξαιτίας της παρουσίας του Οφιομαχητή) και αρκετοί από τους μισθοφόρους του ήταν κοντά. (Η Ευδοκία της Καταστροφής εξακολουθούσε να ρίχνει καταστροφικά βλέμματα στην Όλγα, αλλά τίποτα περισσότερο από αυτό.)

Μετά, η Όλγα ζήτησε από τον Γεώργιο να του μιλήσει ιδιαιτέρως και έφυγαν από το Γκρίζο Καρνάγιο για να βαδίσουν στο Πάνω Λιμάνι, μες στη γλυκιά ανοιξιάτικη νύχτα. Κι οι δύο είχαν τις κουκούλες τους σηκωμένες, όχι επειδή έκανε κρύο, αλλά επειδή δεν ήθελαν κανείς να τους αναγνωρίσει. Ειδικά τον Οφιομαχητή, που όλοι σε τούτα τα μέρη γνώριζαν, εκτός των άλλων, και ως «Ναύαρχο της Ερνέγγης».

«Τι είναι αυτό το τόσο σημαντικό, μικρή, που ντρέπεσαι να το πεις μπροστά στους κακούργους μου;»

«Δε ντρέπομαι κανέναν, όπως ξέρεις!» Έμοιαζε να τόχει πάρει προσωπικά.

Ο Γεώργιος δεν μπόρεσε παρά να γελάσει. «Εντάξει, δε σε είπα και νύφη του Λοκράθου... Τι είναι, λοιπόν;»

«Το όνειρό μου,» αποκρίθηκε σοβαρά η Όλγα.

«Νόμιζα ότι μου το είπες ήδη αυτό...»

«Δεν ήταν όλο.»

«Έχει κι άλλο;»

«Ναι.» Και του το είπε ολόκληρο. Κανονικά· όπως ήταν. Του είπε ότι χόρευε με ερπετοειδείς ξανά, και ότι σχημάτισαν με τις υπερβολικά μακριές ουρές τους μια... μια πόρτα, και περνώντας μέσα από την πόρτα βγήκε στην κουβέρτα ενός καταστρώματος όπου μάχη γινόταν. Εκεί ήταν που είδε τον Οφιομαχητή πεσμένο, και τον Ορπέλλιο να τον πλησιάζει, και εκεί αντιμετώπισε τον Ορπέλλιο, ο οποίος είχε πάρει μια αλλόκοτη όψη ξαφνικά. Σαν δαίμονας του Αβυσσαίου ήταν! Και τα μάτια του κατάμαυρα, χωρίς κόρες. Επάνω στη λεπίδα του σπαθιού του ήταν πιασμένα φριχτά πράγματα. Αλλά η Όλγα τον νίκησε χτυπώντας τον

στο στήθος, με το φίδι στο χέρι της που είχε μετατραπεί σε πράσινη φωτιά.

«Δε σε δουλεύω. Πραγματικά το είδα το όνειρο. Και τότε δεν είχα ξαναντικρίσει τον Ορπέλλιο – αλλά ήταν αυτός. Μα την Έχιδνα, ήταν αυτός!» Συνοφρυώθηκε. «Γιατί δεν μιλάς;»

«Μάτια κατάμαυρα; Χωρίς καθόλου κόρες;»

«Ναι, γιατί;»

Ο Γεώργιος τής είπε τι είχε δει στον Ναό ενώ μονομαχούσε με τον Ορπέλλιο. «Νόμιζα ότι είχα παραισθήσεις, αλλά... τώρα δεν είμαι και τόσο σίγουρος, μα την ουρά της Έχιδνας.» Και της είπε επίσης ότι ο Ορπέλλιος, ενώ τον είχε ρίξει κάτω και ήταν έτοιμος να τον καρφώσει, ξαφνικά έκανε πίσω ουρλιάζοντας σαν να είχε δει κάτι τρομερό. Ακόμα και το σπαθί του του έπεσε. «Και τον σκότωσα.»

Η Όλγα ένιωθε τις τρίχες της νάχουν ορθωθεί. «Το όνειρό μου και... κι αυτές οι παραισθήσεις σου. Μοιάζουν, Γεώργιε.»

«Ναι. Είναι περίπου το ίδιο πράγμα. Και, προς το τέλος, είναι σαν ο Ορπέλλιος να είδε εσένα και να τρόμαξε.»

«Δεν είναι δυνατόν... Δεν, δεν ήμουν εκεί, Γεώργιε!»

«Ήταν, όμως, κάτι με το οποίο βρισκόσουν σε επαφή–»

«Μα τι λες τώρα; Δεν–»

«Η Φαρμακερή Κυρά, ίσως. Θυμάσαι τι σου είχα πει και την άλλη φορά που μου μιλούσες γι'αυτά τα όνειρα;»

Η Όλγα θυμόταν, αλλά δεν αποκρίθηκε.

«Να τα διηγηθείς σε κάποιον ιερωμένο–» άρχισε ο Γεώργιος.

«Αποκλείεται!»

«Γιατί;»

«Δε θέλω νάχω σχέση μαζί τους και–»

«Γιατί τους μισείς τόσο;»

«Δεν τους μισώ. Με τρομάζουν. Με φρικόζουν. Δεν τους θέλω. Και παλιά δεν έβλεπα τέτοια όνειρα. Από τότε που πήγαμε σ'εκείνο το χωριό των ερπετοειδών τα βλέπω. Τα έχω ξαναδεί εδώ πέρα, στην Ερνέγη: ότι χορεύω με φιδανθρώπους, ότι απλώνουν εξωφρενικά μακριές ουρές ολόγουρά μου, ότι κρατάω φίδια στα χέρια μου... και ότι όλα αυτά δεν με τρομάζουν – για κάποιο λόγο. Δεν με τρομάζουν μες στο όνειρο, δηλαδή.»

«Η Μεγάλη Κυρά σε καλεί. Ίσως να σε θέλει για ιέρειά της.»

Τον κοίταξε άγρια μέσα απ'την κουκούλα της, σαν νάχε κι αυτή ξαφνικά την οργή της Έχιδνας εντός της. «Προσπαθείς να με προσηλυτίσεις;»

Ο Οφιομαχητής απομάκρυνε τη δική του οργή με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. «Δεν είμαι ιερέας.»

«Είσαι, όμως, 'της Έχιδνας'.»

Τώρα αισθάνθηκε την οργή του να δυναμώνει. Σταμάτησε να βαδίζει. «Δεν είμαι κανενός.»

«Σε φίλησε. Εσύ μού το είπες. Εκεί, στον βυθό—»

«Αυτό είναι δικό της πρόβλημα. Δεν τη φίλησα εγώ. Και δεν είμαι 'της Θρησκείας της'. Δεν θα έπρεπε καν να βρίσκομαι εδώ, σε τούτη την καταραμένη διάσταση! Και ήδη έχω ξεφύγει πολύ από τον δρόμο μου αυτό τον καιρό – γι'ακόμα μια φορά!» Γρονθοκόπησε έναν τοίχο που βρισκόταν δίπλα τους, και ο τοίχος έκανε τρύπα, αν και όχι τόσο βαθιά που να φαίνεται τι ήταν από την άλλη.

«Τέλος πάντων,» είπε η Όλγα, λιγάκι τρομαγμένη παρότι δεν πίστευε ότι ο Οφιομαχητής θα τη χτυπούσε ποτέ. «Ναι, εντάξει, ξέρω την... την κατάσταση σου, Γεώργιε. Απλώς είπα...» Ανασήκωσε τους ώμους. «Όλοι σε θεωρούν σχετιζόμενο με την Έχιδνα κάπως: άλλοι λένε πως είσαι γιος της, άλλοι πως είσαι δαίμονάς της, άλλοι πως—»

«Εσύ, όμως, γνωρίζεις ότι δεν ξέρω τι από αυτά μπορεί να είμαι. Και μάλλον δεν είμαι τίποτα από αυτά.» Άρχισε πάλι να βαδίζει, και η Όλγα τον ακολούθησε. «Αλλά λέγαμε για το όνειρό σου, όχι για εμένα... Κοίτα, απλά σου προτείνω να μιλήσεις σε κάποιον ιερωμένο της Έχιδνας – τον Γεράσιμο, για παράδειγμα. Αποκεί και πέρα, εσύ αποφασίζεις. Εγώ δεν πρόκειται να πω τίποτα σε κανέναν· η υπόθεση δεν με αφορά. Αν όμως με βοήθησες, με κάποιον τρόπο, να νικήσω τον Ορπέλλιο, δεν έχω παρά να σ'ευχαριστήσω.»

Της έμοιαζε εξωφρενικό ότι μπορεί εκείνη να είχε σώσει τον Οφιομαχητή. Τελείως εξωφρενικό. Αδιανόητο. «Μάλλον ήταν μονάχα ένα όνειρο— Εντάξει, ίσως κάτι περισσότερο από ένα όνειρο. Αλλά δεν νομίζω ότι έκανα κάτι. Δεν...» κούνησε το κεφάλι, «δεν μπορεί.»

Τις επόμενες ημέρες, φυσικά, δεν επισκέφτηκε τον Ναό της Έχιδνας στις ακτές των Στενότοπων, ούτε επιχείρησε να έρθει σε επαφή με κάποιον ιερωμένο.

Στα λιμάνια της Ερνέγης, διάφοροι έλεγαν πως οι Άρχοντες έπρεπε τώρα, λογικά, να ανταμείψουν κάπως τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο για την υπηρεσία που τους είχε προσφέρει. Εκείνος ήταν που ουσιαστικά τους είχε δώσει τη δυνατότητα να επιστρέψουν στο Κλεμμένο Παλάτι. Όσοι, όμως, τους ήξεραν καλύτερα διαφωνούσαν. Τίποτα δεν πρόκειται να κάνουν, έλεγαν· ούτε καν θα το αναγνωρίσουν. Καιροσκόποι είναι, σαν κι εμάς. Και αποδείχτηκαν σωστοί: οι Άρχοντες της Ερνέγης δεν κάλεσαν τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο ούτε για να του μιλήσουν ούτε για να τον ανταμείψουν με κάποιο τρόπο. Δεν πλήρωναν μισθοφόρους που δεν είχαν προσλάβει, και δεν είχαν κάνει ποτέ καμιά συμφωνία μαζί του. Στα μάτια τους, αυτός ο άνθρωπος που πολλοί ονόμαζαν Οφιομαχητή είχε απλώς υπερασπιστεί τον εαυτό του, και εκείνοι είχαν επωφεληθεί από τις συνέπειες των πράξεών του. Δεν του χρωστούσαν τίποτα. Αλλά είχε κερδίσει τον σεβασμό τους. Αυτό που είχε κατορθώσει ήταν, γι'άλλη μια φορά, εξωφρενικό. Όφειλαν να τον προσέχουν τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο, σκέφτονταν. Δεν έπρεπε ποτέ να τον κάνουν εχθρό τους. Ίσως ο καταραμένος νάχε τη δύναμη ν'αρπάξει ακόμα και την εξουσία της Ερνέγης. Ο κόσμος, άλλωστε, έδειχνε να τον γουστάρει. Τον έβλεπαν ως ήρωα. Ως ημίθεο, σχεδόν. Και αναμφίβολα είχε τη δύναμη που, σε μύθους, είχαν μόνο οι ημίθεοι.

Όσο είναι στην Ερνέγη, έλεγαν αναμεταξύ τους οι Άρχοντες της πόλης, ο Πολιτοβασιλέας θα το ξανασκεφτεί προτού στείλει καμιά αρμάδα εναντίον μας.

Όμως σύντομα μαθεύτηκε ότι ο Πολιτοβασιλέας δεν πρόκειται να έστελνε ποτέ αρμάδα εναντίον τους, ή εναντίον κανενός άλλου. Είχε σκοτωθεί ενώ η πρωτεύουσα της Συμπολιτείας έπεφτε στα χέρια του Ευθύμιου Αλτόσσιου. Αλλά, συγχρόνως, και ο Αλτόσσιος είχε σκοτωθεί από ένα βέλος που τον είχε χτυπήσει μέσα στις οδομαχίες. Οι τρομεροί εχθροί είχαν πεθάνει μαζί. Και πολλοί Μοριλκόνηδες επίσης. Κάποιοι έλεγαν πως όλοι οι Μοριλκόνηδες είχαν πάει να βρουν τον Αβυσσαίο· κάποιοι πως μερικοί ζούσαν ακόμα και θα ανόρθωναν τη Συμπολιτεία των Ποταμών.

Οι πράκτορες του Αλτόσσιου δεν προσλάμβαναν πλέον μισθοφόρους· ο πόλεμος είχε τελειώσει. Στη Σιρνάδια, Άρχοντας ήταν τώρα ο Στρατηγός της, ο Δημήτριος Ακράθνης, είτε ο Σαράντης Ικρένδιος στον Κάλνεντουρ τον Μαύρο και τον Πέτρο τον Φλογερό. Άρπαξε την εξουσία προτού την αρπάξουν άνθρωποι που θεωρούσε επικίνδυνους. Και επί του παρόντος δεν είχε ανάγκη από τόσους πολλούς μισθοφόρους. Ωστόσο, θα καλοδεχόταν τους Επιζώντες στη δούλεψή του, γιατί, με τον ταυτόχρονο θάνατο του Πολιτοβασιλέα και του Αλτόσσιου, είχαν δημιουργηθεί ξαφνικά πάρα πολλά προβλήματα και διενέξεις μέσα στα εδάφη της Συμπολιτείας. (Ακόμα την έλεγαν Συμπολιτεία παρότι όλοι έβλεπαν ότι ο όρος δεν είχε νόημα πλέον.) «Θα πληρώνεστε καλά,» υποσχέθηκε ο Σαράντης, «αν και όχι τόσο καλά όσο κατά την περίοδο του πολέμου. Δεν υπάρχουν πολλά οχτάρια πια, δυστυχώς.»

Θα το σκέφτονταν, αποκρίθηκαν ο Κάλνεντουρ κι ο Πέτρος στον πράκτορα του Αλτόσσιου που τώρα ήταν πράκτορας του Ακράθνη. Θα το σκέφτονταν.

«Μην αργήσετε να μου απαντήσετε. Η κατάσταση, θα μπορούσε να πει κανείς, είναι πιο έκρυθμη τώρα απ'ό,τι ήταν πριν, μα την Έχιδνα.» Και, σαν το όνομα της Φαρμακερής Κυράς να του είχε φέρει στο μυαλό το ιερατείο της, πρόσθεσε: «Ένας από τους ιερείς στον Ναό μας, στις όχθες του Οθμόλλη, λέει πως η παρουσία του Οφιομαχητή θα είναι πολύ σημαντική.»

«Ο Χρίστος...» είπε ο Γεώργιος. Ο ιερέας που είχε γνωρίσει όταν είχαν πάει να πολιορκήσουν την Αταρδία και τις φυλακές της. «Δώσε του τους χαιρετισμούς μου όταν τον ξαναδείς.»

«Σπάνια τον συναντώ, αλλά θα μεταβιβάσω τα λόγια σου στον Στρατηγό.» Στρατηγό τον έλεγε συνέχεια· ούτε μια στιγμή δεν τον είχε πει Άρχοντα όπως αποκαλούσε τον Αλτόσσιο.

Ο Οφιομαχητής συζήτησε, αργότερα, με τον Πέτρο τον Φλογερό, την Πλούσια Αμαλία, και μερικούς ακόμα Επιζώντες. Τους συμβούλεψε να δεχτούν την πρόταση του Ικρένδιου. «Δεν πρόκειται να σας γίνει καμιά καλύτερη πρόταση σε τούτες τις ακτές. Κι αν είναι να βρίσκεστε στις υπηρεσίες κάποιου, γιατί όχι στις υπηρεσίες ενός ανθρώπου που φαίνεται να ξέρει τι κάνει όταν πόλεμος ξεσπά;»

Η Αμαλία τον κοίταζε συνοφρυωμένη. «Μιλάς σα να μη σκοπεύεις να είσαι μαζί μας, Κάλνεντουρ...»

«Σας χρωστάω τη ζωή μου,» τους είπε ο Οφιομαχητής, «αλλά—»

«Δεν κάναμε τίποτα περισσότερο απ'το να σε ξεπληρώσουμε,» τον διέκοψε ο Πέτρος ο Φλογερός. «Εσύ μάς έσωσες πρώτος.»

«Είμαστε πάτσι, τότε,» είπε ο Γεώργιος. «Ούτε μου χρωστάτε ούτε σας χρωστάω. Και έχει έρθει η ώρα να φύγω—»

«Να φύγεις;» έκανε ο Σπυρίδωνας ο Πέλεκυς. «Γιατί, μα την Έχιδνα;»

«Πού αλλού έχεις να πας;» ρώτησε η Ευδοκία της Καταστροφής.

Ο Οφιομαχητής έστησε μια ασπίδα νοητικού ανέμου ενάντια στη φαρμακερή οργή του. «Δεν ξέρω ακριβώς,» αποκρίθηκε. «Αλλά πρέπει να φύγω. Να ταξιδέψω. Εδώ... εδώ δεν κάνω τίποτα.»

«Τι εννοείς, δεν κάνεις τίποτα;» ρώτησε ο Σπυρίδωνας. «Είσαι ο αρχηγός μας. Βγάζεις τόσα οχτάρια! Τι άλλο θες να κάνεις;»

«Δεν είν' αυτός ο σκοπός μου, Σπυρίδωνα.»

«Ποιος είναι ο σκοπός σου, Κάλνεντουρ;» Κανείς τους δεν τον καταλάβαινε. Ακόμα και τώρα, ύστερα από τόσα, ήταν για όλους τους μια αινιγματική φιγούρα. Υπέθεταν μόνο ότι ίσως αυτή η Όλγα, η Λουλουδού, να ήξερε την αλήθεια για τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο. Υπέθεταν...

«Δεν έχει σημασία—»

«Έχει, μα την Έχιδνα!» τον διέκοψε η Ευδοκία της Καταστροφής. «Γιατί να φύγεις τώρα;»

«Σας είπα – δεν μπορώ να μείνω άλλο! Και το καλύτερο που έχετε να κάνετε είναι να μπειτε στις υπηρεσίες του Ακράθην, νομίζω. Η τελική απόφαση, βέβαια, πρέπει να είναι δική σας. Ο Πέτρος αναλαμβάνει καθήκοντα αρχηγού της ομάδας αποδώ και στο εξής, εκτός αν προτιμάτε κάποιον άλλο, οπότε συζητήστε το.»

Διαφώνησαν για λίγο ακόμα μαζί του, τον έφτασαν στα όρια της οργής του, ήταν έτοιμος να κάνει τίποτα που μετά θα το μετάνιωνε, αλλά ο Πέτρος τον πρόλαβε· τους είπε να μην τον πιέζουν, θα είχε τους λόγους του – τους προσωπικούς του λόγους – αλλιώς δεν θα έφευγε.

«Δεν είμαι μισθοφόρος,» εξήγησε ο Γεώργιος. «Τυχαία βρέθηκα εδώ, κι έψαχνα για οχτάρια εκείνη την περίοδο. Ήμουν απλόκαμος.»

«Σίγουρα δεν είσαι απλόκαμος τώρα,» αποκρίθηκε ο Πέτρος. «Έχεις πιο πολλά λεφτά απ'ό,τι βγάζει ένας ανάποδος βουτηχτής σ'ολόκληρη τη ζωή του—»

«Και τα περισσότερα θα σας τα αφήσω—»

«Όχι, δεν μπορούμε να—»

«Απλά θα με βαρύνουν. Δεν τα χρειάζομαι,» επέμεινε ο Γεώργιος, που προτιμούσε να ταξιδεύει μόνο μ'έναν σάκο και την κάπα του που είχε πολλές εσωτερικές τσέπες.

Ο Πέτρος τού ευχήθηκε νάχει την εύνοια της Σιλοάρνης, και είπε πως θα περίμεναν να τον ξαναδούν κάποτε. Μ'αυτό το τελευταίο συμφώνησαν αμέσως και οι υπόλοιποι.

Την επόμενη μέρα αποχαιρέτησε την Όλγα, η οποία δεν ήθελε να το πιστέψει ότι ο Γεώργιος θα έφευγε από την Ερνέγη.

«Πού να πας; Δεν υπάρχει κανένα καλύτερο μέρος από εδώ!»

«Αρκετοί θα διαφωνούσαν μαζί σου.»

«Λίγο μ'ενδιαφέρει. Είναι τρελό να φύγεις απ'την Ερνέγη τώρα. Περνάμε καλά, και δεν κινδυνεύουμε πια από τον Πολιτοβασιλέα—»

«Δεν ήρθα εδώ για να περάσω καλά, Όλγα. Το ξέρεις αυτό.»

«Κυνηγάς ακόμα το χαμένο πλοίο σου...»

«Το χαμένο παρελθόν μου. Και θα το βρω.»

«Αν όμως δεν το βρεις, Γεώργιε; Αν δεν υπάρχει τίποτα για να βρεις;»

Κάθονταν σ'ένα εστιατόριο του Κάτω Λιμανιού. Ήταν απόγευμα, κι από τα μεγάλα παράθυρα φαινόταν η θάλασσα.

Ο Οφιομαχητής, καταπολεμώντας την παράφορη μάνητα εντός του, είπε: «Θα συνεχίσω να ψάχνω. Δεν είμαι από αυτή τη διάσταση, Όλγα, και θέλω να μάθω από πού είμαι.»

«Μοργκιανός είσαι, αν δεν είσαι Υπερυδάτιος. Είναι καταφανές, γαμώτο! Έχεις μαύρο δέρμα και μπλε αίμα.»

«Ίσως νάχεις δίκιο. Θέλω όμως να θυμηθώ. Και το κλειδί βρίσκεται κάπου στην Υπερυδάτια. Το ξέρω. Το νιώθω.»

Η Όλγα αναστέναξε. «Ό,τι νομίζεις...» Ακούμπησε την πλάτη της στην καρέκλα, κουρασμένη. Πήρε στο χέρι της τη Ζέφυρου Πνοή της και ήπιε μια γουλιά.

«Εσύ θα μείνεις, υποθέτω...» είπε ο Γεώργιος.

«Τι υποθέτεις;» γέλασε η Όλγα. «Είναι να υποθέτεις; Δεν έχω γνωρίσει κανένα καλύτερο μέρος από την Ερνέγγη. Είναι το καλύτερο λιμάνι της Μικρυδάτιας!»

Την επόμενη μέρα, από το ξημέρωμα κιόλας, οι δυνάμεις της Ιλφόνης εξαπλώνονται μέσα στη Σαλντέρια. Και δεν ακούω να συναντούν αντίσταση. Δε φτάνουν ιαχές στ'αφτιά μου καθώς στέκομαι μες στο καθιστικό του σπιτιού του Κοσμά, μπροστά στο παράθυρο, και κοιτάζω έξω, τους δρόμους της Γλυκώνυμης. Ούτε κανείς από τους στασιαστές με καλεί για να μου πει ότι γίνονται συγκρούσεις. Το μόνο που μου λένε είναι ότι οι Ιλφόνιοι εξαπλώνονται. Κατευθύνονται, από τα λιμάνια, προς τα μέσα, προς τα ανατολικά: στην Ισόδρομη, στη Γλυκώνυμη, στη Βοερή, στο Ρεύμα.

«Και οι Ηρμάντιοι;» ρωτάω, μέσω του πομπού μου, τον Ευσέβιο, τον Τεσσαρακοστό-Τρίτο Όφι της Σαλντέρια, που πηγαίνει πέρα-δώθε στους δρόμους καβάλα στο δίκυκλό του. «Τι κάνουν οι Ηρμάντιοι;»

«Δεν έχουν απομείνει καθάρματα του Αρχέγονου Όφews μες στην πόλη, Οφιομαχητή,» μου απαντά. «Δε νομίζω, τουλάχιστον. Μου λένε πως τους είδαν να φεύγουν τη νύχτα, από τα χαλάσματα της Νότιας Πύλης. Τα σκαρφάλωσαν – ρίχνοντας ράμπες επάνω τους για τα άλογα και για τα οχήματα – και έφυγαν. Οι μαχητές μας στις επάλλξεις γύρω από τα χαλάσματα της Νότιας Πύλης δεν τους χτύπησαν.»

«Και πολύ καλά έκαναν. Θα ήταν ανοησία να τους είχαν χτυπήσει.» Βλέπω, με την άκρια του ματιού μου, τη Λουκία να σηκώνεται δίπλα από το αναμμένο τζάκι ρίχνοντας μια μπλούζα επάνω της, γιατί ήταν ακόμα ντυμένη μόνο με εσώρουχα και επιδέσμους. «Πού είσαι τώρα;»

«Στη Βοερή.»

«Μπορείς να πας στην Ισόδρομη, να δεις τι γίνεται εκεί με τους Έχοντες;»

«Αυτό είχα κατά νου να κάνω, Οφιομαχητή. Θα σε ενημερώσω.»

«Καλώς.» Τερματίζω την τηλεπικοινωνία.

Η Λουκία με πλησιάζει. «Τι συμβαίνει;»

«Οι Ιλφόνιοι. Καταλαμβάνουν τη Σαλντέρια, τη μια γειτονιά μετά την άλλη, χωρίς να συναντούν αντίσταση πουθενά.»

«Οι Ηρμάντιοι υποχώρησαν μες στη νύχτα...» Το άκουσε προφανώς· είχε την ένταση του πομπού ανεβασμένη, δεν τον κρατούσα κοντά στ'αφτί μου.

«Έτσι φαίνεται.»

«Υποπτεύεσαι κάποιο κόλπο;»

«Νομίζω ότι είναι πολύ ταλαιπωρημένοι για άλλα κόλπα. Αλλά ίσως να επιστρέψουν.»

«Με μεγαλύτερο στρατό.» Η ουδετερότητα της όψης της είναι σαν κακό προμήνυμα. «Καλύτερα να μην είμαστε εδώ, Γεώργιε.»

«Δε διαφωνώ. Η δουλειά μου στη Σαλντέρια τελείωσε. Έμεινα περισσότερο απ'όσο έπρεπε.»

«Θα πάμε στην Ιλφόννη;»

«Ναι.»

«Ο Λεωνίδας λες νάρθει μαζί μας;»

«Θα δείξει. Μια μέρα, όμως, θα μείνουμε ακόμα εδώ. Έχω την περιέργεια να δω τι θα γίνει με τους καινούργιους άρχοντες της πόλης.»

«Κι εγώ. Αν και υποθέτω πως δεν θάναι τίποτα το καλό. Τα Τέκνα δεν τους συμπαθούν.»

«Ίσως, όμως, οι άνθρωποι της Φύλακα της Ιλφόννης να είναι καλύτεροι για τους εργάτες της Σαλντέρια απ'ό,τι ήταν οι Έχοντες.»

Δαμιανός:

Η κατάσταση δεν μου φαίνεται ν'αρέσει καθόλου στον Γεράσιμο, τον Ιεράρχη της Σαλντέρια. Ίσως, μάλιστα, να του αρέσει λιγότερο από την προηγούμενη κατάσταση με το πραξικόπημα των Ηρμάντιων. Διότι η Φύλακας της Ιλφόννης είναι γνωστή ερπετόφιλη. Μπορεί να μη σχετίζεται και με απεχθείς φονιάδες όπως τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου, μα τα πηγαίνει πολύ καλά με την επίσημη θρησκεία της Έχιδνας και με την Αρχιέρεια – αυτό το κοριτσάκι που λένε ότι είναι «εκλεκτή» της φιδοθεάς τους. Στην Ιλφόννη, βέβαια, η Θρησκεία έχει αξιοσημείωτη επιρροή, γιατί ακόμα κι εκεί πολλοί καταλαβαίνουν ότι μας χρειάζονται για την καταπολέμηση της απειλής του Φαρμακερού Κύκλου που σκοτώνει αδιακρίτως, αλλά και για άλλους λόγους. Αντιλαμβάνονται τη

διακριτική δύναμη του Μεγάλου Λοκράθου. Ωστόσο, αυτό δεν ισχύει για τη νέα Φύλακα όπως δεν ίσχυε και για την προηγούμενη, την αδελφή της. Η Ιουλία Αρσιλκάδια δεν δέχεται, ούτε ζητά, τίποτα από εμάς. Αν και δεν έχει κινηθεί κι εναντίον μας· δεν είναι τόσο ανόητη.

Ο Γεράσιμος και οι άλλοι κληρικοί και πιστοί της Σαλντέρια είμαι βέβαιοι ότι θα προτιμούσαν μια εξουσία με την οποία η Θρησκεία θα μπορούσε να έχει κοντινή σχέση. Μια σχέση αμοιβαίου συμφέροντος. Όπως με τους Έχοντες. Αλλά είναι αμφίβολο ότι αυτό θα συμβαίνει με όποιον οριστεί Άρχοντας εδώ από τις δυνάμεις της Ιλφόνης.

Φυσικά, εμένα δεν με απασχολούν πρωτίστως αυτά. Εκείνο που με απασχολεί είναι ο Οφιομαχητής. Βρίσκομαι Υπό Δοκιμασία· πρέπει να τον αιχμαλωτίσω ξανά και να προσφέρω τη δύναμή του στους ομόθρησκους ενώ συγχρόνως σβήνω την απειλή του από την Υπερυδάτια.

Και ο δαίμονας εξακολουθεί να είναι ζωντανός παρότι γκρεμίστηκε μαζί με τη Νότια Πύλη – ευλογία (γιατί μου δίνει τη δυνατότητα να τον πιάσω κάποτε) και κατάρα επίσης (γιατί ζει, το τέρας της Έχιδνας!). Πρέπει να βρω έναν τρόπο να τον παγιδέψω – πράγμα που έχει ήδη αποδειχτεί... φαρμακερά δύσκολο.

Και τώρα υπάρχει ακόμα ένα θέμα. Ένα θέμα που έχουμε ήδη συζητήσει με τον Γεράσιμο, και το οποίο τον ανησυχεί τόσο όσο κι εμένα. Όσο και όλους τους ομόθρησκους. Ο Οφιομαχητής φαίνεται πως δεν είναι, τελικά, ο μοναδικός Οφιοδαίμονας πάνω στην Ιχθυδάτια! Τα καθάρματα του Αρχέγονου Όφεως έχουν έναν δικό τους Οφιοδαίμονα – έναν άντρα δυνατό σαν τον Οφιομαχητή, μα το έλεος του Κυρίου μας! Τι μάστιγα είν' αυτή; Τους είδα τους δυο τους να χτυπιούνται επάνω στις επάλξεις της Νότιας Πύλης, και είχαμε πληροφορηθεί επίσης ότι είχαν ξανασυγκρουστεί κάτω από τη Νότια Πύλη όταν οι στασιαστές απέτρεψαν την Ορδή απ'το να περάσει από εκεί. Ορισμένοι τον λένε Εύανδρο αυτό τον Οφιοδαίμονα του Αρχέγονου Όφεως, σύμφωνα με τους κατασκόπους μας.

Δυστυχώς δεν ξέρουμε αν είναι νεκρός ή όχι, αφού γκρεμίστηκε μαζί με τη Νότια Πύλη. Όμως υποπτεύομαι πως, όπως κι ο Οφιομαχητής, δεν είναι νεκρός. Τέτοια τέρατα της Έχιδνας δεν πεθαίνουν εύκολα. Πρέπει να τα σκοτώσεις για να σβήσεις την απειλή τους από τον κόσμο. Και τότε είναι που η Θρησκεία αποδεικνύει την αξία της. Δαίμονες σαν

αυτούς δεν χρειάζεται να υπάρχουν στην Υπερυδάτια· μας βάζουν όλους σε κίνδυνο. Όπως και οι παράφρονες κακούργοι που ακούνε στο όνομα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου. Η Ιχθυδάτια περνά από μια πολύ, πολύ ταραγμένη περίοδο. Ο Μεγάλος Λοκράθος ας μας βοηθήσει!

Η Μάρθα, η πιλότος του μεταβαλλόμενου αεροπλάνου μας, με ρωτά: «Τι θα κάνουμε τώρα, Δαμιανέ;» ενώ είμαστε στον Ναό του Κυρίου μας στο Πλατύ Λιμάνι, καλά κρυμμένοι από τους κατακτητές της Ιλφόνης και τους «αγωνιστές» της Σαλντέρια.

«Θα περιμένουμε,» αποκρίνομαι, «να δούμε τι θα γίνει εδώ. Και μετά θ'ακολουθήσουμε τον Οφιοδαίμονα.»

«Ποιον από τους δύο;» λέει ο Ανδρέας.

«Ξέρεις ποιον προστάζει η Δοκιμασία μου να κυνηγήσω. Σας έχουν ορίσει ορκισμένους ιεροφύλακες μου,» του θυμίζω – ομόθρησκους που φροντίζουν ότι ο Κατηγορούμενος που βρίσκεται Υπό Δοκιμασία δεν θα κάνει ό,τι του φουσήσει ο Ζέφυρος.

«Αλλά σίγουρα δεν υπήρχε λόγος,» τονίζει ο Λεωνίδας'μορ. «Το ξέρουμε πως ούτως ή άλλως θα κυνηγούσες τον Οφιομαχητή.»

Μην είσαι και τόσο σίγουρος, σκέφτομαι. Αν και, ναι, έχει κάποιο δίκιο: δεν θα μπορούσα ποτέ να αγνοήσω την απόφαση μιας Συνόδου, παρότι πλέον αισθάνομαι ότι δεν μου αξίζει το αξίωμα του κληρικού του Κυρίου μας – όχι ύστερα από την προδοσία μου...

«Αναρωτιέμαι,» λέει ο Ανδρέας, «αν θα μπορούσαμε να πιάσουμε αυτό τον Εύανδρο αντί για τον Οφιομαχητή. Αν γίνει η τελετουργία κανονικά, η δύναμή του δεν θα έρθει σ'εμάς;»

Η Μάρθα ρουθουνίζει αποδοκιμαστικά. «Νομίζεις ότι θάναι πιο εύκολο να παγιδέψουμε έναν Οφιοδαίμονα που βρίσκεται περιτριγυρισμένος από οπαδούς του Αρχέγονου Όφεως; Εδώ δεν μπορούσαμε να παγιδέψουμε έναν Οφιοδαίμονα που ήταν μόνος του!»

«Σωστή παρατήρηση,» τους λέω.

Οφιομαχητής:

Οι δυνάμεις της Ιλφόνης καταλαμβάνουν την Ισόδρομη χωρίς κανένα πρόβλημα. Αλλά τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου μού λένε, τηλεπικοινωνιακά, ότι δεν φαίνεται να βρίσκουν πουθενά τους Έχοντες. Δεν

συλλαμβάνουν κανέναν, τουλάχιστον. Αυτό, μάλλον, σημαίνει ότι οι Έχοντες έφυγαν από την πόλη όπως και οι Ηρμάντιοι, αλλά πετώντας, πιθανώς, με ελικόπτερα.

«Είδε κανείς ελικόπτερα;» ρωτάω.

«Όχι,» μου λέει ο Ζαχαρίας από τον πομπό μου, καθώς είμαστε στην τραπεζαρία του Σωσμένου, εγώ, η Λουκία, ο Νικόλαος, ο Κοσμάς, και ο γιος του, ο Γεώργιος. (Και ο Ακατάλυτος, φυσικά.) Ο Ναυτοκάπελας μάς έχει φέρει πρωινό, παρότι η όψη του είναι σκοτεινιασμένη και δείχνει μελαγχολικός· προφανώς ανησυχεί για τη Μάρθα.

«Ίσως, λοιπόν, να είναι ακόμα εδώ,» λέω.

«Ίσως. Αν και θα ήταν ανοησία από μέρους τους. Θα τους βρουν αργά ή γρήγορα.»

«Τέλος πάντων. Θα τα ξαναπούμε.»

«Ναι.»

«Πού είναι ο Λεωνίδας;»

«Εδώ είμαι, Οφιομαχητή. Με χρειάζεσαι;» ακούγεται η φωνή του απ'τον πομπό.

«Θα φύγω από τη Σαλντέρια, σύντομα. Μαζί με την Αρχιέρεια, μάλλον, επάνω στο πλοίο της, τον Εκδικητή της Μεγάλης Κυράς. Έλα εδώ, αν θέλεις, για να συζητήσουμε τι θα κάνετε εσύ κι ο Νικόλαος.»

«Θα είμαι εκεί σε λίγο.» Και η τηλεπικοινωνία τερματίζεται.

Ο Νικόλαος μου λέει: «Θα σε ακολουθήσω ακόμα και στη φωλιά των υποκριτών αν χρειαστεί, Οφιομαχητή.» Εννοεί τους ιερωμένους της επίσημης θρησκείας, φυσικά· κι αυτό ακριβώς ήταν που περίμενα να πει, ο ανόητος.

«Εσύ μπορεί να είσαι πρόθυμος,» του λέω. «Εκείνοι έχεις αναρωτηθεί αν θα είναι πρόθυμοι να σε δεχτούν πάνω στο πλοίο τους;»

«Τι;»

«Ένα Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου;»

«Δε θα τους πω ότι—»

«Νομίζεις ότι δεν θα ελέγξουν όποιον έρθει μαζί μου; Έχεις τη δερματοστιξία επάνω σου: τον Διπλό Καταβροχθιστή.»

«Και θ'αρνηθούν να υπακούσουν τον Οφιομαχητή; Αν τους πεις να με—»

«Η Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας θα ταξιδεύει μαζί μας,» του θυμίζω.

«Αυτή δεν είναι τίποτα μπροστά στον Οφιομαχητή!» λέει με πάθος, και με τη φανατική γυαλάδα των Τέκνων στα μάτια του. «Η ίδια η Μεγάλη Κυρά σ'έχει ξεχωρίσει ανάμεσα στους ανθρώπους—»

«Και για την Αθανασία κάτι τέτοιο λένε, Νικόλαε, μην το ξεχνάς. Δεν το θεωρώ πιθανό να σας δεχτεί, εσένα και τον Λεωνίδα, επάνω στο σκάφος της· και ούτως ή άλλως δεν θα ήθελα να βάλω σε κίνδυνο τις ζωές σας.»

Διαφωνούμε ακόμα όταν ο Λεωνίδας έρχεται, από την πίσω πόρτα του Σωσμένου (ο Κοσμάς εξακολουθεί να κρατά κλειστό το μαγαζί, καλού-κακού), και μας χαιρετά. Του εξηγώ πώς έχει η κατάσταση με την Αρχιέρεια και το πλοίο της, κι εκείνος δεν φέρνει αντίρρηση.

Μου λέει: «Ήθελα να σου ζητήσω, Οφιομαχητή, να με συγχωρέσεις που σκέφτομαι να μείνω εδώ, στη Σαλντέρια, και να εξηγήσεις στη Βασίλισσά μας τον λόγο για την απόφασή μου. Η Σαλντέρια είναι η πατρίδα μου – και ακόμα μιάσματα κυκλοφορούν εδώ!»

«Μιάσματα» θα κυκλοφορούν για πάντα, για τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου, σκέφτομαι, αλλά δεν το λέω. «Θα της μιλήσω,» αποκρίνομαι, «αν τη δω.» Στρέφομαι στον Νικόλαο. «Ίσως κι εσύ θα έπρεπε να μείνεις στη Σαλντέρια...»

«Ούτε συζήτηση, Οφιομαχητή! Σε ακολουθώ, όπου κι αν πηγαίνεις. Αυτό μάς ζήτησε η Μεγάλη Οφιοκυρά. Κι εσύ» – προς τον Λεωνίδα, φανερά κατηγορώντας τον – «μου φαίνεται ότι τόχεις ξεχάσει! Δεν είναι η δουλειά σου να μείνεις στη Σαλντέρια – για τον οποιονδήποτε λόγο. Η δουλειά σου είναι μία, τώρα, και μόνο: να συνοδεύεις τον Οφιομαχητή. Κίνδυνοι караδοκούν παντού, από τόσα μιάσματα! Οπαδούς του Λοκράθου, οπαδούς του Αρχέγονου Όφεως... Έλα μαζί μας, Λεωνίδα, και άσε τη Σαλντέρια για άλλη μέρα.»

Η καφετόδερμη όψη του Λεωνίδα φαίνεται τώρα προβληματισμένη. Τα λόγια του Νικόλαου μοιάζει να τον έχουν επηρεάσει. Αναστενάζει. «Το ξέρω πως ουσιαστικά έχεις δίκιο... Γι'αυτό κιόλας ζήτησα από τον Οφιομαχητή να—»

«Η Μεγάλη Οφιοκυρά σ'έχει προσταξει. Τελείωσε το θέμα.»

«Η Βασίλισσά σας δεν προσταίζει εμένα, όμως,» παρεμβαίνω, τιθα-σεύοντας το φλογερό ξύπνημα της οργής μου με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. «Αν θέλω μπορώ να αποδεσμεύσω τον Λεωνίδα—»

«Συγγνώμη, Οφιομαχητή—»

«Γεώργιο με λένε, σας έχω πει,» γρυλίζω.

«—αλλά δεν μπορείς να τον αποδεσμεύσεις από το καθήκον του. Μόνο η Μεγάλη Οφιοκυρά μπορεί να το κάνει αυτό: εκείνη που τον πρόσταξε.»

«Ναι,» λέει ο Λεωνίδας, «ο Νικόλαος έχει δίκιο. Έχει δίκιο. Με συγχωρείς, Γεώργιε, που—»

«Μη λες ανοησίες,» τον διακόπτω. «Αν θες να μείνεις στη Σαλντέρια, μείνε. Για την ακρίβεια, το προτείνω. Δε γίνεται να σας πάρω μαζί μου στον Εκδικητή της Μεγάλης Κυράς—»

«Το κοριτσάκι των υποκριτών πρέπει να δεχτεί την επιθυμία σου να σε συνοδέψουμε,» μου λέει ο Νικόλαος. «Αν όχι—»

Χτυπάω τη γροθιά μου, όχι πολύ δυνατά, πάνω στο τραπέζι, κάνοντάς το να τρίζει, σχεδόν να σπάσει. «Ακόμα κι αν δεχτεί, θα ήταν ανόητα επικίνδυνο για εσάς να έρθετε!» Χαμηλώνω τη φωνή μου: «Δεν το καταλαβαίνεις; Θα σας μάθουν, θα σας σημαδέψουν—»

«Δεν φοβόμαστε—»

«Αρκετά! Δεν θα έρθετε μαζί μου επάνω στον Εκδικητή της Μεγάλης Κυράς, αλλιώς θα σας πετάξω εγώ ο ίδιος στη θάλασσα, συνεννοηθήκαμε; Αν επιμένετε να με ακολουθήσετε, ακολουθήστε με από ξηράς.»

«Από ξηράς;»

«Υπάρχει και η ξηρά, δεν υπάρχει;»

«Θα συναντήσουμε καθοδόν τα μιάσματα του Αρχέγονου Όφεως, όπως και την άλλη φορά.»

«Την άλλη φορά μάς περίμεναν. Περίμεναν εμένα. Εσείς οι δύο, επάνω σε δίκυκλα, ή σε άλογα – αλλά καλύτερα σε δίκυκλα, για να μην αργοπορείτε» – και για να είναι πιο ασφαλείς σε περίπτωση καταδίωξης – «δεν θα έχετε πρόβλημα να περάσετε ακόμα και μέσα από τις γραμμές τους αν χρειαστεί. Που δεν νομίζω να χρειαστεί. Δεν πρόκειται να σας περιμένουν όπως έγινε τις προάλλες. Η Ορδή πηγαίνει να χτυπήσει την Επικράτεια της Μελκάρνια· δεν ασχολείται με τυχαίους περαστικούς που ταξιδεύουν πέρα-δωθε επάνω στη δημοσιά ή κοντά σ' αυτήν.»

«Ο Οφ– Ο Γεώργιος μιλά συνετά,» λέει ο Λεωνίδας στον Νικόλαο. «Θα πάμε από ξηράς στην Ιλφόνη και θα τον συναντήσουμε εκεί. Κι αυτό

είναι εξυπνότερο απ'το να τον συνοδέψουμε πάνω στο πλοίο των υποκριτών.»

«Εξυπνότερο;»

«Ναι. Δε θα ξέρουν για την παρουσία μας. Το χτύπημα του σιγηλού όφρεως είναι το ισχυρότερο.» Αυτό το τελευταίο μού μοιάζει σαν κάποιο απόφθεγμα των Τέκνων του Φαρμακερού Κύκλου· αλλά δεν το είχα ξανακούσει ως τώρα.

Και βλέπω τούτη τη φορά τον Νικόλαο να γίνεται σκεπτικός. Και τελικά συμφωνεί με τον Λεωνίδα. «Σωστά,» λέει. «Ναι. Καλύτερα έτσι.» Αλλά προσθέτει: «Εκτός αν κίνδυνος παρουσιαστεί επάνω στο πλοίο των υποκριτών.»

Γελάω. «Κίνδυνος που να μη μπορούν ν'αντιμετωπίσουν όλοι οι ναοφύλακες που προστατεύουν την Αρχιέρεια και εγώ μαζί τους, αλλά να μπορείτε εσείς οι δυο; Μην ανησυχείτε, θα είμαι αρκετά ασφαλής στον Εκδικητή της Μεγάλης Κυράς. Και θα ξανασυναντηθούμε στην Ιλφόνη.»

Δεν το συζητάμε άλλο· δεν υπάρχει λόγος. Το μόνο που προσπαθώ να κανονίσω είναι να βρεθούν δύο δίκυκλα για τον Νικόλαο και τον Λεωνίδα, ενώ συνεχίζω να έχω επαφή με τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου σε διάφορα σημεία μέσα στην πόλη. Η βοήθειά μου δεν φαίνεται να χρειάζεται πουθενά. Οι Ιλφόνιοι δεν προσπαθούν να κυνηγήσουν τα Τέκνα, ούτε κάνουν καμιά κίνηση να απομακρύνουν τους στασιαστές από τις επάλλξεις των τειχών της Σαλντέρια. Οι σημαίες του Διπλού Καταβροχθιστή εξακολουθούν να κυματίζουν εκεί. Μπορούμε να τις δούμε κι από εδώ, από το σπίτι του Κοσμά, στη Γλυκώνυμη. Αναρωτιέμαι, όμως, μέχρι πότε ο Βικέντιος Μοσιλδάνης θα το δέχεται αυτό. Ο Διπλός Καταβροχθιστής, όταν σχετίζεται με τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου, θεωρείται αιρετικό σύμβολο. Και πάω στοίχημα πως η Αρχιέρεια και οι δικοί της κοιτάζουν τώρα με απέχθεια τα λάβαρα που ανεμίζουν πάνω στα τείχη.

«Διάγγελμα!» μας λέει ο Κοσμάς δείχνοντας την οθόνη του τηλεοπτικού δέκτη στον τοίχο της αίθουσας του Σωσμένου. «Θα βγάλουν διάγγελμα οι Ιλφόνιοι σε λίγο. Αυτός ο Στρατηγός Βικέντιος Μοσιλδάνης.»

«Το άκουσες;» ρωτάω τον Ζαχαρία, που τυχαίνει να του μιλάω τηλεπικοινωνιακά εκείνη τη στιγμή.

«Ναι. Θα τα ξαναπούμε αργότερα.» Και τερματίζει την επικοινωνία.

Ο Λεωνίδας, που είναι ακόμα μαζί μας, λέει: «Έχω ένα κακό προαίσθημα γι' αυτό το διάγγελμα,» καθώς καπνίζει ένα τσιγάρο.

«Μιάσματα...» μουρμουρίζει ο Νικόλαος, ακονίζοντας τη λεπίδα του σπαθιού του.

Η Λουκία τρώει τηγανητές πατάτες και ψητά κρυπτόψαρα – από αυτά που μας έχει φέρει, ως μεζέ, ο Κοσμάς. Είναι σιωπηλή. Πλησιάζει μεσημέρι.

Ο Ακατάλυτος παίζει με τον Γεώργιο, τον γιο του Κοσμά, αφού έχει ήδη φάει ένα ωμό ψάρι.

Πιάνω ένα από τα ψητά κρυπτόψαρα και το δαγκώνω, στρέφοντας το βλέμμα μου στην οθόνη. Περιμένοντας.

Ο τηλεοπτικός δέκτης είναι συντονισμένος στο Κανάλι Ένα και μια δημοσιογράφος λέει πως αναμένεται ότι έχει γίνει κάποια συμφωνία ανάμεσα στις δυνάμεις της Ιλφόνης και στους Έχοντες. Οι Έχοντες βρίσκονται ακόμα στην πόλη, παρά τις φήμες που κυκλοφορούν· δεν έχουν φύγει.

«Σας το είπα,» μουγκρίζει ο Λεωνίδας. «Έχω ένα κακό προαίσθημα. Ένα κακό προαίσθημα...» πίνοντας μια γουλιά απ' τη μπίρα του.

Ένας άλλος δημοσιογράφος λέει ότι αναρωτιέται πώς είναι δυνατόν οι Ιλφόνιοι να κάνουν ειρηνική συμφωνία και συγχρόνως να είναι σύμμαχοι των εξεγερμένων και των Τέκνων του Φαρμακερού Κύκλου. Οι εξεγερμένοι εξαρχής δεν έμοιαζαν πρόθυμοι να κάνουν καμία συμφωνία με τους Έχοντες.

Ο Λεωνίδας ρουθουνίζει. «Ναι, λες κι έδωσαν ποτέ την ευκαιρία στους αγωνιστές της Σαλντέρια να διαπραγματευτούν...»

Μέσα στην οθόνη είναι πέντε δημοσιογράφοι συγκεντρωμένοι σ' ένα δωμάτιο με καναπέδες κι ένα χαμηλό τραπεζάκι ανάμεσά τους, επάνω στο οποίο βρίσκονται ποτά και τασάκια με αναμμένα τσιγάρα στις άκρες. Κάνουν «κουβέντα» για τα μάτια του κόσμου.

«Όλοι αυτοί,» μας λέει ο Λεωνίδας, «είναι λακέδες των Εχόντων. Μιλημένοι. Μιάσματα.» Σβήνει το τσιγάρο του.

Μετά από λίγη ώρα, η δημοσιογράφος που απευθυνόταν και πριν στους τηλεθεατές λέει τώρα πως θα γίνει επίσημη ανακοίνωση, και δεν βλέπουμε πλέον το δωμάτιο με τους πέντε «μιλημένους» αλλά μια άλλη αίθουσα, πλούσια στολισμένη. Αρκετοί άνθρωποι είναι

συναθροισμένοι εκεί, γύρω από ένα τραπέζι, ανάμεσα στους οποίους και ο Βικέντιος Μοσιλδάνης.

«Τα μιάσματα!» γρυλίζει ο Λεωνίδας. «Οι Έχοντες. Αυτοί είναι, Οφιομαχητή. Τους αναγνωρίζεις;»

«Τους καινούργιους δεν τους έχω ξαναδεί, ειν' η αλήθεια,» παραδέχομαι. Τέσσερις άντρες, δύο γυναίκες.

Ο Λεωνίδας αρχίζει να μου τους συστήνει: Κυριάκος Χορδάνιος, Ελένη Φαυράντη, Βικέντιος Νιρρόνιος—

Του γνέφω να σωπάσει, γιατί ο άλλος Βικέντιος, ο Μοσιλδάνης, έχει σηκωθεί από τη θέση του και μιλά. «Βλέποντας τη δυσμενή κατάσταση στην οποία βρισκόταν η πόλη της Σαλντέρια,» λέει, «η Φύλακας της Ιλφόνης, υπέρμαχος της αληθινής θρησκείας της Έχιδνας και της έννομης τάξης, δεν μπόρεσε παρά να παρέμβει για να προσφέρει τη βοήθειά της στους ανθρώπους της περιοχής. Η Ορδή των Όφεων, η επικίνδυνη αίρεση του Αρχέγονου Όφεως, προσπάθησε να υποτάξει τη Σαλντέρια και να τη θέσει υπό την κυριαρχία της. Αυτό θα ήταν δυσάρεστο για όλους μας. Γνωρίζουμε πόσο έχουν υποφέρει οι κάτοικοι της Σαλντέρια, και μια τέτοια εξέλιξη είναι βέβαιο ότι θα επιδείνωνε τα βάσανά τους.

»Τώρα πλέον, δεν χρειάζεται να φοβούνται την Οργή των Όφεων· η Φύλακας της Ιλφόνης είναι προστάτίδά τους, καθώς και η ίδια η επίσημη θρησκεία της Έχιδνας.

»Γνωρίζουμε, ασφαλώς, ότι είχαν προκληθεί κάποια... επεισόδια στη Σαλντέρια από ανθρώπους της περιοχής. Στασιαστές. Καταλαβαίνουμε ότι τα δεινά τους, ως εργάτες, ήταν που τους οδήγησαν σ'αυτές τις ακραίες και επικίνδυνες εκδηλώσεις βίας. Δεν τους κατηγορούμε για τίποτα, παρότι έθεσαν την έννομη τάξη της Σαλντέρια σε κίνδυνο. Καταλαβαίνουμε ακόμα και την ανάγκη τους να στραφούν για βοήθεια σε κακούργους όπως είναι τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου. Ούτε γ'αυτό τούς κατηγορούμε. Η νέα εξουσία της Ιλφόνης αγκαλιάζει όλους τους εργαζόμενους της Σαλντέρια και υπόσχεται ότι θα λύσει κάθε πρόβλημα.

»Ωστόσο, η συνεργασία με επιβλαβείς αιρετικές οργανώσεις όπως τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου πρέπει να πάψει άμεσα. Οι αγωνιστές της Σαλντέρια, για να δείξουν την καλή τους θέληση, οφείλουν να

κατεβάσουν τα όπλα τους και τις σημαίες με το σύμβολο του Διπλού Καταβροχθιστή, και να διώξουν τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου από κοντά τους. Αν, δε, καταφέρουν να αιχμαλωτίσουν και κάποιους από αυτούς τους αιρετικούς δολοφόνους και να μας τους παραδώσουν θα ανταμειφθούν γενναιόδωρα—»

«Τι λέει το γαμημένο μίσμα!» αναφωνεί ο Λεωνίδας και πετάγεται όρθιος, ανατρέποντας την καρέκλα του.

Του γνέφω να μείνει ήρεμος, ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει επίμονα μέσα μου για να μην εκτοξεύσω το τραπέζι μπροστά μου και κάνω την οθόνη στον τοίχο κομμάτια και θρύψαλα.

«Η Φύλακας της Ιλφόνης,» συνεχίζει ο Βικέντιος Μοσιλδάνης, «υπόσχεται πέντε χιλιάδες οκτάποδες για κάθε Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου που θα μας παραδώσουν αιχμάλωτο οι αγωνιστές της Σαλντέρια.»

«Πάμε, Οφιομαχητή, *τωρα*, ν'απαλλάξουμε την πόλη απ'αυτό το μίσμα!» συρίζει ο Λεωνίδας.

Του κάνω πάλι νόημα να μείνει ήρεμος.

Ο Βικέντιος Μοσιλδάνης λέει: «Από εδώ και στο εξής, η Σαλντέρια θα βρίσκεται υπό την επικυριαρχία της Ιλφόνης, και όλα θα καλυτερέψουν στην πόλη. Όλα τα προβλήματα, σταδιακά, θα λυθούν, ώσπου να επέλθει η ισορροπία που ο καθένας μας επιθυμεί. Οι εργαζόμενοι δεν θα αισθάνονται πλέον ότι τους εκμεταλλεύονται ή ότι τους καταπιέζουν: οι μισθοί θα αυξηθούν, οι ώρες εργασίας θα ελαττωθούν. Και σε όσους έχουν περιέλθει σε κατάσταση δουλείας, λόγω παραπτωμάτων ή χρεών, θα δοθούν περισσότερες και καλύτερες ευκαιρίες ώστε να γίνουν ξανά ελεύθεροι πολίτες.

»Το Συμβούλιο των Εχόντων δεν θα διαλυθεί. Θα συνεχίσει να υφίσταται, αλλά μόνο τυπικά, επειδή τα άτομα που το απαρτίζουν γνωρίζουν καλά την κατάσταση στην πόλη. Δεν θα έχουν, όμως, παρά συμβουλευτική δικαιοδοσία. Οι αποφάσεις θα παίρνονται από τη Φύλακα της Ιλφόνης, Ιουλία Αρσιλκάδια, η οποία θα αντιπροσωπεύεται εδώ από τον Ύπατο Αρμοστή. Αυτός δεν θα είμαι εγώ παρά μόνο προσωρινά. Το όνομά μου είναι Βικέντιος Μοσιλδάνης και βρίσκομαι στην πόλη σας ως Στρατηγός των δυνάμεων της Ιλφόνης. Σύντομα, όμως, όταν η κατάσταση εδώ έχει τεθεί υπό έλεγχο, θα αποχωρήσω. Μέχρι

τότε ζητώ να εξαφανιστούν οι σημαίες με το αιρετικό σύμβολο από τα τείχη της πόλης, και περιμένω οι γενναίοι αγωνιστές της Σαλντέρια να μου φέρουν ως αιχμαλώτους τους αιρετικούς δολοφόνους που ακούνε στο όνομα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου. Θα ανταμειφθούν με πέντε χιλιάδες οκτάποδες για τον καθένα.

»Μόνη εξαίρεση αποτελεί το ιερό πρόσωπο που είναι γνωστό ως Οφιομαχητής. Δεν θεωρείται μέλος της αίρεσης, και βρισκόταν εδώ κατόπιν συμφωνίας με την Αρχιερείά μας.»

Σπάω την κούπα που κρατάω μέσα στη γροθιά μου. Ο γαμιόλης το παράκανε.

Δαμιανός:

Τρώω τηγανητά καλαμάρια καθώς ακούμε τις δηλώσεις του Στρατηγού Βικέντιου Μοσιλδάνη συγκεντρωμένοι στον Ναό του Κυρίου μας στο Πλατύ Λιμάνι.

«Φίδια θα σκοτώσουν φίδια ξανά,» λέω. «Πόσο ανόητος μπορεί να είναι αυτός ο Μοσιλδάνης για να προκαλεί έτσι τους χειρότερους δολοφόνους επάνω στην Ιχθυδάτια;»

«Γι'αυτό, αδελφέ του Κυρίου μας,» μου λέει ο Γεράσιμος, «η Θρησκεία είναι απαραίτητη ως σταθεροποιητικός παράγοντας και ασπίδα προστασίας. Τέτοιες δουλειές δεν γίνονται με δηλώσεις από τις οθόνες αλλά μονάχα σιωπηλά, από τις σκιές.»

Οι περισσότεροι από τους υπόλοιπους που μπορώ να δω νεύουν, αναγνωρίζοντας τη σοφία στα λόγια του Ιεράρχη της Σαλντέρια.

Αλλά αναρωτιέμαι: Αν οι ομόθρησκοι εδώ ήταν τόσο σοφοί, θα είχαν αφήσει την κατάσταση στην πόλη να φτάσει εκεί που έφτασε;

Ο Γεώργιος έφυγε από την Ερνέγη αναζητώντας ξανά το λησμονημένο παρελθόν του. Αλλά, επειδή δεν είχε κανέναν συγκεκριμένο προορισμό κατά νου, δεν πήγε μακριά. Πήρε το πρώτο καράβι που βρήκε, κι αυτό έτυχε να τον οδηγήσει στη Σιρκόβη, στα άκρα του Μεγάλου Κόλπου, νότια των Στενότοπων, στις εκβολές του ποταμού Λόνθη. Από εκεί θα μπορούσε να μπαρκάρει σε άλλο πλοίο και να ταξιδέψει οπουδήποτε στην Υπερυδάτια· ακόμα και πίσω στην Ιχθυδάτια, για να πάρει την εκδίκησή του από εκείνο το κάθαρμα, τον Ευγένιο τον Μεγαλοφονιά, και όσους είχαν συμμαχήσει μαζί του. Όμως κάτι τον έκανε να μείνει στη Σιρκόβη. Για λίγο έστω. Δεν την ξαναείχε επισκεφτεί και σκεφτόταν ότι – ποιος ξέρει; – ίσως εδώ να άκουγε κάτι για το χαμένο πλοίο που έψαχνε. Του έμοιαζε απίθανο, βέβαια, αλλά, από την άλλη, δεν ήξερε κανένα μέρος όπου αυτό θα ήταν πιο πιθανό.

Έμεινε, λοιπόν, στη Σιρκόβη την Πολυάσχολη, που οι καταιγίδες της νότιας Μικρυδάτιας χτυπούσαν σφοδρά και ανελέητα. Έμεινε στη Σιρκόβη, όπου η Αγορά των Καταιγίδων ήταν η πιο καλά προστατευμένη αγορά σ'ολόκληρο τον Μεγάλο Κόλπο. Γίνονταν δοσοληψίες εκεί, κάτω από τον κρυστάλλινο θόλο της, ακόμα κι όταν ο κόσμος χαλούσε απέξω, όταν η Έχιδνα εξαπέλυε τη μάνητα της τρομερής οργής της και οι κακοί ανεμοδαίμονες του Ζέφυρου ούρλιαζαν και σφύριζαν.

Στη Σιρκόβη, οι πάντες είχαν ακούσει για τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο, τον «Ναύαρχο της Ερνέγης», τον φόβο και τον τρόμο των ναυτομαχητών του Πολιτοβασιλέα, τον αρχηγό των Επιζώντων. Τον Οφιομαχητή. Ελάχιστοι, όμως, είχαν δει το πρόσωπό του. Αλλά δεν χρειαζόταν να το έχουν δει για να τον αναγνωρίσουν: ήταν κατάμαυρος στο δέρμα, με πράσινα μαλλιά. Στην Υπερυδάτια, αυτό δεν ήταν καθόλου συνηθισμένο. Έτσι, ο Γεώργιος είχε δύο επιλογές: ή να πει ποιος ήταν, ή να παριστάνει ότι ήταν κάποιος εξωδιαστασιακός ταξιδιώτης, όπως είχε κάνει αρχικά και στην Ερνέγη. Αποφάσισε πως, για την ώρα, το

δεύτερο θα ήταν το πιο συνετό, και έκλεισε δωμάτιο σ'ένα ξενοδοχείο στο Μακρολίμανο της Σιρκόβης.

Γνωρίζοντας πως οι ύποπτοι, περιφερόμενοι εξωδιαστασιακοί – ειδικά αυτοί που μπορεί να έμοιαζαν με τον Οφιομαχητή – τραβούσαν γρήγορα την προσοχή κατασκόπων ή της τοπικής Φρουράς, ή και των δύο, σκέφτηκε πως καλύτερα θα ήταν να έπιανε δουλειά όσο προσπαθούσε να μάθει μήπως κανείς ήξερε τίποτα για το χαμένο πλοίο του. Η πιο απλή δουλειά που μπορούσε να πιάσει ήταν ως μισθοφόρος. Ξανά. Αλλά τώρα δεν γινόταν πόλεμος, και ούτε η εργασία που αναζητήσε ήταν κάτι το πολύ απαιτητικό. Ένας φύλακας μόνο τον ενδιέφερε να είναι· κάτι τέτοιο.

Η άνοιξη είχε μόλις τελειώσει· αυτές ήταν οι λιγοστές ημέρες του θερινού μεσομήνιου, και η ζέστη αυξανόταν με κάθε ώρα που περνούσε ενώ οι ήλιοι αγκαλιάζονταν στον ουρανό. Το καλοκαίρι είχε έρθει.

Ο άνθρωπος που προσέλαβε τον Γεώργιο ονομαζόταν Δημήτριος Ολντόριος, και ήταν έμπορος με κάμποσες αποθήκες στην πόλη. Οι δουλειές του πήγαιναν καλά· είχε κίνηση. Εμπορευόταν σ'όλες τις ακτές της Μικρυδάτιας, και πέρα από τη Μικρυδάτια. Τον Γεώργιο τον ήθελε για να φυλά μια από τις αποθήκες στο Μακρολίμανο. Όχι μόνος του, βέβαια· θα ήταν κι άλλοι δυο μαζί του, του είπε. Και πρόσθεσε: «Μοιάζεις πολύ μ'αυτόν που λένε 'Ναύαρχο της Ερνέγης'. Τον αρχηγό μιας μισθοφορικής ομάδας που έκανε τους ναυτομαχητές να φοβούνται. Τον αποκαλούν και 'Οφιομαχητή' κάποιοι – ότι είναι, δήθεν, γιος της Έχιδνας και υπερφυσικά δυνατός. Ότι κόβει – χα! αν είναι δυνατόν – το κεφάλι ανθρώπου με τα χέρια του και μόνο. Τράβηξε, λένε, το κεφάλι ενός πράκτορα του Πολιτοβασιλέα και το ξεκόλλησε!» Γελούσε ο Δημήτριος Ολντόριος καθώς μιλούσε, καθισμένος στο γραφείο του στο Μακρολίμανο.

«Τον έχω ακούσει κι εγώ,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος. «Και μου έχουν ξαναπεί ότι του μοιάζω. Αλλά δεν είμαι αυτός. Με λένε Ζορδάμη. Είμαι από τη Σεργήλη.» Κάπου-κάπου βλεφάριζε. Εσκεμμένα.

«Έχεις ξαναδουλέψει ως φύλακας;»

«Ναι.»

«Και σε άλλες διαστάσεις;»

Ο Γεώργιος κατένευσε. «Σεργήλη, Μοργκιάνη, Σάρντλι.»

«Πρέπει νάχεις εμπειρία.»

«Έχω.»

«Καλώς. Προσλαμβάνεσαι.» Και του είπε ένα ποσό, το οποίο του υποσχέθηκε πως σύντομα θα αυξανόταν αν όντως αποδεικνυόταν ικανός στη δουλειά του. «Που δεν έχω αμφιβολία ότι θα αποδειχτείς.»

Ο Γεώργιος δεν έφερε αντίρρηση. Εξάλλου, δεν ήταν τα οχτάρια που τον ενδιέφεραν. Απλά ήθελε να δουλεύει κάπου για να μην τραβά ανεπιθύμητη προσοχή όσο θα έψαχνε εδώ για το χαμένο πλοίο του.

Η αποθήκη του Ολντόριου δεν φάνηκε αρχικά να έχει πραγματική ανάγκη από προστασία. Ο Γεώργιος κι οι άλλοι δύο μισθοφόροι φρουρούσαν για να φρουρούν. Δεν ήρθε κανείς να κάνει βανδαλισμό ή να κλέψει. Καμιά επιθετική ενέργεια δεν έγινε. Και ο Γεώργιος εκείνες τις μέρες, στις αρχές του καλοκαιριού, μέσα στον Θερινό τον Πρώτο, γνώρισε μια γυναίκα της Σιρκόβης που ονομαζόταν Ιουλία και δουλειά της ήταν να οργανώνει αποθήκες εμπόρων, ανάμεσα στις οποίες και του Δημήτριου Ολντόριου. Αρχικά, κοίταξε τον Γεώργιο με περιέργεια· του είπε ότι έμοιαζε μ'έναν τύπο που έλεγαν πως ήταν αρχηγός μισθοφόρων στην Ερνέγη, τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο, τον Οφιομαχητή, για τον οποίο ένα σωρό φήμες κυκλοφορούσαν. Της αποκρίθηκε ότι σύμπτωση ήταν. Αλλά αυτό δεν ήταν το μόνο ενδιαφέρον που η Ιουλία τού έδειξε· πολύ σύντομα, έτρωγαν μαζί στις ταβέρνες του Μακρολίμανου και των συνοικιών βόρειά του. Μια βραδιά τον φιλοξένησε στο σπίτι της, στο Επίκεντρο, στο ρετιρέ μιας οκταώροφης πολυκατοικίας. Ήταν Ζέφυρου έρωτας, που λένε· κι οι δυο τους πολύ ερωτευμένοι ο ένας με τον άλλο αλλά ξέροντας πως αυτό το θυελλώδες πάθος δεν μπορεί να κρατούσε για καιρό. Από εκείνη την πρώτη βραδιά και ύστερα, κάθε μέρα συναντιόνταν. Τουλάχιστον μία φορά την ημέρα, και όχι μονάχα για να τα πουν· πάντα για να ερωτοτροπήσουν. Τα χέρια και η γλώσσα του διέτρεχαν το λευκό-ροζ σώμα της από τα ξανθά μαλλιά στο κεφάλι της ως τα πέλματα των ποδιών της, πάντοτε αργός εραστής για να τιθασεύει και να απομακρύνει την παράλογη οργή του, κάνοντας με τα καμώματά του την Ιουλία μια ζωντανή φλόγα μέσα στην αγκαλιά του. Ήταν ενθουσιασμένη μαζί του. Τον καβαλούσε κάποιες φορές γρήγορα, επίμονα, σαν να ήθελε να ικανοποιήσει τώρα το πάθος της· άλλες φορές, νωχελικά σαν να ονειρευόταν, σαν να ήθελε η

πράξη να διαρκέσει για πάντα. Άλλοτε πάλι, ο Γεώργιος την κρατούσε στην αγκαλιά του, όρθιος, με τα πόδια της τυλιγμένα γύρω του, και έκαναν έρωτα ενώ εκείνος βάδιζε μες στο δωμάτιο, επιδεικνύοντας μια δύναμη που γεννούσε απορίες στο μυαλό της. Άλλοτε, η Ιουλία ξάπλωνε ανάσκελα και τα πόδια της σταυρώνονταν στην πλάτη του, καθώς ο Γεώργιος τη λόγχιζε αργά, με το πάσο του, κάνοντάς την να κραυγάζει ξανά και ξανά και να τραβά τα μαλλιά του για να φέρει το πρόσωπό του κοντά στο δικό της και πεινασμένα να τον φιλήσει.

«Είσαι πιο δυνατός από άλλους ανθρώπους,» του είπε κάποτε, στα μέσα του Θερινού του Πρώτου, ενώ μια από τις άγριες νότιες καταιγίδες της Μικρυδάτιας είχε μόλις κοπάσει, σχεδόν συγχρόνως με το που οι δυο τους είχαν τελειώσει τις παράφορες ερωτοτροπίες τους μες στο καλά κλειδωμένο διαμέρισμά της Ιουλίας. Τα παντζούρια ήταν ασφαλισμένα με ισχυρά μάνταλα και, πιο πριν, έτριζαν σαν δαιμονισμένα από τον σφοδρό άνεμο και το νερό που έφτανε ως εδώ, στα κεντρικά της Σιρκόβης. Τώρα πλέον, είχαν ησυχάσει· μια τρομερή ησυχία είχε, γενικά, απλωθεί στην πόλη μετά τη θύελλα. «Είσαι πολύ πιο δυνατός από άλλους ανθρώπους, Γεώργιε. Θ' αρχίσω,» γέλασε, «να νομίζω ότι λες ψέματα πως δεν είσαι αυτός ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος!» Ξαπλωμένη στη μια άκρη του κρεβατιού της, ολόγυμνη, έτριβε τα πέλματά της επάνω στο επίσης ολόγυμνο σώμα του Οφιομαχητή που ήταν ξαπλωμένος στην αντικρινή άκρη του κρεβατιού. Το ένα της πόδι ήταν τώρα στα πλευρά του, το άλλο στο στήθος του.

Ο Γεώργιος έπιασε την κνήμη του δεύτερου και φίλησε τον αστράγαλο, τον δάγκωσε ελαφρά. «Κι αν ήμουν ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος;» είπε.

Η Ιουλία γέλασε ξανά. «Θα έπρεπε, τότε, να λένε γι' αυτόν όχι ότι είναι τρομερός πολεμιστής αλλά τρομερός εραστής. Δεν τον ξέρουν καλά! Χι-χι-χι...»

«Χμμμ.»

«Τι εννοείς, παράξενε ταξιδιώτη; Ε; Ε;» (Συχνά τον έλεγε έτσι: παράξενε ταξιδιώτη.) Το πόδι της σύρθηκε πάνω στο στήθος του, το μεγάλο της δάχτυλο άγγιξε παιχνιδιάρικα το σαγόνι του.

Ο Οφιομαχητής το δάγκωσε, και η Ιουλία το τράβηξε πίσω, γελώντας.

«Είσαι, όμως, απίστευτα δυνατός,» του είπε. «Ορισμένα από τα πράγματα που κάνουμε δε νομίζω ότι θα μπορούσε να τα κάνει άλλος άνθρωπος. Και... λένε ότι αυτός ο Οφιομαχητής ποτέ δεν βλεφαρίζει...»

Ο Γεώργιος προσπαθούσε να βλεφαρίζει κάπου-κάπου. Προσπαθούσε. Αλλά πολλές φορές το ξεχνούσε, ειδικά μαζί με την Ιουλία.

«Επίσης, λένε ότι ποτέ δεν κοιμάται...» συνέχισε εκείνη.

«Και νομίζεις ότι ούτε εγώ κοιμάμαι;» Κρατούσε μακριά την οργή του με την Πάροδο του Πράου Ανέμου, χαλαρωμένος κάτω από τα πόδια της.

«Δε σ'έχω δει να κοιμάσαι.»

«Έχω πιο ενδιαφέροντα πράγματα να κάνω όταν είμαι εδώ,» της είπε, και φίλησε την κνήμη της.

«Εννώ πως... αν τύχει να ξυπνήσω, πάντα είσαι κι εσύ ξύπνιος.»

Ο Γεώργιος ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι. Θα το καταλάβει αργά ή γρήγορα, σκέφτηκε. Το έχει ήδη μισοκαταλάβει. Αναρωτιέται. «Εντάξει,» της είπε, «αυτός είμαι.»

Και η Ιουλία ανασηκώθηκε, συνοφρυωμένη. «Τι;»

«Αυτός που υποπτεύεσαι.»

«Τι;»

«Ο Οφιομαχητής δεν υποπτεύεσαι ότι είμαι;»

«Αα... δεν... Απλώς... Έλεγα ότι κάποια πράγματα, ότι... Μου κάνεις πλάκα;»

Ο Γεώργιος γέλασε με την έκφρασή της. «Όχι. Είμαι ο Οφιομαχητής.»

Κι η Ιουλία γέλασε. «Μη με δουλεύεις, ταξιδιώτη – θα το μετανιώσεις!»

«Αλήθεια σου λέω· είμαι ο Οφιομαχητής.» Και μετά, της μίλησε για τον εαυτό του. Για το Πλοκάμι των Ναυαγίων. Για μερικές άλλες περιπέτειές του. Της είπε ότι αναζητούσε εκείνο το καταποντισμένο πλοίο, και το ξεχασμένο παρελθόν του.

«Γι'αυτό, λοιπόν, λένε ότι πας στα λιμάνια και ρωτάς για ένα χαμένο καράβι...»

«Με παρακολουθείς;» την πείραξε.

Ανασήκωσε τον έναν ώμο, μορφάζοντας. «Κατά τύχη το άκουσα. Και... και στην Ερνέγη τι έκανες ακριβώς; Είναι αλήθεια οι φήμες που

κυκλοφορούν για σένα; Ότι αναποδογύριζες τα πολεμικά οχήματα του Πολιτοβασιλέα;»

«Ναι, αλήθεια είναι κι αυτό.»

«Και ότι έκοψες το κεφάλι ενός πράκτορά του με τα χέρια σου; Μόνο με τα χέρια σου; Απλά το τράβηξες και... Ξεκόλλησε;»

«Είχε στείλει έναν φονιά να με σκοτώσει, και ήμουν πολύ τσαντισμένος.»

Η Ιουλία τον κοίταζε με γουρλωμένα μάτια. Αλλά ο έρωτάς της γι' αυτόν απλά είχε γίνει ακόμα πιο θυελλώδης τώρα που έμαθε για την πραγματική του φύση. Είχε στο κρεβάτι της έναν ζωντανό μύθο!

Σύρθηκε κοντά του και τον φίλησε.

Εκείνες τις ημέρες κυκλοφορούσαν πολλές φήμες στα λιμάνια της Σιρκόβης, και ο Γεώργιος άκουγε τις περισσότερες από αυτές ενώ ρωτούσε για το χαμένο πλοίο του (και κάθε φορά έπρεπε να δαμάζει την οργή του, καθώς ούτε εδώ έμοιαζε κανείς να γνωρίζει τίποτα για το καταποντισμένο σκάφος). Οι φήμες αφορούσαν κυρίως τη Συμπολιτεία των Ποταμών, και οι υποθέσεις που γίνονταν αφορούσαν το μέλλον του Μεγάλου Κόλπου. Ορισμένα, μάλιστα, από αυτά που λέγονταν δεν ήταν φήμες απλώς· ήταν έγκυρες πληροφορίες από δημοσιογράφους – ή όσο έγκυρες μπορούσαν να θεωρηθούν. Λόγια γραμμένα σε εφημερίδες και περιοδικά· λόγια ειπωμένα στον ραδιοφωνικό αέρα, ή μέσα από τις οθόνες. Η Συμπολιτεία των Ποταμών δεν υπήρχε πλέον. Δεν βρισκόταν στα εδάφη της κανένας πολιτικός που να μπορεί να την κρατήσει ενωμένη. Ο Πολιτοβασιλέας ήταν νεκρός – αποδεδειγμένα· είχαν δει το πτώμα του, κυκλοφορούσαν ακόμα και φωτογραφίες μ' αυτό – όπως επίσης και τα περισσότερα μέλη της οικογένειάς του. Οι Μοριλκόνηδες είχαν ξεκληριστεί. Ελάχιστοι απέμεναν – κάτι υποπρίγκιπες, που πλέον ούτε καν τέτοιους δεν μπορούσες να τους αποκαλέσεις – οι οποίοι δεν είχαν καμιά δύναμη στα χέρια τους. Κάποιοι έλεγαν πως η Πριγκίπισσα Ελευθερία Μοριλκόνη ήταν ακόμα ζωντανή αλλά δούλα στη Σιρνάδια· κανείς, όμως, δεν μπορούσε να το επιβεβαιώσει. Ο Στρατηγός Δημήτριος Ακράθνης, που είχε πάρει τη θέση του Ευθύμιου Αλτόσσιου, ήταν καλός στρατιωτικός – κανείς δεν το αμφισβητούσε αυτό – αλλά δεν ήταν το ίδιο καλός πολιτικός. Δεν ήταν ούτε κατά διάνοια το ίδιο καλός πολιτικός. Και δεν είχε την ικανότητα να

κρατήσει τη Συμπολιτεία Συμπολιτεία. Δεν είχε καν την ικανότητα να κρατήσει την κατακτημένη Οσκάλην υπό την κυριαρχία του. Η πρώτην πρωτεύουσα της Συμπολιτείας των Ποταμών εξεγέρθηκε μέχρι τα τέλη του Θερινού του Πρώτου. Και δεν επρόκειτο για προσπάθεια των εναπομεινάντων Μοριλκόνηδων να αρπάξουν την εξουσία. Ούτε μπορούσε εύκολα να θεωρηθεί «ανταρσία» ή «σφετερισμός», έλεγαν πολλοί δημοσιογράφοι. Έμοιαζε περισσότερο με μια προσπάθεια της ίδιας της περιοχής να βάλει τάξη στο χάος που επικρατούσε. Η Οσκάλην έσπασε στα τρία. Ένας άρχοντας, ο επονομαζόμενος Κάτω Άρχοντας, πήρε τον έλεγχο της Κάτω Πόλης: της μεριάς της Οσκάλης νότια του Πρώτου Γόνου. Μια αρχόντισσα, η οποία ήταν του Οίκου των Μοριλκόνηδων, πήρε τον έλεγχο της Γηραιάς Πόλης, βόρεια του Πρώτου Γόνου. Το όνομά της ήταν Ιωάννα, και είχε έρθει από τα νοτιοδυτικά της πρώην Συμπολιτείας: μια υποπριγκίπισσα που τώρα όριζε τον εαυτό της Πριγκίπισσα. Η Πριγκίπισσα της Γηραιάς Πόλης, την αποκαλούσαν. Το απεριτέχιστο τμήμα της Οσκάλης, βόρεια του Πρώτου Γόνου αλλά έξω από τη Γηραιά Πόλη, το κουμαντάριζαν διάφορες συμμορίες και τοπικοί «άρχοντες των δρόμων». Η Ανοιχτή Αγορά εκεί διαφεντευόταν από έναν «Αφέντη της Αγοράς» που είχε αρπάξει την εξουσία με το έτσι θέλω (και με τη δύναμη της συμμορίας του). Η αγορά, όμως, εξακολουθούσε να λειτουργεί σχεδόν – σχεδόν – όπως παλιά.

Σε άλλα μέρη της πρώην Συμπολιτείας μικροί πόλεμοι είχαν ξεσπάσει ανάμεσα σε μικρές πόλεις και πειρατές των ποταμών. Ακόμα και οι άγριοι ερπετοειδείς των Σελκόνιων Δασών έβγαιναν στις παρυφές τους για να σκοτώσουν πολύ πιο συχνά από άλλοτε, έλεγαν οι φήμες. Στην Αταρδία, οι φυλακές λειτουργούσαν όπως πριν, αλλά τώρα δεν υπάγονταν στην εξουσία κανενός πέρα από της τοπικής Αρχόντισσας.

Η Σιρνάδια ήταν, κατά τα λεγόμενα, το πιο ασφαλές μέρος στην κάποτε Συμπολιτεία των Ποταμών. Όμως οι έμποροι, γενικά, απέφευγαν τα λιμάνια της πρώην Συμπολιτείας, φοβούμενοι τους πειρατές, και όχι μόνο τους πειρατές. Ακόμα και την Ερνέγη φαινόταν να προτιμούν περισσότερο – πράγμα που κανείς παλιότερα δεν θα διανοείτο. Όχι πως η Ερνέγη ήταν επικίνδυνη αν ερχόσουν ειρηνικά, όμως δεν μπορούσες και να τη θεωρήσεις καλύτερο λιμάνι από αυτά της Συμπολιτείας των Ποταμών. Αλλά πλέον δεν υπήρχε Συμπολιτεία των Ποταμών.

Ο Οφιομαχητής ήταν σίγουρος πως οι Επιζώντες θα έβγαζαν καλά λεφτά στη Σιρνάδια, στη δούλεψη του Ακράθνη. Τέτοιες καταστάσεις, παρότι γενικά δυσάρεστες για πολιτικούς και εμπόρους (και για τους περισσότερους απλούς ανθρώπους), ευνοούσαν τους μισθοφόρους και τους καιροσκόπους· γιατί δεν χρειαζόταν κανείς να ριψοκινδυνέψει και πολύ, σε κανέναν σημαντικό πόλεμο – όπως αυτόν ανάμεσα στον Αλτόσσιο και τον Πολιτοβασιλέα – προκειμένου να μαζέψει οχτάρια. Οι πόλεμοι που τώρα διεξάγονταν στη Συμπολιτεία δεν ήταν πόλεμοι· συμπλοκές ήταν, στη χειρότερη περίπτωση. Αλλά ήταν απλωμένες παντού. Έτσι, μισθοφόροι χρειάζονταν επίσης παντού για να προσφέρουν προστασία, ή για πιο σκιερούς σκοπούς.

Εκτός από αυτά, στ'αφτιά του Γεώργιου έφτασε και μια φήμη για το ενεργειακό νοοσύστημα που είχε κλαπεί από τον Πολιτοβασιλέα – εκείνο που ο Πολιτοβασιλέας είχε αρπάξει από τον Άρχοντα της Νερκάλης. Ο ναυτικός που μίλησε γι'αυτό, βέβαια, δεν είπε τις λέξεις ενεργειακό νοοσύστημα, αλλά τι άλλο μπορεί να εννοούσε; Αναφερόταν σ'ένα μυστηριώδες αντικείμενο που είχε κρυμμένο ο Πολιτοβασιλέας στο παλάτι του και το οποίο υποτίθεται πως είχε τρομερές δυνάμεις που οι μάγοι του προσπαθούσαν να ξεκλειδώσουν. Ο ναυτικός έλεγε πως κάποιοι ανόητοι υποστήριζαν ότι ο Αλτόσσιος το είχε ψαρέψει, μα, όχι, ο Αλτόσσιος δεν το είχε ψαρέψει. Αμφίβολο ήταν, δε, αν ήξερε για την ύπαρξή του ο Άρχοντας της Σιρνάδιας όσο ζούσε. Το μυστηριώδες αντικείμενο το είχε ψαρέψει ένας από τους μάγους του Πολιτοβασιλέα! Το είχε βάλει στο καράβι του αδελφού του, που ήταν κουρσάρος, και είχαν φύγει γι'άλλες ηπειρονήσους. Ο αδελφός αυτού του μάγου δεν ήταν άγνωστος στην Οσκάληνη· πιθανώς, μάλιστα, κι ο ίδιος ο Πολιτοβασιλέας να τον ήξερε. Ο άνθρωπος κούρσευε πλοία για τη Συμπολιτεία των Ποταμών. Ναι, ο Πολιτοβασιλέας έλεγε πως ήταν εναντίον της πειρατείας και τα ρέστα, αλλά αυτά ήταν μαλακίες! Είχε κι εκείνος τους κουρσάρους του όπως όλοι οι άρχοντες. Και ο συγκεκριμένος κουρσάρος ταξίδευε μακριά, ακόμα και στις άλλες ηπειρονήσους, αναζητώντας λεία· και τα μισά απ'αυτά που άρπαζε τα έδινε στον Πολιτοβασιλέα για νάχει την υποστήριξή του. Αλλά, μετά, τον πρόδωσε! Μαζί με τον αδελφό του, τον μάγο, ψάρεψαν το μυστηριακό αντικείμενο με τις τρομερές δυνάμεις· τόβαλαν στο πλοίο και την

κοπάνησαν, τα οδοντόψαρα! Και, μέσα στον πόλεμο με τον Αλτόσσιο, ο Πολιτοβασιλέας δεν είχε χρόνο να τους κυνηγήσει. Ή ίσως και να μην τους πήρε είδηση καν. Ίσως τα πάντα νάγιναν ύπουλα και λοκράθια.

Ο Γεώργιος δεν ήξερε αν έπρεπε να τα πιστέψει αυτά. Κατά πρώτον, έμοιαζαν εξωφρενικά. Κατά δεύτερον, αν τα πάντα είχαν γίνει τόσο «ύπουλα και λοκράθια», πώς σκατά αυτός ο ναυτικός τα είχε μάθει; Τέλος πάντων. Αν και η υπόθεση ήταν, ομολογουμένως, αξιοπερίεργη, δεν τον ενδιέφερε άμεσα. Δεν δούλευε πια για τον Άρχοντα της Νερκάλης για να θέλει να βρει το νοοσύστημα και να του το επιστρέψει. Αναρωτιόταν, όμως, αν η Αμάντα – η πράκτορας του Κερβάκλιου την οποία είχε γνωρίσει στην Ερνέγη – είχε ακούσει αυτές τις φήμες για το ενεργειακό νοοσύστημα. Ίσως εκείνη να την ενδιέφεραν. Κρίμα που δεν είναι στη Σιρκόβη. Ή, αν ήταν στη Σιρκόβη, ο Γεώργιος τουλάχιστον δεν είχε ιδέα πού να τη συναντήσει.

Εκτός από μισθοφόρος, όσο βρισκόταν εδώ ήξερε πως, αν ήθελε, θα μπορούσε να δουλέψει και ως– Πώς λεγόταν αυτό; αναρωτιόταν. Βοτανολόγος; Σίγουρα όχι. Θα μπορούσε, πάντως, να βρίσκει φυτά από τους Στενότοπους και να τα πουλά στη Σιρκόβη, όπως είχε κάνει και στην Κεντρυδάτια, όπου μάζευε δηλητήρια και άλλα βοτάνια από τους Βαλτότοπους των Όφρων και τα έδινε στους Κατωμήχανους της Ριλιάδας. Ωστόσο, αυτού του είδους τη δουλειά τη θεωρούσε πιο μόνιμη απ'το να είναι μισθοφόρος, οπότε δεν αποφάσισε να την εξασκήσει. Διότι δεν σκόπευε να μείνει πολύ στη Σιρκόβη εκτός αν μάθαινε κάτι χρήσιμο για το χαμένο πλοίο του – αλλά τίποτα το χρήσιμο δεν είχε μάθει μέχρι στιγμής. Οι ντόπιοι και οι ταξιδευτές που περνούσαν από εδώ δεν φαινόταν να το έχουν καν ακούσει. (Η φαρμακερή οργή του Γεώργιου έβραζε, και μόνο οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου την κρατούσαν χαλιναγωγημένη.) Θα είχε φύγει νωρίτερα από τη Σιρκόβη αν δεν ήταν η Ιουλία. Την είχε ερωτευτεί. Τον έκανε να χαλαρώνει και να περνά καλά, και είχε διαπιστώσει ότι του χρειαζόταν αυτό. Από πότε είχε απλά να χαλαρώσει; Από όταν ξεβράστηκε στη Μικρυδάτια, μάλλον, στα βόρεια, στις ακτές των Μεγάλων Δασότοπων. Από τότε, όλο σε άσχημες ιστορίες έμπλεκε: στην Ακαρκία, στη Νερκάλη, στην Οσκάληνη, στην Ερνέγη... Τη Σιρκόβη πρώτη φορά την είχε επισκεφτεί και, παρότι δεν ήταν μακριά από τις υπόλοιπες πόλεις του Μεγάλου

Κόλπου, του έδινε την εντύπωση πως είχε ξαφνικά βρεθεί σε άλλη διάσταση. Θυμήθηκε την Όλγα, που του έλεγε ότι στην Ερνέγη περνούσε καλύτερα απ'ό,τι είχε περάσει πουθενά αλλού στη ζωή της. Ο Γεώργιος δεν θα μπορούσε να πει ακριβώς το ίδιο για τη Σιρκόβη, αλλά σίγουρα σε τούτη την πόλη περνούσε καλύτερα απ'ό,τι εδώ και πολύ καιρό. Από τότε που ήταν κουρσάρος στην Ιχθυοδία.

Στις αρχές του Θερινού του Δευτέρου, η αποθήκη που φρουρούσαν ο Οφιομαχητής κι οι άλλοι δύο μισθοφόροι δέχτηκε επίθεση. Κακούργοι σταλμένοι από κάποιον ανταγωνιστή του Ολντόριου, κατά πάσα πιθανότητα, υπέθετε ο Γεώργιος. Προσπάθησαν να σκοτώσουν τους φρουρούς και να πυρπολήσουν το μέρος. Ήταν καμιά ντουζίνα· χειρότερα οπλισμένοι από τους μισθοφόρους – και, μάλλον, χειρότερα εκπαιδευμένοι κιόλας – αλλά τέσσερις φορές περισσότεροι από αυτούς. Δεν είχαν σκοπό να μείνουν για πολύ· μόνο να χτυπήσουν στα γρήγορα και να την κοπανήσουν. Δεν υπολόγιζαν ότι ο μελανόδερμος φρουρός ίσως να ήταν ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος, ο Οφιομαχητής. Αλλά ήταν, και δεν μπόρεσε να κρατήσει κρυφή την υπερφυσική δύναμή του. Οι άλλοι δυο μισθοφόροι απόρησαν όταν τον είδαν να σπάει το σπαθί ενός εχθρού σαν να ήταν ξυλαράκι· κι απόρησαν ακόμα περισσότερο όταν τον είδαν ν'αρπάζει τον εχθρό και να τον σηκώνει, με το ένα χέρι, πάνω απ'το κεφάλι του για να τον εκτοξεύσει προς άλλους δύο, σωριάζοντάς τους όλους λες κι ήταν σπασμένες μαριονέτες.

Ο Γεώργιος θα μπορούσε ίσως να είχε προσπαθήσει να συγκρατήσει την οργή του, όμως δεν νόμιζε πως, δεδομένης της κατάστασης, αυτό θα εξυπηρετούσε εκείνον και τους συντρόφους του. Ακόμα κι αν οι κακούργοι δεν τους είχαν σκοτώσει, θα τους είχαν σίγουρα τραυματίσει και θα είχαν βάλει φωτιά στην αποθήκη. Τώρα, όμως, δεν κατόρθωσαν παρά να χτυπήσουν ελαφρά τον έναν από τους άλλους δύο μισθοφόρους, και η αποθήκη δεν πυρπολήθηκε.

«Μα την Έχιδνα!» αναφώνησε ο Αρτέμιος – ο μισθοφόρος που δεν είχε τραυματιστεί. «Είσαι αυτός! Είσαι αυτός, και τόσο καιρό μάς τόκρυβες. Είσαι ο Οφιομαχητής!»

«Κάνεις λάθος.»

«Μα τι είν' αυτά που λες; Δε φοράς οργανική στολή, έτσι; Θα την έβλεπα. Δε φοράς στολή. Γιατί είσαι τόσο δυνατός;»

Ο Γεώργιος τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, μη μπορώντας να συγκρατήσει την οργή του: τον γρονθοκόπησε ελαφρά σχετικά, κι ο άντρας έπεσε κάτω αναίσθητος. Ο άλλος μισθοφόρος – ο τραυματισμένος – κοίταζε με γουρλωμένα μάτια. «Δεν έχω πρόβλημα όποιος κι αν είσαι!» είπε αμέσως. «Ούτε αυτός είχε. Απλά ήταν – ήταν... ξέρεις πώς το λένε;... μαλάκας. Ενθουσιώδης. Σου χρωστάμε, Ζορδάμη – όποιος κι αν είσαι.»

Ο Γεώργιος γύρισε κι έφυγε. Όχι μόνο από την αποθήκη. Όχι μόνο από τη δούλεψη του Δημήτριου Ολντόριου. Αλλά από τη Σιρκόβη την Πολυάσχολη γενικά. Είχε βαρεθεί πια εδώ. Τίποτα δεν γινόταν! Και κανείς δεν μπορούσε να του πει το παραμικρό για το καταποντισμένο εξωδιαστασιακό πλοίο του. Έχανε τον καιρό του, γι'ακόμα μια φορά!

Το μόνο που έκανε προτού εγκαταλείψει αυτή την πόλη ήταν να επισκεφτεί την Ιουλία, να της πει ότι αποχωρούσε και ίσως να μην την ξανάβλεπε. Αλλά, από την άλλη, ίσως και να την ξανάβλεπε. Συνεχώς ταξίδευε, και δεν ήξερε πού τα ταξίδια του μπορεί να τον οδηγούσαν μέχρι ν'ανακαλύψει το χαμένο παρελθόν του.

Η Ιουλία στεναχωρήθηκε που θα έφευγε· όμως το περίμενε. Το περίμενε ότι αργά ή γρήγορα – και, μάλλον, γρήγορα παρά αργά – θα έπλεε γι'αλλού. Ύστερα από όσα τής είχε πει για τις περιπέτειές του, πώς μπορούσε να μην το περιμένει;

«Μη με ξεχάσεις,» του ζήτησε.

«Αυτό θα ήταν αδύνατον,» της αποκρίθηκε. Και μετά, της είπε να προσέχει. Οι λεχρίτες που προσπάθησαν να πυρπολήσουν την αποθήκη του Ολντόριου ίσως να ήταν επικίνδυνοι· ίσως να το ξαναπροσπαθούσαν. «Καλύτερα να είσαι μακριά, σε μια τέτοια περίπτωση.»

«Μην ανησυχείς για μένα. Ξέρεις σε πόσες αποθήκες που αναλαμβάνω γίνονται καταστροφές; Ποτέ δεν είμαι εκεί. Τα λιμάνια της Σιρκόβης είναι πιο άγρια απ'ό,τι φαίνονται.»

«Όχι τόσο άγρια όσο της Ερνέγης.»

«Μην είσαι και πολύ σίγουρος.»

Έτσι, ο Οφιομαχητής έφυγε από τη Σιρκόβη την Πολυάσχολη. Αλλά δεν αποχώρησε από τη θάλασσα μπαρκάροντας σε πλοίο, ούτε βγήκε από κάποια από τις πύλες που θεωρούνταν πιο πολυσύχναστες. Βγήκε από τη Στενή Πύλη: την πύλη που οδηγούσε κατευθείαν στους

Στενότοπους. Μόλις περνούσες από εκεί ήσουν μέσα στα έλη. Ως εκ τούτου, ελάχιστοι άνθρωποι περνούσαν: όσοι είχαν συγκεκριμένες δουλειές στους επικίνδυνους βάλτους. Ο Οφιομαχητής θα μπορούσε να αγοράσει υδατόχημα για να κάνει πιο γρήγορα το ταξίδι που είχε κατά νου, όμως τα υδατοχήματα ήταν ακριβά, και προτίμησε να κρατήσει τα οχτάρια του. Εξάλλου, δεν βιαζόταν. Πήρε ένα άλογο, και οι φρουροί της Στενής Πύλης τον κοίταζαν περίεργα καθώς έφευγε, γιατί θεωρείτο ηλίθιο να παίρνεις άλογο μαζί σου στους Στενότοπους. Δεν πρόκειται να επέστρεφε από εκεί, ακόμα κι αν εσύ επέστρεφες. Κάποιο ερπετό θα το δηλητηρίαζε· ή το ζώο θα έτρωγε κάποιο χόρτο που δεν ήταν καθόλου καλό να φάει· ή οι άγριοι ερπετοειδείς θα του ορμούσαν για να το καταβροχθίσουν (και ίσως και τον καβαλάρη του)· ή το άλογο απλά θα πατούσε σε βούρκο και θα βούλιαζε, θα πνιγόταν. Δεν ήταν συνετό να παίρνεις άλογο στους Στενότοπους – κοινή γνώση στη Σιρκόβη.

Ο Οφιομαχητής δεν ανησυχούσε και τόσο ότι θα έχανε το ζώο. Τα περισσότερα ερπετά δεν θα του επιτίθονταν, καταλαβαίνοντας ότι ήταν μαζί του. Και ο Γεώργιος γνώριζε τα σημάδια των Στενότοπων, οπότε δεν θα άφηνε το άλογο ούτε να φάει κάτι δηλητηριασμένο ούτε να πέσει σε βούρκο. Αλλά, ακόμα κι αν έπεφτε σε βούρκο, θα το έσωζε εύκολα, δίχως αμφιβολία, με την υπερφυσική του δύναμη και τις υδατοτρόπες ιδιότητές του. Για τους άγριους ερπετοειδείς ανησυχούσε ακόμα λιγότερο· αυτοί εδώ, στους Στενότοπους, δεν ήταν εχθρικοί όπως εκείνοι οι παράφρονες στα Σελκόνια Δάση.

Καβάλα στο μαύρο αλογό του ο Οφιομαχητής διέσχισε τους βάλτους προς τα βορειοδυτικά για να συναντήσει τη γυναίκα που του είχε μάθει τόσα πολλά από τα μυστικά των Στενότοπων μέσα σε τόσο λίγο χρόνο. Τη γυναίκα που, επίσης, του είχε σώσει τη ζωή πρόσφατα στον Ναό της Έχιδνας. Τη Σαμφώ. Ήθελε να την αποχαιρετήσει προτού φύγει από τούτες τις νότιες περιοχές της Μικρυδάτιας, ή ίσως κι από ολόκληρη τη Μικρυδάτια γενικά. Σκεφτόταν ότι μπορεί να πήγαινε στην Κεντρυδάτια ξανά· δεν είχε περιπλανηθεί στα νότια της – στην Αμμόπολη, στη Μεγάπολη, στην Τριάνη, στα Βρεγμένα Δάση, σ'αυτές τις ακτές. Οι περιπλανήσεις του στην Κεντρυδάτια ήταν όλες, μέχρι στιγμής, στα βόρεια. Αλλά ίσως εκείνο που αναζητούσε να βρισκόταν

νότια· τίποτα δεν αποκλειόταν. Ίσως εκεί κάποιος νάχε ακούσει για το καταποντισμένο πλοίο του...

Έφτασε στο σπίτι της Σαπφώς προτού βραδιάσει, και τη βρήκε να λείπει. Η ερπετοειδής πρέπει να είχε πάει κάπου προσωρινά. Τα δηλητηριώδη φίδια επάνω στα κάγκελα της πόρτας της τον ατένιζαν με φιλικά βλέμματα, παιχνιδίζοντας τις γλώσσες τους σαν καλωσόρισμα. Θα τον άφηναν να μπει αν μπορούσαν, ήταν σίγουρος. Αλλά η πόρτα ήταν κλειστή και κλειδωμένη.

Ο Οφιομαχητής, δένοντας το αλόγο του εκεί κοντά, και δίνοντάς του να φάει κάτι χόρτα που θα του έκαναν καλό, ανέβηκε στα θαλασσολίθινα σκαλιά της λαξευτής σκάλας πλάι στην καγκελόπορτα και κάθισε. Τράβηξε το Φιλί της Έχιδνας κι άρχισε να το ακονίζει, ενώ η Πάροδος του Πράου Ανέμου σφύριζε μελωδικά εντός του, και σκεφτόταν ότι δεν θα λυπόταν καθόλου που θα έφευγε από τούτες τις ακτές. Δεν είχε βρει εδώ τίποτα που να τον ενδιαφέρει. Εκτός από την Ιουλία. Και την Όλγα, ίσως. Η μικρή είχε πλάκα. Αλλά εντάξει... Παραλίγο ο Αβυσσαίος να τον καταπιεί εδώ πέρα. Ο Ορπέλλιος και οι καταραμένοι βαλλιστροφόροι ναυτομαχητές του...

Μετά από λίγο, ο Οφιομαχητής αντιλήφτηκε ένα ερπετό να κατεβαίνει τη σκάλα, ερχόμενο από το επάνω πάτωμα του σπιτιού της Σαπφώς. Στράφηκε...

...κι αντίκρισε την Ευθαλία.

Την Ευθαλία.

Χαμογέλασε. «Τι στα μαλλιά της Έχιδνας κάνεις εσύ εδώ;»

Η Ευθαλία όρθωσε το κεφάλι της και σύριξε, παιχνιδίζοντας τη γλώσσα της, ενθουσιασμένη. Ο Οφιομαχητής έτεινε το χέρι του προς τη μεριά της, και η ταχύγλωττη οχιά τυλίχτηκε πάνω στον πήχη του όπως παλιά.

«Νόμιζα ότι χάθηκες, μα την Έχιδνα! Πώς κατέληξες εδώ;»

Δυστυχώς, η Ευθαλία δεν μπορούσε να του απαντήσει. Η επαφή του Οφιομαχητή με τα ερπετά δεν ήταν τόσο υπερφυσική ώστε να κάνει και κουβέντα μαζί τους. Τέτοια, απ'όσο γνώριζε, γίνονταν μόνο σε παραμύθια της Υπερυδάτιας και σε μύθους της θρησκείας της Έχιδνας.

Ήταν, όμως, αληθινά αξιοπερίεργο αυτό που είχε συμβεί. Πώς η Ευθαλία είχε καταλήξει εδώ;

Ο Γεώργιος την κοίταξε προσεχτικά. Μήπως έκανε λάθος; Μήπως δεν ήταν αυτή;

Όχι, αυτή ήταν. Δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία. Αυτή ήταν. Θα την αναγνώριζε παντού· όχι μόνο από την εμφάνισή της αλλά και από την αίσθησή της. Ήταν η Ευθαλία.

Ο Γεώργιος περίμενε τη Σαπφώ να επιστρέψει, συνεχίζοντας ν'ακονίζει το λεπίδι του για κάποια ώρα. Η Σαπφώ πιθανώς να ήξερε πώς είχε καταλήξει εδώ η Ευθαλία. Κι εκείνη πρέπει να την είχε αναγνωρίσει· δεν μπορεί να μην την είχε αναγνωρίσει.

Οι ώρες περνούσαν, και η ταχύγλωττη οχιά παρέμενε κουλουριασμένη στο χέρι του Οφιομαχητή. Κοιμήθηκε εκεί καθώς η νύχτα ήρθε. Αλλά ο Γεώργιος, φυσικά, δεν κοιμήθηκε. Τα μάτια του ήταν ορθάνοιχτα μες στο σκοτάδι. Τ'αφτιά του αφουγκράζονταν τους διακριτικούς ήχους των καλοκαιρινών βαλτότοπων. Μέσα στο μυαλό του μουρμούριζε η Πάροδος του Πράου Ανέμου.

Ο Πρώτος Ήλιος ανέτειλε.

Ο Δεύτερος Ήλιος ανέτειλε.

Η Ευθαλία ακόμα ήταν επάνω στον Οφιομαχητή, αλλά τώρα σκαρφαλωμένη στους ώμους του, παιχνιδίζοντας χαρούμενα τη γλώσσα της κάθε τόσο.

Η Σαπφώ εξακολουθούσε να λείπει.

Το άλογο χρεμέτιζε ανήσυχα, τινάζοντας τη χαίτη του. Ο Γεώργιος σηκώθηκε για να το καθησυχάσει, και να του δώσει φαγητό και νερό.

Ερπετά είχαν συγκεντρωθεί γύρω από το σπίτι της Σαπφώς. Πολλά ερπετά. Παρατηρώντας.

Κανένas ερπετοειδής μέχρι στιγμής. Τουλάχιστον, ο Γεώργιος δεν μπορούσε να διακρίνει κανέναν μες στη βλάστηση. Και όταν εστίασε τη νόησή του στην αίσθηση των ερπετών, πάλι δεν κατάφερε να νιώσει κάποιον ερπετοειδή. Μόνο μικρά ερπετά. Καθώς και μερικά μεγαλύτερα. Αλλά όχι ερπετοειδείς.

Η Σαπφώ παρουσιάστηκε λίγο πριν από το μεσημέρι, κρατώντας το μακρύ ραβδί της επάνω στο οποίο ερπετά τυλίγονταν και έχοντας τον Σύντροφο πλάι της – τον ψηλόσαυρο που συχνά την ακολουθούσε στα ταξίδια της στους Στενότοπους.

Χαμογέλασε αντικρίζοντας τον Οφιομαχητή. «Γεώργιε,» είπε. «Το ήξερα πως ρς ήσουν εσύ. Δε μπορεί να ήταν κανείς ρς άλλος.» Τον πλησί-ασε εκεί όπου αυτός πάλι καθόταν, στα σκαλοπάτια.

«Τα ερπετά σε ειδοποίησαν;»

«Η ανασσστάτωση γύρω από το σπίτι μου είναι φανερή εδώ κι ένα χιλιόμετρο τουλάχιστον, για όσους έχουν μάτια και μπορούν να δουν.» Και είπε: «Είσαι καλά. Χαίρομαι.»

«Βρήκες μια παλιά μου φίλη...» Ο Οφιομαχητής χάιδεψε το κεφάλι της Ευθαλίας που ήταν ακόμα απλωμένη στους ώμους του.

«Όχι· εκείνη βρήκε εμένα.»

«Ήρθε εδώ;»

«Εδώ κοντά. Πολύ κοντά στο σσπίτι μου.»

«Πρέπει να θυμόταν τον δρόμο...»

«Η Μεγάλη Κυρά την οδήγησε σσ'έμένα αφού δεν μπορούσε να την οδηγήσει σσ'εμένα. Σσε περίμενε από την πρώτη στιγμή που άρχισα να τη φιλοξενώ.»

«Οι μισθοφόροι μου έλεγαν ότι πρέπει να έπεσε στη θάλασσα, όταν έγινε η συμπλοκή...»

«Τα φίδια κολυμπάνε, Γεώργιε, όπως ξέρεις ρς. Και εκείνη η ναυμαχία δεν συνέβη τόσο μακριά από τους Στενότοπους.»

«Ναι, η αλήθεια είναι πως ήμασταν αρκετά κοντά στις ακτές τους. Αλλά, και πάλι... Πράγματι, η Μεγάλη Κυρά πρέπει να την οδήγησε σ'ε-σένα, Σαπφώ.»

«Σ'εσσένα, θες να πεις.»

«Σ'ευχαριστώ που τη φιλοξένησες.»

«Ευχαριστείς ρς; Ξέροντας πόσα ερπετά φιλοξενώ εδώ;»

Ο Γεώργιος γέλασε. «Θέλησα να φανώ ευγενικός.» Και είπε: «Φεύγω, Σαπφώ. Από τούτες τις ακτές. Κι από τη Μικρυδάτια, ίσως. Η αναζή-τησή μου δεν με οδηγεί πουθενά εδώ. Δεν βρίσκω τίποτα – και παρα-λίγο να συναντήσω τον Αβυσσαίο από κοντά.» Δάμασε την οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου.

Η Σαπφώ τον ατένιζε με μάτια που δεν βλεφάριζαν. «Δε θα ξεχάσω ποτέ τον Οφιομαχητή. Ελπίζω να ξανασσυναντηθούμε.»

«Είναι πιθανό.»

«Κι ελπίζω τότε να ξέρεις περισσότερα για το παρελθόν σου.»

«Αυτό... Μακάρι κι αυτό να είναι πιθανό. Θα ήθελα, όμως, να δω το Γερό Φίδι προτού φύγω, Σαπφώ. Τον Δεινοκράτη. Θα μπορούσα ίσως να φτάσω και μόνος μου σ'εκείνη τη φυλή, αλλά νομίζω πως καλύτερα θα ήταν αν ήσουν κι εσύ μαζί μου. Αν, πάλι, έχεις άλλες δουλειές....» Ανασήκωσε τους ώμους. «Ούτως ή άλλως θα ερχόμουν για να σε αποχαιρετήσω. Δε θα έφευγα αλλιώς από εδώ.»

«Δεν έχω ποτέ άλλες δουλειές όταν ο Οφιομαχητής με επισκέπτεται,» αποκρίθηκε η Σαπφώ. «Έλα μέσα, να σε κεράσω κάτι· πλησιάζει μεσημέρι.» Σύρθηκε προς την καγκελόπορτα, το ίδιο γρήγορα όπως κανείς θα βάδιζε με δύο πόδια, κι έβγαλε ένα μεγάλο κλειδί από μια τσέπη του δερμάτινου πανωφοριού της. Ο Σύντροφος είχε ήδη απομακρυνθεί, γλιστρώντας μες στην καλοκαιρινή βλάστηση των Στενότοπων.

Ο Οφιομαχητής ακολούθησε τη Σαπφώ στο εσωτερικό του σπιτιού της, ξέροντας ότι σίγουρα το φαγητό, το ποτό, και ο καπνός θα ήταν άψογα.

18

«Μείνετε εδώ,» λέω στον Νικόλαο και τον Λεωνίδα καθώς σηκώνομαι από τη θέση μου.

«Πού πηγαίνεις;» ρωτά αμέσως ο πρώτος. Η οθόνη στον τοίχο δείχνει ακόμα τον Βικέντιο Μοσιλδάνη να μιλά, αλλά δεν ακούω τη φωνή του· δε μ'ενδιαφέρει τι άλλο έχει να πει αυτό το μιάσμα.

«Στο Πολιτικό Μέγαρο—»

«Πας να τον βρεις τον, δηλαδή!» συμπεραίνει αμέσως ο Λεωνίδας. «Ερχόμαστε μαζί σου—»

«Όχι· θα μείνετε εδώ. Θέλω μόνο να του μιλήσω· τίποτα περισσότερο. Μείνετε εδώ,» επαναλαμβάνω καθώς κατευθύνομαι προς το κρυφό σαλονάκι του Σωσμένου για να βγω από την πισινή πόρτα του μαγαζιού.

«Να προσέχεις, Γεώργιε,» ακούω τη φωνή του Κοσμά πίσω μου.

Και τη φωνή της Λουκίας: «Έρχομαι μαζί σου»· και όντως έρχεται: με ακολουθεί.

Την κοιτάζω πάνω απ'τον ώμο μου καθώς πιάνω το χερούλι της πισινής πόρτας του Σωσμένου.

«Απλά θα έρθω,» μου λέει. «Δεν είμαι Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου· δεν θα επιτεθώ σε κανέναν. Αλλά θα έρθω.»

Για να της αλλάξω γνώμη πρέπει να τσακωθούμε, είμαι σίγουρος. Οπότε, άσ' το τώρα. Βγαίνω από την πίσω πόρτα του Σωσμένου και η Λουκία μ'ακολουθεί – και ο γάτος της ακολουθεί εκείνη· μπανίζω τη σκιά του με τις άκριες των ματιών μου.

«Τι θα κάνεις;» με ρωτά η πειρατίνα καθώς βαδίζουμε βιαστικά προς τα εκεί όπου άφησα το πολεμικό όχημα χτες βράδυ – εκείνο το θωρακισμένο τετράκυκλο που θυμίζει χελώνα κι έχει από πάνω γιγαντοβαλλίστρα. Ήταν της Ορδής, αλλά η Λουκία έξυσε το σύμβολο του Οφιογενή και δεν πρόκειται κανείς να μας μεπιδέψει για εχθρούς.

«Αυτό που τους είπα: θα του μιλήσω,» της αποκρίνομαι, ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου κατευνάζει τη φαρμακερή οργή μέσα μου η οποία θέλει ν'απαντήσει Θα τον διαμελίσω! Ο καταραμένος, έτσι όπως μίλησε, ήταν σαν να υπονοούσε ότι συμφωνώ με τις ενέργειές του, ότι εξ αρχής ήμουν στο κόλπο μαζί του και με τη Φύλακα της Ιλφόνης και την επίσημη θρησκεία της Έχιδνας.

«Και νομίζεις ότι θα του αλλάξεις γνώμη;»

«Θα δούμε.»

Φτάνουμε εκεί όπου είχα αφήσει το θωρακισμένο όχημα – ένα τετράγωνο απόσταση από τον Σωσμένο, για λόγους ασφαλείας. Ανοίγω την πόρτα και μπαίνω· η Λουκία κάθεται πλάι μου. Κανείς δεν κάθεται πίσω για να πιάσει το χειριστήριο της γιγαντοβαλλίστρας, αλλά, προτού η πειρατίνα κλείσει την πόρτα της, ο Ακατάλυτος πηδά μέσα.

Βγάζω τα κλειδιά (τα είχα βρει πάνω στο όχημα, χτες βράδυ, και μετά τα είχα κρατήσει) και ενεργοποιώ τη μηχανή. Οδηγώ προς τα βόρεια, μες στους ύποπτους δρόμους της Γλυκώνυμης, βλέποντας τα γκράφιτι αποδώ κι αποκεί, αλλά ελάχιστες από τις σκοτεινές φυσιογνωμίες που κανονικά μπορείς να δεις σε τούτη τη συνοικία της Σαλντέρια. Έχουν όλοι τους λουφάξει τώρα, μην ξέροντας αν πρέπει να εμπιστευτούν τους Ιλφόνιους... η παρουσία των οποίων είναι αισθητή στους δρόμους. Οι μισθοφόροι τους περιφέρονται, επάνω σε άλογα, επάνω σε οχήματα. Το σύμβολο της Φύλακα της Ιλφόνης κυριαρχεί.

Κανείς τους δεν μας σταματά, ευτυχώς. Παρατηρούν ότι ο Οφιογενής είναι κατεστραμμένος πάνω στη θωράκισή μας. Ωστόσο, μας κοιτάζουν καχύποπτα· τα βλέμματά τους δεν μ'αρέσουν. Κρατάω μακριά την οργή μου και βγαίνω από τη Γλυκώνυμη· μπαίνω στην Ισόδρομη, όπου η διαφορά στους δρόμους είναι αμέσως φανερή. Τελείως άλλη συνοικία· πολύ πιο αξιοπρεπής, πολύ πιο πλούσια. Ακόμα και τώρα, που κι εδώ Ιλφόνιοι μισθοφόροι περιπολούν, διακρίνεις στη στιγμή ότι είσαι σε διαφορετική περιοχή.

Και μας παρακολουθούν πιο στενά μέσα στην Ισόδρομη. Έρχονται πίσω μας, αν και διατηρούν μια κάποια απόσταση.

Σταματάω το όχημα μπροστά στο Πολιτικό Μέγαρο, αντίκρυ της Πλατείας Αρχόντων, στα κεντρικά της Ισόδρομης.

Λέω στη Λουκία: «Μείνε μέσα.»

«Σου είπα ότι θα έρθω μαζί σου.»

«Μείνε μέσα. Το μόνο που μπορεί να συμβεί, αν έρθεις μαζί μου, είναι να κινδυνέψεις άσκοπα. Και δεν πρόκειται να σ'αφήσω να κινδυνέψεις άσκοπα· είσαι τραυματισμένη εκτός των άλλων. Δε χρειάζομαι βοήθεια, Λουκία. Όχι εδώ.» Ανοίγω την πόρτα μου και βγαίνω.

Βαδίζω προς την πύλη του περιβόλου του Πολιτικού Μεγάρου, ρίχνοντας συγχρόνως μια ματιά πάνω απ'τον ώμο μου. Ευτυχώς, η παλιοπειρατίνα με πήρε σοβαρά και δεν έρχεται.

Στην πύλη, ιλφόνιοι μισθοφόροι στέκονται. Ο καθένας κρατά δόρυ και ασπίδα· από την πλάτη του κρέμεται πυροβόλο τουφέκι· από τη ζώνη του, σπαθί. Είναι ντυμένοι με αλυσιδωτές πανοπλίες και κράνη· πάω στοίχημα ότι έχουν από μέσα και αλεξίσφαιρη επένδυση. Πάνω από τις πανοπλίες είναι ριγμένα ελαφρά χιτώνια με το έμβλημα της Φύλακα της Ιλφόνης.

«Τι θέλεις εδώ, Οφιομαχητή;» με ρωτά ένας που πρέπει νάναι ο αρχηγός τους. Με αναγνώρισε αμέσως, αλλά αυτό βέβαια δεν με ξαφνιάζει.

«Να μπω για να μιλήσω με τον Στρατηγό σας.»

«Δε μπορούμε να σ'αφήσουμε να περάσεις αυτή τη στιγμή. Δεν έχουν ολοκλ—»

«Θα περάσω.»

«Κάνε πίσω.» Προσπαθεί να με σπρώξει καθώς προσπαθώ να τον παραμερίσω. Αρπάζω το δόρυ του και τον πετάω πάνω σ'έναν άλλο. Πέφτουν κι οι δύο κάτω σαν ξερά κλαδιά.

«Σταμάτα, Οφιομαχητή!» φωνάζει ένας· και μια άλλη: «Απαγορεύεται να περάσεις τώρα!» Οι αιχμές των δοράτων τους στρέφονται προς τη μεριά μου.

Το Φιλί της Έχιδνας, που έχει ξαφνικά βρεθεί στη γροθιά μου, σπάει τα όπλα τους με μια ημικυκλική κίνηση, και πλησιάζω και τους σπρώχνω. Σωριάζονται σαν να τους χτύπησε δυνατός άνεμος: παίρνουν και κάποιους απ'τους συντρόφους τους μαζί.

Καθώς ζυγώνω την πύλη του περιβόλου, ένας κάνει να με χτυπήσει από δίπλα με την κάτω μεριά του δόρατός του το οποίο τώρα χειρίζεται σαν ρόπαλο. Το αρπάζω και τον κλοτσάω πάνω στην ασπίδα του, στέλνοντάς τον σε μια γωνία, στην άκρη του περιβόλου του Μεγάρου.

Σπρώχνω την πύλη, που είναι καγκελωτή και από πρασινομέταλλο, και την ανοίγω. Ήταν κλειδωμένη· ακούω την κλειδαριά της να σπάει. Βαδίζω γρήγορα μες στον περίβολο, κατευθυνόμενος προς το κεντρικό οικοδόμημα του Πολιτικού Μεγάρου. Γύρω μου έχει κάποια μικρά παρτέρια αλλά τίποτα περισσότερο από αυτό. Δεν είναι σαν κάτι κήπους παλατιών.

Φρουροί έρχονται πάλι προς το μέρος μου – μισθοφόροι της Ιλφόνης – έχοντας καταλάβει τι συμβαίνει. Μου ρίχνουν με ενεργοβόλα· τους ρίχνω με το βελονοβόλο μου και τρέχω, πλησιάζοντας την κεντρική είσοδο του Μεγάρου. Μια ριπή με χτυπά αλλά ούτε που με τραντάζει· η οργή μου με φορτίζει.

Μερικοί φρουροί πετάγονται μπροστά μου, για να μου κλείσουν τον δρόμο. «Μείνε εκεί που είσαι, Οφιομαχητή! Δε μπορείς να περάσεις!» Οι κάτω μεριές δοράτων έρχονται καταπάνω μου· η λεπίδα του Φιλιού της Έχιδνας τις σπάει. Σπρώχνω και κλοτσάω τους μισθοφόρους· η πύλη πίσω τους ανοίγει και τα πάνοπλα σώματά τους κυλάνε στο χαλί του πατώματος. Ο διάδρομος είναι όμορφα στολισμένος. Κάποιοι τρέχουν να φύγουν, τρομαγμένοι.

Αρπάζω έναν φρουρό από τον λαιμό και τον σηκώνω από κάτω. Ένας άλλος σηκώνεται επίσης, από μόνος του, και κάνει να με ζυγώσει από δίπλα· γνωρίζει την κλοτσία μου και ξαναπέφτει – λιπόθυμος.

«Πού είναι ο Μοσιλδάνης;» ρωτάω τον φρουρό που κρατάω απ'τον λαιμό. «Σε ποια αίθουσα; Πού στις λάσπες του Λοκράθου είναι;»

Τα μάτια του άντρα φανερώνουν τον τρόπο του. Υψώνει το χέρι του και δείχνει προς το βάθος.

«Στο τέλος του διαδρόμου;»

«...ναι,» καταφέρνει να κρώξει.

Βλέπω κάποιους φρουρούς να έρχονται από την πύλη, από έξω, από τον περίβολο, κρατώντας ενεργοβόλα υψωμένα. Τινάζω καταπάνω τους τον μισθοφόρο που κρατούσα απ'τον λαιμό και κουτρουβαλάνε όλοι, χάνοντας τα όπλα τους.

Τρέχω προς το βάθος του διαδρόμου· περνάω δίπλα από ψηλές κλειστές ξύλινες πόρτες και ανοίγματα για άλλους διαδρόμους. Η διακόσμηση φαίνεται να είναι αξιοπρόσεκτη, μα δεν έχω χρόνο να την

προσέξω. Φτάνω στο τέλος. Μπροστά σε ακόμα μία ψηλή κλειστή ξύλινη πόρτα. Δίφυλλη.

Την κλοτσάω, και τα δύο φύλλα της ανοίγουν ταυτόχρονα – το ένα σπάζοντας έναν μεντεσέ. Η αίθουσα που αντικρίζω είναι γεμάτη ανθρώπους, που όλοι στρέφονται, ξαφνιασμένοι, προς τη μεριά μου: φρουροί στην περιφέρεια, οι οποίοι τώρα, αμέσως, πιάνουν τα όπλα τους· δημοσιογράφοι, με μικρές συσκευές στα χέρια και μεγάλους τηλεοπτικούς πομπούς στημένους σε τρίποδα· διάφοροι υπάλληλοι· οι έξι Έχοντες γύρω από το τραπέζι που είχα δει από τον τηλεοπτικό δέκτη μέσα στον Σωσμένο· και ο Βικέντιος Μοσιλδάνης. Αυτό το μίasma!

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει έντονα εντός μου, για να μην του επιτεθώ αμέσως και τον καρφώσω πέρα για πέρα με το Φιλί της Έχιδνας σαν γαμημένο γλοιώδες βατράχι του Λοκράθου!

«Μοσιλδάνη!» φωνάζω δείχνοντάς τον με τη λεπίδα μου. «Πάτησες τη συμφωνία μας, μίasma! Και αγνόησες την προειδοποίησή μου!»

«Ποια συμφωνία;» κάνει ο Στρατηγός των δυνάμεων της Ιλφόνης. «Δε θυμάμαι καμιά συμφωνία, Οφιομαχητή, και δεν καταλαβαίνω–»

«Σου είχα πει να–» Καθώς τον πλησιάζω, τρεις φρουροί έρχονται καταπάνω μου, κι αυτή τη φορά δεν αστειεύονται: κρατάνε ξίφη και τα στρέφουν εναντίον μου. Αποκρούω το ένα και σπρώχνω τον χειριστή του πίσω, με δύναμη, ρίχνοντάς τον πάνω σε μια πολεμίστρια που βαστά ενεργειακό πιστόλι. Αποφεύγω τη λεπίδα του άλλου και τον κλοτσάω, στέλνοντάς τον να κατρακυλήσει κάτω απ'το μεγάλο τραπέζι· οι Έχοντες πετάγονται πέρα, θορυβημένοι: μία απ'αυτούς – η Ελένη Φαυράντη, νομίζω (μου την έδειξε ο Λεωνίδας προτού τον διακόψω) – κραυγάζει. Αρπάζω τον τρίτο φρουρό και τον εκτοξεύω πάνω στον έναν τηλεοπτικό πομπού των δημοσιογράφων, ρίχνοντας το μηχάνημα και τον χειριστή του (και τον μισθοφόρο, φυσικά) στο πάτωμα σαν σπασμένα παιχνίδια.

Ο Μοσιλδάνης τραβά το σπαθί του, και η λεπίδα στραφταλίζει καθώς τυλίγεται από ενέργειες που τρίζουν και τινάζονται.

«Δεν είμαι εδώ για να σε πολεμήσω,» του λέω. «Είμαι εδώ για να ξεκαθαρίσουμε τα πράγματα.»

«Χτυπώντας τους φρουρούς μας;» φωνάζει ένας από τους Έχοντες – ο Κυριάκος Χορδάνιος; – λες και οι φρουροί είναι δικοί τους και όχι Ιλφόνιοι μισθοφόροι.

«Εκείνοι μου επιτέθηκαν, αλλά δεν σκότωσα κανέναν – ελπίζω,» αποκρίνομαι, κρατώντας πέρα την οργή μου. «Εξαρχής δεν με άφηναν να περάσω.» Και προς τον Μοσιλδάνη: «Κάναμε μια συμφωνία· όμως καμία σημασία δεν της έδωσες!»

«Τι συμφωνία ήταν αυτή, Οφιομαχητή;» Δεν έχει θηκαρώσει το σπαθί του, και ενέργειες εξακολουθούν να τρίζουν και να τινάζονται γύρω από τη λεπίδα. «Δε θυμάμαι καμιά συμφωνία.»

Ο μοναδικός τηλεοπτικός πομπός που απομένει όρθιος μάς παρακολουθεί· είναι εστιασμένος επάνω μας. Αλλά οι δημοσιογράφοι μοιάζουν άπαντες νάχουν καταπιεί τις γλώσσες τους.

«Η μνήμη σου είναι χειρότερη απ’τη δική μου, τότε!» λέω στον Μοσιλδάνη. «Σου είχα πει να μην πειράξεις με κανέναν τρόπο τους αγωνιστές της Σαλντέρια, αλλιώς θα έχεις να κάνεις μαζί μου!»

«Δεν έχω πειράξει τους αγωνιστές της Σαλντέρια. Αντιθέτως, μάλιστα—»

«Προσπαθείς να τους στρέψεις τον έναν εναντίον του άλλου! Δίνεις αμοιβή για να σου παραδώσουν τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου. Και τολμάς να χρησιμοποιείς και το όνομά μου χωρίς να με ρωτήσεις! Υπονοείς ότι ήμουν εδώ σε συνεννόηση μαζί σου – πράγμα που δεν αληθεύει.» Κατεβάζω το σπαθί μου, για να μη φαίνομαι αχρείαστα επιθετικός· η λεπίδα δεν τον δείχνει πλέον.

«Ας διευκρινίσουμε κάτι, Οφιομαχητή,» λέει ο Μοσιλδάνης, έχοντας υπόψη του προφανώς ότι όλη η Σαλντέρια μάς παρακολουθεί μέσα από αυτόν τον τηλεοπτικό πομπό των δημοσιογράφων. «Τους αγωνιστές της Σαλντέρια δεν τους έχω πειράξει, και ποτέ δεν ήταν τέτοια η πρόθεσή μου. Αλλά τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου είναι μια επικίνδυνη αιρετική οργάνωση από δολοφόνους, την οποία ο Νόμος της Ιλφόνης δεν υποστηρίζει—»

«Τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου, στη συγκεκριμένη περίπτωση, έκαναν πολύ περισσότερα απ’ό,τι εσύ για να απελευθερωθεί τούτη η πόλη από την Ορδή των Όφεων! Τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου είναι μέρος της επανάστασης, είναι ανάμεσα στους αγωνιστές της

Σαλντέρια. Χωρίς τα Τέκνα δεν θα είχε γίνει τίποτα εδώ. Εσύ και ο στρατός σου δεν θα είχατε ποτέ τη δυνατότητα να έρθετε.» Βλέπω την όψη του να σκοτεινιάζει, να αγριεύει, ολοένα και περισσότερο με κάθε λέξη που βγαίνει από το στόμα μου. Αλλά δεν σκοπεύω να σταματήσω εδώ. Δεν λέω παρά την αλήθεια για τούτη την καταραμένη κατάσταση. «Δεν ταυτίζομαι με τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου, ούτε υποστηρίζω τις μεθόδους ή την αίρεσή τους. Δεν είμαι της ιδεολογίας τους – ούτε της ιδεολογίας κανενός άλλου. Αλλά στη Σαλντέρια, αυτές τις ημέρες, ο αγώνας τους ήταν δίκαιος, και όποιος δεν το αναγνωρίζει είναι ή παράφρονas ή προδότης. Δε σε προτρέπω να ανταμείψεις τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου για τις μάχες που έδωσαν – το ξέρω πως δεν θα το κάνεις αυτό – αλλά απαιτώ να ανακαλέσεις, τουλάχιστον, την αμοιβή που δίνεις για να σου φέρουν τα Τέκνα αιχμάλωτα.»

Τα μάτια του με ατενίζουν στενεμένα. «Δεν έχω να ανακαλέσω τίποτα! Ούτε είμαι υποχρεωμένος να υπακούω εσένα, Οφιομαχητή. Δεν έχεις καμιά δικαιοδοσία εδώ! Η Φύλακας της Ιλφόνης ορίζει τη Σαλντέρια πλέον, και εγώ είμαι το όπλο της.»

Ένα όπλο που ευχαρίστως θα έκανα κομμάτια. Αλλά δεν το λέω αυτό, γιατί δεν θέλω να χτυπηθούμε. Γιατί, ακόμα κι αν τον σκότωνα τον καταραμένο, απλά θα έστελναν κάποιο άλλο κάθαρμα για να πάρει τη θέση του.

Στρέφομαι στον τηλεοπτικό πομπό που μας παρακολουθεί. «Ακούστε με!» λέω, και οι δημοσιογράφοι, νομίζοντας ότι απευθύνομαι σ' αυτούς, εστιάζουν όλη τους την προσοχή επάνω μου: στρέφουν συσκευές προς εμένα, με τραβάνε φωτογραφίες. «Ακούστε με, αγωνιστές της Σαλντέρια!» λέω. «Με γνωρίζετε. Δεν ήρθα εδώ συνεννοημένος με την εξουσία της Ιλφόνης· ήρθα εδώ τυχαία, είδα πως ο αγώνας σας ήταν δίκαιος, και έμεινα να βοηθήσω—»

«Σταματήστε τον, γαμώτο!» γρυλίζει πίσω μου ο Μοσιλδάνης. «Κλείστε αυτό το γαμημένο μηχάνημα! Κλείστε το!» Αλλά οι δημοσιογράφοι κάνουν πως δεν τον άκουσαν· ο Οφιομαχητής μιλά, και δεν θέλουν να χάσουν τίποτα.

«Σας ζητώ, αγωνιστές της Σαλντέρια, κανείς να μην ανταποκριθεί στο κάλεσμα του Στρατηγού Βικέντιου Μοσιλδάνη. Κανείς να μην επιχειρήσει να παγιδέψει ούτε ένα Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου. Ανεξάρτητα

από το τι γνώμη μπορεί να έχει ο καθένας για μια αίρεση ή μια ιδεολογία, τα Τέκνα πολέμησαν στο πλευρό σας, έχυσαν το αίμα τους μαζί με το δικό σας. Είναι σύντροφοί σας. Είναι, σήμερα, αδέρφια σας.»

Μια δημοσιογράφος κάνει να με ρωτήσει: «Αληθεύει, Οφιομαχητή, πως δεν-;»

Αλλά τότε ο Μοσιλδάνης πλησιάζει μόνος του τον τηλεοπτικό πομπό, από το πλάι, με φανερή πρόθεση να τον χτυπήσει με το υψωμένο ενεργειακό σπαθί του. Ένας από τους βοηθούς των δημοσιογράφων προσπαθεί να τον σταματήσει, όμως εκείνος τον σπρώχνει, ρίχνοντάς τον παραδίπλα.

Η λεπίδα, τυλιγμένη από ενέργειες, κατεβαίνει προς το τηλεοπτικό μηχάνημα-

-και συναντά τη λεπίδα του Φιλίου της Έχιδνας.

Με το άλλο μου χέρι αρπάζω τον Μοσιλδάνη και τον τινάζω πίσω, επάνω στο μεγάλο τραπέζι. Άνθρωποι φωνάζουν, οι Έχοντες μοιάζουν ξανά τρομαγμένοι.

Φρουροί με πλησιάζουν· κάποιοι με σημαδεύουν με ενεργειακά όπλα και βαλλίστρες. «Χτυπήστε με εδώ,» τους λέω, «και όλη η Σαλντέρια θα σας δει γι' αυτό που είστε: προδότες, που δεν ήρθαν για να βοηθήσουν την πόλη αλλά για να τη διαιρέσουν και να σκοτώσουν τον άνθρωπο που, μαζί με άλλους, αγωνίστηκε για την απελευθέρωσή της!»

Τα λόγια μου τους κάνουν να διστάσουν να κινηθούν εναντίον μου.

Ο Μοσιλδάνης φωνάζει καθώς σηκώνεται από το τραπέζι. «Μην του επιτεθείτε! Μην του επιτεθείτε!» Στο χέρι του εξακολουθεί να είναι το σπαθί του, δεν το έχει χάσει, αλλά τώρα πατά ένα κουμπί στη λαβή και οι ενέργειες εξαφανίζονται γύρω από την ατσάλινη λεπίδα.

Στρέφομαι ξανά στον τηλεοπτικό πομπό. «Σας ζητώ και πάλι, αγωνιστές της Σαλντέρια, κανείς να μη στραφεί εναντίον των Τέκνων του Φαρμακερού Κύκλου. Η αδελφοσύνη σας είναι σημαντικότερη από τα οχτάρια της Φύλακα της Ιλφόνης!»

Η δημοσιογράφος που πριν δεν είχε προλάβει να μου μιλήσει με ξαναπλησιάζει τώρα. «Είναι αλήθεια, Οφιομαχητή, ότι δεν ήρθες εδώ κατόπιν συνεννόησης με τη Φύλακα της Ιλφόνης;»

«Φυσικά και είναι αλήθεια.»

«Γιατί, τότε, ήρθες εδώ;»

«Όπως ήδη είπα, ήρθα τυχαία στη Σαλντέρια. Κατευθυνόμουν αλλού. Αλλά μπλέχτηκα στην επανάσταση και αποφάσισα να βοηθήσω γιατί ο αγώνας των στασιαστών ήταν δίκαιος.»

«Γνωρίζεσαι με τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου;»

«Τους γνώρισα εδώ. Αυτό είναι αρκετό.»

«Δεν είσαι μέλος του Κύκλου τους;»

«Το είπα ήδη: δεν ακολουθώ κανενός την ιδεολογία.»

«Δεν έχεις επάνω σου το σύμβολο του Διπλού Καταβροχθιστή, όπως τα Τέκνα—;»

«Φυσικά και όχι.»

«Τι νομίζεις για τη συμφωνία της Φύλακα της Ιλφόνης με το Συμβούλιο των Εχόντων;»

«Οι αγωνιστές της Σαλντέρια δεν θα μείνουν ευχαριστημένοι από αυτό. Αγωνίστηκαν για να διώξουν τους Έχοντες, όχι για να τους έχουν πάλι άρχοντές τους—»

«Μα ο Στρατηγός Μοσιλδάνης είπε ότι οι Έχοντες δεν θα έχουν καμιά ουσιαστική εξουσία· μόνο συμβουλευτική δικαιοδοσία θα έχουν.»

«Θα εξακολουθούν, όμως, να βρίσκονται στην πόλη. Αυτό είναι αρκετό για να γίνουν πολλά. Προσωπικά, δεν είμαι εναντίον τους· αλλά, σας το λέω, η κατάσταση δεν θ'αρέσει καθόλου στους αγωνιστές της Σαλντέρια. Πολέμησαν για να μπορούν να ορίσουν οι ίδιοι τη δική τους εξουσία στην πόλη. Αυτό που γίνεται εδώ μοιάζει μ'ακόμα ένα πραξικόπημα, παρόμοιο των Ηρμάντιων—»

«Προσπαθείς να συκοφαντήσεις τη Φύλακα της Ιλφόνης, Οφιομαχητή!» με διακόπτει ο Μοσιλδάνης. «Σου έδειξε την εύνοιά της και—»

«Δε ζήτησα 'εύνοια' από τη Φύλακα της Ιλφόνης, και δεν τη χρειάζομαι!» του λέω γυρίζοντας για να τον αντικρίσω. «Και να πάψεις να χρησιμοποιείς το όνομά μου χωρίς την άδειά μου, γιατί την επόμενη φορά κανείς και τίποτα δεν θα με σταματήσει απ'το να φτάσω σ'εσένα!»

«Δε μπορείς να απειλήσεις τις δυνάμεις της Ιλφόνης, Οφιομαχητή. Δεν είσαι παρά ένας άνθρωπος.»

«Που ήδη θα σε είχε σκοτώσει αν ήθελε, και το ξέρεις.» Είμαι σίγουρος πως οι δημοσιογράφοι είναι κατενθουσιασμένοι με τη λογομαχία μας. Τέτοια πράγματα είναι ό,τι ζητάνε. Αλλά δεν το κάνω γι'αυτούς. Το κάνω για τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου, που έδωσαν δίκαιο

αγώνα, πραγματικά δίκαιο αγώνα ετούτη τη φορά. Το κάνω για όλους τους αγωνιστές της Σαλντέρια που έχυσαν το αίμα τους πλάι μου και μακριά από εμένα. Και, ναι, το κάνω και για εμένα, γιατί δε μ'αρέσει να χρησιμοποιείται έτσι το όνομά μου από γαμημένα μιάσματα σαν τον Βικέντιο Μοσιλδάνη!

«Κλείστε τα μηχανήματά σας! Τώρα! Κλείστε τα μηχανήματα!» αντηχεί ξαφνικά μια φωνή μες στην αίθουσα, και γυρίζοντας βλέπω την Αθανασία να έχει μπει μαζί με την Ανδρομέδα – μια κουκουλοφόρος φιγούρα πλάι της, πάντα, η Αρωγός της. Πίσω τους έρχονται κάποιες ιέρειες. Και είναι όλες περιτριγυρισμένες από ναοφύλακες. Η Πρώτη Ιερομαχήτρια Μάγδα Οσρίλλια βρίσκεται ανάμεσά τους, και εκείνη είναι που αμέσως κατευθύνεται προς τον τηλεοπτικό πομπό, από το πλάι, ακολουθούμενη από τρεις ναοφύλακες. Ένας βοηθός των δημοσιογράφων κάνει να τους εμποδίσει τον παραμερίζουν αδίστακτα, και η Πρώτη Ιερομαχήτρια χτυπά τον τηλεοπτικό πομπό με το σπαθί της, καταστρέφοντάς τον.

«Σας παρακαλώ!» φωνάζει ένας δημοσιογράφος. «Ξέρετε πόσο κοστίζουν τα μηχανήματα;»

«Σας ζήτησα να τα κλείσετε!» αποκρίνεται η Αθανασία. «Δεν αναγνωρίζετε ποια είμαι;» Είναι ντυμένη έτσι που δεν μπορείς να μην την αναγνωρίσεις: το σώμα της τυλιγμένο με πράσινο χιτώνα, το πρόσωπό της βαμμένο με τη μάσκα της ιεροσύνης, και στο κεφάλι της έχει εκείνο το χρυσό διάδημα με τα πλεγμένα φίδια και τον Οφθαλμό του Όφεως.

«Σας αναγνωρίζουμε, Πανιερότατη, φυσικά. Αλλά τα μηχανήματα... Δε μας δώσατε χρόνο. Θα τα είχαμε κλείσει αφού αυτή είναι η επιθυμία σας.» Και κάνει νόημα σε κάποιους να μη σηκώσουν τον άλλο τηλεοπτικό πομπό, αυτόν που εγώ έριξα κάτω πιο πριν. «Είναι ακριβά μηχανήματα· δεν–»

«Υπάρχει κανένα άλλο μηχανήμα εδώ μέσα που να καταγράφει τι γίνεται; Που να στέλνει εικόνες ή ήχο παραέξω;»

«Όχι, Πανιερότατη.» Και προς τους άλλους δημοσιογράφους: «Απενεργοποιήστε τις συσκευές σας, όλοι!»

«Φύγετε,» τους προστάζει η Αθανασία. «Βγείτε από την αίθουσα! Οι δημοσιογράφοι – φύγετε!»

«Μα, απλώς θέλουμε να–»

«Είπα: φύγετε,» τον διακόπτει χωρίς να δυναμώσει τη φωνή της. «Δεν θα το επαναλάβω.»

Οι δημοσιογράφοι αλληλοκοιτάζονται προς στιγμή, μοιάζοντας διστακτικοί, αλλά ύστερα υπακούνε. Μαζεύουν τα πράγματά τους και αποχωρούν. Η πόρτα της αίθουσας, που μισοέσπασα για να μπω, κλείνει πίσω τους από τα χέρια των ναοφυλάκων. Μόνο οι Έχοντες μένουν εδώ, ο Μοσιλδάνης, κάποιοι φρουροί, η Αρχιέρεια και οι συνοδοί της, και εγώ.

Η Αθανασία τώρα στρέφεται σ'εμένα, ατενίζοντάς με οργισμένα – πιο οργισμένα απ'ό,τι με κοίταζε μες στην καμπίνα της χτες βράδυ που μιλήσαμε. «Οφιομαχητή. Προσπαθείς να ξεκινήσεις κι άλλη επανάσταση μέσα στην πόλη;»

«Προσπαθώ να ξεκαθαρίσω κάποια πράγματα, Πανιερότατη. Ο Μοσιλδάνης χρησιμοποίησε το όνομά μου χωρίς–»

«Επειδή εγώ τού το ζήτησα! Του ζήτησα να πει ότι βρισκόσουν εδώ κατόπιν συμφωνίας μαζί μου. Και αυτό ήταν που είπε. Όχι ότι ήσουν εδώ κατόπιν συμφωνίας με τη Φύλακα της Ιλφόνης, αλλά κατόπιν συμφωνίας με την Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας.»

«Κακώς τού το ζητήσατε–»

«Δεν ήθελα το όνομά σου να είναι μπλεγμένο με το όνομα του Φαρμακερού Κύκλου. Είναι κακό για εσένα, κακό για τη θρησκείας της Έχιδνας, κακό για όλους μας!»

«Το ξεκαθάρισα ότι δεν ακολουθώ καμία ιδεολογία και δεν είμαι Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου. Και να μην ξαναχρησιμοποιείτε το όνομά μου για δικές σας πολιτικές σκοπιμότητες, Πανιερότατη.»

«Δεν δίνεις διαταγές στην Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας, Οφιομαχητή!...» Η φωνή της είναι σαν σύριγμα επικίνδυνης οχιάς.

«Δεν ήταν διαταγή,» της λέω ουδέτερα, όχι ως συγγνώμη. «Και ό,τι είπα στον Μοσιλδάνη ισχύει. Αν ξαναχρησιμοποιήσει το όνομά μου χωρίς την άδειά μου, θα τον σκοτώσω με τα ίδια μου τα χέρια. Οι αγωνιστές της Σαλντέρια αξίζει να ξέρουν την αλήθεια. Έδωσαν το αίμα τους για να διώξουν την Ορδή των Όφεων–»

«Τώρα, όμως, τα πράγματα πρέπει να ηρεμήσουν,» λέει η Αθανασία. «Μη δημιουργείς καινούργια επανάσταση! Σε ακούνε. Σε βλέπουν σαν αρχηγό τους.»

«Δεν είμαι αρχηγός τους· απλά τους βοήθησα όσο μπορούσα. Αν γίνει δεύτερη επανάσταση στη Σαλντέρια δεν θα ευθύνομαι εγώ αλλά οι δηλώσεις του Μοσιλδάνη και η πολιτική που αποφάσισε να ακολουθήσει η Φύλακας της Ιλφόνης. Δεν έχω κάτι άλλο να πω.» Και προς τους Έχοντες: «Άμα ήμουν στη θέση σας θα έφευγα από την πόλη με τον πιο γρήγορο τρόπο που ξέρω – όσο έχω ακόμα καιρό.»

Και βαδίζω προς την έξοδο της αίθουσας.

«Πού πηγαίνεις, Οφιομαχητή;» φωνάζει η Αθανασία. «Η συζήτησή μας δεν τελείωσε!»

Αν δεν ήταν η Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας, κι αν δεν την ήξερα αρκετά καλά από τις ημέρες μου ως κουρσάρος, κι αν δεν είχα μεγάλη περιέργεια γι' αυτήν και την Αρωγό της (ειδικά ύστερα απ' όσα μού είπαν ο Αλέξανδρος ο Γηραιός και ο Αγησίλαος), μα την Έχιδνα θα την αγνοούσα και θα έφευγα. Τώρα στέκομαι και γυρίζω να την αντικρίσω. «Τι άλλο έχουμε να πούμε;»

«Θέλω να συμφωνήσεις ότι δεν θα στραφείς εναντίον του Στρατηγού. Θέλω οι δυο σας να ξεχάσετε τη φιλονικία σας και να δώσετε τα χέρια, για το καλό της Σαλντέρια. Και θέλω να καλέσουμε μέσα τους δημοσιογράφους για να το δουν αυτό οι πολίτες. Να δουν ότι ο Οφιομαχητής και η νέα εξουσία της Ιλφόνης δεν είναι εχθροί.»

Γελάω. «Δεν πρόκειται να παίξω τα πολιτικά σας παιχνίδια, Πανιερότατη. Δεν είμαι πολιτικός, ούτε έχω να κερδίσω τίποτα από τούτη την ιστορία. Αυτό που έκανε η Φύλακας της Ιλφόνης δεν με βρίσκει σύμφωνο. Και η υπόθεση, για εμένα, τελειώνει εδώ. Δεν πρόκειται να μείνω στη Σαλντέρια για να κάνω κι άλλη επανάσταση. Όπως πολύ καλά γνωρίζετε, Πανιερότατη, σύντομα θα πλεύσω μαζί σας προς Ιλφόνη.»

Γυρίζω ξανά στην κλειστή πόρτα, την ανοίγω, και βγαίνω από την αίθουσα. Έξω, στον διάδρομο, φρουροί είναι συγκεντρωμένοι, όλοι τους με το έμβλημα της Ιλφόνης. Δεν μου επιτίθενται αλλά με κοιτάζουν με επιφυλακτικά βλέμματα καθώς περνάω ανάμεσά τους.

«Δεν είμαι εχθρός σας,» τους λέω. «Δε θα σας είχα χτυπήσει αν δεν προσπαθούσατε να σταθείτε στον δρόμο μου. Και πάλι δεν σκότωσα κανέναν από εσάς, εκτός αν έγινε από λάθος.»

«Κανείς δεν είναι νεκρός, Οφιομαχητή,» τολμά να μου αποκριθεί ένας. «Αλλά αρκετοί έχουν σπάσει κόκαλα.»

«Ας πρόσεχαν.»

Αφήνοντας πίσω μου τους φρουρούς, συναντώ τους δημοσιογράφους που οι φρουροί κρατάνε σε απόσταση, και αμέσως με ραίνουν με ερωτήσεις και με τραβάνε φωτογραφίες. Τους λέω πως δεν έχω τίποτα να πω, και τους παραμερίζω όσο πιο ήπια μπορώ, ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου με προστατεύει από τη φαρμακερή οργή που με ωθεί να τους χτυπήσω, άσχημα.

Βγαίνω τελικά στον περίβολο του Πολιτικού Μεγάρου όπου οι φρουροί πάλι με κοιτάζουν με επιφυλακτικά βλέμματα. Τους αγνωώ. Φτάνω στην καγκελωτή πύλη με τη σπασμένη κλειδαριά και ανοίγοντάς την ξανά περνάω το κατώφλι. Οι φύλακες δεν επιχειρούν να με εμποδίσουν αυτή τη φορά. Μάλλον χαίρονται που φεύγω, και δεν έχουν διαταγές να με κυνηγήσουν.

Η Λουκία με περιμένει πλάι στο θωρακισμένο τετράκυκλο όχημα που θυμίζει χελώνα αλλά δεν έχει την ταχύτητα χελώνας. Μαζί της είναι ο Νικόλαος κι ο Λεωνίδας, και ο Ζαχαρίας και μερικά ακόμα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου, και όχι μόνο Τέκνα αλλά κι άλλοι αγωνιστές, ανάμεσα στους οποίους οι Ιάκωβοι – ο Ψηλός κι ο Κοντός – η Χαρίκλεια η ανάποδη βουτήχτρια, ο Γεννάδιος ο Χταποδάς, και ο Ξέμπαρκος, που μας είχε βοηθήσει να βρούμε όχημα για να φύγουμε από τη Σαλντέρια προτού τελικά επιστρέψουμε κυνηγημένοι από την Ορδή.

«Τι έγινε, Οφιομαχητή, εκεί μέσα;» με ρωτά ο Ζαχαρίας. «Είδαμε την Αρχιέρεια και τους λακέδες της να μπαίνουν. Τι έγινε;»

«Θα το παρακολουθήσετε από κάποια οθόνη σύντομα. Όλη η υπόλοιπη Σαλντέρια θα το έχει ήδη–»

«Το είδα στην αρχή, μα την Έχιδνα, αλλά μετά ήρθα εδώ, αμέσως–»

«Διέκοψαν την εκπομπή μόλις πούκαρε η Αρχιέρεια, γαμώ την ουρά της Έχιδνας,» παρεμβαίνει ο Κοντός Ιάκωβος. «Έχουμε τηλεοπτικό δέκτη μαζί μας.» Μου δείχνει μια μικρή οθόνη με κεραία, που κουβαλά ένας από τους στασιαστές.

«Τι σου είπε η Αρχιέρεια;» με ρωτά ο Ζαχαρίας. «Τι θα γίνει στη Σαλντέρια τώρα;»

«Δεν ξέρω τι θα γίνει,» του λέω. «Δε μπορώ να κάνω κάτι άλλο. Ό,τι μπορούσα το έκανα.»

«Αυτά που συμβαίνουν δεν είναι καλά πράματα, Οφιομαχητή,» μου λέει ο Κοντός Ιάκωβος. «Αλλά κανείς δεν πρόκειται να πουλήσει τους Σημαδεμένους» – εννοεί τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου – «και θα ξεσηκωθούμε ξανά, για να διώξουμε και τους Ιλφόνιους! Ή, μάλλον, δε θα χρειαστεί καν να ‘ξεσηκωθούμε’, γαμώ τα κωλομέρια του Λοκράθου· είμαστε ήδη ξεσηκωμένοι. Η σημαία μας κυματίζει σ’όλες τις επάλξεις των τειχών, και δεν πρόκειται να την κατεβάσουμε! Ο Διπλός Καταβροχθιστής είναι τώρα το σύμβολό μας!»

Οι άλλοι αγωνιστές αμέσως συμφωνούν μαζί του.

Η Χαρίκλεια μου λέει: «Μείνε να πολεμήσεις στο πλευρό μας.»

Ο Γεννάδιος ο Χταποδιάρης μου λέει: «Κανείς δεν είχε πιστέψει ούτε στιγμή ότι ήσουν μιλημένος απ’αυτό το κάθαρμα, Καπ’τάνιε.»

«Δεν μπορώ να μείνω,» τους αποκρίνομαι, και βλέπω απογοήτευση στα πρόσωπά τους. «Ο Ζαχαρίας θα σας εξηγήσει γιατί, αν δεν το ξέρετε ήδη. Αλλά, ούτως ή άλλως, δεν σας προτείνω να αντιταχείτε τώρα αμέσως στις δυνάμεις της Ιλφόνης. Θα σας χτυπήσουν και θα σας διαλύσουν. Είστε κουρασμένοι από τον προηγούμενο αγώνα σας, και χειρότερα οπλισμένοι από αυτούς.»

«Να κατεβάσουμε τις σημαίες απ’τις επάλξεις, δηλαδή;» με ρωτά ένας στασιαστής. «Μα, ήσουν πρώτος εσύ όταν κατακτούσαμε τα τείχη, Οφιομαχητή!»

«Η κατάσταση ήταν αλλιώς τότε. Κατακτούσαμε τα τείχη γιατί αυτό ήταν το καλύτερο που μπορούσαμε να κάνουμε. Μόνοι μας δεν είχαμε τη δύναμη να διώξουμε τους Ηρμάντιους. Περιμέναμε βοήθεια...»

«...και η βοήθεια ήρθε,» λέει ο Ζαχαρίας, με σκοτεινό ύφος. «Και δεν αρέσει σε κανέναν μας αυτό που κάνει. Αλλά,» προσθέτει, με χαμηλωμένη φωνή σαν να μπορεί να μας κατασκοπεύουν, «οι άλλοι αντιπρόσωποί μας ίσως ήδη να πλησιάζουν τη Μελκάρνια, Οφιομαχητή...»

«Ναι,» αποκρίνομαι, «ίσως.» Κι ελπίζω να μη μπλέξουν άσχημα κι αυτοί. «Για την ώρα, όμως, μαζέψτε τις σημαίες και κατεβείτε από τα τείχη—»

«Να παραδοθούμε, γαμώ την πουτάνα μου;» φωνάζει ο Κοντός Ιάκωβος. «Ύστερα από τέτοια... τέτοια γαμημένη πάλη;»

«Δε γίνεται αλλιώς, τώρα,» τους ξαναλέω. «Θα σας διαλύσουν αν σας επιτεθούν. Θα σας διέλυσαν ακόμα κι αν έμενα να σας βοηθήσω. Κατεβείτε από τα τείχη και θα σας δοθεί η ευκαιρία, ίσως, να αγωνιστείτε μια άλλη μέρα. Εκτός αν θεωρήσετε πως η Φύλακας της Ιλφόνης ακολουθεί μια πολιτική που όντως είναι καλή.»

Κανείς τους δεν μοιάζει να το πιστεύει αυτό, καθώς αμέσως αντιδρούν αρνητικά.

«Περιμένετε,» τους λέω, «και δείτε. Μη βιαστείτε να κάνετε τίποτα. Σας το ζητώ ως χάρη.»

Κι αυτό το τελευταίο και μόνο είναι που μου φαίνεται ότι τελικά τους πείθει να μη συνεχίσουν τον αγώνα τους για την ώρα.